

एलेन जी ह्वाइट
(१८२७-१९१५)

अमेरिकी लेखिका एलेन जी ह्वाइट (१८२७-१९१५) सेमेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चको एक संस्थापक सदस्य हुन्। उनका पुस्तक र लेखहरू विश्वका कमसेकम १६० भाषाहरूमा अनुवाद गरिएको छ। साहित्यको इतिहासमा अत्यधिकमात्रामा उनका सामग्रीहरू अनुवाद गरिएका छन्। उनले १००,००० भन्दा अधिक पानाहरू लेखेकी थिइन्। विभिन्न आत्मिक र प्रयोगात्मक विषयहरूलाई समेटेर लेखिएको उनका लेखन सामग्रीहरूले चेतनशील मानिसको दिमागलाई चमकाइ दिन्छ। उनले सभबोधन गरेका विषयबस्तुहरू अत्यन्तै फराकिलो विषयबस्तुहरू छन्, जस्तै धार्मिक, शैक्षिक, सामाजिक सभबन्ध, सुसमाचार प्रचार, भविष्यवाणी, मृत्यु, स्वस्थ खानपिन, प्रशासन, आर्थिक व्यवस्थापन, स्वस्थ जीवनशैली आदि छन्।

उनी पवित्र आत्माको अगुवाइमा भएकोले उनले येशू ख्रीष्टलाई उचालेकि थिइन् र कसैले येशूको भक्त हुँ भनेर दावी गर्छ भने उसको विश्वास पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलकै आधारमा हुनुपर्छ भनेर उनी जिकिर गर्दछिन्। विश्वासद्वारा म जिउँछु भन्ने यो पुस्तक एलेन जी ह्वाइटका विभिन्न सामग्रीहरूबाट उद्धृत गरेर सङ्कलन गरिएको हो। एलेन जी ह्वाइटका विभिन्न लेख सामग्रीहरूलाई संरक्षण गर्न र छापन जनरल कन्फरेन्सक अम सेमेन्थ-डे एडभेन्टिस्टमा पठन निकाय छ, त्यो हो बोर्ड अफ ट्रस्टि अम एलेन जी ह्वाइट पब्लिकेशनस्। यसमा लेखिएका सामग्रीहरू त्यही बोर्ड अम ट्रस्टिजसँग तालमेल गरेर निकालेका हुन्।

येशूभावनामा निपुण हुन बाइबलबाट चाहिने आवश्यक विषयबस्तुहरू यस पुस्तकमा समावेश भएको छ। यहाँ उल्लेख गरिएका विषयबस्तुहरू समस्त सेमेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट येशूभक्तहरूले जान्न अत्यन्तै जरुरी भएकोले सो जानुन भनेर हिमालयन सेक्सन अम सेमेन्थ-डे एडभेन्टिस्टले नेपालीमा अनुवाद गरेर निकालेको हो। अतः येशू भावनामामा लाग्ने सेमेन्थ-डे एडभेन्टिस्टमात्र होइन येशूका सम्पूर्ण भक्तहरूले यस पुस्तकमा लेखिएका परिचयात्मक विषयबस्तुहरू आत्मसात गरेर प्रभु येशूसँग घनिष्ठ सभबन्ध राख्न सक्नु र बाइबलको ज्ञान सिक्न उत्सुक हुन सक्नु भन्ने प्रकाशकको कामना छ।

विश्वासद्वारा म जिउँछु

एलेन जी ह्वाइट इस्टेट

विश्वासद्वारा म जिउँछु

एलेन जी ह्वाइट इस्टेट

विश्वासद्वारा म जिउँछु

येशू र बाइबलसँग परिचित हुने विद्या

एलेन जी व्हाइट

भावानुवादः

भजुराम तस्वाछँ श्रेष्ठ

एलेन जी व्हाइट इस्टेट

हिमालयन सेक्सन अभ सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट

नेपाल

२०७९

एलेन जी हवाइट
भावानुवादक: भजुराम तखाछें श्रेष्ठ
Email: bhajupurna@gmail.com

संस्करण: प्रथम

प्रकाशक:
उमेश कुमार पोखरेल
हिमालयन सेक्सन अभ सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट

कम्प्युटरले आउट:
राम कृष्ण परियार
Email: pariyarjee@gmail.com

भाषा शुद्धिकरण: भुमिका परियार

एलेन जी हवाइट हवाइट इस्टेटबाट साउथरन एशियाडिभिजन अभ
जनरल कन्फरेन्सलाई उपलब्ध गराएको

हिमालयन सेक्सनको निम्ति

प्रतिलिपि अधिकार: २०२२ (२०७९)

(आन्तरिक प्रयोजनको निम्ति)

“धन्य धार्मिकताको निम्ति भोकाउने र तिर्खाउनेहरू, किनभने
तिनीहरू तृप्त हुनेछन्।”
मत्ती ५:६

“स्वर्गदुतले चर्को सोरमा भने, “परमेश्वरसँग डराओ, र
उहाँलाई महिमा देओ। किनकि उहाँका इन्साफको
घडी आएको छ। स्वर्ग, पृथ्वी, समुद्र र पानीका मुलहरू
बनाउनुहुनेलाई दण्डवत् गर।”
प्रकाश १४:७।

“सारा सृष्टिकर्ता, सनातन परमपिता परमेश्वरलाई प्रणाम
गर” भन्ने सन्देश बोकेका र वर्तमान समयसापेक्षित सत्यप्रति
हृदयदेखि भोकाएका र तिर्खाएका समस्त सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट
दाजुभाइ र दिदीबहिनीहरूलाई जनरल कन्फरेन्स अब सेभेन्थ-डे
एडभेन्टिस्टको मातहतमा रहेको साउथरन एशिया डिभिजनको
हिमालयन सेक्सन अभ सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टको-

दैनिक उपासनाको निम्ति उपयुक्त आत्मज्ञानको सुनौलो उपहार

विषयसूची

पाठ

शिर्षक

पेज नं.

अध्याय- १

प्रभुको वचन बाइबल र सनातन सृष्टिकर्ता परमेश्वरको क्रियाकलाप

१	मेरो मार्गको निम्ति चहकिलो मार्गनिर्देशक	१
२	मलाई प्रलोभनमा फसाउनबाट सुरक्षित राख्नप्रभुको वचन	५
३	प्रभुले दिएका सबै प्रतिज्ञाहरू मेरै लागि हो	७
४.	समस्त मानव जगतको निम्ति हातेपुस्तक	९
५.	स्वर्गबाट नै दिइएको बाइबल	११
६	परमेश्वरबाट नै प्रेरित भएको बाइबल.....	१३
७.	अचुक वा गल्ती नभएको अलौकिक रहस्योघाटन ...	१७
८.	मानिसको समझशक्तिभन्दा अपार रहस्यहरू	२१
९.	चिरस्थायी पुस्तक	२३
१०.	व्यक्तिगत अनुभवद्वारा बाइबलको शक्तिलाई प्रमाण गर्नु	२५
११.	येशू ख्रीष्ट जीवित वचन	२७
१२.	निर्दोष जीवनको शक्ति	२९
१३.	मेरो आत्माको निम्ति खुराक.....	३१
१४.	प्रभुको वचनमा जीवन छ.....	३३
१५.	मेरो सामु प्रभुको वचनको भोज.....	३५
१६.	ईश्वरीय शक्तिसँग जोडिनु	३७
१७.	सृष्टिबाट नै उत्पत्ति	३९
१८.	प्रकृतिले परमेश्वरको बारेमा बताउँदछ.....	४१
१९.	सारा जगत, नक्षेत्र वा आकाशहरूले घोषणा गरिरहेको छ.....	४३
२०.	सृष्टिसंवाद तर विकाशवाद होइन.....	४५
२१.	परमप्रभुले थामी राख्नुभएको प्रकृति.....	४७

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
२२.	पृथ्वीको सृष्टिको शिखररचना	४९
२३.	तपाईंको जीवन के हो र ?	५१
२४.	सृष्टिमा स्थापना भएको	५३
२५.	पवित्र स्मारक	५५
२६.	विशेष चिन्ह	५७
२७.	पवित्र दिनको निमित्त तयार हुनु	५९
२८.	आराधना गर्न शुद्धिकरण गरिएको	६१
२९.	हप्ताको सबभन्दा खुशी तथा उल्लासमय दिन	६३
३०.	अनन्तसम्म साबथ पालनको निरन्तरता	६५

अध्याय - २

स्वर्गका तीन महिमित प्रतिष्ठित जीवहरू

३१.	स्वर्गका हाम्रो प्रिय परमप्रभु पिता	६७
३२.	सारा जगतको गौरवमय, यशस्वी, प्रतापी, तेजस्वी शासक र उहाँको महानता	६९
३३.	व्यक्तिगत परमप्रभु	७१
३४.	पवित्र र आदरणीय अर्थात् श्रद्धेय उहाँको नाउँ	७५
३५.	विश्वसनीय र सत्य	७७
३६.	अचम्मको प्रेमको प्रकट	७९
३७.	उहाँका सबै मार्गहरू सिद्ध र उत्कृष्ट छन्	८१
३८.	मानव जातिको निमित्त परमप्रभु परमेश्वरको उपहार	८३
३९.	उहाँको अस्तित्व अनन्तको छ अर्थात् जगत रपृथ्वीको उत्पतिको इतिहासमा उहाँ नभएको एक क्षण पनि थिएन	८५
४०.	महान् "म हुँ।"	८७
४१.	सृष्टिकर्ता नै मानव अवतारहुनुभयो	८९

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
४२.	उहाँको निर्दोष र निष्कलङ्क जीवन	९१
४३.	उहाँ हाम्रो निम्ति मर्नुभयो	९३
४४.	येशूको पुनरुत्थान र नयाँ जीवन	९५
४५.	त्रीएक परमेश्वरका तेस्रो व्यक्तित्व	९७
४६.	तपाईँको निम्ति परमप्रभुको वरदान	९९
४७.	रहस्यमय र कोमल उपस्थिति	१०१
४८.	मुक्तिको माध्यम	१०३
४९.	सान्त्वनाकारी वा सहयोगी र शिक्षक	१०५
५०.	पवित्र आत्माको बास	१०७
५१.	पवित्र आत्माको चित्त नदुखाउनु	१०९
५२.	परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ	१११
५३.	परमेश्वरले पक्षपात गर्नुहुन्न	११३
५४.	असिमित बुद्धिमानी र ज्ञानी असल परमेश्वर	११५
५५.	सनातन परमप्रभु परमेश्वरको उपस्थिति हामीसँग जहिले पनि भइरहेको हुन्छ	११७
५६.	उहाँको कोमन, प्रेमिलो हेरचाह	११९
५७.	उद्धार वा आफ्ना जनहरूको र भलो गर्ने परमेश्वरको अभिप्राय	१२१
५८.	सबै मानिसहरूलाई प्रेम गर्नुहुने	१२३
५९.	येशूको पुत्राधिकार	१२५

अध्याय - ३

सैतान र महान् विद्रोह

६०.	विद्रोहको सुरुवात	१२९
६१.	अति महत्वाकाँक्षाले तनाव र दुःख ल्याउँछ	१३१
६२.	पतन हुनुभन्दा अघि घमण्ड आउँछ	१३३
६३.	असत्य जीवनबाट आफुलाई सरक्षित राख्नु	१३५

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
६४.	पाप-अत्यन्तै आततायी पापपुर्ण	१३७
६५.	जीवन वा मृत्यु	१३९
६६.	विद्रोहलाई दवाइनेछ	१४१
६७.	मानिसको स्वेच्छाचारी वा हठी प्रवृत्ति	१४३
६८.	परमेश्वरका आज्ञा, आदेश वा नीतिहरूलाई उलङ्घन गरेर चल्ने प्रवृत्ति	१४५
६९.	मुक्तिको पहिलो प्रतिज्ञा पाप	१४७
७०.	अनन्तकालदेखि मुक्तिदाता	१४९
७१.	मानिसको निम्ति मुक्तिधन तिर्ने परमेश्वरको योजना	१५१
७२.	मानिसले आफुलाई मुक्ति दिलाउन असमर्थ	१५३
७३.	हाम्रा स्वर्गदुतहरू मित्र र संरक्षकहरू हुन्	१५५
७४.	परमेश्वरका आज्ञाहरू पक्का र निश्चय छन्	१५७
७५.	दश आज्ञाहरूलाई अनधिकृतरूपमा परिवर्तन गर्ने आँट गर्न खोज्नु	१५९
७६.	मानिस, आत्मनिर्णय गर्न सक्ने स्वतन्त्र नैतिक माध्यम	१६१
७७.	दश आज्ञाहरूसँग प्रभावकारी तालमेल गरेर चल्नु	१६३
७८.	परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूमा भएका अचम्मका कुराहरू	१६५
७९.	व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई पालन गर्ने येशुको अनुसरणीय उदाहरण	१६७
८०.	व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूका महान् नीतिहरू	१६९
८१.	पापमा हाम्रो असहाय स्थिति	१७३
८२.	दुवै युगको निम्ति सुसामाचार	१७५
८३.	आज्ञाकारीहरूलाई उपलब्ध गराइएको प्रसस्त अनुग्रह	१७७
८४.	कामहरूले देखाउने विश्वास तथा निष्ठा	१७९

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
८५.	विश्वास कसरी सिद्ध वा परिपक्व बनिन्छ	१८१
८६.	हामी येशुका भक्त हौं भनेर दावी त गर्छौं, तर के हाम्रो जीवनले त्यसलाई खण्डन गरिरहेको छ त?	१८३
८७.	के येशूलाई विश्वास गर्नु भन्दैमा दश आज्ञाहरू पालन गर्नुपर्दैन र?	१८५
८८.	उद्धार गर्ने शक्तिको महान् तत्व	१८७
८९.	वृहत अनुभवको निमित्त प्रार्थना	१८९
९०.	हामीलाई बचाइ राख्न येशूको शक्ति	१९१

अध्याय - ४

पापलाई हटाउने परमेश्वरको अचुक उपाय

९१.	मानिसहरूको निमित्त मुक्तिदाता	१९३
९२.	पापीको मित्र	१९५
९३.	जीवनको निमित्त उमिरहने पानी	१९९
९४.	मेरो अगुवा र मेरो जीवनको जहाज चलाउने पाइलट	२०१
९५.	ख्रीष्टको बलिको रगत	२०३
९६.	रगतबाट निर्दोष साबित	२०५
९७.	क्रूसद्वारा शान्ति	२०७
९८.	महिमित स्थापनापति	२११
९९.	पापको सिद्ध क्षतिपूर्ति वा परमेश्वरसँग मिलाप	२१३
१००.	नमुनाले सकललाई भेट्छ वा प्रतिकले वास्तविकतालाई देखाउँछ	२१७
१०१.	मुक्ति र क्षमा	२१९
१०२.	स्वधर्म वा स्व-धार्मिकता पाप मोचनको लागि अपर्याप्त छ	२२१
१०३.	उहाँको धार्मिकताले भरपुर	२२५

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
१०४.	पापबाट निर्दोष बन्न वा पाप मोचनका लागि पहिला कदमहरू	२२७
१०५.	येशू ख्रीष्टको धार्मिकता नै पर्याप्त	२२९
१०६.	विश्वासद्वारा उपलब्ध हुने उहाँको धार्मिकता	२३१
१०७.	उहाँको धार्मिकताको वस्त्र पहिरिनु	२३३
१०८.	हाम्रो जीवनमा परमेश्वरको इच्छा पूरा भएको छ भनेर प्रमाणित गर्नु	२३५
१०९.	कामहरूद्वारा विश्वासलाई प्रमाणित गरेर देखाउनु	२३७
११०.	पवित्र हुनु: जिन्दगीभरको काम हो	२३९
१११.	पापप्रति घृणा	२४३
११२.	यदि कसैले पाप गर्‍यो भने	२४५
११३.	चरित्रको जाँच	२४७
११४.	सिद्ध वा भक्ति जीवनमा उक्लने सिँढी	२४९
११५.	पवित्र आत्मामा आनन्द र शान्ति	२५१
११६.	विश्वास अर्थात् परमेश्वर माथि आस्था राख्नु भनेको के हो?	२५३
११७.	प्रतिज्ञा तथा परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूद्वारा विश्वास आउँदछ	२५५
११८.	विश्वासको उत्तम लडाईँ	२५७
११९.	विश्वासद्वारा धर्मी वा न्यायोचित जीवन जिउनेछ	२५९
१२०.	विश्वासीको जीवन विजयी जीवन	२६१

अध्याय - ५

आमूल परिवर्तन र नयाँ जीवन

१२१.	पापप्रति भित्री हृदयदेखि नै सत्य शोक गर्नु	२६३
१२२.	भित्री हृदयदेखि पापको सच्चा स्वीकार गर्न जरुरत छ	२६५

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
१२३.	क्षमा पाउनु र दिनुको अर्थ	२६७
१२४.	परमेश्वरका छोरा र छोरीहरू	२६९
१२५.	जसरी क्षमा दिन्छ, त्यसरी नै क्षमा पाइन्छ	२७१
१२६.	क्षतिपुर्तिको आवश्यकता	२७३
१२७.	तपाईं जस्तो हुनुहुन्छ त्यसरी नै प्रभुकहाँ आउनुहोस्	२७५
१२८.	व्यक्तिगत क्षमाको निम्ति याचना	२७७
१२९.	येशूसँगको एकता वा उहाँसँग टाँसिरहने खुबी	२७९
१३०.	धार्मिकताको निम्ति भोकाएका दीन वा नम्र आत्माको निम्ति सहायता	२८१
१३१.	हृदय परिवर्तन गर्नु आवश्यकता	२८३
१३२.	नम्र र दीन हृदय भएको मानिसले आशिषहरू पाउँदछ	२८५
१३३.	पुरै नयाँ जीवन	२८७
१३४.	पवित्र आदर्शमय नैतिक जीवन	८९
१३५.	परमेश्वरको आत्माले सशक्त हुनु	२९१
१३६.	चरित्रको अचम्म तरिकाले आमुल परिवर्तन	२९३
१३७.	हाम्रो प्रभुको अनुसरणीय उदाहरण	२९५
१३८.	यिनी मेरा अतिप्रिय पुत्र हुन्	२९७
१३९.	पानी र पवित्र आत्माबाट पुनर्जीवन पाउनु	२९९
१४०.	उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानमा बप्तिस्मा	३०१
१४१.	येशूका पाइलाहरूमा हिँड्नु	३०३
१४२.	जब फेरि बप्तिस्मा लिनु कहिले उपयुक्त हुन्छ	३०७
१४३.	हाम्रो प्रभुको आदेश	३०९
१४४.	हेर्दाहेर्दै परमेश्वरको स्वरूपमा परिवर्तन	३११
१४५.	आफ्नो क्रुस आफैले उठाउनु पर्ने	३१३
१४६.	असल बानीहरूको निर्माण	३१५
१४७.	येशूप्रति लज्जित नहुनु	३१७

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
१४८.	इच्छालाई ठिक प्रयोगमा ल्याउनु	३१९
१४९.	जीवनमा रोप्नुपर्ने समय	३२१
१५०.	हतोत्साह नहुनुहोस्	३२५
१५१.	तपाईंको निमित्त जीवनबिमा नीति	३२७

अध्याय - ६

यस जीवन र पछिको अनन्त जीवन

१५२.	समय बहुमुल्य प्रतिभा र सम्पत्ति	३३१
१५३.	अलिखपनाको औषधी	३३३
१५४.	पैसाको सही र उचित मुल्य	३३५
१५५.	जागृत भएको विवेक	३३७
१५६.	अनुसरणीय उदारवादी जीवन	३३९
१५७.	सानोतिनो कुरामा पनि निष्ठावान र इमान्दारपूर्वक ध्यान दिनु	३४१
१५८.	सबै जीवनको स्रोत	३४३
१५९.	प्रत्येक क्षण वा मिनेटमा परमेश्वरले हामीलाई हेरबिचार गर्नुहुन्छ	३४५
१६०.	यस संसारमा मानव जीवन भएर बाँच्नुको महान् लक्ष्य	३४७
१६१.	यस संसारमा हाम्रो जीवन केवल एकमात्र छ	३४९
१६२.	यस जीवनका पर्दाहरूको पछाडि	३५१
१६३.	अवसर पाएकै बेलामा तपाईं अर्थमूलक जीवन जिउन सिक्नुहोस्	३५३
१६४.	स्वर्गको ढुकुटीमा आँखा लगाउनु	३५५
१६५.	मृत्युको तीर	३५९
१६६.	छायाहरूमा प्रकाश	३६१
१६७.	प्रभुमा मर्ने हाम्रा धन्य प्रियजनहरू	३६३

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
१६८.	मानिस केवल मरणशील प्राणी हो	३६५
१६९.	मानिस मरेपछि उसको अवस्था	३६७
१७०.	परमेश्वरको न्यायको असल फैसला	३७१
१७१.	दुष्टको भाग वा तक्दिर	३७३
१७२.	मानिस स्वःत अमर छः सैतानको झूटको खेती	३७७
१७३.	अहिले नै परमेश्वरको समय हो	३७७
१७४.	येशू ख्रीष्ट अगौटे फल	३७९
१७५.	मृत्युलाई विजयले निल्नेछ	३८१
१७६.	विशेष पुनरुत्थान	३८३
१७७.	अमर जीवन पाउन पुनरुत्थान	३८५
१७८.	अस्तित्वविहिन हुन पुनरुत्थान	३८७
१७९.	जीवनदाता आउँदै हुनुहुन्छ	३८९
१८०.	आशाले गुटमुटिएको शोक	३९१
१८१.	जब अनन्त जीवन सुरु हुन्छ	३९३

अध्याय - ७

परमेश्वरको पवित्रस्थान

१८२.	परमेश्वर यस स्थानमा हुनुहुन्छ	३९५
१८३.	परमेश्वरको सामु चुपचाप बस्नुहोस वा मौन रहनुहोस	३९७
१८४.	पापबाट शुद्ध हुनु	३९९
१८५.	मानव मन्दिरमा परमेश्वरको पवित्र आत्मा	४०१
१८६.	पवित्रस्थानको उद्देश्य	४०३
१८७.	पशुबलिद्वारा निर्माण गरिएको पवित्र मन्दिर	४०५
१८८.	उहाको पवित्रस्थानमा हुने शक्ति र सौन्दर्यमा वा महिमा	४०७
१८९.	मुक्तिदाता पुजारी र राजाहरुका महाराजा	४०९

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
१९०.	ख्रीष्ट र उहाँको शिक्षादिकामा दिनदिनै समर्पित हुनु आवश्यक	४११
१९१.	धर्मपरायण वा धार्मिकताको सुगन्धित धुप	४१५
१९२.	यस संसारमा जन्मिने प्रत्येक मानव प्राणीको निमित्त मर्नु भएको येशू ख्रीष्ट	४१७
१९३.	स्वइच्छा ले जीवबलि हुनुभएको येशू	४१९
१९४.	येशूको रगत नि रन्तररूपमा प्रयोग	४२१
१९५.	स्वर्गमा रहको पवित्रस्थानको पवित्र कोठाभित्र	४२३
१९६.	येशू ख्रीष्टको कामको केन्द्रबिन्दु	४२५
१९७.	हाम्रो निमित्त येशू स्वर्गमा देखा पर्नु हुन्छ	४२७
१९८.	आफना सन्ता नले मुक्ति पाउन् भन्ने एकदम प्रयास	४२९
१९९.	परमेशवर र मानि सको बीचमा सत्य तथा सकल मध्यस्थकर्ता	४३१
२००.	स्वर्गको पवित्रस्थानमा रहेको चिजहरूको सफा वा शुद्धिकरण	४३३
२०१.	अति प्राचिनको सामु येशू ख्रीष्टको उपस्थिति	४३५
२०२.	सुरु गर्न इसारा	४३७
२०३.	हाम्रा आँखाहरू येशू ख्रीष्टमा दरो पारिराख्नु	४३९
२०४.	हाम्रा लेखा वा विवरण अनुसार गरिने न्याय	४४१
२०५.	प्रत्येक मानिसको जीवनको समिक्षा गरिनेछ वा लेखाजोखा हेरिनेछ	४४३
२०६.	येशूभावना भावित हुनेहरूका पापहरू सदाको निमित्त नष्ट	४५
२०७.	पूर्व इन्साफ अर्थात् अन्तिम न्याय हुनुभन्दा अगाडि मानव भविष्यको निमित्त परमेशवरले गरिरहनुहुने निर्णय	४४७
२०८.	समय सिद्धिनै लाग्यो !	४४९

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
२०९.	जब परिक्षण काल वा परमेशवरलाई विश्वास गर्ने अवसर दिएको समय समाप्त हुन्छ	४५१
२१०.	येशूका सन्तहरूले संसारलाई न्याय गर्नेछ	४५३
२११.	सैतानको जुक्तीहरू वा रणनीतिहरू	४५५
२१२.	बर्तमान समयसापेक्षित सत्यमा स्थिर	४५७

अध्याय - ८

येशु ख्रीष्ट हिँड्नुभएको चालमा हिँड्नु

२१३.	येशू हाम्रो अनुशरणीय सिद्ध र पक्का उदाहरण	४५९
२१४.	येशूभक्तको जीवनमा परमेशवरप्रतिको प्रेमले सर्वोच्च स्थान पाउनुपर्दछ	४६१
२१५.	खराब संसारबाट अलग हुनु	४६३
२१६.	ठिक र उचित बिचारमामात्र सुरक्षा	४६५
२१७.	परमेशवरको वचनको दिव्यज्ञानलाई खोजीखोजी अध्ययन गर्दा मानिसमा हुने आमूल परिवर्तन	४६७
२१८.	सतर्क रहनु र प्रार्थना गरिरहनु	४६९
२१९.	परमेशवरसंग हृदयदेखि नै आत्मिक संवाद जारी राख्नु	४७१
२२०.	आनन्द नै आनन्दले भरिएको जीवन	४७३
२२१.	परमेशवर रहनुहुने ठाउँ	४७५
२२२.	निरोगी र स्वस्थ जीवन उचित आदत वा जीवनशैलीको इनाम हो	४७७
२२३.	परमेशवरको व्यवस्था वा नीतिहरूलाई पालन गर्दा हुने पूर्ण स्वास्थ्यलाभ	४७९
२२४.	असल स्वास्थ्य वा निरोगी हुन र खुशी जीवन शारीरिक क्रियाकलापमा आशिष	४८१
२२५.	हानीकारक खानपिनमा इच्छा	

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
	लगाउनुबाट अलग बस्नु	४८३
२२६.	शारीरिक क्रियाकलापमा आशिष	४८५
२२७	एकान्त ठाउँमा जाऊ र थकाइ मार	४८७
२२८.	ख्रीष्टका साथीहरूसँग मित्रता	४८९
२२९.	तपाईंको प्रभावको गणना वा मूल्याङ्कन हुन्छ	४९१
२३०.	अनुग्रहका शब्दहरू	४९५
२३१.	अझ उत्तम कुराको निम्ति हामीले गर्नुपर्ने त्याग	४९७
२३२.	सैतान र उसका मतियारहरूले ल्याउने प्रलोभन र मोहका ढोकाहरू बन्द गर्नु	४९९
२३३.	स्वर्गको बैँकमा बचत जम्मा गर्ने	५०३
२३४.	परमेश्वर कि संसारको शासक रोमको सिजर	५०५
२३५.	येशूभक्त युवा र युवतीहरू र तिनीहरूका पुस्तकहरू ..	५०९
२३६.	हृदयमा गुञ्जजाइ राख्ने धुन	५११
२३७.	कहिल्यै नओइलाउने तर टिकीरहने सुन्दरता	५१३
२३८.	परमेश्वरको निम्ति दशौँ भाग	५१५
२३९.	कृतज्ञताका भेटीहरू	५१७
२४०.	आशिषको माध्यम	५१९
२४१.	परमेश्वरको सहयोगी हात	५२१
२४२.	माथितिर नजर राख्दै गर्नु !	५२३
२४३.	कहिल्यै पनि नछोडिने हात	५२५

अध्याय - ९

येशू ख्रीष्ट केन्द्रित घर वा परिवार

२४४.	अदन घर	५२७
२४५	प्रथम विवाह समारोह	५२९
२४६.	दुई जीवनहरूको संमिश्रण	५३१
२४७.	जीवनभरको निम्ति एकताको सूत्रमा	५३३

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
२४८.	परमेश्वरलाई सम्हाल्न दिनुहोस्	५३५
२४९.	टिकीरहने प्रेम	५३७
२५०.	कुनै पनि बहुमूल्य पत्थरहरूभन्दा ज्यादा	५३९
२५१.	असली प्रेम सबै परीक्षाहरूलाई पार गरेर स्थिर हुन्छ .	५४१
२५२.	घाम की छायाँहरू?	५४३
२५३.	उपयुक्त सक्रिय साझेदारी जीवन	५४५
२५४.	महाराजा र महारानीहरू	५४७
२५५.	घरलाई शोभा दिने बहुमूल्य सम्पत्ति	५४९
२५६.	कस्तो खालको पैतृक सम्पत्ति पाउने?	५५१
२५७.	बालबालिका र युवायुवतीहरूको निम्ति अनुसरणीय उदाहरण	५५३
२५८.	सबभन्दा महान् र गौरवशाली काम	५५५
२५९.	पारिवारिक जीवनलाई संयुक्त पारिराख्न जिम्मेवारी लिएको व्यक्ति	५५७
२६०.	परिवारलाई सुशासनद्वारा सम्हाल्नु	५५९
२६१.	प्रेम र स्नेहका रेशमी डोरीले एकआपसलाई बाँडिराख्नु .	५६१
२६२.	घरपरिवार वा छोराछोरीहरूलाई सम्हाल्नु बाबुआमाको मिलिजुली काम	५६३
२६३.	तिम्मा छोराछोरीहरूलाई म बचाउनेछु	५६५
२६४.	साना बालबालिकाहरू पनि येशुभक्त हुन सक्छन्	५६७
२६५.	परमेश्वरको वचनमा भोज मनाउनु	५६९
२६६.	दिनको सबभन्दा मिठो र रमाइलो समय	५७१
२६७.	जीवनको बाटोमा भजनको धुन हृदयमा बजाउँदै	५७३
२६८.	दिनहरूका दिन	५७५
२६९.	स्वर्गको शाही पोशाक	५७७
२७०.	शरणस्थान	५७९
२७१.	जहिलेपनि फराकिलो भइरहने घेरा	५८१
२७२.	चहकिलो र पवित्र ज्योति	५८३

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
२७३.	स्वर्गिय घरमा स्वागत छ	५८५

अध्याय - १०

शुद्ध तथा निष्कलङ्क चर्च

२७४.	परमेश्वरको हृदयमा अति प्यारो	५८७
२७५.	शरण दिने सहर	५८९
२७६.	परमेश्वरले उहाँको चर्चलाई हिफाजत गर्नुहुन्छ	५९१
२७७.	फैसला वा न्यायी निर्णय गर्ने समयको सन्देश	५९३
२७८.	अन्धकारको बीचबाट दिव्य ज्योति	५९५
२७९.	बेबिलोनको पतन भयो	५९७
२८०.	अन्तिम महत्त्वपूर्ण गम्भिर चेतावनी	५९९
२८१.	निधारमा परमेश्वरको लालमोहरको छाप कसलाई लगाइदिनेछ?	६०१
२८२.	उहाँको चर्चको निम्ति परमेश्वरले चाहनुभएको आदर्श चरित्र अर्थात् गुणहरू	६०३
२८३.	चर्चमा आउने परीक्षा वा सङ्कटहरू	६०५
२८४.	एलिया र आधुनिक चर्च	६०७
२८५.	साबथलाई पालना गर्ने चर्च	६०९
२८६.	पवित्र आत्माका बरदानहरू	६११
२८७.	हाम्रो समयमा अगमवक्ताको आवाज	६१३
२८८.	नडराउ, म तिमिसँग छु	६१५
२८९.	येशूको गवाही	६१७
२९०.	सबै थोकहरू प्रमाणित गरेर देखाऊ	६१९
२९१.	मानवप्राणीको सेवक	६२१
२९२.	भद्र तथा नम्र हुने येशूको उदाहरण	६२३
२९३.	येशूप्रतिको निष्ठाको प्रमाण	६२५
२९४.	मेरो सम्झनाको निम्ति गर	६२७

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
२९५.	मेरो रगतमा स्थापित नयाँ करार	६२९
२९६.	जति घरीघरी तिमीहरू खान्छौ र पिउँछौ	६३१
२९७.	बप्तिस्मा र येशुको प्रचण्ड पीडा	६३३
२९८.	हामीलाई परमेश्वरको नाउँ दिइएको छ	६३५
२९९.	हामीहरू निर्माणकर्ताहरू हौं, भत्काउनेहरू होइन	६३७
३००.	लाउडिकियाको निम्ति अथाह धनसम्पत्तिहरू	६३९
३०१.	मेरो व्यवस्था पालन गर्ने जनहरू	६४१
३०२.	सारा संसारमा सुसमाचार	६४३
३०३.	प्रेमले प्रेम नै जन्माउँछ	६४५
३०४.	चट्टानमा निर्माण गरिएको चर्च	६४७

अध्याय - ११

अन्तिम सङ्कट वा परीक्षाको सामना

३०५.	यस्तो समयको लागि	६४९
३०६.	शत्रुको निष्ठुर शक्ति	६५१
३०७.	संसारकै मायामोहमा अलमलाउने तत्व तथा साधनहरू	६५५
३०८.	गोठालाहरूको आवाजको परीक्षण	६५७
३०९.	बिरामीहरूको निम्ति प्रार्थना	६५९
३१०.	सच्चा र परिपक्व आत्मिक बहादुरीपनाको जोश	६६१
३११.	हाम्रो हिम्मतको जाँच	६६३
३१२.	सतर्क भएर जाग्राम बस्नु नै हाम्रो निम्ति सुरक्षा	६६५
३१३.	आजका अनेकौँ अनौठो रहस्यमय आवाजहरू	६६७
३१४.	दिमागलाई ठिक गर्ने नाउँमा खतरापुर्ण चाल तथा विध्याहरू	६६९
३१५.	“कठित तथा झुटो विज्ञान जसले हामीलाई परमेश्वरबाट अलग राख्छ”	६७१

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
३१६.	भैंडाको पोशाक लगाएर आउने ब्वाँसाहरू	६७३
३१७.	के तिमीहरू खतरामा छौ?	६७७
३१८.	परमेश्वरका शक्तिलाई पक्रिराख्नु	६७९
३१९.	देखिने र नदेखिने शत्रुहरू	६८१
३२०.	सकल र नकल आत्मिक वा आध्यात्मिक जागरण ...	६८५
३२१.	आँशु र संघर्षहरू	६८७
३२२.	सैतानको भौतिक कार्यवाही	६८९
३२३.	निर्णायक घडीमा	६९१
३२४.	कष्टकर सतावट दिनहरू	६९३
३२५.	परमेश्वरको वचन पालन गर्नुमा नै सुरक्षा	६९५
३२६.	अर्को पेन्टिकोष्ट आउँदैछ!	६९७
३२७.	परमेश्वरको आत्माको सुरुको वर्षा	६९९
३२८.	पछिल्लो वर्षाको झरी	७०१
३२९.	तेस्रो स्वर्गदूतको चर्को आवाज	७०३
३३०.	चर्कीने समयमा अडिग हुनु	७०५
३३१.	तिमीहरूको परमेश्वरलाई भेट्न तयार होऊ	७०७
३३२.	परमेश्वरको अनौठो काम	७०९
३३३.	सङ्कटको समय	७११
३३४.	सात अन्तिम महामारीहरू	७१३

अध्याय - १२

सुसमाचारको विजयउल्लास

३३५.	नोआको दिनमा जस्तै खराब	७१५
३३६.	शान्ति पाउन कोलाहलहरू	७१७
३३७.	भूमि, आकाश र समुद्रमा हुने चिन्हहरू	७१९
३३८.	आकाश तथा नक्षेत्रहरूमा हुने चिन्नहरू	७२१
३३९.	भविष्यवाणीहरू अध्ययन गर्नुहोस्	७२३

पाठ	शिर्षक	पेज नं.
३४०.	सैतानको महाजालको पराकाष्ठा	७२५
३४१.	हिंस्रक हिंसाबाट सुरक्षित	७२७
३४२.	आउनुहोस्, हे प्रभु	७२९
३४३.	जगतको राजा व्यक्तिगतरूपमै देखापर्नुहुनेछ	७३१
३४४.	काँचुली फेरिएर स्वर्ग जान तयार हुनु	७३३
३४५.	त्यही येशु फर्किनुहुनेछ	७३५
३४६.	प्रत्येक सन्तको शिरमा मुकुट	७३७
३४७.	सैतानको बन्धनमा परेकाहरू	७३९
३४८.	हामीले स्वर्गदुतहरूको न्याय गर्नेछौँ	७४१
३४९.	नयाँ यरुशलेम ओर्लिन्छ	७४३
३५०.	येशुको सर्वोच्चता	७४५
३५१.	सैतान र उसका दुष्ट मतियारहरू ध्वस्त हुन्छ	७४७
३५२.	परमेश्वरको न्याय	७४९
३५३.	अतुलनीय तथा अनन्त महिमा	७५१
३५४.	अदनको जीवन जिउनु	७५३
३५५.	तेजस्वीमय गौरबका किरणहरू	७५५
३५६.	सदा सदा मृत्यु फेरि हुनेछैन!	७५९
३५७.	जगतको महानगर	७६१
३५८.	दुई पृथ्वीहरूको तुलना	७६३
३५९.	स्वर्गको सत्य आनन्दको उभभोग	७६५
३६०.	भविष्य वा अनन्त जीवनको बारेमा अनेकौँ अनुमानहरू	७६७
३६१.	स्वर्ग पृथ्वीमा नै सुरु हुन्छ	७६९
३६२.	स्वर्ग वास्तविक स्थान हो	७७१
३६३.	अनन्त जीवनको निम्ति दौड	७७३
३६४.	सुसमाचार बाँडेर अरूहरूलाई प्रभुतिर ल्याउने वा धार्मिकतामा डो ज्याउनेहरूको इनाम	७७५
३६५.	परमेश्वरको ज्ञानले सारा पृथ्वी ढाकिनेछ	७७७

अध्याय - १

प्रभुको वचन बाइबल र सनातन सृष्टिकर्ता परमेश्वरको क्रियाकलाप

मेरो मार्गको निम्ति चहकिलो मार्गनिर्देशक

*तपाईंका वचन मेरा पाऊहरूका निम्ति बती, र म
हिँड्नुपर्ने बाटोको निम्ति उज्यालो हो।*
भजनसंग्रह ११९:१०५

यस जीवनमा अनेकौं खाल्डाखुल्डीभएर हिँड्नुपर्दछ। समुद्रमा यात्रा गरिरहेको जहाजको कप्तानलाई अगुवाइ गर्ने उपकरणको आवश्यकता हुन्छ। समुद्रमा बालुवा र चट्टानहरू छन्। त्यसबाट कसरी जोगिएर यात्रा गर्ने भनेर त्यही उपकरणबाट अगुवाइ गर्दछ। हवाइ जहाज कता लाने, कुन निर्देशित दिशातिर लगाउने भनेर देखाउन रफ्तारमा उडिरहेको विमान चालकलाई राडार उपलब्ध गराएको हुन्छ। यस जीवनमा हामी आफ्नै गतिमा हिँडिरहेका हुन्छौं। यस संसारमा अनेकौं आवाजहरू छन् जसले हामीलाई अलमलमा पार्दछ। तर हामी तपाईंहरूलाई एउटा गरिमामय मार्गनिर्देशलाई औँल्याउन चाहन्छौं, त्यो हो पवित्र धर्मशास्त्र बाइबल।

हामीहरूको जीवनको गति कता लाने, कुन आत्मज्ञानको बत्तीको उज्यालोले हाम्रो जीवन अघि बढाउने भन्ने हाम्रो चाहना छ। यस संसारमा हामीलाई तिमिराउने तडकभडक पार्ने वा अनेकौं दर्शन, संस्कार, चालचलन, प्रतिस्पर्धात्मक वातावरणले हामीलाई अलमल वा व्याकुल बनाइरहेका छन्। तर यदि हामीले बाइबलको शिक्षादीक्षा

अनुसार चलने कलालाई दिमागमा राखेर चलन सक्यौं भने हाम्रो जीवनको सबै आयामहरूमा यसले उनति ल्याउँदछ। यस गरिमामय पुस्तकमा हामीलाई चाहिने महत्त्वपूर्ण शिक्षाहरू छन्।

आज संसारको जुनसुकै दिर्घमा होस्, जुनसुकै देश, संस्कार, सभ्यता, जातजातिमा होस् पुरुष, महिला, युवायुवतीहरू कुन ठिक कुन बेठिक बाटो अपनाउने भन्ने कुरामा अन्यौलमा छन्। तर मानिसको पाप र मानिस कसरी निर्दोष भएर पवित्र चालनमा चलने भनेर देखाउने, कुन ठिक र कुन बेठिक छ भनेर देखाउन बाइबल नै महान् मापदण्डको रूपमा धरोहर भएर खडा भइरहेको छ। यसमा भएका जीवित नीतिहरू यदि हाम्रो जीवनमा सुनको हार जस्तै सजाएर राख्न सकियो भने सैतान र संसारमा आउने अनेकौं दुःखकष्ट, परिक्षा, प्रलोभन, लालसामा बाइबलले सुरक्षा गार्ड जस्तो काम गर्दछ। सत्य वा सत्यमार्गलाई देखाउने मानचित्र वा नक्सा बाइबल हो। जो मानिस बाइबलमा कोरिएको नक्सा अनुसार चल्दछ र त्यसमा परिचित भएर चल्दछ त्यो मानिस जीवनको बाटोमा नलरबराइ हिँड्न सक्छ। कुन काम, कर्तव्य, जिम्मेवारीसाथ अर्थमूलक र उपलब्धीमूलक सार्थक जीवन बिताउने हो भनेर बाइबलले नै देखाउँदछ। त्यसले मानिसलाई दिइएको प्रतिभा, दक्षता, सीप आदिलाई प्रयोग गर्न खटाउँदा उसले कुशलपूर्वक आफ्नो काम सम्पन्न गर्न सक्दछ।

जब कसैले प्रभुको वचन वेवास्ता गरेर चल्छ वा यो त धर्मपुस्तक हो, मलाई आवश्यकता छैन भनेर हठी र अभिमानी भएर चल्छ तब त्यो मानिसको आत्मिक, नैतिक र मौलिक जीवनमा चाहने मार्गनिर्देशक गुमाइरहेको हुन्छ। उसको जीवन सुरक्षित नै हुँदैन। बाइबल नपढ्ने युवायुवतीहरूलाई प्रभुबाट टाढा लगिरहेको हुन्छ। तिनीहरू अहिलेकोमात्र होइन अनन्त जीवन नै गुमाइरहेको हुन्छ।

बाइबललाई पन्छाएर हिँड्ने प्रवृत्तिले नै आज संसारमा अनेकौं दुष्ट, खराब, ईश्वरविहिन सभ्यता वा संस्कारले प्रभावकारीरूपमा अखडा जमाइरहेका छन्। जब प्रभुको वचनलाई पन्छाएर जो कोही हिँड्छ तब त्यस व्यक्तिले दुष्ट र खराबको शक्तिसँग मुकाबिला गर्ने

क्षमता नै हुँदैन। त्यस मानिस आफ्नै स्वभाव र आत्मनिर्णयलाई सर्वोपरि गरेर हिँड्छ। उसको स्वाभाविक हृदय कठोर हुन्छ। प्रभुको नाउँ उसले सुन्न पनि चाहन्दैन।

जब कोही प्रभुको वचनसँग सरसल्लाह गरिचल्छ वा यससँग सहमत भएर चल्छ, यसमा भएका खजानाहरूलाई अझ थाहा पाउन यसमा खोजिखोजि अध्ययन गर्दछ तब स्वर्गका दुतहरू पनि त्यस मानिससँग सहभागी हुन्छन्। हामीहरूको दिमागमा यसका सत्यताले प्रभाव पारिदिएको हुन्छ। हामीमा समझशक्ति र आत्मज्ञानको उदय हुन्छ। हामी वास्तविकरूपमा ठोक्नुवा गरेर नै यो दावी गर्न सक्छौं, “तपाईंका वचनको ब्याख्याले ज्योति प्रदान गर्छ, त्यसले सीधासादा मानिसहरूलाई समझशक्ति दिन्छ।” भजनसंग्रह ११९:१३०

प्रभुको वचन आत्मज्ञानको ज्योति हो। यो सत्य हो। प्रभुको सहरतिर अगुवाइ गर्न यसले प्रत्येक कदम कदमलाई डोऱ्याउन सबल पारिदिन्छ।

मलाई प्रलोभनमा फसाउनबाट सुरक्षित राख्ने प्रभुको वचन

*“तपाईंको विरुद्धमा पाप नगरूँ भनेर, तपाईंको वचन
मैले मेरो हृदयमा सुरक्षित राखेको छु।”*

भजनसंग्रह ११९:११

यस संसारमा अनेको गलत, झुटा र मानिसको दिमागलाई अलमल पार्ने जस्ता सामग्री र अनेकौँ बुद्धिमानी, ज्ञानी, दार्शनिक र वैज्ञानिकहरूका शिक्षादीक्षाले भरिभराऊ छ। यदि हामी गलत बाटोमा हिँड्न चाहन्दैनौँ भने हाम्रो दिमागमा सत्यको वचनलाई ओगटिन दिने पर्छ। बाइबलले मानिसहरूलाई ईश्वरीय शक्तिका अस्त्रहरूले सुसज्जित बनाउन सक्छ। सैतान र उसका मतियारहरूका अग्निवाणहरूको मुकाविला गर्न प्रभुले शक्ति आपूर्ति गर्नुहुन्छ। यदि कोही मानिस सैतान वा अरू कसैको प्रलोभन वा परिक्षामा पर्दा उसको दिमागमा जतन गरिराखेका बाइबलका वचन वा ज्ञानका सम्पत्तिहरूले दिने बल सैतानसँग भिँड्न सक्छ, त्यो मानिस धन्य हो। ऊ श्यावासीको पात्र हो किनकि उसले प्रभुका प्रतिज्ञाहरूमा आश्रय पाउँछ। भजनका लेखकले सबैले बुझ्ने गरेर लेख्दछन्, “तपाईंको विरुद्धमा पाप नगरूँ भनेर, तपाईंको वचन मैले मेरो हृदयमा सुरक्षित राखेको छु।”

हामीहरूको हृदयमा, दिमागमा र ओठमा यो वचन निरन्तररूपमा अड्काइ राख्नु जरुरी छ। “यसरी लेखिएको छ” भन्ने वचन नै हाम्रो जीवनको अड्कुस हुनुपर्दछ। प्रभुको वचनलाई जसले आफ्नो सल्लाहकार बनाउँछ, र यसको सहमति अनुसार चलन प्रतिवद्धता जनाउँछ, त्यसले आफ्नो मानव हृदय कमजोर भएको भेट्टाउँछ। उसमा भएका प्रत्येक स्वार्थी, अपवित्र र शुद्ध वा चोखो नभएका नियतहरूलाई सफा गर्न र दवाउन प्रभुको अनुग्रहको शक्तिको आबश्यक भएको महसुस गर्दछ।

तिनीहरूको दिमाग र मनको स्थिति नै प्रार्थनाले सुसज्जित भइरहेको हुन्छ। अनि तिनीहरूलाई सुरक्षा दिने स्वर्गदुतहरू तिनीहरूको साथमा हुन्छन्। बाढी पहिरो जस्तो जब सैतान आउँछ, तब प्रभुको आत्माले तिनीहरूलाई उचाल्दछन् र उसँग भिड्न बल दिइन्छ। जब प्रभुको वचनलाई सर्वोपरी गरेर हिँड्छ तब त्यस ब्यक्तिको हृदय त्यससँग तालमेल गरेर चल्दछ। उसमा भएको अमूल्य, प्रभावकारी र शक्तिशाली सत्यहरूले उसलाई थामी राख्दछ।

जीवित प्रभुसँग संवाद र सम्पर्क जारी राख्ने अरू कोही नभएर प्रभुको वचन नै हो। जसले प्रभुको वचनलाई खाएकै खाएकै गर्छ त्यो व्यक्तिले जे गरेतापनि असल काममा फलदायी भएर देखाउँदछ। बाइबल धेरै सत्यका अनमोल खनिजहरूको खानी छ। ती लुकिएको धन निकाल्न उसले आफ्नो प्रयास जारी राख्नु पर्दछ । त्यो व्यक्ति ईश्वरीय वचनको खानी विशेषज्ञ हुनसक्छ। जब त्यो व्यक्तिलाई फसाउन अनेकौं प्रलोभन आउँछ तब प्रत्येक क्षण आफुमा भएको प्रभुको वचनलाई प्रयोग गर्दछ। आफूलाई नै चाहेको क्षणमा प्रभुको वचनलाई धेरै प्रभावकारी रूपमा उसले प्रयोग गर्न सक्दछ।

बाइबलसँग अझै उत्तम र राम्रोसँग परिचित हुनु हामीलाई धेरै खाँचो छ। यदि हामीले वचनलाई हृदयमा जतन गरिराख्न सक्यौं भने हामीलाई प्रहार गर्ने अनेकौं प्रलोभनहरूका ढोकाहरूलाई बन्द गरिराख्न सक्दछ। सैतानले जब हाम्रो चेतनामा वा अरूहरूकै माध्यमबाट हामीलाई फसाउन खोज्छ तब “यो लेखिएको छ” भन्ने पर्खाल हाम्रो वरिपरि ठड्याउँ। हामीहरूको साहस, विश्वास, आस्था, निष्ठा र प्रतिवद्धतालाई परिक्षा गर्न सैतानले प्रहार गर्नसक्छ। तर येशुले दिन चाहनुहुने अनुग्रहबाट त्यस प्रहारको मुकाबिला गरियो भने हामी बलियो हुनेछौं र निरन्तर विजयी जीवन बिताउन उहाँले हामीलाई सशक्त बनाउनुहुन्छ। तर हामीले विश्वास त गर्ने पर्छ। प्रभुले दिनुभएका असङ्ख्य प्रतिज्ञा वा वाचाहरू हाम्रै निमित्त हो भनेर बिना सङ्कोच र विवाद नगरी हाम्रो दिमागमा कब्जा गरिनै राख्नुपर्दछ।

प्रभुले दिएका सबै प्रतिज्ञाहरू मेरै लागि हो

“परमेश्वरका सबै प्रतिज्ञाहरू उहाँमा “हो” हुन्छ। यसैकारण उहाँद्वारा उहाँलाई हामीले दिने परमेश्वरका महिमाको निम्ति हामी “आमेन” भन्छौं।”

१ कोरिन्थी १:१०

बहुमूल्य बाइबल प्रभुको रमणीय बगैँचा हो। उहाँका प्रतिज्ञाहरू त्यस बगैँचामा फल्ने अनेकौँ सुन्दर फूलहरू हुन्। ती विभिन्न रङ्गका मनमोहक फूलहरूमा गुलाफ, सुर्यमुखी, लीली, चमेली, डेजी, लालुपाते, हिबिस्कस आदि हुन्।

ओहो, हामी सबैले प्रभुका प्रतिज्ञाहरूलाई विश्वास गर्ने खुबी भए कस्तो हुने होला? हामीले खुशी आनन्दको अनुभव गर्न र जोशिलो भावनात्मक अनुभव गर्न हामीले हाम्रा हृदयहरूमा हेर्ने होइन। हामीलाई प्रभुले आफ्नै बनाउनुभएको छ भनेर भावनात्मक अनुभवलाई प्रमाणित गरेर हेर्ने होइन। तर उहाँका प्रतिज्ञाहरू जस्ता छन् त्यस्तै लिएर भन्नुपर्दछ कि, “तिनीहरू मेरै लागि हो। पवित्र आत्मामा ममा रहन प्रभुले नै अंगालोहाउनुभएको छ मैले ज्ञानको ज्योति पाइरहेको छु। हामीलाई यो प्रतिज्ञा दिइएको छ: “तिमीहरूले जे माग्यौं त्यो तिमीहरूले पायौं भनेर विश्वास गर्नु र ती तिमीहरूकै हुनेछ” भनेर येशुले प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो। येशु र मेरो बीचमा भएको घुम्टोलाई उघारेर उहाँलाई पक्रिराख्दछु। उहाँ मेरो बल हुनुहुन्छ। मेरो मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भन्ने आत्मज्ञानको निम्ति म परमेश्वरलाई धन्यवाद दिँदछु।

बाइबल परमेश्वरको वचन हाम्रै लागि हो भनेर ग्रहण गर्नुपर्दछ। केवल लिखितरूपमामात्र होइन मौखिक रूपमा पनि हो। जब कोही दुःखकष्टमा परेको व्यक्ति येशुकहाँ आउँछ तर उहाँको सहायताको

निमित्त आउनेहरूमात्र होइन। युगौं युगदेखि उहाँको आवश्यकताको महसुस गर्ने र विश्वासमा आउनेहरूलाई उहाँले पन्छाउनुभएको छैन। पक्षघातले ग्रस्त भएको मानिसलाई उहाँले बोल्भएको थियो, “बाबु, खुशी हो। तिम्रा पापहरू क्षमा भएको छ।” कपरनुममा १२ वर्षसम्म रगत बग्गन व्यथा लागेकी महिलालाई उहाँले भन्नुभयो, “छोरी, खुशी र आनन्दित होऊ। तिम्रै विश्वासले तिम्रीलाई पुरै निको पारेको छ। शान्तिसँग जाऊ।” अरूहरू पापका भारी बोक्नेहरू, धर्म, जात, लैङ्गिक असमानतामा परेकाहरू उहाँकहाँ आएका थिए। उहाँले सबैलाई समानपूर्वक सान्त्वना र चङ्गाइको राहत दिनुभएको थियो।

प्रभुको वचनमा भएका सबै प्रतिज्ञाहरू सबै युगको निमित्त हो। ती प्रतिज्ञाहरूद्वारा नै उहाँले हामीलाई व्यक्तिगतरूपमा बोलिरहनुभएको छ। ती वचनबाट सिधै उहाँले बोलिरहनुभएको छ। उहाँका आवाजहरू ती वचनबाट हाम्रा चेतनाहरूमा बोल्दछन्। ती प्रतिज्ञाहरूबाटै ख्रीष्टले उहाँको अनुग्रह र शक्ति सञ्चार गर्नुहुन्छ। सारा राष्ट्रिलाइ निको पार्ने रूखका पातहरू ती प्रतिज्ञाहरू हुन्। ती वचनहरूलाई ग्रहण गरेर, त्यसैको सहमत र तालमेल गरेर चल्यो भने तिनीहरूले विश्वासको चरित्रमा बल मिल्दछ। यस जीवनमा सार्थक र अर्थमुलक जीवन बिताउन र सम्हाली राख्न तिनीहरूले प्रेरणा दिँदछ।

असिमित शक्तिको हातलाई युवायुवतीहरूले पक्रियोस्। विश्वास भनेको केवल कुरा गरेर होइन तर उपयोगमा उतारेर बढ्दछ। प्रभुका प्रतिज्ञाहरूलाई हृदय, दिमाग र चेतनामा खाँडी राख्नुहोस्। प्रभुको सरल प्रतिज्ञामा भरपरेर संतुष्ट हुनुहोस्।

तपाईंको स्मरण गर्ने दिमागको कोठामा येशुका अमूल्य वचनहरू झुण्ड्याइ राख्नुहोस्। कुनै पनि सुन चाँदी र अमूल्य पत्थर वा सम्पत्तिभन्दा तिनीहरूलाई अनमोल मानी राख्नुपर्दछ।

समस्त मानव जगतको निम्ति परमेश्वरको हाते पुस्तक

*“मानिसको इच्छाबाट कुनै अगमवाणी आएन, तर पवित्र
आत्माबाट प्रेरणा पाएर मानिसहरूले परमेश्वरको
तर्फबाट बोलेका हुन्।”*

२ पत्रस १:२१

मरणशील र कमिकमजोरी भएका जनहरूलाई आफ्नो बचन दुवै लिखित मौखिकरूपमा उतार्न प्रभुले प्रेरित गर्नुभएको थियो। पुरानो र नयाँ करार भनेर प्रस्तुत गरिएको बाइबललाई उपयुक्त र सुनियोजित तरिकाले एउटै पुस्तकको रूपमा मिलाएकोछ। यस पतित र पापले भ्रष्ट भएको संसारका सबै मानिसहरूको निम्ति यो मार्गनिर्देशक पुस्तक हो। तिनीहरूलाई प्रदान गरेको यस पुस्तक यदि तिनीहरूले अध्ययन गर्‍यो र त्यस अनुसार चल्यो भने एक जना पापी पनि स्वर्गबाट पन्छिने छैन।

सम्पूर्ण बाइबलको मूल लेखक वा स्रोत परमेश्वर हुनुहुन्छ। तैपनि मानव लेखनशैलीमा लेखिएको छ। विभिन्न पुस्तकहरूका शैलीहरू आ आफ्नै खालका छन्। ती पुस्तकहरूले लेखकहरूका चरित्र, र शैलीहरू छन्। तर त्यसमा भएका सत्यहरू परमेश्वरकै प्रेरणाद्वारा लेखिएको थियो। २ तिमोथी ३:१६ कतिपय समयमा त्यहाँ व्यक्त गरेका शब्द र शैलीहरू मानिसहरूका लवज हुन्। असिमित प्रभुले आफ्नो पवित्र आत्माद्वारा उहाँका सेवकहरूका हृदय र दिमागमा दिव्य वा ईश्वरीय ज्ञानको ज्योति चम्काइ दिनुभएको थियो। सपना, दर्शन, विभिन्न प्रतिक र चित्रहरूद्वारा परमेश्वरले आ सन्देशहरू उहाँको सेवकहरूलाई प्रस्तुत गर्नुभएको थियो। सत्यलाई प्रकट गरिएको प्रभुका जनहरूलाई लेखनशैलीमा उतार्न तिनीहरूकै भाषा र सोचमा उतारेका थिए।

सिद्ध बोलिद्वारा होइन मानिसहरूले बुझ्ने गरेर तिनीहरूकै कमजोरी भाषामा तिनीहरूले बुझ्ने गरि प्रभुले बोल्नुभएको थियो। पतित, मानसिक, नैतिक, मन्द र धमिलो दिमाग भएका पृथ्वीका मानिसहरूले उहाँलाई बुझोस भनेर तिनीहरूकै बुझ्ने स्तरमा प्रभुले बोल्नुहुन्छ। यसमा प्रभु निहुरुनुभएर मानिसहरूका बोलिलाई उपयोग गर्नुभएको थियो। सरलतामा बाइबल सिद्ध, खोतरहित भएतापनि प्रभुको बारेमा महान् धारणाका प्रश्न वा जिज्ञासाहरूलाई यसले जवाफ दिँदैन। सिमित, सृष्टि गरिएका मानव साधनमा अपार, अनन्त र असिमित परमेश्वरको ज्ञान अट्ने सक्दैन। कतिपय मानिसहरूले बाइबल अतिरञ्जित गरेर लेखिएको भनेर दावी पनि गर्छन्। तर त्यसमा व्यक्त गरेका प्रभुका बलिया वचनहरूले प्रभुका महान् सोचबिचारहरू अलिअलि गरेर टुक्राइएको छ। त्यसले गर्दा मानिसहरूले आफ्नो क्षमता अनुसार उहाँलाई बिस्तारै बुझ्न सक्नु भन्ने उहाँको इच्छा हो। उच्च शिक्षा वा अपार शिक्षाका सत्य सन्देशहरू मानिसहरूले आफ्नै भाषा र शैलीमा बुझ्नु भनेर प्रभुले उहाँका सेवक लेखनदासहरूलाई छान्नुभएको थियो।

यस संसारका सबै मानव प्राणीले पठनीय वा पढ्नुपर्ने पुस्तक होस् भनेर बाइबलको खाका प्रभुले नै तयार गर्नुभएको थियो। बालबालिकाहरूले होस्, युवायुवतीहरूले होस् वा हुर्केका मानिसहरू होस् यो पुस्तक जीवनको पाठ्यपुस्तक वा पाठ्यक्रम मानेर सबै समयमा अध्ययन गर्न अनिवार्य छ। आफू को हो भनेर प्रकट गर्न नै प्रभुले मानिसहरूलाई बाइबल दिनुभएको थियो। परमेश्वर मानिसको सम्बन्ध राख्ने उत्कृष्ट माध्यम बाइबल हो।

स्वर्गबाट नै ढिइएको बाइबल

*“सर्वश्रेष्ठ शक्ति हाम्रो होइन तर परमेश्वरको महामहिम र
विशिष्ट शक्ति हो भनी प्रष्ट पार्न यो धन हामीसित
माटोका भाँडाहरूमा छ।”
१कोरिन्थी ४:७*

मानव माध्यमहरूद्वारा यस संसारका मानिसहरूलाई आफ्नो सत्य सञ्चार गर्न परमेश्वर खुशी हुनुभएको थियो। आफु र उहाँको पवित्र आत्माले योग्य मानिसहरूलाई उहाँले चुन्नुभएको थियो। तिनीहरूलाई यो काम गर्न सशक्त बनाउनुभएको थियो। के लेख्ने र के बोल्ने भनेर छानेर प्रस्तुत गर्न उहाँले उहाँका लेखकहरूको दिमागलाई परिचालन गर्नुभएको थियो। यस अथाह सत्यको खजाना मानवरूपी माटोको भाँडोमा राखिएको थियो। यद्यपि, ती सबै स्वर्गबाट आएका हुन्। परमेश्वरको वचन पालन गरेर चल्ने उहाँका इच्छुक बालकहरू बाइबलमा उहाँको प्रतापी महिमा देख्दछन्। यसमा तिनीहरूले अनुग्रह र सत्यले भरिपूर्ण ज्ञानहरू पत्ता लगाइरहेका हुन्छन्।

बाइबलका लेखकहरूले तिनीहरूले पाएका सन्देशहरू मानवीय भाषामा व्यक्त गर्नुपरेको थियो। मानव प्राणीले आफ्नै हात प्रयोग गरेर बाइबल लेखेका थिए। ती मानिसहरूले पवित्र आत्माले नै प्रेरणा दिनुभएको थियो। असिद्ध समझ वा बुझ्नेशक्ति नभएको मानिसले बाइबलमा लेखिएको भाषा शैलीलाई आलोचनात्मक दृष्टिले हेर्न सक्दछन्, तिनीहरूको भ्रष्ट दिमागले अनेकौं चतुराई प्रयोग गरेर, आफ्नै धारणा र दर्शनहरूलाई घुसाएर सत्यलाई कुल्चन सक्दछन्, अझ कतिपयले त आफुलाई खुशी पार्न बाइबल पढ्छन्। बाइबलमा यस्ता सामग्रीहरू छन् जसलाई मानिसहरूले बँग्याउन कठिन छैन।

प्रभुले मानिसलाई बाइबल श्रृंखलाबद्धरूपमा एक एक गरेर नटुक्रिने साइला जस्तो गरेर दिनुभएको थिएन। तर अलि अलि गरेर मानिसको बुझ्न सक्ने र ग्रहण गर्ने क्षमता अनुसार पुस्तौँ पुस्ता लगाएर बाइबलका सत्यहरू दिइएको थियो। विभिन्न समयमा र विभिन्न स्थानहरूमा उहाँले सुयोग्य र उहाँका भक्त मानिसहरूलाई प्रयोग गरेर उहाँको सत्यलाई उपयुक्त समयमा प्रभाव पर्नुपर्ने मध्यनजर राखेर नै बाइबल दिइएको थियो। पवित्र आत्माले परिचालन गरेको अनुसार मरणशील मानिसहरूले नै प्रभुको वचन आफ्नै भाषा र शैलीमा लेखेका थिए।

बाइबल सिद्धरूपमा क्रमवद्ध गरेर लेखिएको होइन। झट्ट हेर्दा बाइबलमा भएका कतिपय सत्य र प्रभुले गर्नुभएको कारोबार बाझिएको त देखिन्छ। तर बाइबलमा भएका सत्यहरू वा सत्य आत्मज्ञानहरू समुद्रमा मोती जस्तै डुबिएका छन् र समुद्रको जमिनको सतहमा लुकेर तैरिरहेका छन्। तिनीहरूलाई खोज्नै पर्छ। मेहनत र परिश्रम गरेर त्यसमा भएको अमूल्य मोतीहरू खन्दै निकाल्नुपर्दछ। बाइबललाई गहिरो रूपमा नपढि केवल सतहमामात्र हेर्ने मानिसहरूले तिनीहरूमा भएको हल्का, देखावटीपनाको ज्ञानले सज्जिएकाहरूले बाइबल धर्मग्रन्थ हो, यो केवल इसाई र धर्मगुरुहरूको निमित्तमात्र लेखिएको हो र हामीले बुझ्न सक्दैनौँ भनेर पन्छाउँछन्। बाइबलमा कतिपय कुराहरू बाझिएका छन् र तिनीहरूले यसको आधिकारिताको प्रश्न गर्दछन्। तर सत्यसँग हृदयदेखि तालमेल गरेर चल्नेहरूले बाइबलमा भएका सत्यहरू खन्दै निकाल्दछन्। अनि तिनीहरूले पत्ता लगाएका सत्यहरू कुनै मानिसको चतुःप्याइद्वारा होइन प्रभुबाट नै हो भनेर दिमागमा प्रभाव पारिराख्छन्। आत्मज्ञानको ज्योतिले चहकिलो भएको मानिसले बाइबलमा भएको आत्मिक एकतालाई देख्दछ। यसमा सत्यलाई महान् सुनको धागोले एकैनास गरेर बाँधिरहेको उसले देख्दछ। तर त्यो अमूल्य सुनको धागोलाई हेर्न सक्ने खुबी वा दक्षता हुन धैर्यता, प्रार्थना र सोचबिचारहरूको आवश्यक छ।

परमेश्वरबाट नै प्रेरित भएको बाइबल

“सम्पूर्ण पवित्र-शास्त्र बाइबल परमेश्वरको प्रेरणाबाट भएको हो, र यो सिकाउनलाई, अर्ती दिनलाई, सच्याउनलाई, धार्मिकतामा तालीम दिनलाई लाभदायक हुन्छ,”

१ तिमोथी ३:१६

बाइबल प्रभुको वचन हो भनेर प्रतिवद्धता जनाउँदा दुवै पुरानो र नयाँ करार एउटै बाइबल हो भनेर स्वीकार्नु जरुरी छ। पुरानो करार नभए नयाँ करार पूरा हुँदैन न त नयाँ करार नभए पुरानो करारको कुनै अर्थ छ।

कतिपय इसाईहरूले पुर्वाग्रह राखि पुरानो करार केवल यहूदी जातिलाईमात्र दिएको र त्यसको औचित्य अहिले छैन भनेर सिकाउँदछन्। तर केवल एक जातिको निमित्तमात्र प्रभु बोल्नुभएको थिएन भन्ने परिवेशमा पुरानो करार पनि नयाँ करारलाई जस्तै ध्यान दिएर पढ्नु जरुरी छ। पूर्वाग्रह र अल्पज्ञानले ग्रसित मानिसहरू पुरानो करार पढ्दा तिनीहरूले त्यहाँ मरुभूमिमात्र देख्दछन्। तर जब हामी यो परमेश्वरको शाश्वत वा निस्तर वचन हो भनेर हृदय, दिमाग र आत्मा जुरुमुराउँदै अध्ययन गर्‍यो भने त्यसमा जीवित पानीको मुहानको फोहरा उर्लेर आउँदछ।

पुरानो करार र नयाँ करारको बीचमा कुनै पनि विभेद, बेमेल र असहमति छैन। पुरानो करारमा मुक्तिदाताको आगमनको सुसमाचार हामी पाउँछौं। नयाँ करारमा मुक्तिदाताको सुसमाचार पुरानो करारका भविष्यवाणीहरू मार्फत प्रकट भएको हामी पढ्छौं। विभिन्न पशुबलि, मन्दिरमा गरिने संस्कार र विधिहरूले निरन्तररूपमा येशुको सत्य बलि वा भेटीहरूलाई प्रतिक वा नकलको रूपमा औँल्याइरहेका थिए भने

नयाँ करारले येशुको सकल कार्यविधि वा उहाँको आफ्नै बलिले पुरानो विधिहरूलाई सम्पन्न गर्नुभएको थियो भनेर देखाउँदछ। यहूदी युग वा पुरानो करारको महिमा धमिलो थियो। तब जब येशु आउनुभयो तब त्यस करार चहकिलो, उच्च र स्पष्टरूपमा व्याख्या गर्न पुगेको थियो। येशुको युग वा नयाँ शताब्दीको थालनीले पुरानो करारको गरिमालाई चम्काइ दिएको थियो।

पुरानो करारका पुर्खा वा हस्तीहरूलाई विभिन्न बलिप्रथा, धार्मिक व्यवस्थाहरू वा विधिहरूले येशुलाई आँल्याएको थियो। अगमबक्ताहरू द्वारा प्रकट गरिएको विभिन्न विधिहरूमा पुरानो करारको अथाह सम्पत्तिको खजाना वा सम्पदाहरू छन्। अनि नयाँ करारमा येशुको जीवन, उहाँको मृत्यु, पुनरुत्थान र पवित्र आत्माद्वारा परिचालन हुनुभएको येशुका ज्ञानहरू अमूल्य दौलतको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। पिताको महिमाको चमक हाम्रो येशु दुवै पुरानो र नयाँ करारमा चकमक भएर चम्किरहेको पाइन्छ। पुरानो करारले नयाँ करारको व्याख्या गर्दछ। नयाँ करारले पुरानो करारको व्याख्या गर्दछ। स्त्रीष्टमा भएको पिताको महिमालाई दुवै करारले एक एक गरेर प्रकट गरिएको छ। दुबैले सत्यलाई प्रस्तुत गर्दछ। हृदयदेखि खोतल्नेहरूले ती दुवै करारको अध्ययन गर्दा नयाँ नयाँ गहिरो आत्मज्ञान र सत्यहरू निरन्तररूपमा भेटाउनेछन्।

पुरानो करारलाई आँल्याउँदै यहूदी धर्मगुरुहरूलाई भन्नुभएको थियो, “तिमीहरू धर्मशास्त्रमा खोजी गर्दछौ, किनभने त्यहाँ अनन्त जीवन पाइन्छ भनी तिमीहरू ठान्छौ। मेरो विषयमा गवाही दिने ती नै धर्मशास्त्र हुन्।” यूहन्ना ५:३९ यहूदी पण्डितहरूलाई धर्मशास्त्र भनेर सम्बोधन गर्नुहुँदा पुरानो करार भनेर उल्लेख गर्नुभएन। त्यसकारण उहाँको बारेमा लेखिएको दुवै करारहरूको महिमा एकैनासको छ भनेर हामीले बुझ्नुपर्दछ। हो, सम्पूर्ण बाइबलले येशु स्त्रीष्टको बारेमा बताउँदछ। सृष्टिको सुरुको लेखालाई यूहन्नाले यसरी पुष्टि गर्दछन्, “सबै थोक उहाँद्वारा बनिए, र बनिएको कुनै थोक पनि उहाँविना बनिएन।” यूहन्ना १:३। अनि यस संसारको इतिहासलाई येशुले नै

यसरी बन्द गर्नुहुने भनेर बताउनुभएको थियो, “दुष्ट काम गर्नेले दुष्ट काम गरिरहोस्, अश्लील काम गर्नेले अश्लील काम गरिरहोस्, धर्मात्माले धार्मिक कार्य गरिरहोस्, र पवित्र जनचाहिँ पवित्र नै भइरहोस्।” “हेर, म चाँडै आउँदैछु। हरेक मानिसलाई उसले गरेअनुसार दिने प्रतिफल मसँग छ। म अल्फा र ओमेगा, पहिलो र पछिल्लो, आदि र अन्त्य हुँ।” प्रकाश २२:११-१३ जब हामी दुवै करारहरूलाई एकै भनेर अध्ययन गर्दछौँ तब येशुका कामहरू पढिरहेका हुन्छौँ र उहाँको आवाज सुनिरहेका हुन्छौँ। यदि तपाईँ मुक्तिदातासँग परिचित हुन चाहनुहुन्छ भने पवित्र धर्मशास्त्र बाइबल अध्ययन गर्नुहोस्।

अचूक वा गल्ती नभएको अलौकिक रहस्योघाटन

*परमप्रभुका वचनहरू खोटेरहित छन्, ती शुद्ध चाँदीजस्ता छन्,
जो सात पल्ट माटोको भट्टीमा खारेर शुद्ध पारिएको छ।*

भजनसंग्रह १२:६

मानव जगतलाई तिनीहरूको मुक्ति वा तिनीहरूलाई पापको प्रभुत्वबाट स्वतन्त्र हुने र भइरहने आवश्यक आत्मज्ञान प्रभुले बाइबलद्वारा तिनीहरूलाई सुम्पनुभएको छ। प्रभुको कामनालाई प्रकट गर्ने आधिकारिक, अचुक र कहिल्यै भुल नगर्ने वा मानिसलाई भुलमा नपार्ने साधन बाइबल हो। यसलाई जस्तो छ त्यस्तै गरेर स्वीकार्न यसको माग हो। आदर्श र सज्जन चरित्रको निर्माण गर्न, विभिन्न शिक्षादीक्षाहरूलाई प्रकट गर्न र मानिसहरूका अनुभवहरू परमेश्वरबाट हो, आफ्नै हो वा अरु कसैको प्रभावबाट हो भनेर जाँचन बाइबल दिइएको हो। मानव जीवनको सबै आत्मिक, नैतिक, बौद्धिक र भौतिक पनि बाइबलकै स्तर अनुसार चलन हाम्रो समक्ष राखिदिएको हो। आजको विश्व आत्मिक अन्धकारले छोपेको छ। मानिसहरूमा पनि समग्ररूपमा कठोर अन्धकारले कब्जा गरेको छ। बाइबलमा भएका विभिन्न मौलिक र नैतिक सिद्धान्त र सत्यहरूलाई धेरैले प्रश्न वा विवाद गरिरहेका छन् र सन्देह प्रकट गरिरहेका छन्। मानिसको आफ्नै तर्क, दर्शन, विद्या, सोचबिचारहरू र कल्पना वा अनुमानित धारणाहरूले बाइबल पवित्र आत्माको प्रेरणाबाट आएको हो भन्ने विद्यालाई वेवास्ता गरिरहेका छन्। प्रभुले आफ्नै आत्माद्वारा बाइबल उपलब्ध गराइएको हो र यो आफै सरल र स्पष्ट छ भनेर नस्वीकारी अनेकौँ गोप्य वा रहस्यमय अध्यात्मिक मन्थनले मानिसहरूको दिमागमा बादल जस्तै घेरिरहेको

छ। बाइबल बलियो चट्टानमा निर्माण गरिएको हो वा यसलाई कसैले पनि हल्लाउन सक्दैन। यसमा भएका सत्यहरू स्पष्ट छन् र तिनीहरूको आफ्नै विशेषता छ। तर इसाई भनाउँदाहरू नै किन नहुन्, बाइबलप्रति पूर्वाग्रह राख्ने, अध्ययन गर्न नरुचाउने र अनेकौं मनगढन्ते शिक्षादीक्षाहरू निकाल्ने प्रवृत्ति युगको अन्तिम दिनहरूमा हुने विभिन्न चिन्हहरूमा एक हुन।

सुरुमा के लेखिएको छ, बाइबलको स्रोत कहाँबाट आयो, यसमा लेखिएका वचनहरूभन्दा अझ बढि के निकाल्न सक्छ भनेर सिक्न मानिसहरू भरपुर प्रयास गरिरहेका छन्। तिनीहरूका ती ज्ञानबुद्धिसबै मुखतापुर्ण छ। युगौंदेखि सरलरूपमा प्रस्तुत गरिएका बाइबलमा हामीबाट लुकिएका सत्यहरू छन् भनेर अनेकौं मनगढन्ते र रहस्यमय विध्याका चलखेलले मरणशील मानिसको दिमागलाई कब्जा गरेको छ। तिनीहरू माटोको हिलोमा पौडिखेलिरहेका छन्। तिनीहरू आफुले नै रचेको हिलोको समुद्रबाट उक्सिन सक्दैनन् र आफै परिरहेको हिलोमा अरूहरूलाई कसरी निस्कने भनेर सिकाइरहेका छन्। बाइबलमा अनेकौं गल्तीहरू छन् भनेर सच्याउन खोज्नेको ठिक चित्रण यो हो। प्रभुले के भन्नुभयो, के भन्नसक्नुपर्थ्यो भन्ने जस्ता सुझावहरू प्रस्तुत गरेर कसैले पनि बाइबललाई सुधार्न अधिकार पवित्र आत्माले दिनुभएको छैन।

प्रभुको प्रेरणाबाट पाएको बाइबल हो भनेर प्रतिवद्धता जनाउँदै बाइबल जस्तो छ त्यस्तै गरेर चल्नु मेरो अटल निर्णय हो। यसमा लेखिएका वचनहरूलाई म सम्पूर्ण हृदयले बिश्वास गर्छु र यसमा मेरो आस्थालाई कसैले पनि हल्लाउन सक्दैन।

पवित्र पुस्तकलाई सैतानले अनेकौं तरिकाले प्रहार गरेको थियो र त्यसलाई तहसनहस पार्ने उसको प्रयास जारी नै छ। सैतानले दुष्ट र कतिको जान्ने भनेर दावी गर्ने मानिसहरूसँग मिली प्रभुको ईश्वरीय स्वभाव र चरित्रलाई अन्धकार र अनेकौं मनगढन्ते बादलले

छोपिदिएको छ। तर प्रभुले उहाँको पवित्र पुस्तकलाई आश्चर्यचकित क्रियाकलापबाट सुरक्षित राख्नुभएको छ। बाइबललाई अहिलेको अवस्था प्रभुकै योजना अनुसार ढालिएको छ। समस्त मानव प्राणीलाई स्वर्गमा जाने चार्ट वा रेखाचित्र र मार्गनिर्देशिका बाइबल हो।

बिनम्र र विद्वान मानिसहरूद्वारा तयार पारिएको बाइबलप्रति प्रभुलाई हामी धन्यवाद चढाउँछौं। सबै युगमा र सबै वर्गको निम्ति सुनियोजित तरिकाले तयार पारिएको बाइबल उपयुक्त पुस्तक हो।

मानिसको समझशक्तिभन्दा अपार रहस्यहरू

आहा ! परमेश्वरको वैभव र बुद्धि र ज्ञान कति गहिरो! उहाँका
इन्साफहरू कति अगम र उहाँका मार्ग बुझ्न नसकिने!
रोमी ११:३३

प्रभुको वचन बाइबल यसको दिव्य लेखकको चरित्र जस्तै छ। यसमा कतिपय रहस्यहरू छन् जुन मरणशील मानिसहरूले कहिल्यै पनि पुरा बुझ्न सक्दैनन्।

यदि प्रभु र उहाँको बारेमा पुरै बुझ्ने ज्ञान हासिल गर्ने सम्भवगरी मानवप्राणी सृष्टि गरिएको थियो भने तिनीहरू त्यो स्थितिमा पुगेको दावी गर्न सक्छन्, अब सत्यको खोजी गर्न अघि बढ्न आवश्यकता छैन भनेर तिनीहरूले सोच्न सक्दछन्। तिनीहरू आत्मज्ञानले चम्किसकेका छन् र प्रभुको थप ज्ञानको बारेमा जान्नुपर्दैन भनेर दुक्क हुनसक्छन्। अनि प्रभुको ज्ञान र बुद्धिमा बढ्नु आवश्यकता नभएको र दिमाग, मन वा हृदयलाई प्रभुको आदर्श चाहना अनुसार निर्माण गर्न तिनीहरूले चासो दिँदैनन्। तिनीहरूको निमित्त प्रभु सर्वोच्च हुँदैन। मानिसहरू सिमित ज्ञानले प्रफुल्ल भएर आफू सिद्धि प्राप्त गरेर भगवान वा स्वामी भनेर दावी गर्दै त्यसमा अडकियो भने, हामीलाई नयाँ सत्यतिर लम्किनबाट तिनीहरू रोक्नेछन्। तर प्रभुलाई धन्यवाद चढाऔं कि यो स्थितिमा मरणशील मानिसलाई पुन्याउनुभएको छैन। परमेश्वर अपार, अनन्त, अपरिमेय वा सिमितरहित हुनुहुन्छ। उहाँमा नै “सबै ज्ञान र बुद्धिका सारा सम्पत्ति लुकेका छन्।” कलस्सी २:३ वास्तविकरूपमा सारा अनन्तभरि प्रभुको ज्ञान खोजिरहनेछन्, सिकिरहनेछन् र उहाँको ज्ञान, भलाई र शक्तिको बहुमुल्य दौलत कहिल्यै पनि सिद्धिने छैन।

प्राकृतिक संसार, प्रकृति सम्पदा र पर्यावरणमा अनेकौं रहस्य

कुराहरू लुकेका छन्। वैज्ञानिकहरूले अलिअलि गरेर खोतल्दै निकाल्ला, तर कतिपय कुराहरू छन् जुन हामीले कहिल्यै पनि बुझ्न सक्दैनौं। के आत्मिक जगतमा पनि हामीले बुझ्न नसकिने रहस्य र तथ्यहरू छन् भनेर सोच्नुपर्दा के हामी अचम्म मान्नु पर्दछ र?

बाइबलमा भएका रहस्यहरू र आत्मज्ञानको खानीले प्रभुको प्रेरणाद्वारा बाइबल लेखिएको हो भन्ने बलियो र सबुद प्रमाणहरू अरुभन्दा के होला? प्रभुको बारेमा यहाँ केही लेखिएको छैन जुन हामीलाई आवश्यकता भएको ज्ञानलाई हामीले बुझ्न सक्दैनौं। यदि परमेश्वरको महानता, वैभवता, महिमा र राजकीयतालाई सिमित वा मरणशील मानिसले बुझ्न सकेको भए बाइबल प्रभुबाट आएको हो भन्ने प्रमाणित हुने थिएन। यसमा प्रभुको अस्तित्वको प्रमाण निश्चोट र सिद्धरूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। जति जति खोजनीति गर्दै बाइबल पढियो त्यति त्यति यो प्रभुको जीवित वचन हो भनेर गहिरोरूपमा दिमागमा घुस्न थाल्दछ। अनि मानिसका सबै तर्कहरू, दर्शनहरू, आत्मज्ञानहरू र विद्याहरूले प्रभुको तेजस्वी र राजकीयको अगाडि झुकाउँछ।

मुक्ति पाएकाहरूलाई जीवनको नदीतिर स्त्रीष्टले डोऱ्याउनुहुनेछ। यस संसारमा नबुझेका र बुझ्न चाहेका ज्ञानहरू उहाँले नै उघारेर देखाउनुहुनेछ।

प्रभुको सिंहासनबाट निस्किएको चमकले सबै रहस्यहरू बिलय हुनेछन्। आफूले कहिल्यै पनि बुझ्न नसकिने बाइबलमा भएका सत्यहरू थाहा पाएर मुक्ति पाएकाहरूले यसको सरलता थाहा पाएर चकित हुनेछन्।

चिरस्थायी पुस्तक

*श्वर्ग र पृथ्वी बितेर जानेछ, तर मेरा वचन चिरस्थायी छ वा
कहिल्यै पनि बितेर जानेछैनन्।*

मती १४:३५-३६

बिना प्रश्न वा विवादैं नगरि येशुले बाइबलको गरिमामय आधिकारितालाई औँल्याउनुभएको थियो। हामीले पनि त्यही गर्नु जरुरी छ। अपरिमेय वा अनन्त परमेश्वरको वचन बाइबल हो भनेर सबैको सामु प्रस्तुत गर्नुपर्दछ। सैतानसँगको महान विवादीय युद्धको अन्त्यलाई देखाउने विद्या र हाम्रो विश्वास वा आस्थाको जग बाइबल हो।

फ्रान्सको नास्तिक दार्शनिक र चिन्तक खुब घमण्ड गरेर भनेका थिए, “बाइबल जना मानिसहरूले इसाई धर्मको स्थापना गरे भनेर बारम्बार सुन्नुपर्दा म थाकेको छु। त्यस धर्मलाई गिराउन वा नाश गर्न एक जना मानिस भए पुग्छ भनेर म प्रमाणित गर्नेछु।” विश्वको विगत र वर्तमान इतिहासमा करोडौँ मानिसहरू बाइबललाई आक्रमण गर्न एकजुट भएका थिए र छन्। बाइबललाई ध्वस्त पार्न इसाई भनाउँदाहरू (रोमन क्याथोलिक चर्च) र नास्तिक राष्ट्रहरूले भारी प्रयास गरेका थिए। भोल्टाएरको समयमा केही सय बाइबल थिए भने आज दसौँ हजार, हो करोडौँ बाइबलहरू छन्। सुधारवादी इसाईको एक जना प्रवर्तकले भनेका थिए, “बाइबल अचानो हो। यसले धेरै घनहरूलाई खियाइ दिएको छ।” प्रभुले भन्नुभयो, “तेरो विरुद्धमा बनाइएको जुनसुकै हतियारले पनि तँलाई जित्न सक्नेछैन, र तँलाई दोषी ठहराउने हरेक जिब्रोलाई तँले नै दोषी ठहराउनेछस्। योचाहिँ परमप्रभुका दासहरूको पैतृक सम्पत्तिको हक हो, र मबाट तिनीहरूको

दोषरहितको प्रमाण यही हो, “परमप्रभु घोषणा गर्नुहुन्छ।” यशैया ५४:१७।

युगको अन्तिम समयमा, अन्तिम महान सङ्कष्टको अघि र यस पृथ्वीलाई पुरै नष्ट गर्नुभन्दा अघि मानिसहरू मोजमज्जा, विवेकलाई मिचेर स्वार्थ, भौतिक चाहनालाई मात्र पोषाउने वा रागहरूमा डुब्ने छन्। जे नाश हुने वा वितिजाने र देखिने तडकभडकहरूले गर्दा अदृश्य र अनन्तको बारेमा तिनीहरूको आत्मज्ञानको आँखा अन्धो भइरहको छ। नाश हुने कुरामा लागेर तिनीहरू आफ्ना सबै धनसम्पत्ति, स्रोत साधनहरू नाश गरिरहेकाछन्। तिनीहरूले अनन्त जीवनमा पाउने दौलत त्यागीरहेका छन्। सारा राष्ट्रहरूको उदय र पतनलाई बाइबलका पवित्र पानाहरूले सरलरूपमा प्रस्तुत गरेको छ। मानिसका सांसारिक महिमा, यश, देखावटी मानसम्मानहरू बेकारका छन् भन्ने बाइबलबाट तिनीहरूले सिक्न आवश्यक छ। यस संसारमा कुनै पनि तत्वहरूमा केवल बाइबलमात्र अटल छ। यो हाम्रो विश्वासको निश्चित जग हो।

“सबै प्राणी घाँसजस्तै हुन्, र तिनका सबै गौरव घाँसको फुलजस्ता। घाँस ओइलाउँछ, फूल झरिहाल्छ, किनभने परमप्रभुको सास तीमाथि फुकिल्ले। निश्चय नै मानिसहरू घाँस नै हुन्। घाँस ओइलाउँछ, फूलहरू झरिहाल्छ, तर हाम्रा परमेश्वरको वचन सधैंभरि अटल रहनेछ।” यशैया ४०:६-८ “उहाँका हातका कामहरू विश्वासयोग्य र न्यायपूर्ण छन्, उहाँका सबै आदेश विश्वसनीय हुन्छन्। ती सदाकालको लागि अटल छन्, विश्वासयोग्यता र सत्यतामा गरिएका छन्।” भजनसंग्रह १११:७-८ मानिसहरूका विद्धा, दर्शन र आधिकारिक वजनहरू सबै नाश भएर जानेछन्। तर परमेश्वरको अटल चट्टान बाइबलमा आफ्नो जग राख्नेहरू सदासर्वदा खडा भइरहनेछन्।

व्यक्ति अनुभवद्वारा बाइबलको शक्तिलाई प्रमाणित गर्नु

*परमप्रभुलाई पारख गरेर हेर, कि उहाँ कति भला हुनुहुन्छ। उहाँमा
शरण लिने र उहाँमा भरोसा राख्ने मानिस धन्यको हो।*

भजनसंग्रह ३४:६

बाइबललाई अक्षरस रूपमा अध्ययन गर्दा र त्यसको मोहमा फस्दा त्यसको नतिजाको अनुभव सबैले गर्न ढोका खुला गरिएको छ। चाहे धेरै शिक्षित होस् वा पढ्नै नजाने पढ्न वा अक्षरै नचिन्ने किन नहोस्, बाइबलको वचनलाई दिलमा राख्न सक्तो वा चाखेर लिन सक्तो भने त्यसको शक्तिको अनुभव उसको जीवनमा प्रमाणित नै गरेर देखाउन सक्दछ। उहाँको वचनको वास्तविकता वा यसले ल्याउने आमूल परिवर्तनलाई आफैले प्रमाण गरेर देखाऊ भनेर प्रभुले हामीलाई आह्वान गर्नुहुन्छ। उहाँले हामीलाई अन्हाउनु हुन्छ, “प्रभु कतिको असल छ भनेर आफैले पारख वा अनुभव गरेर हेर।” अरूहरूले सिकाउने ज्ञानमा भरपर्नुको सट्टा हामी आफैले बाइबललाई अध्ययन गर्नुपर्छ र त्यसको प्रभाव हाम्रो जीवनको नैतिक, चरित्र, रहनसहन वा जीवनशैलीमा व्यक्तिगतरूपमा अनुभव गर्नसक्ने खुबी हुनुपर्दछ। जब हामी येशूको नजिक तानिन्छौं र उहाँको प्रेमको पुर्णतामा आनन्दित हुन्छौं तब हामीमा भएका शंका, दुविधा आदिहरू उहाँको उपस्थितिमा स्वत बिलाएर जानेछन्।

येशूको भक्तलाई थाहा छ उसले कसमाथि विश्वास र भरोसा राखेको छ। उसले बाइबललाई केवल औपचारिकतारूपमा वा धर्मशास्त्र भनेर प्रभुलाई खुशी पार्न पाठ भनेर पढ्दैन; तर उसले यसको शिक्षादिक्षा वा विद्याको शक्तिलाई व्यक्तिगतरूपमै प्रमाणित गरेर यसको शक्तिको अनुभव गर्दछ। जब उसले बाइबल पढ्छ तब उसले येशूको धार्मिकताको बारेमामात्र पढ्दैन, उसले आफ्नो आत्माका झ्यालहरू खोल्दछन् ताकि उहाँको धार्मिकताका किरणहरूले उसको

जीवन टल्कियोस्।

प्रत्येक व्यक्ति जसले येशुलाई विश्वास गर्दछ उसले मृत्युबाट नयाँ जीवनमा प्रवेश गरेको हुन्छ। परमेश्वर सत्य हुनुहुन्छ भन्ने विद्याको लालमोहरको टाँचा उसमा लगाइसकेको हुन्छ। “जसले उहाँको गवाही ग्रहण गरेको छ, त्यसले परमेश्वर सत्य हुनुहुन्छ भन्ने कुराको प्रमाण दिन्छ।” युहन्ना ३:३३ अर्थात् उसले जीवित परमेश्वरको अस्तित्वलाई उसको जीवनबाट प्रमाणित गरेर देखाउँछ। उसले यस्तो गवाही दिन सक्छ, “मलाई सहायताको निम्ति आवश्यक थियो। त्यो सहायता मैले येशुमा पाएँ। मलाई चाहिने सबै आवश्यकताहरू उहाँले उपलब्ध गराउनुभएको छ। मेरो भोको आत्मालाई उहाँले संतुष्ट पार्नुभएको छ। अब बाइबल मेरो निम्ति येशुको आवाज भएको छ। म येशुलाई किन विश्वास गर्छु भनेर के तपाईँ सोच्नुहुन्छ?—किनभने उहाँ मेरो प्रभु मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। बाइबललाई म किन विश्वास गर्छु त? किनभने मेरो अन्तरआत्माको निम्ति आवाज भइरहेको छ।” हामीहरूकै परिवर्तित जीवनबाट बाइबल सत्य हो, स्वीष्ट परमेश्वर पिताको पुत्र हो भनेर गवाही दिन सक्छौं। हामीलाई थाहा छ कि हामीले कुनै पुराण, दन्त्यकथाहरू र मानिसका चातुर्यताका दर्शन, चलाकी गन्थनमन्थन र सोचविचाहरूको पछि लागेका छैनौं।

युवायुवतीहरूले बाइबललाई आफ्नो दिमाग र आत्माको निम्ति खुराक बनाउनु पर्दछ । तिनीहरूको विश्वासले नै प्रभुको ज्ञानको प्रयोगात्मक गरेर देखाउन सक्दछ। उहाँको वचनको सत्यता, उहाँका प्रतिज्ञाहरूमा भएका सत्यतालाई तिनीहरूले आफ्नै जीवनमा प्रमाणित गरिसकेको हुनुपर्दछ। तिनीहरूले प्रभुको स्वाद लिइसकेको हुन्छ, उहाँलाई चाखिसकेको हुनुपर्दछ। प्रभु भलो, करुणामय, सदाशयी र प्रेमिलो हुनुहुन्छ भन्ने ज्ञानमा तिनीहरू निपुण हुनसक्छ र भएका पनि छन्। परमेश्वरको चरित्रको बारेमा स्वष्टरूपमा जान्न झनझन माथि माथि जाने अवसर हाम्रो हो। उहाँकै ज्योति वा ज्ञानको प्रकाशले हामी आत्माज्ञानको ज्योति देखेछौं। अनि क्रमबद्धरूपमा हामीहरूको हृदय र दिमाग उहाँको पवित्र स्वरूपमा परिवर्तित हुँदै जानेछौं।

येशू ख्रीष्ट जीवित वचन

अनि वचन देहधारी हुनुभयो, र अनुग्रह र सत्यताले पूर्ण भई हाम्रा
बीचमा वास गर्नुभयो। हामीले उहाँको महिमा देख्यौं, जुन महिमा
पिताबाट आउनुभएको एकमात्र पुत्रको जस्तो थियो।

यूहन्ना १:१४

येशूलाई परमेश्वरको वचन भनेर सम्बोधन गरिएको छ। उहाँले
उहाँका पिताका व्यवस्था अर्थात् विधिलाई स्वीकार्नुभएको थियो।
उहाँले त्यस व्यवस्थाका नीतिहरूलाई आफ्नो जीवनमा उतार्नुभएको
थियो। त्यस व्यवस्थाको भावनालाई उहाँले प्रकट गर्नुभएको थियो।
त्यसले हृदयमा ल्याउने हितकारी शक्ति पनि उहाँले देखाउनुभएको
थियो। यूहन्नाले भन्दछन्: अनि वचन देहधारी हुनुभयो, र अनुग्रह र
सत्यताले पूर्ण भई हाम्रा बीचमा वास गर्नुभयो। हामीले उहाँको महिमा
देख्यौं, जुन महिमा पिताबाट आउनुभएको एकमात्र पुत्रको जस्तो
थियो। यूहन्ना १:१४। परमेश्वरको बारेमा सबै थाहा पाउनुपर्ने र थाहा
पाउन सक्ने उहाँको पुत्रको जीवन र चरित्रले प्रकट गरिएको छ।

आफूले मानवता ग्रहण गर्नुभएर, ख्रीष्टले मानवतासँग एक
हुनुभयो र फेरि त्यसै बखत पापी मानिसहरूको निमित्त स्वर्गको पितालाई
प्रकट गर्नुभयो। उहाँ सबै थोकहरूमा उहाँका भाइहरू जस्तै हुनुभएको
थियो। हामी जस्तै उहाँ हाड र छाला हुनुभयो। उहाँ भोकाउनुहुन्थ्यो र
तिर्खाउनु हुन्थ्यो र थकित हुनुहुन्थ्यो। खाने कुराले उहाँको शरीरलाई
सम्हालीराखेको थियो र निन्द्राले उहाँलाई ताजा बनाएको थियो। उहाँ
आफ्नो जीवनको सबै जीवन शैली र संस्कारहरूमा अरू मानिसहरूसँगै
सहभागी हुनुभएको र उहाँ निर्दोष र निश्कलङ्क परमेश्वरको पुत्र
हुनुहुन्थ्यो।

उहाँ कोमल, करुणामय, दयालु, अरूहरूलाई सहानुभूति देखाउने र अरूहरूप्रति संवेदनशील हुनुहुन्थ्यो। आफ्नो होइन, अरूहरूको भलाइप्रति उहाँको चासो थियो। उहाँले परमेश्वरको चरित्र, स्वभाव र मिजासको प्रतिनिधित्व गर्नुभएको थियो। उहाँ निरन्तररूपमा परमेश्वर र मानिसको सेवामा लागि रहनुहुन्थ्यो।

येशूका भक्तहरू उहाँको अनुभवमा सहभागी हुनै पर्छ। तिनीहरूले परमेश्वरको वचनलाई पचाउनै पर्छ। तिनीहरू ख्रीष्टको शक्तिले वचनमा देखाएको वा वर्णन गरेको सफा व्यक्तित्वमा परिवर्तन हुनै पर्छ र परमेश्वरको गुणहरूलाई प्रतिबिम्बित गर्नुपर्छ। ख्रीष्टको काम, मिजास, जोश र जाँगर उहाँका चेलाहरूको पनि काम, जोश र जाँगर हुनुपर्दछ।

जब जीवन परिवर्तित भएको व्यक्तिले बाइबल अध्ययन गर्छ तब परमेश्वरको पुत्रको मासु खानुपर्दछ र रगत पिउनुपर्दछ। त्यसको अर्थ उहाँ आफैले भन्नुभएको थियो: उहाँको वचनलाई हृदयमा राखेर उहाँले गर्नुभएको जस्तो काम गर्नु नै जीवन र मिजास वा भावना हुन्। जब परमेश्वरको वचन वा बाइबलमा लेखिएका पवित्र नीतिहरू आफ्नो जीवनमा भित्राएर त्यस अनुसार चल्दछ तब वचन देहधारी हुनुभएको र हाम्रो बीचमा रहनुभएको प्रमाणित गर्दछ। संसारको मुक्तिदाताले सबै मानिसहरूको सामु पवित्र, शुद्ध र निश्कलङ्क अनुसरणीय उदाहरण दिएर जानुभएको थियो। परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएका विधि वा नीतिहरूलाई पालन गर्ने सबै आत्मज्ञानले प्रज्ज्वलित हुन्छन्, तिनीहरू उच्च जीवनको उचाईमा रहन्छन् र अमरत्व प्राप्त गर्दछन्।

निर्दोष जीवनको शक्ति

परमेश्वरको जीवित र नित्य रहने वचनद्वारा, विनाशी होइन तर अविनाशी वीर्यबाट तिमीहरू नयाँ गरी जन्मेका छौ।"

१ पत्रुस १:२३

सनातन सृष्टिकर्ता जगतको पिताका छोराछोरीहरू हुने दर्जामा पुग्न हृदय परिवर्तन हुनु आवश्यक छ। त्यो परिवर्तन गर्ने प्रक्रियालाई नयाँ जन्म वा पुनर्जन्म भनेर सम्बोधन गरिन्छ। यसलाई किसानीले बारीमा असल बिउ छरेकोसँग तुलना गरिएको छ। असल बिउ छर्दा असल बिरुवा उम्रन्छ। आत्मिक जीवनका रहस्यमय सत्यहरूलाई सिकाउन र अझ राम्रोसँग बुझाउन प्रकृतिबाट धेरै पाठहरू लिइन्छ। मानिस जतिसुकै वैज्ञानिक, दक्ष, वौद्धिक, आविश्कारक र महान् भएर देखाएतापनि प्रकृतिको शुक्ष्मभन्दा शुक्ष्म वस्तु बनाएर त्यसलाई जीवन दिन सक्दैन। परमेश्वर आफैबाट दिनुहुने जीवनबाट मात्रै बिरुवा, जन्तु र मानिस बाँचिरहन्छ। त्यसरी नै मानिसको आत्मिक हृदयहरूमा परमेश्वरले उहाँको जीवित बिउ येशूले रोप्नुहुन्छ र जीवन दिनुहुन्छ।

जब मानिसको जीवनमा सत्यको नीति रोपिन्छ तब त्यो मानिस नयाँ हुन्छ। त्यो मानिस भ्रष्ट र नाशवान विर्यबाट होइन तर परमेश्वरको जीवित र नित्य रहने वचनद्वारा, विनाशी होइन तर अविनाशी वीर्यबाट अहिले नै पुनर्जन्म पाएको हुन्छ। परमेश्वर आफैको नित्य वचन स्वीष्ट हुनुहुन्छ भनेर स्वीकार गरिँदा यो पुनर्जन्म हुन्छ। अनि उसको हृदयमा पवित्र आत्माद्वारा ईश्वरीय सत्य वा विद्याहरू रोपिन्छन्। उसको दिमागलाई नयाँ सङ्कल्पहरू, धारणा र सोचबिचारहरू जगाइ दिन्छ। अनि दिएको वा दवाइएका, लुकाइएको वा लुकिएको जोश,

जाँगर, उर्जा र फुर्तीहरू बिउँताइदिन्छ र तिनीहरू परमेश्वरसँग मिलेर काम गर्न प्रयोग गरिन्छ। यस संसारमा ईश्वरीय सत्यलाई जनसमक्ष ल्याउने ख्रीष्ट नै हुनुहुन्छ। उहाँद्वारा नै अविनाशी, निष्कलङ्क र शुद्ध विर्य वा परमेश्वरको वचनलाई मानिसहरूका हृदयहरूमा रोप्नुहुन्छ।

मानिसको प्राकृतिक, सांसारिक र पतित स्वभावले बाइबलमा भएका वचनहरूले ध्वस्त पार्दछ। आफ्नो मानवीय भ्रष्ट स्वभावलाई ध्वस्त पारिन्दा त्यो मानिस छटपटिन थाल्दछ। छटपटिएका हृदयहरूलाई सान्त्वना दिन, ढाडस दिन पवित्र आत्मा आउनुहुन्छ। उहाँको परिवर्तन वा कायापलट गर्ने माध्यम अनुग्रहलाई प्रयोग गरिएर परमेश्वरको स्वरूप सच्चा येशूभक्तमा उत्पन्न हुन्छ। आमूल परिवर्तन भएको त्यो व्यक्ति नयाँ सृष्टि हुन्छ। जन्मजातमा भएका घृणा गर्ने प्रवृत्ति, रिसाउने र रिस राख्ने बानीहरू, हठी र अभिमानीहरूको ठाउँमा प्रेम भरिन्छ। उसको हृदय परमेश्वरमा भएको हृदयको प्रतिलिपी हुनजान्छ।

मानिस मरेपछिमात्र पुनर्जन्म हुन्छ भन्ने अनेकौँ धार्मिक शिक्षाको विपरित ख्रीष्टको वचनरूपी विर्य रोपिएर पुनर्जीवन प्राप्त गर्छ। अनि त्यो व्यक्ति आफैँ हुँदैन तर अनमोल मोल तिरेर मुक्त गरेको विशेष जन हुन जान्छ। यस मामिलामा पत्रुसको यस्तो स्पष्ट धारणा छ, तिमीहरू जान्दछौ, कि आफ्ना पिता-पुर्खाबाट आएका व्यर्थका कुराहरूदेखि, सुन वा चाँदीजस्ता नाश हुने थोकहरूद्वारा दाम तिरी तिमीहरू छुट्ट्याइएका होइनौ, तर निष्खोट र निष्कलङ्क थुमाको जस्तो ख्रीष्टको अनमोल रगतद्वारा दाम तिरी छुट्ट्याइएका छौ। उहाँ सृष्टिभन्दा अगाडिदेखि नै नियुक्त हुनुभएको थियो, तर तिमीहरूका खातिर समयको अन्त्यमा प्रकट हुनुभयो। १ पत्रुस १:२०। परमेश्वरलाई सरल तरिका विश्वास गर्न पुग्दा तपाईँको हृदयमा पवित्र आत्मा नयाँ जीवनको थालनी गर्नुहुन्छ। तपाईँ परमेश्वरको परिवारमा जन्मनुभएको बालक हुने अवसर पाउनु भएको हुन्छ। उहाँले आफ्नै प्रिय पुत्र येशूलाई जस्तै तपाईँलाई पनि प्यार गर्नुहुन्छ।

मेरो आत्माको निम्ति खुराक

येशुले सैतानलाई जवाफ दिनुभयो, “लेखिएकाे छ, मानिस रोटी वा खानाको निम्ति मात्र बाँच्ने होइन, तर परमेश्वरको मुखबाट निस्केको हरेक वचनबाट जीवित रहन बाँचिन्छ।”

मती ४:४

परमेश्वरको वचन हाम्रो आत्मिक खुराक हुनुपर्दछ।

यस संसारका मानिसहरूलाई जीवन दिन ख्रीष्टको आउनुभयो। उहाँको जीवनले मानिसलाई बाँच्न दिन्छ। उहाँको वचन बाइबल हो। यसलाई अध्ययन गरेर दिमाग र हृदयमा राख्दा हाम्रो निम्ति आत्मिक पौष्टिक खुराक बन्छ। प्रभुले आफ्नै वचनद्वारा अनेकौं रोगहरू निको पार्नुभएको थियो भने दुष्ट आत्माहरूले ग्रसित पागलहरू निको पार्नुभएको थियो। उहाँकै शक्तिशाली वचनले उर्लेको समुद्र र आँधीबेहरीलाई शान्त पार्नुभएको थियो। उहाँकै वचनले मुर्दाहरूलाई जीवित पार्नुभएको थियो। उहाँको वचन वा बोली कतिको शक्तिशाली छ भन्ने कुराको वयानको सिमाना नै छैन।

हामीहरूको भौतिक शरीरलाई पौष्टिक खुराकले थामि राख्दछ। त्यसरी नै हाम्रो आत्मिक वा आध्यात्मिक जीवनलाई प्रभुको वचनले थाम्दछ। यस संसारमा जन्मेका प्रत्येक मानव प्राणीले प्रभुको वचनलाई आफ्नै लागि व्यक्तिगतरूपमा प्राप्त गर्नुपर्दछ। हामी स्वस्थ रहन पौष्टिक खाना खान्छौं, त्यसरी नै आत्मिकरूपमा हटपुष्ट हुन परमेश्वरको वचन व्यक्तिगतरूपमा अध्ययन गर्ने पर्दछ।

उहाँका प्रतिज्ञा र चेतावनीहरू येशुले मेरै निम्ति दिनुभएको हो। बाइबलमा उल्लेख गरिएका बाइबलसँग सम्बन्धित विभिन्न अनुभव र विवरणहरू मेरै हुनुपर्दछ। बाइबलमा लेखिएका प्रार्थना, नीति र चेतावनीहरू मेरो बनाउन मलाई नै दिइएको हो।

यस संसार र सारा जगतको अस्तित्वको निम्ति सृजनात्मक ऊर्जा वा शक्ति प्रभुको वचनमा नै छ। वचनले शक्ति र ऊर्जा उपलब्ध गराउँछ। यसले जीवनलाई उत्पादन गर्दछ। प्रत्येक आदेश प्रभुको प्रतिज्ञा हो। आफ्नै स्वइच्छाले ग्रहण गर्नुपर्दछ। अन्तरआत्मादेखि ग्रहण गर्नुपर्दछ। अनन्त र अपार परमेश्वरको जीवन प्रभुको वचनले ल्याउँदछ।

जसरी हामीलाई प्रभुको वचनले जीवन प्रदान गर्दछ त्यसरी नै जीवनलाई प्रभुको वचनले नै थामि राख्न दिनुपर्दछ। “परमेश्वरको मुखबाट निस्केको हरेक वचनले जीवित रहँदछ।” मती ४:४ हाम्रो दिमाग र विवेकको निर्माण हामीले पढेका सामग्रीहरूले गर्दछ। मानसिक र शारीरिक जीवनलाई पुष्ट र स्वस्थ राख्न के खानुपर्छ सो खान निर्णय गर्ने अधिकार प्रत्येक मानिलाई दिएको छ। त्यसरी नै हाम्रा कुन सोच, कुन विचारले दिमागमा भराएर, र कुन विषयबस्तुले हाम्रो चरित्रको निर्माण गर्न चाहन्छौं त्यो चुन्ने अधिकार र शक्ति प्रत्येक मानिसलाई सुम्पिएको छ। प्रभुको स्वरूपमा ढाल्न वैयक्तित वा व्यक्तिगत निर्णयको अधिकार प्रत्येक मानिसको हो र कसैले कसैलाई बलजफती गर्ने नीति पापी मानिसको भएतापनि परमेश्वरको पक्कै होइन।

प्रिय युवायुवतीहरू हो, येशुको नाउँमा यो हार्दिक आग्रह गर्दछु कि लगनशील भएर बाइबल अध्ययन गर्नुहोस्। तपाईंहरूलाई छिटै परमेश्वरको सिंहासनको वरिपरि म भेट्नेछु। तपाईंहरूको निम्ति बाइबल दिउँसो बादलको खम्बा र राती आगोको मुस्तो वा खम्बा हो भनेर तपाईंहरूलाई नै प्रमाणित गरेर यसले देखाउनेछ। तपाईंहरूको अगाडि माथि माथि उक्लिरहेको बाटोमा जान बाइबल नै पथप्रदर्शक हो। ओहो, बाइबलको गौरव, गरिमा र यो कतिको किम्मती छ भन्ने तपाईंहरूलाई थाहा छ भनेर म भन्न सकिदैन! तपाईंको दिमाग, विवेक, चाहना, हृदय र जीवनको निम्ति चाहिने स्रोत र पुस्तक बाइबल हो। तपाईंहरूको निम्ति परमेश्वरको सन्देश बाइबलमै छ। यो यसरी सरल भाषा र शैलीमा लेखिएको छ कि सानो बालकले पनि बुझ्न सक्दछ। बाइबल कस्तो बहुमुल्य र दामी पुस्तक!

प्रभुको वचनमा जीवन छ

जीवन दिनहुने आत्मा हुनुहुन्छ, भौतिक शरीरबाट केही फाइदा हुँदैन। जुन वचन मैले तिमीहरूसँग बोलेको छु, ती आत्मा र जीवन हुन्।
यूहन्ना ६ : ६३

प्रत्येक बिउ आफैमा उम्रिने नीति हुन्छ। यसैमा विरुवाको जीवन बेरिएको हुन्छ। परमेश्वरको बचन पनि बिउ हो। यसमा जीवन छ। येशुले भन्नुभयो, “तिमीहरूलाई दिएका मेरा वचन र बोलीहरू आत्मा र जीवन हुन्।” यूहन्ना ६:६३ बाइबलमा लेखिएका प्रत्येक आदेश र प्रत्येक प्रतिज्ञामा शक्ति छ। तिनीहरूमा परमेश्वरको वास्तविकतालाई अनुभव गरिन्छ। जसले विश्वास र आस्थाद्वारा बाइबललाई ग्रहण गर्दछ उसले परमेश्वरकै जीवन र चरित्रलाई पाइरहेको हुन्छ।

जब हामी बाइबललाई दिन दिनै अध्ययन गर्छौं तब हामी आत्मिक क्षमता र बल बढ्दै जान्छ। हामी अनुग्रहमा र सत्यको ज्ञानमा बढ्दै जान्छौं। आत्मसंयमको आदर्श आचरणहरू बनिन्छ र त्यसलाई सशक्तिकरण गरिन्छ। बचपनका कमजोरी र दुर्बलताहरू-पिरोल्ने, झनक्क रिसाउने, आफूले मनपर्ने गर्ने बानी, स्वार्थपना, जे मुखमा आयो त्यही बोल्ने, आवेगमा आएर चल्ने र आफ्नो मात्र भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति प्रभुको वचनद्वारा बिलाउनेछ। तिनीहरूको ठाउँमा परिपक्व येशुभक्त भएर अनुग्रहमा बढ्दै जानेछन्।

बाइबलको शक्ति र प्रभावले दुष्ट बानीका सिक्रीहरू भाँचिदिएको छ। तिनीहरूले स्वार्थपनालाई त्यागेका छन्। गालिबेइञ्जत गर्ने , जे पायो त्यही बोल्ने, परमेश्वरको अपमान गर्नेहरू श्रद्धेय र सज्जन बनेका छन्, जँड्याहा र मतवालीपनहरू शान्त र भलादमी बनेका छन्,

व्यभिचारी, चरित्रहीन र भ्रष्टहरू सफा र शुद्ध बनेका छन्। सैतान जस्ता राक्षसहरू भएका मानिसहरू कायापलट भएर परमेश्वरको स्वरूप बनेका छन्।

के तपाईं ईश्वरीय स्वरूपमा मिल्न चाहनुहुन्छ? ख्रीष्टले दिनुहुने जीवनको पानी के तपाईं पिउन चाहनुहुन्छ? यदि त्यो पानी तपाईंले पिउनुभयो तपाईंमा अनन्त जीवनको फोहरा बाल्नेछ। के तपाईं प्रभुको महिमाको निम्ति फलफलाउनु हुन्छ वा गुणै गुणहरूले भरिन चाहनुहुन्छ? के तपाईं अरुहरूको जीवनमा आनन्द, फुर्तिलो र जाँगर ल्याउन चाहनुहुन्छ वा तिनीहरूका अनुहारहरू चम्काउन चाहनुहुन्छ? तब जीवनको खुराकको निम्ति भोकाएका र तिर्खाएको जस्तै बाइबल पढ्नुहोस्। बाइबलमा घोरिएर यसमा भएका सत्य आत्मज्ञानलाई खनेर निकाल्नुहोस्। यसमा दिएका तपाईंलाई जीवन दिने प्रत्येक विद्या र नीति अनुसार चलन प्रतिवद्धता जनाउनुहोस्। बाइबलमा तपाईंले विश्वास गरेको कारण तपाईं निष्कलङ्क, चोखो, शुद्ध र धर्मी बन्नु हुनेछ। बाइबललाई श्रद्धापूर्वक अध्ययन गर्दा परमेश्वरका सबै आज्ञा र आदेशहरूलाई पालन गर्न अगुवाइ गर्नेछन्। बाइबल तपाईंको निम्ति परमेश्वरको शिक्षा वा सिकाउने आवाज होस्। यो वचनलाई पालन गर्न तपाईंले वचन दिनुहोस्, “तिमीहरू दाहिने अथवा देब्रे लाग्दा तिमीहरूका कानले तिमीहरूका पछिल्लिर यसो भन्ने आवाज सुन्नेछौं, “बाटो यही हो, यसैमा हिँड।” यशैया ३०:२१ ख्रीष्टले आफ्ना तत्कालिन र बन्नुहुने चेला र भक्तहरूको निम्ति यो प्रार्थना गर्नुभएको थियो, “तिनीहरूलाई सत्यमा पवित्र पारिदिनुहोस्, तपाईंको वचन सत्य हो।” यूहन्ना १७:१७

मेरो सामु प्रभुको लचनको भोज

मेरो देह खाने र मेरो रगत पिउनेसित अनन्त जीवन छ, र
अन्त्यको दिनमा म त्यसलाई जीवित पार्नेछु। किनभने मेरो देह
साँच्चै खानेकुरो हो, र मेरो रगत साँच्चै पिउने कुरो हो।

यूहन्ना ६:५४-५५

बाइबलमा भएका र बाइबलले देखाएका जीवित तत्वहरूलाई प्राप्त गर्नु र परमेश्वरको इच्छा वा मनोरथ पुरा गर्नु नै अनन्त जीवन हो। परमेश्वरको पुत्रको देह खानु र रगत पिउनुको अर्थ नै त्यो हो। स्वर्गबाट आएको खुराक वा खाना खान सरिक हुनु हाम्रो विशेष अवसर हो। यो अवसर बाइबल अध्ययन गरेमात्र उपलब्ध हुन्छ। बाइबल अध्ययनले हामीहरूको आत्मिक शरीरमा आत्मिक कोश, आत्मिक हाडहरूभित्र अत्यावश्यक तन्तुहरू र आत्मिक बलियो मांसपेशीको निर्माण हुन्छ।

ती गुणहरू कसैले कसैबाट सार्न सकिन्दैन। प्रत्येक व्यक्तिलाई उपलब्ध गराइएको आशिष आफ्नै भनेर व्यक्तिगतरूमा विनियोजन वा प्रयोग गर्नुपर्दछ। नसारिने अरूको आत्मिक जीवनबाट त्यो व्यक्ति स्वस्थ आत्मिक व्यक्ति हुन सक्दैन र आत्मिकरूपमा सधैं भोकमरीको मारमा परिरहेको इसाई हुन जान्छ। तपाईंको टेबुलमा खानाको निमित्त असल पौष्टिक परिकारहरू राखिएको छ र अरूहरूले रमाइलोसँग खाइरहेको छ, तर तपाईं आफैले त्यसलाई लिएर खाएन भने त्यस परिकारलाई हेरेरमात्र तपाईंको भोक तृप्त हुँदैन न त त्यसले दिने पौष्टिक तत्वहरूले तपाईंलाई स्वस्थ बनाउँछ। खाना हेरेरमात्र कसैक भोक मर्दैन। जसरी भौतिक पौष्टिक खाना हामीले खाएनौं भने हामी भोकले रन्थनिन्छौं त्यसरी नै व्यक्तिगतरूपमा आत्मिक

भोजन खाएनाँ भने हामीहरूको आत्मिक बल, जोश, जाँगर, उमङ्ग, उत्साहहरू चिसिन थाल्दछ र मानिसहरूले त्यस्तो इसाईलाई हेरेर “कस्तो चिसो इसाई रहेछ” भनेर अचम्म मान्न सक्दछ।

हाम्रो सामु भोज राखिएको छ, त्यो भोज खान खीष्टले तपाईंलाई निम्तो दिइरहनुभएको छ। के हामी पछाडि उभिन्दै त्यो भोज नखान्दै यो भनी “त्यो त मेरो लागि होइन” भनेर हात बाँधेर बसौं? एक जना बाबुले आफ्ना सबै छोराछोरीहरू र घरपरिवारलाई जम्मा गरेर ठूलो भोज दिएका थिए। तर बाहिर एक जना भोको र माग्ने उभिरहेको थियो। त्यस माग्नेलाई भित्र आएर खान खाऊ भन्दा बढो शोकित भएर चिच्यायो, “त्यहाँ त मेरो बुबा छैन!” अनि भोकै फर्केर गयो। यदि येशू आफैले तपाईंलाई खान निम्तो दिइरहनुभएको छ भने के तपाईं पनि त्यस भोको व्यक्ति जस्तो माग्ने? ढुक्क हुनुहोस्, स्वर्गको दरवारमा तपाईं र समस्त मानव प्राणीको पिता हुनुहुन्छ। उहाँ तपाईंको व्यक्तिगत पिता हुनुहुन्छ भनेर तपाईंको जीवनबाट देखाउन म तपाईंलाई आग्रह गर्दछु। उहाँको उदार र विशाल हृदयले दिनुभएको प्रसस्त खजाना र आशिषहरूमा तपाईं सरिक होस् भन्ने उहाँको चाहना हो। प्रत्येक व्यक्ति जो सानो बालकको जस्तो विश्वासले सजिएर र मायालु हृदय लिएर उहाँकहाँ आओस। स्वर्गको दरवारमा तपाईंको पिता हुनुहुन्छ भनेर ढुक्क हुनुहोस्।

जीवनको पानीनिर आउनुहोस् र पिउनुहोस्। म तिर्खाएको छु भन्दै गुनासो गर्दै त्यसबाट नभाग्नुहोस्। त्यो जीवनको पानी पिउन तपाईंले केही खर्च गर्नुपर्दैन। तपाईंलाई सितैमा उपलब्ध गराएको छ।

जो मानिसले बाइबललाई खान्छ वा पढ्छ र पचाउन सक्छ, आफ्नो प्रत्येक क्रियाकलाप बाइबलको माग अनुसार चलाउँछ, आफ्नो चरित्र, स्वभाव र जीवनशैलीलाई बाइबलकै विद्या अनुसार ढाल्दछ, त्यो मानिस परमेश्वरको बल र तागतमा बलियो हुँदै बढ्दछ। यसले मानिसलाई कहिल्यै ननासिने जोश, जाँगर, बल र फुर्ती दिन्छ, प्रत्येक अनुभवलाई खाँदा खाँदै तपाईंलाई परिपक्व आदर्श येशुभक्त बनाउँछ। यसले तपाईंमा सदासदा रहने गरि आनन्द ल्याउँदछ।

ईश्वरीय शक्तिसँग जोडिनु

यसैद्वारा उहाँले हामीलाई उहाँको अनमोल र अत्यन्त महान् प्रतिज्ञाहरू दिनुभएको छ, कि यस संसारका कुइच्छाबाट आउने भ्रष्टताबाट उम्केर तिमीहरू ईश्वरीय स्वभावका सहभागी होओ।

१ पत्रुस १:४-५

मानव प्राणीको कमजोर र दुर्बलता मुक्तिदाता आफैले बोक्नुभएको थियो। उहाँले गर्दा कोही पनि मानिस, मानव स्वभावको कमजोरीको कारणले दुष्ट र पापी स्वभावलाई पराजित गर्न सक्दैन भनेर डराउनुपर्दैन।

येशुले भन्नुभयो, “यस संसारको शासक आइरहेछ। त्यसको ममाथि केही शक्ति वा अधिकार छैन।” युहन्ना १४:३० उहाँको विरुद्धमा सैतान र उसका मानव मतियारहरूले गरेका झुटो तर्कहरूको जवाफ दिन उहाँमा केही पनि थिएन। पाप गर्न उहाँलाई धकेले पनि उहाँ पापमा फस्नुभएन। उहाँले आफ्नो सोचबिचार पनि पापको प्रलोभनतिर लगाउनुभएन। हामीमा पनि उहाँको जस्तै मानिसिकता र स्वभाव हुनसक्छ। येशुको ईश्वरीयता वा दिव्य स्वभाव परमप्रभुको ईश्वरियताको स्वभावमा मिसिएको थियो। उहाँमा पवित्र आत्मा भएकोले नै कुनै पनि द्वन्द्वसँग सामना गर्न सक्षम हुनुभएको थियो। र उहाँ आउनुभयो ताकि हामी पनि उहाँकै ईश्वरीय स्वभावमा सहभागी हुन सकौं। जबसम्म विश्वास, आस्था र निश्ठाद्वारा हामी उहाँसँग एकटिक्का भएर बस्छौं तबसम्म पापले हामीमाथि रजाई गर्न सक्दैन।

वास्तविकरूपमा भन्ने हो भने, पाप गर्ने एउटा रुचि वा झुकाव पनि हामीमा कायम राख्नु आवश्यक छैन। जब हामी ईश्वरीय

स्वभावमा सहभागी हुन्छौं, तब हामीमा भएका बंशज वा हाम्रै रुचिले आवादी वा उत्पादन गरेका गलत नियत वा स्वभावहरू हाम्रा चरित्रबाट टुक्रिएर जानेछन्, अनि असलको निमित्त हामी जीवित शक्ति बनाइन्छ। ईश्वरीय शिक्षकबाट निरन्तररूपमा सिकिरहँदा, दिनदिनै उहाँको स्वभावमा भागिदार भइरहँदा हामी परमप्रभुसँग सहकार्य गरेर सैतानका लोभ, लालसा र फसाउने युक्तिहरूलाई जितिरहनेछौं।

यस्तो आदर्शमय सफल विश्वासी जीवन कसरी बिताउने भनेर ख्रीष्टले हामीलाई देखाउनुभएकोछ। सैतानसँगको मुकाबिलामा उहाँले कसरी जित्नुभयो त? परमप्रभुको वचनद्वारा। पवित्र वचनद्वारामात्र सैतानले ल्याएको सबै प्रलोभनहरूलाई उहाँले रोक्नुभएको थियो। “यो लेखिएको छ” भनेर उहाँले जिकिर गर्नुभएको थियो। र हामीलाई नै “अनमोल र महान् प्रतिज्ञाहरू दिनुभएको छ, कि यस संसारका कुइकछाबाट आउने भ्रष्टताबाट उम्केर तिमीहरू ईश्वरीय स्वभावका सहभागी हुन सकोस्।” २ पत्रुस १:४ परमप्रभुको प्रत्येक प्रतिज्ञा हाम्रै हो। जब अनेकौं प्रयासद्वारा सैतानले आक्रमण गर्दछ, तब परिस्थितिहरूतिर नहेर्नुहोस् न त तपाईंका आफ्ना कमीकम्जोरी वा दुर्वलहरूलाई, तर परमप्रभुको वचनको शक्तितिर हेर्नुहोस्।

उहाँका प्रतिज्ञा वा वचनहरूलाई जीवनको रूखका पातहरू जस्तै गरेर दिमागमा जम्मा गरेर राख्नुहोस् र तिनीहरूलाई पक्रिराख्नुहोस्। उहाँले यो प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ, “पिताले मलाई दिनुहुने सबै मकहाँ आउनेछन्, र मकहाँ आउनेलाई कुनै रीतिले म त्याग्नेछैनँ।” युहन्ना ६:३७ जब तपाईं उहाँकहाँ आउनुहुन्छ तब उहाँले तपाईंलाई स्वीकार्नुहुन्छ वा आफ्नै बनाउनु हुन्छ भनेर विश्वास गर्नुहोस्। तपाईंले केही गरेकोले होइन तर उहाँले नै प्रतिज्ञा गरेकोले हो। जब तपाईंले यो गर्नुभयो भने तपाईं कहिल्यै पनि नाश हुनेछैन, अहँ कहिल्यै पनि।

सृष्टिबाट नै उत्पत्ति

विश्वासद्वारा हामी बुझ्दछौं कि यस पृथ्वी सहित सारा जगतहरू
परमेश्वरको वचनद्वारा सृष्टि भयो, र जो दृश्यछ त्यो
अदृश्य कुराबाट बन्यो।

हिब्रू ११:३

हाम्रो पृथ्वीको सृष्टि वा यसको अस्तित्वको विवरण वा इतिहास केवल बाइबललेमात्र आधिकारिक, सप्रमाणसहित प्रस्तुत गर्दछ। पृथ्वीको सृष्टिको समयमा, परमप्रभुले पदार्थ वा भौतिक तत्वहरू सृष्टि गर्नुभएन भन्ने शिक्षा वा तर्क आधारहिन छ। हाम्रो पृथ्वीको जग बसालिन्दा परमप्रभु पहिलानै अस्तित्व भएको पदार्थ वा भौतिक तत्व र उर्जाप्रति ऋणी हुनु वा त्यसलाई उपयोग गर्नु आवश्यकता थिएन। त्यसको बिपरित सबै थोक वा चीजहरू, भौतिक वा पदार्थ वा आत्मिक वा निराकार तत्वहरू प्रभु यहोवाको सामु उहाँको आवाजले उहाँको अगाडि खडा भए। ती सबै थोकहरू उहाँकै उद्देश्यको निम्ति सृष्टि गरिएको थियो। सारा अन्तरिक्ष, अनगिन्तयौं तारामण्डल, तारा पुञ्जहरू, पृथ्वी र यसमा भएका सबै थोकहरू उहाँका हातका कामहरूमात्र नभएर; उहाँकै मुखबाट निस्केको सासले अस्तित्व वा विद्यमान भएका थिए।

प्रकृतिमा विभिन्नता, विविधता र सृष्टिको प्रत्येक थोकको आआफ्नै व्यक्तिगत विशेषता भएता पनि तिनीहरू विभिन्नता वा अनेकतामा एकता छ। चित्रकलाको महान् गुरु चित्रकार परमप्रभुले उहाँले सृष्टि गर्नुभएको प्रत्येक थोकमा आःनो नाउँ कोरिनुभएको छ। चाहे लेबनानका विशाल, अल्गो देवदार वा धुपी रूखहरू होस् वा पर्खालमा उमेमा घाँस किन नहुन् तिनीहरूमा परमप्रभुको नाउँ लेखिएको हुन्छ (तिनीहरू परमप्रभु होइन, त्यसकारण

तिनीहरू वा प्रकृतिलाई पूजा गर्ने भनिएको छैन तर तिनीहरूमा परमप्रभुको नाउँको छाप छ भन्न खोजिएको हो। गौरबमय हिमालदेखि विशाल समुद्रमा रहेको सानोभन्दा सानो शेल वा खपटाले परमप्रभुको हातका काम र कलाहरूको घोषणा गर्दछ।

रातको आकाशमा देखिने करौडौं चम्किलो ताराहरूको ताँती उहाँले नै बनाउनुभएको थियो। उहाँले तिनीहरूको नाउँ दिनुभएको छ। स्वर्ग, आकाश, नक्षत्र र अन्तरिक्षले परमप्रभुको महिमा गर्दछ। तिनीहरू सबैले उहाँका हातका कामहरू देखाउँदछ। अन्तरिक्षमा भएको सानोभन्दा पनि सानो पृथ्वी त परमप्रभुको सृष्टिमा केवल थोप्लामात्र हो भनेर उहाँले बुझाउन चाहनुहुन्छ।

विज्ञानका अत्यन्तै गम्भीर विद्यार्थीले प्रकृतिमा अपार शक्तिले काम गरिरहेको छ भनेर महसुस गर्न कर लगाउँछ। तर परमप्रभुको सहायताबिना प्रकृतिले सिकाउने शिक्षा बाझिएको र निराश बनाउने खालको मानिसको तर्कमा हुन्छ। बाइबलमा देखाएको आत्मज्ञानले वा वचनलेमात्र प्रकृतिलाई ठिक तरिकाले बुझ्न सकिन्छ, त्यो पनि “विश्वासद्वारा हामी बुझ्न सकिने हुन्छ।”

“सुरुमा परमप्रभु” उत्पत्ति १:१ यसमामात्र विभिन्ना जन्म चाहने प्रश्नहरू दिमागमा लिएर आउँदा, नोहाको जहाजमा ढुङ्करले पाएको विश्राम जस्तै, विश्राम पाउन सक्छ। चाहे माथि होस् चाहे तलहोस् वा अपारमा होस् परमप्रभुको असिमित र अपार प्रेमले काम गरिरहेको हुन्छ। “यस हेतुले हामी तिमीहरू सबैका निम्ति निरन्तर प्रार्थना पनि गर्छौं, कि हाम्रा परमेश्वरले तिमीहरूलाई आफ्नो बोलावटको योष्य बनाऊन्, र हरेक असल उद्देश्य र विश्वासको कामलाई उहाँको शक्तिद्वारा पूर्ण गरिदेऊन्, ताकि हाम्रा परमेश्वर र प्रभु येशु ख्रीष्टको अनुग्रहअनुसार हाम्रा प्रभु येशुको नाउँ तिमीहरूमा महिमित होस्, र तिमीहरू उहाँमा।” २ थेसलोनिकी १:११-१२ हो, सबै थोक उहाँको असल आनन्दको शौकमा संतुष्ट हुन काम गरिरहनुहुन्छ।

प्रकृतिले परमेश्वरको बारेमा बताउँदछ

“लिली फूललाई विचार गर, कसरी तिनीहरू न त परिश्रम गर्छन्
न कात्छन्, तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, सोलामन राजा
पनि आफ्नो सारा गौरवमा यीमध्ये एउटा जतिको
पनि विभूषित थिएनन्।”

लूका १२:२७

सुरुमा परमप्रभुले सृष्टि गर्नु भएका सबै थोकहरू सुन्दर र सिद्ध वा कुनै दाग थिएन। तिनीहरू सबैले परमप्रभुको सोचविचारलाई व्यक्त गर्दथे। अदनको बगैँचा आदम र हव्वाको सुन्दर घर थियो। परमप्रभुको शिक्षणमा अदनको बगैँचाका भएका यावत प्रकृति सम्पदा उहाँको ज्ञान वा विद्याले भरिएको थियो। तिनीहरूको आँखामा प्रकृतिमा भएका बुद्धिज्ञानले बोलेका थिए भने तिनीहरूको देखेका ज्ञानहरू हृदयमा खुसीसाथ ग्रहण गर्दथे। परमप्रभुका सृष्टिका कामहरूमा नै ध्यान दिएर तिनीहरूले उहाँसँग संवाद गर्दथे। पाप र पापको दुषित वातावरणले यो पृथ्वी अब विग्रिएको छ र तहसनहस भएको छ। तैपनि तिनीहरूको वरवाद अवस्थामा पनि प्रकृतिमा धेरै सौन्दर्यता कायमै छ।

खैरो र खरानी रङ्गको गर्लेंचाले यस पृथ्वीलाई हाम्रो परमप्रभु पिताले किन ढाक्नुभएन? हाम्रा इन्द्रिय र भावनाहरूलाई अत्यन्तै मनमुग्ध पार्न र हेर्दा नै रमाइलो र शान्ति दिन उहाँले प्रकृतिलाई विभिन्न आकर्षित रङ्गहरूले सजाउन चुन्नु भएकोथियो। पृथ्वीको जीवित हरियालीहरूको पहिरणहरूलाई हामीले देख्न पाउँदा हाम्रा हृदयहरू खुशीले कस्तो गदगद हुन्छन् र थकित आत्मा वा दिमागहरूलाई ताजा बनाउँछ ! प्रत्येक घाँसको टुप्पो, प्रत्येक खोलिरहरेको कोपिला र

फुलिरहेका फुल परमप्रभुप्रभुको मायाको चिनो हो। तिनीहरूबाट हामीले परमप्रभुमाथि विश्वास गर्न र भरोसा राख्ने पाठहरू सिक्नुपर्दछ।

प्रकृतिको सौन्दर्यतामा निरन्तररूपमा परमप्रभुको बारेमा बोल्न आफ्नो जिब्रो खोलिरहेको हुन्छ। जब उहाँका हातका कामहरूलाई देख्दछन्, तब खुला हृदय भएकोले उहाँको महिमा र प्रेमको बारेमा प्रभावित हुनसक्छ। प्रकृतिमा भएका मनमुग्द आवाजहरूद्वारा परमप्रभुको संवादलाई सुन्न र बुझ्न सक्छौं। सूर्यको किरणद्वारा र प्रकृतिका विभिन्न थोकहरूद्वारा पाठहरू सिकाउन परमप्रभुले हाम्रो सामु प्रस्तुत गर्नुभएको छ। हरिया चौर, शानदार रूखहरूले, कोपिला र फुलहरूले आकाशमा तैरिरहेको बादलले, झरिरहेको वर्षाले, कलकल बगिरहेको खोला, सूर्य, चन्द्रमा र अन्तरिक्ष तथा आकाशमा भएका ताराहरू सबैले हाम्रो ध्यान खिँक्न चाहन्छ र तिनीहरूको मनन गर्न हामीलाई आह्वान गर्दछ।

धनले मात्र किन्न सक्ने कृतिम वा बनावटी गौरबहरू, अति महंगो चित्रकलाहरू, घरमा सजाउने धेरै दामले किन्ने फर्निचरहरू र तडकभडक देखाउने लुगा वा पहिरणको निम्ति धेरै चाहना गर्नुहुने तपाईंलाई ईश्वरीय शिक्षकको आवाज सुन्न म आह्वान गर्दछु। उहाले चौरको फुललाई ओँल्याउनुहुन्छ। यसको सरल डिजाइन, बुट्टा र बनावट, कुनै पनि मानव सिपको बराबरीमा छैन।

परमप्रभु सुन्दर वा सौन्दर्यताको सोखिन हुनुहुन्छ। मानिसको बाहिरय देखावटी र आकर्षण भन्दा भित्री चरित्रको सौन्दर्यतालाई उहाँले सराहना गर्नुहुन्छ। फूलमा भएको शान्त अनुग्रहहरू, निर्मलता र सरलता जस्तो चरित्र हामीले निर्माण हामीले गरुन् भन्ने परमप्रभुको चाहना हो।

सारा जगत, नक्षेत्र वा आकाशहरूले घोषणा गरिरहेको छ

तिमीहरूका आँखाहरू माथि उठाएर आकाशलाई हेर, यी सबै कसले सृष्टि गरेका हुन्? उहाँले नै होइन र, जसले तारामण्डल वा तारापुञ्जलाई एक-एक गरी ल्याउनुहुन्छ र प्रत्येकलाई नाउँ काढी बोलाउनुहुन्छ। उहाँको ठूलो शक्ति र शक्तिशाली सामर्थ्यको कारण तिमीहरूमध्ये एउटै पनि हराउँदैन।

यशैया ४०:२६

प्रकृति, परमप्रभुको महान् पुस्तक हो। यो अध्ययन गर्न हाम्रो सामु खुला राखिएको छ। यसलाई अध्ययन गरेर उहाँको महानता र अतुलनीय प्रेम र महिमाको उच्च धारणाहरू सिक्दछौं। उहाँका हातका कामहरूको सराहना, कदर, रसास्वदन र प्रशंसा उहाँका भक्तहरूले गरुन भन्ने उहाँको चाहना हो। उहाँले पृथ्वीरूपी घरलाई साधारण वा सरल र शान्त सौन्दर्यताले सिँगार्नुभएको छ।

आफ्ना वरिपरि रहेका भद्रगोल, व्याकुल बनाउने, अलमल र जिल्ल पार्ने वातावरणबाट उहाँका हातका कामहरूतिर ध्यान गरोस् र उहाँले सृष्टि गर्नुभएका प्राणीहरूले तिनीहरूको प्रशंसा गरुन् भनेर परमप्रभुले आह्वान गर्नुहुन्छ।

प्रिय जवान भाइबहिनीहरू रातमा बाहिर जानुहोस्, र आकाशमा भएका गौरबमय र विशाल तारामण्डलको महिमा गर्नुहोस्। बहुमुल्य सुन जस्तै आकाशहरूमा चकमक पार्ने तेजिलो ज्योतिका किरणहरू ती तारामण्डललाई हेर्नुहोस्। त्यहाँ महिमाको धनराशि छ, तर दुर्भाग्यवस करौंटी मानिसहरूका दिमागहरू मन्द र बोझो भएका छन् कि त्यहाँभएका बहुमुल्य द्रव्यहरूलाई सराहना गर्न सक्दैनन्। हाम्रा इन्द्रियहरूले गवाही दिउन् भनेर अलिकति स्वर्ग माथिबाट

झुन्ड्याइएको छ। आकाशमा हामीले जे देख्दछौं त्यसमा लुकेका अपार महिमाको केवल झल्कोमात्र हो।

आकाशतिर ताराहरूलाई केवल हेर्नेमात्र होइन, तिनीहरूमा परमप्रभुले गर्नु भएको कामको बारेमा पनि सोच्नुपर्दछ। उहाँको असिम र अपार कामहरूको अध्ययन हामीले गरेको उहाँ चाहनुहुन्छ। त्यस अध्ययनबाट उहाँलाई प्रेम, आदर र श्रद्धा गर्न सिकोस् भन्ने उहाँको भित्री आशय हो।

परमप्रभुले आकाश वा नक्षत्रहरूमा राख्नु भएका प्रत्येक चम्किलो ताराले उहाँको आदेश पालन गर्दछ, र रातमा आकाशहरू चकमकपारि सुन्दर बनाउन ती ताराहरूले चाहिनेमात्रामा विशेष ज्योति वा किरणहरू फैलाउँछन्। त्यसरी नै हृदय परिवर्तन गरि येशूलाई विश्वास गर्ने प्रत्येकले उसलाई सुम्पिएको ज्ञानको ज्योतिकोमात्रा देखाओस्। जब मानिसहरूको सामु आफूमा भएको येशूको किरण चम्काउँछ तब उसमा भएको किरण बढ्छ र झन झन चहकिलो भएर चम्कन्छ। तपाईंमा भएको ज्योति अरूहरूलाई पनि फैलाउनुहोस्। स्वर्गको ऐनाबाट प्रतिबिम्बित गरेका किरणहरूलाई मानिसहरूको सामु चम्काउनु होस्। ओ सियोनको छोरी, “उठ, प्रकाशमान् हो, किनकि तिम्रो प्रकाश आएको छ, र परमप्रभुको महिमा तिमीमाथि उदाएको छ।” यशैया ६०:१।

सृष्टिवाद तर विकासवाद होइन

परमप्रभुको वचनले आकासहरू निर्माण भए, र उहाँकै मुखको
सासले त्यहाँका सबै ग्रह-नक्षत्रहरू।
भजनसंग्रह ३३:६

प्रकृतिको पुस्तक र परमप्रभुले प्रकट गर्नुभएको वचनको पुस्तक वा बाइबलले एउटै परमप्रभुको दिमागको छाप भएकोले तिनीहरूको बीचमा मेलमिलाप वा तालमेल छ। तिनीहरू एक आपस नबाझिएर नै बोल्दछ।

अनेकौं गलत वा भ्रमपूर्ण अनुमान वा अडकवहरूलाई दिमागमा राखेर प्रकृतिलाई हेर्दा निकालिने धारणाहरूले विज्ञान र बाइबलको बीचमा बाझिएको वा तालमेल नभएको भनेर सांसारिक विद्वान, शिक्षक र वैज्ञानिक भनाउँदाहरू सिकाइरहेका छन्। गन्जागोल तत्वहरू बिकसित हुन्दै अहिलेको पृथ्वीको अस्तित्व हुन करौंठौं वर्ष लागेको थियो भनेर तिनीहरूले सिकाउँदछन्। मानिसको दिमाग खेलाएर प्रकट गरिएको अनुमानित विज्ञानसँग बाइबललाई तालमेल गराउन अक्षरस वा वास्तविक छ दिन लगाएर यस पृथ्वीको सृजना भएको हो भन्ने परमप्रभुको ती विकासवाद वैज्ञानिक वा दार्शनिकहरूले बाइबलमा एक दिन भनेको लाखौं, करोडौं वा असिमित समय हो भनेर सिकाउँदछन्। यस खालका बाइबलसँग तालमेल नभएका धारणाहरूको कुनै आधार नै छैन।

सृष्टिको प्रत्येक दिन अहिलेको जस्तै बिहान र बेलुका वास्तविक २४ घन्टा दिनहरू नै थिए भनेर बाइबलले हामीलाई बताउँदछ।

सृष्टिको कामको बारेमा व्याख्या गर्दै ईश्वरीय बाणी यस्तो छ,

“उहाँका मुखको वचनले सारा सृष्टि रचियो, उहाँले आज्ञा गर्नुभयो, र °यो स्थिर रहयो वा त्यसको अस्तित्व भयो।“ भजनसंग्रह ३३:९। यस पृथ्वी, अनगिन्तियोंँ ग्रह र नक्षत्रहरूको अस्तित्वको निमित्त गन्जागोल वा भद्रगोल तत्वहरू बिकसित हुन कतिवर्ष लाग्छ त?

मानिस, बोटबिरूवा, जन्तुजनावरहरूको भग्नावशेष वा प्राचिन बस्तुहरूले बाइबलले तोकिएको सृष्टिको निर्धारित वर्ष भन्दा पनि धेरै वर्षलाई ओँल्याउँछ। यसबारे बाइबलको इतिहासले चाहिँदोमात्रामा व्याख्या गर्दछ। जलप्रलयभन्दा अघि बनस्पति र जनावरहरू अहिलेको भन्दा अथाह उच्चकोटीका थिए। जब जलप्रलय भयो तब पृथ्वीका सतहहरू पटपट फुटेका थिए, उल्लेखनीय परिवर्तन भएको थियो, र पृथ्वीका पाप्रा वा खुम्चिएका सतहहरूलाई सुरक्षित राखिएको थियो। जलप्रलयभन्दा पहिला तिनीहरू थिए भनेर प्रमाण गर्न तिनीहरू सुरक्षित राखिएको थियो। तिनीहरू र अरु धेरैले बाइबलको सत्यलाई चुपचाप गवाही दिइरहेकाछन्।

परमप्रभुले सृष्टिको रचना कसरी गर्नुभयो सो मानव जातिलाई कहिल्यै पनि प्रकट गरिएको छैन। परमप्रभु उच्च परमेश्वरको रहस्यहरू वैज्ञानिक वा मानवीय विज्ञानले खोतलेर खोतल्न सक्दैन। जसरी उहाँको अस्तित्वलाई कसैले बुझ्न सक्दैन त्यसरी नै उहाँको सृजनात्मक शक्तिलाई कसैले बुझ्न सक्दैन।

परमप्रभुले थामी राख्नुभएको प्रकृति

उहाँ नै सबै कुराभन्दा अगाडि हुनुहुन्छ र उहाँमा नै सबै कुरा
बाँधिपुर रहेका छन् वा रहिरहेका छन्।

कलस्सी १:१७

यस भौगोलिक पृथ्वीका मामिलामा, यसमा चाहिएको यावत थोकहरूको रचना सृष्टिका दिनहरूमा नै सम्पन्न वा पूरा भइसकेको थियो। पावलले यसलाई स्पष्टरूपमा यसरी पुष्टि गर्दछन्, “उहाँका कार्यहरू संसारको उत्पत्तिदेखि नै पूरा भइसकेका थिए।” हिब्रू ४:३ तर उहाँले सृष्टिमा रचिएका कामहरूलाई सम्हालिराख्न वा थामी राख्न अहिले पनि आफ्नो शक्तिलाई परिचालन गर्नुहुन्छ। प्रत्येक पल्ट फेरिने सास र मुटुको धडकनले उहाँले हामीलाई हेरचाह गर्नुहुन्छ भनेर प्रमाणित गर्दछ। उहाँमै हामी जिउँछौं, चल्छौं र हाम्रो अस्तित्व निर्धारित भएको छ।

पृथ्वीले उदारतापूर्वक उत्पादन गरेका सबै तत्वहरू, र सूर्यको वरिपरि प्रत्येक वर्ष घुम्ने पृथ्वीलाई चाहिने शक्ति तिनीहरू आफैमा अन्तरनिहित छैन, अर्थात् आफ्नै शक्तिले चलेको हुँदैन। आकाशमा घुमिरहने ग्रहहरूलाई अदृश्य हातले अगुवाइ गरिरहेको छ।

स्वर्गको परमप्रभु बिना रोकतोक, चौबिसै घन्टा निरन्तररूपमा यस पृथ्वीलाई थामी राख्न खटिरहनुहुन्छ वा काम गरिरहनुहुन्छ। उहाँकै शक्तिले बनस्पति फस्ताउँछ। बोटविरुवामा निस्कने प्रत्येक पात र प्रत्येक फुल्ने फूल उहाँकै शक्तिको काम हो। आकाशबाट झर्ने प्रत्येक पानीको थोपा, हिँउको प्रत्येक कण, घाँसको प्रत्येक पात, बोटविरुवामा उम्रिने प्रत्येक पात, प्रत्येक फूल र झाङ्ग वा झाडीले परमप्रभुको अस्तित्वलाई प्रमाणित गर्दछ। परमप्रभु हुनुहुन्छ

भनेर तिनीहरूले चिच्याइरहेको हुन्छ। हाम्रा वरिपरि रहेको प्राकृतिक सम्पदाको साधारण र मानिसले वास्ता नगरिएको सानोतिनो थोकहरूले हामीलाई पाठ सिकाउँदछ। अनन्तको परमप्रभुले ती सबैलाई ख्याल गर्नुहुन्छ र उहाँले कुनैलाई पनि सानो भनेर वेवास्ता गर्नुहुन्न।

कतिले सिकाउँछन् कि भौतिक पदार्थमा सजिव शक्ति वा चलिरहने तत्व आफैमा छ। प्रकृति निर्धारित नियममा संचालन हुन्छ जुन परमप्रभु आफैले पनि हस्तक्षेप गर्नुहुन्न। विज्ञानको नाउँमा यस्तो खालको धारणा राख्नु गलत हो। यो बाइबलसम्मत छैन। प्रकृति उनको सृष्टिकर्ताको सेवक हो। परमप्रभुले आफ्ना व्यवस्था वा नीतिहरू रद्द गर्नुहुन्न, वा तिनीहरूको विपरित चल्नुहुन्छ; तर तिनीहरूलाई निरन्तररूपमा उहाँको औजारको रूपमा प्रयोग गरिरहनुहुन्छ।

प्रकृतिमा परमप्रभुको हातका कामहरूमा परमप्रभु आफै तिनीहरूमा हुनुहुन्न। प्रकृतिले परमप्रभुको विचारलाई व्यक्त गर्दछ, तैपनि प्रकृतिलाई होइन तर प्रकृतिको सृष्टिकर्ता परमप्रभुको प्रतिष्ठा र गौरवलाई उचाल्नुपर्दछ।

परमप्रभु पिता र पुत्रले प्रकृतिमा निरन्तररूपमा काम गरिरहनुहुन्छ। येशूले भन्नुभयो, “मेरा पिताले अहिलेसम्म काम गरिरहनुभएको छ, र म पनि काम गरिरहेछु।” यूहन्ना ५:१७।

अन्तरिक्षमा भएका पृथ्वी र अनेकौँ ग्रहहरूलाई सम्हालिराख्ने हात, जगतलाई नियमित र क्रमवद्ध परिवाटीमा चलाउने हात, र सारा जगतमा संचालित सबै क्रियाकलापहरूलाई नथाकिकन संवर्धन वा हिफाजत गर्ने हातमा नै हाम्रो निम्ति क्रूसमा किला ठोकिएको थियो।

पृथ्वीको सृष्टिको शिखर रचना

परमेश्वरले मानिसलाई आफ्नै स्वरूपमा सृष्टि गर्नुभयो।
परमेश्वरकै प्रतिरूपमा उहाँले तिनलाई सृष्टि गर्नुभयो। नर र
नारी नै गरी उहाँले तिनीहरूलाई सृष्टि गर्नुभयो।

उत्पत्ति १:२७

मानव जातिको उत्पत्ति कसरी भयो भनेर उत्पत्ति १:२७ मा साफ साफ जानकारी दिएको छ। बाइबलमा प्रस्तुत गरेको मानव जीवनको सुरुवातको विवरण यस्तो सरल शैलीमा दिइएको छ कि त्यसलाई बुझ्न र गलत निष्कर्ष निकाल्न कुनै कारण पनि छैन।

पृथ्वीको भौगोलिक सृष्टिपछि, परमप्रभुले विभिन्न जनावर, पंक्षी, जलचर र बनस्पति सृष्टि गर्नुभएको थियो। त्यसपछि सृष्टिकर्ताको शिखर रचना मानिस सृष्टि गर्नुभएको थियो। यस सुन्दर पृथ्वी उनलाई नै सुहाउने गरि रचना गरिएको थियो। परमप्रभुले सारा सृष्टि र जीवजीवातहरूको सामु आदमलाई प्रस्तुत गर्नुभएको थियो। परमप्रभुको रचनाहरूलाई सक्रियरूपमा संभार गर्न उनलाई उभ्याइएको थियो।

जब सृष्टिकर्ताको हातबाट आदम बनियो तब उनको उचाई अग्लो थियो तब उनको शारीरिक, आत्मिक र मानसिक संरचना सिद्ध र परिपक्व थियो। उनको अनुहार रातोपिरो थियो। यसले उनको शरीर पूर्ण स्वस्थ थियो भनेर देखाएको थियो। उनको अनुहारमा जीवनको ज्योतिको टलक थियो। उनी आनन्दले भरेका थिए। अहिलेका मानिसहरूको उचाई भन्दा उनको उचाई ठूलो थियो। हव्वाको उचाई आदमको भन्दा कम थियो; तैपनि उनको बनावट गौरबमय थियो र उनमा सौन्दर्यताले भरिएको थियो।

बनस्पति वा शुक्ष्म प्राणीबाट बिकसित हुँदै बाँदरबाट मानिस विकसित भयो भनेर कठित वैज्ञानिक र शिक्षकहरूले सिकाइरहेका अनुमानित शिक्षाको कुनै आधार नै छैन। उच्च आकाश तथा नक्षत्रहरूमा तारागणहरू स्थापना गर्नुहुने, चौरका मनमोहक फूलहरूलाई बडो सीपद्वारा सजाउनुहुने, आनो शक्तिले पृथ्वी र आकाश तथा नक्षत्रहरूलाई भरिदिनुहुने परमप्रभुले जब आफ्नो शिखर संरचना मानिसलाई सृष्टि गर्नुभयो त्यो उहाँको गौरबमय संरचना थियो। उहाँको हातले सुयोग्य मानव प्राणी रक्नुहुँदा उहाँले आफ्नो उत्कृष्ट सृजनाको कला देखाउनुभएको थियो। उनलाई जीवन दिनुभएर यस सुन्दर पृथ्वीको शासकको रूपमा उभ्याइएको थियो। हाम्रो मानव जातको वंशावली बाइबल अनुसार यसको उत्पत्तिलाई औँल्याउँछ। हाम्रो वंशावलीमा वैज्ञानिक वा दार्शनिक भनाउँदाहरूले सिकाएको जस्तै हाम्रो पूर्खा शुक्ष्म जीवाणु, चिप्लेकिरा र चौपाया पशुबाट विकसित हुँदै मानिस भएको होइन तर महान् सृष्टिकर्ता परमप्रभु नै हुनुहुन्छ भनेर हाम्रो वंशावलीले बताउँछ। जमिनको माटो र धुलोबाट बनिएको भएपनि आदम परमप्रभुको पुत्र थिए। स्वर्गदूतहरू पछि सृष्टि गरिएको मानव परिवार परमप्रभुको स्वरूपमा रचिएको थियो। उहाँको सृष्टिका सबै कामहरूमा गौरबमय सृष्टि मानव प्राणी थियो।

जब परमप्रभु सृष्टिकर्ताको हातबाट आदम निस्केका थिए तब उनको रचियिताको जस्तै शारीरिक, मानसिक र आत्मिक स्वभाव बोकेका थिए। जति धेरै लामो आयु भएर मानिस जीवित हुन्छ तब यस स्वरूपलाई प्रकट गरौस् भन्ने परमप्रभुको लक्ष्य थियो। अनि बढ्दै बढ्दै उनको सृष्टिकर्ताको महिमालाई झन झन पूर्णरूपमा प्रतिबिम्बित गरिएको परमप्रभुको चाहना थियो।

तपाईंको जीवन के हो र?

किनकि प्राण भोजनभन्दा र शरीर वस्त्रभन्दा ठूलो हो।

लूका ११:१३

परमप्रभुले हामीलाई जीवन दिनुभयो। त्यो जीवनलाई निरन्तरता दिन उहाँमा नै भर पर्दछ। यदि पात रूख वा विरूवाबाट अलगियो भने त्यो पात सुक्छ र मर्छ।

जीवनले परमप्रभुको प्रेमलाई प्रकट गर्दछ। जीवन परमप्रभुले हामीलाई दिनुभएको धन साथै प्रतिभा हो। उहाँको पुत्रको बलिको दृष्टिकोणले हेरियो भने त्यो धन वा प्रतिभा अत्यन्तै महङ्गो छ। जीवन वा जीवित जीवले परमप्रभुको स्वामित्वलाई प्रकट गर्दछ। सृष्टिको कारणले हामी उहाँको हौं। हामीलाई मुक्ति दिनुभएकोले हामी झन वा दोवर उहाँको हुनपुगेका छौं। हाम्रो जिउने प्राण उहाँबाटनै आउँदछ। उहाँ सृष्टिकर्ता र जीवनको स्रोत हुनुहुन्छ। उच्च जीवनको लेखक वा स्रस्ता उहाँ हुनुहुन्छ। मानव प्राणी उहाँको स्वरूपको ढाँचा वा परिपाटीमा चलोस् भन्ने उहाँ चाहनुहुन्छ।

यस संसारमा जन्मिने प्रत्येक मानिसले यो गम्भिर प्रश्नलाई ध्यान दिनु आवश्यक ठान्नुपर्दछ। परमप्रभु र मेरा मानिसहरूको सामु मेरो जीवन के हो? कोही मानिस पनि आफ्नै निमित्तमात्र बाँच्दैन। कुनै पनि जीवन त्यसै तटस्थ वा टापु भएर बस्न सक्दैन।

प्रत्येक मानिसको दायित्व इसाई वा येशूभक्त जीवन बिताउनु हो। हाम्रो व्यक्तित्व, हामीमा भएका दक्षता, सीप, प्रतिभा, हाम्रो समय, हाम्रो प्रभाव, क्षमता र तागत परमप्रभुले हामीलाई दिनुभएको छ। स्वइच्छाले ती

सवै उहाँलाई फर्काउनुपर्दछ। हाम्रो जीवनको लक्ष्य अस्थायी लाभहरूलाई सुरक्षित राख्ने होइन तर अनन्तको लाभहरू हामीले पाएका छौं भनेर निश्चित हुनु हो। तपाईंको प्राण वा आत्मा, तपाईंको भौतिक शरीर र सबै सामर्थ्य वा क्षमताहरू उहाँको हो भनेर उहाँले दावी गर्नुहुन्छ; किनभने उहाँको आफ्नै बहुमूल्य रगतले हाम्रा प्राण, भौतिक शरीर र सामर्थ्यहरू किन्नुभएको छ। तिनीहरूको स्वामी उहाँनै हुनुहुन्छ। मेरो जीवन मेरै हो मलाई जे मनलाग्छु त्यही गर्छु, कसैको सरोकार छैन भन्ने मनस्थितिमा तपाईं हुनुहुन्छ भने तपाईंले परमप्रभुलाई सरासर लुटिरहनुभएकोछ। त्यसकारण, प्रत्येक येशूभक्तको महत्वपूर्ण सरोकारीय प्रश्न यो हुनुपर्दछ, के मेरो जीवन येशूसँग बुनिएको वा गाँसिएको छ?

इसाई वा येशूभक्तको जीवन के हो? पापको संसारबाट उद्धार गरिएको तपाईंको जीवन हो। तपाईंको जीवन येशूको जीवनसँग टाँसिएको छ।

यदि ख्रीष्टमा भएको हाम्रो जीवन परमप्रभुमा लुकिएको छ भने, जब ख्रीष्ट आउनुहुन्छ, तब हामीपनि उहाँकै गौरव र महिमामा देखा पर्नेछौं। जबसम्म हामी यस संसारमा छौं तबसम्म हाम्रो पवित्र सेवा र हामीलाई उहाँले दिनुभएको सबै योग्यता र खुबीहरू उहाँलाई नै सुम्पिनुपर्छ। जीवन के हो? कुनै न कुनै समयमा त्यसको जवाफ तपाईंले दिनै पर्दछ।

सृष्टिमा स्थापना गरिएको

आफूले गर्नुभएका काम छैटौं दिनमा परमेश्वरले
सिद्ध्याउनुभयो। र सातौं दिनमा आफूले गर्नुभएका सबै
कामबाट उहाँले विश्राम लिनुभयो। अनि परमेश्वरले सातौं
दिनलाई आशिष् दिनुभयो र त्यसलाई पवित्र तुल्याउनुभयो,
किनभने आफूले सृष्टिमा गर्नुभएका सारा कामबाट यसै दिनमा
उहाँले विश्राम लिनुभयो।

उत्पत्ति १:१-३

महान् यहवे परमप्रभुले पृथ्वीको जग बसाल्नुभएको थियो। सारा संसारलाई नै र उहाँले सौन्दर्यताको वस्त्रले सजाउनुभएको थियो। मानिसलाई उपयोगी हुने सबै थोकहरूले यस पृथ्वी भर्नुभएको थियो। पृथ्वीका सबै चकित पार्ने भौगोलिक र सागरहरूको संरचना उहाँले नै सृष्टि गर्नुभएको थियो। छ दिनमा सृष्टिको महान् काम सम्पन्न भएको थियो। अनि सातौं दिनमा आफूले गर्नुभएको कामपछि विश्राम लिनुभयो। आफ्ना हातहरूका कामलाई संतुष्ट भएर उहाँले हेर्नुभयो। सबै सिद्ध र सुन्दर थियो। यो ईश्वरीय स्रस्ता वा रचनाकारको निमित्त योग्य थियो। उहाँले विश्राम लिनुभयो, तर उहाँ थाक्नुभएको कारणले होइन, तर आफ्नो वुद्धि र सृष्टिका नतिजाहरूले सृष्टिको उत्तम फाइदाहरूको निमित्त बनाउनुभएका संरचनाहरूले उहाँको महिमा प्रकट गरेकोले उहाँले विश्राम लिनुभएको थियो।

सातौं दिनमा विश्राम लिने सिलसिलामा परमप्रभुले यस दिनलाई पवित्र पार्नुभयो, र मानिसको निमित्त विश्रामको दिन भनेर स्थापना गर्नुभएर अरु दिनहरूबाट अलग राख्नुभयो। सृष्टिकर्ताकै अनुसरण गरेर यस पवित्र दिनमा मानिसले विश्राम लिनुपर्दछ ताकि उसले आकाश

अर्थात् नक्षत्रमा र पृथ्वीमा भएका संरचनाहरूलाई हेरेर उहाँको सृष्टिको महान् कामको बारेमा चिन्तन गरुन्। ती सबैमा परमप्रभुको बुद्धिमता र भलोपनका प्रमाणहरू हेर्दै उसको हृदय प्रेमले भावविभोर भएर वा भरिएर उसको सृष्टिकर्ताप्रति श्रद्धा र अगाढ आदर गरुन्।

साबथ मानिसको निम्ति अत्यावश्यक भएको परमप्रभुले महसुस गर्नुभएको थियो। पापले मानिसलाई थकान, पेलान पार्नुभन्दा अघि नै अदनको बगैचामा मानिसलाई साबथ दिन उहाँले उपहारस्वरूप दिनुभएको थियो। आफ्ना सबै चासोहरू, पेसा र व्यवसायहरूलाई एक दिनको लागि रोकेर परमप्रभुको काममा अझ धेरै र पूरै चिन्तनमनन उसले गर्नुपर्दछ। परमप्रभुको बारेमा अझ धेरै ज्ञानहरू स्पष्टसँग जान्न र उहाँप्रति आभारलाई जगाउन उसलाई साबथको आवश्यकता थियो। उसले रमाइलो गरि उपभोग गरेका सबै आशिषहरू र थोकहरू सृष्टिकर्ताको उदार हातबाट आएका हुन् भनेर उसले थाहा पाइराइनु जरुरी छ।

जब पृथ्वीको जग बसालिएको थियो तब साबथको निम्ति पनि जग बसालिएको थियो। यस गरिमा मय प्रतिष्ठानले हाम्रो श्रद्धा, आदर भक्तिको माग गर्दछ। यो कुनै मानवीय अधिकारको आदेशले स्थापना भएको होइन। साबथ कुनै मानवीय र मानव निर्मित धार्मिक परम्पराहरूमाथि बसालिएको होइन। यो परमप्रभुप्रभु आफैले स्थापना गर्नुभएको हो। उहाँकै अनन्त वचनको आदेशद्वारा स्थापना गरिएको गौरबमय साबथ हो।

पवित्र स्मारक

उहाँले आफ्ना आश्चर्यकर्म स्मरण गराउनुभएको छ, परमप्रभु
अनुग्रही र करुणाले भरपूर्ण हुनुहुन्छ।
भजनसंग्रह १११:४

सृष्टिमा परमप्रभुले अदनको बगैंचामा नै आफ्नो सृजनात्मक कामलाई याद दिलाउन स्मारक वा किर्ति स्तम्भ स्थापना गर्नुभएको थियो। त्यो थियो सातौँ दिन साबथ जसलाई आशिष दिनुभएर अरु छ दिनहरूबाट अलग राख्नुभएको थियो। सारा मानव पूर्खाको अग्रज वा पिता र मानव परिवारलाई प्रतिनिधित्व गर्ने आदमलाई साबथ सुम्पिएको थियो। परमप्रभु तिनीहरूको सृष्टिकर्ता र वैध वा आधिकारिक सर्वोच्च शासक; सारा सृष्टि उहाँका हातका कामहरू हुन् र तिनीहरू उहाँको अधिनमा छ भनेर स्वीकार गरेर उहाँप्रति कृतज्ञता व्यक्त गर्दै साबथ पालना गर्नु यस संसारमा जन्मेका सबै मानिसहरूको कर्तव्य हो। त्यस कारण साबथको स्थापना पूर्णतया सम्झना वा संस्मरणको रूपमा लिनुपर्दछ। यो सबै मानव प्राणीलाई दिएको थियो। यसमा कुनै अस्पष्ट, नबुझिने र अलमल पार्ने कुरा छैन। यो कुनै खास जाति वा राष्ट्र र युगको निमित्त दिइएको होइन। साबथको गरिमा र उपयोग समस्त मानिसहरूको लागि हो। यो कुनै निश्चित मानव जाति, राष्ट्र र युगमा सिमित छैन।

सबै थोक परमप्रभुको पुत्रले सृष्टि गर्नुभएको थियो। “आदिमा वचन हुनुहुन्थ्यो, वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो, अनि वचन परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। उहाँ आदिमा परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो। सबै थोक उहाँद्वारा बनिए, र बनिएको कुनै थोक पनि उहाँविना बनिएन।” यूहन्ना १:१-३ उहाँको सृष्टिलाई याद दिलाउने सावथ भएकोले, यो ख्रीष्टको शक्ति

र मायाको चिनो हो।

साबथले हाम्रा सोचविचारहरू प्रकृतितिर ध्यान लगाउन आह्वान गर्दछ, र सृष्टिकर्तासँग हाम्रो संवाद जारी राख्दछ। चराचुरुङ्गीहरूका मिठो र सुरुलो आवाज र गीतहरूमा, रूखहरू हल्लिएर दिएका ताजा हावामा, र समुद्रका छालहरूको सङ्गीतमा हामीले परमप्रभुको आवाज अझै पनि सुन्नसक्दछौं, जुन आवाजबाट उहाँले दिउँसो शीतलमा आदम र हव्वासँग कुरा गर्नुभएको थियो। जब हामी उहाँको शक्ति प्रकृतिमा हेर्छौं तब त्यसमा हामी सान्त्वना र ढाडस पाउँछौं। जुन वचनले सबै थोकहरू सृष्टि भयो त्यही वचनले मानिसलाई जीवन दिन बोल्नु हुन्छ।

परिश्रम गर्न, काम गर्न परमप्रभुले मानिसलाई छ दिनु भएको छ, तर उहाँले उहाँको विश्रामको दिनलाई पवित्र बनाउनुभएको छ, र मानिसलाई उपहासस्वरूप त्यसको पालन गर्न उहाँले दिनुभयो। यस दिनमा अरू दिनहरूमा जीविका चलाउन पैसा कमाउने परिश्रम रोकिनुपर्छ। यस दिनमा व्यापार र अरू कामको चिन्ता गर्नेबाट स्वतन्त्र हुनुपर्दछ। अरू दिनहरूभन्दा साबथलाई अलग राखिएर यस संसारलाई सृष्टिको चिनो वा स्मारक दिनुभएको थियो। उहाँले हप्ताको सात दिनको कुनै दिनलाई अलग पारेर पवित्र गर्नुभएको थिएन। जब हामी साबथ पालना गर्छौं तब परमप्रभु जीवित परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर स्वीकार गर्दछौं। उहाँ नै सारा जगत र पृथ्वीको सृजनहार हुनुहुन्छ भनेर उहाँप्रति हाम्रो प्रतिवद्धता कायम राख्दछौं।

यदि मानव जगतले सधैं साबथलाई पवित्ररूपमा पालना गरेको भए यस संसारमा नास्तिक र मूर्तिपूजक कहिल्यै हुने थिएन।

विशेष चिन्ह

त्यसबाहेक तिनीहरूलाई पवित्र पार्ने म परमप्रभु नै हुँ भन्ने कुरा
तिनीहरूले जानून् भनेर तिनीहरू र मेरो बीचमा चिन्हको लागि
मैले तिनीहरूलाई शबाथदिनहरू पनि ठहराइदिएँ।”

इजकिएल २०:१२

इसाएलीहरू सांसारिक कनानमा जान मिश्रदेशबाट निस्केका थिए। तिनीहरू पृथ्वीका अरू जातिहरूभन्दा विशिष्ट जाति हुन् भनेर पहिचान गराउन र अलग गर्न अदनको बगैँचामा दिएको साबथ तिनीहरूलाई चिनो वा चिन्हस्वरूप फेरि सुम्पिएको थियो। अहिले पनि परमप्रभुका जनहरू संसारबाट निस्केर स्वर्गको विश्राममा पस्न यात्रा गरिरहेकाछन् र तिनीहरू अरूहरू भन्दा भिन्नछन् भनेर पहिचान गराउन वा देखाउन तिनीहरूलाई चिन्हस्वरूप साबथ दिएकोछ।

साबथको विधिको पालनाको केही विशेष अर्थहरू छन्: परमप्रभुले आफ्नो बारेमा ज्ञान वा जानकारीलाई सुरक्षित राख्न उहाँले साबथ स्थापना गर्नुभएको थियो र उहाँका बफादारी जनहरू र उहाँका दश आज्ञाहरूलाई उल्लङ्घन गर्ने वा येशू क्रूसमा मर्नुभयो अब मानिसलाई चाहिने मौलिक र नैतिक नीति दश आज्ञाको औचित्य समाप्त भयो भन्ने झुण्डहरूको बीचमा भिन्नता राख्न साबथ दिएको थियो। (यसमा इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने तर दश आज्ञालाई तिरस्कार गर्ने र सिकाउनेहरू विशेष पर्दछन्)।

साबथ येशूको निजी सम्पत्ति हो। उहाँले सबै थोक बनाउनु भएकोले उहाँले साबथ पनि बनाउनुभयो। उहाँले गर्नुभएको सृष्टिको कामले उहाँ नै सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ भनेर याद दिलाउन साबथ स्मारकको रूपमा स्थापना गरि अरू दिनहरूभन्दा अलग राख्नुभएको

थियो। उहाँ सृष्टिकर्ता र पवित्र गर्ने वा शुद्ध पार्ने हुनुहुन्छ भनेर साबथले औँल्याउँदछ। स्वर्ग र पृथ्वीमा भएका यावत थोकहरूको सृष्टिकर्ता र सम्भारकर्ता चर्चको पनि शिर वा प्रमुख हुनुहुन्छ र उहाँकै शक्तिले हामीलाई परमप्रभु परमेश्वर पितासँग मिलाप गर्नुहुन्छ भनेर साबथले घोषणा गर्दछ। इस्राएलीहरूको बारेमा बोल्दै उहाँले भन्नुभयो, “तिनीहरूलाई पवित्र पार्ने म परमप्रभु नै हुँ भन्ने कुरा तिनीहरूले जानून् भनेर तिनीहरू र मेरो बीचमा चिन्हको लागि मैले तिनीहरूलाई शबाथदिनहरू पनि ठहराइदिएँ।” इजकिएल २०:१२ अरू कुनै प्रयासले होइन ख्रीष्टलेमात्र हामीलाई पवित्र, निर्दोषी र शुद्ध पार्नुहुन्छ भन्ने प्रमाण दिन साबथ चिन्हको रूपमा दिइएको हो। उहाँको पवित्रकरण गर्ने शक्ति छ भनेर चिनोको रूपमा दिएको साबथ ती सबैको निम्ति हो, जो ख्रीष्टद्वारा इस्राएलका परमप्रभु परमेश्वरकहाँ आएर उहाँको परिवारमा सम्मिलित हुन्छन्।

ख्रीष्टको सृष्टि गर्ने र मुक्तिदिने शक्तिलाई स्वीकार गरि साबथलाई हृदयमा सजाइ राख्नेलाई साबथले आनन्द र हर्ष दिलाउँदछ। साबथमा तिनीहरूले ख्रीष्टलाई देखेभएकोले उहाँमा तिनीहरू आनन्द र खुशी हुन्छन्। मुक्तिदिने महान शक्ति उहाँमा नै छ भनेर प्रमाणीत गर्न उहाँको सृष्टि गर्ने कामले देखाउँछ, साबथले तिनीहरूलाई त्यही सत्य औँल्याउँछ। अदनको बगैँचमा गुमाएको शान्ति मुक्तिदाता द्वारा पुनर्स्थापित गरिएको छ भनेर साबथले नै आह्वान गर्दछ। प्रकृतिमा भएको प्रत्येक थोकले उहाँको यो निमन्त्रणा वा आह्वानलाई दोहोर्‍याउँछ, “हे सबै थाकेका र बोझले दबिएका हो, मकहाँ आओ, म तिमीहरूलाई विश्राम दिनेछु।” मती ११:२८। परमप्रभु र उहाँका जनहरूलाई एकताको शुत्रमा राख्ने सुनौलो सिक्री साबथ हो।

पवित्र दिनको निम्ति तयार हुनु

शबाथ-दिन पवित्र मान्नुपर्छ भनी याद राख्नु।

प्रस्थान २०:८

चौथो आज्ञामा “याद गर्नु” भन्ने आदेश परमप्रभुले दिनुभएको छ। जीवन धान्न अनेकौँ संभार, परिश्रम, सुर्ता र व्याकुल बनाउने सिलसिलामा परमप्रभुका दश आज्ञाहरूको माग अनुसार चलन र यसको पवित्र महत्त्वलाई मानिसले बिर्सनु सक्छ भनेर उहाँलाई थाहा थियो। त्यसकारण उहाँले भन्नुभयो, “शबाथ-दिन पवित्र मान्नुपर्छ भनी याद राख्नु।” प्रस्थान २०:८।

हप्ताभरि साबथलाई हाम्रो दिमागमा राखिरहनुपर्छ र परमप्रभुको आदेश अनुसार त्यसलाई पालन गर्न तयार गरिरहनुपर्दछ।

जब यसरी साबथलाई हामी याद गरिरहन्छौँ तब अस्थाइ चिन्ताफिक्री वा बस्तुहरूले हाम्रो आत्मिक जीवनमा अतिक्रमण गर्न सक्दैन। छ दिनमा गर्न सार्ने वा गर्नुपर्ने कुनै पनि कामहरू साबथमा गर्न छोडिने छैन। हप्ताभरीको अस्थाइ परिश्रमले हाम्रा उर्जा र ताकतहरूलाई रित्याउनेछैन ताकि प्रभु विश्राम गर्नुभएको दिनमा विश्राम नलिकन उहाँको सेवामा संलग्न हुन धेरै थकित नहोस्। शुक्रबारको दिनमा साबथको निम्ति तयार गर्ने काम पूरा होस्। सबै लुगाफाटाहरू र खानाहरू तयार होस्। साबथ दिनमा सिउनुपर्ने लुगाहरू सिउन, खाना पकाउन घण्टौँ नबिताउनु, रमाइलो रमझम र मनोरञ्जन वा कुनै साँसारिक आयआर्जन वा पैसा कमाउने धन्धामा नलागुनु। घाम अस्ताउनुभन्दा अघि हप्ताभरीका आयाआर्जन गर्ने कामहरू थन्कियोस् र ती दिनहरूका कागजपत्रहरू पन्छियोस्। बुबाआमाहरू तपाईंले तयारी दिनमा गर्नुभएको काम र त्यसको लक्ष्यलाई तपाईंका

छोराछोरीहरूलाई बुझाउनुहोस्। यस दिनमा चर्च र आफ्नो परिवारको बीचमा भएका सबै कचकचहरू थन्क्याइ दिनुपर्दछ। सबै खालका तितोपना, रिसराग, डाहा, ईर्ष्या, वैमनश्यता र बदनियतहरू दिमागबाट निकाली दिनुपर्दछ। नम्र, नरम र झुक्ने मिजास लिएर एक आफसका गल्ती वा भूलहरूलाई स्वीकार्नुपर्दछ र एक आपसको निम्ति प्रार्थना गर्नुपर्दछ। घाम अस्ताउनुभन्दा परिवारको सबै सदस्यहरू परमप्रभुको वचन पढ्न, भजन गाउन र प्रार्थना गर्न भेला होस्।

साबथ दिनमा त्यसका समयहरूको निगरानी गर्नुपर्छ। यो याद गर्नुहोस्, साबथको प्रत्येक क्षण वा मिनेट पवित्र क्षण र समय हो। ती समय वा क्षणलाई परमप्रभुलाई अर्पित गर्नुपर्दछ।

आराधना गर्न शुद्धिकरण गरिएको

जब तिनीहरूले मलाई भने, “परमप्रभुको भवनमा हामी जाऔं,”
तब म आन्नद्धित र खुशी भएँ।
भजनसंग्रह १२२:१

प्रेमिलो परमप्रभुले हामीलाई पूरै छ दिन दिनुभयो ताकि हामीलाई दिएको दक्षता अनुसार काम गरुन्, तर केवल एक दिनमात्र उहाँसँग भेटघाट गर्न आरक्षित गर्नुभएको छ। यो दिन हाम्रो निम्ति आशिषको दिन हुनुपर्दछ। यस दिनमा हाम्रा सबै दैनिक आयआर्जन आदि कामहरू पन्छाएर हाम्रा सोचहरू परमप्रभुतिर र स्वर्गतिर केन्द्रित हुन सक्नु।

सारा स्वर्गले साबथ पालन गरिरहेको छ। तर चुपचाप हात बाँधेर वा ध्यान वा आराधनाको नाउँमा निस्क्रिय भएर होइन। यस दिनमा मानिसको सबै उर्जा पा बल जागृत हुनुपर्दछ। के हामीले परमप्रभु प्रभु र मुक्तिदाता ख्रीष्टलाई भेट्न आउने होइन त? उहाँलाई हामीले विश्वासद्वारा देख्न सक्छौं। प्रत्येक भोकाएका मानव प्राणीलाई ताजा बनाउन र आशिष दिन उहाँ इच्छुक हुनुहुन्छ।

साबथ दिनको बिहान परिवार छिटो उठ्नुपर्दछ र जाँगरिलो हुनुपर्दछ। यदि तिनीहरू ढिलो उठ्यो भने बिहानको खाना तयार गर्न र साबथस्कूलमा जान कचिङ्गल गर्न थाल्छन्। त्यसबेला तिनीहरू चर्चमा जान आतुर हुन्छन् र ठेलमठेला गर्छन्, अझ कतिपय समयमा रिसमा धैर्यता पनि गुमाउँछन्। यसरी घरमै अपवित्र भावना वा मिजासले रजाइ गर्न थाल्दछ। यसरी साबथलाई नै अपवित्र पारेको हुन्छ, साबथ भारी हुन्छ र त्यस दिनलाई प्रशन्न र प्यारो मान्नुको सट्टा हतारमा चल्ने मनस्थितिले साबथ कहिल्यै पनि नआएको भए हुन्थ्यो भनेर घरका परिवारले पुकार्दछ।

साबथ हाम्रो होइन उहाँको समय हो। उहाँले हप्ताको सातौँ दिनलाई शुद्ध र पवित्र गर्नुभएको छ। यस दिनलाई परमप्रभुको आराधना, स्तुति र प्रशंसा गर्न छुट्याइएको थियो।

साबथ दिनमा सत्य आराधनाको जोश, जाँगरलाई हृदयमा सजाउनु पर्दछ र परमप्रभुको उपासनाको उन्नत खोजिरहुनपर्दछ। यो परमप्रभुको पवित्र र शुद्ध गरिएको दिनमा उहाँप्रति विशेष भक्तिभाव देखाउनुपर्दछ। ख्रीष्टबाट आउने आत्मज्ञानको ज्योति, शान्ति, सान्त्वना र आशा पाइन्छ भनेर विश्वास गर्दै यस दिन हामी भेला हुनुपर्दछ।

जो चौथो आज्ञाको दावीलाई स्वीकार गर्दछ र साबथलाई पालना गर्दछ, त्यसप्रति सारा स्वर्ग उत्सुक भएर हेरिरहेको हुन्छ भनेर मलाई देखाइएको थियो। यस ईश्वरीय संस्थालाई स्वर्गदूतहरूले चासोसाथ हेरिरहन्छन् र यसप्रति उच्च सम्मान दिन्छन्। जो भक्तहरूका हृदयहरूलाई परमप्रभुले पवित्र र चोखो राख्छन् वा राख्न दिन्छन्, दिमागको मानसिक अवस्थालाई ठिक र नियमित भक्तिभाऊमा ढाल्दछन्, आफ्नो भयाभरको सामर्थ्यले साबथको पवित्र समयलाई अझ राम्रोसँग पालना गर्न खोज्छन् र साबथलाई आनन्द र उल्लाससाथ मनाएर परमप्रभुप्रति श्रद्धा देखाउँछन्, स्वर्गदूतहरूले तिनीहरूलाई आत्मज्ञान, सुस्वास्थ्यको आशिषहरू खन्याउँछन्। ती भक्तहरूलाई विशेष तागत वा बल ती स्वर्गदूतहरूले सशक्त पार्दछन्।

हप्ताको सबभन्दा खुशी तथा उल्लासमय दिन

तिमीहरूले मेरो शबाथ-दिन तोडेनौ र मेरो पवित्र दिनमा आफूखुशी गरेनौ भने, र परमप्रभुको शबाथलाई आदरणीय ठान्यौ, र आफ्नो इच्छा अनुसार नगरी यस दिनलाई मान्यता दियौ र यसमा आफ्नो खुशी नगरी व्यर्थका कुरा गरेनौ भने, तिमीहरू परमप्रभुमा रमाहट पाउनेछौ, र म तिमीहरूलाई देशका उच्च स्थानहरूमा सवार गर्ने तुल्याउनेछु “
परमप्रभुको मुखैले यसो भन्नुभएको छ।”
यशैया ५८:१३-१४

हामीले कतिसम्म परिश्रम गर्ने हो भनेर परमप्रभुले हामीलाई माया गरेर त्यसको सीमाना तोक्नुभएको छ। साबथ दिनमाथि उहाँको करुणामय र दयालु हात राख्नुभएको छ। उहाँको आफ्नै दिनमा उहाँसँग आत्मियताको सम्बन्ध जोड्न, प्रकृतिको सौन्दर्यताको उपभोग गर्न र एक आपसमा सुमधुर सम्बन्ध जारी राख्न परिवारलाई अवसर दिन सुरक्षित राखिएको छ।

दुवै साबथ र परिवारलाई अदनको बगैँचामा नै स्थापना गर्नुभएको थियो। दुवैको आपसी सम्बन्ध अटुट वा निरन्तररूपमा गाँसिरहोस् भन्ने परमप्रभुको लक्ष्य हो। अरू कुनै दिनहरूमा भन्दा यो दिनमा अदनको जीवनको प्रत्याभूति पाउन सम्भव छ। परिवारका सदस्यहरू एक आपसमा मिलिजुली, काममा, अध्ययनमा, आराधनामा र रमाइलोमा लागुन् भन्ने परमप्रभुको योजना हो।

परमप्रभुको पवित्र विश्राम दिन मानिसको निम्ति बनाइएको हो। यस दिनमा करुणा, कृपा र दयाका कामहरू गर्नु त्यस दिनको

नियतसँग पुर्ण तालमेल छ।

दुःख, पीडामा परेकाहरूलाई राहत दिन, शोकमा परेकाहरूलाई सान्त्वना दिनु प्रेमको परिश्रम हो। यस पवित्र दिनमा ती कामहरू गर्दा परमप्रभुको सम्मान हुन्छ।

परमप्रभुको सृष्टि गर्न शक्तिको स्मारकको रूपमा साबथ खडा भएकोले, अरू दिनहरूभन्दा यस दिनमा उहाँका कामहरूद्वारा उहाँसँग हामीले अझ राम्रोसँग चिनाजान गर्नुपर्दछ।

सावथ दिनको केही समय प्राकृतिक सौन्दर्यताको रमाइलो गर्न बाहिर जाने अवसर हुनुपर्दछ। यस दिनका बालबालिकाहरू खेलेर समय बिताउनुको सट्टा बाबुआमाको साथमा प्रकृतिमा भएका विभिन्न थोकहरू हेरेर परमप्रभुको बारेमा सही ज्ञान तिनीहरूले पाउनु पर्दछ। बालबालिका, किशोरकिशोरीहरूहरूका दिमागहरूमा प्रकृतिमा भएका सुन्दर दृष्यहरूद्वारा परमप्रभुसँग सम्मिलित हुन सिकोस्। जब तिनीहरूले मानिसको खुशीको निमित्त परमप्रभुले सृष्टि गर्नुभएका सुन्दर थोकहरू हेर्छन् तब तिनीहरूले उहाँलाई मायालु र कोमल पिता हुनुहुन्छ भनेर उहाँप्रति श्रद्धा राख्दै हृदयदेखि आदर गर्न सिक्दछन्। जब परमप्रभुको चरित्रलाई प्रेम, उदारता, सदाशयता, परोपकारिता, सौन्दर्यता र प्राकृतिक आकर्षणको परिवेशमा बुझ्न थाल्दछन् तब तिनीहरू उहाँतिर खिँचिन्छन्।

प्रियहरू, हप्ताभरिका दिनहरूलाई भन्दा साबथलाई अत्यन्त मिठास, आशिषमय र रमाइलो दिन बनाउन म आह्वान गर्दछु।

अनन्तसम्म साबथ पालनको निरन्तरता

एक औंसीदेखि अर्को औंसी र एक शबाथदेखि अर्को
शबाथसम्म, सबै मानिस-जाति आएर मेरो सामुन्छ
निहुरनेछन्,“ परमप्रभु भन्नुहुन्छ।
यशैया ६६:२३

आहो, सृष्टिकर्ताको हातबाट सृजिएको पृथ्वी कस्तो सुन्दर र मनमोहक थियो! सारा जगतको सामु परमप्रभुले पृथ्वीलाई परिचित गराउनुभयो, जुन सर्वत्र हेर्ने उहाँको आँखामा यस पृथ्वीमा अलिकति पनि दाग र खोट थिएन। सृष्टिको प्रत्येक भागमा त्यसलाई दिएको जिम्माले ओगटेको थियो। केको निमित्त उक्त भाग सृष्टि गरिएको थियो त्यो त्यसले पूरा गरेको थियो। शान्ति र पवित्र आनन्दले पृथ्वी भरिएको थियो। सबै तालमेल गरेर चलेको थियो, त्यहाँ कुनै गोलमाल थिएन, न त एक आपसमा टकराव थियो। मानिस, जन्तु जनावरहरू र बनस्पतिमा कुनै रो थिएन। तिनीहरूमा कुनै भ्रष्ट वा खराब दाग थियो। आफ्ना हातका कामहरूलाई जुन ख्रीष्टद्वारा भएको थियो परमप्रभुले हेर्नुभयो र अत्यन्तै खुशी र संतुष्ट भएर उच्चारण गर्नुभयो, “धेरै असल वा राम्रो!”

सृष्टिमै साबथलाई पवित्र गरिएको थियो र मानिसको निमित्त बनाइएको थियो। जब पृथ्वी र साबथ सृष्टि भयो तब “मिरमिरे उज्यालोमा ताराहरूले एकसाथ गाए, र स्वर्गदूतहरू रमाहटले कराए।”
अय्यूब ३८:७

साबथ केवल इस्राएली वा यहूदीहरूको लागि मात्र होइन (एडभेन्टिस्ट बाहेक अधिकांश इसाईहरूले त्यही सिकाउँछन्), तर सारा

संसारको मानव प्राणीको निम्ति हो। पाप वा यहूदी जातिको उत्थान हुनु अघि नै आदम र हव्वालाई साबथको बारेमा जानकारी दिइएको थियो। यो दश आज्ञाहरू जस्तै हो। न त दश आज्ञाहरू न त साबथ कहिल्यै नाशिनेछ। दश आज्ञा जुनमा चौथो आज्ञा पनि समावेश गरिएको छ, येशूले स्पष्टरूमा घोषणा गर्नभयो, “जबसम्म स्वर्ग र पृथ्वी टलेर जाँदैन तबसम्म सबै कुरा पूर्ण नभई कुनै किसिमले व्यवस्थाबाट एउटा मात्रा वा एउटा बिन्दु पनि टल्नेछैन।” मती ५:१८। अर्थात् जबसम्म जगत र पृथ्वी रहन्छ तबसम्म सृष्टिकर्ताको चिनो साबथ रहिरहन्छ। जब नयाँ पृथ्वीमा अदनको बगैँचको फेरि सृष्टि हुन्छ तब सूर्यमूनि परमप्रभुको पवित्र बिश्राम दिनलाई सबैले सम्मान गर्नछन्। “एक शबाथदेखि अर्को शबाथसम्म, सबै मानिस-जाति आएर मेरो सामुन्ने निहुरनेछन्,” परमप्रभु भन्नुहुन्छ। “महिमित नयाँ पृथ्वीका बासिन्दा उहाँको आराधना गर्न जम्मा हुनेछन्।

परमप्रभुको घरमा जम्मा भएर उहाँको सिद्ध, चोखो प्रेमका गुणहरूको बारेमा चिन्तन गर्दै हाम्रो जीवनमा तिनीहरू फस्ताउनु भनेर उहाँले सिकाउनुहुन्छ। संसारमा उहाँलाई प्रेम गरेर बसेका मानिसहरूलाई ख्रीष्टले तयार पारिरहनुभएको भवनहरूमा रहन त्यस क्रियाकलापले तिनीहरूलाई योग्य बनाउँछन्। एक साबथदेखि अर्को साबथ र एक औँसीदेखि अर्को औँसीमा तिनीहरू प्रभुको पवित्रस्थानमा भेला हुनेछन् र सिंहासनमा विराजमान हुने थुमालाई धन्यवाद दिँदै उच्च स्वरले स्तुति र प्रशंसा गर्नेछन्।

अध्याय - २ स्वर्गका तीन महिमित प्रतिष्ठित जीवहरू

स्वर्गका हाम्रो प्रिय परमप्रभु पिता

तर हाम्रा निमित्त त एउटै परमेश्वर पिता हुनुहुन्छ, जसबाट सबै शोक हुन आए, अनि उहाँकै निमित्त हामी जिउँदछौं- हाम्रा निमित्त एउटै प्रभु, येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, जसद्वारा सबै कुरा हुन आए, र जसद्वारा हामी जिउँदछौं।

१ कोरिन्थी ८:६

परमप्रभु कोमल, संवेदनशील, कृपालु, दयालु, करुणामय, मायालु र सदाशयी हुनुहुन्छ। उहाँलाई विश्वास गर्ने र उहाँमाथि भर पर्ने प्रत्येक बालकप्रति उहाँको विशेष हेरचाह वा रेखदेख छ, उसको ख्याल राख्नुहुन्छ। येशूले सारा जगतको शासक, सनातन सृष्टिकर्ता स्वामीलाई “हाम्रा पिता” भनेर नयाँ नाउँले सम्बोधन गर्न सिकाउनुभएको थियो।

परमप्रभु परमेश्वरको बारेमा यो नाउँले उहाँलाई सम्बोधन गर्नुको विशेष अर्थ छ: यसरी उहाँलाई “पिता” भनेर सम्बोधन गर्दा उहाँमाथि हाम्रो प्रेम र भरोसा राख्ने चिन्ह हुन जान्छ। हामीप्रति उहाँको सम्बन्ध, दृष्टि, स्नेह र दिने ध्यानप्रतिको प्रतिवद्धतालाई यस नाउँको सम्बोधनले जनाउँछ। जब हामीले उहाँको आशिष र कृपा तथा निगाहको निमित्त प्रार्थना गर्छौं तब यो उहाँको कानमा मुग्ध बनाउने सङ्गीत जस्तो हुन्छ।

उहाँमाथि हाम्रो सांसारिक बाबुलाई भन्दा गहिरो र बलियो विश्वास र भरोसा राख्न उहाँले हामीलाई आह्वान गर्नुहुन्छ। बाबु

आमाले तिनीहरा छोराछोरीहरूलाई माया गर्छन्, तर परमप्रभुको माया ठूलो, फराकिलो, गहिरो छ। कुनै पनि मानवीय प्रेमभन्दा उहाँको प्रेम जबर, दरिलो र मजबुत छ। यसलाई नाप्न सकिन्दैन।

परमप्रभुको बारेमा यस्तो धारणा बाइबलले बाहेक अरु कुनै धर्म वा दर्शनहरूले कहिल्यै पनि दिएको थिएन। नास्तिक, विधर्मी वा परमप्रभुमाथि विश्वास र आस्था नराख्ने तत्व वा मानिसहरूले सर्वोच्च परमेश्वरलाई प्रेमलाई अभिप्रेरित भएर होइन डराएर मान्नुपर्छ भनेर सिकाउँदछन्। देवीदेवताहरू उग्र छन्, तिनीहरूलाई खुशी पार्न अनेकौं बलिहरू दिनुपर्छ, शरीरलाई उपवास बसेर होस् वा अरु कुनै दुःख दिएर होस्, यसलाई यातना दिनुपर्छ, अनेकौं परम्परा, संस्कार र विधिहरू पालन गर्नुपर्छ र पूजाआजा गर्नुपर्छ भनेर सिकाउँदछन्। यी धारणाहरू आना छोराछोरीहरूलाई आफ्नो प्रेमको उपहार पोखाउन उत्सुक हुने परम पिताको भन्दा अत्यन्तै फरक छ।

हामी परमप्रभुका परिवारहरूको सदस्य हुन संसारमा हाम्रो सांसारिक दर्जा, पद, ओहोदा, कुलिन वा प्रतिष्ठान घरानामा हुने जन्म, जात, लिङ्ग, राष्ट्रियता, धर्म र धर्मले दिएका अवसर र अधिकारहरूसँग कुनै सरोकार छैन। उहाँको प्रेमले सबै मानव प्राणीहरूलाई समेटिएको छ। उहाँको प्रेम समावेशी प्रेम हो। उहाँ पत्थरको हृदय नभएकोले उहाँको प्रेम, माया, सदाशयता, कोमल हृदयमा समस्त मानव जाति सामेल हुन सक्दछ। यदि हामीले कृतघ्न वा आभारित नहुने, हाम्रो गुणलाई विसिने, खराब र दुष्ट, हामीलाई शत्रुवत् व्यवहार गर्नेहरूलाई र कसैलाई केही गर्दा वा सेवा गर्दा केही पाउँला भनेर आशा गर्दैनौं भने हामीले परमप्रभुप्रति बफादार भएको व्याज वा अदृश्य तक्मा लगाइरहेका हुनेछौं। यस नदेखिने व्याजले हामी उच्च परमप्रभुका सन्तान वा भक्तहरू हौं भनेर उच्च कोटीले देखाइरहेका हुन्छौं, अर्थात् अरुहरूप्रतिको व्यवहारद्वारा आत्मिकरूपमा हामी कुन स्तरमा छौं भनेर देखाउँछौं, परमप्रभुको स्तरमा वा मानवीय स्तरमा।

सारा जगतको गौरवमय, यशस्वी, प्रतापी, तेजस्वी शासक र उहाँको महानता

हे परमप्रभु, महानता, शक्ति, महिमा, गौरव र ऐश्वर्य तपाईंकै हुन्,
किनकि स्वर्ग र पृथ्वीमा भएका सबै कुरा तपाईंकै
हुन्। हे परमप्रभु, राज्य तपाईंकै हो, अनि
सबैमाथि तपाईं सर्वोच्च हुनुहुन्छ। १
१ इतिहास १९:११

परमप्रभु हाम्रो पिताहुनुहुन्छ जसले हामीलाई आफ्नै
छोराछोरीहरूलाई जस्तै माया र स्याहार गर्नुहुन्छ। तर उहाँ सारा
जगतका महान् राजा अर्थात् शासक पनि हुनुहुन्छ।

उहाँका हातहरूले बनाएको कुनै पनि बस्तुसँग परमप्रभुलाई
तुलना गर्न सक्दैन। ती थोकहरू केवल पृथ्वीका मात्र हुन्। तिनीहरूमा
कतिपय त मानिसका पापहरूले गर्दा श्रापित भएको छ। यस पृथ्वीका
कुनैपनि थोकहरूद्वारा परमप्रभु पितालाई तुलना गर्न सकिन्दैन। पिता
त्रीएक परमेश्वरको सबै सम्पूर्णता वा पूर्णता हुनुहुन्छ। मरणशील
मानिसको सामु उहाँ अदृश्य हुनुहुन्छ।

महामहिम परमप्रभुलाई छोपिएको पर्दालाई अनुमानित दर्शन
र तर्कहरूका हातले खोलेर हेर्न कसैले पनि चेष्टा गर्नुहुँदैन। प्रेरित
पावलले यसरी चित्कार गर्दछन्: “आहा! परमेश्वरको वैभव र बुद्धि र
ज्ञान कति गहिरो! उहाँका इसाफहरू कति अगम र उहाँका मार्ग बुझ्न
नसकिने! “किनभने प्रभुको मनलाई कसले जानेको छ?

अथवा उहाँको सल्लाहकार को भएको छ?” “अथवा, कसले
उहाँलाई कुनै उपहार दिएको छ र परमेश्वरले उसलाई फिर्ता दिनुपरोस्?”
किनकि सबै थोक उहाँबाट, उहाँद्वारा र उहाँकै निमित्त हुन् । उहाँलाई

नै सदासर्वदा महिमा होस्।आमेन।“ रोमी ११:३३-३६ उहाँको शक्ति लुकिनु नै उहाँको दयाको प्रमाण हो। रहस्यका अचम्मका बादलहरू र नबुझ्ने ज्ञानले उहाँ ढाँनुभएको छ। परमप्रभुको उपस्थितिलाई छोपिएको पर्दाले उघार्न प्रयास पनि गर्नु मृत्युलाई निम्त्याउनु हो। यस संसारको कुनै पनि मैहुँ भन्ने मरणशील दिमागले शक्तिशाली परमप्रभु रहनुभएको स्थान र उहाँका कामहरूको गोप्य स्थानमा घुस्न आँट गर्न सक्दैन। जुन नियतले हामीलाई प्रकट गर्न उपयुक्त भएको उहाँले देख्नु हुन्छ र उहाँले हामीसँग गर्नुभएको कारोबार हामीलाई थाहा पाएको भन्दा बढि हामी बुझ्न सक्दैनौं। उहाँले सबै थोक उहाँको धार्मिकता, न्यायोचित र निष्पक्षतासाथ काम गर्नुहुन्छ। उहाँले जे गर्नुहुन्छ त्यसप्रति हामी कहिल्यै पनि असंतुष्ट हुनुहुँदैन न त आशङ्का नै गर्नुहुन्छ। तर उहाँलाई आदरभक्ति र श्रद्धाले हामीले हाम्रो जीवनलाई अर्पण गर्नुपर्दछ। हाम्रो भलाइको निमित्त जे असल छ र उहाँका लक्ष्यहरू हामीबाट पूरा हुन लायकको छ सो चाहिँदोमात्रामाती हामीलाई उहाँले देखाउनुहुन्छ। त्यो भन्दा बढि उहाँको सर्वशक्तिमान हातमा सुम्पिनुपर्दछ, त्यो पनि सच्चा, इमान्दार र खुशीले भरिएको प्रेमको हृदयद्वारा।

यहवे, बुद्धि, सबै सत्य सत्य र ज्ञानहरूको मुहान हुनुहुन्छ। हाम्रो सामु उहाँको विशालताको सिमाना तोकिएकोभित्रमात्र हामी अडिरहनुपर्दछ। उहाँको बारेमा अनेकौं कल्पना, परिकल्पना, दर्शनहरू हामीबाट बिलाएर जाओस्। सिमित र मरणशील मानिसले परमप्रभुको गहिरो कुराहरू पत्ता लगाउन सक्दैन।

उहाँको असिमित महानता र उहाँको उपस्थितिलाई महसुस भएको भावनालेमात्र प्रेरित भएर परमप्रभु परमेश्वर पिताप्रति अगाढ सत्य श्रद्धा हुन्छ। यस अदृश्य परमप्रभुप्रति भावविभोर भएर प्रत्येक हृदय प्रभावित हुनुपर्दछ।

व्यक्तिगत परमप्रभु

प्राचीन कालमा हाम्रा पितापुरर्वाहस्सँग अगमवक्ताहस्सद्वारा धेरै र विभिन्न किसिमले परमेश्वर बोल्नुभयो। तर यी आखिरी दिनहस्समा उहाँ आफ्ना पुत्रद्वारा हामीसँग बोल्नुभएको छ। पुत्रलाई नै उहाँले सबै कुराका उत्तराधिकारी नियुक्त गर्नुभयो, उहाँद्वारा नै समस्त सृष्टि रचनु पनि भयो। उहाँ नै परमेश्वरका महिमाको प्रतिबिम्ब र परमेश्वरकै स्वभावको वास्तविक प्रतिरूप हुनुहुन्छ, र सम्पूर्ण विश्वलाई आफ्नो शक्तिको वचनले सम्भाल्नुहुन्छ। पापको शुद्धि गर्नुभएपछि महिमित परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि उच्च स्थानमा उहाँ विराजमान हुनुभयो।

हिब्रू १:१-३

परमप्रभु अदृश्य आत्मा हुनुहुन्छ; तैपनि उहाँ हावा वा अनगिन्तियाँ धर्मदर्शनहरूले सिकाएको जस्तै ठोस तत्व नभएको आत्मा वा हावा जस्तो अदृश्य भावानात्मक शक्ति नभएर व्यक्तिगत सर्वगुण, स्वभावहरूले सम्पन्न हुनुभएको र व्यक्तित्व भएको जीव हुनुहुन्छ। उहाँ कस्तो खालको आत्मिक परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर उहाँले आफूलाई विभिन्न समयमा प्रकट गर्नभएको थियो।

व्यक्तिगत वा ठोस जीव हुनुहुन्छ भनेर परमप्रभुले आफूलाई उहाँको पुत्रद्वारा प्रकट गर्नुभयो। उहाँ सनातन परमप्रभु पिताको महिमा तेज वा चमक हुनुहुन्छ, र “परमेश्वरका महिमाको प्रतिबिम्ब र परमेश्वरकै स्वभावको वास्तविक प्रतिरूप हुनुहुन्छ।” व्यक्तिगत वा वास्तविक प्रतक्ष्य देखिने मुक्तिदाता हुनुभएर येशू यस संसारमा आउनुभयो। उहाँ आफ्ना चेलाहरूले प्रतक्ष्य देख्ने गरेर व्यक्तित्व भएको

व्यक्तिगत मुक्तिदाता आकाशमा उचेलिनुभएको थियो। व्यक्तिगत र व्यक्तित्वभएको मुक्तिदाता भएर स्वर्गको दरवारमा हाम्रो निम्ति पहल गरिरहनुभएको छ।

मैले सिंहासन देखें जहाँ पिता र पुत्र बिराजमान हुनुभएको थियो। मैले येशूको मुहार हेरें र उहाँको मायालु र स्नेहशील अनुहारलाई देखेर म मनमुग्ध भएको थिएँ। पिताको व्यक्तित्वलाई मैले देख्न सकिँन किनकि महिमित ज्योतिको बादलले उहाँलाई ढाकेको थियो। के पिता पनि उहाँको जस्तै रूप थियो कि भनेर मैले येशूलाई सोधें। उहाँले त्यही रूप भएको भन्नुभयो। तर मैले देख्न सकिँन, किनभने उहाँले मलाई भन्नुभयो, “यदि तिमीले उहाँलाई व्यक्तिकोरूपमा देख्यौ भने तिम्रो अस्तित्व त्यहीं बिलय हुनेछ।”

परमप्रभुको सत्व, तत्व वा उपस्थिति सबै प्रकृतिमा छ भन्ने दर्शन अरू धर्म वा दर्शनहरूमात्र नभएर बाइबललाई विश्वास गर्छु भनेर दावी गर्ने कतिपय इसाईहरूले पनि सिकाउँदछन्। प्रकृति जतिसुकै सौन्दर्यताको वस्त्रले ढाकिएतापनि यो अत्यन्तै खतरनाक र मानिसलाई धोका दिने शिक्षा हो। यदि पृथ्वीका सबै बस्तुहरूमा परमप्रभु हुनुहुन्छ भने उहाँ सबै मानिसहरूमा पनि हुनुपर्दछ। अनि पवित्र वा पापबाट शुद्ध हुन तिनीहरूले आफूहरूसँग भएको आन्तरिक शक्तिको विकाश गरे पुग्छ भनेर सिकाउन ठाल्दछन्। यो सर्वेश्वरवाद वा प्रकृतिका सबै जीव, जन्तु, पत्थर तथा बनस्पतीमा भन्ने विद्वाले आफ्नै तर्क निकाल्दछ। मानिसको क्षमा वा प्रायश्चितको निम्ति कुनै दोस्रो व्यक्तिको आवश्यकता पर्दैन। मानिस आफ्नो लागि आफैँ मुक्तिदाता हुनसक्छ। यस किसिमको विद्यालाई अङ्गाल्ने मानिसहरूले पूरै बाइबल काल्पनिक दर्शन हो भनेर विश्वास गर्छन्। बाइबल केवल आत्मिक मनगढन्ते धर्मशास्त्र हो र यस भौतिक जीवनमा त्यसको कुनै सरोकार छैन भन्ने जस्ता अत्यन्तै खतरनाक शिक्षा ती मानिसहरूले सिकाउँदछन्।

आफु कस्तो छु, आफ्नो व्यक्तित्व कस्तो छ, आफ्नो रूप

र स्वभाव कस्तो छ भनेर परमप्रभुले उहाँको वचनमा आफूलाई प्रकट गर्नुभएको छ। परमप्रभुको बारेमा बाइबलमै खोतलेर बुझ्न कोशिश गर्नुपर्छ। बाइबलभन्दा बाहिर गएर वाहिरीय धर्म, दर्शन, वाद आदिमा परमप्रभुको बारेमा खोज्न थाल्नु आफूलाई नै खतरमा राख्ने हो। कोही पनि मानिस परमप्रभुको स्वभाव वा चरित्रको बारेमा कुनै अनुमान, अड्कल वा कल्पना गर्ने सोखिनमा पर्नु हुन्न। बाइबलभन्दा बाहिर गएर उहाँको व्यक्तित्व वा स्वभावको बारेमा अनुमान गर्नुभन्दा चुपचाप रहनु बेश छ। मौनता आफै वक्तृत्व शक्ति हो अर्थात् त्यस मामिलामा चुप रहनु नै प्रभावकारी सन्देश हो। सर्वज्ञानी परमप्रभु कुनै पनि मानिसको छलफल वा वादविवाद भन्दा माथि वा पार हुनुहुन्छ।

पवित्र र आदरणीय अर्थात श्रद्धेय उहाँको नाउँ

उहाँले आफ्ना मानिसहरूका निमित्त उद्धार उपलब्ध गराउनुभयो,
उहाँले आफ्नो करार सदा स्थिर रहोस् भनी आज्ञा गर्नुभयो।
उहाँको नाउँ पवित्र र भययोग्य वा श्रद्धेय छ।

भजनसंग्रह १११:९

परमप्रभुको दर्जा, उपाधिलाई र आदरणीय र गौरबमय नाउँलाई कहिल्यै पनि हल्कारूपमा लिनुहुन्न। उहाँको अपस्थितिमा स्वर्गदूतहरू आफ्ना अनुहारहरू छोप्दछन्। करुब र चहकिलो र पवित्र सेराफिम अगुवा स्वर्गदूतहरू उहाँको सिंहासन अगाडि गम्भीररूपमा श्रद्धापूर्वक झुकदै आउँदछन्। हामी जस्ता मरणशील, पापी, अधर्मी, सीमित बुद्धि र ज्ञान भएका मानिसहरू प्रभु र सृष्टिकर्ताको सामु झन कस्तो भय र श्रद्धापूर्वक आउनुपर्छ होला! परमप्रभुको पवित्र नाउँलाई श्रद्धा र निष्ठापूर्वक र भयमान्दै प्रयोग गर्नुपर्ने मलाई देखाइएको थियो।

परमप्रभुलाई साधारण नाउँले सम्बोधन गर्नु कतिपयले नम्रताको चिनो हो भनेर सोचदछन्। तिनीहरूले उहाँको नाउँ अनावश्यक, अनादार र साधारण शब्दहरू प्रार्थनामा मिसाएर उहाँको घोर अपमान र विटुलो पार्दछन्। “सर्वशक्तिमान परमप्रभु”-अघोर र भयानक पवित्र सम्बोधनलाई उहाँमाथि सत्यनिष्ठा नहुनेले उच्चारण पनि गर्नुहुन्न। उहाँको नाउँलाई अत्यन्तै कोमल स्वरले र श्रद्धा वा भयको भावनालेबाहेक कुनै पनि ओठले उच्चारण गर्नुहुन्न।

ती मानिसहरू जसले परमप्रभुको महानता, गौरबमय राजकीयता र ऐश्वर्यताको महसुस गर्छन् तिनीहरूले आफ्ना ओठहरूबाट पवित्र भय र श्रद्धापूर्वक उच्चारण गर्दछन्।

कतिपय धर्मगुरुहरूलाई “रेभरेन्ड,” “राइट रेभरेन्ड,” “श्रद्धेय” “प्रभु,” “गुरु महाराज” र “स्वामी” भनेर सम्बोधन गर्दछन्। यदि आज येशू यस संसारमा हुनुभएको थियो भने उहाँले कसैलाई पनि त्यसरी सम्बोधन गर्नुहुने थिएन। उहाँले स्पष्टरूमा भन्नुभएको छ, “तिमीहरूलाई कसैले ‘मालिक’ प्रभु वा ‘स्वामी’ नभनोस्, किनकि तिमीहरूका एकमात्र मालिक ख्रीष्ट नै हुनुहुन्छ। तिमीहरूमध्ये जो सबैभन्दा उच्च छ, त्यो तिमीहरूको सेवक हुनेछ।” मत्ती २३:१०-११ “पवित्र, श्रद्धेय (रिभरेन्ड) र भयोयोग्य” परमप्रभु हुनुहुन्छ भनेर बाइबलले बताउँदछ। कुनचाहीं मानिस होला जो नाउँले सम्बोधन गर्न योग्य हुन्छ? कतिपय धर्मगुरुहरूले आफूहरूलाई “स्वामी”, “गुरुमहाराज” “श्रद्धेय”, “रिभरेन्ड” र “फादर वा पिता” भनेर सम्बोधन गर्न चाहेतापनि तिनीहरूमा जति पनि आत्मज्ञान भएतापनि र तिनीहरूले धर्म वा धर्मात्माको पगरी लगाएतापनि तिनीहरूले कति नै ती ज्ञानलाई प्रकट गर्न सक्छ र? अझ भन्ने हो भने ती उपाधीहरूका बिल्ला लगाउने कतिपयले परमप्रभुको नाउँ र चरित्रलाई गलत प्रतिनिधित्व गरिरहेकाछन् र उहाँको नाउँलाई आफ्ना स्वाभिमानलाई घुसाएर उहाँको अपमान गरिरहेकाछन्। यो कस्तो दुःखलाग्दो कुरो छ कि ती उच्च र पवित्र ओहोदाका पोशाकमा भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति, सांसारिक महत्वाकाँक्षा, तानासाही, निर्दयता र सबभन्दा घृणित पापहरू बुनिएकाछन्!”

अनि परमप्रभु बादलमा ओर्लनुभयो, र तिनीसँग त्यहाँ खडा भएर उहाँले आफ्नो नाउँ “परमप्रभु” घोषणा गर्नुभयो। त्यसपछि परमप्रभु तिनको सामु^३नेबाट गएर यसो भनी घोषणा गर्नुभयो, “परमप्रभु, परमप्रभु टिठ्याउनमा भरिपूर्ण र दयालु परमेश्वर, जो क्रोध गर्नमा ढिलो, र प्रेम र विश्वस्ततामा प्रशस्त हुनुहुन्छ। उहाँले हजारौं हजारमाथि कृपा देखाउनुहुन्छ, र दुष्टता, विद्रोह र पाप क्षमा गर्नुहुन्छ।” प्रस्थान ३४:५-७ ख्रीष्टको चर्चको बारेमा यसरी लेखिएको छ, “तिनी यही नाउँले कहलाइनेछन्,” “परमप्रभु हाम्रा धार्मिकता”। यर्मिया ३३:१६ येशूका प्रत्येक निष्ठावानको शिरमा यो नाउँ राखिएको छ।

विश्वसनीय र सत्य

“म परमप्रभु कहिल्यै परिवर्तित हुँदिनँ। यसैले हे याकूबका सन्तान हो, तिमीहरू नष्ट भएका छैनौ।”

मलाकी ३:६

परमप्रभुको व्यक्तित्व र उहाँका विशेषाधिकार वा परमधिकार, उहाँ कहाँ हुनुहुन्छ र को हुनुहुन्छ भन्ने विषयबस्तुलाई छुन पनि हामीले आँट गर्नुहुन्न। जो आफ्नो दैनिक जीवनमा उहाँसँग घनिष्ठ सम्पर्क राखिरहन्छ र उहाँको बारेमा गहिरोभन्दा गहिरो ज्ञान हुन्छ, सृष्टिकर्ताको बारेमा व्याख्या गर्न मानव प्राणी असरमर्थ छ भनेर उसले अत्यन्तै गहिरोरूपमा महसुस गर्दछ।

परमप्रभु जहिले पनि हुनुहुन्थ्यो। उहाँ महान् मै हुँ हुनुहुन्छ। भजनसंग्रहका लेखकले घोषणा गर्दछन्, “पहाडहरू उत्पन्न हुनुभन्दा अघि, अथवा तपाईंले पृथ्वी र संसार सृजनुभन्दा अघि, अनादिदेखि अनन्तसम्म तपाईं नै परमेश्वर हुनुहुन्छ।” भजनसंग्रह ९०:२ उहाँ उच्च, गौरवशाली र गौरवमय हुनुहुन्छ। उहाँ अनन्त सम्म रहिरहनुहुन्छ। “म परमप्रभु हुँ। म परिवर्तन हुनेछैन वा बदलिनेछैन,” उहाँले घोषणा गर्नुहुन्छ। उहाँमा कुनै अस्थिरता छैन, न त आफू को हो त्यसबाट फर्किने उहाँको योजना नै छ। उहाँ “हिजो, आज र सधैंभरि वा सदासर्वदा एकसमान हुनुहुन्छ।” हिब्रू १३:८। उहाँ अपार, असिमित र सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। उहाँको महानता र गौरवमयलाई व्याख्या गर्न हाम्रो शब्दकोषमा शब्द नै छैन।

अस्तव्यस्त भएको यस पृथ्वीमाथि उहाँ बिराजमान हुनुभएको छ; उहाँको आँखाले सबै के के भइरहेको छ सो देख्न सक्नुहुन्छ। उहाँको

महान् र शान्त स्थानबाट उहाँले जे उत्तम देख्नुहुन्छ सो गर्दै आदेश दिनुहुन्छ।

परमप्रभुका मार्गहरू र उहाँले जे गर्नुहुन्छ त्यसको लेखाजोखा राख्न उहाँले आह्वान गर्नुभएको छैन। उहाँका अभिप्राय र उदेश्यहरू अहिलेको निम्ति उहाँको महिमाको बादलले छेकिएकोछ। तर अलिअलि गरेर त्यसको सत्य महत्त्वलाई प्रकट गरिनेछ। तर उहाँको महान् प्रेम उहाँले लुकाउनुभएको छैन। आफ्नो भक्तहरूसँग कारोबार गर्ने जग वा मुल आधार नै उहाँको प्रेम हो।

उहाँको सिंहासनमाथि इन्द्रेणीले उहाँ सत्य हुनुहुन्छ भनेर आस्वासन दिइन्छ। हामीले उहाँको विरुद्धमा पाप गरेकाछौं र उहाँको निगाहको निम्ति योग्य छैनौं। तैपनि उहाँ आफैले हाम्रा ओठहरूमा यो अत्यन्तै अचम्मका याचना वा प्रार्थना राखिदिनुभएको छ: “तपाईंका नाउँको खातिर हामीलाई तुच्छ नठान्नुहोस्। तपाईंको महिमित सिंहासनको अनादर नगर्नुहोस्। हामीसित गर्नुभएको आफ्नो करारको सम्झना गर्नुहोस्, र त्यो भङ्ग नगर्नुहोस्।” यर्मिया १४:२१ पापलाई स्वीकार गर्दै पश्चात्तापको हृदयले हामी अयोग्य छौं र हामीले पाप गरेकाछौं भनेर उहाँकहाँ हामी आयौं भने हाम्रो क्रन्दन सुन्न उहाँले प्रतिवद्धता गर्नुभएको छ। हामीलाई उहाँले दिनुभएको वचनलाई उहाँले पालन गर्नुभएन भने उहाँको सिंहासनको सम्मान नै जोखिममा पर्दछ।

अचम्मको प्रेमको प्रकट

हेर, परमप्रभु पिताले हामीलाई कस्तो किसिमले प्रेम गर्नुभएको छ, कि हामी परमेश्वरका सन्तान भनी कहलिएकाहरू हौं, र साँच्चै हौं पनि। यसैकारणले त संसारले हामीलाई चिन्दैन, किनभने त्यसले उहाँलाई चिनेन।“

१ यूहन्ना ३:१

स्वर्ग र पृथ्वीमा परमप्रभुको शासनको आधारभूत आदर्शमय सिद्धान्त वा नीति प्रेम हो। भावनात्मकमात्र होइन तर नीतिगतरूमा पनि इसाई जीवनको प्रत्येक पक्षमा प्रेमको नीति बुनिनु पर्दछ। जुन हृदयमा यो पवित्र सिद्धान्तले अड्डा जमाएको हुन्छ उसमा भएका सबै स्वार्थ र आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति वा मिजासबाट उचलिएर बसेको हुन्छ।

जब हामीले परमप्रभुको प्रेमको परिभाषा दिन उपयुक्त भाषा खोज्छौं तब हामीमा वा शब्दकोशमा भएका शब्दहरू धेरै कमजोर र यही हो भनेर ठम्याएर पक्रि राख्न सक्दैनौं। उहाँको प्रेमलाई व्याख्या गर्ने कुनै पनि आँटको मूनि हामी बसिरहेका हुन्छौं। हामी लाचार भएर यो स्वीकार गर्ने पर्छ, “अहँ, परमप्रभुको प्रेमलाई हामीले कुनै हालतमा व्याख्या र परिभाषित गर्न सक्दैनौं। उहाँका प्रिय चेलाले व्यक्त गरेका भावनालाईमात्र हामी दोहोइयाउन सक्छौं, “हेर, पिताले हामीलाई कस्तो किसिमले प्रेम गर्नुभएको छ, कि हामी परमेश्वरका सन्तान भनी कहलिएकाहरू हौं, र साँच्चै हो पनि।“ १ यूहन्ना ३:१ यस प्रेमलाई वर्णन गर्न कुनै पनि प्रयास दुधे बालकले पहिलो बोलु उच्चारण गर्न प्रयास गरेको जस्तै हुन्छ। उहाँको प्रेमलाई हृदयमा सजाएर चुपचाप प्रशंसा गर्नु पर्दछ। यस मामिलामा मौन रहनु नै उत्तम छ। हाम्रो मौनताले

प्रेमको बारेमा जे बोक्नु छ त्यो यथेस्त छ। प्रेमको चित्तबुझ्दो वर्णन वा परिभाषा कुनै पनि भाषाभन्दा अपार छ।

पुस्तौं पुस्तामा बाबुआमाको प्रेम मानिसहरूको हृदयमा सारिएको हुन्छ, मानिसहरूको भावनामा प्रेमले गरेर कोमल, दया र करुणाहरू जाग्छन्, तर परमप्रभुको असमित र कहिल्यै रिक्त नहुने अथाह सीमा नै नभएको सागरको तुलनामा त्यो मानवीय प्रेम केवल सानो खोल्चामात्रै हुन्छ। जिब्रोले उच्चारण गर्न सक्दैन न त कुनै कलमले चित्रण नै गर्न सक्छ। तपाईंको जीवनभर दिनदिनै परमप्रभुको प्रेमको बारेमा ध्यान गर्न सक्नुहुन्छ । तपाईं लगनशील भएर प्रेमको बारेमा बुझ्न बाइबलमा खोज्नु सक्नुहुन्छ । तपाईंलाई परमप्रभुले दिनुभएको सबै शक्ति, सामर्थ्य र दक्षतालाई एकत्रित गरेर उहाँको प्रेमलाई सतहमा ल्याउन प्रयास गर्न सक्नुहुन्छ। स्वर्गका परमप्रभु पिताको प्रेम र करुणालाई बुझ्न अनेकौं त्याग र तपस्या गर्न सक्नुहुन्छ । तर उहाँको प्रेमको अनन्तता वा प्रचुरता ती सबैभन्दा अपार भएको पाइन्छ। तपाईंले युगौं युगसम्म उहाँको प्रेमको बारेमा अध्ययन गर्न सक्नुहुन्छ तर त्यसको लम्बाइ, चौडाइ, गहिऱ्याइ र उच्चाइले यस संसारको निमित्त बलि हुन प्रेमले अभिप्रेरित हुनुभएको परमप्रभुले आफ्नो पुत्र दिनुभएको कारण तपाईंले कहिल्यै पनि पुरा बुझ्न सक्नुहुनेछैन। अनन्तको समयले पनि यसलाई पूर्णरूपमा प्रकट गर्न सक्दैन। यद्यपि, जब लगनशील भएर बाइबल अध्ययन गर्छौं, ख्रीष्टको जीवन र मुक्तिको बारेमा घोरदछौं र चिन्तन गर्दछौं, तब ती महान् विषयबस्तुहरू झन झन बुझ्न हाम्रो समझशक्ति उघाउँ जानेछ।

उहाँका सबै मार्गहरू सिद्ध र उत्कृष्ट छन्

यसकारण जस्तो तिमिहरूका स्वर्गमा हुनुहुने पिता सिद्ध हुनुहुन्छ, तिमिहरू पनि त्यस्तै सिद्ध हुनुपर्दछ।

मती ५:४८

समुच्चरूपमा परमप्रभुको काम सिद्ध, उत्कृष्ट र पक्का छ। जतिसुकै शुद्ध वस्तुभएतापनि उहाँले सृष्टि गर्नु भएको थोकले पुर्णता पाएको थियो। उहाँले यस संसारको हेरबिचारमा कसरी सक्रिय हुनुहुन्छ भनेर हेर्न घाँसको सानो टुप्पोलाई हेरे पुग्छ। यदि स्वर्गमा रहनुभएको हाम्रो परमप्रभु पिता परमेश्वर जस्तै सिद्ध, सिपालु, निपुण र परिपक्व हुन चाहन्छौं भने हामीले गर्ने सानोतिनो काममा विश्वासिलो र भरपर्दो हुनुपर्दछ। जे काम गर्दा उपयुक्त र दामी हुन्छ भने त्यसलाई उपयुक्त, दामी र महत्त्वपूर्ण मानेर गर्नुपर्दछ।

आफ्ना सन्तानको निम्ति परमप्रभुको आदर्श, कल्पना र उद्देश्य मानिसको पहुँच वा सोच्ने धेरै माथि छ। मानिसको दिमागैमा घुम्न वा घुसाउन नसक्ने तर उसलाई प्रदान गरिने उच्च आदर्श लक्षण परमप्रभुमा छ। सैतानको शक्तिको नियन्त्रणबाट हामीलाई पुरै छुट्टाएर आफ्नो पोल्टोमा राख्ने परमप्रभुको चाहना छ भनेर आत्मज्ञान पाउन चाहन्छौं भने मुक्तिको योजनामा हामी ध्यान गर्न सानुपर्दछ। विनम्र, इमान्दार र नम्र भक्तजनलाई येशूले जहिले पनि पापबाट अलग राख्नुहुन्छ। सैतानका दुष्ट कामहरूलाई नाश गर्न उहाँ आउनुभएको थियो। प्रत्येक पश्चातापी र पापबाट अलग हुन चाहने मानिसलाई पाप गर्नबाट जोगाउन उहाँले पवित्र आत्मा खताउनुभएको हुन्छ।

सैतान र उसका मतियारहरूले अनेकौं प्रलोभन त देखाउँछ।

तर एउटा गलत काम पनि सैतान वा उसका दलालले गर्दा म फर्सँ भन्ने बहानालाई परमप्रभुले स्वीकार गर्नुहुन्छ। आफ्ना चरित्रको कमिकमजोरीहरूले गर्दा म यस्तो जालमा फर्सँ भनेर येशूका कठित वा मुखलेमात्र ठिक्क पार्ने इसाईहरूले सुनाउँदा सैतान खुशी भएर उफ्रन्छ। यस्तै खालका बहानाहरूले नै मानिसलाई पाप गर्न उक्साउँछ। कसैले पनि पाप गर्न छुटकारा छैन। ख्रीष्टको जस्तो पवित्र मिजास पश्चाताप गर्ने र सत्यनिष्ठा र रहने परमप्रभुका प्रत्येक बालकलाई उपलब्ध गराइएको छ।

सच्चा इसाई वा येशूभक्तको आदर्श चरित्र नै ख्रीष्ट जस्तै हुनु हो। जसरी मानिसको पुत्र येशू आफ्नो जीवनमा सिद्ध, निष्खोट र निष्कलङ्क हुनुहुन्थ्यो, त्यसरी नै उहाँलाई पछ्याउनेहरूको जीवन पनि सिद्ध, निष्खोट र निष्कलङ्क हुनुपर्दछ। उहाँमा अगाढ निष्ठा र आस्था राखेर परमप्रभुको चरित्रको महिमा हामीले प्राप्त गरुन् भनेर येशूले हामीलाई आज्ञा दिनुहुन्छ।

एउटा सानोतिनो कामले संतुलित चरित्रलाई ढाल्दछ। एउटा गल्ती वा खराबलाई दवाउनु वा त्यसलाई जित्नुको सट्टा त्यसलाई दिमागमा पोषाङ्ग राखियो भने त्यसले नै मानिसलाई असिद्ध, अपरिपक्व र दोषी बनाउँछ। त्यसले गर्दा उसले पवित्र सहरमा प्रवेश गर्ने अवसर गुमाउँछ। मुक्ति पाएका कुनै पनि व्यक्तिको जीवनमा पापको कुनै दाग देखिनु हुन्छ...।

तपाईंले जे काम गर्नहुन्छ सो लगनशील, इमान्दारी, निष्ठावान भएर सही काम गर्नुहोस्। जब तपाईंले यसरी काम गर्नहुन्छ, तब परमप्रभुले तपाईंको कामलाई अनुमोदन गर्नहुन्छ, र एक दिन येशूले तपाईंलाई श्यावास दिएर भन्नुहुनेछ, “स्याबास, असल र विश्वासी सेवक! तिमी थोरै कुरामा विश्वासी भयौ, अब म तिमीलाई धेरै कुराको जिम्मा दिनेछु। तिमी आफ्ना मालिकको खुशीमा सहभागी हो।” मत्ती २५:२१

मानव जातको निम्ति परमप्रभु परमेश्वरको उपहार

*किनभने परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो, कि उहाँले
आफ्ना एकमात्र पुत्र दिनुभयो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गर्ने
कोही पनि नाश नहोस्, तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस्।*

यूहन्ना ३:१६

अत्यन्तै स्नेही, लालयित र मृत्युभन्दा बलियो प्रेम संसारका जनहरूप्रति परमप्रभुको हृदयमा उम्लिरहेको हुन्छ। आफ्नै पुत्र दिनुभएर उहाँले हाम्रो निम्ति सारा स्वर्ग नै एउटै उपहारस्वरूप खन्याउनुभएको थियो।

यहेवाको कहिल्यै पनि नचुक्ने भलोपन र उदाहरता त्यही उपहारद्वारा दिनदिनै हामीमा बगरिरहेको हुन्छ। प्रत्येक रङ्गीबिरङ्गी सुन्दर फूल र त्यसको मीठो वास्ना हाम्रै रमाइलो र आनन्दको निम्ति उपहारस्वरूप दिइएको हो। सूर्य र जून उहाँले नै बनाउनुभएको हो; सारा नक्षत्र जगतमा कुनै पनि तारा छैन जसले त्यसलाई सौन्दर्यता दिँदैन। हामीले खाने स्वस्थ खानाहरूमा कुनै पनि यस्तो थोक छैन जसले हाम्रो शरीरको पोषणको लागि हुँदैन। सबैमा स्त्रीष्टको छाप छ। प्रत्येक थोक मानिसको निम्ति परमप्रभु परमेश्वरको अवर्णिय उपहार एकमात्र पुत्रद्वारा उपलब्ध गराइएको छ। ती सबै उपहारहरू परमप्रभुको रचनाहरूमा बगियोस् भनेर उहाँलाई क्रूसमा टाँगिएको थियो।

हाम्रो मानवीय स्वभाव ग्रहण गर्नुभएर मुक्तिदाताले मानवतासँग आफूलाई यस्तो बन्धनमा बाँध्नुभयो जुन कहिल्यै पनि चुँडिने छैन। अनन्त समयसम्म उहाँ हामीसँग जोडिनुभएको छ। “परमप्रभु परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो ताकि उहाँले एकमात्र पुत्रलाई दिनुभयो।

उहाँले येशूलाई केवल हाम्रा पापहरू बोक्नमात्र होइन र हाम्रो सट्टामा बलि हुनुभयो। उहाँलाई पतिन जातको निमित्त उहाँले दिनुभयो। उहाँको अपरवर्तनीय शान्तिको राय वा वचन हामीमा छ भनेर ढुक्क गराउन परमप्रभु परमेश्वरले आफ्नै पुत्रलाई मानव परिवारलाई दिनुभयो। त्यो मानवीय स्वभाव येशूले अनन्तसम्म धारण गरिनै रहनुहुनेछ। परमप्रभु परमेश्वर आफ्नो वचनमा वचनवद्ध हुनुहुन्छ भनेर पुरा गरेर नै देखाउनुहुनेछ। “हाम्रा निमित्त एउटा बालकको जन्म भएको छ। हाम्रा निमित्त एउटा छोरो दिइएको छ। शासन उहाँको काँधमा हुनेछ। उहाँ अचम्मका सल्लाहकार, शक्तिशाली परमेश्वर, अनन्तका पिता, शक्तीका राजकुमार कहलाइनुहुनेछ।” यशैया ९:६ परमप्रभुले उहाँको पुत्रको व्यक्तित्वद्वारा मानव स्वभावलाई अङ्गाल्नुभएको थियो। सारा स्वर्ग नै मानवतामा सजिएको थियो, र अनन्तको प्रेमको काखमा मानवता लपेटिएको छ।

अतुलनीय विनम्रतामा येशू झुक्नुभएको थियो। त्यसको फलस्वरूप उहाँ परमप्रभु परमेश्वरको सिंहासनको उच्चाइमा पुग्नुभयो। उहाँको त्यो कार्यले उहाँलाई विश्वास गर्ने प्रत्येक मानिस पनि उचालिएर उहाँसँगै सिंहासनमा बस्न प्रावधान बनिएको छ।

अनन्तको अस्तित्व छ अर्थात् जगत
र पृथ्वीको उत्पतिको इतिहासमा उहाँ
नभएको एक क्षण पनि थिएन

*अब हे पिता, संसारको सृष्टि हुन अघि तपाईंको सम्मुख मेरो
जुन महिमा थियो, त्यसैले आफ्नो उपस्थिति मलाई
महिमित पार्नुहोस्।
युहन्ना १७:५-६*

यस पृथ्वीको जग बसाल्नुभन्दा अघि येशू ख्रीष्ट परमप्रभु परमेश्वर पितासँग एक हुनुहुन्थो। यो नै अन्धकारमा उहाँको ज्योति चम्किरहनु हो। पृथ्वी सुरुहुनुभन्दा अघिको जुन ईश्वरीय तेजस्वीमय र उज्ज्वल महिमा येशूमा थियो, त्यो महिमा मानव अवतार लिएर आउनुभएको उहाँमा पनि थियो।

येशूको अस्तित्व केवल उहाँको दुई हजार वर्ष अघि मानवीय अवतार देखि सुरु भएको होइन। उहाँको अस्तित्व सदाकाल थियो, र उहाँ परमप्रभु परमेश्वरको स्व-अस्तित्व पुत्र हुन्छ। येशूको पुर्वउपस्थिति वा अस्तित्वले हाम्रो दिमागलाई मिति वा दिन विहिन युगतिर तानिन्छ। कुनै पनि क्षण वा समय थिएन जुन उहाँ परमप्रभु अनन्तको परमेश्वरसँग घनिष्ठ दोस्ती थिएन भनेर उहाँले हामीलाई आस्वास्त पार्नुहुन्छ।

उहाँको दिव्य वा ईश्वरीय जीवनलाई कुनै पनि मानवीय हिसाबले लेखाजोखा गर्न सकिन्दैन। यस संसारमा मानव चोला लिएर आउनुभएको अघिको अस्तित्व कुनै पनि मानवीय अनुमान र चित्रणहरूले कोर्न सकिन्दैन।

समुच्चामा भनुपर्दा उच्चभन्दा पनि उच्च हिसाबमा उहाँ वास्तविक परमप्रभु परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। सारा अनन्तकालदेखि उहाँ परमप्रभु परमेश्वरसँग निरन्तररूपमा हुनुहुन्थ्यो। उहाँको बारेमा समग्ररूपमा भन्नुपर्दा उहाँ सदासदा आशिष पाउनुभएको परमप्रभु परमेश्वर हुनुहुन्छ। परमप्रभुको अनन्तदेखि अस्तित्व हुनुभएको दिव्य तथा ईश्वरीय पुत्र प्रभु येशू ख्रीष्ट अलग विशेष व्यक्ति हुनुहुन्छ, तैपनि उहाँ पितासँग एक हुनुहुन्थ्यो। स्वर्गका सबै महिमालाई उहाँको महिमाले माथ गरिन्थ्यो अर्थात् उहाँको महिमा स्वर्गको महिमाभन्दा माथि थियो। स्वर्गका सबै बुद्धिजीविहरूको बुद्धि वा ज्ञान उहाँकै खतनमा थियो। स्वर्गदूतहरूले उहाँलाई दिएका पूजनीय आदर र श्रद्धा उहाँले ग्रहण गर्नुहुन्थ्यो र यो ग्रहण गर्ने उहाँको अधिकार थियो।

उहाँ परमप्रभु परमेश्वरको बराबरीमा हुनुहुन्थ्यो। उहाँ अपार, असिमित र सर्वशक्तिमान हुनुहुन्थ्यो। तर उहाँ विनम्र हुनुभएर वा झुकिएर मरणशील मानवको रूप धारण गर्नुभयो। मानव परिवारको सदस्य भएकोले उहाँ मरणशील हुनुभएको थियो, तर उहाँ परमप्रभु परमेश्वर जस्तै हुनुहुन्छ। यस संसारको निमित्त जीवनको मूलस्रोत उहाँ नै हुनुहुन्थ्यो। उहाँको आफ्नै ईश्वरीय शक्तिले मृत्युको हाँक वा ललकारलाई रोक्न सक्नुहुन्थ्यो र त्यसको प्रभुत्व रहन उहाँ अस्वीकार गर्न सक्नुहुन्थ्यो; तर स्वइच्छाले आफ्नो जीवन लेटाउनुभयो, जसले गर्दा उहाँले अरुहरूलाई जीवन दिन सक्नु र अमरत्व वा अजम्मरी जीवन भनेको के हो त्यो सबैको सामु प्रस्तुत गर्न सक्नु। सारा संसारका पापहरू उहाँले बोक्नुभयो, पापको दण्डलाई उहाँले भोग्नुभयो, त्यो उहाँमा पहाड जस्तै खसेको थियो। सबै त्याग गरेर उहाँ मानिसको निमित्त बलि हुनुभयो, ताकि मानिस अनन्तसम्म नमरोस्। उहाँ वाध्य भएर मनुभएको होइन तर आफ्नै स्वइच्छा वा आत्मनिर्णयले मर्नुभएको थियो।

ख्रीष्टको मानव अवतार र मानिसको निमित्त पश्चातापको विधि पुरा गरिएको अचम्मको रहस्यलाई आदमको प्रत्येक छोरा र छोरीलाई सुनाउनै पर्दछ।

महान “म हुँ।”

तब परमेश्वरले मोशालाई भन्नुभयो, “म हुँ जो म हुँ।” फेरि उहाँले भन्नुभयो, “इस्त्राएलीहरूलाई तिमिले यसो भन्नु, “म हुँ” भन्नेले तिमिहरूकहाँ मलाई पठाउनुभएको हो।”

प्रस्थान ३:१४

ख्रीष्टमा भएको जीवन मौलिक वा आफूने सृष्टिकर्ता हुनुभएकोले सृष्टि नगरिएको, कसैबाट सापति नलिएको र कसैबाट प्राप्त नभएको हो। “जससँग पुत्र हुनुहुन्छ, त्यससँग जीवन छ...” १ युहन्ना ५:१२ येशूको ईश्वरीयता नै विश्वासीहरूको अनन्त जीवनको आस्वासन हो।

स्वर्ग र पतित मानव जातिको बीचमा जे जे संवाद वा सम्पर्क भयो त्यो ख्रीष्टबाट नै भएको थियो। परमप्रभुको पुत्रले नै हाम्रा प्रथम बाबुआमालाई मुक्तिको प्रतिज्ञा दिनुभएको थियो। पुरानो करारका सबै अग्रजहरूको सामु उहाँ आफैँ प्रकट हुनुभएको थियो। सुसमाचारको सन्देशलाई आदमले बुझेका थिए।

येशू उहाँका जनहरूको निमित्त ज्योति हुनुहुन्थ्यो-संसारको निमित्त पनि ज्योति हुनुहुन्थ्यो। त्यो ज्योति वा दिव्य आत्मज्ञानको स्रोत उहाँ यस संसारमा मानव चोला लिएर आउनुभन्दा अघि हुनुहुन्थ्यो। पापले गर्दा अन्धकारले लपेटिएको यस संसारमा पहिलो आशाको किरण उहाँ द्वारा नै छेडिएको थियो। यस पृथ्वीको प्रत्येक पतित मानव प्राणीमा आवश्यक भएको स्वर्गको चमक वा उज्यालोपना उहाँद्वारा नै खसिएको थियो। मुक्तिको योजनमा, येशू अल्फा र ओमेगा हुनुहुन्छ पहिलो र अन्तिम।

होरेबको पहाडमा मोशालाई येशूले नै “मैं हुँ म नै हुँ: तिमिले

इसाएली जनहरूलाई म हुँले तिमालाई पठाएको हो भनेर सुनाउनु।" यो नै इसाएलीहरूलाई उद्धार गर्ने परमप्रभुको वचनको प्रतिवद्धता थियो। त्यसकारण, उहाँ मानव चोला लिएर आउनुभयो र आफुलाई तिनीहरूको सामु मै हुँ भनेर घोषणा गर्नुभएको थियो। बेथलेहममा बालक भएर जन्मिनु भएको येशू विनम्र, शालिन र दीनहिन मुक्तिदाता हुनुभएको थियो।" हामी स्वीकार गर्दछौं, कि हाम्रो विश्वासको रहस्य अति महान् छ: उहाँ स्वयम् शरीरमा प्रकट हुनु पवित्र आत्माद्वारा धर्मी ठहरिनुभयो, स्वर्गदुतहरूबाट देखिनुभयो, "जाति-जातिहरूका माझमा प्रचारिनुभयो, संसारमा विश्वास गरिनुभयो, महिमामा माथि उचालिनुभयो।" १ तिमोथी ३:१६ ।

यही अवोध बालक प्रतिज्ञा गरिएको सन्तान वा बिऊ थियो, जुन अदनको बगैँचाको ढोकाको बेदीमा आँल्याइएको थियो। उहाँ नै शिलोह अर्थात् शान्ति दिनु हुनुहुन्थ्यो। अगमकताहरूले भविष्यवाणी गरेको व्यक्ति उहाँ नै हुनुहुन्थ्यो। उहाँ नै सारा राष्ट्रहरूको चाहना थियो। उहाँ नै दाउदको जरा र सन्तान हुनुहुन्थ्यो। उहाँ नै बिहानीको चम्किलो तारा हुनुहुन्थ्यो।

र उहाँले भन्नुभयो: "असल गोठालो मै हु।" "जीवित रोटी वा जीवनको रोटी मै हुँ।" "म नै बाटो, सत्य र जीवन हुँ।" "प्रत्येक प्रतिज्ञालाई पुरा गर्ने मै हुँ। महुँ: नडराऊ।" परमप्रभु हामीमा हुनु नै हामीलाई पापबाट मुक्त गर्न जमानी हुनुभएको छ।

सृष्टिकर्ता नै मानव अवतार हुनुभयो

कसैले विवाद गर्न नसक्ने हाम्रो विश्वासको रहस्य अति महान् छः उहाँ स्वयम् शरीरमा प्रकट हुनुभयो, पवित्र आत्माद्वारा निर्दोषी वा धर्मी ठहरिनुभयो, स्वर्गदूतहरूबाट देखिनुभयो, जाति-जातिहरूका माझमा प्रचारिनुभयो, संसारमा विश्वास गरिनुभयो, महिमामा माथि उचालिनुभयो।

१ तिमोथी ३:१६

सबै रहस्यहरूमा येशूको मानव अवतार सबभन्दा ठुलो रहस्यमय छ। येशू ख्रीष्ट परमप्रभु पितासँग एक हुनुहुन्थ्यो, तैपनि, परमप्रभु पिताको बराबरीमा हुनुभएको उहाँ आफ्नो उच्च र महिमित स्थानबाट तल झर्न राजी हुनुभयो। पतित मानव जातिप्रति उहाँको प्रेमको लक्ष्य पूरा गर्नलाई उहाँले त्यो कदम चाल्नुभएको थियो। उहाँ हाम्रो हाड र छाला हुनुभयो।

तेजस्वीमय, महिमित, सर्वशक्तिमान र दिव्य अर्थात् ईश्वरीय ख्रीष्ट र बेथलहेमको गोठमा लेटिरहुनुभएको असहाय शिशुको बीचमा कस्तो विशाल अन्तर! परमप्रभु सर्वशक्तिमान परमेश्वर र निरीह अवोध बालकको दुरीलाई हामीले कसरी नाप्न सक्छौं र? तैपनि, सारा ईश्वरको सारा परिपूर्णता शरीरमा वास भएको र सारा जगत र पृथ्वीका सृष्टिकर्ता गोठमा अवोध र निरीह बच्चा भएर प्रकट हुनुभयो। उहाँ कुनै पनि स्वर्गदूतहरूभन्दा उच्च स्थानमा हुनुहुन्थ्यो, प्रतिष्ठा, सम्मान, गरिमा र महिमामा, उहाँ परमप्रभु पिता परमेश्वरको बराबरीमा हुनुहुन्थ्यो, तैपनि उहाँ मानव भेषमा आउनुभयो! ईश्वरीयता र मानवता रहस्यमय तरिकाले मिसिएको थियो, र मानिस र परमप्रभु

परमेश्वर एक हुनुभएको थियो ।

अदनको बगैँचामा खडा भएका निर्दोष र निष्कपट आदमको रूपमा येशू आउनुभयो भने पनि परमप्रभुको पुत्र मानव चोला लिएर आउनु भनेको आफुलाई झण्डै असिमित रूपमा अनादारमा झारिएको हुन्थ्यो। परमप्रभुको प्रतिष्ठामा ठुलो बेइज्जतको मामिला हुन्थ्यो। मानव जाति हजारौं वर्षसम्म पापले गर्दा कमजोरी हुनपुगेको भएतापनि, येशूले मानव चोला लिन स्वीकार्नुभयो। आदमको प्रत्येक बच्चा वंशाणुगतको महान् नियमको कार्यको नतिजामा रहन्छ, उहाँ पनि त्यही नियममा रहन स्वीकार्नुभयो। उहाँका सांसारिक पूर्खाहरूको इतिहासमा वंशानुगतका परिणामहरू देखाइएका छन्। त्यस किसिमको वंशमा हाम्रो दुःख, कष्ट, शोक, पीडा र परिक्षाहरूमा सामेल हुन येशू आउनुभएको थियो। उहाँ मानिसै भएतापनि हाम्रो निम्ति पापरहित जीवनको अनुसरणीय उदाहरण बन्नु भएको थियो।

ख्रीष्टले पाप गर्न असम्भव छ भनेर दावी गर्नेहरूले, उहाँ मानव चोला वा स्वभाव लिएर आउनुभयो भन्ने तथ्यलाई स्वीकार्न सक्दैन। के येशू पनि मरुभूमिमा सैतानको प्रलोभनमा पर्नुभएको थिएन र? बालककालदेखि उहाँको मृत्यु नहुञ्जेल सैतानले उहाँलाई आफ्नो हत्केलामा राख्न अथक प्रयास गरेको थियो।

मानव जातको सबै कमिकम्जोरी र पापमा फेस्ने सम्भावनासहित हाम्रो मुक्तिदाताले मानव चोलालिएर आउनुभएको थियो। सैतानको कुनै पनि प्रलोभन, लालसा, लोभमा फस्ने सक्ने मानव स्वभाव लिएर उहाँ आउनुभएको थियो। उहाँले नसहनुभएको र नबोक्नुभएको भार हामीले बोकेका छौं भनेर दावी गर्न हामीलाई कहिल्यै पनि सुहाउँदैन।

उहाँको निर्दोष र निष्कङ्क जीवन

*म तिमीहस्सँग अब धेरै बोल्नेछैनं, किनभने यस
संसारको शासक आइरहेछ। त्यसको ममाथि
केही शक्ति वा सरोकार छैन।*

यूहन्ना १४:३०

ख्रीष्टको मानव स्वभावमा सिद्ध पापरहित जीवनको बारेमा कुनै पनि गलत धारणा हाम्रो निम्ति स्वीकार्य छैन।

हाम्रो कम्जोर र दुर्बलतामा उहाँ हाम्रो दाजु हुनुहुन्छ, तर हामीमा भएका आवेग, अनुराग र सजिलैसँग पापमा फस्ने मिजास उहाँमा थिए। उहाँको स्वभाव खराबले बेरिएको थिएन। यस पापी संसारमा जमिरहेका सबै संघर्ष, आत्मिक, मानसिक र शारीरिक यातनाहरू उहाँले भोग्नुभएको थियो। उहाँको मानवता नै प्रार्थना अत्यावश्यक अवसर हुनपुगेको थियो।

उहाँ पाप गर्न सक्नुहुन्थ्यो; उहाँ सजिलैसँग सैतानको जालमा परेर पतित हुनसक्नुहुन्थ्यो, र एक क्षणमा पनि उहाँमा एक क्षण पनि पाप गर्ने झुवाव, प्रवृत्ति र रुचि थिएन।

मानव पतित अवस्थाको स्वभाव लिनुभएतापनि येशूले अलिकति पनि पापमा सहभागी हुनुभएन। मानिसलाई घेरिएको कम्जोर र दुर्बलतामा उहाँ पनि पर्नुभएको थियो। हामीहरूको कमीकम्जोरीहरूका भावनाहरू उहाँमा थियो र सबै प्रलोभन, लालच र परिक्षामा हामी जस्तै उहाँमा पर्नुभएको थियो। तैपनि पापप्रति उहाँ अनजान हुनुहुन्थ्यो। उहाँ कुनै दाग, खोट र दोष नभएको पाठो हुनुहुन्थ्यो। यदि सैतानले उहाँलाई अलिकति पनि पापमा फसाउन सफल भयो भने उसले येशूको शिरलाई

घाइटे बनाउन सक्थ्यो। तर उसले केवल उहाँको कुर्कुच्चालाई मात्र छुन सकेको थियो। यदि उसले येशूको शिरलाई छोएकोमात्रै भएतापनि सारा मानव जातको आशा चक्नाचुर हुन्थ्यो। आदममाथि आएको परमेश्वरको क्रोध उहाँमाथि वर्षिन्थ्यो। ख्रीष्ट र चर्च आशारहित हुन्थे।

अलिकति नियत र सोचमा पनि ख्रीष्टले सैतानको जालको शक्तिमा आफुलाई पार्न दिनुभएन। येशू आफैले यो सुनाउनुभयो, “यस संसारको राजकुमार वा शासक आउँछ, त्यसको ममाथि केही शक्ति छैन न त मेरो सरोकार नै छ।”

अविश्वास, नैराश्यता, खिन्नता, उत्साहहिनता र उदासिनताक हिलोमा पार्ने सैतानको प्रयासमा येशूले आफुलाई पर्न दिनुभएन।

येशूको मानवता ईश्वरीयतासँग संयोजन वा सम्मिलित भएको थियो। त्यही बलमा उहाँको विरुद्धमा सैतानले ल्याउने वा उहाँलाई फसाउने प्रलोभन र लालसहरूको विरुद्धमा भिड्न सक्नुभएको थियो, तैपनि पापको अलिकति दागलाई पनि आफुमाथि पर्न दिनुभएन। अचम्मको कुरो त यो छ, त्यही शक्ति आदमका प्रत्येक छोरा र छोरीलाई उपलब्ध गराइएको छ। सैतानको कुनै पनि अस्त्रको सामना गर्न र त्यसमाथि विजयी हुन त्यो शक्ति विश्वासद्वारा येशूलाई ग्रहण गर्ने र उहाँको धार्मिक स्वभाव वा गुण अनुसार चल्नेहरूले दावी गर्न सक्दछन्।

उहाँ हाम्रो निम्ति मर्नुभयो

तैपनि परमेश्वरले उहाँको प्रेम हामीलाई यसरी देखाउनुभयो,
हामी पापीहरू छँदै हाम्रा लागि ख्रीष्ट मर्नुभयो। र
रोमी ५:८

जब हामी बाइबल अध्ययन गर्छौं, बाइबलमा खोजनीति गरेर अमुल्य आत्मज्ञानको खजाना खोज्छौं, तब एउटा महान् सत्यलाई दिमाग र हृदयमा केन्द्रबिन्दु बनाएर राखिरहनुपर्दछ-त्यो हो येशू ख्रीष्ट र उहाँलाई क्रुसमा टाँगिएको। प्रभावको निम्ति लगानी गरिएको प्रत्येक अरु सत्य यही विषयमा केन्द्रित गरिएको छ। सम्पूर्ण शक्ति, उर्जा, बल र सामर्थ्य यही विषयसँग सम्बन्धित छ, अर्थात् हामीमा भएको वा हामीलाई दिएको सबै शक्ति येशूख्रीष्ट र उहाँको क्रुसको महिमाको निम्ति परिचालन गर्नको लागि हो। सैतानको पन्जामा परेर पाप र जीवनप्रति अचेत भएको मानिसले पुनर्जीवन पाउन सक्दछ। तर त्यो जीवन कुनै अरु माध्यमबाट होइन, केवल हाम्रो मुक्तिको रचनाकारले क्रुसमा के गर्नुभयो त्यसको उपजलेमात्र त्यस मानिसलाई नयाँ जीवन दिन सक्दछ।

क्रुसमा येशू झुण्डिएर आफ्नो शिर निहुङ्ग्याएर मर्नुभएको बेलामा उहाँले यस पृथ्वीमा गाडिएको सैतानको राज्यका खम्बाहरू बोक्नुभएको थियो। त्यसैबेला उहाँले सैतानलाई पराजित गर्नुभएको थियो।

सारा स्वर्गदूतहरूले येशूको सुरक्षा र उहाँलाई उद्धार गर्न तम्तयार भइरहेतापनि उहाँ स्वइच्छाले आफुलाई क्रुसमा सुम्पिनुभयो। स्वर्गदूतहरू पनि येशू ख्रीष्टसँगै कष्ट भोगेका थिए। परमप्रभु सनातन परमेश्वर पिता आफू पनि येशूसँग क्रुसमा टाँगिनुभएको थियो; किनभने येशू पितासँग एक भएर बुनिनुभएको थियो। जो मानिसहरूले येशूलाई

विश्वास गर्न अस्वीकार गर्दछन्, र तिनीहरूमाथि उहाँको प्रभुत्वलाई पन्छाउँछन्, तिनीहरू सैतानको शासनमाथि आफुहरूलाई सुम्पिन आफ्नो आत्मनिर्णयको अधिकार प्रयोग गरेका हुन्छन्। यो हुनुभनेको तिनीहरू उसको दासत्वको बन्धनमा परेर उसको खतनमा रहनु हो। तैपनि सैतानका ती दासहरूको निम्ति येशू ख्रीष्टले आफ्नो जीवन क्रुसमा सुम्पिनुभएको थियो।

सारा संसारका पापहरूका निम्ति मर्नुहुने येशू निर्धारित समयको निम्ति चिहानमा पर्नुभएको थियो। परमप्रभु परमेश्वरको न्यायको कारण उहाँ चिसो ढुंगेनी कैदखानामा हुनुहुन्थ्यो। सारा जगतका न्यायकर्ताप्रति उहाँ जवाफदेही हुनुभएको थियो। उहाँ सारा संसारका पापहरू बोकिरहनुभएको थियो, र उहाँको पितालेमात्र त्यस चिहानरूपि कैदखानाबाट छुटाउन सक्नुहुन्थ्यो।

हाम्रा चाहना, चासो, अभिरुचिहरूमा उहाँ आफै परिचित हुनुभएको थियो। मृत्युको मार उहाँले आफ्नो छातीमा थाप्नुभएको थियो। मानिसको दोष र दण्ड उहाँ आफैले बोक्नुभयो। मानिसको निम्ति परमप्रभु परमेश्वरमा आफुलाई पुर्ण, निष्कलङ्क र निर्दोष बलि हुन आफुलाई सुम्पिनुभयो। हाम्रो निम्ति उहाँ प्रयाश्चित वा क्षमाबलि हुनुभएको थियो। उहाँको त्यस कार्यले गर्दा पापी मानिसलाई उहाँको सिद्ध धार्मिकता प्रदान गर्न र पूर्ण मुक्ति दिने अधिकार आफुलाई सुरक्षित राख्नुभएको छ। जसजसले उहाँमाथि विश्वास राख्छ र उहाँप्रति निष्ठावान हुन्छ उसको निम्ति व्यक्तिगत मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर ढक्क हुनुपर्छ। त्यो मानिस कहिल्यै पनि नाशिने छैन बरु अनन्त जीवनमा सहभागी हुन्छ।

मानिसको मुक्तिको निम्ति मोल तिरिसकेको छ। उसमा भएका सबै थोकहरू र उसको आफ्नै जीवनलाई येशूको रगतले छर्किनुपर्दछ। परमप्रभु परमेश्वरमा आफुलाई अर्पित र समर्पित गरिएको र आफु उहाँको हो भनेर महसुस गर्नुपर्छ।

येशूको पुनरुत्थान र नयाँ जीवन

चोर त चोर्न, मार्न र नाश गर्नलाई मात्र आउँछ। तर मचाहिँ
तिनीहरूले जीवन पाऊन् र त्यो प्रशस्त
मात्रामा पाऊन् भनेर आएको हुँ।
युहन्ना १०:१०

येशूमा सुत्ने सबै विश्वासीहरूको पुनरुत्थान हुनेछ भनेर देखाउने सबुद प्रमाण नै उहाँको पुनरुत्थान थियो।

उहाँ आफैले भन्नुभयो, “मेरो पिताले मलाई माया गर्नुहुन्छ किनभने म आफ्नो प्राणलाई सुम्पिन्छु अनि फेरि लिनेछु। कसैले यसलाई खोस्नेछैन, यो त म आफ्नो खुसीले दिनेछु। मलाई आफ्नो प्राण अरूको लागि दिने हक छ साथै यो प्राण फेरि फिर्ता लिने हक पनि छ। मेरा पिताले मलाई दिनुभएको आज्ञा पनि यही नै हो।” युहन्ना १०:१७-१८ उहाँमा भएकै जीवनले गर्दा उहाँ चिहानबाट निस्कनुभयो। मानवता मरेको थियो । तर ईश्वरीयता वा परमप्रभुको दिव्य अर्थात् दैविक व्यक्तित्व मरेको थिएन। येशू परमप्रभु हुनुभएकोले मृत्युको मुठ्ठीलाई तोड्न उहाँमा शक्ति थियो। आफुसँग जीवन भएकोले जसजसलाई जीवन दिन उहाँ चाहनुहुन्छ उसलाई जीवन दिने अधिकार उहाँसँगै रहेको छ भनेर उहाँले घोषणा गर्नुभएको थियो।

उहाँ जीवनको स्रोत, फोहरा र झर्ना हुनुहुन्छ। उहाँसँगमात्र अमरत्व, जीवन र दिव्यज्योति छ। उहाँमा भएको त्यस व्यक्तित्वले गर्दा नै उहाँले यो घोषणा गर्न सक्षम हुनुभएको थियो, “मलाई आफ्नो प्राण अरूको लागि दिने हक छ साथै यो प्राण फेरि फिर्ता लिने हक पनि छ।”

अमरत्व दिने अधिकार उहाँमा नै निहित छ। मानव जातिको निमित्त ओछ्याउनुभएको आफ्नो जीवन उहाँले फेरि उठाउनुभयो र मानिसलाई नै दिनुभयो। उहाँले भन्नुभयो, “मचाहिँ तिनीहरूले जीवन पाऊन् र त्यो प्रशस्त मात्रामा पाऊन् भनेर आएको हुँ।” युहन्ना १०:१०

येशू ख्रीष्ट जीवन आफै हुनुहुन्थ्यो। मृत्युबाट पार हुनुभएको येशूले मृत्युको शक्तिलाई चकनाचुर गर्नुभएको थियो। उहाँ नै हाम्रो प्राणलाई फुर्तिलो बनाउने स्रोत हुनुहुन्छ। गिलियाडमा मलहम छ, र उहाँ हाम्रो चिकित्सक हुनुहुन्छ। हामीमा जीवन होस् भनेर येशूले महाबेइज्जत, अपमान, हेला, तिरस्कार, घृणा सहनुभयो र पीडादायक वेदना सहेर मर्नुभयो। मृत्युलाई पराजित गर्न उहाँले आफ्नो बहुमूल्य जीवनलाई त्याग्नुभएको थियो। तर उहाँ चिहानबाट बाँरि उठ्नुभयो। आफ्नो जीवनलाई विछ्याएर उठाउनुहुने येशूलाई हेर्न असंख्य स्वर्गदुतहरू आएका थिए। बहालमा लिएको युसुफको चिहानको ढोकामा विजयको उल्लाससाथ, “मनै पुनरुत्थान र जीवन हुँ” भनेर येशूले गर्नुभएको घोषणा ती स्वर्गदुतहरूले सुनेका थिए।

मृत्यु र चिहानमाथि परमप्रभुका सन्तहरूले बिजय प्राप्त गर्नेछन् भन्ने सबुद प्रमाण नै येशूको पुनरुत्थान र स्वर्गमा उचालिनुभएको हो। जसले थुमाको रगतले आफ्ना चरित्रको पोशाकलाई धोएर सेतो बनाउँछन् तिनीहरूको निमित्त स्वर्गको ढोका उघारिनेछ भनेर देखाएको उहाँको प्रतिवद्धता पनि उहाँकै पुनरुत्थान र स्वर्गारोहण हुन्। मानिसको प्रतिनिधित्व गर्दै येशू पिताकहाँ उभिनुभएको थियो। जसले परमप्रभुको स्वरूप वा प्रतिरूपलाई प्रतिबिम्बित गरेको देखिन्छ, तिनीहरू उहाँको महिमामा सहभागी हुनेछन्।

त्रीएक परमेश्वरको तेस्रो व्यक्तित्व

प्रभु येशु ख्रीष्टको अनुग्रह, परमेश्वरको प्रेम र पवित्र
आत्माको संगति तिमीहरूसँग रहोस्।

१ कोरिन्थी १३:१३

जसरी परमप्रभु परमेश्वर व्यक्ति हुनुहुन्छ त्यसरी नै पवित्र आत्मा पनि व्यक्ति हुनुहुन्छ भनेर हामीले महसुस गर्नु आवश्यक छ।

पवित्र आत्माको आफ्नै व्यक्तित्व छ, नभए हाम्रा आत्मा वा भावनाहरूलाई उहाँले देख्न सक्नुहुन्नथ्यो र हामी परमप्रभु परमेश्वरका छोराछोरीहरू हौं भनेर अन्तरआत्माले भन्न सक्दैनथ्यो। हामी परमप्रभुका सन्तान हौं भन्ने महसुस गराउने नै पवित्र आत्मा हो। उहाँ ईश्वरीय व्यक्ति पनि हुनुहुन्छ, नभए परमप्रभु परमेश्वरको दिमागमा लुकिएका ज्ञानहरूलाई उहाँले खोतल्नु सक्नुहुन्नथ्यो।

पवित्र आत्मा स्वतन्त्र, सक्रिय र स्वाधिन वा अरूहरूमा भर नपर्ने माध्यम हुनुहुन्छ। स्वर्गको परमप्रभुले उहाँको इच्छा अनुसार आफ्नो आत्मालाई परिचालन गर्नुहुन्छ; र मानव दिमागहरू, मानिसले गर्ने न्याय वा मुल्याङ्कन, र मानव परिपाटीलाई उसले सीमा तोड्नु सक्दैन, न त उसले पवित्र आत्मालाई उसको स्वइच्छाले परिचालन गर्न सक्दछ। जसरी हावालाई यताबाट बग उताबाट बग भनेर मानिसले भन्ने सक्दैन न त उसले पवित्र आत्मालाई कसकहाँ जाने, के गर्ने र कसको माध्यमबाट चल्ने, कहिले आउने, कहिले जाने जस्ता हुकुमहरू दिन सक्छ।

पतित मानिसहरूलाई उद्धार गर्न र आफ्नो लक्ष्य पुरा गर्न परमप्रभुले सुरुदेखि नै पवित्र आत्माद्वारा काम गरिरहनुभएकोछ। उहाँले

पवित्र आत्मालाई मानव औजारद्वारा प्रयोग गरिरहनुभएको छ। जुन शक्तिले पुरानो करारका हस्ती पुर्खाहरू जस्तै कालिब र यहोशुलाई विश्वास र साहस दिइएको थियो, येशूका चेलाहरूद्वारा प्रथम चर्चलाई प्रभावकारी ढङ्गले परिचालित गरिएको थियो, त्यही शक्तिले युगौं युगदेखि परमप्रभुका निष्ठावान सन्तानलाई थामिरहनुभएको छ।

आफ्ना जनहरूलाई उचाल्न र उचालिराल्न शक्ति दिउन् भनेर येशूले उहाँका पितासँग अनुरोध गर्नुभएको थियो। येशूको आग्रहमा आफ्न जनहरूलाई दिइने विभिन्न वरदानहरूमा पवित्र आत्मा सबभन्दा उत्तम र श्रेष्ठ वरदान थियो। पवित्र आत्माको माध्यमद्वारा मानिसहरूलाई नव जीवन सञ्चार वा मानिसहरूलाई पुनरुत्थान गरिएको थियो। पवित्र आत्माको सक्रियताबिना ख्रीष्टको बलिको अर्थ हुने थिएन। खराब तत्व वा सैतानको शक्तिले शताब्दीयौंदेखि मानिसहरूलाई आफ्नो कब्जामा राख्न सफल भएको अचम्म नै माग्नुपर्दछ। त्रीएक परमप्रभुको तेस्रो माध्यमद्वारामात्रै पापसँग भिड्न सक्छ र जित्न सक्छ। उहाँ कुनै हेरफेर हुने शक्ति वा उर्जामा होइन वा मानिसहरूले अपेक्षा गरेको अनुसार विभिन्नरूप णधारण गरेर आउनुहुन्न। तर जब उहाँ आफ्ना भक्तजनमा आउनुहुन्छ तब परमप्रभुको पुरा शक्तिले आउनुहुन्छ। मानिसलाई परमप्रभुको स्वरूपमा पुनर्स्थापित गर्न प्रभावकारी सहयोगी पवित्र आत्मा नै हुनुहुन्छ।

तपाईंको निम्ति परमप्रभुको वरदान

तब पत्रुसले भने, “तपाईंहरू सबैले आ-आफ्ना पापलाई मानिलिएर छोड्होस् र पाप क्षमाको लागि येशू ख्रीष्टको नाउँमा बप्तीस्मा लिनुहोस् र तपाईंहरूले परमेश्वरको वरदान पवित्र आत्मालाई पाउनुहुनेछ।”
प्रेरित २:३८।

आफ्नो चर्चलाई पवित्र आत्माको वरदान दिनेछु भनेर येशूले प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो। त्यो प्रतिज्ञा येशूका प्रथम चेलाहरूलाईमात्र होइन हामीलाई पनि उपलब्ध छ।

पेन्तिकोस्टको समयमा चेलाहरूले जसरी पवित्र आत्माको निम्ति प्रार्थना गरेका थिए, त्यसरी नै सच्चा भावना, गम्भिर र लगनशील भएर हामी पनि पवित्र आत्माको निम्ति परमप्रभुसँग पुकार्नुपर्दछ। यदि त्यसबेला तिनीहरूलाई पवित्र आत्माको आवश्यक थियो भने, अहिले हामीलाई उहाँको ज्ञान आवश्यक छ।

हामीमा भएको चाहना र विश्वासको मात्रा अनुसार परिचालन गर्ने हाम्रो खुबीको अनुपातमा हामीलाई पवित्र आत्मा दिइन्छ। हामीलाई दिइएको ईश्वरीय प्रकाश र दिव्यज्ञानलाई भोगचलन गर्ने शक्ति र अधिकार पवित्र आत्माकै खतनमा हुन्छ।

कति पय मानिसहरूले प्रभुको प्रतिजालाई विश्वास गर्छन् र त्यसलाई पाएको भनेर दावी गर्छन्; तिनिहरूले येशू र पवित्र आत्माको बारेमा चर्चा गर्छन्, तर तिनीहरूको फाइदा तिनीहरूले उठाइरहेका हुँदैनन्। परमप्रभुका माध्यमहरूले तिनिहरूलाई अगुवाइ गर्न र तिनीहरूको काबुमा राख्न समर्पित जीवन तिनीहरूले बिताइरहेका

हुँदैनन्। पवित्र आत्मालाई हामीले आफुखुशी प्रयोग गर्न सक्दैनौं। बरु पवित्र आत्माले हामीलाई प्रयोग गर्नुपर्दछ। आफ्ना जनहरूको माझमा परमप्रभुले पवित्र आत्माद्वारा काम गर्नुहुन्छ। त्यो पनि कटिवद्ध भएर हामीले यो दावी गर्न सक्नुपर्दछ, “परमेश्वरले हामीहरूमा काम सधैं गरिरहनुभएको छ। उहाँले नै हामीहरूलाई उहाँको उद्देश्य पुरा गर्न मन र सामर्थ्य दिनुहुन्छ।” फिलिप्पी २:१३

तर, कतिले यस कुरामा अर्पित गर्दैन। तिनीहरू आ-आफ्नै तालमा चलन चाहन्छन्। त्यसैकारणले तिनीहरूले स्वर्गिय वरदान पाउँदैनन्। जो मानिसहरू नम्र भएर परमप्रभुलाई पर्खिन्छन्, उहाँको अगुवाइ र अनुग्रहको लागि अपेक्षा गर्छन् तिनीहरूलाईमात्र पवित्र आत्मा दिइएको हुन्छ। तिनीहरूको माग र उहाँलाई स्वागत गर्ने चाहना अनुसार शक्ति दिन परमप्रभु पर्खिरहनुभएको छ। यो प्रतिज्ञा हाम्रो निमित्त आशिषमय छ, यसलाई हामीले विश्वास र निष्ठाद्वारा दावी गर्नुपर्छ, त्यसपछि हामीलाई चाहिने सबै आशिषहरू हामीलाई पछ्याउने छ। यो स्त्रीष्टको अनुग्रहको खजाना अनुसार दिइन्छ। प्रत्येक भक्तले आफुले प्राप्त गर्न सक्ने खुबी अनुसार उहाँले आपूर्ति गर्नुहुन्छ।

जब पवित्र आत्मा हृदयमा रहन्छन्, तब मानिसलाई आफ्नै चरित्रको खोटलाई देखाउन अगुवाइ गर्छन्, अरुहरूको कमजोरप्रति सदाशयता र दया देखाउन अग्रसर गराउँछन्, आफुलाई क्षमा दिएको चाहना अनुसार तिनीहरूलाई पनि क्षमा दिन आतुरी गर्छन्। पवित्र आत्मा हृदयमा हुनेहरू येशूको जस्तै स्वभाव वा मिजास हुन्छन्। तिनीहरू दयालु, करुणामयी, मायालु, सुशिल, भद्र, शिष्ट र नम्र हुन्छन्।

पवित्र आत्माले नै प्रेम, आनन्द, शान्ति, सामर्थ्य वा बल र ढाडस प्रदान गर्नुहुन्छ। यो अनन्त जीवनको इनारमा फोहरा उमिरहेको जस्तै हो। यो आशिष सबैलाई सितैँमा उपलब्ध छ।

रहस्यमय र कोमल उपस्थिति

*हावा जता मन लाग्यो, त्यतै बहन्छ। हावाको आवाज त
तिमीहरू सुन्छौ, तर त्यो कहाँबाट आउँछ अनि कहाँ
जान्छ, तिमीहरूलाई पत्तो हुँदैन। आत्माबाट
जन्मीएको मानिस पनि त्यस्तै हुन्छ।”*

यूहन्ना ३:८

परमप्रभुको महानतालाई हामी बुझ्न सक्दैनौं। “परमप्रभु आफ्नो पवित्र मन्दिरमा हुनुहुन्छ, उहाँको सिंहासन स्वर्गमा छ, उहाँले हरेक ठाउँमा मानिसहरूलाई हेर्नुहुन्छ र तिनीहरूले गरेका काम जान्नुहुन्छ।” भजनसंग्रह ११:४ पवित्र आत्मा सर्वत्र हुनुहुन्छ। परमप्रभुको कामको बारेमा, उहाँको व्यक्तिगत चासो र उहाँका हातका कामहरूको बारेमा उहाँ गहिरोरूपमा परचित हुनुहुन्छ। परमप्रभु परमेश्वरको सम्पूर्ण व्यक्तिगत क्रियाकलापमा पवित्र आत्मा उहाँसँगै भिड्नु भएको छ।

सबै थोक निर्माण गर्ने पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ। उहाँले नै मानिसलाई सृष्टि गर्नुभएको थियो। मानिसमा ज्ञान र प्रेम गर्ने खुबी उहाँले नै सृजना गर्नुभएको थियो। मानिसको अन्तर्आत्माको शुद्ध चाहनालाई संतुष्ट बनाउन उहाँ एकलै हुनुहुन्छ। कुनै ठोस वा देख्न नसकिने नीति, दर्शन वा शिक्षा र कुनै अदृश्य भावनाको तत्वलाई जुरमुराएर राख्दा मानिसको आवश्यकता र यस जीवनमा पाप, शोक र पीडा भोगिरहेका अन्तर्आत्माको चाहना वा मागलाई संतुष्ट पार्न सक्दैन। दश आज्ञाहरूलाई र त्यसको उर्जालाईमात्र विश्वास गरेर पुग्दैन। दश आज्ञा आफैले करुणा देखाउन सक्दैन। कतिले त दश आज्ञालाई छापामा लेखेर वा पत्थरमा कुँधेर पुजा गर्लान्, तर हामीलाई चाहेको बेलामा चित्कार गर्दा यसले कहिल्यै पनि सहयोग

गर्न सकदैन। सर्वशक्तिमान परमप्रभुको हातले हामीलाई सम्हाल्नुहुन्छ भन्ने ज्ञान हामीमा हुनुपर्दछ। उहाँ हाम्रो घनिष्ठ र अपरिमेय वा अनन्तको मित्र हुनुहुन्छ जसले हामीप्रति दयामाया देखाउनुहुन्छ। उहाँको न्यानो र कोमलताले भरिएको हृदयमाथि विश्वास गरेर उहाँको हातलाई हामी पक्कि राख्नु पर्दछ। आफु कस्तो छ र आफू कोहो भनेर परमप्रभुलाई प्रकट गर्ने बाइबललाई पनि हामीले हृदयमा सजाएर राख्नु पर्दछ।

आत्मिक कुराहरू आत्मिक मानिसलेमात्र बुझ्न सकिन्छ। शारीरिक, सांसारिक वा भौतिक थोकहरूमामात्र दगुर्ने मानिसहरूले आत्मिक रहस्यहरू बुझ्न सकदैनन् न त बुझ्न नै चाहन्छन्। संसारका वुद्धिजीविहरूले परमप्रभुको आत्माले मानव हृदयमा कसरी प्रभाव पार्नुहुन्छ वैज्ञानिक नीतिहरूलाई खोतल्न र व्याख्या गर्न प्रयास गर्दछन्। त्यतातिर अलकति पनि तिनीहरूले ध्यान दिन थालियो भने तिनीहरू सन्देह, अन्याूल र भ्रमको भुमरी पर्दछन्। सरलरूपमा भन्नुपर्दा बाइबलको आत्मिक क्षेत्र परमप्रभुको रहस्यभित्र पर्दछ। कुनै पनि मै हुँ भन्ने मानव दिमागले पुरै बुझ्न सकदैन। परमप्रभुमाथि आस्था, निष्ठा र अपरिवर्तित हृदय भएका मानिसहरूले बुझ्नै सकदैनन्।

पवित्र आत्माको स्वभाव रहस्यमय छ। मानिसहरूले उहाँको बारेमा न त वर्णन नै गर्न सक्छन् न त व्याख्या नै, किनभने परमप्रभुले तिनीहरूलाई प्रकट गर्नुभएको छैन। अनेकौं भावना र काल्पनिक विद्या वा दर्शनहरूले घचेटिएर बाइबलबाट नै अंशहरू निकालेर अनेकौं दृष्टिकोणहरू राख्न सक्दछन्। तिनीहरूले आ-आफ्नै तालले धारणाहरू राख्न सक्दछन्; तर ती धारणाहरूलाई स्वीकार गर्दा चर्चलाई बलियो बनाउँदैन, न त सच्चा आत्मिक जीवनको प्रगति नै गर्न सक्छ। मानिस जतिसुकै गहिरिएर बुझ्न खोजेतापनि परमप्रभु वा पवित्र आत्माका रहस्यहरूको बारेमा मौन हुनु नै सुनौलो कदम हो।

मुक्तिको माध्यम

हामी यस आशामा निराश वा लज्जित हुनेछैनौं किनभने
 परमेश्वरले पवित्र आत्मा दिनुभएको छ र पवित्र
 आत्माले हाम्रा हृदयहरूमा परमेश्वरको
 प्रेमलाई सजाइ दिनुभएको छ।
 रोमी ५:५

मानव स्वभावले मानिसको हृदय अशुद्ध, दुष्ट वा खराब छ। यो फोहर छ, “मानिस जस्तो अशुद्ध प्राणीबाट कहिल्यै केही शुद्ध कुरो निस्कन सक्दैन।” अय्यूब १४:४ मानिसले जतिसुकै वा जेसुकै आविष्कार गरेपनि पापी मानिसको हृदयलाई सफा गर्न सक्दैन। खोलाहरू शुद्ध वा निर्मल हुनुभन्दा अघि हृदयको मूलस्रोत शुद्ध गरिनुपर्दछ। जो मानिस आफ्नै धर्मकर्म र अथक प्रयासले दश आज्ञाहरूलाई पालन गर्न खोज्छ वा स्वर्ग जान प्रयास गर्छ वा स्वर्गको आनन्दको प्रत्याभुति पाउन खोज्छ त्यो मानिस असम्भव कदम चल्न खोजेको हुन्छ। औपचारिक, देखावटि, मुकुण्डोधारी, कानुनले दिएको हुनाले इसाई हुने चलनमा र परम्पराको कारणले इसाई हुने प्रवृत्तिमा सुरक्षा छैन। सच्चा र पक्का इसाई जीवन पुरानोबाट सुधारिएको, आनिवानीमा हेरफेर वा आँशिक परिवर्तन वा सप्रिएको जीवन होइन, तर पुरै चरित्र वा स्वभावमा आमूल परिवर्तन वा कायापलट भएको जीवन हो। स्वार्थ र पापको मृत्यु हुनैपर्छ र पुरै नयाँ जीवन हुनुपर्दछ। तर त्यो परिवर्तन केवल पवित्र आत्माको प्रभावकारी सक्रियतालेमात्रै ल्याउन सक्दछ।

संसारका मुक्तिदाताले दिनुभएको मुक्तिलाई पवित्र आत्माले प्रभावकारी बनाउँछ। पवित्र आत्माले नै मानिसको हृदय धोएर चोखो वा शुद्ध बनाउँछ। पवित्र आत्माद्वारा नै मानिसलाई ईश्वरीय स्वभावमा सहभागी गराउन सक्दछ। बंशबाट सारिएको खराब गर्ने बानी र

स्वइच्छाले उब्जाएको दुष्ट वा खराब नियतप्रतिको झुकाव र प्रवृत्तिलाई सफा गर्न येशूले पवित्र आत्मालाई उहाँको शक्ति र अधिकार दिनुभएको छ। आफ्नो चर्चमा उहाँको चरित्र हुनुपर्ने उहाँको चाहना हो र त्यसलाई उहाँको चरित्र वा स्वरूपले सुसज्जित पार्ने काम पवित्र आत्माको हो।

पवित्र आत्माको प्रभावले र उहाँलाई मानिसको हृदयमा काम गर्न दियो भने अरूको ख्याल नगर्ने, लापर्वाहीमा चल्ने, हठी, मनोमानीमा चल्ने र कसैको अधिनमा नबसी बेपत्ता भएर बस्न रुचाउने मानिस गम्भिर हुन्छन् र आत्मनियन्त्रणमा बस्न पुग्छन्। पापले गर्दा कठोर हृदय भएको मानिसले पछुताउ गर्छ र परमप्रभुमा विश्वास नगर्ने र उहाँ र उहाँका जनहरूलाई गिल्ला गर्ने मानिस परिवर्तित भएर तिनीहरूलाई प्रेम गर्न थाल्छ। जुवातास खेल्ने जुवाडे, जाँडरक्सी खाने जड्याँहा, व्यभिचारी र कसैको मर्यादा नरारखे मानिस आफुलाई समाल्न सक्ने हुन्छ, भद्र, शान्त र शुद्ध र सिधा हुन्छ। विद्रोही भावनाले चल्ने, हठी र जिद्दीवाल नरम र नम्र भएर येशू जस्तै हुन पुग्छ। जब त्यस मानिसको स्वभाव, चरित्र र मिजासमा परिवर्तन आएको हामीले जब देख्छौं, तब उसमा परमप्रभुको शक्तिले पूरा मानिसलाई नै परिवर्तन गर्ने काममा लागि रहनुभएको छ भनेर हामी विश्वस्त हुनसक्छौं।

जो मानिसले येशूलाई सरल बालकको जस्तो विश्वासले हेर्दछ, उसलाई पवित्र आत्माको माध्यमबाट ईश्वरीय स्वभाव वा प्रतिरूपमा सहभागी बनाइनेछ।

सान्त्वनाकारी वा सहयोगी र शिक्षक

पिताले मेरो नाउँमा सहायता गर्न पठाउनुहुने पवित्र आत्माले
तिमीहरूलाई सबै कुरा सिकाउनुहुनेछ र मैले भनेका सबै
कुराको सम्झना गराउनुहुनेछ।

युहन्ना १४:२६

पवित्र आत्मा येशू ख्रीष्टको प्रतिनिधी हुनुहुन्छ। उहाँले मानव व्यक्तित्वको वस्त्र पहिरिनुभएको छ। उहाँ मानवीय व्यक्तित्व वा मानवीकरणबाट स्वतन्त्र हुनुहुन्छ। मानवताको पोशाक पहिरिनुभएकोले ख्रीष्ट व्यक्तिगतरूपमा प्रत्येक ठाउँमा एकैचोटी उपस्थिति हुन सक्नुहुन्छ। त्यसकारण चेलाहरूको हितको निम्ति उहाँ पिताकहाँ जानु आवश्यक थियो र यस पृथ्वीमा पवित्र आत्मालाई उहाँको प्रतिनिधि बनाएर पठाउनु परेको थियो। पवित्र आत्माको सर्वव्यापी उपस्थिति, स्वर्गमा नै रहनुहुने व्यक्तित्व र ख्रीष्टसँग व्यक्तिगत सम्पर्कमा रहिरहनु भएकोले कसैले उहाँमाथि माथ वा उहाँलाई काबुमा राख्न सक्दैन न त उहाँबाट फाइदा नै लिन आँट गर्न सक्दछ। पवित्र आत्मा द्वारा प्रत्येक व्यक्ति ख्रीष्टकहाँ पुग्न सक्छ वा उहाँको पहुँचमा छ।

सबै समयमा र सबै ठाउँहरूमा, सबै दुःखकष्ट, शोक र पीडाहरूमा, जब परिस्थिति अन्धकार देखिन्छ र भविष्य अन्याँल भएको हुन्छ, हामी असहाय वा एकलोपनाको महसुस हुन्छ, तब विश्वाससाथ हामीले प्रार्थना गर्दा त्यसको जवाफको निम्ति सान्त्वनाकर्ता वा सहयोगी पवित्र आत्मालाई हामीकहाँ पठाउनुहुन्छ। परिस्थितिले गर्दा यस संसारका हाम्रा प्रियजन र मित्रहरूबाट हामी अलग हुन्छौँ होल; तर कुनै परिस्थिति, कुनै दुरीले स्वर्गको सहयोगीबाट हामीलाई अलग राख्न सक्दैन। हामी जहाँ भएतापनि, जहाँ गएतापनि, उहाँ जहिले पनि

हाम्रो दाहिने हातमा रहेर हामीलाई सहयोग गर्ने, समाल्न, दिगो राख्न, उचालिराख्न र खुशी पार्ने उहाँ तत्पर हुनुहुन्छ...।

पवित्र आत्मालाई “सत्यको आत्मा” भनेर सम्बोधन गरिएको छ। सत्यलाई व्याख्या गर्ने, स्थिर पारिराख्ने र कायम राख्ने पवित्र आत्माको काम हो। सत्यमा सान्त्वना, आराम र शान्ति हुन्छ तर, संसारका झुटमुट र मानिसलाई फसाएर फाइदा उठाउने खालको विद्या, दर्शन वा वादमा वास्तविक सान्त्वना, आराम र शान्ति मिल्दैन। बाइबलबाट पवित्र आत्माले मानिसहरूको दिमाग वा चेतनामा बोल्नुहुन्छ र हृदयमा सत्यलाई प्रभाव पार्न सक्छ।

जो मानिसहरू परमप्रभुको आत्माको प्रभावमा रहन्छ तिनीहरू अतिवादी, कट्टर, धर्मान्ध र अरुमाथि जबरजस्ती धर्मलाई लाइन खोज्दैन, बरू तिनीहरू शान्त, स्थीर र आफ्नो विश्वास, आस्था र निष्ठा अडिक भएर बस्छ, तिनीहरू कुनै देखावटी वा तडकभडकबाट, बढि खर्चिलो वा अमितव्ययी र असंयमीबाट स्वतन्त्र हुन्छ। तिनीहरूको सोचबिचार, बोक्ने शैली र क्रियकलापहरू पवित्र आत्माले प्रभावमा चलिरहेको हुन्छ। यस संसारमा मानिसलाई अन्यायमा पार्ने, भ्रममा पार्ने र जाली अनेकौं शिक्षादीक्षा, दर्शन र वादहरू छन्। सत्यको प्रमाणलाई अडिग भएर बस्ने भक्तहरूलाई पवित्र आत्माले अगुवाइ गर्नुहुन्छ र तिनीहरूलाई सुरक्षित राख्नुहुन्छ।

प्रत्येक पुरुष, महिला र बालक यदि परमप्रभुको आत्माको बशमा चल्दैन भने सैतानलाई उसको जालोमा तिनीहरूलाई फसाउन सजिलो पाउँछ। उसका वचनहरू र उसका चर्तिकलाहरूले अरूहरूलाई सत्यको मार्गबाट टाडा राख्न अगुवाइ गरिन्छ।

पवित्र आत्माको बास

परमेश्वरका आज्ञाहरू मान्ने मानिस परमेश्वरमा नै रहन्छ र
उसमा परमेश्वर रहनुहुन्छ। यसरी परमेश्वर हामीमा
रहनुहुन्छ भन्ने कुरा उहाँले दिनुभएको आत्माबाट
नै हामी थाहा पाउँछौं।

१ यूहन्ना ३:२४

मानिसको आत्मिक वा अध्यात्मिक जीवनमा पवित्र आत्मा
सास वा प्राण हुनुहुन्छ। हामीमा पवित्र आत्मा हुनु भनेकै हामीमा येशू
ख्रीष्टको जीवन रहनु हो। जब हामीमा पवित्र आत्माद्वारा येशूले बास
गर्नुहुन्छ भने हामीमा उहाँका गुणहरू, स्वभाव र मिजास पाउँछौं।

जब पवित्र आत्मा मानिसको हृदयमा पस्नुहुन्छ, तब उसले
आफ्नो कुनै कुरामा शेखी, गर्व र फाइफुट्टी लगाउँदैन। येशूको निमित्त
उसले आफुमा भएका सबै दुर्गुण, स्वार्थी, आनो भाऊ खोज्ने जस्ता
स्वभावहरूलाई रित्याउँछन्। त्यस खाली ठाउँमा येशूको प्रेम र मिजासले
भरिन्छ।

जो मानिसहरू येशूलाई उहाँको सत चरित्रमा हेर्छन् र उहाँलाई
हृदयमा ग्रहण गर्छन्, तिनीहरूले अनन्त जीवन पाएका हुन्छन्। येशू
र परमप्रभुको आत्मा हाम्रो हृदयमा विश्वासद्वारा रहन दियो भने
हामी अनन्त जीवनको यात्रा सुरु गर्छौं। हामीले येशूलाई प्रतक्षयरूपमा
देख्दैनौं न त कुरा नै गर्न सक्छौं, तर पवित्र आत्मा सर्वत्र हुनुहुन्छ।
एक ठाउँमा उहाँ हुनुहुन्छ भने अर्को ठाउँमा पनि उहाँ हुनुहुन्छ। जसले
येशूलाई ग्रहण गर्छ त्यसको जीवनको भित्र र बाहिर उहाँले काम
गरिरहनुहुन्छ। आफ्नो जीवनमा पवित्र आत्मा रहनुभएको छ भन्ने
महसुस गर्नेले उसले उहाँमा भएका लक्षण वा गुणहरू देखाउँदछ। यस

मामिलामा पावलले यसरी व्यक्त गर्दछन्, तर पवित्र आत्को फलचाहिँ प्रेम, आनन्द, शान्ति, धैर्य, दया, भलाइ, विश्वस्त, नम्रता, संयम हुन्। यस्ता कुराहरूका विरुद्धशमा कुनै श्यवस्था छैन। तर तिनीहरू, जो ख्रीष्ट येशूका हुन्, तिनीहरूले पापमय स्वभावलाई त्यसको वासना र लालसासहित क्रुसमा टाँगिदिएका हुन्छन्। गलाती ५: २२-२४

विश्वासीको जीवनमा पवित्र आत्माले निरन्तररूपमा बास गर्ने उहाँको योजना छ। हाम्रा सहयोगी र सान्त्वनाकर्ता हामीमा रहिरहनुभएको छ भन्ने मामिलामा हामी धेरै सजग हुनु आवश्यकता छ। यदि व्यक्तिगतरूपमा यो सत्यलाई बुझ्न सक्यौं भने, हामी एकलै भएको कहिल्यै पनि महसुस गर्नुपर्ने आवश्यकता हुँदैन। जब हाम्रो परमशत्रु सैतानले हामीमाथि जाइलाग्छ वा आक्रमण गर्छ, जब हामी अनेकौं लोभ, लालसा र विश्वासबाट लडाउने परिक्षाहरू आउँछ तब परमप्रभुमा हाम्रो विश्वासद्वारा विश्राम वा अडेस लाउनु पर्दछ। उहाँले हामीलाई बाचा गर्नुभएको छ कि सैतान र उसका मतियारहरूले हामीसँग गर्ने युद्धमा हामी कहिल्यै पनि एकलो हुँदैनौं। पापबाट क्षमा पाएका प्रत्येक व्यक्ति उहाँको नजरमा अत्यन्तै बहुमुल्यको हुन्छ। सारा संसार भन्दा त्यो व्यक्ति अमूल्यको हुन्छ। उहाँको असीमित र अनन्तको मोल तिरेर उसलाई किनेको हुन्छ। जसको निमित्त ख्रीष्ट मर्नुभयो उसलाई उहाँले कहिल्यै त्याग्नुहुन्न।

ख्रीष्टको प्रतिनिधि पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ। जब येशूभक्तले पवित्र आत्माको सराहना गर्छ र उहाँको रसास्वाधन गर्छ उसले अरूहरूसँग कुरा गर्दा उसमा अलौकिक उर्जा, जोश र उमङ्ग उत्पन्न हुन्छ। तिनीहरूमा पवित्र आत्माको अदृश्य तारले वाइरिङ्ग गरेको हुन्छ। उसको पुरै हाउभाउमा विजुलीको तरङ्ग संचार हुन्छ। परमेश्वरको असीमित स्रोतहरूलाई हामी सबैले बुझ्न सकेको भए कस्तो हुने थियो होला?

पवित्र आत्माको चित्त नढुखाउनु

अनि परमेश्वरका पवित्र आत्मालाई ढुःखित नतुल्याओ, जसमा उद्धारका दिनको निमित्त तिमीहरू छाप लगाइएका छौ।
एफिसी ४:३०

विवेक, अन्तर चेतना र आन्तरिक आवाज परमेश्वरको आवाज हो। जब मानिसको दिमागमा द्वन्द्व चल्दछ तब उहाँले हामीलाई कुन बाटो रोख्नुपर्छ भनेर हाम्रो विवेकद्वारा आँल्याउनुहुन्छ। जब त्यस आवाजको प्रतिरोध गर्छ वा त्यसलाई सुन्न चाहन्दैन तब पवित्र आत्माको चित्त दुख्छ।

पवित्र आत्मालाई दवाउने शक्ति प्रत्येक मानिसमा छ। के रोज्ने नरोज्ने, के सुन्ने के नसुन्ने, कसको आवाज सुन्ने नसुन्ने भन्ने आत्मनिर्णय वा स्वविवेकको स्वतन्त्रता प्रत्येक व्यक्तितमै निहित भएको छ। तिनीहरू के गर्न चाहन्छ वा कसरी चल्न चाहन्छ त्यो चल्ने स्वतन्त्रता तिनीहरूलाई नै दिइएको छ। हाम्रो मुक्तिदाताको नाउँ र अनुग्रहद्वारा तिनीहरू आज्ञाकारी हुनसक्छ। उहाँको आवाज सुन्न उहाँले सहयोग गर्नु हुन्छ। तिनीहरूले सुन्नुपर्ने आवाजप्रति अवज्ञा गरेर चल्न वा प्रतिरोध गरेर चल्न भने त्यसको परिणाम तिनीहरूले नै भोग्नुपर्दछ।

पवित्र आत्माको विरुद्धमा पाप वा ईश्वरनिन्दा कुनै अचानक र आकालझुकल कामले गरिन्दैन। तर सत्यको प्रमाणलाई थाहा पाएर पनि त्यसलाई स्वीकार नगर्ने र त्यसको प्रतिवाद गर्न अठोट गरिने रौँ वा आफ्नै ढिपीमा अडिग भइरह्यो भने उसको विवेक कठोर हुन्छ। अनि पवित्र आत्माको आवाजलाई पनि चिन्न नसकिने हुन्छ र आफ्नै

सुरमा चलने मानिसले उहाँको निन्दा गरेको ठहर्छ।

मानिसले मुक्ति पाउनेछैन भन्ने आदेश परमेश्वरले दिनुहुनन्। मानिसका आँखाहरूमा अन्धकारका जाली राखिदिनुहुनन् जसमा उहाँको दृष्टि घुम्न सक्दैन। तर पवित्र आत्मालाई रोक्न कदम चाल्ने पहिलो मानिस नै हुन्छ। पहिलो पल्ट पवित्र आत्माको आवाजलाई विवेकले पन्छाउँछ भने दोस्रो पल्ट पनि वेवास्ता गर्न गाह्रो हुँदैन। अनि चौथो पल्ट र विस्तारै विस्तारै त्यो आवाजलाई दवाउन सजिलो हुन जान्छ। जब पापको फसलको कटानी गर्नेबेलामा अविश्वास र प्रतिरोधको बिउ छर्नेहरूले कस्तो फसल बटुल्छ होला!

अर्को कुरा गर्दा, आफूले पाएको प्रत्येक आत्मज्ञानको ज्योतिलाई सजाएर राख्ने ज्योतिकै फसल जम्मा गर्नेछन्। प्रत्येक पल्ट आएको परिक्षा वा प्रलोभनलाई प्रतिरोध गर्न सक्ने वा थाक्न सक्नेले दोस्रो पल्ट पनि थाम्न बलियो हुन्छ। आफ्नो स्वार्थलाई जितेर विजयी पाउनेले उच्च र आदर्श विजयी जीवन बिताउने बाटो बनाउन सजिलो हुन्छ।

परमेश्वरले कसैलाई नाश गर्नुहुन्न। पश्चाताप नगरिकन पापकै हिलोमा रमाएर बस्ने पापी र दुष्टले आफूले आफैलाई नाश गर्दछ।

पवित्र आत्माको विरुद्धमा पाप भनेको कुनै रहस्यमय वा बुझ्न नसकिने भनेर बहाना गर्नु आवश्यक छैन। निरन्तररूपमा उहाँको आवाजलाई कुल्चिरहनु, वेवास्ता गर्नु र उहाँको आग्रहप्रति जवाफदेही नभएर हृदयलाई कठोर पाउँदै पश्चाताप नगर्नु नै पवित्र आत्माको बिरुद्धमा गर्ने पाप हो।

आफ्नो जीवनलाई ख्रीष्टलाई नसुम्पिकन उच्च र आदर्श जीवन बिताउँछु भन्ने आश गर्नु बेकारको छ।

परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ

प्रेम नगर्नेले परमेश्वरलाई चिन्दैन, किनभने
परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ।
१ यूहन्ना ४:८

“परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ।” उहाँको स्वभाव, चरित्र, उहाँको व्यवस्था वा नीति अर्थात् दश आज्ञाहरू, प्रेम हो। यो सधैं थियो र सदासदा रहिरनेछ।

परमेश्वरको प्रत्येक सृजनात्मक शक्तिको प्रकटले अनन्त प्रेमलाई व्यक्त गर्दछ। उहाँकै शक्तिद्वारा गर्मी र जाडो मौसम, बिऊ रोप्ने र कटानी गर्ने समय, दिन र रात नियमित क्रमबद्धरूपमा चलिरहन्छ। सारा बनस्पति, बिरुवामा उम्रिने पातहरू र फुल्ने फूलहरू उहाँकै वचनको उपज हुन्। हामीसँग भएको प्रत्येक असल थोक, प्रत्येक सूर्यको प्रत्येक किरण र वर्षाको पानी, प्रत्येक खाने गाँस, जीवनको प्रत्येक क्षण, सबै प्रेमको उपहार हुन्।

स्वर्गमै पहिला सुरुभएको असल र खराबको बीचमा भइरहेको महान् द्वन्द्वदेखि विद्रोहीहरूको अन्तिम पतन र पापलाई पुरै उन्मुलन गर्ने योजनाले परमेश्वरको अपवर्तनीय प्रेमको प्रदर्शन देखाउँदछ। स्त्रीष्टको उपहारले परमेश्वर पिताको हृदयालाई प्रकट गर्दछ।

उहाँको अचम्मको उपहार आफ्नो एकमात्र प्रिय पुत्रलाई यस संसारलाई दिनुभएर आफू को हो भनेर परमेश्वरले चिनाउनुभएको थियो। मानिसका सन्तानहरूलाई देखाउने उहाँको प्रेम यो भन्दा अरू बढि देखाउन सक्दैन भनेर अरू संसारका जीवहरूले देख्न पाएका थिए। यो प्रेम उहाँको कामले देखाएको थियो। उहाँले यस्तो किसिमको त्याग

गर्नुभएको थियो कि त्यसको हिसाबकिताव कसैले पनि राख्न सक्दैन।

परमेश्वर, उहाँको स्वभाव, चरित्र, मिजास र गुणहरूको बारेमा हजारौँ मानिसहरूको गलत धारणाहरू छन्। खास गरेर तिनीहरूले झुटो भगवानलाई सेवा गरिरहेका छन्। (पौराणिक मध्यपूर्व तथा कनानमा देवताहरूको देवता, जीवन र सन्तान दिने र पानी पार्ने देवता भनेर बाल तथा उसको मुर्तिलाई मानिसहरूले पुज्दथे)। परमेश्वरको बारेमा गलत धारणाले पिरोलिएका मानिसहरू त्यस बाल अर्थात् झुट देवताका सेवकहरू हुन्। के हामीहरूले बाइबलमा प्रकट गरिएको सत्य परमेश्वर जो स्त्रीष्टमा हुनुहुन्छ र प्रकृतिले देखाउँदछ, उहाँको पुजा वा आराधना गरिरहेका छौँ कि उहाँको ठाउँमा कुनै दर्शनको मूर्तिलाई हृदयमा सजाएर पूजा गरिरहेका छौँ? परमप्रभु परमेश्वर सत्यको परमेश्वर हुनुहुन्छ। न्याय र दया उहाँको सिंहासनका गुणहरू हुन्। उहाँ प्रेम, दयामाया र कोमल करुणाको परमेश्वर हुनुहुन्छ। उहाँको पुत्र हाम्रा मुक्तिदाताले उहाँको प्रतिनिधित्व गर्दछ। उहाँ धैर्यता र सहनशीलताको परमेश्वर हुनुहुन्छ। यदि त्यस परमप्रभु परमेश्वरकोमात्रै हामीले श्रद्धापूर्वक उपासना गरिरहेकाछौँ र उहाँको चरित्रलाई आत्मसात् गर्न खोजिरहेकाछौँ भने, हामीले सत्य परमेश्वरको पुजा वा उपासना गरिरहेकाछौँ।

परमेश्वरले कसैको पक्षपात गर्नुहुन्न

तब पत्रुसले बोल्न थाले, “साँच्ची नै म देख्छु, कि परमेश्वरले
पक्षपात गर्नुहुन्न, तर हरेक जातिमा जो उहासँग
डराउँछ, र उचित काम गर्छ, त्यो उहाँको
सामुन्ने ग्रहणयोग्य हुन्छ।”

प्रेरित १०:३४ - ३५

परमेश्वर कसैको पक्षपात गर्नुहुन्न। परमेश्वरको सामु राष्ट्र वा जाति सबै बराबर छ तर ती मानिसहरू जसले बाइबलबाट ज्ञान सिकेतापनि वा कुन उचित मार्गमा हिँड्नु पर्छ भनेर उहाँको नीति वा व्यवस्थालाई थाहा पाउँदा पाउँदै वेवस्ता गरेर चल्छ भने तिनीहरूले पाउने आशिष श्रापमा परिणत हुनेछ र तिनीहरूले पाउने दया न्यायहरूमा परिणित हनेछ।

सबै पापहरू एउटै खालका छन् भनेर परमेश्वरले ठान्नुहुन्न। उहाँको सामु कुनै पाप ठूलो हुन्छ भने कुनै पाप सानो हुन्छ। मानिसको दोष उसको पाप अनुसार हुन्छ। यद्यपि सानो ठुलो पाप वा सानो ठुलो गलति भनेर पापसँग खेलवाड गर्नु खतरा छ। परमेश्वरको सामु कुनै पाप सानो छैन। मानिसको न्याय वा मुल्याङ्कन पक्षपातपूर्ण हुन्छ। त्यो पनि सतप्रतिसत ठिक हुन्छ भन्ने छैन। तर परमेश्वरले सबै थोक जस्ताको त्यस्तै हेर्नुहुन्छ। जड्याहाँ वा जाँडरकसी मनपराउने मानिसहरू स्वर्गमा पग्न सक्दैनन् भनेर बाइबलमा उल्लेख गरिएको छ भनेर तिनीहरूलाई कतिपयले दोषी ठहर्‍याउँछन् भने, घमण्ड, अहंकार, स्वार्थपना र लोभलाई कतिपयले पन्छाएको हुन्छ। तर यी मनोवृत्ति पापहरू परमेश्वरको सामु विशेष आपत्तिजनक छन्, किनभने ती पापहरू उहाँको उदार चरित्रको बिपरित छन्। पापमा प्रवेश नगरेका

जगतको वातावरण नै निस्वार्थी प्रेम हो।

पाप सानोतिनो नै किन नहुन् त्यो परमेश्वरको मर्यादा वा चरित्रको विरुद्धमा अति ठुलो छ भनेर हेर्न चाहन्छ भने क्रुसमा हेर्न सकिन्छ। परमेश्वर धेरै असल हुनुहुन्छ त्यसकारण पापीको पापलाई उहाँले आँखा चिम्लिनुहुन्छ मानिसहरूले भन्छन् भने कलभरीमा तिनीहरूले हेरुन्। मानिसलाई पापबाट मुक्ति दिन क्रुसबाहेक अरु कुनै उपाय थिएन। येशूको त्याग र बलिबिना फोहरी पापको शक्तिबाट मानव जात भाग्न असम्भव थियो, न त पवित्र जीवहरूसँग फेरि हेमचेम वा संवाद गर्न सकिन्थ्यो। त्यतिमात्र होइन येशूको बलिबिना मानिसहरू सत्य आत्मिक जीवनमा सहभागी हुन पनि असम्भव थियो। त्यसैकारण परमेश्वरका आज्ञाहरू नमान्ने र पापमै रुचाउने मानिसहरूको दोष उहाँ आफैले भोग्नुभयो र पापीहरूको बदलीमा उहाँ बेदना र पीडा भोग्नुभयो। परमप्रभु परमेश्वरको पुत्रको प्रेम, दुःख, कष्ट, वेदना र पीडाले पाप कतिको भयानक ठुलो छ भनेर प्रमाणित गर्दछ र उहाँको बलि बिना पापको प्रभुत्वबाट कोही उम्किने आश पनि गर्न सक्दैन न त सत्य उच्च, आदर्श, निस्वार्थी र आत्मिक जीवन बिताउन सकिन्छ। सही, इमान्दारी, अनुसरणीय आत्मिक जीवन बिताउन कोही चाहन्छ भने उसले आफ्ना जीवनलाई येशूख्रीष्टमा समर्पण गर्ने पर्दछ।

पापको भुमरिबाट कोही उचलिन चाहन्छ भने उसले परमेश्वरको भलाइ,, दया र प्रेममा ध्यान दिएर त्यसमा डुविरहोस्। उहाँकहाँ आउने पापबाट क्षतविक्षत भएको मानिसलाई अस्वीकार गर्नुहुन्न।

अनन्त र असीमित वृद्धि र ज्ञान साथै ज्यादै असल परमेश्वर

तर हाम्रा निमित्त त एउटै परमेश्वर पिता हुनुहुन्छ, जसबाट सबै थोक हुन आए, अनि उहाँकै निमित्त हामी जिउँदछौं- हाम्रा निमित्त एउटै प्रभु, येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, जसद्वारा सबै कुरा हुन आए, र जसद्वारा हामी जिउँदछौं।

नहूम १:७

सबै ज्ञानबुद्धिको स्रोत परमप्रभु परमेश्वर हुनुहुन्छ। उहाँको ज्ञान र बुद्धिको सिमाना छैन। उहाँको ज्ञानबुद्धि अनन्तको छ। उहाँ कतिको असल हुनुहुन्छ त्यसको पनि सीमा छैन। ख्रीष्ट बाहेक यस संसारमा रहेका विगतका न त वर्तमान, सबभन्दा जानी, बुद्धिमान्नी र दार्शनिकहरूले उहाँलाई बुझ्न सकेका थिएनन् न त सक्छन् नै। यदि मानिसहरूले एक क्षणमात्र आफ्नो सिमित दृष्टिबाट अलिकति पनि अपार अर्थात् स्वर्गको दर्शन देख्न सक्थे भने वा सनातन परमेश्वरको थोरै झल्कोमात्र हेर्न सकेको भए प्रत्येकको घमण्ड वा सेखी गर्ने ओठ बन्द हुन्थे होला। सारा जगत, अन्तरिक्ष वा आकाश गड्गाहरूमा यस शुक्ष्म अणुरूपी पृथ्वीमा रहेका मानिसहरू सीमित र नाशवान छन्। सारा जगतका अनगिनतियाँ पतित नभएका संसारका जीवहरूले परमेश्वरका व्यवस्था र नीतिहरूलाई पालन गर्दछन्, र तिनीहरूले जे गर्छन् त्यो उहाँको महिमा झल्काउन गर्दछन्।

परमेश्वरको नजरबिना यस जगतको कुनै भागमा अलिकति पनि केही हुँदैन। उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। मानव जीवनमा घट्ने कुनै एउटा सानो घटना घट्दैन जुन उहाँलाई थाहा हुँदैन। सैतानले निरन्तररूपमा मानव जगतलाई बिगार्न उपायहरू सोचेरहेको हुन्छ,

तर ती सबैमाथि परमेश्वरले माथ गर्नुहुन्छ। उहाँमाथि भरोसा राख्ने र उहाँका आज्ञा पालन गर्नेहरूलाई केही हानी हुनेछैन जसले तिनीहरूको अनन्त जीवनलाई असर पार्दछ। जुन शक्तिले उर्लन्दै गरेका समुद्रका छालहरूलाई नियन्त्रण गर्छ त्यही शक्तिले विद्रोह र अपराधको शक्तिलाई नियन्त्रण गर्न सक्नुहुन्छ। जसरी पानीलाई “तिम्रो सीमाना यतिमात्र हो, त्यहाँबाट अलिकति पनि उता नजाऊ” भनेर परमेश्वरले भन्नुहुन्छ त्यसै गरि सैतानको सीमाना उहाँले तोक्नुहुन्छ।

परमेश्वरले आफ्नो सृष्टिहरूप्रति कस्तो कारोबार गर्नुहुन्छ सो यदि नम्र र विश्वाससाथ सिक्न सक्यौं हामीले जीवन उपयोगी धेरै पाठहरू सिक्न सक्दछौं। परमेश्वरले मानिसहरूका सन्तानलाई केवल थोरैमात्र गर्न सक्नुहुन्छ किनभने तिनीहरू घमण्ड, अभिमान र नाश हुने बेकारको मान, इज्जत, महिमा र कदर खोज्दछन्। आफ्नै बलमा, बुद्धिज्ञानमा बढाइचढाइ गरेर, धेरै दर्शन, वाद, शिक्षा वा डिग्रीहरू हासिल गरेर घमण्ड गर्दै फुल्दछन्। आफुले आफुलाई के न केहुँ भनेर फाइफुट्टी लगाउँछन्। तिनीहरूका आशा र योजनाहरू भताभुङ्ग पार्न परमेश्वरले आवश्यकता ठान्नुभएको हुन्छ ताकि तिनीहरूले उहाँलाईमाथिमात्र भरोसा राख्न सिकुन्। हामीसँग भएका सबै शक्ति र सामर्थ्य परमेश्वरबाट नै आएका हुन्छन्। उहाँले हामीले दिनुभएको बलबिना अलग भएर हामीले केही पनि गर्न सक्दैनौं। कुन पुरुष वा स्त्री वा बालक होला जसलाई परमेश्वरले समाल्नुहुन्न? कुनचाहीं उजाड ठाउँ होला जहाँ उहाँले भर्न सक्नुहुन्न? परमेश्वरले नै आपुर्ति गर्न नसकेको मानिसले के चाहना गर्न सक्ला र?

हामी साना बालबालिकाहरू जस्तै परमेश्वरको बारेमा अनजान छौं। तर जसरी साना बालबालिकाहरूमा प्रेम र स्नेह हुन्छ त्यसरी नै हामीले उहाँलाई प्रेम गर्न सक्दछौं र उहाँका कुराहरू माग्न सक्दछौं। उहाँका चरित्र, स्वभाव, शक्ति वा अधिकारहरूको बारेमा अनेकौं तर्क र अनुमान लगाउनुको सट्टा उहाँले भन्नुभएको वचनलाई मनमा राख्न खोजौं “शान्त होओ, र म परमेश्वर हुँ भनी जान। जाति-जातिहरूमा म उचालिनेछु, पृथ्वीमा म उचालिनेछु।” भजन ४६: १०

सनातन परमप्रभु परमेश्वरको उपस्थिति हामी जहिले पनि भइरहेको हुन्छ

तपाईंका आत्माबाट म कहाँ अलग जान सक्छु? अथवा
तपाईंको उपस्थितिबाट म कहाँ भाग्न सक्छु ? म
आकाशमा गएँ भने, तपाईं त्यहाँ हुनुहुन्छ, गहिराइमा
आफ्नो ओछ्यान बनाएँ भने, त्यहाँ
पनि तपाईं हुनुहुन्छ।

भजन १३९:७-८

सारा जगतमा सर्वव्यापी र अनन्तको परमेश्वरको उपस्थितिलाई भजनका लेखकले यसरी वर्णन गर्दछन्: “तपाईंका आत्माबाट म कहाँ अलग जान सक्छु? अथवा तपाईंको उपस्थितिबाट म कहाँ भाग्न सक्छु ? म आकाशमा गएँ भने, तपाईं त्यहाँ हुनुहुन्छ, गहिराइमा आफ्नो ओछ्यान बनाएँ भने, त्यहाँ पनि तपाईं हुनुहुन्छ।” परमेश्वर नभएको कुनै पनि एकान्त ठाउँ हामीले कहिल्यै पनि भेटाउन सक्दैनौं।

परमप्रभु सनातनको परमेश्वर सर्वशक्तिमान हुनुहुन्छ जसले स्वर्गहरूमाथि शासन गर्नुहुन्छ, हामीलाई यो वचन दिनुहुन्छ, “म तिमीहरूको साथमा छु।” जो उहाँका आज्ञाहरू मान्दछन् तिनीहरूले आफुहरूलाई त्यस स्थानमा राख्दछन् जहाँ उहाँको नाउँको महिमाको निमित्त उहाँले तिनीहरूलाई आशिष दिन सक्नेहुन्छ। आफ्नो स्वार्थलाई प्राथमिकता नदिइकन वा आफ्नो भाऊ र सम्मान नखोस्ने र उहाँको सेवा गर्नेहरूको साथमा उहाँ जहिले पनि हुनुहुन्छ र सहायता गर्न तत्पर हुनुहुन्छ।

मानिसले बनाएका चर्च, मन्दिर र भवनहरूमा परमेश्वर बास नबस्नु भएतापनि जब उहाँका जनहरू भेला भएर उहाँको उपासना र आदर गर्छन् त्यहाँ उहाँको उपस्थिति हुन्छ। जब तिनीहरू भेलाभएर

उहाँलाई खोज्छन्, आफ्ना पापहरूलाई स्वीकार्छन् र एक आपसको निमित्त प्रार्थना गर्छन् त्यहाँ तिनीहरूको साथमा हुनुहुनेछ भनेर उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो। तिनीहरूको साथमा उहाँ पवित्र आत्माको माध्यमबाट उपस्थिति हुनुहुनेछ।

जब येशू स्वर्गमा उक्लिनभयो तब चेलाहरूको माझमा उहाँको उपस्थितिको आभास् अझै पाइएको थियो। उहाँको व्यक्तिगत उपस्थिति तिनीहरूमा थियो। उहाँको प्रेम र ज्योतिले तिनीहरू भरिएको थियो।

त्यसरी नै पवित्र आत्माद्वारा येशू उहाँका भक्तहरूका हृदयहरूमा रहिरने थियो। चेलाहरूसँग उहाँको व्यक्तिगत भौतिक उपस्थितिमा भन्दा उहाँ स्वर्ग जानुभएपछि झन नजिक भएको तिनीहरूले अनुभव गरेका थिए। उहाँको दिव्यज्ञानको ज्योति, प्रेम र तिनीहरूको जीवनमा उहाँको उपस्थितिको शक्ति तिनीहरूबाट चम्किएको थियो। त्यसले गर्दा जब मानिसहरूले तिनीहरूलाई देखे तब छक्क पर्दै भने, “जब तिनीहरूले पत्रुस र युहन्नाको साहस देखे, र यिनीहरू अशिक्षित र साधारण मानिसहरू रहेछन् भनी थाहा पाए, तब तिनीहरू छक्क परे, र यिनीहरू येशूको साथमा रहन्थे भन्ने तिनीहरूले थाहा पाए।” प्रेरित ४ : १३ । चेलाहरूलाई उहाँले जे गर्नुभयो त्यही येशूले आज उहाँका भक्तहरूलाई पनि उहाँले गर्न चाहनुहुन्छ।

हामी प्रभुमा बलियो हुनसक्छौं र उहाँको शक्तिमा हामी पनि शक्तिशाली हुनसक्छौं। ख्रीष्टलाई हामीले ग्रहण गर्दा हामीले उहाँको शक्तिको पोशाक लगाएका हुन्छौं। जब मुक्तिदाता हाम्रो हृदयमा सजिएर बस्नुहुन्छ, तब उहाँ हाम्रो सम्पत्ति हुन जान्छ। हाम्रो हृदयमा येशूको उपस्थितिले हामीलाई जोश, जाँगर, उत्साह र उमङ्ग दिन्छ। हाम्रो जीवनको सम्पूर्ण आयामहरूको परिचानल गर्न उहाँले उर्जा दिनुहुन्छ र हामीलाई बलियो बनाउनुहुन्छ।

प्रभु येशू तपाईँबाट टाढा हुनुहुन्छ भनेर कहिल्यै पनि नसोच्नुहोस्। उहाँ सधैं नजिक हुनुहुन्छ। उहाँको प्रेमिलो उपस्थितिले तपाईँलाई घेरिरहेको हुन्छ।

उहाँको कोमल, प्रेमिलो हेरचाह

तिमीहरूका सारा फिक्री उहाँलाई सुम्पिद्वेओ, किनकि उहाँले
तिमीहरूको वास्ता गर्नुहुन्छ।

१ पत्रूस ५:७

परमप्रभु परमेश्वरले सारा मानिसहरूप्रति चासो राख्नु हुन्छ र रेखदेख गर्नुहुन्छ। तिनीहरूलाई कसैले वास्ता नगरेतापनि वा पन्छाएतापनि उहाँले पन्छाउनुहुन्न। उहाँले सबैलाई प्रेम गर्नुहुन्छ। उहाँको अगाडि सबै मानिसहरू बराबर छन्। यस जीवनमा अत्यन्तै गह्रौँ बोक्नु परेकाहरूप्रति उहाँको कोमल हृदय पग्लिएको हुन्छ। तिनीहरूप्रति उहाँको ठुलो दया र करुणा हुन्छ। परमेश्वरका जनहरूले दुःख, कष्ट, कठिन परिस्थितिहरूको सामना गर्ने पर्छ। तर तिनीहरूमा आइपरेका अपेक्षा नगरेका कठिनाइहरू जोशिलो भएर सामना गर्नुपर्दछ। संसारले तिनीहरूलाई दिनुपर्ने आशिषहरूलाई संसारले नै वेवास्ता गरेतापनि, तिनीहरूको उच्चतम हितको निम्ति उहाँले तिनीहरूमाथि निगाह देखाउनुभएर तिनीहरूको आवश्यकताहरूको परिपूर्ति उहाँ आफैले गर्नुहुन्छ।

कठिन परिस्थिति र स्थानहरूमा उहाँले उहाँको शक्ति र बुद्धि तिनीहरूलाई प्रकट गर्नुहुन्छ जसले नम्र भएर उहाँसँग हारगुहार माग्छन्। प्रार्थना सुक्नुहुने र प्रार्थनाको जवाफ दिनुहुने परमेश्वरमाथि भरोसा राख्नुहोस्। प्रत्येक आपतकालिन अवस्थामा आफुलाई प्रकट गर्नुभएर उहाँले तपाईंलाई सहायता गर्न सक्नुहुन्छ। अचम्मको शारीरिक, मानसिक र आत्मिक क्षमताहरू प्रदान गरिएर सृष्टि गर्नुभएको मानिसलाई उसको जीवन समाल्न आवश्यक थोकहरूलाई उहाँले

लुकाएर राख्नुहुन्न। आफ्नो वचन वा बाइबललाई हामीलाई दिनुहुनेले-
रुखका पातहरूलाई जीवन दिनुहुने-परमेश्वरले सन्तानहरूप्रति उहाँ
संवेदनशील हुनुहुन्छ। हामीलाई आवश्यकता भएका भौतिक कुराहरू
हामीले कसरी उपलब्ध गर्ने भन्ने हामीलाई चाहिएको ज्ञानलाई उहाँले
रोकिराख्नुहुन्न। कतिपय मानिसहरू खराब गर्ने नियतहरूलाई दिमागमा
पोशाइ राखेका हुन्छन् वा सानोतिनो समस्या भएतापनि त्यसलाई
बढाइचढाइ गरेर ठुलो बनाउँछन् र चिन्ताले आत्तिन्छन्। त्यसको
फलस्वरूप, तिनीहरूले पाएका धेरै आशिषहरूप्रति आभारित हुनुको
सट्टा ती परिस्थिति वा कठिनाइ र कुइच्छाले तिनीहरूका आँखाहरू
बन्द भएका हुन्छन्। तिनीहरूको अगाडि खडा भएका अवरोधहरूलाई
हटाउन, शक्ति वा बलको केवल एकमात्र स्रोत परमेश्वरबाट सहायता
माग्नुको सट्टा तिनीहरू उहाँबाट टाढा हुन रुचाउँछन्। ती मानिसहरू
वेचैन हुन्छन् र असंतुष्टले तिनीहरू छटपटिन्छन्।

परमेश्वरमाथि विश्वास नगर्नु के राम्रो हो त? परमेश्वरमाथि
आभारित किन नहुने? उहाँमाथि भरोसा किन नराख्ने? येशू हाम्रो
मित्र हुनुहुन्छ। सारा स्वर्ग नै हाम्रो हितको चासो राख्दछ। जब हामी
चिन्ताफिक्री र डराउँछौं तब त्यसले परमेश्वरको पवित्र आत्माको चित्त
दुःख्छ। हामी एकान्तमा बसेर उदासिन भएर चिन्ताफिक्रि गर्ने बानी
बसाल्नुहुन्न। त्यसले हामीलाई थकान र पेलानमात्र पार्दछ। यसले
हामीले बोकेका दुःखकष्टलाई हलुको पार्न सहायता गर्दैन। यदि तपाईं
थकित हुनुहुन्छ, गन्धौ भारी बोकिरहनुभएको छ र अब के गर्ने भन्ने
चिन्तामा हुनुहुन्छ भने तपाईं जस्तोलाई उहाँले बोलाउँदै हुनुहुन्छ।
उहाँले यो आग्रह तपाईंको सामु राख्नुभएको छ, “हे सबै थाकेका र
बोझले दबिएका हो, मकहाँ आओ, म तिमीहरूलाई विश्राम दिनेछु। मेरो
जुवा आफूमाथि लेओ, र मसँग सिक, किनभने म विनम्र र कोमल
हृदयको छु, अनि तिमीहरूले आफ्ना आत्मामा विश्राम पाउनेछौ।” मती
११:२८ २९ परमेश्वरमा हामी विश्राम र शान्ति पाउन सक्दछौं।

उद्धार वा आपत्ता जनहरूको भलो गर्ने परमेश्वरको अभिप्राय

हामी जान्दछौं, उहाँलाई प्रेम गर्नेहरू र उहाँका अभिप्रायअनुसार
बोलाइएकाहरूका निम्ति हरेक कुरामा परमेश्वरले
भलाइ नै गर्नुहुन्छ।
रोमी ८:२८

हामीमा केही बहुमुल्य गुण वा दक्षता छ जुन जसलाई येशूले देख्नुहुन्छ। त्यसको विकसित गरौं भन्ने उहाँको चाहना छ। यदि उहाँलाई महिमा दिने गुण हामीमा केही छैन भने हामीलाई शुद्धिकरण वा प्रशोधन गर्ने काममा उहाँले समय बरवाद गर्नु हुन्छ। बेकारमा ढुङ्गा वा धातु उहाँको भट्टीमा फ्याँक्नु हुन्छ। बहुमुल्य प्रशोधनलायक धातु वा कच्चा पदार्थमात्र उहाँले आगोमा हालेर शुद्ध वा प्रशोधन गर्नुहुन्छ।

परमेश्वरले उहाँका सन्तानलाई बिगाने बाटोमा कहिल्यै अगुवाइ गर्नुहुन्छ। यदि बिगाने बाटोमा लाग्न तिनीहरू स्वइच्छा वा स्वविवेक प्रयोग गरेर रोज्छन् भने त्यसलाई उहाँले रोज्नु पनि हुन्छ। उहाँसँग सहभागी भएर उहाँको लक्ष्य पुरा गरौं भन्ने उहाँको चाहना हो। त्यस परिप्रेक्ष्यमा तिनीहरू जीवनमा परिआएका सबै कठिनाइ, परिक्षा, दुःखकष्टको अन्तले तिनीहरूलाई कहाँ पुऱ्याउँदो रहेछ भनेर सो तिनीहरूले देख्न सकेको भए कस्तो राम्रो हुन्थ्यो।

अहिले हामीले अनुभव गरिरहेका जटिल र हैरान पार्ने समस्याहरू परमेश्वरकै इच्छा अनुसार आउन दिएका हुन् तर किन भन्ने त्यसको जवाफ, आउने संसारमा स्पष्ट गरि हामीले जवाफ पाउनेछौं। अहिले बुझ्न कठिन विषय र अनुभवहरू त्यसबेला हामीलाई राम्रोसँग व्याख्या गरि बुझाइनेछ। अनुग्रहका रहस्यहरू हाम्रो सामु उघारिनेछ। अहिले हाम्रो सीमित दिमागले केवल अन्यायलता र टुटिएका प्रतिज्ञाहरूको

भुमरिमा छौं, तर त्यसबेला तिनीहरू हाम्रै हितको निम्ति भएका थिए भनेर हामीले देख्न पाउनेछौं। हामीले अहिले अनुभव गरेका बेसुर नरमाइलो अनुभवहरू हाम्रै हितको निम्ति भएको थियो भनेर त्यसबेला तिनीहरूको तालमेल सुन्दर तरिकाले भएको र अत्यन्तै सिद्ध वा परिपक्व भएको हामीले देख्न पाउनेछौं। हामी अग्नी ज्वालामा उहाँकै महान् र असीमित प्रेमको कारणले होमिएका हौं भनेर त्यसबेला हामी पत्ता लगाउनेछौं।

जो येशूको आत्माले ओतप्रोत भएको छ त्यो व्यक्ति ख्रीष्टसँगै टाँसिएर बस्दछ। कसैले उसलाई आक्रमण गरे वा मुक्का हान्यो भने त्यो मुक्का वा आक्रमण मुक्तिदातामै पर्दछ, किनकि उहाँको उपस्थितिले उसको वरिपरि घेरिरहेको हुन्छ। उसको हितको निम्ति जे आउँछ सो ख्रीष्टबाटै आएको हुन्छ। उसले खराब तत्वसँग मुकाविला गर्न आवश्यकता छैन, किनकि उसको प्रतिरक्षा गर्ने येशू हुनुहुन्छ। परमप्रभुको अनुमतिबिना उसलाई कसैले छुनसक्दैन। “सबै थोक” जुन उसको जीवनमा आउन दिएको हुन्छ त्यो “उसकै भलाइको निम्ति हुन्छ किनकि उसले परमेश्वरलाई प्रेम गरेको हुनाले।”

स्वर्गमा रहनुहुने परमपिता परमेश्वरसँग हजारौं उपायहरू छन् जुन हाम्रो हितको निम्ति उपलब्ध छन्, तर तिनीहरूको बारेमा हामीलाई केही पनि थाहा छैन। जो मानिसहरूले परमेश्वरको सेवा गर्ने नितिलाई सर्वोच्च प्राथमिकता दिन्छन्, तिनीहरूको निम्ति सबै अन्यायलता र जटिलताहरू बिलाएर जानेछन् र तिनीहरू हिँड्ने बाटो तिनीहरूको निम्ति सजिलो पारिनेछ।

जसरी साना बालकले आफ्ना आमामाथि सबै भरोसा राख्दछ, त्यसरी नै परमेश्वरको अगुवाइमा भरोसा राख्न पर्दछ। परमेश्वरको मन्दिरमा हन्नाले उहाँप्रति आभारित भएर यो व्यक्त गरेकी थिइन्, “उहाँले आफ्ना पवित्र जनहरूका खुट्टालाई रक्षा गर्नुहुनेछ, तर दुष्टहरू अन्धकारमा मौन गराइएका हुनेछन्।” “केवल बलले मात्र मानिस प्रबल हुन सक्दैन।” १ शमुएल २:९ जब हामी सबै हिँड्ने चाललाई उहाँलाई सुम्पिन्छौं, तब उहाँले हाम्रा कदमहरूलाई निर्देशित गर्नुहुन्छ।

सबै मानिसहरूलाई प्रेम गर्नहुने

यसैकारण म पिताको सामने आफ्ना घुँडा टेक्छु,
जसद्वारा स्वर्ग र पृथ्वीमा भएको हरेक
परिवारको नाउँ राखिएको छ।
एफिसी ३:१४ - १५

जब स्वार्थलाई त्यागिन्छ तब परमेश्वरको प्रेमले कसरी काम गर्छ भन्ने धारणा स्पष्ट हुन्छ। परमप्रभु परमेश्वरलाई पिता भनेर सम्बोधन गर्दा उहाँका सबै सन्तान हाम्रा दाजुभाइ दिदीबहिनीहरू भनेर स्वीकार्न पुग्छौं। हामी सबै जना महान मानव संयन्त्रको एक भाग हौं। हामी एउटै परिवारका सदस्यहरू हौं।

परमेश्वरको सामु राष्ट्रियता, जात वा जाति, वर्ण र लिङ्गको बीचमा भेद छैन। सबै मानव प्राणीको सृष्टिकर्ता उहाँ नै हुनुहुन्छ। सृष्टिको कारणले समस्त मानव जगत एउटै परिवार हुन्, र मुक्तिको कार्यद्वारा सबै एक हुन्। मानिस मानिसको बीचमा अलग गर्न ठड्याइका प्रत्येक पर्खाललाई भत्काउन येशू आउनुभएको थियो। मन्दिरमा भएका पुजारी र सर्वसाधारणलाई छुट्याउने प्रत्येक भागलाई उहाँले च्यात्नुभएको थियो। प्रत्येक मानिस परमेश्वरकहाँ स्वतन्त्रपूर्वक आउन सकोस् भनेर धर्मको नाउँमा मानिसहरूलाई अलग गर्न उभ्याइएका कोठाहरू उहाँले चक्नाचुर गर्नुभएको थियो।

उहाँको दया र प्रेमको उपहार हावा, सूर्यको किरण पृथ्वीलाई ताजा पार्ने वर्षा जस्तो सीमित छैन भनेर देखाउन उहाँ आउनुभएको थियो। उहाँको प्रेम यस्तो फराकिलो, यस्तो गहिरो र यस्तो भरिएको छ कि त्यो जताततै छेडिन्छ। सैतानको जालो र छलको प्रभावमा

भौँतारिएकाहरूलाई छुटाएर परमेश्वरको सिंहासन सामु उभ्याउने काम प्रेमले गर्दछ। त्यो सिंहासन प्रतिज्ञाको इन्द्रेणीले घेरिएको हुन्छ भन्ने कुरालाई हामीले विर्सनुहुन्न।

परमेश्वर हाम्रो पिता र शासक हुनुहुन्छ....। जुन व्यवस्था, नीति वा नियमकानुनले स्वर्ग चल्दछ त्यही व्यवस्था, नीति वा नियमकानुन पृथ्वीमा पनि लागु हुनुपर्दछ। स्वर्गदूतहरूलाई परिचालन गर्ने त्यही प्रेम, स्वर्गमा लागु भएको त्यही पवित्रता र शुद्धताको प्रतिलिपि सकेसम्म यस पृथ्वीमा पनि उतारिनुपर्दछ।

यदि तपाईंले परमेश्वरलाई तपाईंको पिता भनेर सम्बोधन गर्नुहुन्छ भने तपाईं उहाँका छोराछोरीहरू हुनुहुन्छ भनेर स्वीकार्नुहुन्छ। उहाँको ज्ञान र बुद्धिद्वारा तपाईंलाई अगुवाइ गर्न चाहना तपाईंमा हुनुपर्दछ र उहाँले आदेश दिनुभएको सबै आदेशहरू पालन गर्न तपाईं किठवद्ध हुनुपर्दछ। उहाँको प्रेम अपरिवर्तनीय छ भन्ने कुरामा तपाईं विश्वस्त हुनुपर्दछ। तपाईंको जीवनमा उहाँको योजना के छ सो तपाईंले सहस्र स्वीकार्नुहुनेछ। तपाईं परमेश्वरको सन्तान हुनुभएकोले उहाँप्रतिको श्रद्धा र सम्मानलाई उचाहिराख्नु पर्दछ, उहाँको चरित्र, उहाँको परिवार र उहाँको कामलाई तपाईंले उच्च प्राथमिकता तपाईंको लक्ष्य हुनुपर्दछ। तपाईंको सम्बन्ध पिता र उहाँको परिवारको प्रत्येक सदस्यसँग सम्मानसाथ कायम राख्नु पर्छ भनेर तपाईंले स्वीकार गर्दा तपाईंलाई आनन्द भएको महसुस गर्नहुनेछ। परमेश्वरको महिमा र मानव प्राणीको हितको निम्ति जुनसुकै सानोतिनो वा मामुली काम गर्न तपाईंलाई बढो मजा र रमाइलो लाग्नेछ।

येशूको पुत्राधिकार

तर जतिले उहाँलाई ग्रहण गरे र उहाँको नाउँमाथि विश्वास
गरे, उहाँले तिनीहरूलाई परमेश्वरका सन्तान
हुने अधिकार दिनुभयो।

यूहन्ना १:१२

जब आदमले पाप गरेपछि उनी नैराश्रयमय दयनीय अवस्थामा पुगेका थिए, तब पतित मानवप्राणीबाट परमेश्वरले आफूलाई अलग राख्न सक्नुहुन्थ्यो। पापीलाई व्यवहार गर्नुपर्ने व्यवहार तिनीहरूलाई गर्न सकिन्थ्यो। हाम्रो पृथ्वीमा आफ्नो क्रोधको कचौरा खन्याउन उहाँले स्वर्गदूतहरूलाई आदेश दिन सक्नुहुन्थ्यो। यस जगतब्रम्हाण्डबाट यस कालो दाग वा पृथ्वीलाई सदाको निम्ति बिलाइ दिन सक्नुहुन्थ्यो। तर उहाँले त्यसो गर्नुभएन। तर तिनीहरूलाई आफ्नो उपस्थितिबाट गायब गराउनुको सट्टा यस पतित जातिकहाँ अझै नजिक आउनुभयो। उहाँले हाम्रो हाड र छाला हुन आफ्नो पुत्र दिनुभयो। “अनि वचन देहधारी हुनुभयो, र अनुग्रह र सत्यताले पूर्ण भई हाम्रा बीचमा वास गर्नुभयो। हामीले उहाँको महिमा देख्यौं, जुन महिमा पिताबाट आउनुभएको एकमात्र पुत्रको जस्तो थियो। यूहन्ना १:१४ मानव शरीर लिएर आउनुभएर ख्रीष्टले आफ्नो सम्बन्ध मानवप्राणीसँग राख्नुभएको थियो र उहाँले त्यस प्राणीलाई परमेश्वरको नजिक ल्याउनुभयो। उहाँले आफ्नो परमेश्वरीय वस्त्रलाई फुकालेर मानव वस्त्र लगाउनुभयो। परमेश्वरले मानिसहरूका छोराछोरीहरूलाई कतिको प्रेम गर्नुहुन्छ भनेर उहाँले स्वर्गका सारा जगतब्रम्हाण्ड र पतित नभएका पृथ्वीहरूको सामु प्रदर्शन गर्नुभयो।

मानवप्राणीलाई परमेश्वरले दिनुभएको उपहार अतुलनीय छ। पापले ओटप्रोट भएको मानव प्राणीलाई उहाँले कति प्रेम गर्नुहुन्छ भनेर देखाउन उहाँले केही कुरा पनि बाँकि राख्नुभएन। परमेश्वरले मानवप्राणीलाई प्रेम गर्छ भनेर देखाउन उहाँले अझ अरु कति गर्न सक्नु हुन्थ्यो भन्ने धारणा कसैले पनि राख्न ठाउँ उहाँले दिनुभएन। आफ्नो प्रिय पुत्र हामीलाई उपहार दिनुभएर उहाँले सारा स्वर्ग नै दिनुभएको थियो।

परमेश्वरको पुत्र वा सन्तान हुने अधिकार हाम्रो धर्मकर्म र अथक प्रयासद्वारा हामी पाउने होइन। केवल तिनीहरूलाईमात्र परमेश्वरका छोराहरू र छोरीहरू हुने शक्ति र उपभोग गर्ने अधिकार दिएको छ जसले येशू ख्रीष्टलाई आफ्नो मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गर्छन्। आफ्नो बाहुबल लगाएर, धर्मकर्म गरेर, दानपूण्य गरेर, सुन पानी छर्केर, तपस्या आदि प्रयासहरूद्वारा कुनै पनि पापी मानिसले पापलाई धुन सक्दैन। तर प्रत्येक मानवप्राणी जसले येशूको नाउँमा विश्वास गर्छ उसलाई परमेश्वरको छोरा र छोरी हुने अधिकार दिएको छ। प्रत्येक व्यक्ति जो विश्वासद्वारा येशूकहाँ आउँछ त्यसले परमेश्वरबाट क्षमा पाउँछ।

ख्रीष्टद्वारा नै परमेश्वरले मानिसहरूको सामु देखा पर्नुभएको थियो। “स्वयम् ख्रीष्टमा हुनुभएर परमेश्वरले संसारलाई आफूसँग मिलापमा ल्याउँदैहुनुहुन्थ्यो। तिनीहरूका अपराधका लेखा नलिएर मिलाप गराउने कामको सन्देश उहाँले हामीलाई सुम्पितदिनुभएको छ।” २ कोरिन्थी ५:१९ पाप र खराब तत्वले गर्दा मानिस निच र पतित भएको छ। आफ्नै अथक प्रयासद्वारा कुनै पनि हालतमा ऊ परमेश्वरसँत तालमेलमा आउन सक्दैन। परमेश्वरको स्वभाव नै शुद्ध, निर्मल, स्वच्छ र असल स्वभाव भएको उहाँकहाँ पापी र फोहरी मानिस आफ्नै अथक प्रयासले आउने आँट गर्न खोज्नु नै उहाँको सामु अमान्य छ। तर व्यवस्थाको दोषबाट छुटाउनु हुने ख्रीष्टले परमेश्वरसँग

मिल्न चाहने मानिसको प्रयासलाई शक्तिसम्पन्न गराउनुहुन्छ। यसरी आदमका पतित सन्तान वा मानव प्राणी पश्चात्ताप गरेर र ख्रीष्टमा विश्वास तथा आस्था राखेर परमेश्वरकहाँ आउन सक्छ। यस प्रक्रियालाई कसैले स्वीकारेर अघि बढ्न चाहन्छ भने परमेश्वरका फेरि छोरा र छोरीहरू भएर हकदावी गर्ने अवसर सबैलाई उपलब्ध गराएको छ।

जब कुनै मानिसले ख्रीष्टलाई ग्रहण गरेर आफ्नो हृदयमा सजाएर राख्छ भने त्यस व्यक्ति यस संसारमै ख्रीष्टको जीवन बिताउने शक्ति पाएको हुन्छ।

अध्याय - ३ सैतान र महान विद्रोह

विद्रोहको सुरुवात

तर तिमीहरूका अधर्म वा असत व्यवहारले तिमीहरूलाई आफ्ना परमेश्वरबाट अलग गरेका छन्, र तिमीहरूका पापले गर्दा उहाँको मुहार तिमीहरूबाट छेकिएको छ, र उहाँले तिमीहरूको कुरा सुन्नुहुनेछैन।
यशैया ५९:२

पापको सुरुवात लुशिफरबाट नै भएको थियो। परमेश्वरको शासन प्रणालीको विरुद्धमा उसले विद्रोह गरेको थियो। उसको पतन हुनुभन्दा अघि ऊ उच्च सम्मानित करुब वा स्वर्गदुत थियो। उसको प्रतिभा र दक्षताले गर्दा स्वर्गमा उसको विशेष गरिमा मय स्थान थियो। परमेश्वरले उसलाई सकेसम्म आफु जस्तै असल र सुन्दर बनाउनु भएको थियो।

यस जगत र पृथ्वीमा पापको निम्ति परमेश्वर जिम्मेवारी हुनुहुन्छ भनेर स्पष्टरूपमा बाइबलमा कहीं पनि उल्लेख गरिएको छैन। परमेश्वरको अनुग्रहलाई उहाँले आफ्नो अधिकार प्रयोग गर्नुभएर अलिकति पनि थाक्नु भएको थिएन, उहाँको ईश्वरीय राज्य प्रणाली वा शासन प्रणालीमा कुनै पनि कमजोरी थिएन जसले गर्दा उहाँको विद्रोह गर्ने आवश्यकता थिएन। पाप हस्तक्षेप गर्न आएको तत्व हो। त्यसको उपस्थितिको कुनै कारणै छैन। यो रहस्यमय र लेखाजोखा गर्न नसकिनेछ। दिमागमा पाप कसरी आयो भनेर खेलाएर बस्यो वा पाप आउन ठिकै थियो भनेर चित्त बुझाउन खोज्दा पापकै पक्षमा

उभिएको ठहरिन्छ। यदि पाप आउनु पर्ने कुनै निहुँ भेट्टाए वा यसको अस्तित्वको कारण देखाइयो भने पाप पाप हुनबाट रोकिएको हुन्छ।

परमेश्वरले अति उच्च पदमा राख्नु भएको व्यक्ति नै पहिलो पापी थियो। उसलाई २ टायर देशको वा (आधुनिक लेबनान) राजकुमारको प्रतिकले प्रतिनिधित्व गरेर देखाएको छ। त्यो राजकुमार शक्तिशाली, प्रतापी र गौरवशाली थिए। अलि अलि गरेर लुशिफरले आफ्नो ओहोदाभन्दा माथि जाने कुरा दिमागमा खेलाउन थाल्यो। उसमा भएको सबै महिमा, तेज र सम्मान परमेश्वरबाटै आएको भएतापनि त्यस शक्तिशाली स्वर्गदुतले आफ्नै खुबीले त्यस स्थानमा पुगेको भनेर अहंकार गर्न थाल्यो। सबै स्वर्गदुतहरूमाथि माथि राखिएर उसलाई दिएको ओहोदा, मर्यादा र सम्मानप्रति ऊ संतुष्ट भएन, तर सृष्टिकर्तालेमात्र पाउनु पर्ने श्रद्धा, मर्यादा र स्थानको लोभ गर्न उसले सुरु कस्न थाल्यो। सबै प्रेम, स्नेह र श्रद्धामा परमेश्वरलाई सर्वोच्च स्थानमा राख्न लुशिफरले चाहेन। सबै सृष्टि जीवहरूबाट परमेश्वरलाई नै दिनुपर्ने आदर, सम्मान, निष्ठा र उहाँलाई गर्नुपर्ने सेवा आफुले पाउनुपर्नेदावी गर्ने आँट उसको दिमागमा पल्हाउन थाल्यो। आफू परमेश्वरको स्थानमा हुने अभियानमा आफूप्रति बफादार हुन स्वर्गका स्वर्गदूत र अरू जीवहरूलाई भड्काउन थालेको थियो। परमेश्वरबाट भ्रष्ट हुने वा धर्मभ्रष्ट हुने पहिलो ठुलो व्यक्ति सैतान होइन त?

प्रत्येक खराब, असत्य व्यवहार, दुष्टता, नराम्रो नियतहरू लुशिफरकै सिंहासनबाट सुरु हुन्छ र उसैबाट समर्थन प्राप्त गर्दछ।

अति महत्वाकाँक्षाले तनाव र दुःख ल्याउँछ

परमप्रभुको आशिषले धन-सम्पत्ति ल्याउँछ, अनि
उहाँले त्यसमाथि दुःख थप्नुहुन्छ।
हितोपदेश १० : ११

विद्रोहको फन्दामा पर्नुभन्दा पहिले लुशिफर अत्यन्तै उच्च र सम्माननीय स्वर्गदुत थियो। परमेश्वरको प्रिय पुत्र पछिको आदरणीय जीव लुशिफर ने थियो। उसको अनुहार अरू स्वर्गदुतहरूको जस्तै सौभ्य वा नम्र थियो। उसको अनुहारले उसको खुशियालीलाई व्यक्त गर्दथ्यो। उसको निधार फराकिलो र ठूलो थियो। उसमा भएको ज्ञानबुद्धि शक्तिशाली थियो भनेर उसको निधारले देखाएको थियो। उसको शारीरिक बनावट सिद्ध थियो। उसको प्रतिष्ठा आदर्शमय र राजकीय थियो। उसको अनुहारमा विशेष किरणले चम्किएको हुन्थ्यो। अरू स्वर्गदुतहरूलाई भन्दा उसको वरिपरि चम्किएको त्यो किरण बढि चहकिलो र सुन्दर थियो। यद्यपि, परमेश्वरको प्रिय पुत्र येशू ख्रीष्ट सबै स्वर्गदुतहरूभन्दा विशिष्ट र प्रमुख हुनुहुन्थ्यो। स्वर्गदुतहरूको सृष्टि हुनुभन्दा अघि उहाँ पितासँग एक हुनुहुन्थ्यो।

समय बित्दै जाँदा लुशिफरले येशू ख्रीष्टको डाहा र ईष गर्न थाल्यो। तैपनि जब सारा स्वर्गदुतहरूले येशूको सर्वोच्चता, उच्च अधिकार र शासन गर्ने अधिकारीय व्यक्तिलाई स्वीकार्दै उहाँको अगाडि निहुरिन्दा लुशीफर पनि ठिक्क पारेर निहुरिन थालेको थियो। तर येशूप्रति डाहा र घृणाले उसको हृदय भरिएको थियो। आफूलाई भन्दा येशूले किन उच्च सम्मान पाउनु पर्‍यो भन्ने कुरा उसको दिमागमा मच्चिन थालेको थियो।

स्वर्गमे लुशिफरले आफू सर्वशक्तिमान अधिकारी व्यक्ति हुन चाहना गरेको थियो। यथार्थमा भन्ने हो भने लुशीफर, परमेश्वर नै हुन चाहेको थियो। सारा जगतको शासक हुन चाहेको थियो। उसले धेरै स्वर्गदूतहरूलाई आफ्ना पक्षमा लियो। त्यसबेला स्वर्गमा ठुलो विद्रोहको संग्राम मच्चियो। विद्रोही लुशिफर र उसका स्वर्गदूतहरूलाई

परमेश्वरको उपस्थितिबाट निष्काशन गरियो। तिनीहरू यस पृथ्वीमा झारियो। यस पृथ्वीमा विद्रोह गर्ने र आफु सर्वमान्य हुने अभियान उसले जारी राख्यो। हाम्रो पहिलो पिता र माता आदम र हव्वालाई आँखाको लोभमा उसले फसायो। तिनीहरू पनि भगवान हुनेछ भन्ने कुरा तिनीहरूको दिमागमा उसले घुसायो। जसको फलस्वरूप तिनीहरूले निषेधित फल खायो र तिनीहरूको पतन भयो। सैतानले तिनीहरूको दिमागमा ठुलो महत्वाकाँक्षा राखिदिएको थियो। त्यसैबेलादेखि सरिएको मानवीय उच्च आकाँक्षा, स्वार्थलाई पोष्ने प्रवृत्ति, स्वार्थी आशाहरू र प्रदुषित चाहनाहरूले मानव जातिलाई भ्रष्ट बनाइरहेको छ।

जो मानिस आफ्नो भाऊ, सम्मान र महिमा खोस्ने लक्ष्यतिर अग्रसर हुन्छ त्यो मानिस परमेश्वरको अनुग्रहबाट बंचित भएको आफैले अनुभव गर्दछ। चाहिने धनसम्पत्ति, प्रतिष्ठा र अत्यन्तै संतुष्ट बनाउने आनन्दहरू परमेश्वरबाटै आउँदछ। मानिसलाई चाहिने सबै आवश्यकताहरू उहाँले नै दिनुहुन्छ र ख्रीष्टको निमित्त नै उहाँले उपलब्ध गराउनुहुन्छ। परमेश्वरको कदममा हिँड्नेहरूले यो प्रतिज्ञा तिनीहरूको जीवनमा पूरा भइरहेको तिनीहरूले अनुभव गर्नेछन्: “परमप्रभुको आशिषले धनसम्पत्ति ल्याउँछ, अनि उहाँले त्यसमाथि दुःख थप्नुहुन्न।”

पतन हुनुभन्दा अघि घमण्ड आउँछ

सर्वनाशको अघि अभिमान र पतनको अघि
घमण्डी आत्मा वा जोश आउँछ।
हितोपदेश १६ : १८

परमेश्वरको बराबरीमा आउने महत्वाँक्षाले गर्दा स्वर्गमा उच्च ओहोदामा रहेको लुशीफर पतन भएर सैतान बन्न पुग्यो। त्रीएक परमेश्वरको परिषदमा र त्यसले बनाउने योजनाहरूमा आफु पनि समावेश भएको लुशिफरले चाहेको थियो। लुशिफर सृष्टि गरिएको जीव तर परमेश्वर नभएकोले त्यस परिषदमा रहन ऊ सक्षम दिएन, अनन्तको परमेश्वरको बुद्धि र ज्ञान उसले बुझ्न सक्ने थिएन। त्यसैकारण त्यस परिषदमा उसलाई राखेको थिएन। त्यसले त्रीएक परमेश्वरप्रति उसको असहमत भयो र उसको महात्वाकाँक्षा र अभिमानले उसमा विद्रोहको ज्वाला उब्जियो। आज पनि मानव जगतको दिमागमा त्यही प्रतिस्पर्धात्मक मनस्थिति घुसाएर मानिसलाई नाश गरिरहेको छ।

आफ्नै भाऊ खोज्ने, आफ्नोमात्र भलाइ खोज्ने स्वार्थ मनस्थितिको कारण पापको उत्पत्ति भएको थियो। अतिसम्मानीय विशिष्ट करुब वा स्वर्गदुत लुशिफर स्वर्गमा पहिलो र सर्वोच्च स्थान ओगटन चाहना गर्‍यो। स्वर्गका जीवहरूलाई आफ्नो नियन्त्रणमा राख्न खोज्यो र तिनीहरूलाई तिनीहरूको सृष्टिकर्ताबाट अलग राख्ने दुष्प्रयास गर्‍यो र तिनीहरूको मन उसले जित्न खोज्यो। त्यसकारण उसले परमेश्वरको गलत प्रतिनिधित्व गर्‍यो। परमेश्वर आफुमात्र ठुलो हुन खोज्ने भन्ने आरोप उसले लगायो र उहाँको चरित्रमा धुलो फ्याक्ने काम अरू जीवहरूको सामु फैलायो। आफ्नै खराब स्वभावहरूले प्रिय सृष्टिकर्ताको गरिमालाई उसले

खसाल्न खोज्यो।

यदि लुशिफर उच्च परमेश्वर जस्तै हुन चाहेको भए उसले आफुलाई नियुक्त गरेको पदलाई कहिल्यै पनि त्याग्ने थिएन। किनभने सर्वोच्च परमेश्वरको आत्मा वा जोश भनेकै निश्चार्थ सेवा हो। लुशिफरले परमेश्वरको शक्ति र अधिकार खोज्यो तर उहाँको चरित्र होइन। स्वर्गको सर्वोच्च स्थानमा रहन उसले चाहना गर्‍यो। प्रत्येक मानिस जसमा त्यही खालको प्रवृत्ति अर्थात् ठूलो ठाउँ वा पद ओगटन चाहना गर्छ उसले लुशिफरकै बाटो अँगालिरहेको हुन्छ।

जब घमण्ड, अभिमान, महत्वाकाँक्षा र अरूहरूलाई दवाएर आफू ठूलो हुने कुरा दिमागमा खेलाएर राख्छ तब जीवन नै नष्ट र भ्रष्ट हुन थाल्छ। जब कोही मानिस घमण्डले फुल्छ, अभिमानले मात्तिन्छ, मलाई कोही चाहिँदैन म मात्रै भएपुग्छ भन्ने खालको कुरा दिमागमा नाचिन थाल्छ वा नचाउन दिन्छ तब स्वर्गबाट उसले पाउने आशिषका ढोकाहरू उसले बन्द गर्दछ।

हृदयमा घमण्ड, अहंकार र अभिमानलाई सजाइ राख्नु नै भयाभव चरित्र हो। (बिनाशकाले विपत्त बुद्धि भनेको जस्तै) नाश हुनु भन्दा अघि घमण्ड र अहंकार आउँदछ। यो केवल लुशिफरमा भएको स्वभावमात्र होइन, यस खालको स्वभाव परिवार, चर्च र राष्ट्रमै फैलिएको छ।

परमेश्वरका जनहरू एक आपसमा समर्पित हुनुपर्दछ। तिनीहरू एक आपसमा सरसल्लाह गर्नुपर्दछ। एक जनाको अभावमा अरू हुने खानेले पुरा गरिदिनुपर्दछ। घमण्ड, अभिमान र अहंकारलाई परमेश्वरले घृणा गर्नुहुन्छ। सबै घमण्डी वा आफ्नोमात्र भाऊ खोज्नेहरू र दुष्ट काम गर्नेहरू पराल जस्तै हुनेछन्, त्यो दिन आउने छन् जब तिनीहरू जलेर भष्म हुनेछन्।

येशूले बढो कोमल भएर उहाँले भन्नुहुन्छ, “मेरो जुवा आफुमाथि लेओ, र मसँग सिक, किनभने म विनम्र र कोमल हृदयको छु, अनि तिमीहरूले आफ्ना आत्मामा विश्राम पाउनेछौ।” मती ११:२९ ।

असत्य जीवनबाट आफूलाई सुरक्षित राख्नु!

यसकारण आफ्ना कम्मर सत्यले कसेर, धार्मिकताको
छाती-पाता लाएर खडा होओ।
एफिसी ६:१४

परमेश्वरप्रति हुने माया र स्नेहप्रति चिसो पार्दा पार्दा सक्रिय विद्रोहकोमनस्थितिमा नपुगुन्जेल उहाँले सैतानको क्रियाकलापलाई अगाडि बढाइरहन अनुमति दिनुभयो। सैतानका योजनाहरू पुरै बिकिसित हुन दिन आवश्यक थियो। त्यसले गर्दा उसको सत्य स्वभाव र नियतहरू सबैले देख्न सक्नु भन्ने परमेश्वरको चाहना थियो। सैतानमा धोखा दिने शक्ति धेरै ठूलो थियो। आफ्नो झुठो वा पाखण्डी चरित्रलाई बाहिरिय आकर्षितको वस्त्रल उसले छोपेर आफ्ना लागि ठूलो फाइदा उठायो। उसका सबै चर्तिकलाहरू रहस्यमय थियो। स्वर्गदुतहरूको सामु उसको कामको असली स्वभाव देखाउन कठिन थियो। परमेश्वरका लक्ष्यहरूको खिलाफमा चलाखी तर्कहरू वा झुठो आरोपहरू प्रस्तुत गर्दै स्वर्गका जीवहरूलाई अलमलमा पार्ने उसको नीति थियो। प्रत्येक सरल कुरालाई कसैले नबुझ्नु भन्ने उसको नियत थियो। त्यसैले उसले त्यो कुरा रहस्यमय छ भनेर जीवहरूको आँखालाई आफ्नै जालोले छोपेको थियो। भड्काउने कलालाई निपुणतासात प्रयोग गरेर यहोवाको अत्यन्तै सरल र स्पष्टबचनहरूलाई शड्काको भूमरिले सैतानले छोपिदियो। सैतानका कामहरू यस्तो धुर्त थियो कि स्वर्गका कतिपय जीवहरूलाई परमेश्वरका असली लक्ष्यहरू देख्न नसक्ने पारिदिएका थिए। त्यसको फलस्वरूप स्वर्गमा संग्राम भयो, र परमेश्वरको शासनको पक्षमा बफादारी हुन नचाहने स्वर्गदुतहरूको साथ सैतान स्वर्गबाट निष्काशन गरियो।

असत्य बोलिवचन, वक्तव्य वा भनाइहरू बोक्ने सबै मानिसहरू सुरुदेखि फताहा सैतानको सेवा गरिरहेकाछन् भनेर सुनाउन मलाई अन्याइएको थियो। असत्य चालामालामा चलन, दिमागलाई नै अलमलमा पार्ने अरूहरूको झुटो बोलिवचन वा भनाइलाई दिमागमा खेलाइरहनुबाट हामी सुरक्षित होउ। जति जति तिनीहरूलाई हाम्रो जीवनमा आउन दियो र त्यसै अनुसार हामी चलन थाल्यौं भने त्यति तिनीहरू बढ्न थाल्छ। तपाईंहरू सबैलाई म यो भन्दछु कि सत्यको पेटी बाँधेर कम्मरमा कस्नुहोस्। सबै छलछाम गरेर खेल्ने काम र अरूलाई आफुतिर आकर्षित गर्न खोज्ने बढाइचढाइ गरेर बोल्ने काम छोड्नुहोस्। कहिल्यै पनि झुटो वा असत्य बोलि वा कथन उच्चारण नगर्नुहोस्।

झुटो बल्ने भनेको के हो त? कसैलाई फसाउने वा धोखा दिने नियतले बोलेको वचन नै झुटो वचन हो। झुटो बोल्नेको आँखाले, उसको हातको चालले र उसको अनुहारले देखाएको भावले उसका वचनहरूभन्दा झुटो कुरा उसले गरिरहेकाछन् भनेर प्रभावकारीरूपमा देखाउँदछ। जानाजानी बढाइचढाइ व्यक्त गरेको बोलिले र कपटपूर्ण हाउभाउले उसले गलत कुरा गरिरहेका छन् भनेर हामीले बुझ्न सक्छौं। सत्य कुरा नै किन नहुन् बढाइचढाइ बोलेर अरूहरूलाई आफुतिर आकर्षित गर्न खोज्ने र गलत दिशामा लान खोज्ने प्रवृत्ति कसैमा छ भने त्यो मानिस ढाँगी वा झुटो हो भनेर सावित गर्दछ।

कुन समाजसँग हामी संलग्न हुन चाहन्छौं वा समावेश हुन अपेक्षा गर्दछौं त्यस समाजको नकल गर्ने नियमित बानी बसाल्नुपर्दछ: त्यो समाज हो परमेश्वरको स्वर्गदूतहरू जो कहिल्यै पनि पतित भएनन्। हाम्रो चरित्र पवित्र हुनुपर्छ, हाम्रा बानिव्यहोरा सरल र मनोहर हुनुपर्छ, हामीले बोल्ने वचनमा अलिकति पनि छलकपट हुनुहुन्न। यस्तो बाटोमा अलि अलि कदम चाल्दै हामी अघि बढ्नुपर्छ। अनि हामी यस नाशवान शरीरलाई अविनाशी शरीरमा परिवर्तन गराउन योग्य हुनेछौं।

पाप-अत्यन्तै आततायी पापपूर्ण

दश आज्ञाहरूले पापचाहिँ अत्यन्तै आततायी
पापैको रूपमा देखाउँदछ।
रोमी ७ : १३

आफ्नो ईश्वरीय स्वभाव अनुसार अत्यन्तै दयावन्त हुनुभएर परमेश्वरले लामो समयसम्म लुशिफरको दुसाहसलाई सहनुभएको थियो। परमेश्वर र अरू कुनै जीवप्रति असन्तुष्ट र विद्रोहको भावना स्वर्गमा कहिल्यै पनि भएको थिएन। लुशिफरको दिमागमा चढेको विद्रोहको भावना नौलो तत्व थियो, अनौठो, रहस्यमय र लेखाजोखा गर्न नसकिने थियो।

लुशिफर आफै आफ्नो त्यस विद्रोही भावनाप्रति पहिलो ज्ञान थिएन। तर उसले त्यस भावनालाई व्यक्त गर्न पनि डराइरहेको थियो। उसको दिमागमा परमेश्वरको विरुद्धमा के के चढेको थियो त्यसलाई उसले पन्छाएन। बरु झन त्यस खराब तत्वलाई दिमागमा खेलाइराँ। त्यस मानसिक गतिविधिले गर्दा आफू परमेश्वरबाट बिस्तारै टाढा हुँदै गएको उसले देखेन। उसको गल्लिलाई औँल्याउन केवल परमेश्वरको असिम प्रेम र बुद्धिलेमात्र भ्याउँथ्यो। उहाँप्रति असंतुष्ट हुन कुनै पनि कारण नभएको उसलाई प्रमाणित गरेको थियो। उसको निरन्तर विद्रोही भावनाले कस्तो नतिजा ल्याउनेछ भनेर पनि उसलाई देखाइएको थियो। आफू गल्ती छु भन्ने कुरामा लुशिफर विश्वस्त पनि हुन पुगेको थियो। उसले यो पनि देखेको थियो, “परमप्रभु आफ्ना सबै मार्गमा धर्मी हुनुहुन्छ, र आफुले रचेका सबै थोकहरू पवित्र थियो।” भजन १४५ : १७ परमेश्वरका नीतिहरू न्यायपूर्ण छन् र स्वर्गका सारा

जीवहरूले स्वीकार गर्नुपर्छ भन्ने कुरा पनि उसलाई थाहा थियो। झण्डै आफ्नो गल्ती स्वीकारेर परमेश्वरको पाऊमा पर्ने लागेको थियो, तर उसमा भएको घमण्ड र अभिमानले रोक्यो। आफु नै ठिक छु भन्ने कुरालाई दिमागमा निरन्तररूपमा पकाइराँ। त्यसको फलस्वरूप उसले आफ्नो सृष्टिकर्ताको विरुद्ध वृहतरूपमा जाने निर्णय गइयो अर्थात् परमेश्वरसँग महान् विवादमा अल्झिने कदम उसले चाल्यो।

सैतानको विद्रोह सारा जगत र आउने युगहरूको निम्ति पाठ हुनुपर्दछ। पापको स्वभाव र त्यसको भयानक परिणाम कस्तो हुन्छ भनेर निरन्तर साझीको रूपमा खडारहनेछ। सैतानको नीतिले सबै मानिसहरू र स्वर्गदूतहरूलाई असर पारिरहेको छ। परमेश्वरको शासन र अधिकारलाई लत्याएर सैतानको शासनमा बस्न चाहनेले कस्तो प्रतिफल भोग्नुपर्छ भनेर देखाइनु आवश्यक थियो। परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभएको सबैको हितको निम्ति उहाँको शासनको अस्तित्व कायम हुनुपर्छ भनेर सैतानसँगको प्रतिवादले देखाएको थियो। सैतानले सृजना गरेको विद्रोहको भयानक प्रयोगशालाको इतिहासले यस पृथ्वी ओगटेको छ। त्यसबाट निरन्तररूपमा सबै पवित्र जनहरू सुरक्षित हुनु आवश्यक छ। उसको धोखा दिने वा विश्वासघातमा अग्रसर गराउने स्वभावबाट तिनीहरू सजग हुन हुनुपर्दछ ताक् तिनीहरूले पाप नगरोस् र पापको परिणामबाट ल्याउने दुःखद कष्टबाट तिनीहरू अलग होस्।

मानिसको मुक्तिको निम्ति चाहिने विशाल र असमित बलिदानको आवश्यक भएकोले यो प्रमाणित गर्दछ कि पाप कस्तो भयानक आततायी खराब वा दुष्ट रहेछ।

जीवन वा मृत्यु

किनकि पापको ज्याला मृत्यु हो, तर परमेश्वरको
सितैँको वरदान ख्रीष्ट येशू हाम्रा प्रभुमा
अनन्त जीवन हो।
रोमी ६:१३

अनन्त, असिमित, विशाल, सर्वशक्तिमान, सर्वज्ञानी र सर्वबुद्धिले भरिपुर हुनुभएको परमेश्वरलाई सुरुदेखि अन्तसम्म देख्नुहुन्छ। पापसँगको गर्ने उहाँको कारोबारमा उहाँको योजनाहरू धेरै टाढासम्मको छ साथै बोधगम्य वा बुझ्न सकिने पारिएको छ। विद्रोहलाई दवाउने उहाँको उद्देश्य मात्र होइन, तर सारा जगतले विद्रोहको स्वभाव कस्तो हुन्छ भनेर देखियोस् भन्ने उहाँले चाहनुभएको थियो। परमेश्वरका नीति र नियमहरूलाई त्याग्ने सबै जना आफूहरूलाई सैतानको पक्षमा उभ्याइएको हुन्छ भनेर पनि सबैले देख्नेछन्। उसको पक्षमा रहने जीवहरूले ख्रीष्टसँगै लडिरहेको हुन्छ। जब अन्तको समयमा यस संसारको राजकुमारको न्याय हुनेछ र सैतानसँग एक हुनेहरूको भविष्य पनि उसकै जस्तो हुनेछ भनेर जब सारा जगतले देख्नेछ तब सबैले यो घोषणा गर्नेछन्, “हे परमप्रभु परमेश्वर सर्वशक्तिमान्, तपाईंका कार्य महान् र आश्चर्यपूर्ण छन्, युग-युगका महाराजा, तपाईंका मार्ग धार्मिक र सत्य छन्।” प्रकाश १५ : ३ ।

जब अन्तमा न्यायको कार्यान्वयन हुन्छ तब सबैले यो देख्नेछन् र महसुस गर्नेछन् कि पापको अस्तित्वको कुनै कारणै छ। जब यस संसारको न्यायकर्ताले सैतानसँग यो स्पष्टकरण खोज्नुहुनेछ, “तिमीले मेरो विरुद्धमा किन लाग्यौ र मेरा राज्यका जनहरूलाई मबाट किन लुट्यौ?” खराबलाई सृजना गर्ने सैतानसँग कुनै जवाफ हुनेछैन। सबैको मुख बन्द गरिनेछ र विद्रोह गर्ने सबै जमातहरू चुपचाप रहनेछन्।

पापको स्वभाव र त्यसका परिणामहरू सारा जगतले देख्न सक्ने हुन्छन्। सुरुमै सैतानलाई पुरै नाश गरियो भने स्वर्गदुत र सारा जीवहरू परमेश्वरप्रति डर हुन्थ्यो र उहाँलाई अपमान गर्न बहाना मिल्थ्यो। अब न्यायको समयमा उहाँको प्रेम कस्तो न्यायोचित रहेछ भनेर सबैले महसुस गर्नेछन् र सारा जगतमा उहाँको सम्मानको स्थापना हुनेछ। खराब तत्वको उदय फेरि कहिल्यै हुनेछैन। प्रभुको वचनमा यो उल्लेख गरिएको छ, “परमप्रभुको विरुद्धमा उनीहरूले जस्तोसुकै षड्यन्त्र गरे तापनि उहाँले त्यो खतम पारिदिनुहुनेछ। दुःख दोस्रो पटक आउँदैन।” नहुम १ : ९ । पापबाट परिक्षित र त्यसको परिणाम प्रमाणित भएको देखेको सृष्टिले परमेश्वरप्रति बफादार हुनुबाट कहिल्यै पनि हट्ने छैन। तिनीहरूको सामु उहाँको असल चरित्र पुर्णरूपमा उघारिएको तिनीहरूले महसुस गर्नेछन्।

जो मानिस परमेश्वरको व्यवस्था, नीति वा दश आज्ञाहरूलाई अवज्ञा गर्छ वा वेवास्ता गरेर चल्दछ त्यो मानिसले आफ्नो भविष्य आफैले निर्धारण गरेको हुन्छ। उसले भौतिक कुराहरू मात्र रोपेको हुन्छ, पापका ज्यालाहरू उसले पाइरहेका हुन्छन् र अनन्तको बिनाशमा आफुलाई पारिरहेको हुन्छ। यो अनन्त जीवनको विपरित हो। परमेश्वरमा समर्पित जीवन र उहाँको पवित्र व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूको पालनले निश्चयनै उसको निम्ति असल परिणाम हुनेछ। “अनन्त जीवन यही हो, कि तिनीहरूले तपाईं, एकमात्र सत्य परमेश्वरलाई चिनुन्, र तपाईंले पठाउनुभएको येशू ख्रीष्टलाई चिनुन्।” युहन्ना १७:३ ।

विद्रोहलाई दबाइने छ

शान्तिका परमेश्वरले चाँडै नै सैतानलाई तिमीहरूका
खुट्टामुनि कुल्चनुहुनेछ। हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको
अनुग्रह तिमीहरूसँग रहोस्।

रोमी १६:२०

जुन समयदेखि आदमले आफ्नो दिमागलाई सैतानको योजनामा सुम्पेका थिए, त्यस समयदेखि ठिक र बेठिकको, परमेश्वर र सैतानको बीचमा, महान संग्राम भइरहेको छ। यदि ठिक काम गर्नुमा जीवन जोडिएको छ भने सैतानले त्यसलाई बशमा राख्न सक्दैन। धर्मपरायणतामा जोश, जाँगर र फुर्ती आउँछ जुन परमेश्वरबाट आएको हुन्छ। परमसत्यले असत्यमाथि विजय पाउनेछ, र परमेश्वरले शत्रुलाई पराजित गर्नुहुनेछ।

हाम्रो लागि येशूले सैतानमाथि बिजय पाउनुभएको थियो। उहाँ सैतानभन्दा शक्तिशाली हुनुहुन्छ। छिट्टै उहाँले उसको शिर उहाँको पाऊले कुल्चि दिनुहुनेछ। “जगतकै हित र दयाको निमित्त परमेश्वरले अन्तमा उहाँको अनुग्रहलाई लत्याउनेहरूलाई नाश गर्नुहुनेछ। दुष्टहरूमाथि उहाँले आगो र गन्धक बर्साउनुहुनेछ। पिल्स्य्याउने तातो हावा तिनीहरूको भाग हुनेछ।” भजन ११: ६ ।

अनन्त जीवन धर्मीहरूको सम्पत्ति हो भने, मृत्यु दुष्टहरूको भाग हो। मोशाले सारा इस्राएली समूदायको अगाडि यो आदेश प्रस्तुत गरेका थिए, “हेर, आज मैले तिमीहरूका अगि जीवन र वृद्धि, अनि मृत्यु र नाश राखेको छु। परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरलाई प्रेम गर्न, उहाँका मार्गमा हिँड्न, उहाँका आज्ञा, विधि र नियमहरू पालन गर्न म आज

तिमीहरूलाई आदेश दिँदछु। तब मात्र तिमीहरू जिउनेछौ, तिमीहरूको वृद्धि हुनेछ, र तिमीहरूले अधिकार गर्न लागेका देशमा परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले तिमीहरूलाई आशिष् दिनुहुनेछ।” व्यवस्था ३०:१७ -१६ ती पदहरूमा मृत्यु भनेर आदमलाई सम्बोधन गरेको मृत्यु होइन किनभने सारा मानव प्राणी उसको अवज्ञाले गर्दा मृत्युदण्ड भोग्नुपर्दछ। तर “दोस्रो मृत्यु” हो जुन अनन्त जीवनको बिपरित हो।

सफा गर्ने आगोको ज्वालामा दुष्टहरूलाई अन्तमा नाश गरिनेछ। दुवै जरा र हाँगाहरू सदाको निमित्त जलाएर यस जगतबाट बिलाइदिनेछ। सैतान जरा हो र उसका अनुयायीहरू हाँगाहरू हुन्। दश आज्ञालाई उल्लङ्घन गर्दा र त्यसलाई कुल्चिँदा पाउने पूरा दण्डको कार्यान्वयन हुनेछ। न्यायको माग पूरा हुनेछ। त्यसबेला स्वर्ग र पृथ्वीले यहीवाको धार्मिकतालाई देखेर उहाँको सराहना गर्नेछ।

यस संसार र यस संसारका मानिस तथा जीवहरूलाई बर्बाद र विध्वंस गर्ने योजना सदाको निमित्त अन्त्य हुनेछ। छ हजार वर्ष भन्दा बेसी उसले उसको इच्छा अनुसार यस संसारमा विध्वंसको ताण्डव नृत्य उसले गन्यो र सारा जगतलाई शोकसागरमा डुवाइदिएको थियो। सारा सृष्टि नै प्रसवबेदनाको पीडाको दर्दनाक क्रन्दनले भरिएको थियो। अब सैतानको उपस्थिति, उसको छल, प्रलोभन र भ्रष्टको जालोबाट सदाको निमित्त परमेश्वरका जीवहरूले उनमुक्ति पाउनेछन्।

यस संसारमा तपाईंको जन्मको लक्ष्य छ, त्यो लक्ष्यमा तपाईं अघि बढिरहनु आवश्यक छ। मुक्ति पाएकाहरूसँग, पवित्र स्वर्गदुतहरूसँग र संसारका मुक्तिदाता येशूसँग सङ्गत गर्न तपाईं योग्य बन्न अर्थात् सक्षम बन्नप्रण गर्नु नै तपाईंको जीवनको लक्ष्य हुनुपर्दछ।

मानिसको स्वेच्छाचारी वा हठी प्रवृत्ति

मेरो डर मान्ने अर्थात् ममाथि श्रद्धा राख्ने र सधैं मेरा सबै
आज्ञाहरू पालन गर्ने तिनीहरूका हृदय भए त कस्ता
राम्रो हुनेथियो, ताकि तिनीहरू र तिनीहरूका
सन्तानको भलो सधैंभरि होस्!

व्यवस्था ५ : १९

जब सैतानलाई स्वर्गबाट निष्काशन गरियो, तब ऊसँग उसको पक्षमा रहेका विद्रोही स्वर्गदुतहरू पनि स्वर्गबाट खसालिएको थियो। त्यसबेला सैतानले यो महसुस गर्‍यो कि उसमा भएका शुद्धता र स्वर्गको महिमा तथा इज्जत उसले गुमायो।

आफ्ना स्वर्गदुतहरूसँग सरसल्लाह गरेर परमेश्वरको शासनको बिरुद्धमा अझै जाने नियतले योजना बनायो। जब आदम र हव्वालाई सुन्दर बगैँचामा राखिएका थिए, तब तिनीहरूलाई नाश गर्न उसले योजनाहरू बनाएको थियो।

सैतानले आफ्नो काम हव्वाबाट सुरु गऱ्‍यो। परमेश्वरको आदेशलाई पालन नगर्न उसले उनलाई उक्सायो। पहिले त उनी आफ्नो श्रीमानबाट छुटेर डुल्नु गइन्। त्यसपछि निषेध गरिएको रूखतिर अनावश्यकरूपमा आफुलाई पारिन्। अनि त्यस रूखबाट उनले छलीको आवाज सुनिन्। त्यस आवाजले उनलाई परमेश्वरको आदेशलाई शीं गर्‍न आँट गर्न लगायो। परमेश्वरको स्पष्ट निर्देशन थियो कि जुन दिन आदमले रूखको फल खान्छ त्यो दिन उनी मर्नेछ। सैतानले उहाँको त्यो आदेशको प्रतिवाद गर्दै यदि हव्वाले त्यो रूखको फल खाइन् भने उनी अमरमात्र हुने होइन उनी त भगवान वा भगवती नै हुनेछिन् भनेर उक्सायो। अनि सैतानको छललाई हव्वाले आफ्नो दिमागमा

खेलाइन् र सोचिन् परमेश्वरले दिनुभएको आदेश उहाँले भनेको जस्तो नहुन सक्छ। अनि उनले परमेश्वरको आज्ञालाई पालन नगर्ने सुरु कसिन्। उनले निषेधित फल टिप्न हात बढाइन्। त्यसलाई टिपिन् र खाइन्। त्यो फल आफ्नो श्रीमानलाई पनि प्रलोभमा पारेर दिइन्।

आदमको अनुहार दुःखित भएको मैले देखें। तत्कालिन् उनी चकित भए र डराए पनि। उनको दिमागमा द्वन्द्व चल्यो। उनको श्रीमति अब मर्नेछिन् भनेर उनले महसुस गरे। तिनीहरूको बीचमा छुटपाट हुने निश्चय भएको उनले देखे। हव्वाप्रति उनको प्रेम जब्बर थियो। अनि अत्यन्तै निराश भएर हव्वाकै गतिमा आफुलाई पार्न निर्णय गरे। त्यो फल उनले तुरन्तै लिए र खाए। अनि त सैतान खुशी भएर नाचे। हव्वाप्रतिको प्रेमले आदमले परमेश्वरको आज्ञाको अवज्ञा गरे। उनी पनि हव्वासँगै मर्न तयार भए।

परमेश्वरको नीति विपरित हामीलाई चलाउन सैतानले अनेकौं जालझेल गरेर हामीलाई फसाउन खोज्छ। जेभएतापनि परमेश्वरको आदेश नमान्नु वा उहाँको नीतिमा नचल्नु सधैं विनाशकारी हुन्छ। परमसत्य के हो त्यो जान्न हाम्रा हृदयहरू त्यसमा लगाउनुपर्दछ। बाइबलमा भएका सबै पाठ र लेखाहरू हाम्रो चेतावनी र शिक्षाको निम्ति हो। सैतानको जालबाट जोगाउन तिनीहरू हामीलाई दिएका हुन्। तिनीहरूलाई वेवास्ता गर्दा हाम्रै सर्वनाश हुन्छ।

परमेश्वरका आज्ञा, आदेश वा नीतिहरूलाई उलङ्घन गरेर चल्ने प्रवृत्ति

*असल समझदारीले निगाह प्राप्त गर्छ, तर बेईमानको
मार्गचाहिँ कठिन हुन्छ।
हितोपदेश १३ : १५*

मानिस पतन भयो भन्ने समाचार सार स्वर्गभरि फैलियो। सबैको बजाउने बिणा रोकियो। सबै जीवहरू निशब्द भए। अत्यन्तै शोकित भएर स्वर्गदुतहरूले आ-आफ्नो श्रीपेच फुकाले। सारा स्वर्ग नै विचलित भयो र हलचल मच्चियो। दोषी दम्पतिलाई के गर्ने भनेर परिषद बस्यो। तिनीहरूले जीवनको रूखको फल खाएर पापै अवस्थामा अमरत्व धारणा गर्दा कि भनेर स्वर्गदुतहरूमा डर पस्यो। तर परमेश्वरको आज्ञा नमान्ने दम्पतिलाई बगैँचाबाट निकाल्ने निर्णय उहाँले गर्नुभएको थियो। जीवनको रूखमा आदम र हव्वाले आफ्नो हात नबढाउनु भनेर त्यसलाई सुरक्षित गर्न स्वर्गदुतहरूलाई तुरन्तै खटाइएको थियो। सैतानको योजना यो थियो: आदम र हव्वाले परमेश्वरको आज्ञा पालन नगरुन्, उहाँको क्रोध तिनीहरूमाथि परुन्, जीवनको रूखको फल पनि खाउन्, पापमै तिनीहरू रहेर परमेश्वरको आज्ञा पालन नगर्ने मनस्थितिमा तिनीहरू परुन् र पाप अमर बनुन्। तर स्वर्गदुतहरू पठाइएर ती दम्पतिलाई बगैँचाबाट बाहिर निकालिदिए। त्यस रूखलाई सुरक्षा गर्न स्वर्गदुतहरूलाई खटाइएको थियो।

आदम र हव्वालाई पापमा फसाएर सैतानले सफलता हासिल गर्‍यो। सैतानको पतनले अरूहरूलाई पनि उसको पतनमा सहभागी गराएर दुःख दियो। सैतान स्वर्गबाट निष्काशन गरिएको थियो भने आदम र हव्वालाई रमणीय अदनको बगैँचाबाट।

परमेश्वरको आदेश नमान्दा आदमले अदनको बगैँचा गुमाउनु पर्‍यो। परमेश्वरका आज्ञाहरू, नीतिहरू नमान्दा मानिसहरूले स्वर्ग

गुमाउनेछन् र अनन्तसम्म पाइने परमआनन्दबाट सदा बंचित हुनेछन्। यो कुनै मनगढन्ते, दन्त्यकथाबाट निस्किएको कथा होइन। तर म सत्य कुरा भन्दैछु। तपाईंहरूलाई पनि सोध्दछु, तपाईंहरू कसको पक्षमा हुनुहुन्छ?

यो सत्य हो कि सैतानका मार्गहरू आकर्षित, मनमोहक र रमाइलो देख्छन्। तर ती सबै छलहरू हुन्। जब कोही पाप वा खराब तत्वमा पर्छ, तब पछि आएर तिनीहरू तितो खेद प्रकट गर्नुपर्ने हुन्छ र भ्रष्ट हुने जालोमा पर्छ। त्यो मानिस तल तल झर्दै गर्दा अनेकौं मान, सम्मान त पाउला तर उसको बाटोमा काँडे काँडाहरू भएको हुन्छ।

बाइबलले स्पष्टसँग उल्लेख गरेको छ: “असल समझदारीले निगाह प्राप्त गर्छ, तर बेईमानको मार्गचाहिँ कठिन हुन्छ।” हितोपदेश १३ : १५ । तर परमेश्वरको बुद्धि तथा आत्मज्ञानमा रहेर उहाँका आज्ञा पालन गर्नेहरू बुद्धिमानी ठहर्छन् र आशिषमा यसरी सहभागी हुन्छन् “धन्य हो त्यो मानिस जसले बुद्धि प्राप्त गर्छ,” र समझशक्ति हासिल गर्छ, किनभने बुद्धि चाँदीभन्दा धेरै लाभदायक हुन्छ र त्यसले सुनले भन्दा बढी फाइदा दिन्छ। त्यो मानिकभन्दा पनि बहुमूल्य हुन्छ, र तिमीले इच्छा गरेको कुनै पनि थोक त्यससँग तुलना गर्न सकिँदैन। बुद्धिको दाहिने हातमा दीर्घायु, र त्यसको देब्रे हातमा धन र सम्मान हुन्छन्। त्यसका मार्गहरू आनन्दायक हुन्छन्, र त्यसका सबै बाटोहरू शान्तिका हुन्छन्। “बुद्धिलाई अँगाग्नेहरूका निमित्त त्यो एक जीवनको रूख हो, त्यसलाई पक्रनेहरूले आशिष् पाउनेछन्।” हितोपदेश ३ : १३ - १८ । येशूको आज्ञा र नीति पालन गरेर चल्ने प्रत्येक कदम, उहाँको निमित्त गरेको प्रत्येक स्वार्थ त्याग, प्रत्येक दुःख, कष्ट र परिक्षा सहेको र प्रत्येक प्रलोभन, लालचबाट उम्केर विजय प्राप्त गर्ने प्रत्येक व्यक्ति अन्तिम गौरवमय विजयतिर कदम कदममा लम्किरहेको हुन्छ। यदि ख्रीष्टलाई हाम्रो पथप्रदर्शक बनायौं भने उहाँले हामीलाई सुरक्षित स्थानमा अगुवाइ गर्नुहुनेछ।

मुक्तिको पहिलो प्रतिज्ञा

तेरो र स्त्रीको बीचमा, र तेरो सन्तान र स्त्रीको सन्तानको
बीचमा म दुश्मनी हालिदिनेछु। त्यसले तेरो शिर
कुच्याउनेछ, र तैले त्यसको
कुर्कुच्चो डस्नेछस्।“

उत्पत्ति ३:१५

अदनको बगैंचामा नै सैतानमाथि गरिएको फैसलाले मानिसको मुक्तिको बारेमा मानिसलाई पहिलो अवगत गराएको थियो। प्रभुले यो घोषणा गर्नुभयो, “तेरो र स्त्रीको बीचमा, र तेरो र स्त्रीको सन्तानको बीचमा म दुश्मनी हालिदिनेछु। त्यसले तेरो शिर कुच्याउनेछ, र तैले त्यसको कुर्कुच्चो डस्नेछस्।” हाम्रा पहिला पुर्खाले सुनेका त्यो फैसला तिनीहरूको निमित्त प्रतिज्ञा वा मुक्तिको वाचा थियो। मानिस र सैतानको बीचमा हुने संग्रामलाई त्यस फैसलाले भविष्यवाणी गरिएतापनि अन्तमा आएर हाम्रो परमशत्रुको शक्तिलाई छियाछिया पारिनेछ भनेर त्यसले घोषणा गरेको थियो। आफूहरूले गरेको महान् पापको बारेमा आदम र हव्वालाई थाहा नभएतापनि तिनीहरू सैतानको काबुमा बस्न आवश्यका नभएको तिनीहरूलाई जानकारी दिइएको थियो। परमेश्वरको पुत्रले तिनीहरूको पापको निमित्त प्रयाच्छित गर्न आफूलाई सुम्पिनुभएको थियो। तिनीहरूले परमेश्वरको आज्ञालाई सरासर उलीँन गरेकोले तिनीहरू तत्कालै मर्नुपर्थ्यो तर तिनीहरूको बदलिमा येशूले आफ्नै ज्यान नौछ्यावर अर्थात् समर्पण गर्न निर्णय गर्नुभएको थियो। तिनीहरूलाई वा समस्त मानव प्राणीलाई समयको अवधि दिएको थियो, जुन समयमा पश्चाताप र येशूमाथि विश्वास गरेर तिनीहरू फेरि परमेश्वरका सन्तान हुने अवसर पाओस्।

प्रथम् मानिस सैतानको प्रलोभनमा फस्न राजीभएको थियो। परमेश्वरको पुत्र येशू जीवन र मृत्युको बीचमा खडा हुनुभएको थियो। उहाँले यो वचन दिनुभयो, “मानिसमाथि परेको दण्ड ममाथि परोस्। मानिसको ठाउँ म लिनेछु। उसले अनन्त जीवन पाउन अर्को अवसर पाएको म चाहन्छु।”

पाप आउने वित्तकै त्यहाँ मुक्तिको प्रावधान बनेको थियो र त्यहाँ मुक्तिदाता खडा हुनुभएको थियो। आफु दुःख, कष्ट र पीडा भोग्नुपर्नेछ भन्ने ज्ञान येशूमा थियो, तैपनि मानिसको बदलिमा उहाँ उभिनु भयो। आदमले पाप गर्नेबित्तिकै परमेश्वरको पुत्र मानव जातिको निमित्त जमानत हुन आफूलाई सुम्पिनुभयो। जब येशू कलभरीको क्रुसमा मर्नुभयो तब अपराधी मानव जातिमाथि गरिएको दण्डको फैसलालाई उहाँले बदर गर्नुभएको थियो।

तत्कालिन आदम र हच्वाको अगाडि अन्धकार, निराश र उदासिनता मृत्यु जस्तै घुमिरहेतापनि तिनीहरूलाई मुक्तिदाताको प्रतिज्ञा दिइएको थियो। उहाँ नै आशाको तारा थियो र उहाँले नै अन्धकार भविष्यलाई उज्यालो बनाउने थियो। सुसमाचार आदमलाई पहिलो पल्ट ख्रीष्टले नै सुनाउनुभएको थियो। आदम र हच्वाले आफ्नो गलतिप्रति हृदयदेखिनै दुःख प्रकट गरेका थिए र आफ्ना दोषप्रति पश्चाताप गरेका थिए। तिनीहरूले परमेश्वरको अमूल्य प्रतिज्ञालाई विश्वास गरे। त्यसको फलस्वरूप तिनीहरू सदाको निमित्त नाश हुनेबाट जोगाइएको थियो।

अनन्तकाल देखि मुक्तिदाता

हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टका परमेश्वर र पिताको प्रशंसा होस्,
जसले हामीलाई स्वर्गीय स्थानहरूमा हरेक आत्मिक
आशिषले ख्रीष्टमा आशीर्वाद दिनुभएको छ। उहाँको
सामुन्ने पवित्र र निष्कलङ्क होऔं भनेर संसारको
उत्पत्तिभन्दा अघिबाटै उहाँले हामीलाई चुन्नुभयो।
एफिसी १:३ - ४

मानिसको पतनदेखि उहाँको इच्छा बमोजिम परमेश्वरले मुक्तिको योजना प्रस्तुत गर्नुभएको थियो। जुन मानिसको स्थिति पाप आउनुभन्दा अगाडि अदनको बगैंचामा थियो त्यही स्थितिमा उसलाई पुनर्स्थापित गर्ने परमेश्वरको योजना भइरहेको छ। प्रत्येक पश्चातापी मानिसलाई परमेश्वरले क्षमा दिन र ग्रहण गर्न सम्भाव्यता क्रूसमा येशूको मृत्युले बनेको थियो।

जब क्रूसमा प्रभु येशू पीडाले ग्रस्त भएर झुण्डिरहनुभएको थियो, तब स्वर्गदुतहरू उहाँका वरिपरि थिए। तिनीहरूले उहाँलाई एक टक लगाएर हेरिरहेका थिए। जब उहाँ कराउनुभयो तब स्वर्गदुतहरू अत्यन्तै भावुक भएर एक आपसलाई सोधे, “के परमप्रभु यहीवाले उहाँलाई उद्धार गर्नुहुनेछैन र?”

तब यी वचनहरू बोलिएको ती स्वर्गदूतहरूमा गुञ्जियो: “आफुले दिनुभएको वचनलाई फिर्ता नलिने प्रभु शपथ खानुभएको छ। पिता र पुत्र मिलेर अनन्तको करार पुरा गर्ने प्रतिवद्धता कायम राख्ने निधो गरे। परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो कि उहाँले आफ्नो एकमात्र पुत्रलाई दिनुभयो, जसले उहाँलाई विश्वास गर्छ त्यो नाश नहोस् तर

उसले अनन्त जीवन पाओस्।“ यो महान् त्याग र बलिमा झुम्मिन येशू एकलैको निर्णय थिएन। संसारको उत्पत्ति हुनुभन्दा वा संसारको जग राख्नुभन्दा अघिनै पापको सम्भाव्यता भएकोले त्यसैबेला पिता र पुत्रको बीचमा करार बाँधिएको थियो। मानव जीवनको निम्ति ख्रीष्ट जमानत हुन पिता र पुत्रले हात मिलाएर औपचारिकरूपमा गम्भिर प्रण गरेका थिए। सैतानको छलछामले मानिसलाई नियन्त्रण गरियो भने त्यसको समाधानको उपाय उहाँहरूले यस संसार सृष्टि हुनुभन्दा अघि नै तर्जुमा गर्नुभएको थियो।

स्वर्गका परिषदहरूमा मानव जातिको मुक्ति सधैं चासोको विषय बनिएको थियो। यस पृथ्वीको जग बसाल्नुभन्दा पहिले नै दया, करुणा र सदाशयतको करार बनिएको थियो। जसरी परमेश्वर नहुनुभएको कुनै समय थिएन, त्यसरी नै मानव जातिलाई आफ्नो अनुग्रह पोखाउने परमेश्वरको आनन्द उहाँको अनन्तको दिमागमा नभएको क्षण कहिल्यै भएको थिएन।

यस विषयमा जतिजति हामी सोच्छौं, त्यतित्यति त्यस विषयको गहिऱ्याइमा हामी डुब्छौं। यद्यपि, हामी अध्ययनद्वारा जतिसुकै गहिऱ्याइमात्यस विषयमा पुगेतापनि मुक्तिदाताको महिमाको केवल एक झलकमात्र देख्दछौं। जीवनको राजकुमारको महिमा बुझ्न कुनै पनि मानिसको शक्ति र बुद्धिलाई भ्याउन सक्दैन। मानिसलाई मुक्तिदिने परमेश्वरको रहस्यमय र अचम्मको विषयलाई स्वर्गदुतहरू आफैले हेर्न चाहेका थिए।

मानिसको निम्ति मुक्तिधन तिर्ने परमेश्वरको योजना

*तिमी र तिमीपछिका तिम्रा सन्तानका परमेश्वर हुनलाई मेरो
करार मेरो र तिम्रो र तिमीपछिका तिम्रा सतानहरूका
बीचमा युग-युगसम्म स्थापित गर्नेछु।
उत्पत्ति १७ : ७*

बाइबलले दुई व्यवस्था वा कार्यनीतिहरू प्रस्तुत गर्दछ। तिनीहरूमा एउटा अपरिवर्तनीय र अनन्तको, अर्को आपतकालिन वा कामचलाऊको निम्ति र अस्थायी छन्। अनुग्रहको करार पहिला मानिससँग अदनको बगैँचामा बाँधिएको थियो। त्यो मानिसको पतनपछि भएको थियो। सर्प वा सैतानको टाउकोलाई स्त्रीको सन्तानले कुल्चिदिनेछ भनेर परमेश्वरले त्यसबेला प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो। यस करारले सबै मानिसहरूलाई पापबाट क्षमा उपलब्ध गराइएको छ, र येशुमा विश्वास राखेर भविष्यमा आज्ञाकारी हुन परमेश्वरको अनुग्रहले साथ दिनेछ भनेर त्यही करारले जनाउँदछ। परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूप्रति निष्ठावान, आस्थावान र बफादार हुने सर्तमा अनन्त जीवनको प्रतिज्ञा प्रत्येक मानव प्राणीलाई दिइएको छ। यसैमा पुरानो करारमा पुर्खाहरूले अनन्त जीवनको आशा पाएका थिए।

आदम र हव्वालाई प्रस्तुत गरिएको त्यही प्रतिज्ञा अब्राहमलाई पनि नविकरण गरिएर प्रस्तुत गरिएको थियो। परमेश्वरले उनलाई यो प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो: “तिम्रै सन्तानद्वारा पृथ्वीका सबै जातिहरू आशीर्वादी हुनेछन्।” उत्पत्ति २२:१८ यस प्रतिज्ञाले येशूलाई औँल्याउँछ। त्यसैकारण अब्राहमले बुझेर नै आफ्ना पापहरूको क्षमा येशू ख्रीष्टले दिनुहुनेछ भनेर विश्वास गरेका थिए। यही आस्था तथा विश्वासको

आधारमा अब्राहम धार्मिकतामा गनिन पुगेको थियो। अब्राहमसँग गरिएको करारमा परमेक्वरको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरूको आधिकारितालाई पनि कायम राखिएको थियो। परमेश्वर अब्राहमकहाँ देखा पर्नुभयो र भन्नुभयो, “जब अब्राम उनानसय वर्षका भए तब परमप्रभु अब्रामकहाँ देखा पर्नुभयो, र तिनलाई भन्नुभयो, “म सर्वशक्तिमान् परमेश्वर हुँ। मेरो सामु हिँड्, र निर्दोष भएर बस्।” उत्पत्ति १७ : १ । परमेश्वरप्रति निष्ठावान हुने उहाँको सेवकको बारेमा उहाँले नै यसरी गवाही दिनुभएको थियो, “अब्राहामले मेरो वचन पालन गर्नुभयो, र मैले दिएका आदेशहरू, मेरा आज्ञाहरू, मेरा नियमहरू र मेरा विधिविधानहरूको प्रतिपालन गर्नुभयो।” उत्पत्ति २६: ५ ।

अब्राहमलाई दिइएको करार येशूको रगतले अनुमोदन गरिएको थियो, र यसलाई “दोस्रो” वा “नयाँ” करार भनेर सम्बोधन गरिएको छ। किनभने जसरी पहिलो करारलाई पशुको रगतद्वारा लालमोहर वा टाँचा लगाइएको थियो त्यसरी नै दोस्रो करारलाई पनि येशूको रगतले लालमोहर लगाइएको थियो।

अनुग्रहको करार कुनै नयाँ सत्य होइन। यो अनन्तकालदेखि परमेश्वरको दिमागमा थियो। त्यसैकारण यसलाई अनन्तको करार भनिएको थियो। यदि हामी अब्राहमको करारमुनि राख्छौँ भने हामीलाई पनि अनन्त जीवनको आशा छ। यो अनुग्रहको करार येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गरेर उपलब्ध हुन्छ।

अब्राहमलाई सुसमाचार प्रचार गरिएको थियो। त्यसैबाट उनले आशा प्राप्त गरेका थिए। आज प्रचार गरिएको सुसमाचार पनि त्यही हो।...अब्राहमले येशूले हेरेका थिए, जो हाम्रो विश्वासलाई पनि सुरु गर्नुहुन्छ र अन्त्य गर्नु हुन्छ।

मानिसले आफूलाई मुक्ति दिलाउन असमर्थ

हामी जान्दछौं, व्यवस्थाका कामद्वारा मानिस धर्मी ठहरिँदैन, तर येशू ख्रीष्टमाथिको विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ। यसकारण हामीले पनि हाम्रो विश्वास ख्रीष्ट येशूमा राख्यौं, ताकि हामी व्यवस्थाका कामद्वारा होइन तर ख्रीष्टमा राखिएको विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन सकौं, किनकि व्यवस्थाका कामद्वारा कोही पनि धर्मी ठहरिँदैन।

गलाती २:१६

बाइबलले “पुरानो” करार भनिएको अर्को सहमती परमेश्वर र सिनै पहाडमा इस्राएलीहरूको बीचमा गरिएको थियो। यसलाई पशुको रगतले अनुमोदन गरिएको थियो।

परमेश्वरले तिनीहरूलाई दश आज्ञाहरू सहित विभिन्न नीतिनिर्देशन वा व्यवस्था दिनुभएको थियो। यदि तिनीहरूलाई पालन गर्ने सतर्तमा तिनीहरूले आशिष पाउँथ्यो: “यदि तिमीहरूले मेरा कुरा साँच्चै नै सुन्यौं र मेरो करार पालन गर्नुभन्ने, समष्टि जातिहरूमध्ये तिमीहरूचाहिँ मेरो बहुमुल्य निज धन हुनेछौं। सारा पृथ्वी मेरै भए तापनि तिमीहरू मेरो निश्चित पूजाहारीहरूको एक राज्य र एक पवित्र जाति हुनेछौं।” प्रस्थान १९ : ५ - ६ । आफ्ना हृदयमा भएका पापहरूको बारेमा इस्राएलीहरूले महसुस गर्न सकेका थिएनन्, येशूबिना तिनीहरूले परमेश्वरको आज्ञा पालन गर्नु असम्भव थियो। तिनीहरूले त्यो नसोचिकन तुरन्तै परमेश्वरसँग करार बाँधेका थिए। भावुक भएर तिनीहरूले आफ्नो धार्मिकता आफ्नै प्रयासमा जारी राख्न सकिन्छ भनेर परमेश्वरसँग यो प्रतिवद्धता जनाएका थिए, “परमप्रभुले भन्नुभएका सबै कुरा हामी गर्नेछौं र आज्ञाकारी हुनेछौं।” प्रस्थान

२४:७ अत्यन्तै महान महिमित र राजकीय तरिकाले दश आज्ञाहरू घोषणा गरिएको तिनीहरूले देखेका र सुनेका थिए। सिनै पहाडको मुनि उभिरहेका जन समूह त्यसबेला डरले त्राही त्राही भएर थुरथुर कामेका थिए। तर केही हप्ताभित्रै परमेश्वरसँग गरिएको करार भङ्ग गरेका थिए। दश आज्ञाहरूमा कुँदिएको कुनै पनि मुर्तिलाई पुजा नगर्नुभन्ने भन्ने आज्ञालाई तोडर गाईको वाच्छाको मुर्ति बनाएर तिनीहरूले ढोग्न पुगेका थिए। अब तिनीहरूको पाप कतिको खराब रहेछ र त्यसबाट क्षमा पाउन आवश्यक भएको तिनीहरूलाई महसुस गराउन मुक्तिदाताको आवश्यकतालाई तिनीहरूलाई अनुभव गराइएको थियो। त्यो आवश्यकता अब्राहमसँग बाँधिएको करारमा थियो। विभिन्न बलिप्रथाहरू येशूको मृत्युको छायाँ थियो भनेर तिनीहरूलाई सिकाइएको थियो।

“पुरानो करार” का सर्तहरू थिए, आज्ञा पालन गर र बाँच: “मैले तिनीहरूलाई मेरा विधिहरू दिएँ र मेरा नियमहरू देखाएँ, किनभने जुन मानिसले ती पालन गर्छ, तिनैबाट यो बाँच्नेछ।” इजकिएल २०:११ “तिमीहरूले मेरा यी विधिविधानहरू पालन गर्नु, किनभने ती पालन गर्ने मानिस तीद्वारा जीवित रहनेछ। म परमप्रभु हुँ।” लेबी १८ : ५ । तर परमेश्वरको व्यवस्था वा नीतीहरूलाई पालन नगरि मानिसहरू चल्दा तिनीहरू खराब र दुष्ट हुनेभएकाले तिनीहरूमाथि श्राप पनि दिएको थियो, “यस व्यवस्थाका वचन पुरा गरी पालन नगर्ने मानिस श्रापित होस्।” व्यवस्था २७ : २६ “उत्तम प्रतिज्ञाहरूमा” “नयाँ करार” स्थापित भएको थियो, जसमा पापहरूको क्षमा, हृदयलाई परिवर्तन गर्ने वा नविकरण गर्ने परमेश्वरको अनुग्रहको उपलब्ध र परमेश्वरको व्यवस्थासँग एकसुरता ल्याउने प्रावधान थियो। तिनै माध्यमबाट अब्राहमको करारमा उपलब्ध गराइएको मुक्ति थियो।

हाम्रा स्वर्गदूतहरू मित्र र संरक्षकहरू हुन्

के ती सबै स्वर्गदूतहरू मुक्ति पाउनेहरूका खातिर सेवा गर्नलाई पठाइएका सेवा गर्ने आत्मा वा जीवहरू होइनन्? “

हिब्रू १ : १४

मानिसलाई उपलब्ध गराएको मुक्तिको योजनामा अनन्तको बलिदान वा त्यागसाथ सारा स्वर्ग समावेश भएको छ। जब मुक्तिको योजनालाई ख्रीष्टले स्वर्गदूतहरूको सामु राख्नुभएको तब तिनीहरू खुशी मानेका थिएनन्। मानिसहरूको मुक्तिको निम्ति तिनीहरूका प्रिय अगुवाले उच्चारणनै गर्न नसकिने पीडा भोग्नुपर्ने तिनीहरूले देखेका थिए। स्वर्गको शुद्धताता र शान्तिबाट ओर्लेर यस पतित र भ्रष्टभएको पृथ्वीमा आएर दुःख, कष्ट, शोक, गिल्ला र मृत्यु भोग्नुपर्ने उहाँका वचनहरू स्वर्गदूतहरूले बढो दुःख र अचम्म मान्दै सुनेका थिए।

मानिसको मुक्तिको निम्ति आफूहरू मर्न स्वर्गदूतहरूले प्रस्ताव राखेका थिए। तर पापको ऋण स्वर्गदूतले तिर्न सक्दैनथ्यो: जसले मानिसलाई सृष्टि गर्नुभयो उहाँलेसँगमात्र उसलाई मुक्तिदिने शक्ति र अधिकार थियो। तैपनि मुक्तिको योजनामा स्वर्गदूतहरू पनि सहभागी हुने भएका थिए। येशू “अलि बेरको निश्चित स्वर्गदूतहरूभन्दा केही तल होच्याइनुभयो।” हिब्रू २ : ९ जब येशूले मानवरूप धारण गर्नुपर्ने भएको थियो, तब उहाँको शक्ति ती स्वर्गदूतहरूको बराबरीमा नहुने भएकोले तिनीहरूले उहाँको सेवा गर्नुपर्ने भएको थियो। उहाँको दुःख र कष्टमा तिनीहरूले बल र शान्ति दिनुपर्ने भएको थियो। तिनीहरू सेवा गर्ने आत्मा वा अदृश्य जीवहरू थिए। मुक्तिमा सहभागी हुने मानिसहरूलाई सेवा गर्न तिनीहरूलाई पनि खताइनुपर्ने भएको थियो। मुक्ति पाएका जनहरूलाई दुष्ट स्वर्गदूतहरूबाट तिनीहरूले सुरक्षा दिनुपर्ने भएको

थियो साथै सैतानले तिनीहरूलाई निरन्तररूपमा अन्धकारले छोपेको हुन्थ्यो र तिनीहरूलाई त्यसबाट उकास्न स्वर्गदुतहरूलाई नै परिचालन गरिने भएको थियो।

जहाँ जहाँ आवश्यकता धेरै छ त्यहाँ त्यहाँ स्वर्गदुतहरूको उपस्थित हुन्छन्। आफ्नो स्वार्थसँग कठिन लडाईँ गर्नुपरेकाहरूसँग, र अत्यन्तै निराश तथा हतोत्साहको भुमरीमा पर्नेहरूलाई सहायता गर्न ती स्वर्गदुतहरू उपस्थित हुन्छन्। जब कमजोर र आफ्ना खराब स्वभावहरूरूले थरथरती काप्ने परमेश्वरका जनहरूको रेखदेख गर्न तिनीहरूलाई खताइएको हुन्छ। स्वार्थी र आफ्नो भाऊ खोज्ने मानिसहरूले कसैको सेवा गर्नु वा कुनै तल्लो स्तरको काम भनेर आफूहरूलाई तल्लो स्तरमा झार्नु भनेर अस्वीकार गर्छन्। तर दिन र चरित्रमा प्रत्येक पक्षमा खस्किएको तर परमेश्वरका जनहरूको सेवा गर्न शुद्ध र पापरहित स्वर्गदुतहरू स्वर्गकै दरवारबाट खटाइएका हुन्छन्। उत्तम संसारको अनन्तको मुल्यवान खजानामा मानिसलाई ल्याउन स्वर्गका सारा स्वर्गदुतहरू एकभएर जुटेका हुन्छन्।

परमेश्वर, स्रीष्ट र स्वर्गकादुतहरू तपाईंसँगै लडिरहनुभएको छ। मुक्तिदाताको बलमा तपाईं कुनै पनि विजेताभन्दा बढि बिजय तपाईंले प्राप्त गर्न सक्नुहुन्छ।

परमेश्वरका आज्ञाहरू पक्का र निश्चय छन्

उहाँका हातका कामहरू विश्वासयोग्य र न्यायपूर्ण छन्,
उहाँका सबै आज्ञाहरू विश्वसनीय हुन्छन्। ती
सदाकालको लागि अटल छन्, विश्वासयोग्यता
र परमसत्यतामा गरिएका छन्।

भजन १११ :७-८

परमेश्वरको व्यवस्थाको अस्तित्व मानिसको सृष्टिभन्दा अघि थियो, नत्रभने आदमले पाप गर्न सक्दैनथ्यो। आदमले परमेश्वरका आज्ञाहरू तोडेतापनि ती आज्ञाका नीतिहरू परिवर्तन भएका थिएनन्। मानिसको पतित अवस्थालाई ध्यानमा राखेर उसलाई बुझाउन परमेश्वरका आज्ञाहरू उसले बुझ्ने गरेर मिलाएका थिए।

स्वर्गदुतहरू त्यही व्यवस्था वा आज्ञाहरूका नीतिहरूमा हिँडेका थिए। परमेश्वरको शासनका नीतिहरूलाई अवज्ञा गरेको कारणले सैतानको पतन भयो। आदम र हव्वालाई सृष्टि गर्नुभएपछि ती दश आज्ञाहरूलाई तिनीहरूलाई परमेश्वरले थाहा दिनुभएको थियो। त्यसबेला लिखित रूपमा थिएन, तर यहोवाले तिनीहरूको हृदयमा राखोस् भनेर उहाँको व्यवस्था सुनाउनुभएको थियो।

परमेश्वरले हामीलाई प्रेम गर्नुभएको कारणले र हामीलाई उहाँतिर उचाल्न र हामीले आदर्श जीवन जीवन बिताउन सकोस् भनेर आज्ञापालनको स्तर हामीलाई उपलब्ध गराइएको थियो। राजकीय र तेजस्वमयी तरिकाले, मेघ गर्जाएर र बिजुली चम्काएर परमेश्वरले आफ्ना पवित्र दश नीति वा आचारसंहिताहरू सिनैको पहाडमा इस्राएलीहरूलाई प्रस्तुत गर्नुभएको थियो। मानिसको काम र कर्तव्य

के हो भनेर त्यस व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूले प्रकट गर्दछ। प्रथम चार आज्ञाहरूले परमेश्वरप्रति हाम्रो कर्तव्य र सम्बन्ध के हो र कसरी कायमा राख्ने भनेर सिकाउँदछ, अन्तिम छ आज्ञाहरू मानिसप्रति हाम्रो कर्तव्य के हो भनेर सिकाउँदछ। परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूले उहाँको इच्छालाई प्रकट गर्नेभएकोले तिनीहरू उहाँको चरित्र र स्वभावको प्रतिलिपि हो। त्यो सदाको निम्ति अटल रहनुपर्दछ। स्वर्गमा ती आज्ञाहरू परमसत्यको रूपमा सारा जगतको सामु विश्वासनीय गवाही भएर खडा भएका छन्। तिनीहरूमा एउटा आज्ञा पनि अवज्ञा गर्नुहुँदैन। भजनका लेखकले यसरी व्यक्त गर्दछन्: “हे परमप्रभु, तपाईंको वचन सनातन र अनन्त छ, आकाशमा त्यो स्थिर रहन्छ।” भजन ११९:८९ ।

सुरुदेखि नै परमेश्वर र सैतानको बीचमा महान् विवाद भनेकै उहाँको व्यवस्था वा दश आज्ञालाई लिएर भएको थियो। परमेश्वर न्यायी छैन, उहाँका ती आज्ञाहरूमा त्रुटी छ र सारा जगतको हितको निम्ति त्यसमा परिवर्तन ल्याउनुपर्छ भनेर सैतानले जिकिर गरेको थियो। परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूमाथि आक्रमण गरेर सैतानले ती आज्ञाहरूको स्रस्ता परमेश्वरकै अधिकार वा आधिपत्यलाई ढाल्न खोजेको थियो।

सैतानकै लहैलहैमा लागेर समस्त मानव जाति परमेश्वरको व्यवस्थाको बिरोधी हुन पुग्यो। तर उहाँको पुत्रको त्याग र बलिदानले परमेश्वरतिर फर्किने प्रावधान खुला गरिएको थियो। ख्रीष्टको अनुग्रहले पिताको व्यवस्था वा नीतिहरू पालन गर्न हामी सबैलाई सामर्थ्य बनाउन सक्दछ।

जब परमेश्वरलाई सम्पूर्णरूपमा विश्वास र उहाँमाथि भरोसा राख्दछौं, जब हामी पापलाई क्षमा दिने मुक्तिदाताको रूपमा येशूलाई ग्रहण गरेर उहाँमाथि भर पर्छौं, तब हामीले चाहना गरेको सबै सहायता उहाँबाट पाउन सक्दछौं।

दश आज्ञाहरूलाई अनधिकृत रूपमा परिवर्तन गर्ने आँट गर्न खोज्नु

उसले सर्वोच्चको विरुद्धमा बोल्नेछ र उहाँका पवित्र
जनहरूलाई अत्याचार गर्नेछ र ठहर्‍याइएका
समय र व्यवस्थाहरू फेर्न प्रयत्न गर्नेछ।”

ढानिएल ७:१५

मुक्तिको योजनालाई सैतानले हस्तक्षेप गर्न सकेन। येशू क्रूसमा टाँगिनुभएको थियो र तेस्रो दिनमा पुरुस्थान हुनुभएको थियो। सैतानले आफ्ना पतित स्वर्दुतहरूलाई यो सुनायो कि क्रुस र पुनरुत्थानलाई आफ्नै फाइदाको निमित्त आफुले प्रयोग गर्नेछ। येशूलाई विश्वास गर्छु भनेर दावी गर्ने इसाईहरूलाई नै सैतानले प्रयोग गर्न इच्छा गरेको थियो। यहूदी धर्ममा रहेका बलिप्रथा र सबै विधिविधानहरू येशूको मृत्युपछि अन्त्यभयो भनेर इसाईहरूलाई विश्वास गराउने सन्दर्भमा येशूको मृत्युपछि दश आज्ञाको गरिमा पनि अन्त्य भयो भनेर विश्वस्त गराउने अभियानमा सैतान लागेको थियो।

दश आज्ञाहरू यस्तो सरल थिए कि तिनीहरू अझै कायम छ र तिनीहरूलाई पालन गर्नुपर्छ भनेर धेरैले विश्वास गर्नेछ भनेर सैतानले आफ्ना दूतहरूलाई सुनाएको थियो। त्यसकारण चौथो आज्ञालाई बिगार्न प्रयास गर्ने अठोट उसले गरेको थियो, किनकि चौथो आज्ञाले जीवित परमेश्वरको बारेमा स्पष्टरूपमा परिचित गराउँदछ। आफ्ना मतियार वा प्रतिनिधिहरूद्वारा साबथको आज्ञालाई परिवर्तन गर्न प्रयास गर्न उसले तिनीहरूलाई अगुवाइ गरेको थियो। दश आज्ञाहरूमा चौथो आज्ञालेमात्र सत्य परमेश्वरको चिनारी दिएको थियो। उहाँ स्वर्ग र पृथ्वीको एकमात्र सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ भन्ने चिनो त्यही चौथो आज्ञामा छ। सैतानले ती मतियारहरूलाई येशूको महिमित पुनरुत्थानको बारेमा प्रस्तुत गरेको

थियो। हप्ताको पहिलो दिनमा उहाँको पुनरुत्थान हुनु उहाँको ठुलो इज्जत भएको थियो भनेर पनि सैतानले उसका प्रतिनिधिहरू जो इसाई भनाउँदाहरूनै थिए, सुनायो। यसरी सैतानले पुनरुत्थानलाई आफ्नो लक्ष्य पूरा गर्न प्रयोग गऱ्‍यो। सैतान र उसका स्वर्गदुतहरू अत्यन्तै खुशी भए किनकि तिनीहरूले परमेश्वरको गरिमाको विरुद्धमा रचेको षडयन्त्र येशूकै देखावटी मित्र तथा इसाई भनाउँदा अनुयायीहरूलाई प्रयोग गर्न सफल हुनेभएको तिनीहरूले महसुस गरेका थिए।

चर्चकै तर परमेश्वरमा समर्पित नभएका अगुवा, धर्मगुरु तथा पादरीहरूलाई प्रयोग गरेर चौथो आज्ञालाई विगार्न वा परिवर्तन गर्न सैतान सक्रिय भइरहेको छ। परमेश्वरले आशिष दिनुभएको र पवित्र पार्नुभएको सृष्टिको सुरुमै दिनुभएको हप्ताको सातौँ दिन साबथको (उत्पत्ति २:२,३) विरुद्धमा खडा गराउन सैतानले ती इसाई भनाउँदाहरूलाई नै प्रयोग गरेको थियो र प्रयोग गरिनै रहेको छ। हप्ताको सातौँ दिन साबथको गरिमालाई पन्छाएर सूर्यलाई भगवान भनेर पुजा गर्ने मूर्तिपुजकहरूको चाडलाई इसाई जगतमा घुसाएर त्यही दिन अर्थात् आइतबारलाई सबै इसाईहरूले पालन गर्नुपर्छ भनेर उसले तिनीहरूलाई विश्वस्त पारेको थियो र पारिनै रहेको छ।

परमेश्वरको सहरमा जाने बाटोको नक्सा परमप्रभुले स्पष्टसँग कोर्नुभएको छ। तर इसाई भनाउँदा नै महान् भ्रष्ट मार्गलाई निर्देशन गर्ने खम्बालाई उल्टोपाल्टो पारिदिएको थियो। बाइबलले अनुमोदन नगरेको गलत दिनलाई साबथ भनेर माग्नुपर्छ भनेर सैतानले ती कठित इसाईहरूद्वारा नै सिकाउन लगायो। सबै असलको शत्रुले साबथको खम्बालाई इसाई भनाउँदाहरूलाई नै प्रयोग गरेर उल्टो दिशामा फर्कायो। परमेश्वरको परमसत्यको अवज्ञा गरेर चलन नै सुख, आनन्द र आत्मिक जीवनको बाटो हो भन्ने बाटोमा सैतानले कठित इसाईहरूद्वारा नै विश्वस्त गरायो। परमेश्वरले निर्धारण गर्नु भएको समय र व्यवस्था वा नीतिहरूलाई परिवर्तन गर्न सैतानले आँट गरेको थियो र त्यो आँट इसाई भनाउँदाहरूबाट नै पुरा गर्ने उसको योजना थियो।

मानिस आत्मनिर्णय गर्न सक्ने स्वतन्त्र नैतिक माध्यम

यदि कुनै मानिसले परमेश्वरको इच्छा पालन गर्न चाहन्छ
भने, मेरो शिक्षा परमेश्वरतर्फबाट हो, कि मेरो आफ्नै
तर्फबाट हो सो उसले जान्नेछ।

युहन्ना ७:१७

मानिसलाई आत्मनिर्णयको स्वतन्त्रता दिएर सृष्टि गरिएको थियो। मानिस नैतिक प्राणी हो र कुन नीतिमा चल्ने सो स्वतन्त्रताको जिम्मा व्यक्तिगतरूपमा उसैलाई सुम्पिएको छ। तर सबै जगतका जीवहरू जस्तै ऊपनि परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई शिरोपर गरेर चल्नुपर्दछ। खराब तत्वतिर लाषने वाध्य गराउने स्थितिमा उसलाई कहिल्यै पनि राखिएको थिएन। उसले सामना गर्न नसकिने कुनै पनि परिक्षा वा प्रलोभन उसको अगाडि ल्याइएको हुँदैन। परमेश्वरले मानिसलाई यस्तो मनस्थिति दिएर सृष्टि गर्नुभएको थियो कि सैतानसँगको मुकाविलामा उसले हार्न कहिल्यै पनि आवश्यक हुनुपरेको थिएन।

पापको महान् सुरुवात गर्ने व्यक्तित्व सैताननै हो। तर सैतानले पाप गऱ्यो वा पापलाई सृष्टि गऱ्यो भन्दैमा कोही मानिस पाप गर्नुपर्छ भन्ने बहाना छैन। कुनै पनि मानिसलाई खराब काम गराउन सैतानले बलजफित बल प्रयोग गर्न सक्दैन। पाप गराउन सैतानले उक्साउँछ, प्रलोभन र लालच देखाउँछ, पाप अत्यन्तै रमाइलो र आकर्षित छ भनेर उसले हरतरहले लोभ्याउँछ, तर त्यसमा फस्ने नफस्ने आत्मनिर्णयको अधिकारलाई सैतानले हस्तक्षेप गर्न सक्दैन। सैतानको लोभ्याउने कुरालाई सुन्ने वा नसुन्ने नैतिकरूपमा आत्मनिर्णयको अधिकार मानिसकै हातमा छ।

परमेश्वरको आदर्शमा परिवर्तन हुन कतिपय मानिसहरू रुचाउँदैनन्। पापको मोहमा फस्न रुचाउने सांसारिक मानिसलाई परिवर्तन गर्न खोज्नु चानचुने काम होइन। पापले ग्रस्त भएको दिमागलाई अवर्णिय ख्रीष्टको प्रेमलाई बुझाउन सक्नु त्यति सजिलो काम होइन। उहाँको अनुग्रहतिर आकर्षित गराउन र परमेश्वरको श्रेष्ठतातिर ध्यान दिलाएर उहाँको प्रेममा मानिसलाई लपेटिन लगाउन सरल काम होइन।

यद्यपि, कोही मानिस आफ्नै आवेशमा आएर पाप नगरुन् भनेर उसको पक्षमा सबै प्रावधान बनाइएको थियो र परमेश्वरले उसलाई सहयोग गर्ने योजना मिलाउनुभएको थियो। आफ्नै सीमित बल र शक्तिलाई प्रयोग गरेर अन्धकारका शक्तिहरूसँग युद्ध गर्न उसलाई एकलै छोडिएको छैन। यदि परमेश्वरको सहायताबिना उसले सैतानसँग मुकाबिला गर्न खोज्यो भने ऊ हारिने निश्चित छ।

तपाईं स्वतन्त्र नैतिक प्राणी हुनुहुन्छ, तपाईंलाई अनन्तको अमूल्य मोल तिरेर सैतानको बन्धनबाट छुटाइएको छ। तपाईंमा भएको आत्मनिर्णय वा स्वविवेकको स्वतन्त्रतालाई प्रयोग गर्न परमेश्वरले तपाईंलाई आह्वान गर्नुभएको छ। स्वर्गको राज्यको नागरिक हुन तपाईंलाई परमेश्वरले दिनुभएको सबै शक्ति र अधिकारलाई स्वतन्त्ररूपमा प्रयोग गर्नुहोस्। सैतान तथा खराब तत्वको मुनि रहने वा नरहने आत्मनिर्णयको अधिकारलाई तपाईं आफैले प्रयोग गर्नुहोस्।

गम्भिर र बदल्न नसकिने महत्त्वपूर्ण परमेश्वरको लक्ष्यको स्वामित्वमा आफूलाई राख्न दिनुहोस्। परमेश्वरको बल र अनुग्रहमा हिँड्ने प्रण तपाईं गर्नुहोस्। उहाँको निमित्त जिउने आत्मनिर्णय गर्नुहोस्। संसारको कुनै लोभ, लालच, दर्शन वा वादहरूले तपाईंलाई नियन्त्रण गरेर ईश्वरीय व्यवस्था वा दश आज्ञाको बिपरितमा हिँड्न फसाउन नदिनुहोस्।

दश आज्ञाहरूसँग प्रभावकारी तालमेल गरेर चलनु

*तपाईंको व्यवस्थसँग प्रेम गर्नुहोस्लाई ठूलो शान्ति हुन्छ,
र तिनीहरूले ठेस खाने कुनै कारण रहँदैन।*

भजन ११९:१५६

आदमले आफ्ना सन्तानहरू परमेश्वरको व्यवस्था सिकाएका थिए। अनि पछिका पुस्ताहरूलाई बाबुले छोरालाई सिकाउँदै गएका गएका थिए। तर केवल थोरैलेमात्र त्यसलाई माने र पालन गरे। मानिसहरू बढ्दै जाँदा परमेश्वरबाट पनि तिनीहरू टाढा हुन थाल्यो र उहाँको नीतिमा नहिँड्नेहरूक जनसंख्या बढ्न थाले। परमेश्वरको व्यवस्थामा चलन अस्वीकार गरेकाले तिनीहरू अत्यन्तै दुष्ट र नैतिक भ्रष्ट भए। परमेश्वरको व्यवस्थामा नचल्दा तिनीहरू ज्यादै खराब भएको कारणले यस पृथ्वीलाई नै तिनीहरूको भ्रष्टबाट सफा गर्न जलप्रलय गर्नुपर्ने आवश्यक भएको थियो। परमेश्वरको व्यवस्था नोहा र उनका परिवारले सुरक्षित राखेका थिए नोहाले पछिका सन्तानहरूलाई दश आज्ञा सिकाएका थिए। जब मानिसहरू फेरि परमेश्वरबाट टाढा हुन थाल्यो तब उहाँले अब्राहमलाई चुन्नुभयो। परमेश्वरले उनको बारेमा सराहना गर्दै उनका छोरा इसहाकलाई यो भन्नुभयो, “अब्राहामले मेरो वचन पालन गर्‍यो, र मैले दिएका आदेशहरू, मेरा आज्ञाहरू, मेरा नियमहरू र मेरा विधिविधानहरूको प्रतिपालन गर्‍यो।” उत्पत्ति २६:५ ।

सिनै पहाडबाट दश आज्ञाहरू घोषणा गरेको बारेमा, नेहमियालाई यो भन्दछन्, “तपाईं सीनै पर्वतमाथि ओर्लनुभयो र स्वर्गबाट तिनीहरूसित कुरा गर्नुभयो। तपाईंले तिनीहरूलाई उचित र साँचो नियम तथा कानून र असल धर्म-विधिहरू तथा आज्ञाहरू दिनुभयो।”

नेहमिया ९:१३ । दश आज्ञाकै सन्दर्भमा पावलले पनि यो घोषणा गर्दछन्, “व्यवस्था पवित्र छ, र आज्ञा पवित्र, न्यायसङ्गत र असल छ।” रोमी ७:१२ ।

सारा संसारको न्याय नैतिक व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू अनुसार गरिनेछ। तिनीहरूको विवेकमा, परम्परामा, लेखिएको परमेश्वरको वचनमा र तिनीहरूमा उब्जिएका तर्कहरूमा कुनै न कुनै किसिमले दश आज्ञाहरू कोरिएका भएकाले तिनीहरूलाई थाहा पाउन मानिसहरूलाई अवसर दिइरहेको हुन्छ।

परमेश्वरको भलाइलाई हामी हेर्दछौं। उहाँकै भलाइको कारणले परमेश्वरको धार्मिकताका अपरिवर्तनीय नीतिहरू मानिसहरूलाई प्रकट गरिएको थियो। ती नीतिहरू पालन गर्दा मानिसहरू तिनीहरूको उल्लङ्घनबाट हुने खराब नतिजाबाट सुरक्षित राख्दछ।

दश आज्ञाहरू परमेश्वरको विचार वा धारणालाई व्यक्त गर्दछ। जब ख्रीष्टमा दश आज्ञाहरूलाई ग्रहण गर्छौं तब त्यो हाम्रो सोच, विचार वा धारणा हुन जान्छ। मानिसको पापिय स्वभाव, प्रवृत्ति र चाहनाहरू, र पापमा फसाउने प्रलोभनहरूबाट दश आज्ञाले हामीलाई उचाल्दछ। “तपाईंको व्यवस्थासँग प्रेम गर्नेहरूलाई ठूलो शान्ति हुन्छ र तिनीहरूले ठेस खाने कुनै कारण रहँदैन।” भजन ११९:१६५ । अधर्मी, दुष्ट काम गर्नेहरू र खराब मानिसहरूमा शान्ति नै हुनेछैन। दुष्टहरू परमेश्वरसँग युद्ध गरिरहेका हुन्छन्। तर जो मानिसहरू परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूको धार्मिकतालाई येशूमा रहेर पालन गर्दछन् तिनीहरू स्वर्गसँग तालमेल गरेर चलेका हुन्छन्।

जब परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई ख्रीष्टद्वारा हामीले ग्रहण गर्छौं तब यसले हाम्रो चरित्र, स्वभाव र मिजासलाई शुद्ध बनाउँदै लैजान्छ। जसको फलस्वरूप आउने अनन्तको युगमा हामी आनन्दसँग रहन सक्ने हुनेछौं।

परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूमा भएका अचम्मका कुराहरू

७८

मेरा आँखा खोलिदिनुहोस्, र म तपाईंको व्यवस्थाका
उदेकका कुराहरू देख्न सकूँ।”

भजन ११९:१८

व्यवस्थाको महिमा येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ। येशूबाट आएको धार्मिकताको सुर्यको किरण उहाँका सन्देशवाहकहरूमा प्रतिविम्बित गर्नुपर्दछ। त्यो किरण पापीहरूका दिमागहरूमा चम्किनुपर्दछ ताकि तिनीहरूले यो उच्चारण गर्न कर लागोस जुन भजनका लेखकले गरेका थिए, “मेरा आँखाहरू खोलिदिनुहोस्, र म तपाईंको व्यवस्था का उदेकका कुराहरू देख्न सकु।” भजन ११९:१८ । परमेश्वरको व्यवस्थामा भएका अचम्मका कुराहरू कतिले देख्न र बुझ्न सक्दैनन्। मोशालाई प्रकट गरिँदा उनले प्रार्थना गरेका तिनीहरूले महसुस गरेका छैनन्, “अब मलाई तपाईंको महिमा देखाउनुहोस्।” प्रस्थान ३३:१८ । मोशालाई परमेश्वरको चरित्र प्रकट गरिएको थियो। सनातन परमेश्वरको चरित्रको विशेषताहरू व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरूले प्रकट गरेकाछन्।

स्वर्गको व्यवस्था जहिले पनि दयालु, करुणामय, सदाशयी, कोमल, सहयोगी र अरुहरूलाई उचाल्ने खालको छ।

धर्मकै नाउँमा कुल्चिएका दश आज्ञाहरूको गरिमालाई इसाईहरूले मानिसहरूको सामु उचाल्नुपर्दछ। जब तिनीहरूले श्रद्धा र इमान्दारीपूर्वक पवित्र धर्मशास्त्रतिर आँखा लगाउँछन् तब स्वर्गबाट आत्मज्ञानको ज्योति तिनीहरूमा चम्किन थाल्छ र दश आज्ञाका अचम्म थोकहरूलाई तिनीहरूमा प्रकट हुन थाल्दछ। बुद्धिजीविका धरोहर थानिने मानिसहरूको

निमित्त दश आज्ञाहरू बुझ्न तिनीहरूको दिमागभन्दा अपार भएतापनि ख्रीष्टका बालकहरूले त्यसको उपादेयितालाई बुझेका हुन्छन्।

दश आज्ञाहरूका व्यवस्थालाई निषेधित पक्ष वा “नगर्नु” भन्ने नकरात्मक भावना दिनेतर्फ होइन तर परमेश्वरको दयाको पक्षबाट हेर्नुपर्दछ। यसमा निषेध गरिएका कुराहरूलाई पालन गर्नु नै हामीलाई खुशी पार्न जमानत वा ग्यारेन्टी हुने निश्चित छ।

पापीलाई उसको पापको निमित्त दण्ड दिन परमेश्वर पखिरहनुभएको छ भनेर हामीले सोक्नुहुन्न। पापीले आफ्नो दण्ड आफैले ल्याउँदछ। उसका आफ्नै क्रियाकलापहरूले उसलाई खसाल्ने वातावरण बनाइरहेको हुन्छ। दश आज्ञालाई उल्लङ्घन गरेर चल्ने प्रत्येक कदमले पापीको चरित्रलाई परिवर्तन गर्नतिर अग्रसर गराउँदछ। अनि बिस्तारै बिस्तारै उसको हृदय परमेश्वरको आज्ञा पालन नगर्न कठोर बन्दै जान्छ र आज्ञाहरू नमान्न सजिलो बन्दै जान्छ। पाप गर्न रोज्दा मानिसहरू परमेश्वरबाट अलग हुन्छन्, आफुहरूले पाउने आशिषको माध्यमबाट तिनीहरू बंचित हुन्छन्, र त्यसको नतिजाले उसको जीवनलाई ध्वस्त बनाउँछ र मृत्यतिर धकेल्दछ।

जब परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई पालन गरिन्छ, तब मानिसको बौद्धिक स्तर बढ्दछ। उसको बिवेक आत्मज्ञानले चम्किन्छ र संवेदनशील बनाइन्छ। युवायुवतीहरूले परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूको बारेमा स्पष्ट ज्ञान हुनु जरूरी छ।

व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू पालन गर्ने येशूको अनुसरणीय उदाहरण

यदि मेरा आज्ञाहरू पालन गर्नु भन्ने तिमीहरू मेरो प्रेममा
रहनेछौ, जसरी मैले मेरा पिताका आज्ञाहरू पालन
गरेको छु र उहाँको प्रेममा रहन्छु।“

यूहन्ना १५:१०

शुद्ध नैतिक आदर्श आचरणको सत्य मापदण्ड नै परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू हुन्। त्यो व्यवस्था ख्रीष्टको जीवनले व्यवहारिकरूपमै उतारेर उहाँ उदाहरणीय बन्नुभएको थियो। आफ्नो बारेमा उहाँले भन्नुभयो, “मैले मेरा पिताका आज्ञाहरू पालन गरेको छु।“

परमेश्वरको सोच के छ त्यसलाई दश आज्ञाले व्यक्त गरेको छ। जब हामीले पनि ख्रीष्टमा त्यसलाई ग्रहण गर्छौं तब हामीहरूको सोचबिचार पनि त्यही आज्ञाहरू नै हुन जान्छ। हामी खुशी भएको परमेश्वर चाहनुहुन्छ, त्यसैकारण उहाँले दश आज्ञाका नीतिहरू हामीलाई दिनुभयो। तिनीहरूलाई पालन गर्दा हामी हर्ष र आनन्दित हुनेछौं। जब येशूको जन्मभयो तब स्वर्गदुतहरूले उल्लास भएर यो स्तुति गाएका थिए, “सर्वोच्चमा परमेश्वरलाई महिमा, र पृथ्वीमा जुन मानिसहरूसँग उहाँ प्रसन्न हुनुहुन्छ, तिनीहरूलाई शान्ति!” लूका २:१४ तिनीहरूले व्यवस्थाका नीतिहरूको घोषणा गर्दै थिए, जुन येशू आउनुभएर तिनीहरूको गरिमालाई आदर गर्दै उचाल्नुभएको थियो र तिनीहरूको प्रशंसा गर्नुभएको थियो।

येशूले भन्नुभयो, “साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, जबसम्म स्वर्ग र पृथ्वी टलेर जाँदैन तबसम्म सबै कुरा पूर्ण नभई कुनै

किसिमले व्यवस्थाबाट एउटा मात्रा वा एउटा बिन्दु टल्नेछैन ।” मती ५:१८ । आकाशमा सुर्य चम्किरहेको छ, हामी रहेको पृथ्वी ठोसरूपमै अडिरहेको छ, परमेश्वरको व्यवस्था सनातन र अपरिवर्तनीय छ भनेर तिनीहरूले देखाइरहेको छ । तिनीहरू बितेर जानेछन् तर परमेश्वरको वचन सदाको निम्ति रहिरहनेछ । येशूले ठोक्नुवा गरेर भन्नुभयो, “व्यवस्थाबाट एक मात्रा मेटिनभन्दा वस्वर्ग र पृथ्वी टलिजान सजिलो छ ।” लुका १६:१७ ।

परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू परिपक्व र सिद्ध भएको कारणले यससँग बेमेल हुने कुनै पनि नीतिहरू खराब हुनुपर्दछ । जो मानिसहरूले परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन नगरि चल्छन् र अरूहरूलाई पनि त्यसको आज्ञा पालन गर्नुपर्दैन भनेर सिकाउँछन्, तिनीहरूलाई ख्रीष्टले दोषी ठहर्‍याउनुहुन्छ । मुक्तिदाताको जीवनले नै व्यवस्था कायम भएको छ भनेर दावी गर्दछ । मानव प्राणीले उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्न सक्छन् भनेर येशूको जीवनले प्रमाणित गर्नुभएको थियो । ती आज्ञाहरू पालन गर्दा चरित्रको श्रेष्ठता वा आदर्शको बिकाश गर्न सकिन्छ भनेर येशूले देखाउनुभएको थियो । सबै जना जो उहाँले जस्तै आज्ञालाई पालन गर्छन् तिनीहरू पावलसँग सहमती भएर यो स्वीकार्दछन्, “व्यवस्था पवित्र, न्यायसङ्गत र असल छ ।” रोमी ७:१२ ।

जब येशूलाई विश्वास गरेर मानिसले आफ्नो सामर्थ्यले भ्याएसम्म परमेश्वरका दश आज्ञाहरूलाई पालन गर्छन्, उसमा ख्रीष्टको सिद्धता सारिएको हुन्छ । आफूले व्यवस्थालाई उल्लङ्घन गरेकोले पश्चाताप गरेर उहाँको व्यवस्था पालन गर्छन् उसलाई येशूको धार्मिकताको वस्त्र पहिर्‍याइ दिएको हुन्छ ।

व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूका महान नीतिहरू

*तिमीहरूले मलाई प्रेम गर्छौं भने मेरा
आज्ञाहरू पालन गर्नेछौं ।*

युहन्ना १४:१५

येशूलाई विश्वास गर्छु भन्ने प्रत्येक इसाईले एउटा निर्णायक सत्यलाई विश्वास गर्नु जरुरी छ-त्यो हो दश आज्ञाहरू केवल यहूदी जातिहरूको फाइदाको निमित्तमात्र दिएको थिएन। यहूदीहरूलाई ती आज्ञाहरूको संरक्षक बनाउनुभएर र पालन गर्न दिनुभएर परमेश्वरले तिनीहरूलाई सम्मान गर्नुभएको थियो। तर, सारा संसारले पवित्र दश आज्ञाहरू हामी सबैको साझा नीति हो भनेर स्वीकार गर्नु जरुरी थियो। दश आज्ञाका सबै नीतिहरू समस्त मानव प्राणीले अङ्गाल्नु पर्दछ। सबैको निमित्त नैतिक शिक्षा यसमा समावेश भएको छ। यस संसारमा जन्मिएपछि कुन आदर्श नियमहरूको मुनि चल्नुपर्छ भनेर मार्गदशकको रूपमा यी आज्ञाहरू दिएका हुन्। दश आज्ञाका नीति, नियम वा कानूनहरू छोटो, सरल, सबैले बुझ्न सकिने र मानव हितको निमित्त सृष्टिकर्ता परमेश्वरको आधिकारिक चाहना हो। यसमा परमेश्वरप्रति मानिसको सम्बन्ध र मानिस मानिस बीचमा एक आपसप्रतिको सम्बन्ध कसरी कायम राख्नुपर्छ भन्ने नीति वा आचारसंहिताहरू उल्लेखित भएका छन्। यसलाई पालन गर्नु समस्त मानव प्राणीको कर्तव्य हो। दश आज्ञाहरू प्रेमको महान् मौलिक सिद्धान्तमा आधारित छ। मानिस भएर जन्मेपछि परमेश्वर र अरूहरूसँगको हेमचेम वा सम्बन्धबाट नभागि बरु प्रेममा रहनुपर्छ भनेर येशूले दश आज्ञाहरूको सार यसरी दिनुभएको थियो: “तिमीले परमप्रभु, आफ्ना परमेश्वरलाई

आफ्नो सारा हृदयले, आफ्नो सारा प्राणले, आफ्नो सारा समझले र आफ्नो सारा मनले प्रेम गर्, र आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई झैं प्रेम गर्। लुका १०:२७ ।

परमेश्वरका दश आज्ञाहरू कुनै नौलो वा सिनै पहाडमा पहिलो पल्ट जानकारी दिएको होइन भनेर हामीले जान्नुपर्दछ। यसलाई पवित्र बनाउन परमेश्वरले सृजनुभएको होइन, तर यसको पवित्रतालाई मानिसलाई थाहा पाउनु भन्ने उहाँको चाहना हो। दया, भलाइ र प्रेमलाई व्यक्त गर्ने आचारसहिताहरू हुन्। पतित मानिसहरूलाई परमेश्वरको चरित्र, स्वभाव र मिजासलाई दश आज्ञाहरूले प्रस्तुत गर्दछ। मानिस भएर जन्मेपछि कुन कर्तव्यमा चलनुपर्छ तिनीहरूले देखाउँदछ।

उहाँको पवित्र व्यवस्थामा मानव जीवनलाई संचालन गर्ने सिद्ध नीति वा सिद्धान्त छ। यस जगतको अन्त्यसम्म नै यो व्यवस्था कायमै हुन्छ भनेर उहाँले घोषणा गर्नुभएको छ। यसमा दिएका नीतिहरू अलिकति पनि हेरफेर हुँदैन। समस्त मानव प्राणीले यसलाई कायम राख्न दावी गर्नुपर्छ। व्यवस्थालाई व्याख्या गर्न र सम्मान गर्न येशू आउनुभएको थियो। उहाँको आफ्नै जीवनले परमेश्वरको व्यवस्थालाई पालन गर्नुभएर अनुसरणीय उदाहरण बन्नु भएको थियो। यसले माग गरेको नीतिमा केवल देखावटी वा ठिक्क पारेर चलन मनाही छ। ती नीतिहरू मानिवय सोच र हृदयका नियतहरू भन्दा फराकिलो छ।

मानिसहरूले आफ्ना छिमेकी वा परायाहरूलाई प्रेम वा माया देखाउन अवसर आज परमेश्वरले तिनीहरूलाई अवसर दिनुभएको छ। जो परमेश्वर र उसको सम्पर्कमा आएको मानिसलाई भित्री हृदयदेखि सच्चाइकासाथ प्रेम गर्छ वा इसाई हुँ भनेर सत्यतवादी भएर हिँड्न चाहन्छ, उसले दिन, दुःखी, पीडामा परिरहेका, मानसिक र शारीरिक घाइत भएका र मर्ने लागेकाहरूप्रति दया र करुणा देखाउने पर्छ। आफुले वेवास्ता गरेको कामलाई ध्यान दिन परमेश्वरले प्रत्येक मानिसलाई आह्वान गर्नुहुन्छ। मानव जीवनमा सृष्टिकर्ताको नैतिक

प्रतिरूप पुनर्स्थापना गर्न प्रयास गरौंस् भनेर उहाँले हामी सबैलाई बोलाइरहनुभएको छ।

तिमीले गर्नु, तिमीले नगर्नु भनेर दश आज्ञाहरूमा दिएका नीतिहरू परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरू हुन्। सारा जगतलाई शासन गर्ने ती नीतिहरूप्रति हामी पनि जिम्मेवारी हुनुपर्छ। येशुले प्रत्येक भक्तलाई हृदयभिन्नै पसेर भन्नुहुन्छ, “यदि तिमीले मलाई प्रेम गर्छौं वा मेरो भक्त भनेर दावी गर्छौं भने मेरा आज्ञाहरू पालन गरेर देखाऊ।”युहन्ना १४:१५ रूपान्तरित।

पापमा हाम्रो असहाय स्थिति

जब तिमीहरूले आफ्ना सारा हृदयले मलाई खोज्नेछौ, तब
तिमीहरूले मलाई खोजेर पाउनेछौ। तिमीहरूले
मलाई भेट्नुहुन्छौ,“ परमप्रभु भन्नुहुन्छ
यर्मिया २९:१३-१४

पापले गर्दा हाम्रो जीवन परमेश्वरबाट अलग भएको छ। हाम्रा आत्मा वा प्राण लाचार भएको छ। पापको प्रभावले गर्दा हाम्रो फुर्तिलो जीवन नै विषाधी बन्न पुगेको छ। हाम्रो जीवनका मुहानहरू नै प्रदुषित भएको छ।

त्यसकारण स्वभावैले हामी परमेश्वरबाट बिरानो भएका छौं। हाम्रो अवस्थालाई पवित्र आत्माले यसरी भन्डाफोर गर्नुहुन्छ: “अपराध र पापमा तिमीहरू मरेका छौ” एफिसी २:१, । “तिमीहरूका सारा शिरमा चोट लागेको छ, र सारा हृदय पीडित भएको छ। पैतालादेखि टुपीसम्मै चोट नभएको कहीं छैन। चोटैचोट, डामहरू र खुल्ला घाउहरू मात्र छन्। ती न त सफा गरिएका न बाँधिएका, न तेलले नरम बनाइएका छन्।” यशैया १:५-६ र “दियाबलस वा सैतानको पासोमा छ, जसले आफ्नो इच्छा अनुसार चलाउन कैदी बनाएको छ।” २ तिमोथी २:२६। परमेश्वरले हामीलाई निको पार्न चाहनुहुन्छ र सैतानको पासोबाट उम्काउन चाहनुहुन्छ। यसको निम्ति हाम्रो पुरै जीवन आमूलरूपमा परिवर्तन हुनुपर्दछ, हाम्रा सम्पूर्ण स्वभाव, चरित्र र मिजासहरूको नविकरण गर्नुपर्छ। यदि हामी परमेश्वरले चाहनुभएको स्थितिमा रहन चाहन्छौं भने हाम्रो सम्पूर्ण जीवन उहाँलाई सुम्पिने पर्दछ।

स्वयुद्ध वा आफूसँग आफैले गर्ने लडाईँ संसारमा कुनैपनि युद्धभन्दा

पनि महान् छ। आफ्नो स्वार्थलाई त्याग्नु, आफ्नो सबै चाहनाहरूलाई परमेश्वरको इच्छामा अर्पण गर्नु भनेकै आफुले आफैसँग युद्ध गर्नु हो। तर कोही मानिस पवित्र, निर्दोष र निष्कर्ली हुन आफ्नो जीवन पुननविकरण गर्न चाहन्छ भने त्यो मानिस परमेश्वरमा समर्पित हुनैपर्दछ।

धेरै मानिसहरू असहाय भएको महसुस गर्छन्। साँच्चिकै भन्ने हो भने तिनीहरूको भित्री आत्मिक चेतनाले तिनीहरूको जीवनलाई परमेश्वरसँग तालमेल गरेर चल्न चाहन्छ। त्यो पाउन तिनीहरू घोर संघर्ष गर्छन्। तर ती सबै बेकारको हुन जान्छ। हताश, निराश र संघर्ष गरिरहेका मानिसहरूले परमेश्वरतिर आफ्नो नजर उचालोस्।

जब पापले हामीमाथि प्रभुत्व राख्न संघर्ष गर्छ भने मुक्तिदातातिर नजर राख्नुहोस्। पापलाई दवाउन उहाँको अनुग्रह पर्याप्त छ। तपाईंको सामु राखिएको आशालाई तपाईंले पकडि राख्नुहोस्। तपाईंको कमजोरमा उहाँको बलले तपाईंलाई साथ दिनेछ। उहाँले तपाईंलाई पल पलमा अगुवाइ गर्नुहुनेछ। तपाईंको हात उहाँमाथि राख्नुहोस्। उहाँले नै तपाईंलाई अगुवाइ गर्न दिनुहोस्। कमजोर, दुर्भाग्य र पापको पासोको सिक्रीलाई उहाँले तोडिदिनुहुन्छ।

उहाँ जहिले पनि तपाईंको नजिक हुनुहुन्छ। उहाँको प्रेमिलो उपस्थितिले तपाईंलाई घेरिरहेको छ। तपाईंलाई भेट्टाउन चाहनेले जस्तै उहाँलाई तपाईंले खोज्नु होस्।

परमेश्वरले यो वाचा गर्नुभएको छ, “यदि तिमीले मलाई खोज्यौ भने तिमीले मलाई भेट्टाउनेछौ, जब तिमीले तिम्रो सारा हृदयले खोज्यौ भने तिमीले मलाई पाउनेछौ।”

दुवै युगको निम्ति सुसमाचार

हरेक असल दान र हरेक सिद्ध वरदान स्वर्गबाट हो, यो वरदान
ज्योतिका पिताबाट आउँछ। बदली रहने छायाजस्तो
उहाँमा कुनै हेरफेर हुँदैन।”

याकुब १:१७

आदमको पतनदेखि पाप गर्ने यस संसारको चलनचल्ती वा परम्परा नै भइसकेको छ। पाप के हो सो थाहा पाउनु हाम्रै हितको निम्ति हो। युहन्नाले पाप के हो भनेर यसरी बुझाउँछन्, “पाप गर्ने हरेकले व्यवस्था भङ्ग गर्दछ। पाप नै व्यवस्था भङ्ग हो।”
१ युहन्ना ३:४ ।

मानिसलाई पापबाट उद्धार गर्ने नै परमेश्वरको लक्ष्य हो। भ्रष्ट भएको मानिसलाई परिवर्तन र शुद्ध तथा सफा गर्नुपर्दछ र उसको विग्रिएको जीवनलाई मर्मत गर्नुपर्छ।

सैतानले दास बनाएको र पतित पारेका मानिसहरूलाई सुसमाचारले मुक्त गर्न सक्छ र तिनीहरूलाई परमेश्वरका छोराछोरी हुने गौरवमय र इज्जतदार स्वतन्त्रतामा सहभागी गराउन सकिन्छ। सुसमाचार परमेश्वरको शक्ति र बुद्धिज्ञान हो।

परमेश्वरको चरित्रलाई प्रतिनिधित्व गरेर देखाउन यस संसारमा स्त्रीष्टलाई पठाइएको थियो। प्रभु येशू स्त्रीष्ट आफैँ सुसमाचार हुनुहुन्थ्यो।

धेरै इसाई चाहे पास्टर वा बाइबलका विद्वान शिक्षकहरू नै किन नहुन् पुरानो करारलाई यहूदीहरूलाई र येशू आउनुभन्दा पहिलाको निम्ति हो भनेर पन्छाउन खोज्छन्। येशू खुद आफैँले भन्नुभयो,

“तिनीहरूले मेरो गवाही दिन्छ अर्थात् मेरो बारेमा सिकाउँदछ।” युहन्ना ५:३९ रूपान्तरित। जब पुरानो करारलाई पन्छाउँछ वा आवश्यक नभएको भनेर आविस्कार गर्दछ तब खास गरेर नयाँ करारलाई पनि तिनीहरूले पन्छाएको हुन्छ। दुवै पुरानो र नयाँ करारलाई अलग गर्न सकिन्दैन। दुवै पुरा बाइबल हुन्। कोही मानिस पनि सुसमाचारबिना दश आज्ञाहरूको बारेमा सिकाउने अधिकार छैन न त दश आज्ञाहरूबिना सुसमाचार सिकाउने अधिकार नै। व्यवस्था सुसमाचारले बेरिएको छ भने सुसमाचारले व्यवस्थालाई फुकाल्दछ। व्यवस्था जरा हो, सुसमाचार त्यसबाट उमेको वा मगमग बास्ना आउने फुलको झुप्पा र फल हुन्।

सिनै पहाडमा दश आज्ञाहरू घोषणा गरेर मोशालाई तिनीहरूसार्थै विधिविधानहरू दिनहुने त्यही व्यक्ति हुनुहुन्छ जसले पहाडमा उपदेश दिनभएको थियो। येशू ख्रीष्ट दुवै युगका शिक्षक हुनुहुन्छ। येशू र परमेश्वरका दावीहरू एउटै छन्। परमेश्वरको शासन पद्धतिलाई चलाउने नीतिनियम र निर्देशनहरू एउटै हुन्। उहाँद्वारा नै प्रस्तुत गरेका हुन् जुन, “बदली रहने छायाजस्तो मानिसका पापहरूलाई हरण गर्न नयाँ करारले पुरानो करारको स्तरलाई घटाउँदैन।” परमेश्वरले आफ्ना सबै जनहरूले उहाँका सबै दश आज्ञाहरू पालन गरेको अपेक्षा गर्नुहुन्छ।

आज्ञाकारीहरूलाई उपलब्ध गराइएको प्रसस्त अनुग्रह

पापले तिमीहरूमाथि राज्य गर्नेछैन, किनकि
तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा छैनौ, तर
अनुग्रहको अधीनमा छौ।
रोमी ६:१४

येशूको मृत्युले व्यवस्थालाई निलम्बन गरेर त्यसको ठाउँमा अनुग्रहले लिएको छ भनेर इसाई भनाउँदाहरूलाई नै सिकाउने र विश्वस्त पार्ने चालवाजी सैतानको हो। तर, हामीले यो थाहा पाउनु जरुरी छ कि येशूको मृत्युले दश आज्ञाको व्यवस्थाको गरिमालाई अलिकति घटेको थिएन न त निलम्बन नै गरिएको थियो न त परिवर्तननै गरिएको थियो। मुक्तिदाताद्वारा उपलब्ध गराइएको बहुमूल्यको अनुग्रहले दश आज्ञाको व्यवस्थालाई स्थापित गर्दछ तथा कायमै राख्दछ। मानिसको पतनपछि परमेश्वरको नैतिक शासन र उहाँको अनुग्रह अलगिएको छैन। सारा युगमा तिनीहरू हातेमालो गरेर चलेको हुन्छ। यसबारे भजनको लेखकले यसरी स्पष्टरूपमा उल्लेख गरेका छन्, “प्रेम र विश्वस्तता वा सत्यता आपसमा मिल्छन्, धार्मिकता र शान्तिले एक-अर्कोलाई चुम्बन गर्छन्।” भजन ८५ १० परमेश्वरको प्रत्येक व्यवस्थाले दया, करुणा, प्रेम र मुक्तिलाई सक्रिय बनाउँदछ। ती व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई पालन गर्नु नै हाम्रो जीवन, हाम्रो मुक्ति, हाम्रो खुशिपना, आनन्द, शान्ति हुन्।

परमेश्वरका जनहरूले जीवन चाहन्छ र आफ्नो फलिफाप भएको हेर्न चाहन्छ भने तिनीहरूले परमेश्वरका व्यवस्थाहरू, नियमकानून, विधिविधान, नीतिहरूलाई पालन गर्नुपर्दछ।

सुसमाचारीय आशाले ख्रीष्टबाट पाउने मुक्तिलाई पापीहरूलाई सितैँमा पाउने अनुग्रह हो भन्नेतर्फ अग्रसर गराउँदैन। परमेश्वरको व्यवस्थालाई सतप्रतिसत पालन गर्न नसकेतापनि उसले आफ्नो जीवनलाई सुधार्दै जान्छ, मुक्तिदाताको शक्तिले ऊ परमेश्वरप्रति बफादार भइने रहन्छ, र नयाँ र शुद्ध तथा निस्कलङ्क हुन अग्रसर भइरहन्छ।

जसरी हाम्रो निम्ति गरिएको बलिदान पुर्ण थियो, त्यसरी नै पापको जालबाट हामी पुर्ण स्वतन्त्र हुनुपर्दछ। कुनै पनि खराब तथा दुष्ट काम र खराब नियतलाई परमेश्वरको व्यवस्थाले छुट दिँदैन। कुनै पनि अधार्मिकता वा दुष्ट आचरण दोषरहित भएर बिलाउँदैन। सुसमाचारका मौलिक नीतिहरूले सिद्ध तथा परिपक्क ईश्वरीय चरित्र वा स्वभावको स्तरभन्दा कमको मान्यतालाई स्वीकार गर्दैन। ख्रीष्टको जीवनले व्यवस्थाको प्रत्येक नीतिलाई सिद्ध वा परिपक्वरूपमा पालन गरेको देखाएको थियो। उहाँले यो ठोकुवा गरेर भन्नुभयो, “मैले मेरा पिताका आज्ञाहरू पालन गरेको छु।” युहन्ना १५:१० । कसरी आज्ञा पालन गर्नुपर्छ र सेवा गर्नुपर्छ भनेर देखाउने अनुसरणीय उदाहरण उहाँको जीवन हो। परमेश्वरले मात्र हाम्रो हृदयलाई नविकरण गर्न सक्नुहुन्छ। “तिमीहरूलाई उहाँको असल अभिप्रायअनुसार इच्छा गर्ने र काम गर्ने दुवै तुल्याउनलाई परमेश्वर तिमीहरूमा काम गर्नुहुन्छ।” तर यो पनि हामीलाई आदेश दिइएको छ, “डर र कम्पसाथ तिमीहरूको आफ्नो मुक्तिको काम पूरा गर्न परिश्रम गर।” फिलिप्पी २:१३, १२ परमेश्वरको आज्ञा पालन गर्ने बालकलाई उहाँका आज्ञाहरूले आनन्द र हर्षित बनाउँछ।

कामहरूले देखाउने विश्वास तथा निष्ठा

विश्वासविना परमेश्वरलाई प्रसन्न पार्नु असम्भव छ। किनकि जो परमेश्वरको नजिक आउँछ, त्यसले परमेश्वर हुनुहुन्छ र उहाँलाई खोज्नेहरूलाई उहाँले प्रतिफल दिनुहुन्छ भन्ने पक्का विश्वास गर्नुपर्छ।

हिब्रू ११:६

ज्ञान पायो भन्दैमा विश्वास वा परमेश्वरमाथि आस्था हुनुपर्छ भन्ने छैन। यो त आशा गरिएको तत्व हो नदेखिएका थोकहरूको प्रमाण हो। विश्वास भनेको परमेश्वरमाथि पुरा भरोसा राख्नु हो। उहाँले हामीलाई प्रेम गर्नुहुन्छ र हाम्रो उत्तम हितकोलागि के चाहिन्छ सो उहाँलाई थाहा छ भनेने कुरालाई विश्वास गर्नु नै विश्वास हो। यसरी, हामी आफ्नै ढिपीमा चलनुको सट्टा उहाँको मार्गलाई चुनेर अघि बढ्ने हुन्छौं। हाम्रो अज्ञानता र मुखताको सट्टा उहाँको बुद्धि ज्ञानलाई अङ्गाल्छौं, हाम्रो कमीकमजोरीको ठाउँमा उहाँको बललाई लिन्छौं, हाम्रो पापी स्वभावको बदलीमा उहाँको धार्मिकतामा हामी डुब्छौं। हाम्रो सम्पूर्ण जीवन, हामी आफै उहाँको भइसकेको छ। हामी उहाँको प्रभुत्वमा छौं भनेर हाम्रो विश्वासले स्वीकार गर्दछ। उहाँका आशिषहरू हामी खुशीहृदयले उपभोग गर्छौं। सत्य वा सत्यवादीमा हिँड्दा, सधर्मी वा नैतिक सिद्धान्तमा चल्दा, शुद्ध वा निश्कलङ्क भएर चल्दा नै सफल जीवनको रहस्यलाई औँल्याउँछ। तिनीहरू सबै हाम्रो पोल्टोमा विश्वासद्वारा नै राखिदिन्छ। प्रत्येक असल नियत वा असल चाहना परमेश्वरको उपहार हो। परमेश्वरबाट पाएको विश्वासलेमात्र यस्तो जीवन पाउँछ जसले हामीलाई कार्यदक्षता प्रदान गर्दछ र सत जीवनलाई बढाउँदै लान्दछ।

जब हामी विश्वासको कुरा गर्छौं तब त्यहाँ केही भिन्नता भएको हाम्रो दिमागमा राख्नुपर्दछ। परमेश्वरमाथिको आस्था र निष्ठाभन्दा फरक विश्वास पनि छ अर्थात् मानिसको जीवनलाई असर नपार्ने पत्यार वा विश्वास। परमेश्वरको शक्तिको अस्तित्व, परमेश्वरको वचनको सत्यताहरू ती तथ्यहरू हुन् जुन सैतान र उसका मतियारहरूले हृदयदेखि अस्वीकार गर्न सक्दैन। सैतान र उसका दुष्ट दूतहरूले पनि त विश्वास गर्छन् र थरथर काम्छन् भनेर बाइबलले बताउँछ। तर यस खालको विश्वास ईश्वरीय विश्वास होइन। परमेश्वरको वचनमा विश्वास गर्नेमात्र होइन, तर उहाँको इच्छामा अर्पित हुन्छ, जब आफ्नो सम्पूर्ण हृदय उहाँलाई समर्पित गरिन्छ तब उहाँप्रति स्नेह र प्रेमले ओटप्रोट हुन्छ, त्यो नै सत विश्वास हो। जब विश्वासलाई प्रेमको सक्रियताद्वारा परिचालन गर्दछ तब त्यसले मानिसलाई शुद्ध र निश्कलङ्क बनाउँछ। यस किसिमको विश्वासले उसको हृदयलाई परमेश्वरको स्वरूपमा ढाल्दछ। अनि नविकरण गरिएको अवस्थामा रहेको हृदय परमेश्वरको व्यवस्थामुनि रहन्दैन, न त रहननै सक्दछ किनकि उसले परमेश्वरका पवित्र नीतिहरूमा नै आनन्दित भएर डुवेको हुन्छ। भजनका लेखकसँग उसले हाँमाहाँ यसरी मिलाउँदछ, “आहा ! तपाईंको व्यवस्थालाई म कति प्रेम गर्दछु ! दिनभरि म तिनैमाथि मनन गर्दछु।” भजन ११९:९७ । अनि व्यवस्थाले माग गरेको धार्मिकता हामीमा पूरा हुन्छौं किनकि हामी “पापमय स्वभावअनुसार होइन, तर पवित्र आत्माअनुसार चल्दछौं।” रोमी ८:४ ।

हाम्रो विश्वासले हामीलाई केही पनि आर्जन गर्न सकिन्दैन। यो परमेश्वरको बरदान हो। ख्रीष्टलाई हाम्रो व्यक्तिगत मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गरेर विश्वासलाई हामी ग्रहण गर्न सक्छौं र हृदयमा सजाएर राख्न सक्छौं।

विश्वास कसरी सिद्ध वा परिपक्व कसरी बनिन्छ

यसरी विश्वास पनि काममा प्रकट हुँदैन
भने त्यो विश्वास मुर्दा हो।

याकूब २:१७

पापलाई मानिसको हृदयबाट निकाल्नु उसको आफ्नै काम हो। पापले थिच्दा उसले शक्तिको निमित्त चिच्याउँछ र त्यसलाई बशमा पार्न चाहना गर्दछ। पवित्र आत्माको शक्तिले उसको दिमागलाई उच्च शक्तिहरू प्रदान गर्दछ र उसलाई बल दिन्छ, जसले गर्दा उसले पापको सिक्रीलाई तोड्न सक्षम बनाउँछ।

जब मानिसले आफुलाई ख्रीष्टमा समर्पण गर्दछ तब उसको दिमागलाई परमेश्वरको व्यवस्थाको नियन्त्रणमा राखिन्छ। तर यो व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू राजकीय व्यवस्था हो। यसले बन्धनमा पारेकाहरूलाई स्वतन्त्र गर्दछ। ख्रीष्टमा एक हुनेहरूमात्र मानिसहरू पापबाट स्वतन्त्र हुन सक्छन्। ख्रीष्टको ईच्छाको प्रभुत्वमा रहनु भनेकै परिपक्व मानिसको पुनर्स्थापना गर्नु हो। यदि मानिसको स्वतन्त्रतालाई नाश गर्न सक्यो भनेमात्रै पापले जित्न सक्दछ।

के तपाईं कतिको पापी हुनुहुन्छ भनेर तपाईंले महसुस गर्नुहुन्छ? के तपाईंले पापप्रति वाक्क लाग्छ? तब येशूको धार्मिकता तपाईंको हो भनेर याद गर्नुहोस्, तर त्यसलाई तपाईंले पकड्न सक्नुपर्छ अर्थात् आफ्नै बनाउन सक्षम हुनुपर्दछ। जब तपाईंले येशूलाई ग्रहण गर्दा तपाईंको पाइटालामुनि कस्तो बलियो जग राखिएको के के तपाईंले देख्न वा महसुस गर्न सक्नुहुन्न र? सारा संसारका पापहरूको

निमित्त परमेश्वरले आफ्नो पुत्रको पुर्ण पश्चाताप वा क्षमाको विधिलाई स्वीकार्नुभएको छ।

जब ख्रीष्टमाथि भर परेर सत्य विश्वास गरिन्छ तब परमेश्वरले आज्ञा गर्नुभएको सबै निर्देशनहरूलाई उसले पालन गर्दछ। युगौं युगदेखि कतिपय मानिसहरू परमेश्वरको निगाहा आफ्नो हो भनेर दावी गरिरहेका छन् तर उहाँका आज्ञाहरूले माग गरेका केही आज्ञाहरूलाई तिनीहरू वेवास्ता गरेर चल्दछन्। तर बाइबलले स्पष्टसँग बताउँछ कामले विश्वासलाई सिद्ध र परिपक्क बनाउँछ र काम बिनाको विश्वास मुर्दा विश्वास हो।

सैतानले परमेश्वरलाई विश्वास गर्छ र थुरथुर काम्दछ। एकदम सक्रिय भएर उसले काम गरिरहेको हुन्छ। उसको समय थोरै छ भनेर उसलाई थाहा छ। आफूमा भएको विश्वासले नै परिचालित भएर उसले खराब कामहरू गर्न आफ्नो सबै शक्तिहरू प्रयोग गर्छन्। तर परमेश्वरका जनहरू हौं भन्नेहरूले आफ्नो विश्वासलाई काम गरेर देखाउँदैन वा कामद्वारा टेवा दिँदैन। तिनीहरूको समय छोटो छ भनेर तिनीहरूले विश्वास त गर्छन्, तर विश्वासमा सक्रिय नभएर केवल संसारकै सुविधाहरूमा लिप्त हुन्छन्, मानौं तिनीहरूको संसार हजारौं वर्षसम्म केही हुँदैन।

सबै थोकहरूको अन्त्य हुँदैछ भनेर के तपाईंले विश्वास गर्नुहुन्छ र पृथ्वीमा भएका इतिहासका दृश्यहरू छिटै बन्द हुँदैछ? यदि तपाईंले विश्वास गर्नुहुन्छ भने तपाईंले कामद्वारा देखाउनुहोस्। आफूसँग भएको सबै विश्वासलाई येशूका परमभक्तले देखाउनेछ।

हामी येशूका भक्त हौं भनेर दावी त गर्छौं, तर के हाम्रो जीवनले त्यसलाई खण्डन गरिरहेको छ त?

तिमी, जसले व्यभिचार नगर भनी भन्छौ, के तिमी आफैं व्यभिचार गर्छौं? तिमी, जो मूर्तिहरू घिनाउँछौ, के तिमी आफैं मन्दिरहरू लुट्छौ? तिमी, जो व्यवस्थामा घमण्ड गर्दछौ, के व्यवस्था उल्लङ्घन गरेर परमेश्वरको अनादर गर्छौं? किनभने, लेखिएको छ, “अन्यजातिहरूका बीचमा परमेश्वरको नाउँ तिमीहरूद्वारा नै निन्दीत भएको छ।”

रोमी १:११-१४

कतिपय मानिसहरू विभिन्न कारणहरूले चर्चमा सदस्य बन्छन्। तर तिनीहरू परमेवरलाई चिनेका हुँदैनन्। समय बित्दै जाँदा तिनीहरूको सही चरित्र उदाङ्गिनै जान्छ। येशुले भन्नुभयो, “तिनीहरूको फलहरूबाट तिमीहरूले तिनीहरूलाई चिन्नेछौ।” मती ७:१६ ती फल भनेकै ईश्वरीय धार्मिकता, संयम, धैर्यता, प्रेम, उदारता वा दानशीलता। प्रभुलाई नचिनिने आवेश वा अरु कुनै कारणले बप्टिस्मा लिनेहरूले तिनीहरूको काँडा र सिउँदीहरू बिस्तारै देखाउँदै जान्छन्। देखावटी इसाईहरूले संसारको सामु परमेश्वरको अपमान भइरहेको हुन्छ। तिनीहरू सैतानको सक्रिय माध्यमहरू हुन्छन्। तिनीहरूको हृदय र जीवन परिवर्तन भएको हुँदैन। तिनीहरूका क्रियाकलाप, जीवनशैलीले तिनीहरू सच्चा येशूभक्त भएको देखाउँदैन। येशुलाई विश्वास नगर्नेहरूको निम्ति तिनीहरू तगारो बन्न पुगेका हुन्छन्। तिनीहरूले नै येशुमा विश्वास गरेर अघि बढ्न चाहनेको जीवनलाई कष्टकर बनाइदिन्छ।

न्यायको समयमा तिनीहरूले कस्तो लेखाजोखा दिनुपर्छ होला? तिनीहरूले परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गरेका छौं भनेर दावी त

गर्छन् र तिनीहरूको जीवन र क्रियाकलाप तिनीहरूको दावी विपरित भइरहेको हुन्छ। यस्ता खालका भनाइ र गराइमा मेल नखानी चल्ने इसाईहरूले बहुमुल्य फल वा गुणहरू फलाइरहेको हुँदैन।

ठुला ठुला अपराध वा परमेश्वरको व्यवस्थालाई खुलेआमा उलङ्घन गर्नेहरूलाई भयानक पाप गरेका छन् भनेर कतिपय तिनीहरूलाई छिछि दुरदुर गर्छन् तर तिनीहरूले सानोतिनो पापलाई मतलब राखेका हुँदैनन्। तर ती सानोतिनोले नै मानिसमा भएको ईश्वरभक्तिलाई खियाइदिन्छ। ठिक बाटोबाट पन्छिएर तिनीहरू ठुलो र फराकिलो बाटोमा हिँडिरहेका हुन्छन्। यसले तिनीहरूलाई मृत्युमा अग्रसर गराउँदछ। जब सत्य वा कुन उचित येशुभक्त भएर जिउनुपर्छ भन्ने कुरालाई जानाजानी वेवास्ता गरेर कोही चल्छ भने उसको अन्त्य कहाँ हुन्छ सो कसैलाई थाहा भएको हुँदैन।

येशूका पक्का र सच्चा भक्तले उहाँको उदाहरण अनुसार चलन कोशिश गर्छ। उहाँप्रतिको प्रेम र उहाँको प्रेमले उसलाई पक्का आज्ञाकारी बनाउँदछ। यस जीवनमा उसको निमित्त परमेश्वरको इच्छा र योजना के हो सो अनुसार चलन खोज्छ र स्वर्गमा उहाँको इच्छा के छ त्यसको बारेमा उसले जान्न खोज्छ ताकि उपनी त्यसैमा तालमेल गरेर चलन सकुन्। जसको हृदय पापले प्रदुषित गरेको हुन्छ परमेश्वरको काममा उसले जोश, जाँगर र उत्साह देखाउँदैन। पापबाट अलग भएर बस्ने उसको भित्री चाहना हुँदैन। आफ्नो कटु वचनलाई बशमा राख्न उसको चाहना हुँदैन। आफ्नो भाऊ नखोजी स्वार्थत्यागमा ऊ लागेरको हुँदैन न त येशूको क्रूस बोक्न ऊ राजी हुन्छ।

जसको जीवन र हृदय पवित्र आत्माको फल वा गुणहरूले नियन्त्रण गरिरहेको हुन्छ उसमा प्रेम, आनन्द, शान्ति, सहनशीलता वा सदाशयता, भद्रपना र दया तथा करुणाले भरिरहेको हुन्छ। उसको मिजास नै नम्र, नरम भएको हुन्छ। येशूका सत्य र पक्का अनुयायीहरू पवित्र आत्माको अगुवाइमा चलिरहेको हुन्छ, र परमेश्वरको आत्मा उसभित्र राज गरिरहेको हुन्छ।

के येशूलाई विश्वास गर्‍यो भन्दैमा आज्ञाकारी हुनु पर्दैन र?

के येशूलाई विश्वास गर्‍यो भन्दैमा हामीले परमेश्वरको व्यवस्था
वा दश आज्ञाहरूलाई निकम्मा बनाउँछौं र? परमेश्वरले
यसो गर्न नदिउन्, बरु हामीले व्यवस्थालाई स्थापित
गर्छौं वा कायमै राख्छौं।
रोमी ३:३१

कतिले भन्छ विश्वास भनेको मानिसलाई लठ बनाउने
लागुपदार्थ जस्तो हो। तर परमेश्वरमाथिको सही विश्वासले उसलाई
असल कामको निम्ति प्रेरणा दिन्छ। यसले जोश, जाँगर र फुर्ति प्रदान
गर्दछ। यदि तपाईंले कलभरीमा हेर्ने बानी गर्नुभयो भने तपाईं चुपचाप
बसिरहन सक्नुहुन्न। आफ्नो परमेश्वर र मानिसप्रति गर्नुपर्ने कर्तव्य
र जिम्मेवारीबाट तपाईं पन्छिएर बस्न सक्नुहुन्न। तर तपाईंमा सही
विश्वास वा आस्था भयो भने तपाईं सृजनशील काममा लाग्नुहुन्छ।
तपाईंमा भएको सबै स्वार्थीपना र आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति त्यस
विश्वासले हटाइदिन्छ।

ख्रीष्टले मुक्ति दिने खालको विश्वासलाई धेरैले देखाइरहेको
छैन। तिनीहरू भावुक भएर वा भावनामा उत्तेजित भएर सिकाउँदछन्,
"विश्वास, विश्वासमात्र गर्नुहोस्, तपाईंले येशूलाई विश्वासमात्र गर्नुभयो
भने तपाईंले मुक्ति पाउनुहुन्छ। तपाईंले अरु केही गर्नुपर्दैन। हो,
सत्य विश्वासले नै येशूबाट पाउने मुक्तिमा भरोसा राखिन्छ, सत्य
विश्वासले परिचालित भएको येशूभक्त परमेश्वरको व्यवस्थामा पुरा
तालमेल गरेर चलेको हुन्छ।

भर्खेरै उहाँको अनुग्रहमा भरोसा राखेर परमेश्वरका सन्तान हुनेहरूले दुई कुराबाट सुरक्षित हुनुपर्ने आवश्यक ठान्नुपर्दछ। पहिलो त, आफ्नै कामक्रियालाप, धर्मकर्म आदिद्वारा परमेश्वरको निगाहा पाउन खोज्नु। आफ्नै प्रयास वा असलै कामहरूद्वारा पवित्र हुनु र परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्नु कुनै पनि मानिसको निम्ति असम्भव छ। विश्वासद्वारा येशूको अनुग्रहलेमात्र हामीलाई पवित्र बनाउन सक्छ।

तर त्यसको विपरित पनि कम खतरामुलक छैन। कतिपय इसाईहरू येशुलाई विश्वास गर्दा परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई पालन गर्नबाट मुक्त हुन्छौं भनेर प्रचार गर्छन् र सिकाउँछन्। तिनीहरूले भन्छन् हामी येशुको अनुग्रहमा सहभागी भएको हुनाले हाम्रो मुक्तिको निम्ति हाम्रा काम वा आज्ञाकारी वा असल जीवनसँग सरोकार छैन।

तर याद गर्नुहोस्! आज्ञाकारी हुनुभनेको केवल बाहिरबाट वा औपचारिक रूपमा मात्र पुरा गर्ने होइन, तर यो प्रेमले ओटप्रोट भएर सेवाको भावना जागृत हुनु हो। परमेश्वरको व्यवस्था नै उहाँको स्वभाव वा चरित्रको अभिव्यक्ति हो अर्थात् उहाँको स्वभाव कस्तो छ भनेर व्यवस्थाले देखाउँदछ। यो महान् प्रेमको नीतिको पहिरण हो। त्यसकारण यो स्वर्ग र पृथ्वीमा उहाँले शासन गर्ने नीतिको जग हो। त्यसकारण येशुलाई विश्वास गर्नु भन्दैमा परमेश्वरको नीतिबाट मुक्ति हुने होइन बर विश्वासमा र विश्वासैलेमात्र येशूको अनुग्रहमा सहभागी भएर आज्ञाकारी बन्न हामीलाई सामर्थ बनाउँछ।

येशूख्रीष्ट स्वभावैले उहाँ मानिस हुनुभएको थियो। आफ्ना जनहरू पनि उहाँजस्तै होउन् भन्ने परमेश्वरको चाहना छ। उहाँको बलले हामी शुद्ध, निर्दोष, निश्कलङ्क र आदर्श जीवन बिताउनु पर्दछ जुन येशूले बिताउनुभएको थियो।

उद्धार गर्ने शक्तिको महान् तत्व

तिमीहरू विश्वासद्वारा अनुग्रहले मुक्ति पाएका हो। तिमीहरू
आफ्नै प्रयासले होइन। यो परमेश्वरको वरदान हो।
तिमीहरूको कुनै अथक प्रयासले मुक्ति पाएका होइन,
नत्र भने मानिसले फूर्ति लगाउन सक्छ।
एफिसी १:८,९

अयोग्य ठहरिएका मानव प्राणीप्रति परमेश्वरले गर्ने गुण नै अनुग्रह हो। यो उहाँको चरित्र हो। हामीले यसलाई खोजेका होइनाँ, तर यसले हामीलाई खोज्न परमेश्वरले पठाउनुभएको हो।

परमेश्वरको अनुग्रह नै हामीलाई। मुक्ति दिने महान् तत्व हो उहाँको अनुग्रह बिना मानिसको कुनै पनि प्रयास पनि महत्त्व हुँदैन।

के तपाईं ख्रीष्टमा हुनुहुन्छ? यदि तपाईं गलत काम गर्ने वा भुल गर्ने, असहाय र दोषी पापी हुनुहुन्छ भनेर स्वीकार गर्नुहुन्न भने तपाईं ख्रीष्टमा हुनुहुन्न। यदि तपाईंमा कुनै असल गुण छ भने त्यो करुणामय मुक्तिदाताको दयाले पाउनुभएको हो। तपाईंको जन्म, तपाईंको मानमर्यादा प्रतिष्ठा, तपाईंको धनसम्पत्ति, तपाईंको सीप, कौशलता, प्रतिभा, दक्षता, तपाईंमा भएका असल गुणहरू, तपाईं जति उदारवादी हुनुभएतापनि वा अरु कुनै सद्गुण तपाईंमा भएतापनि तिनीहरूले तपाईंको आत्मालाई ख्रीष्टसँग बाँध्न सक्दैन। चर्चसँग तपाईंको सम्बन्ध, विश्वासीहरूले तपाईंलाई जुनसुकै सम्माननीय वा आदरणीय तरिकाले हेर्दछन्, त्यसको केही अर्थ हुँदैन यदि तपाईं येशुलाई भित्रीहृदयदेखि इमान्दारितासाथ विश्वास गर्नुहुन्न भने। उहाँको बारेमा विश्वास गरेर ठुला ठुला ज्ञान पाएरमात्र पुग्दैन, तपाईंले उहाँलाई नै व्यक्तिगतरूपमा विश्वास गर्नेपछि। तपाईंलाई मुक्ति दिने

उहाँको अनुग्रहमाथि तपाईंले पुरा भरोसा राख्नै पर्दछ। तपाईंको निम्ति प्रसस्त अनुग्रह र शक्ति पखिरहेको छ भनेर के तपाईंले महसुस गर्न सक्नुहुन्छ?

उहाँको पुत्रको अतुलनीय बरदानद्वारा परमेश्वरले सारा पृथ्वीलाई अनुग्रहले घेरेको छ। यो पृथ्वीलाई घेरेको वास्तविक हावा जस्तै हो। यस जीवन दिन वातावरणमा सास फेर्न रोस्ने सबै रोजे बाँच्नेछन् र आफ्नो जीवन सार्थक भएको अनुभव गर्नेछन्। अनि विस्तारै येशू ख्रीष्टको कदमा नर र नारी बढ्दै जानेछन्।

येशू ख्रीष्ट हाम्रो निम्ति मर्नुभयो। हाम्रो अयोग्यतालाई ख्यालमा राखेर उहाँले हामीलाई त्यसै अनुसार व्यवहार गर्नुहुन्छ। हाम्रो पापले गर्दा हामी दोषी ठहरिएतापनि उहाँकहाँ हामी सच्चा हृदयले आयौं भने उहाँले हामीलाई दोष दिनुहुन्छ। वर्षौं वर्षदेखि उहाँले हाम्रा कमजोर, अज्ञानता, हठी स्वभाव, कृतज्ञता र आफ्नै तालमा हिँड्ने बानीलाई उहाँले सहेर बोकिरहनुभएको छ। हामी अल्लारे भएको हामीलाई थाहा नहोला, तैपनि उहाँको हात हामीतिर फैलिरहेकै हुन्छ। परमेश्वरले चाहनुभएको सबै थोक ख्रीष्टको अनुग्रहले हामीले सम्पन्न गर्न सक्दछौं।

वृहत अनुभवको निमित्त प्रार्थना

म तपाईंका आज्ञाहरूको मार्गमा ढोइन्छु, किनकि तपाईंले मेरो हृदयलाई स्वतन्त्र वा ठूलो पारिदिनुभएको छ।

भजन ११९:३२

सिनैको पहाडमा पवित्र गरिमामय दश आज्ञाहरू दिनुहुने येशु नै हुनुहुन्थ्यो। परमेश्वरको न्याय-प्रशासन र क्षेत्राधिकार सबै मानव प्राणीमाथि छ भनेर संसारले थाहा पाउनु भनेर ती आज्ञाहरू उहाँले दिनुभएको थियो। दश नीतिहरूको व्यवस्था परमेश्वरको महान् प्रेम मानिसको सामु प्रस्तुत गरिएको थियो। प्रत्येक मानिसको निमित्त त्यो प्रतिज्ञासहित परमेश्वरको आवाज थियो, “यदि तिमीहरूले ती आज्ञाहरू पालन गर्नु भन्ने तिमीहरू सैतानको राज्य र प्रभुत्वमा आउने छैनौं।” त्यस व्यवस्थामा कुनै नकारात्मक नीतिहरू छैन जुन कतिपय इसाई भनाउँदाहरूले नै सिकाउँदछन् र प्रचार गर्दछन्। त्यस अनुसार पालन गर र बाँच भन्ने दश आज्ञाहरूको आशय हो।

स्वर्गको परमेश्वरले दश आज्ञाहरू आफ्ना जनहरूमाथि आशिर्वाचन वा आशिषको रूपमा पालन गर्न राखिदिनुभएको छ। के हामी परमेश्वरका विशेष जनहरू भएर खडा हुने कि, येशुलाई विश्वास गरेपछि ती आज्ञाहरूलाई खुट्टामा कुल्चे पनि मतलब छैन वा त्यसका नीतिहरू पालन गर्नु आवश्यक छैन भनेर देखाउने? यदि परमेश्वरले ती दश आज्ञाहरू निलम्बन गर्नुभयो भने परमेश्वर आफै पनि निलम्बन हुनुभएपनि हुन्छ।

उहाँको व्यवस्थाले आफ्नै आवाजको प्रतिध्वनी गर्दछ। सबैले ती आज्ञाहरूलाई पालन गर्न उहाँले यसरी आमन्त्रण गरिरहनुभएको छ,

“तिमीहरू निच भएर नबस। माथि माथि आऊ। पवित्र होऊ, अझ महा पवित्र होऊ।” परमेश्वरको त्यो आवाजलाई स्वीकारेर दिनदिनै ख्रीष्टको सिद्ध र परिपक्व चरित्रमा हामी प्रगति गर्दै जान सक्छौं।

तिनीहरूलाई चम्काउने स्वर्गमा अझ ठुलो ज्योति छ भनेर ताराहरूले हामीलाई भन्दछन्। ती ज्योतिले तिनीहरूलाई महिमित बनाउँदछ। येशुभक्तहरूले पनि जगतको सिंहासनमा परमेश्वर बिराजमान हुनुहुन्छ भनेर संसारको सामु प्रकट गर्नुपर्छ। उहाँको चरित्र, स्वभाव नकल गर्न योग्यको छ भनेर हामीले देखाउनुपर्दछ।

प्रिय युवायुवतीहरू, परमेश्वरको चम्किलो ज्योति तिमीहरूको बाटोमा चम्किरहेको छ। म तिमीहरूलाई यो विनम्र अनुरोध गर्दछु कि तिमीहरूले पाएका सबै अवसरहरूलाई तिमीहरूले नै उपयोग गर्न सक्नु। स्वर्गले पठाएको प्रत्येक किरण तपाईंले ग्रहण गर्नुहोस् र हृदयमा सजाएर राख्नुहोस्, अनि जबसम्म सिद्ध दिन आउँदैन तबसम्म तिमीहरूको बाटो चहकिलो अझ चहकिलो हुँदै जान्छ।

जब हामी ज्योतिमा हिँड्छौं तब हामीले बल पाउँछौं। परमेश्वरकै आज्ञाहरू अनुसार दौडिन हामीले बल तथा उर्जा पाउन सक्छौं। जब हामी कदम कदममा स्वर्गतिर अघि बढ्दै जान्छौं तब हामीमा बलपनि बढ्दै जान्छ।

निरन्तररूमा येशूबाट नयाँ नयाँ ताजा आत्मज्ञान प्राप्त गर्नु जरुरी छ। उहाँका शिक्षाहरूमा हामी दिनदिनै तालमेल गरेर चल्नु आवश्यक छ। आत्मिकरूपमा पवित्र र उच्च शिखरमा पुग्न हाम्रै हातको सामु छ। हामीप्रति परमेश्वरको लक्ष्य वा योजना यही छ कि हामी निरन्तररूमा उहाँको ज्ञान, बुद्धि र गुणहरूमा प्रगति गर्दै जान सक्नु।

हामीलाई बचाइ राख्न येशूको शक्ति

तर मलाई उहाँले भन्नुभयो, “मेरो अनुग्रह तिम्रो निमित्त पर्याप्त छ, किनभने मेरो शक्ति दुर्बलतामा नै सिद्ध हुन्छ।” यसकारण स्वीष्टको शक्ति ममा वास गरेको भन्ने म बरु मेरो दुर्बलतामा बढी खुशीसाथ गर्व गर्नेछु।
२ कोरिन्थी १२:९

हाम्रा सबै कमिकमजोरी, दोष र दुर्बलताहरूलाई पोको पारेर उहाँकहाँ आउन हाम्रो प्रिय बहुमुल्य मुक्तिदाताले हामीलाई आमन्त्रण गरिरहनुभएको छ ताकि उहाँको बलमा हामी भिसिन सकौं, हाम्रो अज्ञानता उहाँको ज्ञानबुद्धिमा मिलाउन सकौं र हाम्रो अयोग्यपनालाई उहाँको पुण्यकाममा सामेल हुन सकौं।

कट्टर वा अतिवादी धर्मात्माको पहिरण ओडेर व्यवस्थाको प्रत्येक नीतिलाई केलाइ केलाइ पालन गरेर कोही पनि स्वर्गको राज्यमा पस्न सक्दैन।

वर्तमान जीवनमै पुनर्जन्मको आवश्यकता छ। परमेश्वरको आत्माको परिचालनमा नयाँ दिमाग र दिल हुनु आवश्यक छ। उहाँकै आत्माले हाम्रो जीवनलाई शुद्ध, निर्मल पाउँछ र हाम्रो चरित्रलाई अनुसरणीय र आदर्शमय बनाउँछ। परमेश्वरसँग यसरी सम्बन्धमा रहिरहयो भने कुनै पनि मानिस स्वर्गको महिमित राज्यमा सहभागी हुन योग्य ठहरिनेछ। कुनै पनि मानवीय वैज्ञानिक आविष्कारले मानिसको पापमय स्वभावलाई पखाल्न वा उपचार गर्न सक्दैन।

पापमय स्वभावबाट पवित्रतामा परिवर्तन हुन मानिसहरूमा भित्री शक्तिले काम गरिरहेको हुनुपर्दछ। त्यो पनि माथिबाट दिएको

नयाँ जीवन उपभोग गरिहनुपर्दछ। त्यो शक्ति येशु हुनुहुन्छ। मानिसको जीवनको निष्कृत्य वा मरेका दक्षता र सिपहरूलाई उहाँको अनुग्रहलेमात्र जगाउन सक्दछ। परमेश्वरतिर र उहाँको पवित्रतातिर येशुकै अनुग्रहले आकर्षित गराउन सक्छ। मानिसको स्वभावमा भएको असल गुणहरू विकाश गरे पुगिहाल्नछ नि भन्ने धारण घातक जाल हो। यस मामिलामा पावलको यस्तो स्पष्ट धारणा छ, जो मानिस आत्मीक वा आध्यात्मिक छैन, त्यसले परमेश्वरका आत्माका कुराहरू ग्रहण गर्दैन। किनकि ती कुराहरू त्यसको निम्ति मूर्खता हुन्छन्, र त्यसले ती बुझ्न सक्दैन, किनकि ती कुराहरू आत्मीक रीतिले मात्र चिन्न सकिन्छ। आत्मीक मानिसले सबै कुराको जाँच गर्दछ, तर ऊचाहिँ कुनै मानिसद्वारा जाँचिनेछैन। किनकि कसले प्रभुको मनलाई जानेको छ? र कसले उहाँलाई सिकाउन सक्छ?” तर हामीसँग त स्त्रीष्टको मन छ। “१ कोरन्थी २:१४-१६ येशुको बारेमा यसरी लेखिएको छ” उहाँमा जीवन थियो, त्यो जीवन मानिसको ज्योति थियो र “जगतको मूनि मानिसहरूको बीचमा कुनै अरु नाउँ दिएको छैन, जसले मानिसलाई मुक्ति दिन सक्दछ।” युहन्ना १:४; प्रेरित ४:१२ ।

प्रभुको प्रेरित चेला पावलले शुद्ध र निर्मल हुन तिब्र चाहना गरेका थिए। उनी धर्मात्मा हुन चाहेका थिए जुन आफ्नै शक्तिले त्यो स्थितिमा पुग्न सक्ने थिएन। त्यसकारण, उनले हृदयदेखि चित्कार गर्दछ, “हाय, म कस्तो दुःखी मानिस! यस मृत्युको शरीरबाट मलाई कसले छुटाउला?” रोमी ७:१४ । यस किसिमको मार्मिक क्रन्धन सबै बोझले लादिएका मानिसहरूबाट सबै देशहरूमा र सबै युगहरूले स्वर्ततिर पठाइरहको छ। ती सबैको निम्ति केवल एउटामात्र जवाफ छ, “संसारका पापहरू उठाइ लैजाने परमेश्वरको थुमालाई हेर।” युहन्ना १:२९ ।

अध्याय - ४ पापलाई हटाउने परमेश्वरको अचुक उपाय

मानिसहरूको निम्ति मुक्तिदाता

*तर ऊ त हाम्रा अपराधहरूका निम्ति छेड़ियो वा घाइते भयो।
हाम्रा अधर्मका निम्ति ऊ पेलियो। हामीमा शान्ति
ल्याउने दण्ड उसमाथि पऱ्यो, र उसको कोर्रकाको
चोटले हामी निको भयौं।*

यशैया ५३:५

येशूको रगत पापको निम्ति अचुक औषधी हो। ख्रीष्टको आफ्नै इच्छाले क्रुसमा मर्नुभएको थियो, नत्रभने त्यसको केही फाइदा हुने थिएन वा पाप हरण हुने थिएन। यदि पापको दण्डलाई बोक्न निर्दोष व्यक्ति राजी भएन भने परमेश्वरको न्यायले काम गर्दैनथ्यो। पापीको ठाउँ येशूले लिनुभएकोले न्यायको दण्ड उहाँले पुरा गर्नुभएको थियो।

हामी अनन्तको आनन्दमा सहभागी हुन सकौं भनेर नै येशू “बेदनाहरूले लादिएको मानिस” हुनुभयो। यस पापपापैको हिलोको दलदलमा फसिरहेको र विग्रिएको, अन्धकार, मृत्यु र श्रापको भुमरिमा परेको यस संसारमा अवर्णीय महिमाको स्थानबाट परमेश्वरले आफ्नो पुत्रलाई आउन दिनुभयो। उहाँ अनुग्रह र परमसत्यले भरिनु मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। आफ्नो प्रेमको छातीबाट अलग हुन, स्वर्गदुतहरूको अर्चना र भक्तिभाऊबाट छुटाएर, दुःखकष्ट, बेइज्जत र मृत्यु सहन परमेश्वरले उहाँलाई यस संसारमा आउन अनुमति दिनुभयो।

क्रुसमा हेर्नुहोस्, पापको शिकार त्यहाँ उचालिएको छ। आफ्नै

शरीरमा रबीष्टले हाम्रा पापहरू बोक्नुभएको थियो। तपाईंको मुक्तिको मोल तिर्न उहाँले दुःख, कष्ट, पीडा र वेदना भोग्नुभएको थियो।

हाम्रै निमित्त पिउन तितो प्याला उहाँलाई दिइएको थियो। त्यस प्यालामा हाम्रो पाप मिसिकएको थियो। हाम्रो ओठबाट हाम्रो प्रिय मुक्तिदाताले त्यो प्याला लिनुभयो र आफैले पिउनुभयो, र त्यसको ठाउँमा उहाँले हामीलाई मुक्तिको कप दिनुभयो। हाम्रो दुःखकष्ट, पीडा कतिको ठुलो रहेछ, हाम्रा पापहरू कतिको गहिरो रहेछ भनेर हामीले नाप्न सक्दैनौं। तर उहाँले उहाँको मानवीय सहानुभुति, प्रेमले हामीलाई घेर्नुभएको छ र हामीलाई उचाल्नु भएको छ। त्यसले गर्दा हाम्रो पीडाको गहिऱ्याइमा हामी पुग्नुपरेन।

उहाँले दिनुभएको आशामा हामी खुशी र आनन्द मनाउन सक्छौं। उहाँले गर्नुभएका पुण्य पहलमा हामीले क्षमा पाएका छौं र हामीमा शान्ति छ। हाम्रा पापहरू धुन उहाँ मर्नुभयो। उहाँको धार्मिकताको वस्त्र हामीलाई पहिऱ्याउनुभएको छ। त्यसले गर्दा स्वर्गको समाजमा स्थान पाउन हामी हुन गएका छौं। त्यहाँ हामी सदासदा रहनेछौं।

पापीको मित्र

साथी हुने मानिस आफै पनि मिलनसार हुनुपर्छ। नि एकजना
साथी छन्, जो भाइभन्दा पनि बढि नजिक टासन्छन्।
(किङ्ग जेम्स बाइबलको अनुवाद)

हितोपदेश १८ : १४

(के तपाईं पापी, कमजोरी र दोषीमनस्थितिले निराश वा आतिनुहुन्छ? के तपाईं कसको पाऊमा पर्ने भन्ने मनस्थितिमा हुनुहुन्छ?), तब तपाईं येशुकहाँ आउनुहोस्। उहाँ तपाईं जस्तै पापीको मित्र हुनुहुन्छ। तपाईंको निम्ति उहाँको उहाँको विशाल हृदय सधैं खुला छ। उहाँ सबै मानव विपद र दुःखको अनुभवले छोएको प्रभु हुनुहुन्छ। स्वर्ग र पृथ्वीलाई समाल्ने अधिकार शक्ति उहाँमा नै छ।

येशूको मानवीय व्यक्तित्वमा हामी सनातन, सृष्टिकर्ता परमेश्वरको प्रतिरूप देख्न सक्छौं। पतित वा पापमा फसिरहेको मानव प्राणीलाई उकास्न सनातन परमेश्वर असमितरूपमा आफ्नो सदाशयता, दया, प्रेम र करुणालाई लगानी गरिरहनुभएको छ।

परमेश्वरबाट शक्ति पाएर मानिस निश्कलङ्क, निर्दोष र मिलनसार जीवन बिताउन सक्छ भनेर देखाउन ख्रीष्ट यस संसारमा आउनुभएको थियो।

जोसँग उहाँ प्रशस्न हुनुहुन्छ उसलाई उहाँले यो भन्न सक्नुहुन्छ, “मेरो पछि लाग।” अनि उहाँले बोलाउनुभएको व्यक्ति खुला दिलले उहाँको पछि लाग्दछ। संसारले उसलाई अनेकौं टुनामुना गरेर उसलाई संसारको मोहमा फसिरहेको छ भने त्यो टुक्रिन जान्छ। उहाँको आवाज जब विवेकमा पस्छ तब हृदयबाट लोभ, लालच, अति महत्वाकाँक्षा,

अरूको मोलमा आफ्नो भाऊ खोज्ने जस्ता प्रवृत्तिहरू हटेर जान्छन्। त्यो मानिस पापको पासोबाट फुत्किएर मुक्तिदाताको पछि लाग्न जाग्दछ।

उहाँको अगाडि कोही पनि मानिस बेकारको हुँदैन। प्रत्येक मानिसको हृदयको चोट निको पार्न उहाँ खोज्नुभएको थियो। सबैबाट वा समाजबाट तिरस्कार गरिएका, रुखो, बेकारको जीवन बिताइरहेको भन्ने निराशमय मनोवृत्तिमा फसिएका मानिसहरूलाई आशा र उत्साह दिन उहाँ खट्नुभएको थियो। परमेश्वरका सन्तानमा हुने निर्दोष, सकै सबैको भलो नगर्न नसके कुभलो नगर्ने वा कसैलाई हानी नगर्ने मिजास तिनीहरूमा हुनसक्छ भनेर उत्साह प्रदान गर्दै यस संसारमा हिँड्नुभएको थियो।

कतिपय समयमा सैतान र दुष्टआत्माको नियन्त्रणमा रहेका मानिसहरूलाई उहाँको भेट्नुहुन्थ्यो। सैतानको पासोबाट आफै उम्किन तिनीहरू असमर्थ थिए। यसखालको निराश, बिमार, सैतानको प्रलोभनमा फसिएका, पतित र समाजबाट चरित्रहिन भनेर छिःछिः दुरदुर भएका मानिसलाई उहाँले अत्यन्तै कोमल, दया, सदाशयता र करुणा देखाउनुभएर तिनीहरूको मन हलुका र फुर्ति बनाउन बोल्नुहुन्थ्यो। सम्पूर्ण मानव शत्रु सैतानसँग कुस्ताकुस्ती गरिरहेका कतिपय मानिसहरूलाई उहाँले भेट्नुभएको थियो। त्यो युद्धमा दृढतापूर्ण जुटिरहन उहाँले उत्साह दिनुहुन्थ्यो। त्यो युद्ध तिनीहरूले जित्न सक्छन् भनेर उहाँले तिनीहरूलाई आश्वासन दिनुभएको थियो। तिनीहरूलाई विजयी जीवन दिन परमेश्वरको स्वर्गदुतहरू तिनीहरूको साथमा छन् भनेर उहाँले तिनीहरूलाई विश्वस्त पार्नुभएको थियो।

पापरहित येशूले पापीको कमजोरमा दया र करुणा देखाउनुभएको थियो। मानिसहरूको स्वभावमा पापीलाई घृणा गर्ने मनोवृत्ति हुन्छ तर पापलाई चाहिँ तिनीहरूले मन पराएको हुन्छ। स्त्रीष्टले पापलाई घृणा गर्नुहुन्थ्यो, तर पापीलाई माया गर्नुहुन्थ्यो। यही खालको मिजास वा मनस्थिति पनि उहाँका सत्य अनुयायीहरूमा हुन्छ। परिपक्व वा सत

इसाईहरूमा भएको प्रेमले हतपत कसैको मुल्याङ्कन, आलोचना वा न्याय गर्दैन, दुःख वा सन्तापमा परेकोलाई उसले तुरन्तै चिन्दछ, जहिले पनि क्षमा दिन तत्पर हुन्छ, हौशला र उत्साह दिन प्रयास गर्दछ, परमेश्वरको चाहना अनुसार पवित्र जीवन बिताउन असमर्थ हुनेलाई ठिक बाटोमा ल्याउन र त्यसमा आफ्ना खुट्टाहरू जमाउन दिन त्यो प्रेम समर्पित हुन्छ।

जीवनको निम्ति उम्रिहने पानी

जस-जसले मैले ढिने पानी पिउँछ त्यो कहिल्यै तिर्खाउने छैन।
जुन पानी म त्यसलाई ढिनेछु, त्यो त्यसमा अनन्त जीवनको
निम्ति उम्रिहने पानीको मूल बन्नेछ।

यूहन्ना ४:१४।

कतिपय मानिसहरू शारीरिक भन्दा मानसिक र आत्मिक रोगले दुःख पाइरहेका छन्। तिनीहरू येशूकहाँ नआउञ्जेल त्यसबाट मुक्त हुँदैन। उहाँ जीवनको पानीको मुल स्रोत हुनुहुन्छ। आत्मिक र मानसिकरूपमा बिरामी भएकाहरूलाई निको पार्ने येशू शक्तिशाली चङ्गाइकर्ता हुनुहुन्छ।

यदि हामीले येशूलाई छोड्यौं भने हामीले पक्कि राख्ने केही कुरो पनि हुँदैन। तर तिर्खाउँदै उहाँकहाँ हामी आइरह्यौं भने उहाँले हामीमा निरन्तररूपमा आशिषको खोलो बगाइरहनुहुनेछ, जुन हामीले पिउन सक्दछौं।

यदि संसारको मुहानहरू पिउँदै हाम्रो तिर्खा मेट्न थाल्यौं भने हामी फेरि तिर्खाउन थाल्छौं। जताततै मानिसहरू असंतुष्ट छन्। तिनीहरूको आत्मिक र मानसिक आवश्यकतालाई परिपूर्ति गर्ने भित्री चाहना छ। त्यो परिपूर्ति गर्ने केवल एक जनामात्र हुनुहुन्छ। उहाँ संसारको आवश्यकता वा सारा राष्ट्रको चाहना येशू हुनुहुन्छ। उहाँलेमात्र दिन सन्नुहुने ईश्वरीय अनुग्रह जीवित पानी हो। यसले मानिसलाई ताजा, निमल र फुर्तिलो बनाउँछ।

जो मानिसले येशूको प्रेमको रसास्वादन गर्दछ उसले निरन्तर रूपमा अझ धेरै स्वाद लिन चाहन्छ। त्यो भन्दा उसलाई अरु कुनै चाहना

गर्दैन। धनसम्पत्ति, संसारको मोजमज्जा, मानसम्मान, अभिनन्दन, अरुमाथि अधिकार जमाउने र प्रतिष्ठाले उसलाई आकर्षित गर्दैन। उसको हृदयको निरन्तर क्रन्दन भनेकै प्रभु मलाई अझ धेरै तपाईं दिनुहोस्। मानिसलाई के आवश्यकता छ सो प्रकट गर्नुहुनेले उसको भोक र तिर्खालाई मेटाउन उहाँ पखिरहनुभएको छ। मानिसको सबै स्रोत र उसमा भरपर्ने साधनहरू असफल हुन्छ। उसमा भएको मुहान सुक्दछ। उसको तलाऊहरू खालि हुन्छन्। तर मुक्तिदाताको स्रोत र मूहान कहिल्यै पनि सुक्दैन। हामी दिन दिन पिउन सक्छौं र पिइरहनु सक्छौं तर त्यो कहिल्यै पनि सुक्दैन। उहाँको स्रोत जहिले पनि ताजा नै भइरहन्छ। जो मानिसमा ख्रीष्ट रहनुहुन्छ उसमा आशिषको मुहान बगिरहेको हुन्छ। उहाँले भन्नुभयो, “जस-जसले मैले दिने पानी पिउँछ त्यो कहिल्यै तिर्खाउनेछैन। जुन पानी म त्यसलाई दिनेछु, त्यो त्यसमा अनन्त जीवनको निश्चित उम्रिरहने पानीको मुल बन्नेछ!” त्यही स्रोतबाट उसलाई चाहेको बल र अनुग्रह प्रसस्त मात्रामा खिचीरहन सक्दछ।

जो मानिसले जीवित पानी पिउँछ ऊ आफै जीवनको मुहान हुन जान्छ। पाउने मानिस दिने हुन्छ। ख्रीष्टको अनुग्रह मरुभूमिमा पानीको तलाऊ जस्तै छ। यो ताजा भरिरहन्छ। जो मानिसहरू नाश हुनै लागेको छ, तिनीहरू पिउन आत्तुरी हुन्छन्।

मेरो अगुवा र मेरो जीवनको जहाज चलाउने चालक

*म तिमीलाई शिक्षा दिनेछु, तिमी कुन मार्गमा हिँड्नुपर्ने सो
तिमीलाई सिकाउनेछु। म तिमीलाई परामर्श वा सरसल्लाह
दिनेछु र तिमीमाथि नजर राख्नेछु।*

भजन ३१:६

प्रायजसो येशुका भक्तजनहरूको जीवनमा अनेकौं खतरा, वाधा र तगारोहरू खडा हुन्छन्। दिएको काम गर्न कठिन र झ्याउ पनि लाग्न सक्छ। यस जीवनमा हामी बाँचेर के गर्ने भनेर कल्पना गर्छौं किनकि आखिरमा मरेनै जाने हो, नाशै भएर जाने हो भन्ने चित्रणमा डुविरहेको हुनसक्छौं। तैपनि परमेश्वरको आवाजले स्पष्टरूपमा हाम्रो अन्तरविवेकमा बोल्नुहुन्छ, अघि बढ। यदि हामीमा परमेश्वरमाथि विश्वास वा आस्था र निष्ठा छ भने हामीले सामना गर्ने जुनसुकै कठिन परिस्थितिहरूबाट अपार हुँदै जानेछौं। विश्वासले अदृश्य सर्वशक्तिमान परमेश्वरको हातमाथि हात राखेर अघि बढ्दछौं। त्यसकारण हामी विचलन वा चक्करमा पर्नु आवश्यक छैन। प्रत्येक आपद र विपदमा ख्रीष्टको हात पक्रन सक्नु नै विश्वास वा आस्थाको अर्थ हो।

जीवनको समुद्रमा तैरिरहेको प्रत्येक जहाजमा ईश्वरीय चालक हुनु आवश्यक छ। तर कतिपय समयमा जब हुरी बतास आउँछ, आँधीबेरी र छालहरू आउँछ तब धेरै मानिसहरूले त्यस चालकलाई जहाजबाट हत फालिदिन्छ। अनि पापी र सिमित बुद्धि भएका मानिसलाई त्यो जीवनको जहाज चलाउन सुम्पन्छन् वा आफैले चलाउन खोज्छन्। त्यसको फलस्वरूप प्रायजसो दुर्घटना, क्षतिग्रस्त र विपत द्रुतरूपमा आउँछन्। अनि तिनीहरूले त्यस खतरामुलक

पानीमा जहाज ल्याएकोमा ईश्वरीय चालकलाई नै दोष लगाउँछन्। मानिसहरूको अगुवाइ, बुद्धि, दर्शन वा ज्ञानमा भरोसा राखेर तपाईंहरू नचल्नुहोस्। तर तपाईं यो प्रतिवद्धता देखाउँदै व्यक्त गर्नहोस्, “प्रभु मेरो सहायक हुनुहुन्छ; उहाँकै सरसल्लाह म खोज्छु। म उहाँको इच्छालाई जुनसुकै परिस्थितिमा पनि पालन गरेर अघि बढ्दै जानेछु।” कुनै पनि मानिसहरूको योग्यता वा ज्ञानबाट यस जीवनलाई सार्थक र अर्थमुलक बनाउन सम्भव छैन। परमेश्वरको दिव्यज्योतिबिना मानिसहरूका प्रयासहरू बेकारको वा अर्थहिन हुन्छ। मिश्र वा कुनै पनि देशका देवीदेवताहरूमाथि भरोसा राखेतापनि तिनीहरूले मानिसहरूलाई मुक्ति दिन सक्दैन वा जीवनलाई सार्थक बनाउन सक्दैन। मानिसहरूमाथि भरोसा तपाईं नराख्नुहोस्। पथप्रदर्शक परमेश्वरको मुनि रहेर काम गर्नुहोस्।

स्त्रीष्टले तपाईंलाई रोज्नुभएको छ। तपाईं पाठोको बहुमुल्य रगतले उद्धार हुनुभएको छ। त्यस रगतलाई बाजी राखेर तपाईं परमेश्वरसँग रोइकराई बिनित्त गर्नुहोस्। “तपाईंले मलाई उद्धार गर्नुभएकोले म तपाईंको हूँ। सबै मानिसको आधिकारितालाई म सम्मान गर्छु। मेरो दाजुभाइदिदी बहिनीहरूको सरसल्लाहहरूलाई म सराहना गर्दछु। तर मेरो जीवनको सबै पक्षहरूलाई सार्थक वा अर्थमुलक बनाउन तिनीहरूमा म भर पर्न सक्दिनँ। मलाई तपाईं नै चाहिन्छ। हे प्रभु, मलाई सिकाउनुहोस् र सहायता गर्नुहोस्। तपाईंको दैविक वा दिव्य चरित्र वा स्वभाव ममा होस् भनेर मैले तपाईंसँग सम्झौता गरेको छु। तपाईं नै मेरो जीवनको सबै पक्षहरूको सल्लाहकार र अगुवा बनाउन मैले तपाईंलाई चुनेको छु। त्यसकारण के गर्ने हो, कहाँ जाने हो सो मलाई सिकाउनुहोस्।” तपाईंको जीवनको प्रथम प्रार्थमिकता नै परमेश्वरको महिमा हुन दिनुहोस्। तपाईंको जीवनमा तपाईंले गर्नुहुने प्रत्येक काम परमेश्वरकै चाहना अनुसार गर्ने पवित्र प्रयत्न गर्नुहोस्। तपाईंको सबै काममा परमेश्वरले पवित्र पारुन्। तपाईंको चरित्र, क्रियाकलाप, मिजास र जीवनशैलीले अरूहरूलाई निषेधित मार्गमा नडोच्याओस्।

स्त्रीष्टको बलिको रगत

तिमीहरू जान्दछौ, कि आफ्ना पिता-पुर्खाबाट आफुका व्यर्थका
 कुराहरूदेखि, सुन वा चाँदीजस्ता नाश हुने थोकहरूद्वारा ढाम
 तिरी तिमीहरू छुट्ट्याइएका होइनौ, तर निष्खोट र
 निष्कलङ्क थुमाको जस्तो स्त्रीष्टको अनमोल
 रगतद्वारा ढाम तिरी छुट्ट्याइएका छौ।
 १ पत्रुस १:१८-१९

हाम्रो बदली र जमानत हुनुभएको येशुको थाप्रोमा हाम्रा सबै पाप र
 अधर्महरू थुपारिएको थियो। हाम्रो सट्टा उहाँ नै आज्ञा उल्लङ्घनकर्ता हुनु
 परेको थियो। व्यवस्थालाई उल्लङ्घन गरेर हामी दोषी ठहर्‍याइएर दण्ड
 पाउनुबाट उहाँकै त्यस कर्म वा कामले फुत्काइएको थियो।

पापप्रति घोर घृणा भएतापनि उहाँले सारा संसारका पापहरू
 उहाँले जम्मा गरेर बोक्नुभयो। उहाँ निर्दोष, निश्कलङ्कन हुनुहुन्थ्यो
 तर दोषी र पापीहरूको दण्ड उहाँले भोग्नुभयो। निर्दोष हुनुभएतापनि
 परमेश्वरका आज्ञाहरू उल्लङ्घन गरेर पापी भएका मानव प्राणीको
 बदलीमा उहाँ आफैलाई उपलब्ध गराउनुभयो। मानिसको प्रत्येक पापको
 भार संसारको मुक्तिदाताको थाप्रोमा थचारिएको थियो। आदमका
 प्रत्येक छोराछोरीको दिमागमा आउने खराब, दुष्ट सोच, नियत,
 योजना, बोलिने कटु र खराब वचनहरू र नराम्रा दुष्ट कामहरूले गर्दा
 तिनीहरू दण्ड पाउनुपर्थ्यो, तर त्यो दण्ड तिनीहरूको बदलीमा येशु
 आफैले दण्ड पाउनुभयो।

उजाडस्थान वा मरुभूमिमा उहाँलाई हेर्नुहोस्, गेतसमनीमा उहाँको
 बेदना र क्रन्दन सुन्नुहोस् र हेर्नुहोस्, अनि क्रुसमा तपाईंको नजर राख्नुहोस्!

खोटरहित, पापरहित र निर्दोष परमेश्वरको पुत्रले पापको भार आफैले बोक्नुभयो। परमेश्वरसँग एक हुनुभएको येशू जब क्रूसमा टाँगिनुभयो त्यसबेला उहाँले परमेश्वर र मानिसको बीचमा पापले गर्ने छुटपाटको भयाभव अनुभव गर्नुभएको थियो। त्यसले गर्दा उहाँको ओठले यो मर्माहत स्वर निकाल्नुभयो, “मेरा प्रभु, मेरा प्रभु, तपाईंले मलाई किन त्याग्नुभयो?” मत्ती २७:४६ । पापका भारहरू, पापको भयानक विशाल बोध, परमेश्वरबाट छुट्टिनुपर्ने क्षणले गर्दा परमेश्वरको पुत्रको हृदय टुक्राटुक्रा भएको थियो।

पत्रुसले येशूको त्यो त्याग र बलिदानलाई मनमा राख्दै येशूका भक्तजनहरूलाई यो आत्मज्ञान दिन चाहन्छन्, “तिमीहरू जान्दछौ, कि आफ्ना पिता-पुर्खाबाट आएका व्यर्थका कुराहरूदेखि, सुन वा चाँदी जस्ता नाश हुने थोकहरूद्वारा दाम तिरी तिमीहरू छुट्ट्याइएका होइनौ, तर निस्खोट र निश्कलङ्क थुमाको जस्तो ख्रीष्ट मेरे हुन्, सबै सुन मेरै हो” (हग्गै २:८) भन्ने प्रभुले मानिसको मुक्तिको निमित्त ती सुनचाँदी पर्याप्त भएर कस्तो हुने थियो? तर पापीलाई मुक्ति दिन केवल परमेश्वरको पुत्रको बहुमुल्य रगतमात्रैले दिनसक्ने भएको थियो।

स्वर्गका सबै धनदौलत यस संसारमा पोखाउनुभएर ख्रीष्ट हामीलाई दिनुहुँदा सबै स्वर्ग नै हामीलाई दिइएको थियो। यस प्रक्रियाले प्रत्येक मानवप्राणीको निमित्त परमेश्वरको इच्छापत्र, स्नेह, प्यार, मनस्थिति र आत्मा किन्नुभएको थियो।

रगतबाट निर्दोष साबित

यसकारण उहाँको रगतद्वारा धर्मी ठहरिएका हुनाले झन् बढी
हामी परमेश्वरको क्रोधबाट उहाँद्वारा बचाइनेछौं।

रोमी ५:९

पाप क्षमाको निमित्त चाहिने बलि केवल येशूकोमात्र भएकोले प्रत्येक मानव प्राणीलाई उहाँमाथि विश्वास अर्थात् निष्ठा राख भनेर परमेश्वरले आह्वान गर्नुहुन्छ।

तपाईं पापी, अधिर्मी, दुष्ट र बरालिएको हुनाले परमेश्वरले तपाईंलाई ग्रहण गर्न र माया गर्न तपाईं योग्य हुनुभएको छैन भने उहाँप्रति डराउँदै, चिन्ता गर्दै आफ्नो दिमाग, आत्मा र शरीरलाई यातना दिने काम परमेश्वरको इच्छा होइन भनेर तपाईंहरूलाई अवगत गराउन चाहन्छु। तपाईंले यो भन्नु सक्नुहुन्छ, “मलाई थाहा छ म पापी हुँ। त्यसैकारण मलाई मुक्तिदाताको आवश्यक छ। ममा कुनै पुण्य काम, असल गुणहरू छैन, मैले कुनै धर्मकर्म गरेर मुक्ति आर्जना गर्न सक्दिनँ। तर म परमेश्वरको सामु सबैलाई क्षमा दिने निर्दोष परमेश्वरको थुमाको रगतलाई दावी गर्दै आउँदछु। येशूले नै सारा संसारको पाप उठाइ लानुहुन्छ। यही नै मेरो बन्ति छ।”

मध्यस्थकर्ता येशु ख्रीष्टद्वारामात्रै परमेश्वरकहाँ हामी आउन सक्छौं। हाम्रो पाप क्षमा हुने उपाय केवल उहाँमात्र हुनुहुन्छ। परमेश्वरको न्याय, पवित्रता र सत्यताको मोलमा परमेश्वरले मानिसलाई क्षमा दिनुसक्नुहुन्छ। तर प्रभु येशूद्वारा कुनै पनि पाप छैन जुन उहाँले क्षमा दिनुहुन्छ। पापीको आशा केवल यो मात्रै हो। यदि हामी भित्री हृदयदेखि इमान्दार भएर उहाँमाथि

विश्वास राख्यौं भने उहाँले हामीलाई क्षमा दिनुहुन्छ र पापबाट मुक्त गर्नुहुन्छ। एउटैमात्र माध्यम छ, त्यो माध्यम सबैलाई उपलब्ध छ। त्यही माध्यमबाट पश्चाताप गरेको नम्र हृदय भएको मानिसको सबै अन्धकारमय पापहरूबाट प्रसस्तमात्रामा क्षमा पाउन सक्छ। परमेश्वरले चुन्नुभएका जनहरूलाई यही पाठ हजारौं वर्ष पहिले सिकाउनुभएको थियो। विभिन्न प्रतिक, बलिप्रथा, विधि र चित्रणहरूद्वारा यो पाठ तिनीहरूलाई सिकाउनुभएको थियो। रगत नबगाइकन पापको क्षमा हुन सक्दैन भनेर ती मानिसहरूको हृदयमा गाडियोस् भन्ने परमेश्वरको चाहना थियो। न्यायप्रणालीले दोषी मानिसले दण्ड पाउनुपर्छ भनेर माग गर्दछ। तर त्यो दण्ड येशूले अनेकौं दुःखकष्ट पाएर भोग्नु भएको थियो। आफ्नो पापको प्रायश्चीत गर्न उहाँको आवश्यकता थिएन। उहाँले दुःख पाउनुभएको सारा कष्टहरू हाम्रै निमित्त थियो। उहाँका पुण्य काम र पवित्रता सबै पतित मानिसहरूको निमित्त उपलब्ध छ। ती सबै पापीहरूको निमित्त उपहार स्वरूप प्रदान गरिएको छ।

हाम्रा सबै पाप, चिन्ताफिक्री र भारहरू उहाँमाथि राख्न खीष्टले हामीलाई बोलाइरहनुभएको छ। उहाँ नै हाम्रो पापको भार बोक्नुहुन्छ। तर उहाँको त्यो आह्वानलाई अस्विकार गर्ज्यौं र त्यागेर आफ्नै धर्मकर्म र पुण्यकामले मुक्ति पाउँछौं भनेर ढिपी गर्दछौं भने हामी सदाको निमित्त मुक्ति गुमाउँछौं। जीवित चट्टान येशूमाथि हामी लम्पसार पर्न सक्छौं, उहाँको सामु हाम्रा हृदयलाई टुक्राटुक्रा पार्न सक्छौं। तर पापमै रमाएर बस्दा यदि त्यो चट्टान हामीमा खस्यो भने हामी धुलोपिठो हुनेछौं।

क्रूसद्वारा शान्ति

यसकारण अब ख्रीष्ट येशूमा भएकाहरूलाई ढण्डको आज्ञा छैन।... यस हेतुले कि व्यवस्थाको उचित आवश्यकता हामीमा पूर्ण होस्, हामी जो पापमय स्वभावअनुसार होइन, तर पवित्र आत्माअनुसार चल्दछौं।”

रोमी ८:१,४

ओहो, पापीहरूले भित्री हृदयदेखि क्रूसमा केवल एक झल्कोमात्र दिन सकेको भए कस्तो हुने थियो! यदि तिनीहरूले क्रूसमा टाँगिनुभएको मुक्तिदाताको दर्शन पुरा गर्न सकेको भए, तिनीहरूले परमेश्वरको करुणाको गहिऱ्याङ्को महसुस गर्ने थियो र पाप कस्तो ज्यादतिरहेछ भनेर पनि बोध हुनेथियो।

जब तपाईंको विवेकमा पवित्र आत्माको सुरिलो आवाजले घचघच्याएको महसुस गर्नुहुन्छ, तब तपाईंमा पाप, यसको शक्ति, यसले दोष दिइरहने चाल र शोकलाई तपाईंले थाहा पाएको हुन्छ र पाप भनेको कस्तो वाक्क लाग्दो तत्वरहेछ भनेर हेर्ने बानी बसाल्न थाल्नुहुनेछ। अनि तपाईंलाई क्षमा होस् भनेर तिब्र चाहना गर्नुहुनेछ। तपाईं सफा, निर्दोष, निश्कलङ्क र त्यसबाट मुक्त भएको पनि चाहना गर्नुहुनेछ। परमेश्वरसँग तालमेल गरेर चलन र उहाँको प्रतिरूप भएर चलन-तपाईंले के गर्न सक्नुहुन्छ?

त्यसको निम्ति तपाईंलाई शान्ति चाहिन्छ। परमेश्वरले तपाईंलाई क्षमा गर्नुभयो भन्ने प्रत्याभुति तपाईंले पाउनुभयो भने तपाईंमा स्वर्गको शान्ति हुनेछ र तपाईंको दिल प्रेमले ओतप्रोत हुनेछ। तर यस खालको मनस्थिति तपाईंमा हुन तपाईंले जतिसुकै धनदौलत खर्च गरेपनि पाउनुहुन्न, तपाईं जतिसुकै वैदिकता वा

संसारका ज्ञानविज्ञान, दर्शन र वादहरूको विद्वान भएतापनि, तपाईं जतिसुकै बुद्धिमान भएतापनि, जतिसुकै त्याग तपस्या, दानपुण्य वा धर्मकर्म गरेतापनि स्वर्गले दिने सच्चिदानन्द वा शान्ति तपाईंले पाउँछ भनेर कहिल्यै पनि आशा गर्नुपर्दैन। तर परमेश्वरले तपाईंलाई यो उपहार सितैँमा दिन चाहनुहुन्छ। उहाँले भन्नुभएको छ, “हे सबै तिर्खाउने हो, आओ, पानीनेर आओ। अनि तिमीहरू रुपियाँ नहुने पनि आओ र किनेर खाओ। आओ, विनापैसा र विनादाम दाखरस र दुध किन।” यशैया ५५:१ ।

उहाँकहाँ जानुहोस्। तपाईंका पापहरू धोइदिनुहोस् भनेर पुकार्नुहोस्। तपाईंलाई नयाँ हृदय दिन पनि आग्रह गर्नुहोस्। अनि विश्वास गर्नुहोस् कि उहाँले तपाईंको मनोरथ पूरा गरिदिनुभएको छ, तपाईं योग्य भएको कारणले होइन तर उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएको कारणले। येशुकहाँ जाने हाम्रो शुभअवसर हो र उहाँबाट सफा हुने वा सफाई पाउने हाम्रो मौका हो। त्यसपछि परमेश्वरको न्यायसहिँता दश आज्ञाहरूको सामु बिना लाज र शोकले उभिन सक्नुहुनेछ।

जब पापीले क्रूसको पाऊमुनि रहेर उसलाई मुक्ति दिन मर्ने हुने येशुलाई हेर्दछ तब ऊ खुशी र आनन्दले भरिपुर भएर रमाउ सक्नुहुनेछ, किनकि तपाईंका पापहरू क्षमा भएकाछन्। जब तपाईं विश्वासद्वारा क्रूसको मुनि घुँडा टेक्नुहुन्छ तब तपाईंलाई त्यस सर्वोच्च स्थानमा पुऱ्याएको हुन्छ जुन तपाईंको लागि राखिएको छ। तपाईं सत्य आनन्द वा सच्चिदानन्दको तहमा पुग्नु भएको अनुभूति प्राप्त गर्नुसक्नुहुनेछ।

परमेश्वरको प्रिय पुत्रको उपहार तपाईंलाई दिएकोमा परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउनुहोस्। आज नै तपाईंलाई पवित्र आत्माले बोलाउँदै हुनुहुन्छ। तपाईंको सम्पूर्ण हृदयले येशुकहाँ आउनुहोस् र उहाँको आशिष र प्रतिज्ञालाई छातीमा हात राखेर दावी गर्नुहोस्।

जब परमेश्वरले दिनुभएका अनगिन्तियों प्रतिज्ञाहरू तपाईं पढ्नुहुन्छ तब तपाईंले यो याद गर्नुहोस् कि ती अवरुणिय प्रेम र दयालाई व्यक्त

गरेका लवजहरू हुन्। परमेश्वरमात्र तपाईंको सहायक हुनुहुन्छ भनेर विश्वास गर्नुहोस्। मानिसमा हुनुपर्ने उहाँको नैतिक रूप वा स्वभाव तपाईंमा पुनर्स्थापना गर्न उहाँ आत्तुरी हुनुहुन्छ। जब तपाईं आफ्ना पाप, कमिकमजोरीहरूलाई स्वीकार र पश्चाताप गर्दै उहाँको नजिक आउनुहुन्छ, तब उहाँ पनि दया र क्षमाशीलता बोकेर तपाईंको नजिक आउनुहुनेछ।

महिमित स्थानापति

हाम्रा निम्ती श्राप बनेर ख्रीष्टले हामीलाई व्यवस्थाको
श्रापबाट मोल तिरेर छुटाउनुभयो, किनकि “काठमा
झुण्डिने हरेक श्रापित हुन्छ” भन्ने लेखिएको छ।”

गलाती ३:१३

पाप वा दुष्टलाई दोष दिने काम न्यायसहिँता दश आज्ञाहरूको काम हो, तर त्यसमा क्षमा दिने वा मुक्ति दिने अधिकार वा शक्ति हुँदैन।

येशूबिना त्यो न्यायसहिँताले त्यसलाई उलङ्घन गर्नेलाई दोष दिन्छ र मृत्युदण्डको फैसला सुनाउँछ। यो आफैमा मुक्ति दिने गुण वा अधिकारसम्पन्न छैन। दोषीलाई उसले पाउने दण्डबाट सुरक्षित राख्ने यसमा अधिकार वा शक्ति छैन।

मानिसले परमेश्वरको व्यवस्थालाई भङ्ग गरेकोले उसलाई उद्धार गर्न ख्रीष्टको मृत्युको आवश्यक भएको थियो। मुक्ति पाएपछि त्यस मानिसले त्यस व्यवस्थाको गरिमा र सम्मानलाई कायमै राखिएको हुन्छ। पापको दोष येशू आफैले बोक्नुभयो। मानिसका दुःखदर्द, पीडा र शोकहरूलाई येशुले आफ्नै छातीमा बोक्नुभयो। जसलाई पाप भनेको के हो सो थाहा थिएन हाम्रो निम्ति पाप हुनुभयो।

मानिसको स्थानापति र जमानत हुनुभएकोले मानिसहरूको दोष वा अपराधले पाउने दण्ड ख्रीष्टले आफ्नै थाप्लोमा थाप्नुभयो। उहाँ व्यवस्था भङ्ग गर्ने भनेर गनिनु भयो ताकि व्यवस्थाको श्रापबाट वा व्यवस्थाले फैसला गर्ने दण्डबाट मानिसहरू मुक्त होउन्। पाप बोक्ने येशुले न्यायसहिँताले फैसला गर्ने दोषीलाई दिइने दण्ड भोग्नुभयो।

उहाँ आफै मानिसको निम्ति पाप हुन जानुभयो।

उहाँको नजरमा पाप कस्तो घृणित थियो तैपनि त्यसको सबै भार उहाँले बोक्नुभयो र त्यसको भारले उहाँलाई थिच्दा उहाँ नाजुक पीडाले कराउनुभएको थियो। परमेश्वरको पुत्रको नैराश्यताको पीडा र वेदना उहाँको शारीरिक पीडा भन्दा चर्को थियो, जसले गर्दा शारीरिकरूपमा उहाँले वेदना वा दुःखको त्यस्तो महसुस गर्नुभएन।

हामीले गर्ने भुल, अपराध, गल्ती र पापहरूको दण्ड भोग्न परमेश्वरले आफ्नो पुत्रलाई अनुमति दिनुभएको थियो। उहाँ आफै पाप बोक्नुहुने येशूको निम्ति न्यायकर्ता हुनुभयो। जब परमेश्वरले न्यायको आशंन ग्रहण गर्नुभएर येशूको न्याय गर्नुभयो त्यसबेला उहाँले येशूको पिता हुने स्वभाव, अधिकार र गुणहरूलाई पन्छाउनुभएको थियो। विद्रोही मानव जातिलाई देखाउने आश्चर्यचकित पार्ने परमेश्वरको प्रेम त्यो भन्दा अरु के हुनसक्छ र?

सारा संसारको युगौँ युगदेखिको पाप उहाँमाथि परेको थियो। येशूको मानवताले पाएको दुःखकष्ट र पीडालाई परमेश्वरले सबभन्दा उच्च मुल्याङ्कन गर्नुभएको थियो। संसारको पापको बदलिमा मर्नुहुने येशूमाथि विश्वास राखेर सारा संसारले नै क्षमा पाउने प्रावधानको निर्माण भएको थियो। मानिस जतिसुकै अपराधी, दोषले छटपटाएतापनि, दुष्ट र खराब जीवन बिताएतापनि परमेश्वरले उसलाई क्षमा नदिने भन्ने कुरामा ऊ डराउनुपर्दैन, किनभने न्यायसहिँता वा दश आज्ञाहरूले फैसला गर्ने सजायबाट मुक्त हुन येशूको बलिदाननै पर्याप्त छ। येशू खीष्टद्वारा जोसुकै पापी जहाँको भएतापनि परमेश्वरतिर बफादार हुन फर्किन सक्छ।

पापको सिद्ध क्षतिपूर्ती वा परमेश्वरसँग मिलाप

यति मात्र होइन, तर हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरमा
हामी रमाउँदै पनि छौं, उहाँद्वारा अब हामीलाई
परमेश्वरसँग मिलाप प्राप्त भएको छ।”

रोमी ५:११

सारा संसारको निम्ति पाप बोक्नुभएर येशूले उहाँको बलिदाननै मानिसलाई दोषमुक्त गर्न असमितिरूपमा पर्याप्त भनेर सार्वजनिकरूपमै प्रमाणित गर्नुभएको थियो।

जब कुनै मानिसले उसको बदलामा येशू मर्नुभएर पापको क्षतिपूर्ति तिरी दिनुभएको थियो भनेर महसुस गर्छ तब उहाँको सदाशयता र प्रेम कतिको फराकिलो, उच्च र लामो र उहाँको कार्यक्षमताको गहिऱ्याइ देख्नेछ। येशूले अनन्तको मोल तिर्नुभएर मुक्तिको काम पुर्णरूपमा सम्पन्न गर्नुभएको थियो। यदि यो आत्मज्ञानको ज्योति कुनै पनि मानिसको विवेकमा चम्किन सक्थो भने त्यो मानिस हृदयदेखि नै भावबिभोर भएर परमेश्वरको स्तुति, प्रशंसा गर्दै उहाँप्रति धन्यवाद चढाउनेछ। उसले आत्मज्ञानको ऐनाबाट प्रभुको महिमा देख्नेछ र पवित्र आत्माको सहयोगले ऊपनि परमेश्वरको प्रतिरूपमा परिवर्तन हुँदै जानेछ।

महान् प्रधान पुजाहारीले एउटैमात्र बलिदान गर्नुभएको थियो जुन अत्यन्तै महत्त्वको छ। अनेकौं धर्मकर्म गरेर, अनगिन्तियाँ धुपहरू बालेर, कुनै चर्चका विश्वासीहरूले मरेकाहरू स्वर्ग र पृथ्वीको बीचमा रहेको परगेटोरी वा पिशाच क्षेत्रमा हुन्छन् भनेर विश्वास गर्छन् र तिनीहरूलाई त्यसबाट छुटाउन प्रत्येक बिहान प्रभुभोज वा मास गर्छन्

परमेश्वरको सामु त्यो बेकार हुन्छ। अनेकौँ बेदीहरू, पशुहरूका अनगिनति बलिहरू वा बलिप्रथा, धार्मिक क्रियाकलापका परम्पराहरू र मुक्ति पाउने आशाले आविश्कार गरेका अनेकौँ युक्तिहरू सबै मानिसहरूलाई भ्रम फैलाउने वा अलमल पार्ने विधिहरू हुन्। मानिसहरूको पाप बोक्ने र पापको निम्ति बलि हुने केवल येशुमात्र एक हुनुहुन्छ। उहाँको मृत्यु नै सबै पापहरू धुने एकमात्र पर्याप्त प्रावधान हो।

कुनै पनि शासकहरू, फादरहरू, अगुवाहरू, धर्मका गुरुहरू मानिसहरू र ख्रीष्टको बीचमा आउने अधिकार छैन। पापीको निम्ति येशुलाई मनाउन धर्मको गुरु वा पिडितहरूले सौदागिरी गर्ने अधिकार छैन। केवल येशुमात्र मानिसहरूको निम्ति मर्नुभएको थियो। उहाँमामात्र मानिसहरूलाई मुक्ति दिने गुण वा अधिकार छ। उहाँले मात्र न्यायसहिँता वा दश आज्ञालाई भङ्ग गर्ने र पाप गर्ने पापीलाई क्षमा दिने गुण छ। अरु सबै मानिसहरू चाहे फादरहरू होस्, पण्डितहरू होस्, गुरुवाहरू होस् वा धर्मका ज्ञाताहरू होस्, तिनीहरूसबै पापी मानिसहरू नै हुन्। तिनीहरूको केवल मानवमात्र हुन्, तिनीहरूमा येशुको जस्तो दैविक शक्ति वा अधिकार छैन।

स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानको पवित्र कोठामा सबैको निम्ति पस्नु हुने येशुलाईमात्र प्रार्थना गर्नुपर्छ र आफ्नो पापको स्वीकार गर्नुपर्छ, अरु कुनै धर्मगुरुहरूकहाँ स्वीकार गर्न जानु आवश्यक छैन। येशूले यूहन्ना मार्फत यो घोषणा गर्नुभएको थियो, “मेरा साना बालकहरू, तिमीहरू पाप नगर भनी म यी कुरा तिमीहरूलाई लेखिरहेछु। तर कुनै मानिसले पाप गर्‍यो भने पनि पितासँग हाम्रो पक्षमा बोलिदिनुहुने एक जना हुनुहुन्छ, अर्थात् धार्मिक येशु ख्रीष्ट।” १ यूहन्ना २:१। विश्वासद्वारा उहाँकहाँ आउने जोसुकै परम पापीलाई पापबाट उहाँले मुक्ति दिनु हुन्छ।

हाम्रै जातबाट जेठो दाजु हुनुभएको येशु अनन्तको सिंहासनमा बस्नुभएको छ। उहाँ मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर उहाँतिर फर्किने प्रत्येक मानिसमा उहाँले नजर राख्नुहुन्छ।

हामीले बोक्नुपर्ने सबभन्दा गह्रौं भारी नै पापको बोझ हो। हाम्रा थकित, पेलित र ग्लानी काँधहरूबाट हाम्रो बोझ उहाँले नै उठाउनुहुन्छ। उहाँले हामीलाई विश्राम दिनुहुन्छ। हामीमा भएका सबै चिन्ताफिक्री, दुःख, शोकको भारी उहाँले बोकिदिनुहुनेछ। हामीमा भएका सबै चिन्ताफिक्रीहरू उहाँमा नै राख्न उहाँले हामीलाई आह्वान गर्नुहुन्छ; किनभने उहाँले नै तिनीहरूलाई आफ्नो हृदयमा बोक्नुहुन्छ।

नमुनाले सकललाई भेट्छ वा प्रतिकले वास्तविकतालाई भेट्छ

तर तिमीहरू केही समय ख्रीष्ट येशूबाट टाढा थियो, अब
ख्रीष्टको रगतले नजिक भएका छौ।”

एफिसी २:१३

परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई विशेष सम्पत्ति भन्ने सम्बोधन गर्नुहुन्छ। तिनीहरूलाई व्यवस्थाका दुई प्रणालीहरू दिएर बिशेषाधिकार दिइएका थिए; दश आज्ञाहरू वा नैतिक वा न्यायसहिँता र विभिन्न विधिहरू जसमा प्रथाहरू छन् जसले येशूलाई आँल्याउँथ्यो।

सृष्टिदेखिनै नै नैतिक वा दश आज्ञाहरू परमेश्वरको ईश्वरीय योजनाको मुख्य आवश्यक व्यवस्था थियो। जसरी उहाँ अपरिवर्तनीय छ त्यसरी नै त्यो व्यवस्था अपरिवर्तनीय छ। मन्दिरमा गर्ने विभिन्न प्रथा तथा विधिहरूले मानव जातिको मुक्तिको निम्ति बनाउनुभएको योजनालाई खास आँल्याउनेको लागि थियो। येशुको मृत्यु हुनुभन्दा पहिले मन्दिरमा हुने बलि प्रथा र भेटी प्रथाहरू पापीको निम्ति ख्रीष्टको महान् बलिलाई चिन्न सकुन् भनेर स्थापना गरिएका थिए। विधि विधान वा व्यवस्थाहरू औपचारिक (ceremonial सेरमोनियल) को निम्ति दिइएको थियो। त्यो औपचारिक व्यवस्था महिमामय थियो। आफ्नो पितासँगै परामर्श गरेर मानव जातको मुक्तिलाई सहयोग गर्न येशु ख्रीष्टले औपचारिक विधिहरूको प्रावधान बनाइएको थियो। मन्दिरमा हुने विभिन्न विधिहरू जुन नमुनाको रूपमा थिए, ती सबैको व्यवस्थापन येशुमै आधारित थियो। जब यहवेको व्यवस्थालाई भङ्ग गरे तब त्यसको दण्ड तिर्न आदमले निर्दोष पशु दुःख पाएको

हेर्ने वाध्य भएका थिए। त्यो पशु येशुको प्रतिक थियो भनेर उनले महसुस गरेका थिए।

येशूलाई औँल्याउने विभिन्न नमुना वा नकल बलिप्रथा, विधि र भेटीहरूको आवश्यकता रोकिएको थियो जब तिनीहरूको सकल वा वास्तविक येशू क्रुसमा मर्नुभएको थियो। पापी मानिसहरू र पुजारीहरूले मन्दिरमा गर्ने सबै प्रथाहरू केवल ख्रीष्टको छायाँमात्र थिए। जब उहाँ आउनुभयो तब कुनै पनि धार्मिक परम्परा वा प्रथाहरूको आवश्यक भएन। परमेश्वरका दश आज्ञाहरू वा न्यायसहिँताको गरिमा वा यसको उच्चस्तिरीय स्वभाव जबसम्म यहूवेको सिंहासन रहन्छ तबसम्म त्यो पनि रहिरहनेछ। त्यो व्यवस्था परमेश्वरको चरित्रलाई व्यक्त गर्दछ। जब क्रुसमा येशुको मृत्यु भयो तब कुनै पनि छायाँ, प्रतिक, नमुना, बलिप्रथा, भेटीहरू वा लोकप्रिय भाषामा धर्मकर्म र परम्पराहरूको मुल्यमान्यताहरूको समाप्त भएको थियो। तर कतिपय इसाई पास्टर, प्रचारक र विद्वानहरूले दावी गरेको अनुसार परमेश्वरको न्यायसहिँता वा दश आज्ञाहरू ख्रीष्टसँग क्रुसमा टाँगिएको थिएन। आज सैतानले नै कतिपय इसाई सम्प्रदायहरूमा फत परमेश्वरको त्यो व्यवस्थाको बारेमा अनेकौँ भ्रमहरू फैलाएर त्यसको गरिमालाई झार्न धोखा दिइरहेको छ। दश आज्ञाहरूको व्यवस्था जिवितै छ र त्यसको अस्तित्व अनन्त युगसम्म भइरहन्छ।

आफ्नो एकमात्र प्रिय पुत्रको अनन्तको बलि हुन परमेश्वरले हाम्रो संसारमा पठाउनुभएको थिएन ताकि मानिसले यस जीवनमा र भविष्यको अनन्त जीवनमा परमेश्वरका आज्ञाहरू तोड्न अवसर पाउन्।

अनन्तको विनाशबाट पापी, भ्रष्ट र दुष्ट मानिसलाई बचाउन वा मुक्ति दिन उहाँले आफ्नो अमूल्य र निर्दोष येशूलाई परमेश्वरले दिनुभएको थियो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गरेर उहाँको सिंहासन सामु निर्दोष भएर उभिन सकुन्।

मुक्ति र क्षमा

उहाँको अपार अनुग्रहअनुसार स्वीष्टको रगतद्वारा हामी
उहाँमा उद्धार, हाम्रा पापको क्षमा, पाउँछौं।
एफिसी १:७

मानिसको कुनै पूण्य काम, धर्मकर्म, वा मुक्ति पाउन आफु योग्य छु भनेर दावी गरेर येशुको निगाहा वा अनग्रह उसले पाउँदैन। पापीलाई निर्दोष वा पापबाट सफाइ पाउने एकमात्र प्रावधान छ, त्यो हो येशुको अनुग्रह जुन सितैँमा उपलब्ध गराइएको छ। उहाँले हामीलाई ठहर्न्याउनु हुने निर्दोष पूर्ण छ। उहाँले हामीलाई पुर्णरूपमा क्षमा दिनहुन्छ। येशुका धार्मिकता वा पूण्य काम उसमाथि ओढाएको हुन्छ। त्यस व्यक्तिले परमेश्वरको क्षमा दिने अनुग्रहलाई अलिकति पनि शङ्का गर्नुपर्ने आवश्यक छैन।

तर यो पनि हामीले ख्याल गर्नु जरुरी छ, विश्वास आफैँमा केही पनि छैन जसले हाम्रो मुक्तिदाता बनाइन्छ। विश्वासमात्र गरेर हामीमा भएका दोष र पापलाई हटाइन्दैन। उहाँलाई विश्वास गर्ने सबैलाई मुक्ति दिने अधिकार र परमेश्वरको शक्ति येशु नै हुनुहुन्छ। येशुको पुण्य काम वा हाम्रो निम्ति गर्नुभएको त्याग र बलिद्वारा पापी निर्दोष ठहरिन्छ। पापीहरूको मुक्तिको निम्ति उहाँले मोल तिर्नुभएको थियो। यध्यपि, येशुको रगतमा विश्वास गरेरमात्रै विश्वासी मानिस निर्दोष वा पापबाट सफाइ पाइन्छ।

आफु जतिसुकै पुण्य काम, धर्मकर्म, असल र परोपकारीय कामहरूमा भर परेर पापी पापबाट निर्दोष हुन सक्दैन। त्यो व्यक्ति त्यस बिन्दुमा आउनुपर्दछ कि उसले आफ्नो पापलाई त्याग्दछ, र

उसको बाटोमा निरन्तररूपमा चम्किरहने आत्मज्ञानको ज्योतिलाई अङ्गाल्दछ। येशुको सितैं रगतले उपलब्ध गराइको मुक्तिको प्रावधानलाई उसले सरल विश्वासद्वारा पकड्नु पर्दछ। उसले परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई विश्वास गर्नुपर्दछ। येशूद्वारा उसलाई निर्दोष ठहर्‍याइ शुद्धिकरण गरिन्छ, उसलाई धर्मी ठहर्‍याइन्छ र मुक्ति दिन्छ। यदि उसले येशुलाई पछ्यायो भने, ऊ नम्र भएर ज्योतिमा हिँड्छ, ज्योतिमै ऊ आनन्दित हुनेछ र अरूहरूलाई आफूमा भएको आत्मज्ञानको ज्योति फैलाउँछ।

आफ्ना पापहरू, गलत कामहरू, खराब सोचहरूप्रति दुःख मनाउ गर्ने वा पश्चात्ताप गर्ने पापीले संसारको पाप उठाएर लैजाने परमेश्वरको थुमालाई हेरोस्। जब हाम्रा सबै दुःखकष्टमा सहभागी हुनुभएको शोकातुल्य मानिस येशूलाई हेर्ने बानी बसाल्छौं तब उहाँको बारेमा यी ज्ञानहरू प्राप्त हुन्छः पापमा डुवीरहेकाहरूको उद्धारको निमित्त क्रियाशील हुनुभएको, एक सहरदेखि अर्को सहरमा हेपाहमा पर्दै गालिलगौज, तिरस्कार, बेइज्जत र उपहास सहँदै खेदिनुभएको, गेतसमनीमा बेदनाले रूँदै निधारबाट रगतका ठुला ठुला थोपाहरू चुहाउनु भएको र अन्तमा अत्यधिक पीडामा क्रुसमा टाँगिनुभएको येशू। जब हामी त्यस येशूलाई हेर्छौं तब हामी हाम्रो भाऊ खोज्ने, सम्मान वा कदर खोज्ने, तँछाडमछाड गरेर महत्वाकाँक्षी स्वार्थलाई लत्याउन थाल्नेछौं। जब हामी येशूलाई हेरिरहने प्रवृत्ति बसाल्छौं, तब हाम्रा हृदयहरूमा भएको चिसोपना, शिथिलता र स्वार्थपुर्ति गर्ने मनस्थितिप्रति हामी आफैँ लाज मान्न थाल्दछौं। हामी जे गर्नपनि तयार हुन्छौं वा जे नगर्न पनि तयार हुन्छौं ताकी हृदयदेखि नै हामीले स्वामीको सेवा गर्न सकौं। येशूले जस्तै हामी आफ्नो क्रुस खुशीसाथ बोक्नेछौं, सबै दुःखकष्ट परिक्षा, मानिसले हामीमाथि छ्याँप्ने हिलो, अपमान, गाली बेइज्जत र यातनाहरू प्रिय येशूको निमित्त सहन राजी हुनेछौं।

स्वधर्म वा स्व-धार्मिकता पाप मोचनको लागि अपर्याप्त छ

*म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूको धार्मिकता शास्त्री र
फरिसीहरूको भन्दा बढी भएन भने तिमीहरू कुनै रीतिले
स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्नेछैनौ।*

मती ५:२०

येशूको समयमा (वा अहिले पनि) मानव दिमागमा एउटा अत्यन्तै ठूलो भ्रमले अड्डा जमाएको थियो। त्यो थियो, सत्यलाई केवल समर्थन वा मान्यो भन्दैमा मानिस धर्मो ठहरिन्छ। सत्यवाद वा सत्यका ज्ञान र दर्शनहरू केवल सुनेर वा श्रोतावर्ग बनेरमात्र मानिसलाई मुक्ति दिन सक्दैन। अर्थात् कसैले बाइबलबाट प्रवचन, उपदेश र सत्य ज्ञानहरू सुन्यो भन्दैमा उसले मुक्ति पाउँदैन। धर्मग्रन्थहरूमा पोख्त वा विद्वान भयो भन्दैमा त्यस मानिसमा मुक्तिले उपलब्ध गराउने शान्ति, संतुष्टी र आनन्द हुन्छ भनेर मानव अनुभवले प्रमाणित गरेको छैन। यदि सत्य ज्ञानमा पोख्त भएर उसले पवित्र आत्माको फल वा धार्मिकतामा हुने फल वा गुणहरूलाई व्यक्तिगत जीवनमा देखाउन वा फलाउन सकेन भने सत्य तथा धार्मिक ज्ञानमा निपुण हुनुको केही अर्थ छैन। फरिसीहरू आफुहरूलाई अब्राहमका सन्तान र परमेश्वरका वचनहरूको जिम्मेवाल भएको दावी गर्दथे। तर उनीहरू अब्राहमको सन्तान हुने अवसर र सत्य वा परमेश्वरको वचनको जिम्मेवाल बन्दैमा तिनीहरूमा स्वार्थीपना, अरूलाई खराब वा हेपाहा दृष्टिले हेर्ने, धार्मिक क्रियाकलापको सौदागिरी बनेर धनसम्पत्ती कमाउने लोभ र अत्यन्तै निच पाखण्डीपनाबाट तिनीहरू बंचित भएका थिएनन्।

त्यही खालको प्रवृत्ति आज पनि जारी छ। धेरै मानिसहरू इसाई

होँ भनेर ढुक्क हुन्छन् किनभने तिनीहरूमा बाइबलका केही निश्चित धार्मिक सिध्यान्त, ज्ञान वा शिक्षाहरू भएकोले। तर तिनीहरूमा भएका सत्यलाई तिनीहरूको व्यवहारिक जीवनमा उतारेका हुँदैनन् न त उतार्न नैतिक जिम्मेवार ठान्दछन्। तिनीहरूमा भएका ज्ञानलाई हृदयदेखि नै विश्वास गरेका हुँदैनन् न त प्रेम ने गरेका हुन्छन्। त्यसको फलस्वरूप, तिनीहरूले सत्यले पवित्र पार्ने अनुग्रह र शक्ति पाएका हुँदैनन्। सत्यलाई जानेको छु र विश्वास गरेको छु भनेर मानिसहरूले दावी त गर्छन् (अर्थात् मलाई बाइबल थाहा छ, यो पढेको छु र यसमा ठूला ठूलो डिग्रीहरू हासिल गरेको छु) भनेर दावी त गर्लाँन्। तर तिनीहरूमा इमान्दारी, दया, माया, धिरज, करुणा, सहनशीलता, सदाशयता र स्वर्गको मनस्थिति वा (पावलले भनेको अनुसार येशुको दिमाग वा मिजास) भएन भने तिनीहरू आफैँ श्रापमा परेका हुन्छन् साथै ती इसाई भनेर दावी गर्नेहरू संसारकै लागि अभिशाप हुन्छन् किनकि तिनीहरूको प्रभाव नकारात्मक भइरहेको हुन्छ।

प्रभु येशूले सिकाउनु भएको धार्मिकता वा सत्य धार्मिक मिजासले हृदयदेखि जीवनमा लागु गर्न सक्नुपर्छ र परमेश्वरको चाहना वा योजनासँग तालमेल भएको प्रकट गर्नुपर्दछ। पापी मानिसहरू धर्मो हुन सक्छ। त्यसको लागि तिनीहरूले परमेश्वरमा विश्वास गर्नुपर्छ र दिनदिनै वा क्षणक्षणमा तिनीहरू उहाँसँग सक्रिय सम्बन्ध जारी राख्ने निष्ठाया अडिग हुनुपर्छ। अनि उसमा सत्य ईश्वरीय धार्मिकता वा मिजास हुन्छ र उसको जीवन आदर्शमय बन्छ साथै उसका सोचविचारहरू उच्च हुन्छन्। अनि बाहिररूपमा इसाई हुँ भनेर देखाउने चालले भित्रीरूपमै सफा र सुधघर भएको देखाउँछ अर्थात् भनाइ र गराइमा उसमा तालमेल भएको जनसमक्ष प्रमाणित गर्दछ। अनि परमेश्वरको सेवामा गरिने सबै औपचारिक विधिहरू अर्थहीन हुँदैन जसरी ती पाखण्डी धार्मिक फरिसी, शास्त्री र धर्मगुरुहरूले गर्दथे।

याद गर्नुहोस्, मुक्ति भनेको परमेश्वरले दिनुहुने सित्तै बरदान वा उपहार हो जुन येशूको कारणलेमात्र कसैलाई उपलब्ध गराइएको हुन्छ। अशान्ति, चिन्तासुर्ता, पिर र मर्कामा परेका र अर्थहीन

जीवन बिताइरहेको भनेर आफुलाई वेकार ठान्ने मानिस ख्रीष्टमा विश्वास राखेर शान्ति प्राप्त गर्न सक्छ, र उसमा भएको विश्वास र परमेश्वरमाथि हुने भरोसाको अनुपातमा उसमा शान्ति हुनेछ। आफ्ना असल वा कुनै पनि पुण्य कामलाई परमेश्वरको सामु राखेर यी काम, त्याग र तपस्या गरेकोले मैले मुक्ति पाउनुपर्छ भन्ने दावी गर्ने आँट उसमा हुनेछैन।

उहाँको धार्मिकताले भरपूर

धन्य धार्मिकताको निम्ति भोकाउने र तिर्खाउनेहरू,
किनभने तिनीहरू तृप्त हुनेछन्।
मती ५:६

सत धर्मपरायणता वा धार्मिकता पवित्र हुन्छ। यो परमेश्वरको आदर्श अनुरूप हुन्छ। परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ। १ युहन्ना ४:१६ अर्थात् परमेश्वरमा भएको धार्मिकता भएको मानिस उहाँको प्रेमले ओतप्रोत भएको हुन्छ। यस खालको धार्मिकता परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू मुताविक चलेको हुन्छ। “मेरो जिब्रोले तपाईंका वचनको भजन गाओस्, किनकि तपाईंका सबै आज्ञाहरू धर्ममय छन्।” भजन ११९:१७२ “प्रेमले छिमेकीको खराबी गर्दैन। यसकारण प्रेम गर्नु नै व्यवस्था पूरा गर्नु हो।” रोमी १३:१० धर्ममय वा धार्मिकता प्रेम हो, र प्रेम परमेश्वरको जीवन र प्रकाश हो। परमेश्वरको धार्मिकतालाई येशुले मुर्तरूप देखाएर प्रदर्शन गर्नुभएको थियो। येशुलाई हामीले पायौं वा हृदयमा सजायौं भने उहाँको धार्मिकता हाम्रो जीवनमा उपलब्ध हुनेछ।

परमेश्वरीय धार्मिकता हामीले शरीरमा कुनै किसिमको पीडा दिएर वा कष्टकर धार्मिक क्रियाकलाप गरेर, कुनै त्याग र उपहारको थुप्रो कसैलाई वा धर्मको नाउँमा चढाएर आर्जन गरिँदैन। तर प्रत्येक मानव प्राणी जो भोकाउँछ र तिर्खाउँछ उसलाई सितैँमा दिएका हुन्छ।” हे सबै तिर्खाउने हो, आओ, पानीनेर आओ। अनि तिमीहरू रुपियाँ नहुने पनि आओ र किनेर खाओ। आओ, विनापैसा र विनादाम दाखरस र दुध किन।” यशैया ५५:१ “उनीहरूको धार्मिकता मबाट हो”(यशैया ५४:१७ किङ्ग जेम्स) र “जुन नाउँले तिनी कहलाइनेछन्

त्यो यही हो, 'परमप्रभु हाम्रा धार्मिकता'।" यर्मिया २३:६ ।

मानिसको भित्री भोक र तिर्खालाई कुनै पनि मानिसको दर्शन, वाद वा आविश्कारले मेटाउन सकिन्न। येशूले भन्नुभयो, "येशुले तिनीहरूलाई भन्नुभयो" जीवनको रोटी म हुँ। मकहाँ आउने भोकाउनेछैन, र ममाथि विश्वास गर्ने कहिल्यै तिर्खाउनेछैन। युहन्ना ६:३५ ।

जति हामी परमेश्वरलाको बारेमा चिन्छौं त्यति हाम्रो आदर्शमय चरित्र उच्च हुँदै जान्छ र उहाँको स्वरूपलाई प्रतिविम्ब गर्न भित्री हृदयदेखि उत्सुक हुन्छ। जब परमेश्वरको तत्व मानिससँग मिसिन्छ तब त्यो मानिस उहाँको नजिक हुन तिब्र चाहना गर्दछ र उसले हृदयदेखिनै यो मनोवेग प्रकट गर्दछ, "हे मेरो प्राण, परमेश्वरमा मात्र विश्राम गर। मेरो आशा उहाँबाटै आउँछ।" भजन ६२:५ ।

हृदयको निरन्तर चित्कार यो हुनेछ, "अझ बढि तपाईं मलाई दिनुहोस्, र पवित्र आत्माको जवाफमा यो पनि थप्दछ, अझ बढि तपाईंसँग मिल्न चाहन्छु।" रोमी ५:९,१०। "उहाँको आफ्नो सारा पुर्णता ख्रीष्टमा वास गरेकोमा परमेश्वर प्रसन्न हुनुभयो।" कलस्सी १:१९ । "ख्रीष्टमा ईश्वत्वको सारा परिपूर्णता शरीरमा वास गर्दछ, र उहाँमा नै जीवनको परिपूर्णतामा तिमीहरू आइपुगेका छौ। उहाँ नै समस्त शासन र अधिकारको शिर हुनुहुन्छ।" कलस्सी २:९-१० । पापीलाई निर्दोष बनाउने धार्मिकता र पवित्र पार्ने अनुग्रहको ठूलो वचत नै येशु" ख्रीष्ट हुनुहुन्छ। सबैजना उहाँकहाँ आएर उहाँको ईश्वरीय स्वभावको पुर्णतालाई प्राप्त गर्न सकिन्छ।

पापबाट निर्दोष बन्न पहिला कदमहरू

*“परमेश्वरले इस्त्राएलको पश्चातापको लागि र तिनीहरूलाई
पापहरूको क्षमा दिन उहाँलाई राजा र मुक्तिदाता तुल्याईकन
आफ्नो दाहिने बाहुलीले उच्च पार्नुभयो।”*

प्रेरित ५:३१

मुक्ति पाउने पहिला कदमहरू के के हुन् भन्ने कुरामा धेरै अलमलमा परेका हुन्छन्। पश्चाताप गरिने काम पापीको हो र येशूकहाँ आउने यो आफैले गर्नुपर्छ। पापी मानिस परमेश्वरको अनुग्रहको आशिष पाउन आफूले केही न केही गरेर योग्य भएको देखाउनुपर्छ भनेर कतिले सोच्छन्। यो सत्य हो कि क्षमा पाउनुभन्दा अघि पापीले पश्चाताप गर्नुपर्छ, तर इमान्दारसाथ छियाछिया हृदय र नम्र भएको मानिस परमेश्वरलाई स्वीकार्य छ। तर सचमुचरूपमा पापी आफैले सही पश्चातापमा ल्याउन सक्दैन, न त येशूकहाँ आउन उसले आफैलाई तयार पार्न सक्छ। येशूतिर आउने पहिलो कदम नै तपाईंको विवेकमा परमेश्वरको आत्माको ढक ढक हो र जब उसले पवित्र आत्माले उसलाई तान्दा त्यसको जवाफ उसले दिन्छ तब ऊ येशूतिर अघि बढ्न सक्छ ताकि उसले पश्चाताप गरोस्।

जब प्रधान पुजारी, सडुकी र अरू धर्मगुरुको सामु पत्रुसलाई उभ्याइएको थियो तब उनले यो ठोक्नुवा गरि भने कि पश्चाताप परमेश्वरको बरदान हो। येशूको बारेमा सुनाउँदै उनले भने, “परमेश्वरको क्षमा दिन उहाँलाई राजा र मुक्तिदाता तुल्याईकन आफ्नो दाहिने बाहुलीले उच्च पार्नुभयो।” प्रेरित ५:३१ मा पश्चाताप पनि कमसलको बरदान होइन, र जबसम्म आफ्नो जीवन येशुमा पुरा समर्पण गर्दैन

उसले सक्कली पश्चातापको अनुभव गर्न सक्दैन। यदि हामी येशूतिर तानिएका छौं भने त्यो उहाँको गुण र शक्तिले हो। मानिसलाई चुर्ण वा नम्र हृदय बनाउने अनुग्रह उहाँबाट नै आउँछ र उहाँबाट नै हामी पापबाट निर्दोष साबित हुन्छौं।

सक्कली र हृदयदेखि सतरूपमा पश्चाताप गर्न को चाहन्छ? उसले के गर्नुपर्छ? ऊ येशूकहाँ आउनैपर्छ र जस्तो छ त्यस्तै ढिलो नगरि उहाँकहाँ आओस्। ख्रीष्टको वचन सत्य हो भनेर उसले विश्वास गर्ने पर्छ। उहाँको प्रतिज्ञामा विश्वास गरे उहाँसँग पश्चाताप गर्ने सच्चा हृदय माग्नुपर्छ र उसले पाउनेछ। जब कोही सच्चा हृदयले मानिसहरूलाई प्रार्थना गर्न उक्साउँछ तब तिनीहरूको प्रार्थन बेकारको हुँदैन। परमेश्वरले आफ्नो प्रतिवद्धता पूरा गर्नुहुनेछ पवित्र आत्मा उहाँले तिनीहरूलाई दिनुहुनेछ र उनले तिनीहरूलाई पश्चाताप गर्न अग्रसर गराउनुहुनेछ। जब पश्चातापी पापीको प्रार्थना विश्वाससँग मिसिन्छ, र विश्वासमात्र गर्ने नभएर परमेश्वरको व्यवस्थाको आज्ञा पालन गर्ने प्रतिवद्धता जाहेर गर्दछ तब उसले सबै खराब बानी र खराब मानिसहरूको सङ्गत छोड्नेछ। अनि उसको हृदय परमेश्वरतिर तानिने छ वा आकर्षित हुनेछ।

येशू ख्रीष्टको धार्मिकता नै पर्याप्त

तर अब त व्यवस्थाविनै परमेश्वरबाट आउने धार्मिकता प्रकट भएको छ। त्यसैको गवाही व्यवस्था र अगमवक्ताहरूले दिएको छन्। येशू ख्रीष्टमा विश्वास गर्ने सबैमाथि परमेश्वरको धार्मिकता विश्वासद्वारा प्रकट भएको छ।
किनभने केही भेद छैन ।“
रोमी ३:२१-२२

परमेश्वरमाथि विश्वास वा आस्था राखेर उहाँको अगाडि निर्दोष हुनु वा पापमुक्त भएर उभिनु भनेको के हो? मानिसको महिमालाई स्वधर्म, विद्वता, उपलब्धी, धर्मकर्म, दानपुण्य, असल, सदाचार भएर देखाउने जस्ता सराहनीय गुणहरू आदि-माटोको धुलोमा बिछ्याउने परमेश्वरको काम नै विश्वासद्वारा निर्दोष हुनुभनेको हो। मानिसको कुनै पनि शक्ति वा क्रियाकलापले पापबाट मुक्त हुन नसक्ने भएकोले विश्वासद्वारा मुक्ति पाउने प्रावधान बनाइएको हो। जब मानिसले आफुले गरेका धार्मिक क्रियाकलाप, असल कामहरू वा म धर्मी हुँ भन्ने आभास् नाङ्गिएको महसुस गर्छ तब त्यस मानिस ख्रीष्टको धार्मिकता वा उहाँको पूण्य कामको वस्त्र पहिरन तयार भएको हुन्छ।

स्वर्गले पवित्र भनेर मान्ने मानिस त्यो हो जसले आफ्नो असल काम, क्रियाकलाप, असल चरित्र, आचारसंहिता, उपलब्धी आदि अरुको सामु गौरव गरेर देखाउनुमा अन्तिम पङ्क्तिमा उभिएको हुन्छ। प्रेरित पत्रुस येशूको बफादारी सेवक भएका थिए, उनलाई ईश्वरीय आत्मज्ञान दिएर ठुलो सम्मान गरिएको थियो; येशूको चर्चको निर्माणको निमित्त उनको सक्रिया भूमिका थियो; तर आफु कतिको होत्चिन वा आत्मसम्मानमा धक्का पुगेको भयाभव अनुभव उनले कहिल्यै पनि विर्सका थिएनन्; येशुलाई सार्वजनिकरूपमै अस्वीकार गरेको पापलाई क्षमा दिइएको थियो; तैपनि आफ्नो कमिकमजोरी

भएको चरित्रको बारेमा उनलाई राम्रै थाहा थियो। त्यसको फलस्वरूप उनी येशुको केवल अनुग्रहमा पर्नु बाहेक बअरु कुनै विकल्प देखेका थिएनन्। आफ्नो भाऊ खोज्न वा आफ्नो कामको बारेमा फुर्ति लगाउने कुरा आफुमा केही नभएको उनले भेट्टाएका थिए।

कुनै पनि चेलाहरू र अगमवक्ताहरू पापरहित वा आफु असल छु भनेर दावी गरेका थिएनन्। जो मानिसहरू परमेश्वरको सबभन्दा नजिक हुन्छन्, आफूले थाहा पाइपाइ गलत काम गर्नुभन्दा ज्यान दिन नै तयार भएकाहरू, जसलाई परमेश्वरबाट ईश्वरीय आत्मज्ञान र शक्तिले सम्मानित भएका थिए आफ्नो पापी स्वभावलाई स्वीकारेका थिए। आफ्नो भौतिक उपलब्धिहरूमा तिनीहरूले फाइफुट्टी लगाएका थिएनन् वा त्यसले गर्दा मानिसहरूबाट सम्मान वा कदर खोजेका थिएनन् आफूले गर्ने कुनै पनि क्रियाकलापलाई मैले धार्मिक काम गरेको हुँ भनेर परमेश्वरको अनुग्रह पाउन त्यसमा भर परेका थिएनन् तर तिनीहरूले येशुकै धार्मिकतामा पूरै भरोसा राखेका थिए। त्यस्तै खालको मनोवृत्ति आज पनि तिनीहरूम हुन्छन् जसले येशुतिर आँखा लगाएर आफ्नो जीवन अगाडि बढाउँछन्।

येशुको धार्मिकता, शुद्ध सेतो मोती जस्तै छ, त्यसमा कुनै कसर छैन, कुनै दाग छैन, त्यसमा कुनै दोष छैन। त्यही धार्मिकता हाम्रो पनि हुनसक्छ। उहाँले दिनुहुने मुक्ति रगतले मुछिएर किनिएको थियो, त्यसको मोल वा दौलत नाप्न वा जोरस्र सकिँदैन र यो महान् मुल्यको मोती हो।

ख्रीष्टको धार्मिकताको वस्त्र हामीलाई लगाइदिएर परमेश्वरको सामु हामी निर्दोष बन्न पुगेकाछौं भन्ने सोच वा विद्या अत्यन्तै बहुमुल्य छ। हामीहरूको कुनै असल काम वा असल चरित्रले हामी धर्मी हुने होइन तर यो त परमेश्वरले दिने मुफ्त उपहार हो। परमेश्वरको र मानिसको परमशत्रु सैतान र उसका मतियारहरूले त्यो सत्य स्पष्टरूपमा जनसमक्ष पुगोस् भन्ने चाहन्छन्। यदि यो सत्य आत्मज्ञानको तहमा मानिसहरू पुग्यो भने तिनीहरूमाथि आफ्नो शक्ति वा प्रभुत्व चकनाचुर हुन्छ भन्ने कुरा सैतानलाई राम्रै थाहा छ।

विश्वासद्वारा उपलब्ध हुने धार्मिकता

जसले कर्म वा धर्मकर्मचाहिँ गर्दैन, तर भक्तिहीनलाई धर्मी
ठहराउनुहुने परमेश्वरमाथि भरोसा राख्दछ, त्यस्तो मानिसको
विश्वास धार्मिकता गनिन्छ।

रोमी ४:५

मुक्तिको निम्ति गरिने विश्वास मामुली, सामान्य, झारतिराइ वा देखावटी विश्वास होइन। यो केवल दिमागको खेलमात्र होइन, वा बौद्धिक स्तरमा महसुस गर्नेमात्र होइन, तर यो विश्वासको जरा हृदयमा नै रोपिएको हुन्छ। यसले येशुलाई आफ्नो व्यक्तिगत मुक्तिदाता भनेर अङ्गाल्दछ। अत्यन्तै नाजुक अवस्थाको पापीलाई पनि परमेश्वरकहाँ आउनेलाई ख्रीष्टद्वारा मुक्ति दिन सक्नुहुन्छ भन्ने ज्ञानमा आश्वस्त हुने खुबी हुनु नै परिपक्व विश्वास हो।

नाश हुन लागेको, पतित र उदासमा जाकिएको पापीले यो भन्न सक्दछ: “म हराएको पापी हुँ, तर हराएकाहरूलाई खोज्न र मुक्ति दिन येशु आउनुभएको थियो। उहाँ खुद आफैले भन्नुभयो, 'म धर्मात्माहरूलाई बोलाउन आएको होइन, तर पापीहरूले पश्चाताप गरुन् भनेर आएको हुँ। म पापी हुँ, र उहाँ कलभरीको क्रुसमा मलाई मुक्तिदिन गर्नुभयो। म एक क्षण पनि बिनामुक्ति रहनु आवश्यक छैन। उहाँ मर्नुभयो र म निर्दोष हुनसक्ँ भनेर पुनरुत्थान हुनुभयो। उहाँले मलाई अहिले नै उद्धार दिनुहुन्छ। उहाँले दिनुहुने क्षमा म ग्रहण गर्छु जुन उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो।”

पापको दागैदाग र छापेछाप लागिएका पापी मानिसको निम्ति येशुले सम्पन्न गर्नुभएको महान् काम नै उसलाई निर्दोष बनाउनु हो। विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिने मानिसलाई सत्यवादी प्रभुले धर्मात्मा भनेर

ठहर्‍याउनुहुन्छ। प्रभुले विश्वासीलाई ख्रीष्टको धार्मिकता ओढाइदिनुहुन्छ र सारा जगतको सामु त्यो विश्वासी धर्मी ठहरिएको छ भनेर उसलाई प्रस्तुत गरेको हुन्छ। उसले आफ्ना पापहरू येशुमा सार्दछ, जो पापीको प्रतिनिधि, विकल्प र जमानत हुनुहुन्छ। प्रत्येक मानिसले आफ्नो पाप, खराब तत्व र दुष्टता विश्वासद्वारा येशुमा राख्न सक्दछ, “किनकि हामी उहाँमा परमेश्वरको धार्मिकता बन्न सक्ौं भनेर पाप नचिन्नुहुनेलाई परमेश्वरले हाम्रा खातिर पाप बनाउनुभयो।” २ कोरन्थी ५:२१ ।

आफुले गरेका पाप, खराब काम वा कुइच्छाप्रति दुःखमनाउ गर्दै पश्चाताप गरेर येशुमाथि विश्वास राख्यो पापलाई पन्छाउन सकिन्छ। उसले हाम्रो धार्मिकताको प्रभु येशुलाई हेरिरहने बानी बसाल्नुपर्दछ। उहाँ अधर्मी, अन्यायी र पापीको निमित्त मर्नुभएको थियो।

ख्रीष्टको धार्मिकताको वस्त्र हामीलाई ओढाइदिएपछि, परमेश्वरले हामी निर्दोष भएको घोषणा गर्नुहुन्छ, र हामीलाई उहाँले ठिक भएको असल व्यक्ति भनेर व्यवहार गर्नुहुन्छ। उहाँले हामीप्रति उहाँका प्रिय छोराछोरीहरू भनेर नजर राख्नुहुन्छ। पापको शक्तिसँग ख्रीष्टले नै हाम्रो निमित्त मुकाबिला गर्नुहुन्छ। जब हामी धेरै पाप लिएर उहाँकहाँ आउँछौं तब उहाँको प्रसस्त अनुग्रह हामी प्राप्त गर्छौं। यस मामिलामा पावलले ठोकुवा गरेर यो व्यक्त गर्दछन्, “यसैकारण विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएर हाम्रा प्रभु येशु ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरसँग हाम्रो मिलाप भएको छ। उहाँद्वारा हामीले यस अनुग्रहमा विश्वासद्वारा प्रवेश पाएका छौं। यस अनुग्रहमा हामी खडा छौं, र परमेश्वरका महिमाको सहभागी हुने हाम्रो आशामा हामी रमाउँछौं।” रोमी ५:१-२ ।

परमेश्वरको सामु उहाँको अनुग्रहले गर्दा निडर भएर उभिन आफैले हाम्रो निमित्त प्रसस्त प्रावधान बनाउनुभएको छ। हामीबाट उहाँले केही पनि अपेक्षा गर्नुहुन्न। येशुको महिमित आगमनको निमित्त धैर्यतापूर्वक पर्खेर बस्नु भन्ने परमेश्वरको इच्छा छ।

उहाँको धार्मिकताको वस्त्र पहिरिनु

म परमप्रभुमा साह्रै आन्नद्धित हुन्छु। मेरो प्राणले मेरा परमेश्वरमा आनन्द मनाउँनेछ। किनकि उहाँले मलाई उद्धारको पोशाक लगाइदिनुभएको छ, र उहाँले मलाई धार्मिकताको वस्तले ढाक्नुभएको छ- जसरी ढुलहाले आफ्नो शिर पूजाहारीले सिँगारेझैं सिँगार्छन्, र ढुलहीले आफैलाई रत्नहरूले आभूषित गर्छिन् ।
यशैया ६१:१०

केवल ख्रीष्ट आफैलेमात्र उपलब्ध गराउनुभएको धार्मिकताको पोशाक पहिरियो भने हामी परमेश्वरको सामु उपस्थिति हुन देखा पर्न सक्छौं। त्यो वस्त्र उहाँको आफ्नै धार्मिकताको पोशाक हो। प्रत्येक पश्ताचपी र उहाँलाई विश्वास गर्ने मानिसलाई त्यो वस्त्रले ढाकिदिनुहुन्छ। उहाँले भन्नुभयो, “यसकारण धनी हुनलाई आगोले खारेको सुन र आफ्नो नग्नताको शर्म ढाक्नलाई सेतो वस्त्र र तिमीले देख्न सक् भनी तिम्रा आँखामा लाउनलाई मलहम, यी सबै मबाट किन्ने म तिमीलाई सल्लाह दिन्छु।” प्रकाश ३:१८ ।

स्वर्गको तानमा बुनिएको त्यो पोशाकमा मानिसको उपजको एउटा पनि धागो छैन। ख्रीष्टले आफ्नो मानव स्वभावमा सिद्ध चरित्र थियो र त्यही चरित्र हामीलाई दिन उहाँ उत्सुक हुनुहुन्छ। यशैया ६४:६ मा उल्लेख गरिएको छ, “हाम्रा सबै धर्मकर्म वा धार्मिकताहरू फोहरी थाड्ना हुन्।” हामी आफैले जे गर्छौं त्यो पापले गर्दा प्रदुषित वा अशुद्ध भएको छ। तर परमेश्वरको पुत्र हाम्रा पापहरू उठाइ लैजान यस संसारमा आउनुभएको थियो। उहाँमा केही पाप पनि छैन। पाप भनेकै परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूको भङ्ग गर्नु

हो। १ यूहन्ना ३:५,४ तर व्यवस्थाको प्रत्येक आवश्यकता वा मागलाई ख्रीष्टले आज्ञा पालन गर्दै पुरा गर्नुभएको थियो। ख्रीष्टको पक्का वा सिद्ध आज्ञा पालनले प्रत्येक मानिस परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्न सम्भव बनाइएको छ। जब हामीले हाम्रो जीवन ख्रीष्टलाई सुम्पिन्छौं तब हाम्रो हृदय उहाँको हृदयसँग एक हुन जान्छ। हाम्रो चाहना उहाँको चाहनासँग मिल्न जान्छ। हाम्रो दिमाग उहाँको दिमागसँग एक हुन जान्छ। हाम्रा सोच र विचारहरू उहाँकै नियन्त्रणमा राख्ने हुन्छौं। हामी उहाँको जीवन जिउने हुन्छौं। उहाँको धार्मिकताको वस्त्र पहिरिने भनेको त्यो हो। जब प्रभुले हामीलाई देख्नुहुन्छ तब हामीले लगाएका अञ्जिर वा मानवीय पोशाक लगाएको होइन, पापले विगार गरेको र पापको नग्नतालाई नढाक्ने पोशाक लगाएको होइन तर उहाँले आफ्नै धार्मिकताको पोशाक लगाएको देख्नुहुनेछ जुन यद्वेको व्यवस्थाको सिद्ध पालना हो।

जब ख्रीष्टलाई ग्रहण गर्नेलाई परमेश्वरले हेर्नुहुन्छ तब उहाँले हामी आदमलाई जस्तो होइन तर येशु ख्रीष्टलाई जस्तै हेर्नुहुन्छ। उहाँको सामु उहाँका छोराछोरीहरू हुने अवसर हामी पाउँछौं।

ख्रीष्ट र परमेश्वरले हाम्रो बारेमा के सोच्नुहुन्छ त्यसको बारेमा चिन्ता गर्नुहुँदैन, तर उहाँले हाम्रो बदलिमा मर्नुभएको येशुको बारेमा परमेश्वरले के सोच्नुहुन्छ त्यसको बारेमा हामीले सोच्नु आवश्यक छ।

हाम्रो जीवनमा परमेश्वरको इच्छा पूरा भएको छ भनेर प्रमाणित गरेर देखाउनु

*यस संसारको ढाँचामा नचल, तर आफ्नो मनमा नयाँ भई पूर्ण
रूपले परिवर्तित होओ, र परमेश्वरको असल, ग्रहणयोग्य र सिद्ध
इच्छा के हो, त्यो तिमीहरूले जाँच्न सक।*

रोमी १२:२१

परमेश्वरले यस्तो नीति वा दश आज्ञाहरूको अध्यादेस जारी गर्नुभयो कि मानिसहरूले त्यसलाई पालन गर्न असम्भव छ भन्ने सैतानको झुठो आरोपलाई खण्डन गर्न येशू यस संसारमा आउनुभएको थियो। येशू आफै सतप्रतिसत मानिसको स्वरूप धारण गरेर यस संसारमा आउनुभएको थियो। उहाँले मानव जीवनमा परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गरेर देखाउनुभयो कि यदि कोही मानिस अर्थमुलक र लक्ष्यमूलक जीवन बिताउन चाहन्छ भने त्यो मानिस परमेश्वरको न्यायसंहिता वा दश आज्ञा अनुसार चलन सक्छ अर्थात् मानिसले पालन गर्न नसक्ने नीति परमेश्वरले मानव प्राणीलाई दिनुभएको छैन। परमेश्वरको व्यवस्थालाई परिपक्व र सिद्धरूपमा पालन गर्न सम्भव छ भनेर येशुले आफ्नो जीवनबाट प्रमाणित गरेर देखाउनुभएको थियो। जो मानिसहरू ख्रीष्टलाई आफ्नो मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गर्छन् र उहाँको ईश्वरीय स्वभावमा सहभागी हुन्छन् तिनीहरू उहाँको अनुसरणीय उदाहरण अनुसार चलन सक्षम हुन्छ। उहाँले व्यवस्थाको प्रत्येक नीति वा नियम पालन गरेर जिउनु भएको थियो। त्यसरी नै उहाँका भक्तजनहरूले दश आज्ञाका दशैवटा निर्देशनहरूलाई पालन गर्न सक्छन्। येशुको शक्ति र उहाँको मानिसलाई उद्धार गर्ने पूण्य कामद्वारा उसले आज्ञा पालन गरेर परमेश्वरमाथि भरोसा राख्न सकिन्छ भनेर देखाउनु पर्दछ। परमेश्वरको खिलाफमा विद्रोह नगर्न कठिवद्धतामा ऊ चलनुपर्दछ।

परमेश्वरले गर्नुहुने काम, संसारको मुक्तिदाताले गर्नुभएतापनि

उहाँले यो घोषणा गर्नुभएको थियो, “म आफै केही गर्न सकिदैन। जस्तो म सुन्छु, त्यस्तै म गर्छु, र मेरो न्याय ठीक ठहर्छ, किनकि म आफ्नो इच्छा खोज्दैन, तर मलाई पठाउनुहुनेको इच्छा खोज्दछु। यूहन्ना ५:३० ” कसैले मबाट मेरो प्राण लिन सक्दैनन्, तर म आफ्नै इच्छाले आफ्नो प्राण अर्पण गर्दछु। आफ्नो प्राण अर्पण गर्ने अधिकार मसित छ, अनि फेरि लिने अधिकार पनि मसित छ। यो आज्ञा मैले मेरा पिताबाट पाएको छु। यूहन्ना १०:१८ । उहाँको भनाइको तात्पर्य यो हो, “म जे गर्छु म सरसल्लाहलाई पुरा गर्न गर्छु र स्वर्गमा रहनुहुने मेरो पिताको इच्छा पालन गर्छु।” यस संसारमा कोही मानिस भएर जन्मन्छ भने उसको जन्मका लक्ष्यहरू के हुन् भनेर परमेश्वरले देखाउनुभएको छ। यस संसारमा येशुले आफ्नो मानव जीवनको दैनिक इतिहासमा ती लक्ष्यहरूलाई ठ्याक्क पुरा गरेर देखाउनुभएको थियो। ईश्वरिय स्वभावमा सहभागी भएर र दैनिक संघर्ष संसारलाई जितेर मानिसले सिद्ध चरित्र धारण गर्न सकिन्छ भनेर येशूको जीवन र चरित्रले उघारेर देखाउनुभएको थियो।

येशूले देखाउनुभएको बाटोमा हिँड्न युवा र युवतीहरू कटिवद्ध हुनुपर्दछ। परमेश्वरले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई कतिसम्म के गर्न सक्नुहुन्छ भनेर येशूको जीवनलाई अध्ययन गरौं भने सिक्न सकिन्छ। र हामीले यो पनि सिक्न सक्छौं कि हामीहरूका दुःख, कष्ट, पीडा, परिक्षाहरू जतिसुकै ठुलो भएतापनि उहाँले सहनुभएको भन्दा बेसी छैन।

ती मानिसहरू जो येशू हिँड्नुभएको जस्तै हिँड्छन् तिनीहरू धिरज, भद्र तथा नरम मिजास, नम्र, कोमल, दयालु र करुणामय हुन्छन्। तिनीहरूले येशूसँग जुआमा सहभागी हुन्छन् र उहाँसँग भारीहरू बोक्छन्। तिनीहरू येशूले जस्तै अरुहरूको हित गर्न तिब्र चाहना गर्छन्। ती मानिसहरू अहिले नै प्रभुको परमआनन्दमा प्रवेश गरेका हुन्छन् र नयाँ सृष्टिमा पनि तिनीहरूले सो अनुभव गस्नेछन्। तिनीहरूले येशूको महाकष्ट र पीडा देख्नेछ र तिनीहरू संतुष्ट हुनेछन्। सैतान र उसका द्रुतहरूले खालि गरेका स्थानहरूमा प्रभुबाट उद्धार पाएकाहरूले भर्नेछ भनेर थाहा पाएर स्वर्ग खुशीले गुञ्जयमान हुनेछ।

कामहरूद्वारा विश्वासलाई प्रमाणित गरेर देखाउनु

तर कसैले भन्ना, “तिमीसित विश्वास छ, मेराचाहिँ कामहरू
छन्।” कामविनाको तिम्रो विश्वास मलाई देखाऊ, र मैले गरेको
कामद्वारा म आफ्नो विश्वास तिम्रीलाई देखाउनेछु।

याकूब २:१८।

आफ्नो मुक्तिलाई सुरक्षित राख्न मानिसले येशू ख्रीष्टलाई आफ्नो
सिद्ध मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गर्नुपर्छ। त्यो ग्रहण व्यक्तिगतरूपमा
आफैले आफैको निम्ति गर्नुपर्छ, अरुको निम्ति होइन।

जब पापी मानिस येशूलाई विश्वास गरेर पापलाई निरन्तरता
दिँदैन तब उहाँले त्यसमाथि उहाँको सिद्धता र धार्मिकता ओढाइ
दिनुहुन्छ। परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई पन्छाएर हिँड्ने मानिस अब ती
आज्ञाहरूलाई शिरोपर गरेर हिँड्ने हुन्छ।

परमेश्वर न्यायी हुनुहुन्छ र ख्रीष्टको कामहरूले गर्दा पापी
निर्दोष ठहरिन सक्दछ, तर त्यसो भयो भन्दैमा कसैले थाहा पाइपाइ
पापहरूका लागि रहन्छ र आफुले गर्नुपर्ने कामकर्तव्यवाट पन्छिएर
बस्छ भने ख्रीष्टको धार्मिकताको पोशाक लगाइरहन त्यो मानिस
योग्य हुँदैन।

विश्वासमात्रै गरे पुग्छ परमेश्वरले निर्दोष ठहर्याउनु हुन्छ नै
भनेर चुपचाप बस्नु खतरा छ भनेर याकूबले आँल्याउँछ। यदि कसैमा
पक्का वा सकल विश्वास छ भने ऊ सक्रिय नभइ बस्न सक्दैन।
धर्मको नाउँमा लक्ष्य र अर्थमूलक सक्रिय जीवन बिताएन भने उसको
आस्था वा विश्वासको अस्तित्वको काम छैन। यहाँ याकूबले अब्राहमको

अनुभवलाई याद दिलाउँछन्, “तिमी देख्दछौ, कि तिनका कामहरू सँगसँगै विश्वास क्रियाशील थियो, र कामद्वारा नै विश्वास पुर्ण भएको थियो।” याकूब २:२२ । यसरी पक्का र सक्कली विश्वासले विश्वासीहरू आफ्नो कामकर्तव्य र जिम्मेवारीमा पनि पक्का नै हुन्छ। विश्वास र आज्ञा पालनले अमूल्य अनुभवलाई ठोस प्रदान गर्नु अर्थात् मुर्तरूप दिँदछ।

यस संसारमा अविश्वासीहरूको ओइरो छ। परमेश्वरप्रतिको अस्तित्वप्रति कतिले खिसी उडाउँदछन्। तर येशुभक्तले विश्वास र कामलाई डुङ्गाको दुई नाउहरूलाई जस्तै बराबरीरूपमा चलाउनुपर्छ, अनिमात्र अविश्वासीहरूको नदीमा तैरिन सक्छौ।

प्रेमले परिचालित भएर काम गर्दैन र शुद्ध जीवन बिताउँदैन तर विश्वास छ भनेर दावी गर्छ भने त्यस्तो कुनै मानिस पनि निर्दोष ठहरिँदैन। याकूबले यो जिकिर गर्दछन्, “तिमीहरू देख्दछौ कि कामद्वारा मानिस धर्मी ठहरिँदोरहेछ, विश्वासद्वारा मात्र होइन।” याकूब २:२४ । अब्राहमले परमेश्वरलाई विश्वास गरेका थिए तर उनले विश्वास गर्या भनेर कसरी थाहा पाउने ? उनको कामले उनले परमेश्वरमाथि विश्वास राखेका थिए भनेर प्रमाणित गरेका थिए। विश्वासको असली चरित्र उनले कामबाट देखाएको हुनाले उनी धर्मात्मामा गनिन पुगेका थिए। आज पनि हामीलाई अब्राहमको विश्वासको आवश्यकता छ। हाम्रा वरिपरि थुप्रिँरहेका अन्धकार जसले परमेश्वरको प्रेमको मिठो किरणलाई धाकिरहेको छ, त्यसलाई चम्काउने आत्मज्ञानको बत्ती बाल्न र आत्मिक विकाशमा पुङ्को भइरहेको समाजमा अब्राहमको जस्तो विश्वासको आवश्यकता छ। हामीहरूको विश्वास कतिको सकल र इमान्दारी छ भनेर प्रशस्त काम गरेर देखाउनु पर्दछ: काम बिनाको आस्था वा विश्वास मुर्दा हो।

पवित्र हुनु: जिन्दगीभरको काम हो

तिनीहरूका खातिर म आफैलाई पवित्र पार्दछु, ताकि तिनीहरू
पनि सत्यतामा पवित्र होऊन्।

यूहन्ना १७:१९

येशुको धार्मिकताको पोशाक हामीलाई ओढाउँदा हामी निर्दोष ठहरिन्छौं भने जुन धार्मिकताले हामीलाई पवित्रकरण गर्दछ त्यो अरूहरूलाई अवगत गराउने धार्मिकता हो। अर्थात् येशुको कारण हामी धर्मी ठहरिएको कारणले परमेश्वरको चाहना अनुसार हामी पवित्र जीवन बिताउँछौं जुन अरूहरूले देख्दछन् र देखासिकी गर्न चाहन्छन्। पहिलो धार्मिकता अर्थात् हामी निर्दोष ठहरिने स्थितिले स्वर्गमा हाम्रो स्थान हुन्छ भने दोस्रो धार्मिकता वा पवित्रकरण जीवनले स्वर्गको त्यस स्थानमा रहन हामी योग्य छौं भनेर देखाउँदछौं।

पापबाट सफाइ पाउनु र पवित्रकरण हुनुको बीचमा ठुलो अन्तर छ भनेर अलअलि गरेर केलाएर कतिपयले व्याख्या गर्न खोज्छन्। यसरी निर्दोष ठहरिनु र पवित्र हुनुको बीचमा फरक छ वा एक आपसमा खास सरोकार छैन भनेर कसैले प्रस्तुत गर्छ भने त्यो गलत हो। यस्तो व्याख्याले मानिसहरूले आआफ्नै धारणा र अन्दाजहरू भित्राउँछन्। विश्वासबाट धार्मिकता पाउँछ भन्ने महत्त्वपूर्ण प्रशन्न बाइबलले नै स्पष्ट गरेकोमा किन घुमाइ घुमाइ सुक्ष्म तरिकाले व्याख्या गर्न प्रयास गर्ने?

येशुमाथि विश्वास अर्थात् आस्था राख्दा हाम्रो सम्पूर्ण पापबाट हामी सफाइ पाउँछौं वा निर्दोष भएको फैसला गरिन्छको अर्थ बाइबलले नै कसरी सफासँग प्रस्तुत गर्दछ त? जब चुर्ण हृदयले अत्यन्तै दुःख

मनाउ गर्दै पापी परमेश्वरको सामु आउँछ, उसको निम्ति वा उसको बदलामा ख्रीष्टले क्षमाको प्रक्रिया उहाँको बलिले पुरा गर्नुभयो भनेर स्वीकार्दछ, र उसको निम्ति येशुले पुरा गर्नु भएको पश्चतापको विधिमात्र उसको अनन्त जीवनको र भविष्यको आशा हो भनेर स्वीकार्दछ तब उसका सबै पापहरू क्षमा हुन्छ। यो नै विश्वासद्वारा उपलब्ध हुने धार्मिकताको विध्या हो।

पवित्रकरण हुनु, धर्मात्माको जीवन बिताउनु, शुद्ध र नैतिकवान हुनु विधि पुर्याउन एक क्षण, एक घन्टा वा एक दिनको काम होइन तर यो जिन्दगीभरको काम वा प्रक्रिया हो। कहिलेकाँहीं धार्मिक पुर्जागरणमा भाग लिएर, वा ध्यान गरेर वा प्रवचन सुनेर खुशी र आनन्दले भरिपुर भएर भावनात्मक रूपमा शुद्ध भएको अनुभव गर्नु पवित्रकरण हो भनेर मान्न सक्नु आवश्यक छैन, किनभने समय बितेपछि त्यस उत्तेजना सेलाएर जान्छ, तर सकल वा पक्का शुद्ध भएको जीवनको अनुभव गर्नु भनेको निरन्तररूपमा पापबाट मर्नु र निरन्तररूपमा ख्रीष्टको निम्ति जिइरहनुबाट आउँदछ। हाम्रो कमजोरी चरित्रलाई घरिघरि प्रयास गरेर सुधारिएको जीवन बिताउन खोज्दा गलत काम वा मनस्थितिहरू ठिक हुँदैन। यसको लागि येशुको भक्त अनुशासनमा बस्नुपर्दछ, निरन्तर लगनशील भएर प्रभुको अनुग्रहले हाम्रो जीवनमा आइरहने वा दिमागमा भइरहने द्वन्दसंग कडारूपमा सामना गर्दै युद्ध गरिनै रहनुपर्छ। अनिमात्र हामी विजयी जीवन भइरहेको अनुभव गर्न सक्छौं।

पवित्र वा शुद्ध आचरणीय जीवन भनेको केवल कुनै आदर्शको भाषण छाँट्ने थ्योरी वा सिद्धान्त होइन न त भावनात्मक हो वा अलङ्कारित वा मनमुग्ध पार्ने पार्ने शब्दहरूको पोको हो। यो दैनिक जीवनमा सक्रिय नीतिगत वा नैतिक आचरणका नितीहरूमा पसिरहने जीवन हो। यो केवल आत्मिक जीवनशैलीको विषयमात्र होइन तर दैनिक जीवनशैलीको मामिला पनि हो। यस खालको जीवनमा हामीहरूको खाने, पिउने र वस्त्र लाउने कुराहरूमा ध्यान दिनुपर्दछ। भौतिक वा शारीरिक, मानसिक, नैतिक र आचरणलाई स्वस्थ बनाइ

सुरक्षित गर्दै परमेश्वरमा हाम्रा शरीरहरू सुम्पनु पर्दछ। गलत आचरण, जीवनशैली र गलत बानीहरूले भ्रष्ट पारेको जीवन परमेश्वरलाई अर्पण गर्ने होइन, तर परमेश्वरको निम्ति पवित्र, ग्रहण योग्य र जिउँदो बलि वा शहीद हुनुपर्दछ।

परमेश्वर र अरूहरूको निम्ति ग्रहण योग्य जीवन बिताउने विद्या केवल बाइबललेमात्र दिँदछ। यसले मानिसको सम्पूर्ण चरित्र वा मनस्थितिलाई आमूल परिवर्तन ल्याउँदछ। यदि परमेश्वरको वचन लगनशील भएर अध्ययन गर्‍यो र त्यस अनुसार चल्यो भने यसले हृदयमा यस्तरी काम गर्दछ कि यसले प्रत्येक खराब र अपवित्र तत्वलाई दवाइ राख्दछ।

याद गर्नहोस्, आवेग वा मानव उत्तेजनामा र भावनात्मकरूपमा क्षणिक वा तुरन्तै कोही मानिस पनि पवित्र वा शुद्ध हुँदैन। सही, पक्का पवित्र र शुद्ध जीवन भनेको दैनिक क्रियाकलाप हो जुन जिन्दगीभर निरन्तररूपमा चलिरहनु वा कार्यान्वयन गरिरहनुपर्दछ।

पापप्रति घृणा

तपाईंले धार्मिकतालाई प्रेम गर्नुभएको छ, र अधर्मलाई घृणा गर्नुभएको छ। यसकारण परमेश्वर, तपाईंका परमेश्वरले तपाईंलाई आफ्ना साथीहरूभन्दा बढ्ता गरेर हर्षको तेलले अभिषेक गर्नुभएको छ।“

हिब्रू १:९।

जब कोही पापी मानिस ख्रीष्टको क्षमा दिने रगतलाई विश्वास गरेर परमेश्वरमा शान्ति पाउँछ र जीवन परिवर्तन हुन्छ तब त्यो येशुभक्तको जीवनको केवल थालनीमात्र हो।

मानिसको हृदयमा रोप्ने येशूको अनुग्रहले सैतानसँग विद्रोह जाग्ने बिऊ रोपेको हुन्छ वा सैतानको क्रियाकलापप्रति घृणा गर्ने मनस्थितिको सृजना गर्दछ। मानिसलाई आमूल परिवर्तन गर्ने अनुग्रह र नविकरण गर्ने शक्ति बिना मानिस निरन्तररूपमा सैतानको पञ्जामा परिरहेको हुन्छ। त्यो व्यक्ति सैतानको दास भएर उसले जे भन्छ त्यो गर्न राजी भइरहेको हुन्छ। तर येशूलाई विश्वास गर्दा नयाँ नीति अपनाउनुपर्ने हुन्छ। यसले यथास्थिति वा शान्तमा रहेको जीवनमा द्वन्द्व मच्चाउँछ। ख्रीष्टले प्रदान गर्नुहुने शक्ति वा अधिकारले उसमा भएको सैतानको निरङ्कुसता र विद्रोही भावनालाई निस्क्रिय पार्दछ। सैतानको आवाजसँग मुकाबिला गर्न सक्षम बनाउँछ। जब कोही मानिस पापलाई मनपराएर पोषाङ राख्नुको सट्टा वाक्क मान्छ, जो आफ्नो भौतिक र मानसिक अस्वस्थ तिब्र चाहना वा अनुरागहरूसँग मुकाबिला गर्दै त्यसको पछि नलाग्न अडिग भएर बस्छ र त्यसमाथि वा अस्वस्थ स्वार्थमाथि बिजय प्राप्त गरिरहन्छ त्यो मानिस परमेश्वरको नीतिमा चलिरहेको प्रमाणित गर्दछ।

संसारसँग सम्झौता गरेर वा संसारका मानिसहरूलाई खुशी पार्न जे नीति पनि त्याग्ने मनोवृत्ति र ख्रीष्टको नीतिमा तालमेल हुँदैन। संसारको प्रतिस्पर्धा गर्ने नीति र संसारले अपनाउने व्यावहारिक चालचलनले मानिसको जीवन र हृदयबाट आत्मिक जीवनलाई सुख्खा बनाउँछ। संसारको ढाँचामा हिँड्नु, संसारका मानिसहरूलाई खुशी पार्नु र संसारकै मानिसहरू जस्तो भएर चल्नुको अर्थ संसारले मान्यताप्राप्त मापदण्ड वा स्तरमा हिँड्नु हो। कोही पनि संसार र येशू ख्रीष्टलाई एकै पल्ट सेवा गर्न सक्दैन। येशू ख्रीष्ट र संसारको बीचमा मिल्नै नसकिने एक आपस मननपराउने द्वन्द्व चलिरहेको छ। कतिले त भन्छ होला: संसारको निमित्त म मरेको छु; म अब परमेश्वरको पुत्रमाथि विश्वास राखेर जिइरहेको छु। तर उसका वरिपरि रहेका मानिसहरू व्यर्थमा रमाइलो मानिरहेका हुन्छन्, मुखतापूर्ण रमझममा लागिरहेका हुन्छन्, तिनीहरूसँगै लागेर रमाइरहने मानिसले आफु येशूभक्त हुँ भन्ने कुरालाई खण्डन गरिरहेको हुन्छ।

हामीहरूको कुराकानी वा आदानप्रदान स्वर्गसँग भइरहेको हुन्छ, त्यहाँ हामीले मुक्तिदाताको अनुहार हेरिरहन्छौं, हाम्रो विवेक वा चेतनाले परमेश्वरतिर तानिएर क्षमा र शान्तिको याचना गरिरहेको हुन्छ, र सत्य पवित्र जीवन बिताउन र धर्मी जीवन बिताउन चाहिरहेको हुन्छ। हामी त्यो सोचमा परिरहेका हुन्छौं जसले हाम्रो जीवनलाई येशूको जस्तै परिवर्तन गरोस्।

तपाईंको हृदय परमेश्वरको आत्माको प्रभावमा परेर नम्र बनाउनुहोस् र पगाल्नुहोस्। तपाईंले आफ्नै बारेमा धेरै कुरा गर्न आवश्यक ठान्नु हुँदैन। यसले कसैलाई पनि बल पुर्याउँदैन। येशूको बारेमा बढि चर्चा गर्नुहोस्, र आफ्नो बारेमा कुरा गर्ने बानि कम गर्नुहोस्। तपाईंको कुराकानी ख्रीष्टमा डुविएको होस्।

यदि कसैले पाप गर्‍यो भने

मेरा साना बालकहरू, तिमीहरू पाप नगर भनी म यी कुरा
तिमीहरूलाई लेखिरहेछु। तर कुनै मानिसले पाप गर्‍यो भने
पनि पितासँग हाम्रो पक्षमा बोलिदिनुहुने एक जना
हुनुहुन्छ, अर्थात् धार्मिक येशू ख्रीष्ट।

१ यूहुन्ना २:१

जब हामी येशुको धार्मिकताको वस्त्र पहिरिन्छौं तब पापप्रति हाम्रो मोह हुँदैन, किनभने हाम्रो जीवनमा ख्रीष्टले नै काम गरिरहेको हुनेछ। हामी मानिस हौं, हामी भुल गछौं, जानानजानी गलत काम गछौं वा गलत निर्णय गछौं, तर पापप्रति हाम्रो घृणा जागिरहे हुन्छ किनकि पापैले गर्दा परमेश्वरको पुत्रले दुःख पाउनुभएको थियो।

यदि कोही दैनिक जीवनमा परमेश्वरसँग कुराकानी गरेर हिँडिरहेको हुन्छ तर भूलले आफू हिँड्ने बाटोबाट तर्किन पुग्यो भने वा एक छिन येशुलाई हेर्न विसियो भने उसलाई जानाजानी पाप गरेको ठहरिँदैन। किनभने उसले भुलगर्दा वा गलत निर्णय गर्दा त्यसलाई महसुस गरेर ठिक बाटोमा हिँड्ने र येशूतिर आँखा लगाउने प्रणाले उसले गरिरहेको हुनाले उसले गलति नै गरेतापनि परमेश्वरको हृदयमा भएको उसप्रतिको प्यारलाई घटाउँदैन। उसले येशुलाई प्रार्थना गरिरहेकै छ वा उहाँसँग संवाद गरिनै रहेकोछ भन्ने कुरामा ऊ सजग भइरहेको छ र आफ्नो गलत निर्णयको बारेमा उसलाई थाहा दिँदा त्यसको महसुस गरेर ठिक बाटोमा फर्किने मनस्थिति उसमा भइरह्यो भने ऊ मुख अंध्यारो गरेर हिँड्दैन र परमेश्वरसँग गुनासो गर्दै आफ्नो कमजोरीमा निराश हुँदैन। उसले आफ्ना भुलहरूलाई जित्दै अघि बढिरहेको हुन्छ।

येशूको क्षमा दिने प्रेमलाई थाहा पाउने र परमेश्वरका छोराछोरी हुन चाहने कतिपय मानिसहरू छन तर आफ्नो चरित्र सिद्ध, असल नभएको र आफुहरूमा घटीकमिकमजोरीहरू भएकोले पवित्र आत्माले तिनीहरूको हृदय परिवर्तन गर्नुभएको छैन होला भनेर शङ्का पनि गर्छन्। तिनीहरूलाई म आग्रह गर्छु, हताशनिराश भएर पछाडि नहट्नुहोस्। हामीहरूको कमजोरीले गर्दा र भुल गर्ने बानीले गर्दा कतिपय समयमा येशूको पाऊमा परेर रुनुभएपनि पर्ला, तर हामी हतोत्साह हुनुहुँदैन। सैतानले हामीलाई जितेतापनि हामी निरुत्साह भएर आफ्नो आस्था त्याग्नुहुँदैन। परमेश्वरले हामीलाई छोड्नुभयो वा वेवास्ता गर्नुभयो भन्ने मनस्थितिमा हामी बस्नुहुन्न। अहँ, त्यसो नगर्नुहोस्। ख्रीष्ट परमेश्वरको दाहिने हातमा हुनुहुन्छ। उहाँले हाम्रो निमित्त पहल गरिरहनुभएको छ। येशूको प्रिय चेलांले यो लेखेर हामीलाई आश्वस्त पार्दछन्, “मेरा साना बालकहरू, तिमीहरू पाप नगर भनी म यी कुरा तिमीहरूलाई लेखिरहेछु। तर कुनै मानिसले पाप गर्‍यो भने पनि पितासँग हाम्रो पक्षमा बोलिदिनुहुने एक जना हुनुहुन्छ, अर्थात् धार्मिक येशू ख्रीष्ट।” १ यूहन्ना २:१ । र येशूको आफ्नै वचनलाई नबिसिनुहोस्, “पिता आफैले तिमीहरूलाई माया गर्नुहुन्छ, किनकि तिमीहरूले मलाई माया गरेका छौं, र म परमेश्वरको तर्फबाट आएँ भनी विश्वास गरेका छौं।” यूहन्ना १६:२७ । आफुतिर फर्केको येशू चाहनुहुन्छ, आफ्नो निर्मल जीवन र पवित्रता तपाईंमा झल्कियोस् भन्ने उहाँको चाहना हो। यदि तपाईंले आफ्नो जीवन उहाँमा सुम्पिनुभयो भने तपाईंबाट उहाँले सुरु गर्नुभएको असल काम येशूको दिनसम्म वा तपाईंको जीवनको अन्त्यसम्म सम्पन्न गरिरहनुहुनेछ। याद गर्नुहोस्, पवित्र आत्माको शक्तिले सबै पापहरूमाथि तपाईंले बिजय पाउन सक्नुहुन्छ।

चरित्रको जाँच

उहाँ चाँदी खार्ने र सफा गर्नेजस्तो गरी बस्नुहुनेछ। उहाँले लेवीहरूलाई शुद्ध पार्नुहुनेछ, र सुन र चाँदीझैं शुद्ध पार्नुहुनेछ। तब परमप्रभुका मानिसहरू हुनेछन्, जसले धार्मिकतामा भेटी ल्याउनेछन्।“

मलाकी ३:३

कतिपय मानिसहरू जसले पवित्रकरण जीवन बिताइरहेको छु भनेर दावी गर्छन् तर तिनीहरूमा एउटा ज्ञानको अभाव छ, त्यो हो पवित्र र शुद्ध जीवन बिताउनु भनेकै तिनीहरूको हृदयमा अनुग्रहले काम गर्न दिइरहनु। तिनीहरूले सोच्नुपर्ने र न्यायसङ्गत कुराहरू पन्छाउँछन्। तिनीहरूले आफ्नो आत्मिक उपलब्धी तिनीहरूको भावनाहरूमा भरपुर्छन् र कहिलेकाहीं वा कुनै समयमा अनुभव गरेका उत्तेजित आनन्दको भावना, आवेश वा मनोवेगका आधारहरूमा तिनीहरू पवित्र भएको छ भनेर दावी गर्छन्।

बाइबलीय पवित्रकरणमा प्रभावकारी, बलियो आवेश वा अध्यात्मिक उच्च भावना समावेश भएको हुँदैन। यहाँ नै मानिसहरूले गल्ती गर्दछन्। तिनीहरूले आफ्नो भक्ति जीवन वा तिनीहरू येशूमा छन् भनेर मूल्याङ्कन गर्ने आधार नै तिनीहरूका भावनाहरूलाई बनाउँछन्। जब तिनीहरू खुशी छन् वा उल्लेसित छन् तब तिनीहरू पवित्र वा शुद्ध भएको दावी गर्छन्। खुशी मुद्रा वा मनिस्थिति वा आनन्दको अभावले कोही व्यक्ति परमेश्वरमा पवित्र वा शुद्ध भएको छ कि छैन भनेर प्रमाण दिँदैन, अर्थात् ऊ सच्चा इसाई भएको छ भनेर प्रमाणित गर्दैन। जो मानिसहरू पापी प्रवृत्तिलाई जित्न दैनिक जीवनमा अनेकौँ प्रलोभन, परिक्षा र दुःखकष्टसँग संग्राम गरिरहेका हुन्छन्, र आफ्नो हृदय र जीवनमा पवित्र हुन प्रयास गरिरहन्छन्

ती मानिसहरूले आफू पवित्र वा भक्ति जीवनमा परमआनन्द प्राप्त गरेको छौं भनेर फाइफुट्टी लगाउँदैन। तिनीहरूले अब हामी असल भक्त भयौं भनेर दावी गर्दैनन्। यसरी आफ्नो कुममा आफैले धाप नहाल्ने व्यक्तिहरू धार्मिकताको निम्ति भोकाइने रहेका हुन्छन् र तिर्खाइने रहेका हुन्छन्। आत्मिक जीवनमा उच्च स्थानमा पुगिसकेको छ वा सच्चिदानन्दको स्थितिमा पुगिसकेको छ भनेर तिनीहरूले दावी गर्न आँट गर्दैनन् बरु तिनीहरूलाई पापको ज्यादतिप्रति धेरै दिक्क र वाक्क त लागिरहेको हुन्छ।

वर्षा याममा जङ्गलमा भएका रूखहरू जब हामी परबाट हेर्छौं सबै रूखहरू सबै हरिया नै भएको देख्दछौं। सधैं हरियो भइरहने धुपीको रूख र अरु रूखहरूको बीचमा हामीले भिन्नता देख्दैनौं। जब जाडो मौसम आउँछ, तुसारो पर्छ र बरफ वा हिँउले रूखहरूलाई ओढाइदिन्छ तब अरु रूखहरू नाङ्गिन पुग्छन् तर सधैं हरियो भइरहने धुपी जस्ता रूखहरू हरियो नै भइरहन्छन्। यसरी नै जो मानिसहरू आफूमाथि भरोसा नराखी नम्र र झुकिएर हिँड्छन् र थर थर काम्दै ख्रीष्टको हात समातेर हिँड्छन् तिनीहरूको आत्मिक जीवन पनि सधैं हरियो नै भइरहेको हुन्छ। तर ती मानिसहरू जसले आत्मभरोसामा ढुक्क हुन्छन्, र आफ्नै धर्मकर्म आदि गरेर आफ्नो चरित्र निष्खोट वा शुद्ध भएको दावी गर्छन् तिनीहरू धार्मिकताको नक्कली वस्त्र लगाइरहेको हुन्छ। जब दुःखकष्ट, परिक्षा र आफूले भनेको जस्तै केही भएन वा कोही भएन भने तिनीहरूको धार्मिक वस्त्र उघारिएको हुन्छ। तर सत्य धर्मोहरू जसले भित्री हृदयदेखि नै परमेश्वरलाई प्रेम गर्छ र उहाँप्रति श्रद्धा राख्छ, तिनीहरूले ख्रीष्टको धार्मिक पोशाक लगाइरहेको हुन्छ। तिनीहरूको जीवन असल मौसममा होस् वा चाहे खराब मौसममा होस् तिनीहरूको आत्मिक जीवन सदा हरियाली नै भइरहेको हुन्छ।

प्रेमको शुद्ध सुनौलो चरित्र र विश्वासमा कति अडिग छ भनेर प्रकट गर्न जो विश्वासी पनि परिक्षामा पर्नु पर्ने हुन्छ। जब चर्चमा दुःख, कष्ट र सतावट आउँछ तब येशूका सत विश्वासीहरूमा अटल रहने जोश, जाँगर र ख्रीष्टको न्यानो प्रेमको बिकाश भइरहन्छ।

शिद्ध वा भक्ति जीवनमा उक्लिन सिँडी

आफ्नो महिमा र श्रेष्ठताद्वारा हामीलाई बोलाउनुहुनेलाई हामीले चिनेका हुनाले परमेश्वरको दिव्य शक्तिद्वारा जीवन र भक्तिको निम्ति हामीलाई चाहिने प्रत्येक थोक उहाँले दिनुभएको छ।

२ पत्रुस १:३

येशू स्वर्गको सिँडी हुनुहुन्छ। त्यस सिँडीमा उक्लिन परमेश्वरले हामीलाई आह्वान गर्नुहुन्छ। तर संसारको धनसम्पत्ति थुपारेर भारी बोकिनै रहयो भने त्यो सिँडीमा हामी उक्लिन सक्दैनौं। हामी परमेश्वरका थोकहरूको कुनै वास्ता नगरि आफ्नै सुख, सुविधा, भाऊ खोज्ने र व्यक्तिगत फाइदाहरूमामात्र तल्लिन भयौं भने हामी आफुले आफैलाई हानी गरिरहेका हुन्छौं। संसारको धनसम्पत्ति र वातावरणमा मुक्ति छैन। कोही मानिस संसारको धनसम्पत्तिमा धनाढ्य भयो, सम्पन्न भयो र प्रतिष्ठित भयो भन्दैमा परमेश्वरको सामु त्यो महान् भयो र असाध्यै असल भयो भनेर गन्नुहुन्न। यदि सही र इमान्दारीरूपमा हामी सिँडी चढिरहेको अनुभव गर्न चाहन्छौं भने त्यो सिँडी चढ्न आउने प्रत्येक वाधा र अवरोध हटाउँदै जानुपर्दछ। जो मानिस येशुरूपी सिँडीमा चढ्छ उसको खुट्टा सिँडीको प्रत्येक खुङ्किलामा बलियो गरी गाडेर उक्लिनुपर्छ। त्यस सिँडीको एक एक खुङ्किला चढेर उक्लिँदा हामीले मुक्ति पाउँछौं। येशुतिर हेर्दै, उहाँसँग टाँसिएर हिँड्दै, कदम कदममा उक्लिन्दै येशुको उच्च तहमा पुग्नुपर्दछ। हाम्रो ज्ञानबुद्धिको स्रोत, धार्मिकता, पवित्रता र मुक्तिदाता उहाँलाई नै बनाइएको छ। परमेश्वरमा विश्वास अर्थात् अगाढ आस्था, गुणहरूले सम्मानित, ज्ञान, संयम, धैर्यता, ईश्वरीय मिजास, भातृप्रेम, दया, सदाशयता र प्रेम त्यस सिँडीका खुङ्किलाहरू हुन्।

साहस, सहनशक्ति, विश्वास र मुक्ति पाउन परमेश्वरमाथि अभिवाजित भरोसाको आवश्यकता छ। स्वर्गका यी अनुग्रहहरू एकै क्षणमा आउँदैन। त्यसको निम्ति वर्षौंवर्षसम्मको अनुभवको आवश्यकता छ। तर प्रत्येक इमान्दारी, सत्यवादी र भित्री हृदयदेखि ती गुणहरूको खोजिगरिरहनेले परमेश्वरको स्वभाव वा येशूभावनामा सहभागी हुनेछ। सबै ज्ञानहरूको अपार वा माथ गर्ने प्रेमको पूर्णतालाई थाहा पाउने तिव्र चाहना उसको हृदयमा भरिरहेको हुन्छ। जब ऊ ईश्वरभक्ति जीवनमा अघि बढिरहन्छ तब उसले परमेश्वरको वचनमा रहेको उच्च र आदर्श सत्यहरू बुझ्दै जानेछ। अनि परमेश्वरलाई हेर्दै गर्दा ऊ परिवर्तन हुँदै जान्छ र उसका जीवनमा मुक्तिदाताको स्वरूपलाई प्रतिविम्बित गर्दै जाने खुबी हुन्छ। हे परमेश्वरको बालक, तपाईंमा चरित्र निर्माण भएको स्वर्गदूतहरूले हेरिरहेका छन्। तपाईंका बोलिवचन, हाउभाउ, क्रियाकलाप, आचरणहरूलाई तिनीहरूले जोखिरहेका छन् वा मूल्याङ्कन गरिरहेका छन्। त्यसकारण तपाईं कसरी हिँड्नुहुन्छ त्यसमा चनाखो हुनुहोस्, सतर्क हुनुहोस्। तपाईंले परमेश्वरलाई प्रेम गर्नुहुन्छ भनेर प्रमाणित गर्नहोस्।

सारा हृदयले सर्वोच्च तहमा परमेश्वरलाई प्रेम गर्नु र हाम्रो छिमेकीलाई हामीलाई जस्तै प्रेम गर्नुमा नै पक्का, सच्चा पवित्र र भक्तिमय जीवन हो।

पवित्र आत्मामा आनन्द र शान्ति

परमेश्वरको राज्य भनेको खानु र पिउनु होइन, तर पवित्र
आत्मा धार्मिकता, शान्ति र आनन्द हो।
रोमी १४:१७

परमेश्वरले यी प्रतिज्ञाहरू दिनुभएको छ: “म तिमीलाई नयाँ हृदय दिनेछु,” “मेरो आत्मा म तिमीभित्र राखिदिनेछु।” येशुको पुनित कामको धार्मिकताले यो प्रावधान हाम्रो निमित्त बनाइएको छ: “धार्मिकताको फल शान्ति हुनेछ, र धार्मिकताको फलको नतीजाचाहिँ सदाको निमित्त शान्ति र भरोसा हुनेछ।” यशैया ३२:१७ । यहाँ व्यक्त गरिएका वचनहरूसम्मत अनुभव गर्नेहरूले तिनीहरूमा भएका वेचैन र अशान्तिहरू बिलाएर जानेछन्। तिनीहरूका आत्माहरू ख्रीष्टमा विश्राम पाउनेछन्। उहाँलाई विश्वास गर्नेहरूलाई उहाँको आफ्नै पुनित काम र धार्मिकता ओढाइ दिएको हुन्छ। अनि विश्वासीमा पवित्र आत्माको भित्री शान्ति र आनन्द उम्लिरहेको हुन्छ। परमेश्वरको चाहना यो हो कि उहाँका सबै छोराछोरीहरू खुशी, सुखी, आनन्द, शान्तिमय र आज्ञाकारी होउन्।

कर्तव्यवाट बिचलित भएर स्वार्थी नियतले खुशी वा सुख खोज्नु खराब असंतुलनमा लाग्नु हो। यो क्षणिक, तरङ्ग र मनमोजी हुन्छ; यो वितेर जानेछ र त्यस मानिसमा फेरि एकलोपना र उदासिनताले भर्न थाल्छ। तर परमेश्वरको सेवा गर्दा आनन्द र संतुष्ट हुन्छ। येशूभक्त कुनै अनिश्चित बाटोमा हिँड्न छोडिएको हुँदैन। उसले गर्ने कुनै काममा निराश र वेकारमा पछुतावमा पार्न दिँदैन। अरु सांसारिक सुखसयल, मोजमज्जा, रमझम, मन बहलाउने रमाइला रमाइला

आमोदप्रमोद अनुभव हामीले नगरेतापनि हामीमा आनन्द भइने रहन्छ र आउनेवालाई जीवनतिर आँखा लगाइने रहेका हुनेछौं।

येशूभक्तहरू ख्रीष्टसँग आदानप्रदान गरेर आनन्द लिन सक्दछन्। तिनीहरूमा उहाँको प्रेमको ज्योति चम्किरहनसक्छ र उहाँको निरन्तर उपस्थितिको अनुभवले सान्त्वना पाइरहेको हुनसक्छ। जीवनको प्रत्येक खुड्किलाले येशूको नजिक पुर्याउँछ। र उहाँको प्रेमको गहिरो अनुभव हामीले प्राप्त गर्न सक्छौं, अनि शान्तिको आशिषित घरतिर एक कदम नजिक हामीलाई ल्याउन सक्नेछ।

पवित्र आत्मामा विश्वास गर्दा शान्ति र आनन्द आउँदछ। विश्वासले शान्ति ल्याउँछ र परमेश्वरमा भरपर्दा आनन्द आउँदछ। विश्वास गर्नुहोस्, विश्वास गर्नुहोस्! मेरो प्राणले भन्छ, विश्वास गर। परमेश्वरमा आराम गर्नहोस्। तपाईंले उहाँमाथि भरोसा राखेर जे सुम्पिनुभएको छ उहाँले सुरक्षितपूर्वक राख्न उहाँ सक्षम हुनुहुन्छ। तपाईंलाई प्रेम गर्नुहुने परमेश्वरले तपाईंलाई कुनै विजेताभन्दा पनि विजयी जीवन बिताउने वातावरणमा ल्याउनुहुनेछ।

विश्वास अर्थात् परमेश्वरमाथि आस्था राख्नु भनेको के हो?

*अब विश्वासचाहिँ आशा राखिएका कुराको निश्चितर
नदेखिएका कुराको ढुङ्ग भरोसा हो।
हिब्रू ११:१*

परमेश्वरमाथि आस्था वा विश्वास छ भनेर भावनाहरूलाई उत्तेजित र जोशिलो बनाएर देखाउनु आवश्यक छैन। कराइ, चिच्याएर, उफ्रेर पवित्र आत्माले जागृत पार्नुभएको छ भनेर देखाएर परमेश्वरको ध्यान आकर्षित गर्नु आवश्यक छैन न त हाम्रो सुनावाइ उहाँले गर्नुहुन्छ भनेर असाधारण आध्यात्मिक चर्तिकला देखाउनु आवश्यक छ। हाम्रो शरीरलाई हल्लाएर, उफारेर, हल्लाखल्ला गरेर, ठूलो स्वरले ताली बजाएर आदि क्रियाकलापद्वारा परमेश्वरको उपस्थिति भएको छ वा उहाँको उपस्थितिलाई तान्नु आवश्यक छैन।

यद्यपि हामीले यो पनि स्वीकार गर्नुपर्दछ कि प्रायजसो येशूलाई विश्वास गर्न चाहने व्यक्ति अनेकौँ शङ्का र प्रलोभनले गर्दा उसभित्र भएको द्वन्द्वले गर्दा आपसेआप चित्कार, आँशुका धाराहरू बगाउँदै चिच्याउन, रुवाउन र शान्त वातावरणलाई खलबल्याउन सैतानले त्यस्तो परिस्थिति सृजना गर्छ। फेरि यो पनि सत्य हो कि पश्चातापी हृदय भएको पापीले आफ्नो पापको कारण पीडा भएर रुन र कराउन सक्छ, जुन करुणामय मुक्तिदाताले उसको हृदयको चित्कारलाई बाहिर ल्याएको सुन्नुहुन्छ। तर जुनसुकै बेला पनि जहाँ भएतापनि विश्वासले गरेको मौन वा चुपचापको प्रार्थना सुन्न येशु कहिल्यै पनि पछि पर्नुहुन्न। परमेश्वरको वचनलाई सरलतरिकाले आत्मसात् गरेर मुक्तिदातासँग हातेमालो गर्न प्रयास गर्नेले उहाँको आशिष पाउने निश्चित छ।

विश्वास भनेको भावना होइन न त भावनामा भरपर्न दिनुहुन्छ।

सत्य वा सही विश्वास भएको मानिसले आफूलाई हो कि होइन भन्ने अनुमान गर्ने पङ्क्तिमा आफूलाई उभ्याउँदैन। यस किसिमको अनुमानित वा शङ्काले बेरिएको विश्वास सैतानको खोटो वा नक्कली विश्वास वा आस्था हो। सत्य विश्वास अनुमानको खिलाफबाट सुरक्षित हुन्छ।

विश्वासले परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई दावी गर्दछ र आज्ञा पालन गरेर त्यसको फल वा गुण ल्याउँदछ। अनुमानित विश्वास वा होकि होइन भनेर दोधारमा पार्ने मानिसले पनि परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई दावी गर्न सक्दछ, तर ती प्रतिज्ञाहरूले सैतानले जस्तै उसले चलाउन सक्छ अर्थात् अवैध जीवन बिताउन वहाना बनाउन। यदि सही वा पक्का विश्वास आदम र हव्वामा भएको भए तिनीहरूले परमेश्वरको प्रेममाथि भरोसा राखेर उहाँको आदेश पालन गर्थे। तर अनुमानित धारणाले वा परमेश्वरले भन्नुभएको कुरा हो कि होइन भनेर शङ्का गर्ने मनोवृत्तिलाई दिमागमा खेलाउँदा परमेश्वरको आदेशहरू पालन गर्न तिनीहरू असफल भए। यो पनि तिनीहरूले अनुमान गरेकी परमेश्वरले धेरै प्रेम गर्नुहुन्छ त्यसकारण पापको परिणामबाट उहाँले तिनीहरूलाई सुरक्षित राख्नुहुन्छ। जुन सर्तमा दया प्रदान गरिएको थियो त्यो सर्तसँग नमिलि वा त्यस सर्तलाई नमानेर स्वर्गबाट निगाहा खोज्छ त्यसलाई विश्वास भनिन्दैन। पक्का र सही विश्वासको जग परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूमा आधारित हुन्छ र बाइबलले उलब्ध गराएको प्रावधान वा निर्देशनहरूमाथि हुन्छ।

विश्वासमा रहिरहनु भनेको आफ्ना भावना, आवेग वा मनोवेग, स्वार्थी र आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिलाई पन्छाएर नम्र भएर परमेश्वरसँग हिँड्नु हो। आवश्यक परेको बेलामा उहाँका प्रतिज्ञाहरूलाई दावी गर्दै तिनीहरूलाई पक्रिरहनु र सबै अवस्थामा तिनीहरूको भागचलन गर्नु र परमेश्वरले आफ्नै योजना र लक्ष्य अनुसार तपाईंको जीवन र हृदयको चाहनालाई उहाँले पुरा गरिदिनुहुनेछ भनेर विश्वास गर्नु नै परिपक्व विश्वास वा परमेश्वरमाथिको आस्था हो।

प्रतिज्ञा तथा परमेश्वरका वचनहरूद्वारा विश्वास आउँदछ

११७

जे सुनिएको छ, त्यसैबाट विश्वास आउँछ र जे सुनिन्छ त्यो
स्वीष्टको प्रचारबाट आउँछ।
रोमी १० : १७

मानिसलाई चाहिने महान् आवश्यकतालाई परमेश्वरको वचनमा भएका सत्यहरूले पूरा गरिदिन्छ। उसको महान् आवश्यकता भनैकै विश्वासद्वारा उसको जीवनमा आमूल परिवर्तन ल्याउनु हो । बाइबलमा भएका महान् नीतिहरू धेरै उच्च, आदर्श, पवित्र छ र दैनिक जीवनमा त्यसलाई लागु गर्न सक्दैन भन्ने मनस्थितिमा कोही पनि पर्नुहुन्न। बाइबलमा भएका सत्यहरू स्वर्गसम्म पुगिरहेको हुन्छ र तिनीहरू अनन्त समयलाई पनि समेतिएको हुन्छ। यद्यपि, बाइबलमा भएका नीतिहरू अत्यन्तै प्रभावकारीरूपमा मानिसको दैनिक अनुभवमा बुन्नु आवश्यक छ। हाम्रो जीवनको सबै ठुलो र सानो कुराहरूमा ती नीतिहरूले छेड्न सक्नुपर्दछ।

प्रभु येशुको चरित्रलाई प्रतिनिधित्व गर्नुबाट हामी कति धेरै टाढा छौं! तर जीवित विश्वास वा आस्थाद्वारा उहाँका पुनित कामहरूलाई पिवत्र राख्नुपर्दछ, उहाँ नै हाम्रो मुक्तिदाता र उद्धारकर्ता भनेर दावी गरिनै रहनुपर्दछ। हामीलाई सैतानको प्रभुत्वबाट स्वतन्त्र गर्न कलवरीमा मर्नुभएको थियो। परमेश्वर र आफ्नो आत्माको बीचमा व्यक्तिगत काम गर्नुपर्छ वा उहाँसँग सम्बन्ध राख्नुपर्छ, मानौं संसारमा परमेश्वरसँगको सम्बन्धको मामिलामा आफूबाहेक अरु कोही छैन। यदि हामीले हाम्रो व्यक्तिगत विश्वासलाई सक्रिय बनाउँछौं तब हाम्रो हृदयहरू चिसो फलाम जस्तो ठण्डा हुँदैन वा बरफ जस्तो चिसो हुँदैन।

भजनको लेखकले भनेको स्थितिमा हामी पुगेर हामी यो महसुस गर्न सक्छौं: “धन्य त्यो व्यक्ति, जसका अपराध क्षमा भएको छ, र जसका पाप ढाकिएका छन्।” भजन ३२:१ ।

परमेश्वरको वचनको वास्तविकतालाई हाम्रै जीवनमा प्रमाणित गरेर देखाउन परमेश्वरले आह्वान गर्नुहुन्छ। उहाँका प्रतिज्ञामा भएका सत्य कुनै आदर्श वा मानिसको पहुँच भन्दा बाहिरको नभएर मैरै निमित्त हो भनेर देखाएको उहाँ चाहनुहुन्छ। उहाँले हामीलाई यो सुनाइएको छ, “परमप्रभुलाई पारख गरेर हेर, कि उहाँ कति भला हुनुहुन्छ। उहाँमा शरण लिने मानिस धन्यको हो।” भजन ३४:८ येशू आफैले भन्नुभयो, “माग त तिमीहरूले पाउनेछौं,” यूहन्ना १६:२४। उहाँले गर्नुभएका प्रतिज्ञाहरू पूरा हुने नै छ। तिनीहरू कहिल्यै पनि असफल भएको थिएन न त हुने नै छ।

आफूसँग नजिक सम्बन्ध राखेको हाम्रो मुक्तिदाता चाहनुहुन्छ। हामीलाई उहाँले खुशी पार्न चाहनुहुन्छ, हाम्रो सुख शान्ति भएको उहाँ चाहनुहुन्छ। जब येशूको आशिष हामीमा पर्दछ तब उहाँको प्रिय नाउँमा धन्यवाद र प्रशंसा टक्राउनुपर्दछ। तर कहिलेकाहीं तपाईंले भन्नुहोला उहाँ मेरो मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर मैले थाहा मात्र पाएको भए! तपाईंले कस्तो खालको प्रमाण खोज्नुभएको हो? के येशू तपाईंको हुनुहुन्छ भनेर तपाईंमा विशेष खालका अनुभव, आवेग वा मनोवेग, जोश र जागृति भएको चाहनुहुन्छ? परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूमा भरपर्ने कला हुनु नै के येशूमा निर्मल विश्वास हुनु होइन र? परमेश्वरका आशिषमय प्रतिज्ञाहरूलाई तपाईंके निमित्त हुन् भनेर आत्मसात् गरेर तपाईंके जीवनमा प्रयोग गर्नु के उत्तम होइन र? तपाईंका सबै चिन्तासुर्ताको भारी ती प्रतिज्ञाहरूमा बिसाउने खुबी तपाईंमा हुनु नै उहाँमाथिको विश्वास र निष्ठा होइन र?

विश्वासको उत्तम लडाईँ

विश्वासको उत्तम लडाईँ लड़। अनन्त जीवन पक्रिराख। यसैमा तिमीलाई बोलावट भएको थियो, जब तिमीले धेरै साक्षीहरूका उपस्थितिमा तिमी विश्वासको असल साक्षी दिएका थियौ।

१ तिमोथी ६:१२

आफ्नो कामकर्तव्यमा बिचलित नहोऊ भनेर पावलले भित्री हृदयदेखि तिमोथीलाई सल्लाह दिएका थिए। त्यो सल्लाह अहिलेका युवायुवतीहरूको सामु पनि प्रस्तुत गर्नुपर्छ: “जवान छौं भन्दैमा कसैले तिमीलाई तुच्छ नठानोस्, तर विश्वासीहरूका अगि बोलीवचन, आचरण र प्रेममा, विश्वासमा र शुद्धतामा तिमी एक उदाहरण बना।” १ तिमोथी ४:१२ । बराबर दिमागमा आउने वा पाप गर्ने प्रवृत्तिसँग लडिनै रहनुपर्दछ र त्यसलाई जितिनै रहनुपर्दछ। परमेश्वरको स्वभावसँग नमिल्ने चरित्र वा मिजास चाहे बंशबाट होस् वा आफूले नै उत्पादन गरेको होस् त्यसलाई अलग नै राख्नुपर्दछ। आफ्नो स्वभाव र आनिवानीहरू धार्मिकताको महान् नीतिसँग तुलना गर्दै चल्नुपर्दछ। परमेश्वरको वचनको ज्योतिलाई प्रतिबिम्बित गर्दै आफूमा भएको खराब बानीहरूसँग अडिग भएर समाना गर्नुपर्छ र रीष्टको बलले तिनीहरूलाई बशमा राख्नुपर्दछ।

दिनदिनै, र घन्टा घन्टामा स्वार्थ त्यागको जल्दोबल्दो प्रक्रियामा लागि नै रहनुपर्दछ। भित्री जीवनमा पवित्रकरणले काम गरिरहनदिनुपर्दछ। अनि बाहिरी आचरण र कामले यो प्रमाणित गर्दछ कि उसको हृदयमा येशू सजिरहनुभएको छ। परमेश्वरमा अलग पवित्र जीवन बितायो भन्दैमा आफूले पाउनुपर्ने ज्ञानका धोकाहरू बन्द गरिँदैन। सत्य वौद्धिक ज्ञानको खोजि गरिनै रहनुपर्दछ। लुकिएको

ज्ञानको दौलत उत्सुकतासाथ खोजनीति गरिनै रहनुपर्दछ। विशेष गरेर बाइबलमा रहेको परमेश्वरको बारेमा जति ज्ञान थाहा पायो त्यति पवित्र जीवनको काममा प्रगति गर्न सकिन्छ। बाइबलभित्रै स्वर्ग छ र त्यस स्वर्गमा पुग्न हामी कतिको प्रयत्न गरिनै रहनुपर्छ भन्ने कुरामा तपाईंहरूलाई मैले कसरी विश्वास दिलाउने? येशू ख्रीष्ट तपाईंको आफ्नै व्यक्तिगत मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर विश्वास गर्न म आग्रह गर्दछु। जब तपाईं उहाँकहाँ सच्चा हृदयले आउनुहुन्छ तब उहाँको अनुग्रहले तपाईंलाई सहायता गर्न जहिले पनि तत्पर छ भनेर तपाईंले विश्वास गर्नुहोस्। विश्वासको उत्तम लडाईं लड्नै पर्छ। जीवनको मुकुटको निम्ति तपाईं कुस्ती खेल्ने हुनुपर्छ। सङ्घर्ष गर्दै रहनुहोस् किनकि सैतानले तपाईंलाई आफ्नो मुठ्ठीमा राख्न चाहन्छ। उसले तपाईंलाई निष्क्रिय पारेर ध्वस्त पार्न चाहन्छ। तपाईंको परमशत्रु तपाईंको दायाँ र बायाँ हातको नजिक छ, तपाईंको अगाडि र पछाडि छ। तपाईंको पाइटालामुनि उसलाई राख्नै पर्दछ। सैतानसँग मुकाबिला गरिरहन परिश्रम गर्नुहोस्। तपाईंले जीवनको मुकुट जित्नैपर्छ।

छिट्टै न हामी राजाहरूका महाराजको राज्यभिषेक हेर्नेछौं। जसका जीवनहरू ख्रीष्टमा लुकिएका छन्, जो यस संसारमा विश्वासका उत्तम लडाईं लडेका छन्, तिनीहरू मुक्तिदाताको महिमासँगै परमेश्वरको राज्यमा चम्किनेछन्।

धर्मी वा न्यायोचित जीवन विश्वासद्वारा जिउँछ

*यसकारण जसरी ख्रीष्टलाई तिमीहरूले ग्रहण गर्‍यो,
त्यसरी नै उहाँमा जीवन बिताओ।*
कलस्सी १:६

हाम्रो सदाशयता र अनुग्रहले भरिपुर भएको जीवन, हाम्रो आनन्द खुशियालीको जीवन र यस संसारमा परमेश्वरको निमित्त र अरूहरूको निमित्त फाइदामूलक जीवन येशूसँग हाम्रो एकाकार वा मिल्नुमा भरपर्दछ। जब हामी दिनदिनै, घन्टौं घन्टा, क्षणक्षण उहाँसँग सम्पर्कमा रहेर र टाँसिएर बस्छौं तब हामी येशूभावनाको अनुग्रहमा बढ्दै जान्छौं। हाम्रो विश्वासको स्रस्ता वा सुरु गर्ने र अन्त्य गर्ने कुनै मानिस वा मानवीय निकाय नभएर उहाँ नै हुनुहुन्छ। हाम्रो जीवनको सुरुमामात्रै होइन अन्तमा पनि उहाँ हामीसँग रहन दिनुपर्छ। हाम्रो कदमकदमको चालमा उहाँको उपस्थितिको आभास् पाइरहनुपर्दछ।

“ओहो, त्यसो भए म येशूसँग कसरी टाँसिएर बस्ने?” भनेर तपाईंले के सोध्नुहुन्छ? जसरी तपाईंले उहाँलाई पहिला कसरी ग्रहण गर्नुभयो त्यसरी नै उहाँसँग रहनुपर्दछ। “यसकारण जसरी ख्रीष्टलाई तिमीहरूले ग्रहण गर्‍यो, त्यसरी नै उहाँमा जीवन बिताओ वा उहाँमा हिँड।” कलस्सी २:६ । “मेरो धार्मिक जनचाहिँ विश्वासद्वारा बाँच्नेछ,।” हिब्रू१०:३८ । सुरुमा तपाईंले आफ्नो जीवन परमेश्वरमा समर्पण गर्नुभएको थियो, उहाँकै हुन, उहाँको सेवा गर्न र उहाँको आज्ञा पालन गर्न तपाईंले प्रतिवद्धता जनाउनुभएको थियो साथै येशूलाई तपाईंले मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गर्नुभएको थियो। तपाईंले आफ्नो धर्मकर्म, परम्परा अपनाएर वा असल काम गरेर तपाईंको पापबाट तपाईं

निर्दोष हुनसक्नुहुन्न, सैतानको काबुबाट तपाईं स्वतन्त्र हुनसक्नुहुन्न र अर्थहिन जीवनलाई परिवर्तन गरि सर्वउपयोगीमुलक जीवन बिताउन सक्नु हुन्न भनेर तपाईंले स्वीकार्नुभएको थियो; तर तपाईंले तपाईंको जीवन परमेश्वरमा अर्पण गरेपछि ती सबै काम ख्रीष्टद्वारा उहाँले सम्पन्न गर्नुहुनेछ भनेर तपाईं ढुक्क हुनुभएको थियो। विश्वासद्वारा तपाईं येशूको हुनुभयो, र अब विश्वासद्वारा तपाईं उहाँमा बढ्नुहोस्- उहाँबाट तपाईंले जे पाउनुहुन्छ सो दिएर। तपाईंले तपाईंको सम्पूर्ण जीवन उहाँलाई दिनुहोस्-तपाईंको हृदय, तपाईंको इच्छा, तपाईंका चाहनाहरू, तपाईंको सेवा। उहाँको नीतिहरूको पालन गर्ने प्रतिवद्धता जनाउनुहोस्। तपाईंसँग जे छ, तपाईं को हुनुहुन्छ उहाँको समिप राख्नुहोस्। सारा आशिषहरूलाई भर्ने ख्रीष्टलाई तपाईंको हृदयमा सजाएर राख्नुहोस्, तपाईंको सबै अधिकार, शक्ति र बल, तपाईंको धार्मिकता, ठिक र न्यायोचित जीवन बिताउने चाहना तपाईंको अनन्तको सहायक येशूलाई अर्पण गर्नुहोस्। परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई उहाँले जस्तै पालन गर्न तपाईंलाई उहाँले नै सशक्त बनाउनु हुनेछ।

प्रत्येक बिहान तपाईंको आँखा खोल्ने बित्तिकै तपाईंको दैनिक चर्या उहाँलाई सुम्पिने काम पहिला गर्नुहोस्। यो प्रार्थना गर्नुहोस्, “हे प्रभु, तपाईंले नै मलाई आज समाल्नुहोस्। मेरो सम्पूर्ण जीवन तपाईंकै हो। आज मैले के गर्नुपर्ने हो, कहाँ जानुपर्ने हो ती सबै योजनाहरू तपाईंको पाठमा राख्दछु। तपाईंको महिमा र सेवाको निमित्त आज मलाई प्रयोग गर्नुहोस्। मैसँग रहनुहोस्। आज म जे गर्छु त्यो तपाईंकै इच्छा अनुसार होस्।” यो कुनै हप्ता वा कुनै अवसरमामात्र गर्ने प्रार्थना होइन बरू दैनिक प्रार्थना हुनुपर्दछ। प्रत्येक दिनको दिन र तपाईं आफैलाई परमेश्वरमा अर्पण गर्नुहोस्। तपाईंका योजनाहरू उहाँमा समर्पण गर्नुहोस्। उहाँले नै उहाँको इच्छा अनुसार तपाईंलाई इङ्गित गरेको आभास् पाएर तपाईं चल्नुहोस्। यसरी तपाईं दिनदिनै तपाईंको जीवन उहाँका हातहरूमा राख्नुहोस्। यस्तो जीवनले तपाईंको जीवन दिनदिने ख्रीष्टको ढाँचा वा चरित्रमा क्रमवद्ध रूपमा सजिँदै जानुहुनेछ।

विश्वासीको जीवन विजयी जीवन

किनकि परमेश्वरबाट जन्मेको हरेकले संसारमाथि विजय प्राप्त गर्छ, र संसारलाई जित्ने विजय हाम्रो विश्वास हो।

१यूहन्ना ५:४

येशुभक्तको जीवन परमेश्वरमा विश्वास अर्थात् आस्था राखेर, विजयी र आनन्दमय हुनुपर्दछ। “परमेश्वरबाट जन्मेको हरेकले संसारमाथि विजय प्राप्त गर्छ, र संसारलाई जित्ने विजय हाम्रो विश्वास हो।” परमेश्वरको सेवक नेहमियाले सचमुचरूपमा व्यक्त गरेका थिए, “परमेश्वरमा आनन्द हुनु नै तिम्रो बल हो।” नेहमिया ८:१०। पावलले पनि यही भावनालाई व्यक्त गर्दछन्, “परमेश्वरमा सधैं आनन्दित होओ; फेरि पनि म भन्दछु, आनन्दित होओ।” फिलिप्पी ४:४ अझ उनले थप्दछन्, “सधैं आनन्दित रहो। निरन्तर प्रार्थना गरिरहो। सबै परिस्थितिमा धन्यवाद देओ, किनकि ख्रीष्ट येशुमा तिमीहरूका लागि परमेश्वरको इच्छा यही हो।”^१ थेस्सोलोनिकी ५:१६-१८ ।

आफ्ना सेवकहरूको आवश्यकताको माग अनुसार तिनीहरूलाई चाहिने बल, बुद्धि र ज्ञान प्रदान गर्न परमेश्वर सक्षम हुनुहुन्छ र उत्सुक पनि हुनुहुन्छ। उहाँमाथि भरोसा राख्नेहरूलाई तिनीहरूले सोचेको र चाहेको भन्दा बढि दिनुभएर तिनीहरूको आकाँक्षा उहाँले पुरा गरिदिनुहुन्छ।

उहाँलाई पछ्याऊ भनेर येशूले हामीलाई त्याग्नुहुन्न। यदि हाम्रो जीवन उहाँको सेवामा समर्पण गर्यौं भने उहाँले हामीलाई त्यो स्थानमा कहिल्यै पनि राख्नु हुन्न जुन सेवाको निम्ति उहाँले प्रावधान बनाउनुभएको छैन। हाम्रो परिस्थिति जे भएतापनि हाम्रो मार्गमा

निर्देशित गर्न अगुवा हुनुहुन्छ; हामी जुनसुकै अलमल वा अन्यायमा परेतापनि, हाम्रो सल्लाहकार हुनुहुन्छ; हामी जुनसुकै दुःख, कष्ट, शोक र कसैले मलाई वास्ता गर्दैन भनेर उदासिन भएर एकलो भएको अनुभव हामीले गरेतापनि हामीलाई सहानुभुति दिने मित्र हुनुहुन्छ। कहिलेकाहीं अनजानमा हामीले भूल गरेतापनि वा चिप्लिएतापनि येशुले हामीलाई छोड्नुहुन्न। उहाँको यो वचन हामीसँग छ, “दरिद्रहरू जसले उहाँलाई पुकार गर्छन्, र सहायता नपाएका गरीबहरूलाई उहाँले उद्धार गर्नुहुनेछ।” भजन ७२:१२ ।

यदि हामीमा परमेश्वरमाथि विश्वास तथा आस्था भयो भने र उहाँको निष्ठामा रह्यौ भने त्यसले बर्तमान परिस्थितिभन्दा अपारतिर दृष्टिगत गराउँछ। अहिले हामी थकान, पेलान, बोझले लादिएर थिचेको भएतापनि र अनेकौं अन्यायतामा हामी होमिन पुग्नुपरेतापनि त्यो समय आउछ जब ती सबै हाम्रो निम्ति स्पष्ट हुनेछ। यदि हामीमा सतविश्वास भयो भने हामीले त्यस येशूलाई देखिरहनेछौं जो परमेश्वरको दाहिने हातमा हाम्रो निम्ति पहल गरिरहनु भएको छ। विश्वासैले ती भवनहरूलाई हामी हेर्नेछौं जुन उहाँलाई प्रेम गर्नेहरूको निम्ति तयार पार्न उहाँ जानुभएको थियो। विश्वासैले राजकिय पोशाक र मुकुट पहिरिने समयलाई हेर्नेछ, जुन पापमाथि विजय प्राप्त गर्नेहरूले पाउनेछन्। विश्वासैले मुक्ति पाएकाहरूको उल्लासमय भजन गाएको सुन्नेछन्।

स्वर्गमा हुनुहुने दयालु, सदाशयी, करुणामयी र मायालु परमेश्वर पितालाई हाम्रै पिता हुनुहुन्छ भनेर धेरै दावी गर्न सक्छौं। परमेश्वरमा विश्वास गर्न सक्छौं, उहाँमाथि भरोसा राख्न सक्छौं। यसले गर्दा हामी उहाँको नाउँको महिमा गर्नेछौं।

जो व्यक्ति परमेश्वरमा आस्था, विश्वास, निष्ठामा रहन्छ, उहाँको प्रेममा रहन्छ र हृदयदेखिनै खुशीभएर उहाँको सेवा गर्छ उसको निम्ति दिनदिनै चाहिने बल पाउनेछ र नविकरण हुनेछ।

अध्याय - ५ आमूल परिवर्तन र नयाँ जीवन

पापप्रति भित्री हृदयदेखि नै सत्य शोक गर्नु

*यसकारण पश्चात्ताप गर्नुहोस् र फर्कनुहोस्, कि तपाईंहरूका
पाप मेटिऊन्, र परमप्रभुको उपस्थितिबाट
आनन्दको समय आओस्।*

प्रेरित ३ : १९

परमेश्वरको निगाहा र दया पाउने सर्त धेरै सरल, न्यायोचित, ठिक र तर्कसम्मत छ। हाम्रो शरीरलाई अनेकौं यातना दिएर पापको क्षमा पाउन प्रयास गरोस् भन्ने आदेश बाइबलीय परमेश्वरको हो। हामी थकान र पेलान हुने गरेर लामो लामो तिर्थयात्रा गर्नु आवश्यक छैन। परमेश्वरलाई खुशी पार्न वा पापबाट प्रायश्चित गर्न धर्मको नाउँमा हामीले हाम्रो शरीरलाई भोकभोकै राखेर, कुटेर अनेकौं पीडादायी सजायँ दिनु आवश्यक छैन। तर जसले परमेश्वरको सामु आफ्नो पाप स्वीकार गर्छ र त्यसलाई त्याग्छ उसलाई उहाँको निगाहा पाउँछ, दया पाउँछ र क्षमा पाउँछ।

पश्चात्तापमा पापप्रति दुःख मनाउ समावेश छ, र त्यसबाट फनक्क फर्किने निर्णय हुन्छ। पाप कतिको पाप रहेछ वा यसको ज्यादति कस्तो रहेछ भनेर थाहा नपाउँज्जेल हामी पापलाई पन्छाउँदैनौं। जबसम्म हृदयदेखि पापलाई हामी त्याग्दैनौं तबसम्म हाम्रो जीवनमा खास परिवर्तननै हुँदैन।

यदि हाम्रो हृदयमा परमेश्वरको महिमाको एउटा किरणमात्रै पस्न

सक्यो भने, ख्रीष्टको शुद्धता र निर्मलताको झल्कोमात्र पाएको भए हामीमा भएको प्रत्येक पापको दाग पीडादायी भएको हामी महसुस गर्नेछौं, साथै विग्रिएको खराब र कसर नै कसर भएको हाम्रो मानवीय चरित्र र प्रवृत्ति नाङ्गिएको देख्नेछौं। अपवित्र चाहना र इच्छाहरू, हाम्रो हृदयले गर्ने बराबर विश्वासघात र हामीले बोल्ने अपशकुन र अशुद्ध बोलिप्रति पनि हामी वाक्क हुनेछौं। इसाईहरूले नै किन नहुन् पापीले परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूप्रति विश्वासघात गर्ने प्रवृत्ति पनि उधारिनेछ। अनि जब परमेश्वरको आत्माको प्रभावमा परेर उसको हृदय खोतिल्छ तब बेदनाले ग्रस्त हुन्छ र आफ्नै पापले गर्दा ऊ शोकले छटपटिन्छ।

पश्चातापी हृदयले झारेका आँशुहरू केवल वर्षाको पानीका थोपाहरूमात्र हुन् जसले पवित्रताको घामको उज्यालोतिर लम्काउँछ। यस खालको पश्चातापको शोकले आनन्द ल्याउँछ जुन सुकेको आत्माको निम्ति जीवित पानीको फोहरा हुन जान्छ। जा, उत्तरमा गएर यो सन्देश प्रचार गर्: 'हे अविश्वासी इस्राएल, तँ फर्की,' परमप्रभु भन्नुहुन्छ, आँखा तरेर म अब तँलाई हेर्नेछैनँ,

किनभने म कृपालु छु,' परमप्रभु भन्नुहुन्छ, 'म सधैं रीस गरिरहनेछैनँ। केवल, तँ, परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरको विरुद्धमा बागी भइस्, र हरेक झयाम्म परेको रूखमुनि पराई देवताहरूलाई तेरो निगाह देखाइस्, र तँले मेरो आज्ञापालन गरिनस् भनी आफ्नो दोष स्विकार गर् "परमप्रभु भन्नुहुन्छ। यर्मिया ३:१३,१२ । सियोनमा विलाप गर्नेहरूलाई- खरानीको सट्टा सुन्दरताको मुकुट र शोकको सट्टा आन्नदको तेल लगाइदिन, निराश मनको सट्टा प्रशंसाको पोशाक पहिराइदिन। उहाँका गौरवको प्रदर्शन होस् भनेर परमप्रभुले नै रोप्नुएको धार्मिकताका फलौटहरू तिनीहरू कहलाइनेछन्।" यशैया ६१:३

भित्री हृदयदेखि पापको सच्चा स्वीकार गर्नु जरुरत छ

*यदि हामीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्दौं भने उहाँले हाम्रा
पाप क्षमा गर्नुहुन्छ, र सबै अधर्मबाट हामीलाई शुद्ध पार्नुहुन्छ,
किनकि उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ।”*

१यूहन्ना १:९

प्रभुको चेला याकुबले हामी सबैलाई यो सल्लाह दिन्छन्: “यसकारण तिमीहरू एउटाले अर्कासँग आफ्ना-आफ्ना पाप स्वीकार गर। तिमीहरू निको हुनलाई एउटाले अर्काको निमित्त प्रार्थना गर। धार्मिक मानिसको प्रार्थना शक्तिशाली र प्रभावशाली हुन्छ।” याकूब ५:१६ । तपाईंका पापहरू, गल्तीहरू, तपाईंले नचाहाँदा नचाहेँदैमा आएका दिमागमा आएका खराब सोचहरू परमेश्वरको सामु राख्नुहोस् र क्षमा माग्नुहोस्। उहाँलेमात्र तपाईंलाई सच्चाइरूपमा क्षमा दिनसक्नुहुन्छ। अनि एक आपसमा गरेका गल्तीहरू एक आपससँग स्वीकार्नुहोस्। यदि तपाईंले तपाईंको मित्र र छिमेकीलाई चित्त दुखाउनुभयो भने तपाईंको गल्ती स्वीकार गर्नुहोस्। आफ्नो भूलप्रति तपाईंले दुःख मनाउ गर्नुहोस्। तपाईंलाई त्यसै क्षमा गर्न उसको कर्तव्य हो। अनि परमेश्वरसँग पनि क्षमा माग्नुहोस् किनभने तपाईंको मित्र होस् वा छिमेको होस्, ऊ परमेश्वरको सम्पत्ति हो। उसको चित्त तपाईंले दुखाउनुभयो र हानी गर्नुभयो। त्यसो गर्दा तपाईंले उसलाई सृष्टि गर्ने सृष्टिकर्ताको विरुद्धमा सरासर पाप गरेको ठहर्दछ।

पाप, भुल वा गल्तीको स्वीकार हल्का वा औपचारिकरूपमा स्वीकार गरिँदैन। आफुले विशेष गल्ती वा भुल गरेकोलाई महसुस गर्नु हो। हुनसक्छ ती भुल वा गल्ती परमेश्वरको सामुमात्र स्वीकार गर्नुपर्ने हुन्छ; तर कतिपय समयमा तपाईंले जानाजानी व्यक्तिगतरूपमा कसैलाई नराम्रो व्यवहार गर्नुभयो भने, उसको चित्त दुःखेको हुन्छ र

उसलाई हानी भएको हुन्छ, त्यस परिस्थितिमा तपाईंले व्यक्तिगतरूपमा उसको अगाडि आफ्नो गल्ती स्विकार्नुपर्छ र माफ माग्नु पर्दछ। कुनै गल्तीहरू सार्वजनिक हुनसक्छ तब सार्वजनिक थलोमा नै स्वीकार गर्नुपर्ने हुन्छ। तर सबै भुल वा गल्ती स्वीकार खास गरेर केको लागि भनेर त्यसको लागि गर्नुपर्छ। तपाईंले भुल गर्नुभएको छ त्यसकारण तपाईं दोषी हुनुभएको छ भनेर स्वीकार गर्नुपर्दछ।

तर कतिपय समयमा धेरै धेरै भुल वा खराब कामहरू गरिएका हुन्छन् जुन मरणशील मानिसको अगाडि कहिल्यै पनि स्वीकार गर्नु आवश्यक हुँदैन; किनकि तिनीहरूको न्याय गर्ने वा मूल्याङ्कन गर्ने खुबी कम हुन्छ र तपाईंलाई तिनीहरूले सम्मान वा आदर गरेकोले तपाईंले त्यस्तो भूल गर्नुहोला भनेर तिनीहरूले अपेक्षा गरेका हुँदैनन्। यदि हाम्रो भ्रष्ट हृदयमा गोप्यरूपमा पाप गरेको छ भने येशूको अगाडिमात्र स्वीकार गर्नु उचित हुन्छ र त्यसबेला परमेश्वरको महिमा ज्ञान राम्रो हुन्छ। तर यदि आफै गल्ती गर्ने र न्यायोचितरूपमा तपाईंको न्याय वा मूल्याङ्कन गर्न नसक्नेको अगाडि तपाईंको गोप्य पापलाई स्वीकार्नुभयो भने त्यसले फाइदाभन्दा पनि बेफाइदा हुनसक्छ। यदि कोही व्यक्ति परमेश्वरको बफादार भक्त र निरन्तररूपमा परमेश्वरको आत्मात्मा प्रेरित भएको छ भने तपाईंको मनलाई हल्का गर्न उसको अगाडि तपाईंका गल्तीहरू स्वीकार गर्न सक्नुहुन्छ। तर परमेश्वरलेमात्र सुन्नुपर्ने कथा कुनै पनि मानिसलाई नसुनाउनुहोस्।

यदि भित्री हृदयदेखि आफ्ना गल्ति वा पापहरूलाई परमेश्वरको अगाडि पोखाउनुहुन्छ भने उहाँको अनन्तको दया, करुणा र सदाशयता पनि तपाईंमाथि हुनसक्छ। तपाईंका पाप वा भूलहरू तपाईंको सामु पहाड जस्तैभएर खडा भइरहेका होलान्; तर तपाईं नम्र भएर सच्चा हृदयले परमेश्वरको अगाडि झुकेर तिनीहरूलाई स्वीकार्नुभयो र क्रूसमा चढ्नुभएको र पुरुत्थान हुनुभएको मुक्तिदाताको पूण्य काममा भरोसा राख्नु भयो भने, उहाँले तपाईंलाई क्षमा दिनुहुनेछ र तपाईंको सबै पाप र अधर्महरूबाट सफा गर्नुहुनेछ। ख्रीष्टको पुर्ण अनुग्रहको निम्ति चाहना गर्नुहोस्। तपाईंको हृदयमा उहाँको धार्मिकताले भरिरेहोस् भनेर निरन्तररूपमा तिब्र चाहाना गरिरहनुहोस्।

क्षमा पाउनु र दिनुको अर्थ

तपाईंजस्तो परमेश्वरको छ र, जसले पाप-क्षमा गर्नुहुन्छ, र आफ्नो निज उत्तराधिकारका बाँकी रहेकाहरूको अपराध माफ गरिदिनुहुन्छ? तपाईं सधैंसम्म रीस गर्नुहुन्छ तर कृपा गर्नमा खुशी हुनुहुन्छ।

मिका ७:१८

जब परमेश्वरले क्षमा गर्नुहुन्छ तब संसारको न्यायधिसले दोषबाट सफाइ दिने फैसला गरेर अपराधीलाई छोड्ने जस्तो होइन। परमेश्वरले मानिसको पापबाटमात्र क्षमा दिनुहुन्छ त्यो पापबाट पनि उहाँले शुद्ध पार्नुहुन्छ र उसलाई फेरि पाप नगर्ने प्रणमामा उहाँले राख्नुहुन्छ। परमेश्वरको मुक्तिदिने प्रेमको धारा बग्दा मानिसको हृदयमा आमूल परिवर्तन हुन्छ। जब राजा दाउदले आफ्नो पापको स्वीकार गर्दै प्रार्थना गरे तब पापको सच्चा र हृदयदेखि स्वीकार गर्नु भनेको के हो सो उनलाई थाहा भएको देखाएकका थिए, “हे परमेश्वर, ममा शुद्ध हृदय सृजनुहोस्, र मभित्र एउटा सथिर आत्मा पुनर्जीवित पार्नुहोस्।” भजन ५१:१० ।

यदि तपाईं आफ्नो पाप र अधर्मको हृदयदेखि दुःखित भएर परमेश्वरको सामु एक कदममात्र चाल्नुभयो पनि, उहाँको अनन्तको प्रेमको हातले तपाईंलाई छोप्न हतार मान्नुहुनेछ। चूर्ण र नम्र हृदयभएको मानिसको चित्कार सुन्न उहाँका कानहरू खुल्ला छन्। जब हाम्रो हृदय वा अन्तर्विवेकले परमेश्वरको पहिले खोजीगर्छ त्यो उनलाई थाहा भइसकेको हुन्छ। कुनै पनि प्रार्थना जतिसुकै कमजोर वा थरथर कामेर गरिन्छ, कुनै पनि आँशु उहाँको अगाडि झार्दछ, कुनै पनि गोप्य र भित्री हृदयदेखि परमेश्वरको चाहना गरेर हृदयमा सजाइराखेको

छ र त्यो जतिसुकै दुर्बल भएतापनि परमेश्वरको आत्माले वेवास्ता गर्नुहुन्न। बरु उसलाई आफ्नो पोल्टोमा राख्न उहाँ आत्तुर गर्नुहुन्छ। ओठबाट प्रार्थना गर्न उच्चारण गर्नुभन्दा अघि र हृदयको चाहना व्यक्त गर्नुभन्दा अघि येशूको अनुग्रह त्यसलाई भेट्न अघि सर्दछ। त्यस मानिसको हृदयमा उहाँको अनुग्रहले काम गरिरहेको भएकोले त्यो अनुग्रहसँग तालमेल गर्न उहाँ उत्सुक भइरहेको हुन्छ।

पाप, अधर्म र खराब तत्वले फोहर भएको तपाईंको वस्त्रलाई स्वर्गमा रहनुहुने तपाईंको परमेश्वर पिताले फुकालिदिनुहुनेछ। जकरियाले प्रतिकको रूपमा एउटा भविष्यवाणी उल्लेख गरेका छन्। प्रधान पुजारी यहोशु आफ्नो फोहर पोशाक लगाएर परमेश्वरको स्वर्गदूतको सामु खडा भएको चित्रण देखाएको छ। त्यो प्रधान पुजारीले पापीहरूको प्रतिनिधित्व गरेका थिए। परमेश्वरको मुखारबाट यो हुकुम आएको थियो, “तब ती स्वर्गदूतले आफ्नो सामुन्ने उभिरहनेहरूलाई भने त्यसको फोहोर लुगाहरू फुकालिदेओ। तब तिनले यहोशुलाई भने, “हेर, मैले तिम्मा पाप दूर गरिदिँ, र म तिमीलाई दामी-दामी लुगा लगाइदिनेछु।” तब मैले भनें, “तिनको शिरमा एउटा सफा फेटा लगाइदेऊ।” यसैले तिनीहरूले तिनलाई एउटा सफा फेटा र लुगा लगाइदिए, र परमप्रभुका स्वर्गदूत नजिक उभिरहेका थिए।” जकरिया ३:४-५ । यो निश्चित हुनुहोस्, तपाईंलाई पनि उहाँले मुक्तिको वस्त्र लगाइदिनुहुनेछ र उहाँको धार्मिकताको पोशाकले तपाईंलाई छोपिदिनुहुनेछ। यशैया ६१:१... ।

तर त्यसको निमित्त केवल एउटामात्र सर्त छ त्यो हो जुन परमेश्वरले भन्नुभएको थियो, “यदि तिमी मेरो मार्गमा हिँड्यौ र तिमीले मेरा आज्ञा पालन गर्यौ भने, तिमी मेरो घरको जिम्मेवार र मेरो मन्दिरको हेरचाह गर्ने हुनेछौ, र यी यहाँ उभिरहनेहरूका बीचमा म तिमीलाई एउटा स्थान दिनेछु।” औ जकरिया ३:७ । उहाँको सिंहासन वरपरि रहने पवित्र स्वर्गदूतहरूको बिचमा आफ्नो भक्तलाई ठाउँ दिनेछु भनेर परमेश्वरले वाचा गर्नुभएको छ।

परमेश्वरका छोरा र छोरीहरू

तर जतिले उहाँलाई ग्रहण गरे र उहाँको नाउँमाथि विश्वास
गरे, उहाँले तिनीहरूलाई परमेश्वरका सन्तान हुने
अधिकार दिनुभयो।“

यूहन्ना १:१२

जब येशू ख्रीष्टमा विश्वास अर्थात् आस्था राखेर सत्यलाई हृदयदेखि नै अङ्गाल्छ तब मानिसलाई शुद्ध र चोख्याउँछ। परमेश्वरका अनमोल र नित्य नीतिहरू उनको हृदयमा सजिएका हुन्छन् जसले गर्दा उसले सैतानसँग मुकाबिला गर्न सक्ने हुन्छ। “उहाँमा रहने कसैले पाप गरिरहँदैन। पाप गरिरहने कसैले उहाँलाई न त देखेको छ न चिनेको नै छ।” १ यूहन्ना ३:६ । जो मानिस ख्रीष्टमा रहन्छ त्यसलाई सैतानले ल्याउने कुनै पनि परिक्षा, प्रलोभन र लालचबाट सुरक्षित हुन परमेश्वरले उसलाई सशक्त बनाउनुहुन्छ।

केवल औपचारिकरूपमा घोषणा गर्ने, भनाइ र गराइमा तालमेल नहुने मानिसको धर्म वा ईसाइत्वको कुनै औचित्य छैन। जो मानिस येशूसँग टासिएर बस्छ त्यो नै सच्चा र परिपक्व इसाई वा येशूभक्त हो। जब परमेश्वरको दिमाग, मनोस्थिति वा भावना मानिसहरूको पनि त्यही दिमाग, भनोबृत्ति वा भावना हुँदैन तिनीहरूले जतिसुकै शुद्ध र धर्मी हुन प्रयास गर्दछन् ती सबै बेकारको हुन्छ। परमेश्वरको ज्ञान वा येशुभावनाबाट बाहेक मानिसलाई उच्च आदर्शमा पुर्याउन असम्भव छ वा सही आदर्शमय सच्चिदानन्दको जीवनको अनुभव गर्न सम्भव छैन।

तपाईंले बराबर यो प्रश्न आफुलाई सोधिरहनुपर्दछ, “के म

सचमुचरूपमा इसाई वा येशूभक्त हुँ र?" इसाई हुनु वा येशूभक्त हुनु भनेको के हो कतिलाई त थाहै छैन। तपाईंले बतिष्मा लियो भन्दैमा र तपाईंको नाउँ चर्चको खातामा चढायो भन्दैमा तपाईं सकल वा सच्चा इसाई वा येशुभक्त हुनुहुन्छ भन्ने छैन। सच्चा वा पक्का इसाई वा येशूभक्त हुन तपाईं येशुसँग मिलिरहनैपर्दछ। यसको अर्थ परमेश्वरमा नहल्लिने भरोसा राखेर सरल विश्वासमा अडिग भएर बस्नु हो। त्यसको अर्थ शिशुले जस्तै स्वर्गमा रहनुहुने परमेश्वर पितामाथि विश्वास र भरोसा राख्नु हो। उहाँको प्रिय पुत्रको पूण्य काम र नाउँमा भरपरिरहने व्यक्ति नै परिपक्व इसाई हो। के तपाईंले परमेश्वरका दश आज्ञाहरू पालन गर्न जोशिलो हुनुहुन्छ? याद गर्नुहोस्, परमेश्वरका ती आज्ञाहरू उहाँका आदर्श नीति, न्यायसंहिता वा मानव प्राणीको निमित्त आचारसहिँता हुन्। यो परमेश्वरको चरित्रको प्रतिलिपि हो। जसरी तपाईंले परमेश्वरको चरित्रलाई बदल्न सक्नुहुन्न त्यसरी नै दश आज्ञाहरूलाई बदल्न सक्नुहुन्न न त बदल्न अधिकार नै तपाईंको छ? के तपाईंले यहोवाको व्यवस्था वा दश आज्ञाको गरिमालाई प्रेम, सम्मान र आदर गर्नुहुन्छ?

परमेश्वरका छोरा छोरीहरू भएको हैशियतले पक्का वा सत्य इसाईहरू सुसमाचारले निर्धारण गरेको उच्च आदर्शमा रहन प्रयत्न गरिनै रहनुपर्दछ। परमेश्वरले अपेक्षा गर्नुभएको उच्च र सिद्ध आदर्श भन्दा कमसल हुन कोही पनि सच्चा येशुभक्त निको मान्नुहुन्न।

जो मानिसहरूले परमेश्वरलाई स्वीकार गर्दछन् तिनीहरूलाई उहाँका छोरा र छोरीहरू बन्न शक्ति दिनुहुन्छ। यस संसार रहुञ्जेलमात्र होइन अनन्तसम्म तिनीहरू उहाँका सन्तान भइनै रहनेछन्। यदि यही जीवनमा तिनीहरू परमेश्वरप्रति बफादार भएर चल्छन् भने "तिनीहरूले उहाँको मुहार देखेछन्, र उहाँको नाउँ तिनीहरूका निधारमा हुनेछ।" प्रकाश २२:४ । परमेश्वरको अनुहार देख्नु नै स्वर्गको खुशीयाली र आनन्द होइन त?" पापीहरू ख्रीष्टको अनुग्रहले परमेश्वरको अनुहार हेर्न सक्नु र उहाँ तिनीहरूकै पिता हुनुहुन्छ भनेर अनुभव गर्नुभन्दा अरु महान् आनन्द के होला?

जसरी क्षमा दिन्छ त्यसरी नै क्षमा पाइन्छ

अरूलाई दोषी नठहराओ, र तिमीहरू पनि दोषी ठहराइनेछैनौ।
किनभने जसरी तिमीहरू अरूहरूलाई दोषी ठहराउँछौ, त्यसरी नै
तिमीहरू पनि दोषी ठहराइनेछौ। जुन नापले तिमीहरू नाप्दछौ,
त्यसै गरी तिमीहरूका निम्ति पनि नापिनेछ।

मती ७:१-२

जब हामीले अरूलाई क्षमा दिन्छौं तबमात्र परमेश्वरबाट पनि हामी
क्षमा पाउँछौं। परमेश्वरको प्रेमले नै हामीलाई उहाँतिर खिँचदछ। जब
हाम्रा भाइबहिनीहरूलाई गर्नुपर्ने प्रेमको सृजना हुँदैन तब परमेश्वरको
प्रेमले हामीलाई छुन सक्दैन।

चेलाहरूलाई सिकाउनुभएको प्रार्थनाको समाप्तपछि येशुले
यो भनाइ राख्नुभएको थियो, “यदि तिमीहरूले मानिसहरूका अपराध
क्षमा गरौं भने तिमीहरूका स्वर्गमा हुनुहुने पिताले पनि तिमीहरूलाई
क्षमा गर्नुहुनेछ। तर तिमीहरूले मानिसहरूका अपराध क्षमा गरेनौं
भने तिमीहरूका पिताले तिमीहरूका अपराध क्षमा गर्नुहुनेछैन।”
मती ६:१४-१५ । जसले अरूमाथि डाहा, ईख, प्रतिशोधको भावना
राखिरहन्छ र माफ नदिने मनस्थितिलाई पोशाइरहन्छ, उसले
परमेश्वरको दया र निगाहा पाउने माध्यमलाई पनि ऊ आफैले बन्द
गर्दछ। हामीलाई चित्त दुखाउने, हाममाथि अन्याय गर्ने र हामीलाई
हानी गर्नेले तिनीहरूको गल्तीलाई हाम्रो सामु स्वीकार नगरुञ्जेल
तिनीहरूलाई हामीले पनि क्षमा दिन कर छैन भनेर चित्त बुझाएर
हामी बस्नु हुन्न। हो, हामीमाथि गल्ती गर्नेले आफ्नो गल्ती स्वीकारेर
नम्रतासाथ हाम्रो सामु पश्चाताप गर्नु तिनीहरूको कर्तव्य हो। यसमा कुनै

विवाद छैन। तर हामीमाथि अपराध गर्नेप्रति करुणा र सदाशहायताको आत्मा वा भावना हामीमा हुनु जरुरी छ। तिनीहरूले हामीसँग आएर माफी मागोस् वा नमागोस् त्यसको सरोकार हाम्रो होइन।

क्षमा नदिने र ईख राख्ने भावना येशुभक्तको निम्ति न्यायोचित छैन न त मनमा कसैप्रति डाहा राख्छ त्यसले आफुलाई इसाई हुँ भन्न सुहाउँछ। जो अरुप्रति दया, सदाशयता र करुणा देखाउँदैन त्यसले परमेश्वरको क्षमा दिने अनुग्रहमा भाग लिएको छैन भनेर आफैले देखाउँदछ। परमेश्वरको क्षमाशिलताले गर्दा वा उहाँको क्षमालाई स्वीकार गर्ने मानिसको हृदय अनन्त प्रेमको महान् हृदयतिर आफूलाई तानिरहेको हुन्छ। गलत काम गर्ने पापीको हृदयमा परमेश्वरको करुणाको छाल उल्लिरहेको हुन्छ, र त्यो छाल उसले अरुतिर पनि बगाउँदछ।

हामीले क्षमा दिएकोले हामीलाई क्षमा दिने होइन तर जसरी हामीले अरूलाई क्षमा दिँछौं त्यसरी नै हामीलाई पनि क्षमा दिइनेछ। सबै क्षमाको आधार परमेश्वरको प्रेम हो, जुन हामीले कमाएर पाउने प्रेम होइन। अरुहरूप्रति हाम्रो मनस्थिति कस्तो छ त्यसले हामी आफैमा प्रेम छ कि छैन भनेर देखाउँदछ। त्यसैकारण येशूले भन्नुभयो, “जुन न्यायले तिमीहरूले न्याय गर्छौं, त्यही न्याय तिमीहरू पनि पाउनेछौं अर्थात् तिमीहरूलाई न्याय गरिनेछ।”

परमेश्वरको दिव्य ज्योति येशु तपाईंमा रहन दिनुहोस्। तपाईंमा भएको प्रेमले आशारहित र पापले घाइटे भएको मानिसमा आशाको किरण छाओस् र स्वर्गको शान्तिले बास गर्नु। जब हामी परमेश्वरको नजिक आउँछौं तब हामी त्यही आशा र शान्तिदिने स्वभाव वा मिजासमा हामी रहनेछौं। ती शान्ति, आशा, करुणा दया र सदाशयता उहाँबाट हामी पाउँछौं, अनि उहाँको अनुग्रह अरूहरूलाई देखाउन पनि हामी सक्षम हुनेछौं।

क्षतिपूर्तिको आवश्यकता

यदि त्यसले कर्जामा राखेको धितो फर्काइदियो, आफूले चोरेर लगेको माल फर्काइदियो, र जीवन दिने विधिहरू मान्यो र दृष्ट्याइँ गरेन भने, त्यो निश्चय नै बाँच्नेछ, त्यो मर्नेछैन।”

इजकिएल ३३:१५

कुनै पनि पश्चाताप वा भूल स्वीकार पक्का र सच्चा हुँदैन यदि त्यो मानिस सुधारिएको वा सुध्रिएको छैन भने। व्यापार, लेनदेन वा कारोबारमा येशुभक्त यस संसारमा परमेश्वरको प्रतिनिधि भएर काम गर्नुपर्दछ। हाम्रो पेसा निकायहरूमा परमेश्वरले जसरी कारोबार गर्नुहुन्छ त्यही अनुसार हामीले पनि गर्नुपर्छ। प्रत्येक लेनदेनमा परमेश्वर उसको शिक्षक वा हाकिम हुनुहुन्छ भनेर सबैको सामु सजग गराउनुपर्दछ। हाम्रो हिसाबकिताबमा, कारोबार गर्ने खाताहरूमा, लेखाहरूमा, भर्पाइहरूमा र लेनदेन गर्ने कागजहरूमा “पवित्र परमेश्वरको निमित्त भनेर लेख्नु कारोबार वा लेनदेनमा अधर्मी वा भ्रष्ट चालचल्छ त्यसले पवित्र, न्यायी र दयालु परमेश्वरको चरित्रलाई हिलो फ्याँकिरहेको हुन्छ। त्यो मानिस झुटो येशुभक्त वा इसाई भनेर उसकै कामले देखाइरहेको हुन्छ। यदि हामीले कसैप्रति अन्यायपूर्वक लेनदेन गर्यौं, यदि हाम्रो व्यापारिक कारोबारमा अनुचित फाइदा उठायौं र कसैलाई नाजायक तरिकाले लुट्यौं भने हामीहरूको गलत कामको स्वीकार गर्नुपर्छ र हाम्रो शक्तिले भ्यायसम्म क्षतिपूर्ति दिनुपर्दछ। हुनसक्छ देशको कानुनले नै हामी भ्रष्ट हुने छुट दिन्छ होला, तर हामी परमेश्वरको कानुन अनुसार चल्नुपर्दछ। हामीले बदनियतले बढि लिएको पैसा फिर्ता दिनुमात्र ठिक होइन, तर बढि लिएर हामीले फाइदा उठाएको रकम पनि उसलाई फिर्ता दिनुपर्दछ, किनभने त्यो रकम उसँग थियो भने

त्यसबाट उसले त्यस्तै फाइदा लिन सक्थ्यो। कसैले कसैलाई व्यापार, लेनदेनमा शोषण गर्ने वा नाजायज फाइदा उठाउने छुट येशूभक्तलाई दिएको छैन।

यदि हाम्रो भाइलाई कुनै तरिकाबाट नोकसान पुऱ्यायो, ठग्यो वा छल गर्यो भने त्यसको सोधभर्ना तिनैपर्छ। यदि जानाजानी वा नजानी कसैको चरित्रमा वा इज्जतमा धक्का पुग्ने गरेर हामीले बोल्याँ वा झुठ गवाही दियोँ भने कोसँग हामी बोलेको हो त्यसकहाँ गएर हाम्रो नोकसान गर्ने सबै गलत मुल्याङ्कन वा भनाइहरूलाई फिर्ता लिनुपर्दछ।

हामी येशूभक्तको सही जीवन बिताउने समय धेरै छैन। यस संसारमा परमेश्वरले गर्नुहुने सबै कारोबार छिट्टै नै बन्द गर्नुहुनेछ। यदि तपाईँले अहिले नै इमान्दार भएर परमेश्वरको सेवा गर्नुहुन्छ भने तपाईँको बेइमान कारोबारको लेखालाई तपाईँले कसरी सामना गर्ने? यदि तपाईँ परमेश्वरसँग इमान्दार भएर कारोबार गर्न अस्वीकार गरिरहनुभएको छ भने तपाईँको कमीकमजोरीलाई सोच्नुहोस् भनि म अनुरोध गर्दछु, र सकेसम्म क्षतिपुर्ति दिनुहोस्। यदि तपाईँले यो गर्न सक्नुभएन भने चुर्ण हृदयले प्रार्थना गर्नुहोस् ताकि परमेश्वरले येशूको खातिर तपाईँको ऋण वा गलत कारोबारलाई क्षमा दिउन्। अहिले नै तपाईँहरू इसाई वा येशूभक्तहरू होँ भनेर प्रमाणित गरेर देखाउनुहोस्।

परमेश्वरको के हो सो दिन कुनै पनि बहाना नबनाउनुहोस्। अहिले नै, गलत वा वेठिकलाई ठिक बनाउने समय हो। आज नै जब तपाईँलाई उहाँको आवाज सुनाउनुहुन्छ भने तपाईँको हृदयलाई कठोर नपार्नुहोस्।

तपाईं जस्तो हुनुहुन्छ त्यसरी नै प्रभुकाहाँ आउनुहोस्

के कृशी वा इथिपियन मानिसले आफ्नो छालाको रङ्ग बद्लन
सक्छ र? अथवा के चितुवाले आफ्नो छालाका थोप्ला
बद्लन सक्छ र? न त तिमी दृष्टयाईं गर्ने बानी
बसेकोले भलाइ गर्न सक्छौं।
यर्मिया १३:२३

सबै खालका पापहरू एकै खालको हुन्छ भनेर परमेश्वरले ठान्नु हुन्छ। परमेश्वर र मानिसको अनुमानमा ठूलो वा सानो पाप वा दोषहरू हुन्छन्, यद्यपि मानिसको सामु कुनै गलत काम सानो वा ठूलो भएपनि वा नभएतापनि परमेश्वरको सामु कुनै पनि पाप सानो भन्ने हुँदैन। मानिसले गर्ने न्याय वा मूल्याङ्कन सिद्ध हुँदैन र पक्षपातपूर्ण हुन्छ। तर, परमेश्वरले ती सबै जस्तो छ त्यस्तै हेर्नुहुन्छ। कतिपय मानिसहरूले जड्याहाँलाई हेपेर उसको पापले गर्दा ऊ स्वर्ग पस्न सक्दैन भनेर उसलाई पन्छाउछन्, तर घमण्डी, अहंकारी, आफ्नो भाऊ खोज्ने स्वार्थी भावना र लोभलालचमा फस्ने प्रवृत्तिप्रति मानिसहरू आँखा चिम्लेको हुन्छ। तर परमेश्वरको सामु ती पापहरू विशेष आपत्तिजनक छन्; किनभने ती पापहरू परमेश्वरको उदारवादी चरित्रको विपरित छन्। निश्चार्थी प्रेम नै पतन नभएको जगतको वातावरण हो। कोही मानिस ठूलो अपराध वा पाप गर्दा आफूलाई लाज हुन्छ होला, आफू कतिको कमजोर छु भनेर बिचलित होला र उसलाई ख्रीष्टको धेरै अनुग्रहको आवश्यकता भएको महसुस गर्ला; तर आफूमा भएको अहंकारिता, घमण्ड र अरूलाई दवाएर आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिको निम्ति उहाँको अनुग्रहको आवश्यकता नभएको उसले ठान्न सक्छ।

तर यस मनोस्थितिले उसको निम्ति ख्रीष्टको हृदयको ढोका बन्द गरेको हुन्छ। उहाँले दिनचाहनुहुने अपार आशिषहरूबाट ऊ बंचित भएको हुन्छ।

यदि तपाईं आफ्नो पापको ज्यादतिको महसुस गर्नुहुन्छ भने तपाईं ठिक अनुकूल भएको बेलामा पश्चाताप गर्नु वा स्वीकार्नु भनेर नपखिनुहोस्। कतिपय मानिसहरू येशूकहाँ आउन आफू अयोग्य भएको ठान्दछन्। के तपाईंको अथक प्रयास वा क्रियाकलापले तपाईं योग्य हुनेछ भनेर तपाईं ठान्नुहुन्छ? हामीलाई सहयोग चाहिन्छ जो परमेश्वरमात्रै आउँछ। राम्रो अनुकूल र अझ धेरै ज्ञान पाएपछि, धार्मिकरूपमा जोशिलो भएपछि वा पवित्र भएको अनुभव गरेपछि परमेश्वरकहाँ आउँछु भनेर नपखिनुहोस्। हामी आफै राम्रो हुन केही गर्न सक्दैनौं। हामी जस्तो छौं त्यस्तै अवस्थामा येशूकहाँ हामी आउनुपर्दछ।

अलकति पनि अवेर नगरि येशूकहाँ तपाईं आउनुहोस्; तपाईंको नैतिक र मानसिक शक्तिहरू केवल उहाँलेमात्र स्वस्थ बनाउनु सक्नुहुन्छ। तपाईंको हृदय परमेश्वरको प्रेमले न्यानो हुनसक्छ; तपाईंको बुझाइ शक्ति, स्पष्ट नीति र परिपक्व हुने चाहना पनि उहाँले पूरा गरि दिन सक्नुहुन्छ। तपाईंको विवेक प्रज्वलित भएको, तपाईं निश्कलङ्क, जोशिलो, शुद्ध भएको तपाईं चाहनुहुन्छ। तपाईंको इच्छा वा चाहनालाई उहाँलाई नै सुम्पिनुहोस् । तपाईं शिर ठाडो गरेर हिँड्ने चाहना र असल, उचित र पवित्र जीवन बिताउने इच्छा सबै परमेश्वरको आत्माको नियन्त्रणमा राख्नुहोस्। तपाईंले जे गर्न निर्णय गर्नुहुन्छ त्यो तपाईंले रोज्न सक्नुहुन्छ। तपाईंको आफ्नो गलत कामबाट फनक्क फर्किनुहोस्, असल र ठिक काम गर्न सिक्नुहोस्, अनि तपाईं खुशी नै हुनुहुनेछ। तपाईंको जीवनमा गर्नुहुने युद्धमा तपाईं सफल हुनुहुनेछ। अनि अहिलेको भन्दा उत्तम, महिमित र आदरणीय जीवनमा उक्लिनु सक्नु हुनेछ।

व्यक्तिगत क्षमाको निम्ति याचना

हे परमेश्वर, तपाईंको अचूक करुणाअनुसार ममाथि
कृपा गर्नुहोस्, तपाईंको अपार अनुकम्पामा मेरा
अपराधहरू मेटिदिनुहोस्।

भजन ५१:१

हामी सबै जानानजानी भूल गर्छौं, गलत काम गर्छौं, गलत निर्णय गर्छौं भन्ने कुरालाई हामी सबैले याद गर्नुपर्छ। वर्षौं सम्म अनुभव भएका पुरुष र स्त्रीहरूले पनि कहिलेकाहीं भूल वा गलत निर्णय गर्छन्। तिनीहरूले बखतबखतमा नजानेर भूल वा गलत निर्णय गर्नु भन्दैमा परमेश्वरले तिनीहरूलाई त्याग्नुहुन्न। आदमको प्रत्येक छोरा र छोरीलाई उहाँले दोस्रो अवसर दिनुहुन्छ ताकि आफ्नो भुललाई स्वीकार गरेर त्यसलाई नदोहार्नसोस्।

हामी पापी, असहाय, परमेश्वरमा नै भरपर्दो भएर येशुकहाँ आएको येशु चाहनुहुन्छ। हामीहरूको सबै कमीकमजोरी, मुखताहरू, हाम्रो पापहरू उहाँकहाँ ल्याएर दुःखमनाउ गर्दै उहाँको पाऊमा राख्न सक्दछौं। उहाँको प्रेमका हातहरूले हामीलाई बेर्न, हाम्रा घाइटे आत्माहरूलाई मलमपट्टी लगाउन र हाम्रा सबै पाप र अधर्महरूबाट सफा गर्नुमा नै उहाँको महिमा हुन्छ।

हजारौं मानिसहरू यसमा गल्ती गर्छन्; येशुले तिनीहरूलाई व्यक्तिगतरूपमा, एक एक गरेर क्षमा दिनुहुन्छ भन्ने कुरामा तिनीहरूले विश्वास गर्दैनन्। तिनीहरूले परमेश्वरको वचनप्रति विश्वास गर्दैनन्। प्रत्येक पापलाई परमेश्वरले सित्तैमा उहाँको सर्तमा क्षमा दिनुहुन्छ भन्ने कुरा थाहा पाउनु प्रत्येक व्यक्तिको अवसर हो। परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरू तपाईंको निम्ति होइन भन्ने शङ्कालाई तपाईं हटाउनुहोस्।

उहाँका प्रतिज्ञाहरू परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई भङ्ग गर्ने तर प्रत्येक पश्चातापीको निम्ति हो। विश्वास गर्ने प्रत्येक व्यक्तिलाई सेवा गर्ने स्वर्गदुतहरूद्वारा स्त्रीष्टद्वारा बल र अनुग्रह उपलब्ध गराउँदछ। यस संसारमा त्यस्तो कोही पनि पापी छैन जसले येशूको बल, शुद्धता र धार्मिकता पाउन सक्दैन। स्त्रीष्टको ती गुणहरू तिनीहरूमा पाओस् भनेर नै उहाँ तिनीहरूको निम्ति मर्नुभएको थियो। पापले गर्दा फोहर र प्रदुषित भएका पोशाकहरू फुकालेर उहाँको धार्मिकताको पोशाक पहिर्‍योउन उहाँ पर्खिरहनुभएको छ। उहाँको चाहना हो तिनीहरू बाँचुन् तर नमरुन्।

जो बिचरा पापी आफ्नो पापलाई त्यागेर पश्चाताप गरि येशूको पाऊमा आउन चाहनेलाई उहाँ कठोर भएर वेवास्ता गर्नुहुन्छ भन्ने कुरामा के तपाईं विश्वास गर्नुहुन्छ? यस्ता किसिमको सोचलाई तपाईंले तपाईंले त्याग्नुहोस्। स्वर्गमा रहनुहुने परमेश्वर पिताको बारे यस्तो गलत धारणाले तपाईंके मनस्थितिलाई हानी गर्दछ। सारा हृदयले येशुकहाँ आउनुहोस्, र उहाँको आशिषलाई तपाईंले दावी गर्नुहोस्।

आफ्नै रगत बगाएर मानिसको निम्ति पश्चातापको विधि पुरा गर्ने येशुले उहाँको अपार असिमित नैतिक शक्ति तिनीहरूलाई उपलब्ध गराउनुबाट उहाँ कहिल्यै पनि बँचित गर्नुहुन्न।

येशूसँगको एकता वा उहाँसँग टाँसिहने खुबी

*ममा रहो, र म तिमीहरूमा रहन्छ। जसरी हाँगा ढाखको बोटमा
रहेन भने त्यो आफैले फल फलाउन सक्दैन, त्यसरी तिमीहरू
ममा रहेनौ भने तिमीहरूले पनि सक्दैनौ।”*

यूहन्ना १५:४

प्रत्येक व्यक्तिलाई यो वैयक्तिक स्वतन्त्रता दिएको छ: उसको जीवन र हृदयमा येशूभावनालाई नसजाउन र उहाँको उदाहरण अनुसार नचल्न, वा आफ्नो स्वार्थलाई त्यागेर, बिसेर, पछाडि राखेर येशूसँग व्यक्तिगत एकिकृतको अनुभवमा विश्वास र आज्ञापालन गरेर पस्न। स्वभावैले उहाँसँग शत्रुता हुनेले उहाँसँग एकिकृत वा टाँसिएर हिँड्ने संरचनामा समावेश हुने प्रतिवद्धता जनाउँछ। (यो धर्म होइन) तर सम्बन्ध हो (येशुको मर्म हो)। हठी, स्वाभिमानी, आफ्नो सम्मान वा भाऊ खोज्ने मनस्थितिलाई ओझेलोमा राखेर उहाँलाई हाम्रो जीवनको सतहभन्दा माथि रहने खुबीको चाहना निरन्तररूपमा गरीहनु नै उहाँसँगको एकताको शत्रुमा बाँधिनु हो। यो व्यक्तिगतरूपमा उहाँसँग बन्द कोठाभित्र बस्ने काम हो जुन, येशूका धेरै नामधारी अनुयायीहरूलाई जानै छैन। तिनीहरूले नाममात्रको निमित्त मुक्तिदातालाई ग्रहण गर्छन्, बप्तिसमा लिन्छन् र सपथ पनि खान्छन्, तर उहाँलाई तिनीहरूका हृदयहरूको एकमात्र प्रभु वा स्वामी मान्न चाहन्दैनन्।

मानिसमा भएको खराब मनोबृत्ति वा नियतहरूलाई त्याग्नु धेरै कठिन छ। आफुले आफूसँग गरिने युद्धक झन्झटिलो र दिक्कलाग्दो हुन्छ। सैतानसँग प्रतिस्पर्धा गरे चल्नु कतिको कठोर र तितो अनुभव हो भन्ने सबै मानिसलाई थाहा छ। अनुग्रह र येशुको कदमा बढ्ने

सबै प्रक्रिया वा चालहरू साह्रै गाह्रो छ, किनभने संसारले निर्धारण गरेको नैतिक नीति र मापदण्डहरू परमेश्वरको आदर्श र पवित्र मापदण्डसँग बाझिरहेको मानिसले निरन्तररूपमा अनुभव गरिरहेको हुन्छ। परमेश्वरको महान् नैतिक तहको नीति वा सिद्धान्तहरूलाई आधार मानेर हामी उच्च, आदर्श र शुद्ध चरित्रवान भएको उहाँ चाहनुन हुन्छ। महान् न्यायको दिनमा उहाँको नैतिक स्तरको आधारमा नै प्रत्येक चरित्रको जाँच हुनेछ।

हाम्रो स्वार्थ वा स्वार्थी आत्मगौरवमाथि जित्ने पर्छ। हाम्रो मैहुँ भन्ने भावनामाथि विजय पाइने रहनुपर्दछ। हाम्रा सबै अनुराग वा संसारप्रति मायाहरू र इन्द्रिय वा शारीरिक कुभावनाहरूलाई क्रूसमा टाँगिदिनुपर्दछ, र हाम्रा शारीरिक, मानसिक र आत्मिक जीवनलाई येशूसँग एकिकृत गर्न सुरु गर्नुपर्दछ। जब हामी उहाँसँग एकवद्ध हुने सङ्कल्प गर्छौं तब त्यसलाई सुरक्षित राख्न निरन्तररूपमा जतिसुकै पीडा भोग्नुपरेतापनि जोशजाँगर हुने प्रयत्न गरिने रहनेछौं।

येशूका प्रत्येक भक्त निरन्तररूपमा आफ्नो स्थिति सुरक्षित भएको चनाखो भइरहनुपर्दछ। हाम्रा शारीरिक, मानसिक, भावनात्मक र आत्मिक ढोकाभिन्न विभिन्न रूपमा पस्ने सैतानका चालबाजीहरूबाट जोगिने रहनुपर्दछ। परमेश्वरको ईश्वरीय शक्तिको सहयोगको निम्ति प्रार्थनामा लागि नै रहनुपर्दछ र त्यसै बखत उसमा भएको पाप गर्ने वा पापतिर ढाल्ने प्रत्येक मनस्थिति वा नियतलाई पन्छाइरहने सङ्कल्प उसले गरिने रहनुपर्दछ। परमेश्वरको आदर्शमा पुग्न बहादुर र साहसिलो भएर, विश्वासद्वारा र लगनशील भएर प्रयत्न गरिरहनेले जित्न सक्नेछ। तर येशुभक्तले विजयी जीवन यापन गरिरहन ऊ येशूमा टाँसिने रहनुपर्दछ, येशूमा रहिरहनुपर्दछ र उहाँलाई हृदयमा सजाइ राख्नुपर्दछ। स्त्रीष्टसँग व्यक्तिगत एकिकृत भएर चल्दामात्रै र दिनदिनै, घन्टाघन्टामा पलख पलखमा उहाँसँग आदानप्रदान गरिरहँदामात्रै हामी पवित्र आत्माको फलहरू फलाउन सक्दछौं।

धार्मिकताको निम्ति भोकाएका दीन वा नम्र आत्माको निम्ति सहायता

*धन्य आत्मामा दीन हुनेहरू, किनभने स्वर्गको
राज्य तिनीहरूको हो।*
मती ५:३

सबै जना जो आत्मिकरूपमा आफू नाङ्गो भएको हृदयको गहिर्याइबाट अनुभव गर्दछन्, जो आफूमा कुनै असल कुरो वा गर्ने खुबी छैन भनेर महसुस गर्दछन्, तिनीहरूले येशूतिर नजर राख्न सक्थे भने उहाँबाट धार्मिकता र बल पाउन सक्दछ।

“तोडिएको आत्मा नै परमेश्वरको निम्ति बलिदान हो। हे परमेश्वर, तोडिएको र पश्चात्तापी हृदयलाई तपाईं तिरस्कार गर्नुहुन्ना।” भजन ५१:१७ । वास्तविकरूपमा कोही मानिस पुर्णरूपले येशूको पक्का अनुयायी वा भक्त हुन चाहन्छ भने उसले आफ्नो स्वार्थ वा स्वयंलाई खाली गर्नुपर्दछ। जब कसैले स्वयंलाई त्याग्दछ तब प्रभुले उसलाई नयाँ सृष्टि गर्नुहुनेछ वा नयाँ जन्म दिनुहुनेछ।

यदि कोही मानिस पवित्र र दयालु परमेश्वरको विरुद्धमा पाप गर्छ भने भित्री हृदयदेखि त्यसलाई स्वीकार गरेर रोइ कराइ पश्चात्ताप गर्नु जस्तो आदर्श कदम अरु छैन। परमेश्वरले यो उहाँबाट अपेक्षा गर्नुहुन्छ; उसबाट दीन, झुकिएको, चुर्ण, छियाछिया भएको हृदयभन्दा कम भएको उहाँ चाहनुहुन्छ।

अहंकारी हृदयभएको मानिसले पनि मुक्ति पाउन प्रयत्न गर्दछ। तर स्वर्गको निम्ति योग्य हुने र पाउने सुरक्षित स्थान केवल येशूको धार्मिकतामामात्र पाइन्छ। जबसम्म मानिसले आफ्नो कमजोरहरूलाई

स्वीकार गर्दै र आफ्नो स्वाभिमान र आत्मनिर्भरबाट नाङ्गिन्दैन तबसम्म मानिस गन्तव्य स्थितिमा पुर्याउन परमेश्वरले केही गर्न सक्नुहुन्छ। उसले आफूलाई परमेश्वरको नियन्त्रणमा सुम्पिनुपर्दछ। अनिमात्र उसको निमित्त पखिरेको आशिष वा उपहार परमेश्वरले खन्याउनुहुन्छ। आफ्नो आवश्यकतालाई पहिचान गर्ने मानिसलाई उसको भलाइको निमित्त कुनै पनि थोक उसले पाउनुबाट रोकिन्दैन। बिनारोकतोक परमेश्वरकहाँ पहुँच्ने उसको अधिकार हो। परमेश्वरमा नै सबै पूर्णता वा सबै थोक छ भनेर उसले स्वीकार गर्नुपर्दछ। यदि हाम्रा अहंकारी हृदयहरूलाई नम्र बनाउन चाहेनाँ र परमेश्वरको सर्तमा हामी हिँड्न चाहेनाँ भनेमात्र हाम्रा पापहरूबाट हामी चोखो हुनसक्दौं।

परमेश्वर अत्यन्तै दयालु, सदाशयी र मायालु हुनुहुन्छ। हाम्रो कमीकमजोरीहरू उहाँलाई थाहा छ र हामीले सामना गर्ने परिक्षा, लोभलालचहरूप्रति उहाँ सजग हुनुहुन्छ; र हाम्रा हृदयलाई टुक्राटुक्रा गरेर नम्रभाव भएर उहाँकहाँ आउन सक्छौं। हाम्रा पश्चातापलाई उहाँले स्वीकार्नुहुन्छ। उहाँको बललाई हामी समातेर उहाँसँग हामी मेलमिलाप र शान्तमा हामी रहनसक्छौं भनेर उहाँले हामीलाई बाचा दिनुभएको छ। परमेश्वर कस्तो दयालु, मायालु र सदशयी हुनुहुन्छ भनेर अनुभव गर्न पाउँदा हामी कतिको आनन्दित र आभारित हुनुपर्छ, होइन त?

हाम्रो अत्यन्तै बास्ना आउने मिठो र परमेश्वरको नजरमा ग्रहणयोग्य भेट्टी भनेकै स्वार्थ वा आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिलाई त्याग गरेर नम्र भएर उहाँकहाँ आउनु हो र क्रूसलाई उचालेर येशूको पछि लाग्नु हो।

हृदय परिवर्तन गर्नु आवश्यकता

येशुले तिनलाई जवाफ दिनुभयो, “साँच्चै म तिमीलाई
भन्दछु, कोही नयाँ गरी जन्मेन भने उसले परमेश्वरको
राज्य देख्न सक्दैन।”

यूहन्ना 3:3

यहूदी राष्ट्रको धार्मिक परिषदमा उच्च धर्मगुरुभएको भएको हैशियतले निकोदिमसको स्थान धेरै ठूलो र सम्माननीय थियो। अरु धर्मगुरुहरू जस्तै उनी पनि येशुको शिक्षाले हल्लिन पुगेका थिए। मुक्तिदाताको मुखारबाट सुनेका शिक्षाहरूले उनलाई धेरै प्रभावित पारेको थियो येशुले सिकाउनुभएको सत्यहरूको बारेमा अझ बढि जानकारी लिन चाहेका थिए।

येशूसँग छलफल गर्ने सोचले यहूदी धर्मको महापण्डित निकोदिमस उहाँकहाँ आएका थिए। तर येशुले सबै सत्यहरूको जगलाई खोतलेर देखाउनुभयो। उहाँले निकोदिमसलाई भन्नुभएको तात्पर्य यो थियो, तिमी सैद्धान्तिक, धार्मिक ज्ञानमा पोख्त हुनुभन्दा आत्मिक पुनर्जन्मको आवश्यक छ। तिम्रो कौतुहल, बौद्धिक क्षमता वा दिमागमा धेरै विद्याहरूलाई घुसाएर संतुष्ट पार्नुभन्दा तिमीमा नयाँ हृदयको आवश्यकता छ। त्यो नयाँ हृदय, नयाँ जीवन पृथ्वीका ज्ञानविज्ञानले होइन माथिबाट नै पाउनुपर्दछ। अनिमात्रै तिमीले स्वर्गका थोकहरूको सराहना गर्न सक्छौ।

केवल पवित्र आत्मालाई प्रभावकारीरूपमा काम गर्न दियो भनेमात्र अहिले नै पुनर्जीवन पाएर हृदय परिवर्तन हुनसक्छ। जब कोही मानिसमा घमण्ड, अंहकारिता, भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति, आफ्नोमात्रै

हित वा माया खोज्ने वा स्वार्थता हुन्छ भने उसले परमेश्वरको आत्मालाई उसको हृदयमा काम गर्न अवरोध खडा गरिरहेको हुन्छ। स्वभावैले आफ्नो मान सम्मान वा भाऊ खोज्ने र अरुभन्दा म के कम भन्ने घमण्ड वा फुर्ती लाउने मानिसले येशूको नम्रता र अरूको हितको निम्ति होचिन चाहने उहाँको स्तरको सरासर विरोध गर्दछ। तर यदि हामी अनन्त जीवनको यात्रामा लागि रहेका छौं भने हाम्रो स्वार्थी दिमाग, मनस्थिति, हृदय र संस्कारको खुसखुसलाई सुन्नुहुँदैन। नम्र भएर शिर झुकाउँदै स्वर्गको परमेश्वर पिताकहाँ हामी पुकार गर्दै आउनुपर्दछ, “हे परमेश्वर, ममा शुद्ध हृदय सृजनुहोस्, र मभित्र एउटा स्थिर आत्मा पुनर्जीवित पार्नुहोस्। मलाई तपाईंको उपस्थितिबाट नहटाउनुहोस्, न त मबाट तपाईंका पवित्र आत्मा लैजानुहोस्। भजन ५१:१०:११ जब हामी परमेश्वरबाट दिव्य ज्ञानको ज्योति पाउँछौं र स्वर्गका वृद्धिजीविहरूसँग हातेमालो गर्छौं तब हामी नयाँ गरि जन्मेका हुन्छौं वा अहिले नै पुनर्जीवन प्राप्त गर्ने हुन्छौं जसले गर्दा ख्रीष्टको शक्तिले हामीलाई पापको फोहरीबाट स्वतन्त्र गरिराख्दछ।

मानिसको चरित्रलाई आमूल परिवर्तन गर्न पवित्र आत्माको महाशक्तिले काम गर्दछ। त्यो शक्तिले गर्दा पापी मानिस येशू ख्रीष्टमा नयाँ सृष्टि हुन्छ अर्थात् पुनर्जन्मको अनुभव गर्न अहिले नै मर्नुपर्छ भन्ने छैन। जब कोही येशूमा रहेर नयाँ जीवनको अनुभव गरिरन्छ त्यसका बोलिवचन, क्रियाकलाप र आनिबानीहरूले उसले येशूलाई कस्तो प्रेम गर्दो रहेछ भनेर देखाउँदछ। येशूका पक्का भक्तले तँछाडमछाडको भावना हुँदैन, उच्च पदको निम्ति झगडा वा संघर्ष गर्दैन। आफ्नो भाऊ, सम्मान, प्रतिष्ठालाई उसले त्यागेको हुन्छ। उसले जे गरेतापनि जे भनेतापनि येशूको नाउँ लेखिएको हुन्छ।

यस संसारमा सबभन्दा ठूलो आश्चर्य काम भनेकै मानिसले अहिले नै नवजीवन पाउनु होइन र? मानिसको कुनै बल, बुद्धि, ज्ञानविज्ञानले गर्न नसक्ने काम विश्वासद्वारा परमेश्वरको शक्तिसँग हातेमालो गरेर गर्न सक्दछ।

नम्र र ढीन हृदय भएको मानिसले आशिषहरू पाउँदछ

उहाँले पुउटा सानो बालकलाई नजिक बोलाएर तिनीहरूका
माझमा उभ्याउनुभयो, र भन्नुभयो, “साँच्चै, म तिमीहरूलाई
भन्दछु, मन परिवर्तन भएर तिमीहरू साना बालकहरू
जस्ता भएनौ भने कहिल्यै स्वर्गको राज्यमा
पस्नेछैनौ। जसले यो सानो बालकजस्तै
आफूलाई नम्र तुल्याउँछ, त्यही स्वर्गको
राज्यमा सबैभन्दा महान् हुनेछ।
मती १८:२-४

येशूमात्र उसको आशा भएकोले असहाय वा निरिह पापी उहाँसँग
टाँसिरहनैपर्दछ। यदि येशूबाट एक क्षणमात्रै आफु फुट्किन खोज्यो भने
उसले आफ्नो र अरूहरूका आत्मा वा जीवनलाई जोखिममा पार्दछ।
जीवित आस्था, विश्वास र परमेश्वरमा निष्ठा र त्यसलाई
दैनिक जीवनमा उतार्दामात्र हामी सुरक्षित हुन्छौं। तर यदि हामीमा
जानजानी कुनै पाप छ, हामीले गर्नुपर्ने चाहे घरमा होस् चाहे टाढा
होस् कामकर्तव्यलाई अलिकति पनि वेवास्ता गर्यौ वा पन्छाउन
खोज्यौ भने हामी परमेश्वरसँग सम्पर्कविहिन हुन्छौं।

म आफ्नो खुट्टामा आफै उभिएको छु, मलाई परमेश्वर र कोही
पनि चाहिन्दैन भनेर अभिमान गर्दै आत्मनिर्भरमा चलनु परमेश्वरको
निम्ति घोर आपत्ति मनस्थिति हो। येशूका अनुयायीहरू हौं भनेर दावी
गर्ने सबैले पत्रुसको जीवनमा घटेको घटना दुःखलाग्दो चेतावनीकोरूपमा
लिनु आवश्यक छ। पत्रुसले येशुलाई अस्वीकार गर्नेछ भनेर अग्रिम
चेतावनी उहाँले उनलाई दिनुभएको थियो। त्यसले उनलाई धेरै दुखित
पनि तुल्याउनेछ भनेर आभास् दिनुभएको थियो। तर आत्मविश्वासस
र आफ्नै अनुमानले पत्रुस चलने भएकोले प्रभुलाई इयालखानादेखि

मृत्युसम्म पछ्याउने विश्वास, सक्षम र खुबी आफूमा भएको उनले घोषणानै गरेका थिए वा प्रतिवद्धता जनाएका थिए। जब तिनीहरूको स्वामीमाथि बेइज्जत वा उहाँको प्रतिष्ठामाथि धक्का भयो तब पत्रुस र चेलाहरूमाथि त्रासको हुरीबतासले छोपेको थियो। येशूलाई पक्रिन्दा र पक्रिन दिँदा तिनीहरू बिचलित भएर गेतसमनीको बगैँचाबाट भागभाग भएका थिए। दुःखलाग्दो शब्दहरू यसरी कोरिएका छन्, “तब सबै चेलाहरू उहाँलाई छोडेर भागे।” मती२६:५६ । र आत्मविश्वास, जोशिलो र तम्सेको पत्रुस आफ्नो स्वामीलाई चिनैकै छैन भनेर तीनपल्ट झुटो बोल्न पुगे। तर जब उनको आँखा येशूको आँखासँग जुड्यो तब आफ्नो भूल महसुस भयो र अत्यन्तै विरक्त मान्दै पश्चाताप गर्दै धुरुधुरु रोए। आफ्नो धार्मिक क्रियाकलापमा विश्वास गरेर धर्मी छु भन्ने र आत्मविश्वास हुने मानिस सतर्क हुनुपर्छ भनेर पत्रुसको उदाहरणले सिकाउँदछ र त्यसलाई कहिल्यै पनि बिर्सनुहुन्न।

सानो बालक जस्तै झुक्ने, नम्र हुने, आफूलाई केही थाहा छैन भनेर स्वीकार्ने मानिसहरूलाई नै परमेश्वरले दिव्यज्ञानहरू सिकाउनुहुन्छ। मानिसको खुबी, दक्षताहरू, बुद्धिज्ञान वा विद्वताहरूमा परमेश्वर भरपर्नुहुन्छ। हामीलाई चाहिने सबं बरदान र ज्ञानहरूको सिद्ध स्रोत उहाँ नै हुनुहुन्छ। अत्यन्तै नम्र, विनयी, तल्लो स्तरमा घट्न स्वीकार गर्ने र सबै थोकहरूमा आफू गरिब छु भन्ने तर उसले परमेश्वरलाई प्रेम गर्छ र उहाँको भय गर्छ वा उहाँप्रति हृदयदेखिनै श्रद्धा छ भने स्वर्गका बरदान तथा उपहारहरूको उपभोग गर्न सक्दछ। यस्तै खालको मानिसलाई परमेश्वरले प्रयोग गर्नुहुन्छ, किनभने आफ्नै सुरमा र आफ्नै मापदण्ड वा स्तरमा रहन ऊ प्रतिस्पर्धा वा कसैसँग होडबाजी गर्दैन। ऊ डर र थरथर काम्दै आफ्नो काम गर्दछ, आफ्नो स्वामी येशूको छवीलाई उसले बिगार्न चाहन्दैन। उसको जीवनले येशूको जीवनलाई व्यक्त गर्दछ।

यदि हामीमा येशूको आत्मा, जोश जाँगर र चरित्रलाई समाल्न वा आफ्नो बनाउन चाहन्छौं भने, हामी निरन्तररूपमा नम्रता, विनयशीलता, आफ्नो भाऊ नखोजी झुक्न चाहने प्रवृत्तिलाई हृदयमा सजाइ राख्नु पर्दछ।

पूरै नयाँ जीवन

छली लालसाहरूद्वारा भ्रष्ट भएका तिमीहरूको अगाडिको
जीवनको ढाँचासँग सम्बन्धित तिमीहरूको पुरानो स्वभाव
त्याग। र आफ्नो भित्री चेतना वा वर्तव्यमा नयाँ होओ, र
परमेश्वरको स्वरूपमा साँचो धार्मिकता र पवित्रतामा
सृष्टि भएको नयाँ स्वभावलाई धारण गर।
एफिसी ४:११-१४

आत्मपरिवर्तन, मन परिवर्तन वा जीवनको आमुल परिवर्तन कतिपयले मनपराउँदैनन् र सराहना गर्दैनन्। सांसारिक जीवनमा नै भिज्नु चाहने, पापलाई पोषाङ्ग राख्ने दिमाग हुने मानिसले ख्रीष्टको अवरणीय प्रेमलाई बुझ्न खोज्नु भनेको चानचुने कुरा होइन। ख्रीष्टको अनुग्रहको आकर्षण र महामहिम परमेश्वरको दिव्यज्ञानलाई दिमाग र दिलमा घुसाएर ईश्वरीय प्रेम र स्वर्गका रहस्यहरूको मोहमा पर्नु भनेको यस संसारमात्रै जिउने लक्ष्य भएको मानिसको निम्ति सजिलो कुरा होइन। यदि उसले ती कुराहरू बुझ्न थालियो भने उसको पुरानो जीवन उसको निम्ति वाक्कलाग्दो हुन्छ, घृणा गर्न थाल्नेछ, अनि परमेश्वरको सामु हृदयलाई छियाछिया पारेर धुरुधुरु रुनेहुन्छ। ख्रीष्टलाई आफ्नै आनन्द र जीवन ठानेर उसले अङ्गाल्न पुग्दछ। उसको विगत सांसारिक जीवनको मोजमज्जा, रमझम र रमाइलो गर्ने चाहनाहरूलाई उसले त्याग्दछ। उसको नयाँ दिमाग, नयाँ चेतना, नयाँ दिल, नयाँ मोह, नयाँ चाहना वा चासो र नयाँ लक्ष्य हुन्छन्। उसले भोग्ने दुःखकष्ट, चाहना, प्रेम र स्नेहहरू सबै नयाँ हुन्छन्। एक फेरा चर्च, बाइबल र स्वर्गको बारेमा सुन्दा दिक्क लाग्ने वा वाक्क लाग्ने व्यक्ति अब तिनीहरूको महिमा र अथाह द्रव्य वा ज्ञानलाई नयाँ गरि

हेर्ने बानी हुन्छ। उसले भविष्यको घरप्रति ध्यान लगाउँछ, जहाँ प्रेमले बास गर्दछ, र उसलाई आफ्नो अमूल्य रगतले उद्धार गर्नुहुने येशुको प्रशंसामा मुग्ध हुन थाल्दछ। पवित्र, सिद्ध र परमेश्वर खुशी हुने काम जुन एकफेरा बोझिलो र झ्याउ देखिन्थ्यो अब आनन्द र खुशीयाली हुन जान्छ। एकफेरा उराठलाग्दो, नमज्जा, बोरलाग्दो र आवश्यकता नै नठानेको बाइबल अब उसको अध्ययनको मूल विषय हुन जान्छ र उसको जीवनलाई हाँक्न चाहिने बुद्धिज्ञान पाउन त्यसैमा भरपर्न थाल्दछ। बाइबल परमेश्वरले लेखेर दिनुभएको उसको निमित्त प्रेमपत्र हो। यसमा अनन्त वा सनातनको छाप छ। उसका सोचविचारहरू, उसले बोल्ने बोलिहरू र कामहरू बाइबलकै नीतिको मातहतमा उसले ल्याउँदछ र त्यसैको जाँचमा आफुलाई पार्दछ। बाइबलमा भएका आदेशहरू र तिनीहरूलाई पालना नगर्दा आफ्नो जीवन भत्किने र ध्वस्त हुने वचनहरूले उसको हृदय थुरथुर काम्न थाल्दछ। फेरि त्यसै बखत परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई पक्रिराखेर आफ्नो जीवनलाई बलियो बनाउँदछ। तिनीहरूलाई आफ्नो र सर्वोच्च हितको निमित्त उपभोग गर्न थाल्दछ।

जब उसको हृदय ख्रीष्टको अनुग्रहले आमूल परिवर्तन गर्दछ वा काँचुली फेर्दछ तब उसका धार्मिक क्रोध जाग्न थाल्दछ, किनभने परमेश्वरले उसलाई उपलब्ध गराउनुभएको महान् मुक्तिप्रति वेवास्ता गर्नाले आफुमाथि नै रिस उठ्न थाल्दछ। अनि उसले आफुलाई, आफ्नो शरीर, आत्मा, जोशजाँगर, विवेक र भावनाहरूलाई परमेश्वरको प्रभुत्वमा राख्दछ। सैतान र उसका मतियारहरूसँगको मित्रता उसलाई परमेश्वरले दिनुभएको अनुग्रह अनुसार उसले तोड्दछ।

आत्मपरिवर्तन वा जीवनको आत्मिक, मानसिक र मनोवेगको काँचुली परिवर्तनको बारेमा सबैले बुझ्न आवश्यकता छ। यस खालको मानिसको जीवनशैलीले ऊ आमूलरूपमा परिवर्तन भएको सबैले देख्नेछ।

पवित्र आदर्शमय नैतिक जीवन

सबै मानिसहरूसँग शान्तिमा बस्ने र पवित्र हुने प्रयत्न गर;
पवित्रताविना कुनै मानिसले परमप्रभुलाई देख्न सक्दैन।“
हिब्रू १२:१४

म पवित्र छु, धर्मी छु, निष्कलङ्क छु, चोखो छु र निर्दोष छु भन्ने दावी गर्ने कोही पनि ती स्थितिहरूमा हुँदैन। यथार्थमा भन्ने हो भने स्वर्गका पुस्तकका खाताहरूमा तिनीहरू पवित्र र निर्दोष छन् भनेर लेखिएको छ सो कुरा तिनीहरूलाई थाहा नै हुँदैन। स्वर्गले निर्धारण गरेको पवित्रता आफूमा छ वा छैन त्यसको ख्यालै उसलाई हुँदैन। त्यसता मानिसले आफू असल र धर्मी छु भनेर दावी गर्न आँट पनि हुँदैन।

कुनै इसाईले आत्मिक जोश र उत्तेजना देखाएर वा असाधारण काम वा वानीव्यहोरा देखायो भन्दैमा ऊ इसाई हो भनेर प्रमाणित गर्दैन। पवित्र हुनु भनेको आत्मिक रूपमा भावहित वा आनन्दको स्थितिमा आफू पुगेको दावी गरिने खालको होइन। यो त आफूलाई पूर्णरूपमा परमेश्वरको चाहनामा अर्पण गर्नु हो। बाइबलको प्रत्येक वचन अनुसार जीउनु हो। यो स्वर्गमा रहनुहुने परमेश्वर पिताको इच्छा पुरा गर्दै जानु हो। दुःखकष्ट, आपतविपतमा, अन्धकारमा र ज्योतिमा पनि परमेश्वरमा भरोसा राख्नु हो। यो विश्वासमा हिँड्नु हो तर देखाइमा वा आफूले भनेको कुरा पुरा भयो भन्नेमा भर पर्दैन। यो बिना प्रश्न नगरि परमेश्वरमाथि पुर्ण भरोसा राख्नु हो, साथै उहाँको प्रेममा आश्रय पाउनु हो।

कोही मानिस पनि सर्वशक्तिमान हुन सक्दैन, तर सबै जना आफ्नो शारीरिक र भावनात्मक वा दिलको फोहरलाई धुन सक्दछ।

परमेश्वरमाथि भय र श्रद्धा राखेर पवित्रतामा सिद्ध हुन सक्दछ। प्रत्येक मानिस पवित्र, निष्कलङ्क र शुद्ध भएको परमेश्वरले अपेक्षा गर्नुहुन्छ। हामी वंशदेखिनै गलत काम गर्ने, गलत सोच्ने र गलत बानी व्यहोरा हुने खालका छौं। हामीमाभएको यो चरित्रलाई हामीले बोक्नै पर्छ भन्ने कर छैन। हामीमा भएको स्वार्थपना वा वंशले गर्दा हुने लाचारपनालाई ठम्याइ राख्नु मानव जगतको ठुलो कमजोरी हो, किनभने पापमय चरित्रको स्वभावै त्यस्तो छ। तर जबसम्म हामीले हाम्रा सबै स्वार्थपना वा हामीले हामीलाई नै हेर्ने बानीलाई पन्छाउँदैनौं र स्वार्थलाई क्रूसमा टाँग्दैनौं तब सम्म हामी कहिल्यै पनि परमेश्वर जस्तो पवित्र हुनसक्दैनौं। परमेश्वरप्रति अनेकौं कल्पना गर्ने, शङ्का र उपशङ्का गर्ने मानवताको प्रवृत्ति नै हो। अनि बेलावखतमा हाम्रो दिमागमा तिनीहरू बढ्न थाल्दछन्। तर यस प्रवृत्तिलाई हामीले पोषाई राख्यौं र हुर्काई राख्यौं भने हाम्रो चरित्रलाई बिगार्न थाल्दछ र हाम्रो सम्पूर्ण जीवन नै ध्वस्त हुन सक्दछ।

नैतिक सिद्धता सबैमा होस् भन्ने परमेश्वरले अपेक्षा गर्नुहुन्छ। परमेश्वरका स्टुवार्ड वा उहाँको ज्ञानलाई संचिता गर्न जिम्मेवारी पाएका मानिसहरूलाई त्यसलाई जतन गर्न दिव्यज्ञान र अवसरहरू प्रदान गरिएको हुन्छ। ती मानिसहरूले आफ्नो सबै कामकुरा र चरित्र सिद्ध हुने लक्ष्यमा पुग्न खोज्नु पर्दछ। हामीले वंशबाट पाएको र आफैले अपनाएका गलत प्रवृत्तिहरूसँग परमेश्वरको धार्मिकता वा नैतिक आचरणको स्तरसँग कहिल्यै पनि, कहिल्यै पनि सम्झौता गर्नुहुन्न वा न ता त्यसभन्दा तल्लो स्तरमा हामी जान खोज्नु हुन्छ। येशूले हाम्रो मानव स्वभाव लिनुभयो, हाम्रो जीवन रहनुभयो। उहाँको अनुसरणीय उदाहरणले हामी उहाँजस्तै हुनसक्छौं भनेर देखाएको छ। जसरी परमेश्वर पवित्र हुनुहुन्छ त्यसरी नै हामी पनि पवित्र हुनुपर्दछ; जब यस कथनको महत्त्वलाई पुरा बुझ्छौं र हामीले हाम्रो हृदयलाई परमेश्वरको काममा स्थापित गर्छौं तब हामी उहाँ जस्तै पवित्र हुनेछौं। यसको नतिजाले येशू ख्रीष्टले प्रत्येक मानिसलाई उहाँको स्तरमा राख्ने आदर्श वा स्तरमा पुऱ्याइरहन सशक्त बनाइदिनुहुन्छ।

परमेश्वरको आत्माले सशक्त हुनु

म प्रार्थना गर्छु, कि उहाँका महिमाको सम्पत्तिअनुसारको
शक्तिले उहाँका आत्माद्वारा भित्री मनुष्यतामा
तिमीहरूलाई शक्तिशाली पारुन्।
एफिसी३:१६

येशूले भन्नुभयो, “तिमीहरूले प्रार्थनामा जेसुकै माग्छौ सो पाएका छौं भन्ने विश्वास राख, र त्यो तिमीहरूको हुनेछ।” मर्कुस ११:२४ । यो प्रतिज्ञा दावी गर्न एउटा सर्त छ, त्यो परमेश्वरको इच्छा अनुसार हामी प्रार्थना गर्नुपर्छ। परमेश्वरको चाहना के हो त? हामी पापबाट सफा र स्वतन्त्र होउनु, उहाँकै निजी छोराछोरीहरू हामी हुनसकोस्, र पवित्र, निश्कलङ्क जीवन हामी व्यतित गरुन्। त्यसकारण यी आशिषहरूको निमित्त हामी प्रार्थना गर्न सक्छौं, र हामीले पायौं भनेर विश्वास गर्नुपर्छ, र तिमीहरूलाई हामीले पायौं भनेर परमेश्वरलाई धन्यवाद दिनुपर्दछ। येशूकहाँ जाने हाम्रो शुभअवसर हो। हाम्रो सबै पाप, अधर्म, कमीकमजोरीबाट सफा भएर व्यवस्थाको अगाडि बिना लाज, शर्म वा शोकाकुल भएर उभिने अधिकार येशूबाटै हामीले पाएका हुन्छौं।

जब तपाईं यसरी सरल तरिकाले परमेश्वरलाई विश्वास गरेर अघि बढ्नुहुन्छ, तब पवित्र आत्माले तपाईंको हृदयमा नयाँ जीवनलाई जन्माइ दिएको हुन्छ। तपाईं परमेश्वरको परिवारमा जन्मनुभएको बालक वा बालिका हुनुहुनेछ। परमेश्वरले तपाईंलाई आफ्नै प्रियपुत्र येशुलाई जस्तै प्रेम गर्नुहुनेछ।

अब तपाईंले आफुलाई येशूलाई सुम्पिदिनुभयो, उहाँबाट तपाईं पछाडि नहट्नुहोस्। उहाँबाट छुटिएर बस्न प्रयास नगर्नुहोस्, तर दिनदिनै यो कटिवद्धमा रहनुहोस्, “म ख्रीष्टको हुँ; मेरो जीवन उहाँलाई

सुम्पिसकेको छु;“ र उहाँको पवित्रआत्माभावना तपाईंलाई दिइरहोस् र उहाँको कृपा र अनुग्रहमा तपाईं रहिरहनसकोस् भनेर प्रार्थना गर्नुहोस्। तपाईं उहाँको बालक वा बालिका हुनुभएको छ, अब तपाईं उहाँमा जिउनु पर्दछ। पावलले ठोकुवा गरेर यो भन्दछ,” “यसकारण जसरी ख्रीष्टलाई तिमीहरूले ग्रहण गर्यौं, त्यसरी नै उहाँमा जीवन बिताओ।” कलस्सी २:६ ।

कतिले यो सोच्दछन् कि तिनीहरूले येशूलाई विश्वास दिएपछि त्यो विश्वासमा तिनीहरू छन् कि छैनन् भनेर प्रभुले हेर्न समय दिनहुन्छ, र तिनीहरू सुधारिसकेको हो भनेर तिनीहरूले प्रमाणित गरेर देखाउनुपर्दछ, अनिमात्र उहाँको आशिषलाई दावी गर्न सकिन्छ। तर तिनीहरूले अहिले नै परमेश्वरको आशिषलाई दावी गर्न सक्दछन्। तिनीहरूमा उहाँको कृपा र अनुग्रह, ख्रीष्टको मनोभावना वा आत्मा तिनीहरूको कमिकमजोरीमा सहायता गर्न आवश्यकता पर्छ, नत्र तिनीहरू खराब तत्वसँग भिड्न सक्दैनन् र तिनीहरू असफल इसाईमा गनिन पुग्छन्।

याद गर्नुहोस्, पवित्र आत्माले तपाईंको प्रत्येक आपतकालिनमा लड्न, प्रयास गर्न र संघर्ष गर्न बल दिनुहुन्छ। उहाँकै शक्तिले तपाईंलाई सम्हालि राख्दछ। तपाईं संसारको घृणापात्र भएको महसुस गर्दै निराशको भुमिमा होला, तपाईं आफ्नो असफल, कमिकमजोरी र भूल गर्ने बानीले गर्दा हतोत्साहमा पर्नुहोला, तपाईं शोकाकुल र दुःखकष्टमा पर्नु होला, तपाईं अन्धकारमा गुटमुटिनु होला र तपाईंको भविष्य अलमल भएको ठान्नुहोला, तपाईं निरिह वा असहाय भएको अनुभव गर्नुहोला र कसैले वास्ता गर्दै आफु एकलै भएको अनुभव गरिरहनुभएको होला, याद गर्नुहोस् यी समयमा नै तपाईंको विश्वासको प्रार्थनाले जवाफ पाउनुहुनेछ। पवित्र आत्माले नै तपाईंको हृदयमा शान्ति र सान्त्वना ल्याइदिनुहुन्छ।

चरित्रको अचम्भ तरिकाले आमूल परिवर्तन

अनि मचाहिँ धार्मिकतामा तपाईंको मुहार हेर्नेछु। म बिउँझाँदा
तपाईंको प्रतिरूप देखेर सन्तुष्ट हुनेछु।

भजन १७:१५

मानिसलाई उसको सृष्टिकर्ताको प्रतिरूपमा पुनर्स्थापित गर्न यस संसारमा येशु आउनुभएको थियो। पापले गर्दा ध्वस्त भएको मानिसको चरित्रलाई ख्रीष्टले बाहेक कसैले पनि नयाँ ढाँचामा बदल्न सक्दैन। मानिसको इच्छा, चेतना, विवेक, मानसिकता र हृदयलाई सैतानले आफ्नो काबुमा राखेको छ। मानिसमा भएको सैतानिक शक्तिहरूलाई निकाल्न नै येशु आउनुभएको थियो।

उहाँको कृपा र प्रसस्त अनुग्रह खन्याउनुभएर प्रभु येशूले मानिसका हृदयहरूलाई उहाँको प्रयोगशाला बनाइरहनुभएको छ। त्यस प्रयोगशालामा उहाँको भक्तहरूको चरित्र, मिजास र मनस्थितिहरूलाई उहाँले परिक्षण वा प्रयोग गर्दै हुनुहुन्छ। सैतान र उसका मतियारहरूको गठबन्धनले अत्यन्तै उत्साहित र फूर्ति लगाएर परमेश्वरका व्यवस्थाहरू र शासनमाथि जितेका छन् भनेर मानिसहरूको जीवनबाट देखाएको थियो। जब येशूका भक्तहरू उहाँको प्रयोगशालामा परिक्षण गरिरहेको हुन्छ, तब सैतानले तिनीहरूको दिमागमा घुसाउने अनेकौँ ईश्वरविहिन दर्शन, वाद, मिथ्या तर्क, भ्रमात्मक र बाइबललाई खण्डन गर्ने तत्वहरूको वाणहरूले तिनीहरूलाई आक्रमण गर्दा तिनीहरू सुरक्षित रहेको देखेर सैतान र उसका मतियारहरू अत्यन्तै चकित भएका हुन्छन्। आफ्नो रणनीतिलाई येशूका भक्तहरूले कसरी सामना गरे भन्ने कुरो सैतानको निम्ति रहस्यमय हुन्छ। परमेश्वरका स्वर्गदुतहरू,

सराफिम र करुबहरूलाई मानव प्राणीसँग मिलेर सैतानसँग भिड्न खटाएका हुन्छन्। एकफेरा पतित भएका मानिसहरू, क्रोधका सन्तान अब ख्रीष्टको तालिमले परमेश्वरको प्रतिरूपमा ढालिन पुगेको हुन्छ। तिनीहरू परमेश्वरका छोराछोरीहरू भएर स्वर्गका धन्डामा लाग्दै खुशी र आनन्दसाथ महत्त्वपूर्ण भाग खेल्न पुगेका हुन्छन्। येशुका भक्तहरूको ती उपलब्धीहरू देखेर स्वर्गदूतहरू पनि चकित हुन्छन्।

तिनीहरू दुःखकष्टको आगोको भट्टीमा प्रशोधित गरेर शुद्ध भएका थिए। जतिसुकै महान् संघर्षमा पनि तिनीहरूले येशूमाथिको निष्ठामा अटल नै भइरहेका थिए। तिनीहरू आफ्नो स्वार्थलाई त्यागेर अनेकौँ निराशका भुमरिहरूमा परेका थिए। तिनीहरूको आफ्नै पीडादायी अनुभवहरूले पापको ज्यादति कस्तो रहेछ भनेर सिकेका थिए। पापको शक्ति, यसले ल्याउने दोषीमनस्थिति, दुःख, दर्द, शोकहरूलाई तिनीहरूले वाक्क लाग्दो भएर हेर्न पुगेका थिए। येशूको अपार त्याग र बलिले तिनीहरूलाई निको पारेको थियो। तिनीहरू आफुहरूलाई नै नम्र पारेर शिर झुकाएर परमेश्वरप्रति आभारित भएर परमेश्वरको प्रशंसा गरेका थिए। यो अनुभव पतित नभएका जीवहरूले कहिल्यै पनि सराहना गर्न सक्दैनन्। येशूका ती निष्ठावान भक्तहरूले परमेश्वरलाई अत्यन्तै प्रेम गरेका थिए किनभने तिनीहरूलाई उहाँले अपार प्रेम गर्नुभएको थियो। येशु ख्रीष्टको दुःख, कष्ट र पीडामा सहभागी भएर तिनीहरू उहाँको महिमामा भाग लिन सक्नेभएका थिए।

येशूको प्रयोगशालाबाट सफल उत्पादन भएका येशूभक्तहरू शुद्ध र दागरहित सिद्धतामा पुगेका थिए। ख्रीष्टले तिनीहरूलाई आफुले उपलब्ध गराएको प्रेम, आफूले भोगेका दुःखकष्ट, बेइज्जत, अपमानका इनामहरू भएको उहाँले हेर्नुहुन्छ। तिनीहरू उहाँको थप महिमा भएको उहाँले पाउनुहुन्छ। तिनीहरूको जीवन र अनुहारले चम्काउने तेजस्वीमय महिमाको महान् केन्द्रविन्दु नै ख्रीष्ट हुनुहुनुभएको थियो र भइरने रहनुहुनेछ।

हाम्रो प्रभुको अनुसरणीय उदाहरण

यसकारण बप्तिस्मा हामी मृत्युमा उहाँसँगै गाडियौं, ताकि जसरी पिताको महिमाद्वारा ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो, त्यसरी हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिँडौं।

रोमी६:४

आफुमा कुनै दोष भएकोले त्यसको स्वीकार गरेर पश्चाताप गर्दै येशुले बप्तिस्मा लिनुभएको थिएन। उहाँ पापीहरूसँग परिचित हुनुभयो। हामीले जुन पाइला चाल्नुपर्ने हो उहाँले चाल्नुभएको थियो। उहाँले जे काम गर्नुभयो हामीले पनि गर्नेपर्दछ। बप्तिस्मापछि उहाँको कष्टकर जीवन र धैर्यतापूर्वक सबै थोक सहनुभएको उहाँको उदाहरण पनि हाम्रो निम्ति हुनुपर्दछ।

समस्त मानव प्राणीको शिर वा मुल ख्रीष्टले त्यही कदमहरूमा चल्नुभएको थियो जुन हामी पनि चलुन् भन्ने अपेक्षा गरिएको छ। उहाँ पापरहित हुनुहुन्थ्यो, पापबाट स्वतन्त्र भएको मानिस कसरी पापहित जीवन बिताउन सकिन्छ भनेर उहाँले आफ्नो उदाहरणद्वारा देखाउनुभएको थियो। सारा संसारको पाप उहाँले बोक्नुभयो। सारा संसार जो विश्वास र पश्चातापद्वारा पापको चङ्गुलबाट मुक्त हुनेहरूलाई समेटिन उहाँले बप्तिस्मा लिनुभएको थियो। “हामी पनि एक पल्ट मुख, अटेरी, बरालिएका, किसिम-किसिमका कामवासना र सुख-विलासमा फसेका, द्वेष र डाहमा दिन बिताउने, मानिसबाट घृणित भएका, एउटाले अर्कालाई घृणा गर्ने थियौं।” तर जब परमेश्वर हाम्रा मुक्तिदाताको भलाइ र प्रेम प्रकट भयो, तब हामी आफैले धार्मिकतामा गरेका कामबाट होइन, तर उहाँको आफ्नै कृपाअनुसार पुनर्जीवनको सन्तानद्वारा र पवित्र आत्माद्वारा भएको नवीकरणबाट

उहाँले हामीलाई मुक्ति दिनुभयो, जो उहाँले हाम्रा मुक्तिदाता येशूख्रीष्ट द्वारा हामीमाथि प्रशस्त गरी खन्याउनुभयो, ताकि उहाँको अनुग्रहले धर्मो ठहरिएर हामी अनन्त जीवनको आशा राख्ने उत्तराधिकारी बन्न सकौं। यो भनाइ पक्का छ। म चाहन्छु कि तिमीले यी कुराहरूमा जोड देऊ, ताकि तिनीहरू जसले परमेश्वरमा विश्वास राखेका छन् आफुलाई असल काममा कायम राख्न होशियार रहनु, किनकि यी कुरा मानिसहरूका लागि उत्तम र लाभदायक छन्।" तितस ३:३-८ । पुनर्जीवनको स्नानद्वारा (बप्तिस्मा) मानिस फेरि परमेश्वरको निगाहा र कृपामा समावेश हुन पुगेको छ। पानीमा चुर्लुम्म डुब्नु भनेको येशूको मृत्यु र चिहानमा येशुभक्त सहभागी भएको देखाउँदछ। येशु जस्तै मर्नु भनेको परमेश्वरको व्यवस्थालाई भङ्ग गर्न सबैको पाप त्याग्नु हो। येशूरूपि पुनरुत्थानमा सहभागी हुनु भनेको तिनीहरूको पापबाट पवित्र आत्माले तिनीहरूलाई चोखो पारेर शुद्ध भएको देखाउँछ। पवित्र आत्माको सक्रियतामा आफ्नो सबै चरित्रमा आमूल परिवर्तन भएको र नयाँ जन्मभएको सही प्रमाण बप्तिस्मा हो।

ती मानिसहरू जसले ख्रीष्टसँग बप्तिस्मा गाडिएका हुन्छन् र पुनरुत्थानमा उहाँ जस्तै भएको देखाउन्छन्, नयाँ जीवनमा समर्पित हुन सपथ खाएका हुन्छन्। यस बारे पावलले आफ्नो स्पष्ट धारणा यसरी राख्दछन्, "यसकारण यदि तिमीहरू ख्रीष्टसँग जिइउठाइएका छौ भने माथिका कुराहरूको खोजी गर, जहाँ ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, र परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि बस्नुभएको छ। माथिका कुरामा मन लगाओ। पृथ्वीमा भएका कुरामा होइन। किनभने तिमीहरू मरेका छौ, र तिमीहरूको जीवन परमेश्वरमा ख्रीष्टसँग लुकाइएको छ।" कलस्सी ३:१-३ ।

यिनी मेरा अतिप्रिय पुत्र हुन्

अनि येशू बप्तिस्मा लिपुर् तुरुन्तै पानीबाट माथि निस्कनुभयो,
अनि स्वर्ग उघियो, र उहाँले परमेश्वरका आत्मालाई ढुकुरझैं
ओर्लिहनुभएको र आफूमाथि आइरहनुभएको देख्नुभयो।
तब स्वर्गबाट यो वाणी आयो, “यिनी मेरा प्रिय पुत्र
हुन्, यिनीसँग म अति प्रसन्न छु।”

मती ३:१६-१७

जब येशूले युहन्नाको हातबाट बप्तिस्मा दिन अनुरोध गर्नुभयो, तब यूहन्ना हिचकिचाए र उहाँलाई बप्तिस्मा दिन मानेन। उनी आश्चर्यचकित भएर यो भावना व्यक्त गरे, “बरु मलाई पो तपाईंबाट बप्तिस्मा लिनु आवश्यक छ, र के तपाईं म कहाँ आउनुहुने?” तर येशूले तिनलाई भन्नुभयो, “अहिलेलाई यसै हुन देऊ। किनभने यसरी नै हामीहरूले सबै धार्मिकता पूरा गर्नुपर्दछ।” तब यूहन्ना राजी भए। “मती ३:१४-१५ अनि येशूको कुरा सुनेर मुक्तिदातालाई यर्दन नदीको पानीमा डुबाएर बप्तिस्मा दिए। “पानीबाट उक्लनआउने बित्तिकै उहाँले स्वर्ग उघिएको र पवित्र आत्मालाई ढुकुरको रूपमा आफूमाथि ओर्लदै गर्नुभएको देख्नुभयो”। मर्कुसस १:१०। ईश्वरीय उपस्थितिमा गम्भिर विधि पूरा भइरहेको मानिसहरूले चुपचाप स्त्रीष्टलाई हेरिरहेका थिए। “परमेश्वरको सदासदा घेरिरहेको ज्योतिमा मानवरूपि येशु पवित्र स्नान गर्नुभएको थियो। जब उहाँले आफ्नो महिमित मुहार उचाल्नुभयो तब मानिसहरूले त्यस्तो मुहार चम्केको कसैमा पनि देखेका थिएनन्। स्वर्ग उघियो र त्यहाँबाट आकाशवाणी भयो” “यिनी मेरा अनि प्रियपुत्र हुन्। यिनीदेखि म धेरै प्रसन्न छु” मती ३:१७।

यर्दन नदीमा येशूलाई सम्बोधन गरिएको वाणीले सारा

मानव जगत समेटिएको छ। येशू हाम्रो प्रतिनिधि भएको हैशियतले परमेश्वरले उहाँलाई बोल्नुभएको थियो। हामी जतिसुकै पतित, पापी, अधर्मी र दुष्ट भएतापनि हामी बेकारको मान्छे भनेर हामी आफैले आफैलाई पन्छाउनु हुन्न। पावलले यो ठोक्नुवा गरेर व्यक्त गर्दछन्, “उहाँको इच्छाको लक्ष्यअनुसार ख्रीष्ट येशूद्वारा प्रेममा उहाँले हामीलाई आफ्ना सन्तान हुनलाई अधिबाटै नियुक्त गर्नुभएको थियो, यस हेतुले कि उहाँले हामीलाई आफ्ना प्रिय पुत्रमा सितैँमा दिनुभएको आफ्नो महिमामय अनुग्रहको प्रशंसा होस्।” एफिसी१:५-६ । जुन तेजस्वीमय महिमा येशुमा परेको थियो, त्यो परमेश्वरको प्रेमको सपथ थियो। उहाँको प्रेमले हामीलाई घेरिएको छ र हामीलाई सर्वोच्च स्वर्गमा पुऱ्याइएको छ भन्ने प्रतिवद्धता त्यस आवाजले जनाएको थियो। जुन ज्योति हाम्रो उद्धारकर्ताको गरिमामय शिरमा परेको थियो त्यही ज्योति सैतानसँग भिड्न प्रार्थना गर्दा प्रत्येक विश्वासीमा पर्दछ। येशुलाइ सम्बोधन गरिएको, “यिनी मेरा प्रिय बालक हुन, यिनीदेखि म धेरै प्रसन्न छु” उहाँको प्रत्येक भक्तलाई गरिएको हुन्छ।

अत्यन्तै खराब, दुष्ट, पापी, आवश्यकतामा पुरिरहेको, सबैको थिचिमिचोमा परेको र हेला गरिएको, गरिब, तिरस्कृत र उदासिन व्यक्ति परमेश्वर पिताको सम्मुखमा सिधै पर्न सक्छ भनेर हाम्रो मुक्तिदाताले बाटो खोलिदिनुभएको थियो। स्वर्गमा हाम्रो निमित्त महल तयार पार्न येशू जानुभएको थियो। प्रत्येक येशूभक्तलाई त्यस भवनमा रहने अवसर दिएको छ।

पानी र पवित्र आत्माबाट पुनर्जीवन पाउनु

१३९

येशूले जवाफ दिनुभयो, “साँच्चै म तिमीलाई भन्दछु, कोही पानी र आत्माद्वारा जन्मेन भने परमेश्वरको राज्यमा पर्न सक्दैन।”

यूहन्ना ३:५

पानीद्वारा गरिने बप्तिस्मा र परमेश्वरको आत्माले हृदयलाई नविकरण गर्ने विषयमा येशूले यहाँ सम्बोधन गर्नुभएको थियो। यदि कोही मानिस आफ्नो सारा जीवनलाई आमूल परिवर्तन गर्न चाहन्छ भने उसले पहिला आफ्नो पापबाट पश्चाताप गर्नुपर्दछ, येशूमाथि विश्वास गर्नुपर्दछ र बप्तिस्मा लिनुपर्दछ। जब कुनै येशूभक्तले बप्तिस्माको गम्भिर विधिमा आफूलाई अर्पण गर्दछ, तब त्यसले परमेश्वरमा सत्यवादी भएर हिँड्ने किरिया खाएको हुन्छ। परमेश्वरप्रति बफादार भएर उहाँका नीतिहरूमा चलन बप्तिस्मा लिने व्यक्तिले सार्वजनिकरूपमै सपथ लिएको हुन्छ।

उहाँको आत्मिक राज्यमा पस्न र त्यसको अनुभव गर्न येशूले बप्तिस्मालाई सम्झनाको चिन्ह वा स्मारकको रूपमा प्रयोग गर्नुभएको थियो। जसले यस सकारात्मक कदममा चल्दछ उसले परमेश्वर पिता, उहाँको पुत्र र पवित्र आत्माको प्रभुत्वमा आफूलाई सुम्पेको भनेर स्वीकार गर्नुपर्छ। सबै जना जो पिता, पुत्र र पवित्र आत्माको निर्देशन वा आज्ञा अनुसार चलन चाहन्छ, तिनीहरूले बप्तिस्मा लिनै पर्दछ। कोही पनि व्यक्ति चर्चलाई आफ्नो घर ठान्न चाहन्छ, कोही पनि मानिस परमेश्वरको राज्यको दायरामा बस्न चाहन्छ त्यसले परमेश्वरको नाउँलाई धारण गरेको हुन्छ, जुन परमेश्वर हाम्रो धार्मिकता हो। यर्मिया २३:६ । पिता, पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा बप्तिस्मा लिने मानिसहरूले सार्वजनिक रूपमै यो घोषणा गर्दछन् कि तिनीहरूले सैतानको सेवा गर्न आफूहरू त्यागेको र शाही

परिवारको सदस्य भएर स्वर्गको राजाका छोराछोरीहरू भएका छन्। यस बप्तिस्माको विधिले तिनीहरू औपचारिकतवरले इसाई जीवनमा प्रवेश गरेको देखाउँदछ। तिनीहरूले पावलको यी भनाइलाई आत्मसात् गरेको हुन्छ, “मुर्तिहरूसँग परमेश्वरको मन्दिरको के सम्ताझौता? किनभने हामी जीवित परमेश्वरका मन्दिर हौं, जसरी परमेश्वरले भन्नुभएको छ”, “म तिनीहरूमा वास गर्नेछु, र तिनीहरूका बीचमा हिँड्दुल गर्नेछु, र म तिनीहरूका परमेश्वर हुनेछु, अनि तिनीहरू मेरा प्रजा हुनेछन्,” “यसकारण तिनीहरूका बीचबाट निस्केर आओ, र तिनीहरूबाट तिमीहरू अलग होओ, परमप्रभु भन्नुहुन्छ। अशुद्ध कुरा केही नछोओ, र म तिमीहरूलाई ग्रहण गर्नेछु।” २ कोरन्थी ६:१६-१७ । यसको फलस्वरूप परमेश्वरको यो प्रतिज्ञालाई हामी दावी गर्न सक्छौं, “म तिमीहरूका पिता हुनेछु, र तिमीहरू मेरा छोरा-छोरीहरू हुनेछौं, सर्वशक्तिमान् परमप्रभु भन्नुहुन्छ।” २ कोरन्थी ६:१८।

यसरी येशूभक्तले आफुलाई परमेश्वर पिता, परमेश्वर पुत्र येशूख्रीष्ट र पवित्र आत्मालाई सुम्पिसकेको छ भनेर आफ्नो दिमागमा घुसाएको हुन्छ। येशूभावनामा लागेर परमेश्वरसँगको सम्बन्ध रहँदा उसले संसारसँग गरिने सबै कारोबारहरूलाई दोस्रो प्राथमिकतामा राख्न पुगेको हुन्छ।

बप्तिस्माको समयमा खाने सपथहरूले बप्तिस्मा लिने व्यक्तिले परमेश्वरसँग पारस्परिक आत्मिक सम्झौता वा करार बाँधेको छ भनेर देखाउँदछ। आफूले सपथ खाएको अनुसार चलन विश्वासीले पूरा हृदयदेखि प्रतिवद्धता गर्नुपर्दछ। उनी उसले यो प्रार्थना गर्ने अधिकार पाउँछ वा इसाई भएर यो प्रार्थना गर्न सुहाउँछ, “तपाईँ इस्राएलको परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर मद्दारा नै सबैले थाहा पाउनु, हे प्रभु ” जब तपाईँ, पिता, पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा बप्तिस्मा लिनुहुन्छ, तब तपाईँले तिनीहरूको सहायताको निमित्त दावी गर्न सक्नुहुन्छ। यो आश्वासन तपाईँलाई दिएको हुन्छ। तपाईँको कुनै पनि आपतकालिन वा विपदको समयमा पिता, पुत्र र पवित्र आत्माका शक्तिहरूको सहायताको निमित्त बिन्ति गर्न सक्नुहुन्छ।

उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानमा बप्तिस्मा

के तिमीहरू जान्दैनौ हामी सबै, जतिले ख्रीष्ट येशुमा बप्तिस्मा
लियाँ, उहाँकै मृत्युमा बप्तिस्मा लिएका थियाँ?
रोमी ६:३

बप्तिस्मा जस्तो गरिमामय र गम्भिर विधिमा भाग लिनेहरूले संसारको भन्दा माथिको चाहना खोज्ने सपथ खाएका हुन्छन्। परमेश्वरको दाहिने हातमा रहनुभएको ख्रीष्टको सेवा गर्दै पापीहरूको उद्धार गर्न र जीवन उकास्न तिनीहरूले प्रतिवद्धता जनाएका हुन्छन्। परमेश्वरको नाउँ लिने प्रत्येक व्यक्तिलाई उहाँले सोध्नुहुन्छ, मेरो पुत्रको नाउँले तिमीलाई उद्धार गरिएको छ, उनको मृत्युले गर्दा तिमीले पाएको शक्तिलाई कसरी प्रयोग गरिरहेका छौ? के तिमी आत्मिक ज्ञानमा उच्चस्तरीय हासिल गर्न तिमीले तिम्रो सबै क्षमता, शक्तिलाई प्रयोग गरिरहेका छौ? के तिमीले तिम्रो चासो र क्रियाकलापहरू अनन्त जीवनमा लम्काउने पथसँग तालेमेल गरेर चलेका छौ?"

आफु संसारको चालामालालाई त्यागेको छु भनेर देखाउने अत्यन्तै गम्भिर विधि बप्तिस्मा हो। पानीले बप्तिस्मा लिने व्यक्तिलाई छोप्दछ र उसले सारा स्वर्गसँग पारस्परिक करार बाँधेको हुन्छ। स्वर्गकै नीति अनुसार चल्छु भनेर स्वर्ग र सबैको सामु किरिया खाएको हुन्छ। पिता, पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा त्यो व्यक्ति पानीरूपि चिहानमा गाडिएको हुन्छ, बप्तिस्मामा ख्रीष्टसँग गाडिएको हुन्छ र पानीबाट नयाँ जीवन लिएर परमेश्वरप्रति बफादार हुने सपथ खाएको हुन्छ। जगतका तीन महान् शक्तिहरू तपाईंको बप्तिस्माको समयमा साक्षी भएर हेरिरहेका हुन्छन्। तपाईंले तिनीहरूलाई नदेखेतापनि तिनीहरू

अदृश्यरूपमा त्यसबेला उपस्थिति भएका हुन्छन्।

संसारको निम्ति हामी मरिसेका छौं। हामी येशुको मृत्युमा जस्तै गाडिएका छौं र उहाँको पुनरुत्थान जस्तै हामी पनि पुनरुत्थान भएका छौं। अब हामी नयाँ जीवन लिएर बाँच्नुपर्दछ। हाम्रो जीवन येशुको जीवनसँग कस्सिएर चलनुपर्दछ।

इसाई जीवनको प्रगतिशील जीवन कस्तो हुन्छ भनेर पत्रुसले दोस्रो पत्रुसको पहिलो अध्यायमा उल्लेख गरेका छन्। त्यो सबै अध्यायमा नै गहिरो अर्थहरू लुकिएका छन्। यदि कोही मानिस इसाई अनुग्रहले भरिएका छन् र त्यसको थपमा काम गर्ने योजना बनाउँछन् भने परमेश्वर आफैँ त्योसँग काम गरेर त्यस योजनालाई धेरै थप्ने उहाँले वचन दिनुभएको छ। “परमेश्वरको र येशू हाम्रा प्रभुको ज्ञानमा अनुग्रह र शान्ति तिमीहरूमा प्रशस्त हुँदैजाओस्।” २ पत्रुस १:२ प्रभुको ज्ञान र शान्तिमा बृद्धी हुँदै जाने कामको अभिभारा विश्वासद्वारा बप्तिस्मा लिने प्रत्येक व्यक्तिलाई सुम्पिएको छ।

यदि हामीले लिएको सपथ अनुसार सत्यवादी भएर चल्यौं भने स्वर्गसँग आदानप्रदान गर्ने वातावरणको ढोका खुल्दछ। यो ढोकालाई कुनै पनि मानिसको हातले, सैतान र उसका मतियारहरूले बन्द गर्न सक्दैनन्।

येशूका पाइलाहरूमा हिँड्नु

यसकारण यदि तिमीहरू स्वीष्टसँग जिइउठाइएका छौ भने
माथिका कुराहरूको खोजी गर, जहाँ स्वीष्ट हुनुहुन्छ, र
परमेश्वरको ढाहिने बाहुलीपट्टि बस्नुभएको छ।

कलस्सी ३:१

कतिपय मानिसहरू बप्तिस्मा लिएपछि ईसाइ भएँ भनेर ढुक्क हुन्छन् तर बप्तिस्मा लिनुभन्दा पहिले तिनीहरूले एउटा कुराको आत्मज्ञान हुनु अत्यन्तै जरुरी छ। त्यो हो परमेश्वरप्रति तिनीहरूको प्यार वा मनोभावना अविभाजित भएको उहाँ अपेक्षा गर्नुहुन्छ। तिनीहरूको जीवनको सम्पूर्ण आयाममा परमेश्वरबाहेक न त तिनीहरू न कुनै व्यक्ति वा थोकले प्रार्थमिकता पाउन दिनुहुन्छ। उहाँप्रति एकाग्र भएको परमेश्वर चाहनुहुन्छ। यस परिवेशमा तिनीहरूले सिकेका सत्य र शिक्षादीक्षालाई पालन गर्नु जरुरी छ भन्ने दिमाग र हृदयमा दर्ता गर्नुपर्दछ। जसरी रूख कस्तो छ त्यसो फलले देखाउँदछ। त्यसरी नै रूखरूपि येशुभक्तहरूको फलले तिनीहरूलाई चिनाउँछ। बप्तिस्माको विधिमा प्रवेश गर्नुभन्दा अघि कुनै पनि व्यक्ति सत्यप्रति पहिला सतप्रतिसत झुकाउ हुनुपर्दछ अर्थात् आफु आमूल परिवर्तन भएको छ भनेर देखाउनु आवश्यक छ।

कतिपय बालबालिकाहरू जो इसाई परिवारबाटनै आएका किन नहोस्, तिनीहरू सानैदेखि साबथसमेत बाइबलका कतिपय शिक्षाहरूको बारेमा ज्ञान पाएका हुन्छन् र नियमित चर्चमा सरिक भएका हुन्छन्। तिनीहरूमा कोही असल बालबालिकाहरू नै हुन्छन् र सांसारिक जीवनमा कामकर्तव्यहरू बफादारी र मेहनतसाथ गरिहेका हुन्छन्। तिनीहरू आफू स्वःत इसाई भएको र बप्तिस्माको निमित्त तयार भएको ठान्दछन्

तर आफ्ना पाप र मानवीय कमीकमजोरीहरूप्रति महसुस गर्देनन् र पश्चाताप गर्नुपर्ने कारण पनि देख्दैनन्। तिनीहरूले कुनै पापै गरेका छैनन्, तिनीहरू धार्मिक घरबाट नै आएका हुन्, तिनीहरूमा कुनै दोषनै छैनन् जुन स्वीकार गर्नुपर्ने र पश्चाताप गर्नुपर्ने छैन भनेर तिनीहरू आफूहरूलाई ढुक्क पार्दछन्। यी खालका युवायुवतीहरूलाई म आधिकारिकरूपमा भन्न चाहन्छु। पश्चाताप गर्नु र येशतिर एकाग्र भएर जीवनलाई आमूल परिवर्तन गर्नु ताकि तिमीहरूका पापहरू मेटियोस्। बप्तिस्मा लिनुभन्दा अघि पश्चाताप गर्नु र विश्वास गर्नु अनिवार्य छ। येशु ख्रीष्पुणै धार्मिक र सिद्ध हुनुहुन्थ्यो। उहाँमा कुनै पनि पाप वा खराब नियतहरू थिएन। यस संसारका मुक्तिदाता मानिसको निम्ति अनुसरणीय उदाहरण हुनुभएको छ। परमेश्वरको बालक हुन र स्वर्गको सम्पत्तिको हकदार हुन प्रत्येक येशूभक्त बप्तिस्मा लिनुभन्दा अघि र लिएपछि उहाँका पाइलाहरूमा हिँड्न प्रतिवद्धता जाहेर गर्नु पर्छ अर्थात् सपथ खानुपर्दछ।

कुनै दागरहित, निश्कलङ्क, निर्मल र निर्दोष मुक्तिदाता येशू मानव शरीरमा आफुलाई झार्नुभएर वा झुकाउनु भएको थियो। आफ्नो जीवन आमूल परिवर्तन भएको छ भनेर पापीले कसरी देखाउनु पर्छ भनेर आवश्यक कदमहरू येशुले चालेर देखाउनुभएको थियो। त्यस परिप्रेक्ष्यमा बप्तिस्मा लिन चाहने कुनै पनि भक्तहरू जसको मार्गमा सत्यको ज्योति चम्किरहेको हुन्छ, आफ्ना हृदयहरूलाई परमेश्वरलाई पुरा सुम्पन्न र तिनीहरू पापी हुन् भनेर स्वीकार गर्न किन हिचकिचाउने? तिनीहरूले बोल्ने बोलिवचन, क्रियाकलाप, आनीबानी र जीवनशैलीद्वारा पापको क्षमा दिनुहुने ख्रीष्टमाथि विश्वास गरेको छ भनेर देखाउँदै उहाँको सच्चा भक्तहरूसँग आफूहरूलाई किन पहिचान नगराउने?

सबै जना जो येशूको जीवन अध्ययन गरिरहन्छन् र उहाँका शिक्षादीक्षालाई प्रयोग गरिरहन्छन् तिनीहरू येशू जस्तै हुन्छन्। मानिसहरूको बीचमा तिनीहरूको प्रभाव येशूको प्रभाव जस्तै हुन्छ।

तिनीहरूले उहाँको स्वच्छ चरित्र र मिजास देखाएका हुन्छन्। जब तिनीहरू आज्ञाकारी भएर नम्रतासाथ परमेश्वरको मार्गमा हिँड्छन् उहाँको इच्छा पालन गर्न आफुहरूलाई खटाउँछन्, तिनीहरू परमेश्वरको काममा प्रगति गरिरहेका हुन्छन्। उहाँको विशुद्ध र स्वस्थ गरिमामय काममा तिनीहरू सक्रिय भइरहेको हुन्छन्।

जब फेरि बप्तिस्मा लिनु उपयुक्त हुन्छ

त अब किन पर्यनुहुन्छ? उठ्नुहोस्, र बप्तिस्मा लिनुहोस्, अनि,
उहाँको नाउँको पुकार गरेर आफ्ना पापहरू धुनुहोस्।
प्रेरित १२:१६

कतिपय इसाई वा इसाई नभएका जनहरू हुन् जानाजानी परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई सरासर भङ्ग गरेर चलिरहेका छन्। ती हिजो पनि थिए र आज पनि छन्। जब तिनीहरू बाइबल अध्ययन गरेर चौथो आज्ञाको बारेमा नयाँ आत्मज्ञान प्राप्त हुन्छ तब तिनीहरूको विवेकमा आफूहरू इसाई नै भएतापनि गल्ती शिक्षामा लागेको रहेछ भनेर महसुस हुन्छ र बप्तिस्मा लिएकै इसाईहरू किन नहुन् परमेश्वरको नजरमा आफूहरू पापी नै रहेछु भनेर आफूहरूलाई देख्दछन्। “पाप भनेको परमेश्वरको दश आज्ञाको उल्लङ्घन हो” र “यदि कसैले ती दश आज्ञाहरूमध्ये एउटामात्र भङ्ग गरेपनि उसले दशै वटा आज्ञाहरूलाई भङ्ग गरेर चलेको ठहर्छ र ऊ दोषी नै भइरहेको हुन्छ १ यूहन्ना ३:४, याकूब २:१०।

हृदयदेखि सच्चा भएर सत्यलाई खोजी गर्ने मानिसले “येशू क्रूसमा मर्नभयो, दश आज्ञाको औचित्य समाप्त भयो,” भन्ने तर्कमा लाग्दैन किनभने यस खालको शिक्षाले मानिसलाई पाप गर्न झन उक्साउँछन्। दश आज्ञा पालन गर्नु नपर्ने बहानाले परमेश्वरको नीतिमा हिँड्नु नपर्ने गराउँछ। परमेश्वरबाट पाउनुपर्ने आत्मज्ञान धेरै पर छैन, कुनै पनि मानिसको पहुँचमै छ। परमेश्वरको वचन स्पष्ट छ, धर्मशास्त्रमा खोजीहेर भन्ने येशूकै आदेश हो। बाइबललाई आत्मसात् गर्ने व्यक्तिले परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूको गरिमाप्रति

अगाढ श्रद्धा राख्दछ। तिनीहरू पवित्र, न्यायसङ्गत, असल छ भनेर उसले स्वीकार्दछ। तिनीहरूलाई आत्मसात् गर्दा जब ऊ तिनीहरूबाट कुनै कुरामा चुक्दछ तब उसले पश्चाताप गर्छ र फेरि ठिक बाटोमा आउन प्रभुसँग पुकार गर्दछ। उसले येशूको क्षमा दिने रगतको विश्वासद्वारा दावी गर्छ, र उहाँले क्षमा दिन्छु भन्ने प्रतिज्ञालाई हृदयमा राखिराखेको हुन्छ। दश आज्ञाहरूलाई पालन गर्नुपर्दैन भन्ने इसाई शिक्षाप्रति अब आफू संतुष्ट नभएको महसुस गर्दछ। आफू पापी नै भइरहेको उसले आफूलाई देख्दछ। परमेश्वरको न्यायसहिँता दश आज्ञाले उसलाई दोषी नै ठहर्‍याइ रहेको उसले अनुभव गर्दछ। पापलाई मारुपर्ने नयाँ अनुभव उसले गर्दछ, र बप्तिस्माद्वारा ख्रीष्टमा गाडिएको चाहना उसले गर्दछ, ताकि नयाँ जीवनको बाटोमा उठेर येशूसँगसँगै हिँड्ने प्रण गर्दछ।

प्रत्येक व्यक्तिले परमेश्वरको भय वा उहाँप्रति अगाढ श्रद्धा राख्ने विषयलाई जान्नुपर्ने अन्तरचेतनादेखि नै आवश्यक भएको महसुस गर्नुपर्दछ। तर, त्यो चेतनालाई घचघचाउने अरु कोही नभएर परमेश्वर आफैँ हुनुहुन्छ। दिमागमा घचघच्याइरहने पवित्र आत्माको आवाजलाई सुनेर त्यस अनुसार काम गर्न दिन परमेश्वरलाई अवसर दिनुपर्छ। त्यसले गर्दा कुनै पनि व्यक्ति फेरि बप्तिस्मा लिन अघि सर्न चितबुझोस्।

पुन बप्तिस्मा लिनु भनेको ठूलो अवसर र आशिषको रूपमा लिनुपर्दछ। यदि यसबारे ठिक धारणा छ भने जो कोही पनि फेरि बप्तिस्मा लिनुपर्ने सोच्दछ।

परमेश्वरका आशिषहरूको धेरै र प्रसस्त अनुभव गर्नु प्रत्येक इसाईको शुभअवसर र कर्तव्य हो। “म संसारको ज्योति हुँ भनेर,” भनेर येशूले घोषणा गर्नुभएको थियो। “जो मानिस मलाई पछ्याउँछ त्यो मानिस अन्धकार वा अन्यायलमा हिँड्दैन।” युहन्ना ८:१२ विश्वास र आज्ञा पालनको प्रत्येक कदमले मानिसलाई संसारको ज्योतिसँग नजिक ल्याउँदछ, “जोसँग कुनै अन्धकार वा मानिसलाई अन्यायल पार्ने तत्व छैन।”

हाम्रो प्रभुको आदेश

यसकारण जाओ, र सबै देशका जातिहरूलाई चेला
बनाओ, पिता र पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा
तिनीहरूलाई बप्तिस्मा देओ।

मति २८:१९

यसरी येशू ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई परमादेश दिनु भयो। येशूले चेलाहरूलाई सुसमाचार सुनाउने अभिभारा सुम्पिनुभएको थियो। यस कामलाई कार्यान्वयन गर्ने पूरा प्रावधान उहाँले बनाउनुभएको थियो र त्यसको सफलताको जिम्मेवारी उहाँ आफैले बोक्नुभएको थियो। जबसम्म तिनीहरूले यो वचन पालन गर्दथे र उहाँमा नै रहेर उहाँसँग सहकार्य गर्दथे तिनीहरू असफल हुन सक्दैनथे। सारा राष्ट्रहरूमा जाऊ, उहाँले आदेश दिनुभयो। पृथ्वीको सबै कुना काप्चाहरूमा जाऊ। विश्वासले परिश्रम गर। त्यो समय कहिल्यै पनि आउने छैन जब म तिमीहरूबाट अलग हुँदिन।

चेलाहरूलारूलाई दिएको आदेश येशूलाई विश्वास गर्छु भनेर दावी गर्ने प्रत्येक विश्वासीको निमित्त हो। यो आदेश युगको अन्तसम्म सबै विश्वासीहरूलाई दिएको छ। सुसमाचार प्रचार गर्ने काम, बाइबल अध्ययन दिने काम, वप्तिस्मा दिने काम केवल अभिषेक गरिएका चर्चका पास्टरहरूको मात्र हो भन्ने कतिपय इसाईहरूको धारणा छ। यो धारणा गलतमात्र होइन घातक पनि छ। परमेश्वरको प्रेरणाले येशूका अनुयायी वा भक्तहरू सबैलाई सुसमाचार सुनाउने जिम्मा सुम्पिएको छ। प्रत्येक व्यक्ति जो येशूको जीवन पाउँछ उसले आफ्नो मित्र जनहरूको मुक्तिको कामको निमित्त अभिषेक गरिएको हुन्छ।

यही कामको निम्ति चर्च संस्थाको स्थापना भएको थियो। त्यसकारण, वप्तिस्माको बेलामा पवित्र सपथ खाने सबै जनाले ख्रीष्टसँग सहकर्मी भएर काम गर्ने प्रतिवद्धता जनाएको हुन्छ।

स्वर्गको जीवन अरूहरूलाई प्रवाह गर्न हामी नै समर्पित माध्यमहरू हौं। सारा चर्च वा येशुको विश्वासीहरूलाई संचालन गर्न र तिनीहरूमाथि रहन पवित्र आत्मा नै हुनुपर्दछ। जो मानिसहरू वप्तिस्माको समयमा ख्रीष्टसँग गाडिन्छन् तिनीहरू नयाँ जीवनमा उठ्नुपर्दछ। तिनीहरूले येशुको जीवनलाई प्रतिनिधित्व गरेको हुन्छ। सबैको सामु मुक्तिको सुसमाचारको बारेमा सजग गराउन तपाईंहरूलाई समर्पित गरिएको छ। स्वर्गको सिद्धता र परिपक्वताको काम गर्ने शक्ति तपाईंहरूको हुनुपर्दछ।

न्युजिलान्डको राजधानी वेलिङ्टनका राजकुमार एक फेरी इसाईहरूको भोजमा थिए। तिनीहरू अन्य देशहरूमा सुसमाचार प्रचारको सम्भाव्यताको निम्ति छलफल गर्दै थिए। यो काम उचित र खर्च अनुसार सफल हुने हो कि होइन भनेर तिनीहरूले राजकुमारलाई सोधे। उनी पुरानो सैनिक पनि थिए। उनले जवाफ दिए: “सज्जनवृन्द, तपाईंहरूलाई दिएको अघि बढ्ने आदेशहरू के हुन्? सफल हुने हो कि होइन, यो प्रसन्नको जवाफ खोज्ने काम तपाईंहरूको होइन। यदि तपाईंहरूलाई दिएको आदेश मैले पढेको ठिक छ भने यो हो, सारा संसारमा जाऊ, प्रत्येक मानिसलाई सुसमाचार प्रचार गर।” सज्जनवृन्दहरू, म तपाईंलाई यही सल्लाह दिन्छु, तपाईंहरूलाई दिएको अघि बढ्ने आदेशको पालना गर्नुहोस्।”

हेर्दाहेर्दै परमेश्वरको स्वरूपमा परिवर्तन

हामी सबै घुम्दा हटाइएको मुहारले प्रभुको महिमा प्रतिबिम्बित गर्दछौं, अनि पुउटा महिमादेखि अर्को महिमातिर उक्लदै उहाँको रूपमा बद्लिदै जान्छौं। परमप्रभुबाट यो आउँछ, जो आत्मा हुनुहुन्छ।
२ कोरन्थी ३:१८

जब कसैले आफ्नो दिमाग र मनोवेग येशूको जीवनीमा एकाग्र भएर सोच्ने वा ध्यान गर्ने स्थितिमा आफूले राख्दछ, त्यो व्यक्ति परमेश्वरको स्वरूपमा परिवर्तन हुँदै जान्छ। हामीहरूको सबै सोच र विचारहरूमा उहाँको भलाइ, हामीप्रति उहाँको उच्च हित र प्रेमले माथ गर्नुपर्दछ। जब हामी उहाँको चरित्रमा साधना, ध्यान गरेर वा समाधीकसेर बस्छौं तब हामीहरूका सम्पूर्ण दिमाग र मनोवेगमा उहाँले राज गरिरहेको हुन्छ। उहाँको प्रेमले नै हामी ढाकिएका हुन्छौं। जसरी हामीले सूर्यको तेजिलो महिमामा एक क्षणमात्र हेर्दछौं र त्यसबाट अन्त हेर्दा हाम्रो आँखा तिरमिराउँछ। अनि प्रत्येक थोकमा हामी सूर्यको रूपमामात्र देख्दछौं। यसरी नै जब हामी येशुलाई हेर्दछौं; सबै थोकमा उहाँको रूप देख्दछौं। उहाँ धार्मिकताको सूर्य हुनुहुन्छ। अरू कुनै कुरा हामी देख्ने हुँदैनौं र चर्चा गर्ने हुँदैनौं, येशू ख्रीष्टबाहेक। उहाँको स्वरूप प्रत्येक मानिसको आँखाको नानीमा हामी देख्दछौं, र हामीले दैनिक जीवनको प्रत्येक क्रियाकलाप र भागलाई त्यसले प्रभावित पारिरहेको हुन्छ। हामीहरूको सबै सोच्ने शक्ति र मनोवेगलाई त्यसले नरम पार्दछ र हाम्रा इन्द्रियहरूलाई माथ गर्दछ। जब हामी उहाँलाई हेर्दछौं तब हामी ईश्वरीय स्वभावमा सुहाउँदो हुँदै जान्छौं। हाम्रो जीवनको प्रत्येक स्वभावले येशूलाई झल्काइरहेका हुन्छौं। हामीहरूको सम्पर्कमा आउने

जोकोहीले पनि उहाँको धार्मिकताको हँसिला र चम्किला किरणहरू हामीबाट प्रतिबिम्बित भएको आभास् तिनीहरूले पाउनेछन्। हाम्रो चरित्र, स्वभाव र मिजासमा आमूल परिवर्तन भएको हुन्छ। हामीहरूको हृदयले, भित्री आत्माले, दिमाग र दिलले उहाँलाई चम्काइरहनेछौं, जसले हामीलाई प्रेम गर्नुभयो र हाम्रो निम्ति ज्यान अर्पण गर्नुभयो।

हाम्रो निम्ति येशू सबै थोक हुनुहुन्छ-प्रथम र अन्तिम अनि सबै थोकको उत्तम। हामीले जे गछौं येशू ख्रीष्ट, उहाँको आत्मा वा मनोवेग, उहाँको चरित्र, मिजासले रङ्गाइएको हुन्छ। हाम्रो जीवनको प्रत्येक सतहमा उहाँनै बटारिएको हुन्छ। येशूको बोली र वचनहरू हाम्रो निम्ति जीवन र जोशिलो आत्मा हुन्। जब हामी उहाँमा बटारिन्छौं तब हाम्रा सोच, आकाँक्षा, लक्ष्यहरू हाम्रो स्वार्थमा केन्द्रित हुँदैन। यथार्थमा हाम्रो भौतिक शरीर जे भएतापनि हामी जिइरहेका हुनेछौं नौं तर ख्रीष्ट हामीद्वारा जिइरनुभएको हुन्छ। उहाँ नै हाम्रो आशा, महिमा, इज्जत र प्रतिष्ठा हुनुहुन्छ। हामी मरेको हुनेछौं, तर ख्रीष्ट जीवित मुक्तिदाता हुनुहुन्छ।

यदि हाम्रा दिमागहरू उहाँमा नै एकाग्र गरेर राख्न सक्यौं भने उहाँ हामीमा “उहाँ हामीकहाँ वर्षाको झरी, जमिनलाई भिजाउने “आखिरी वर्षाझैं आउनुहुनेछ।” होशे ६:३। अगमवक्ता मलाकीले प्रभुको यो वचन उल्लेख गर्दछन् “मेरो नाउँको आदर गर्ने तिमीहरूमाथि चाहिँ धार्मिकताको सुर्य आफ्ना पखेटामा आरोग्यता लिएर उदाउनेछ”। मलाकी ४:२। होशेले पनि उहाँको वचन लेखेका छन्, “म इस्राएलको निम्ति शीतझैं हुनेछु। त्यो लिली फुलझैं फुल्नेछ। लेबनानको देवदारुझैं त्यसका जरा गड्नेछन्। त्यसका भर्खरै पलाएका मुनाहरू बढ्नेछन् त्यसको प्रताप जैतुनको रूखझैं हुनेछ। त्यसको बास्ना लेबनानको देवदारुझैं हुनेछ। मानिसहरू फेरि त्यसको छहारीमा बस्नेछन्। मकैझैं त्यो ख्याति लेबनानको दाखको रसजस्तै हुनेछ।” होशे १४:५-७ । येशूने हाम्रो व्यक्तिगत मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर निरन्तररूपमा भर परिरहँदा हामी उहाँ जस्तै बढ्नेछौं। हाम्रो शिर उहाँ नै हुनुहुनेछ।

आफ्नो क्रुस आफैले उठाउनु पर्ने

तब उहाँले सबैलाई भन्नुभयो, कोही मपछि आउने इच्छा
गर्छ भने त्यसले आफूलाई इन्कार गरोस्, र दिनहुँ
आफ्नो क्रुस बोकेर मेरो पछि लागोस्।

लूका ९:२३

मुक्तिको योजनाको जग नै बलिदानमा स्थापना भएको थियो। येशूले स्वर्गको राजकीय भवनलाई त्यागेर यस संसारमा उहाँ एक गरिब खान्दानमा जन्मिनुभयो ताक उहाँको विपन्नताले हामी सम्पन्न हुनसकोँ। सबै जना जो मुक्तिमा सहभागी हुन्छन् तिनीहरू परमेश्वरको पुत्रको अनन्त बलिदानले खरिद गरेका हुन्। यदि यो ज्ञानलाई आत्मसात् गर्न सक्यो भने तिनीहरू एकमात्र सत्य उदारहण र नमूनालाई पछ्याउन निर्णय गर्नेछन्। हाम्रो जीवनको भवनको मूल कुनाको ढुङ्गा येशु हुनुहुन्छ। यही जगमा हाम्रो जीवन निर्वाण गर्नुपर्दछ। प्रत्येक येशूभक्तमा आत्मत्याग र आफ्नो भाउलाई पन्छाउने मिजास हुनुपर्दछ। यस संसारमा येशुले निश्चार्थी जीवन बिताउनुभएको थियो। उहाँको जीवनमा त्यागको छाप परेको थियो। उहाँ सबैबाट होचिनुभयो, हेपिनु भयो, पन्छिनुभयो, झुक्नुभयो र नम्र हुनुभयो। के यस महान् मुक्तिमा सहभागी हुने मानिसहरूले स्वर्गबाट नै आउनुहुने येशुको त्याग र निश्चार्थी प्रवृत्तिको उदाहरणलाई पन्छाएर आफुहरू ईसाइ वा क्रिश्चियन हुँ भनेर ढाक लगाउने? यो आँट तिनीहरूलाई कहाँबाट आयो? के सेवक उसको स्वामी र प्रभुभन्दा महान् छ त?

“तब येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो” कोही मेरो पछि आउने इच्छा गर्दछ भने, उसले आफूलाई इन्कार गरोस् र आफ्नो क्रुस उठाएर मेरो पछि लागोस्। मती १६:२४ । वास्तविकरूपमा उहाँले

हामीलाई भनिरहनुभएको छ: “स्वार्थ त्याग वा आफ्नो भाऊ नखोज्ने बाटोमा म तिमीलाई डोर्याउँछु। मेरा प्रिय अनुयायीहरू, तिमीहरूबाट अरु कुनै कुरा म अपेक्षा गर्दिनँ। म तिमीहरूका प्रभु, मेरै जीवनद्वारा तिमीहरूलाई दिएको उदाहरणको अनुसरण गर भनेर म आग्रह गर्दछु”।

स्वार्थ-त्याग र अरुको हितको निम्ति आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिलाई दवाउने र क्रुसको संस्कार येशूका प्रत्येक परमभक्तको हुनुपर्दछ। स्वाभाविक इन्द्रियभोक वा शारीरिक अभिलाषा र आफ्नो इच्छा वा चाहनामाथि क्रुसले छोपेको हुन्छ।

हाम्रो अनुसरणीय उदाहरण वा अनुसरण गर्नुपर्ने नमुना केवल येशुमात्र हुनुहुन्छ। यदि उहाँले आफ्नो भाऊ र प्रतिष्ठालाई उच्च पारेर कसैको झुकावमा नपर्ने, दुःख नपाउने र नरुने भएर यो आह्वान गर्नुभयो भने “यदि कोही मेरो पछि आउन इच्छा गर्छ भने आफुलाई जे खुशी पाछै त्यसलाई रोज र संसारका मोजमज्जा र रमझमहरूमा रमाओस्, अनि मेरो चेला हुनसक्छ ” भिडले उहाँलाई विश्वास गर्ने थियो र उहाँको पछि लाग्ने थियो। तर नम्र, नरम, झुक्ने प्रवृत्ति र क्रुसमा टाँगिनुपर्न चरित्रबाहेक अरु कुनै रूपमा येशु आउनुहुने उहाँको योजना थिएन। यदि स्वर्गमा हामी उहाँसँग रहन चाहन्छौं भने, यस संसारमा हामी उहाँ जस्तै हुनुपर्दछ।

येशूको सरल, स्वार्थत्याग, आफ्नो भाऊ, सम्मान र प्रतिष्ठा नखोज्ने स्वभावमा हामी चलौं। हामीहरूको वचन र पवित्र जीवनले कलभरीको त्यो महामानवलाई उचालौं।

प्रत्येक व्यक्ति जसले येशुलाई उचाल्दछ र उहाँको अनुसरणमा हिँड्छ उसको निम्ति क्रुस नै अनन्त जीवनको जमानत हुन्छ। येशुको दोस्रो आगमनमा उसले अजम्मरी जीवनको मुकुट पाउनेछ भन्ने ग्यारेन्टी उहाँको शक्तिले हामीले दिनहुँ बोक्न सक्ने आफ्नै क्रुसले देखाउँदछ।

असल बानीहरूको निर्माण

तपाईंको वचन पालन गरूँ भनेर मैले आफ्ना गोडालाई हरेक
स्वराब मार्गबाट अलग्ग राखेको छु।

भजन ११९:१०१

हामी युगको अन्त्यमा आइरहेकाछौं। अहिले नै संसारका आनीबानी, स्वादहरू र चालचलनहरू अनुसार नचली ईश्वरभावनामा चल्नुपर्दछ। बाइबलसँगको तालमेलमा चल्न र परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको दिव्यज्ञान अनुसार हिँड्नु अनिवार्य ठान्नुपर्दछ।

अहिले नै युवायुवतीहरूले त्यस्तो बानीव्यहोरा बसालिरहेकाछन् जुन दशवटामा नौवटाले तिनीहरूको भविष्य निर्धारण गरिरहेको हुन्छ। साथीहरूको सङ्गतको प्रभाव, कस्तो किसिमका मानिसहरूसँग तिनीहरूको संसर्ग गरिरहेकाछन् र कस्तो किसिमका नीतिहरू र चालचलनहरूले तिनीहरूलाई ढालिरहेको छ त्यसले जीवनभर तिनीहरूलाई डोर्याइरहेको हुन्छ।

हाम्रा व्यक्तिगत आनीबानी, मिजास र चालचलनहरूले नै अहिले र आउँदो अनन्तसमयसम्म हाम्रो चिनारी हुन्छ। ठिक, उचित र न्यायोचित बानी वा चरित्रहरू, र दैनिक जीवनमा गरिरहने प्रत्येक काम कर्तव्यहरू चहकिलो बत्तीहरूजस्तै चम्किरहनेछन्। तिनीहरूको स्वभावबाट निस्केका चम्किलो किरणहरूले अरूहरूको बाटोमा चम्काइरहेका हुन्छन्।

यदि नियमित र निरन्तररूपमा आत्मिक जीवनलाई व्यवहारिकरूपमा उतारिरह्यौं भने कोही मानिस पनि आत्मिक रूपमा

पुङ्को हुनु आवश्यक छैन। तर केवल यसको लागि त्यसको लागि प्रार्थना गरेरमात्र वा औपचारिक रूपमा मात्रै बाइबल पढ्ने वा चर्चमा जाने बानीले आत्मिक वा आध्यात्मिक आवश्यकताहरू पूरा हुँदैन। आत्मिक विषयहरूमा ध्यान गरिरहने मनोभावना बसाल्नुपर्दछ। कतिपय मैहूँ भन्ने इसाईहरू यस संसार र आउने संसार गुमाउने तरखरमा लागि रहेका छन्। आदि इसाई हुनु र आदि सांसारिक हुनु भनेको समयमा एकमात्र इसाई र बाँकि सबै सांसारिक हुनु हो।

पवित्र, शुद्ध र निर्मल कुराहरूलाई मन पराउन दिमागलाई शिक्षित र अनुशासित बनाउनु पर्छ। आत्मिक विषयहरूप्रति मोह हुन प्रोत्साहित हुनुपर्दछ र त्यसलाई प्रोत्साहन दिइरहनुपर्दछ। त्यसो गर्दा अनुग्रह र सत्यज्ञानमा तपाईँ बढ्न सक्नुहुन्छ। तपाईँको चाहना र दिमागको भावना ठिक निर्देशित दिशातिर लगाइरहने बानी बसाल्नुपर्दछ। यदि तपाईँ पाको येशूभक्त हुन चाहनुहुन्छ भने तपाईँ यो कुरामा कतिवद्ध हुनुपर्छ: म पुरै हृदयले इसाई हुन्छु, सिद्ध प्रेमको लम्बाइ, चौडाइ, उचाइ गहिऱ्याइ जान्न म तल्लिन भइने रहनेछु। येशूका यी वचनहरू सुन्नुहोस्, “धन्य धार्मिकताको निमित्त भोकाउने र तिर्खाउनेहरू किनभने तिनीहरू तृप्त हुनेछन्।” मती ५:६ । धार्मिकताको निमित्त, आध्यात्मिक वा आत्मिकज्ञानको निमित्त भोकाउने र तिर्खाउने व्यक्तिहरूलाई संतुष्ट पार्न येशूले प्रसस्त प्रावधानहरू जुटाउनुभएको छ।

येशूप्रति लज्जित नहुनु

किनकि सुसमाचारसँग म शर्माउँदैनँ। किनभने विश्वास गर्ने प्रत्येकका मुक्तिको निम्ति यो परमेश्वरको शक्ति हो, पहिले यहूदीहरूका निम्ति र अब्यजातिहरूका निम्ति पनि।

रोमी १:१६

कतिपय युवाहरूमा जोश जाँगर त होला तर येशुको भावना वा आत्मा भएको देखिन्दैन। तिनीहरूको हृदयमा परमेश्वरको प्रेम छैन। त्यसले गर्दा तिनीहरूका स्वाभाविक चरित्र, मिजास र प्रवृत्तिहरूले तिनीहरूलाई थिचिरहेका हुन्छन्, तर परमेश्वर र मुक्तिले तिनीहरूलाई माथ गरिरहनुपर्दथ्यो।

जो मानिसहरू येशूधर्ममा पक्कापक्कि रूपमा चल्दछन्, तिनीहरू येशुको क्रुस बोक्न न त डराउँछन् न न शर्माउँछन्। तिनीहरूभन्दा बढि अनुभव र ज्ञान भएकोहरूको सामु येशुको क्रुस लाज नमानी बोकिरहेका हुन्छन् वा आफ्नो पहिचान येशूसँगको चिनाजानमा छ भनेर देखाइरहेका हुन्छन्। साथै यदि तिनीहरू ठिक बाटोमा हिँड्न चाहिरहन्छन् भने आफुभन्दा अनुभव भएका बुढापाका येशूभक्तहरूबाट सिक्न लालाचयीत हुन्छन्। परमेश्वरको आत्माले कहाँ काम गर्नुहुन्छ भनेर नडराइ चर्चा गर्नेहुन्छन्। तिनीहरूले गीतबाट र प्रार्थनाबाट अरुहरूलाई आफुसँग येशूभावना छ भनेर प्रमाणित गर्ने हुन्छन्। तर येशूको धर्म वा येशूभावनाको अभावमा, पवित्र जीवन जिउन नचाहने मनस्थितिले युवायुवतीहरूलाई आत्मिकरूपमा पछाडि परिरहेकाहुन्छन्। सच्चा इसाई जीवन तिनीहरूले बिताइरहेका छैनन् भनेर तिनीहरूलाई

थाहा छ, त्यसको फलस्वरूप तिनीहरू परमेश्वरप्रति भरोसा र निष्ठा हुँदैन न त चर्च प्रति।

परमेश्वरको दयामाया र करुणाको बारेमा हामी चर्चा गर्नुपर्छ। हाम्रो मुक्तिदाताको अतुलनीय र गहिरो प्रेमको बारेमा हामी छलफल गर्नुपर्दछ। हामीले बोल्ने बोलिवचन प्रशंसनीय हुनुपर्दछ र हामीमा आभारित हुने दिमाग हुनुपर्दछ। यदि दिमाग र हृदय परमेश्वरको प्रेमले भरिएको छ भने कुराकानीमा त्यो प्रकट गरिरहेको हुन्छ। हाम्रो आत्मिक जीवनमा जे पसेको छ त्यसलाई निकाल्न हामीलाई गार्हा हुनेछैन।

येशूमा भएको निष्ठाप्रति तपाईंहरू कहिल्यै पनि लाज नमान्नुहोस्। शत्रुको पक्षमा तपाईंहरू उभिरहुनुभएको छ भनेर कसैलाई पनि आभास् नदिनुहोस्। येशुले भन्नुभयो, “तिमीहरू संसारका ज्योति हौ, मत्ती ५:१४ । तपाईंको विश्वास र निष्ठाले बहुमुल्यको सत्यलाई प्रकट गर्नुपर्छ। यदि कसैले मुक्ति पाउन चाहन्छ भने त्यो सत्य सबैमा हुनुपर्दछ। हामीले असल विश्वासको लडाईं लड्नुपर्दछ। परमेश्वर र सबैको सामु हामी यस्तो स्थितिमा रहिरहौं जसरी पावलले सुनाएका थिए,” “यसकारण मेरा प्रिय भाइ हो, स्थिर र अटल रहो। प्रभुको काममा सधैं बढ्दैजाओ। किनकि तिमीहरू जान्दछौ, कि प्रभुमा तिमीहरूको परिश्रम व्यर्थ हुँदैन।” १ कोरन्थी १५:५८ ।

बकबास नगर्ने, आफ्नो भाऊ नखोज्ने, अरूहरूलाई करकाप नगर्ने र आफुलाई कति न कति थाहा छ भनेर फुर्ति लगाएर नहिँड्ने बानी वा मिजास, र स्वाभाविक पवित्र जीवनले नै येशुधर्मको सबभन्दा प्रभावित र अरूहरूलाई चित्तबुझ्दो प्रवचन हुन्छ। बादविवाद, तर्कवितर्क ठिकै देखिएतापनि कतिपय समयमा त्यसले येशूप्रति बिरोधावासको सृजना गर्न सक्छ। तर ईश्वरीय उदाहरणको प्रभाव यस्तो हुन्छ कि त्यसको खिलाफमा कसैले बोल्न आँटै हुँदैन। पक्का र सच्चा येशूभक्तिको जीवनको बिरोध गर्न असम्भव नै हुन्छ।

इच्छालाई ठिक प्रयोगमा ल्याउनु

किनकि तिमीहरूलाई उहाँको असल अभिप्रायअनुसार इच्छा गर्ने र काम गर्ने दुवै तुल्याउनलाई परमेश्वर तिमीहरूमा काम गर्नुहुन्छ।
फिलिप्पी २:१३

परमेश्वरलाई विश्वास गर्ने र उहाँमाथि भरपर्नेलाई यो प्रतिज्ञा दिनुभएको छ, “जन तिमीहरू मकहाँ आउँछौ, र मलाई प्रार्थना गर्छौ, तब तिमीहरूको प्रार्थना ध्यानसित सुन्नेछु। जब तिमीहरूले आफ्ना सारा हृदयले मलाई खोज्नेछौ, तब तिमीहरूले मलाई खोजेर पाउनेछौ ” यर्मिया२९:१२-१३ । सारा हृदयनै परमेश्वरमा सुम्पिनुपर्दछ, नत्रभने उहाँको स्वरूपमा पुनर्स्थापित हुन हामीमा कहिल्यैपनि परिवर्तन आउँदैन।

शुद्ध धर्म भनेको इच्छा र चाहनामा भरपर्दछ। इच्छा वा आत्मनिर्णय गर्ने अधिकार मानिसलाई नियन्त्रण वा शासन गर्ने शक्ति हो। सबै इन्द्रिय वा शारीरिक अङ्गहरू दिमागकै परिचालनमा चलेको हुन्छ। इच्छा भनेको कुनै स्वाद, मति वा रुची होइन तर यो निर्णय गर्ने शक्ति हो। यसैले मानिसका सन्तानहरूलाई परमेश्वरप्रति आज्ञाकारी हुने कि उहाँको विरोधमा जाने काम गरिरहेको हुन्छ।

मुक्तिदाताले भन्नुभएको छ, “यसकारण तिमीहरूमध्य जसले आफूसित भएका सबै थोक त्याग्दैन, त्यो मेरो चेला हुन सक्दैन।” लुका १४:३३। जुनसुकै कुराले हामीलाई परमेश्वरबाट टाढा राख्छ त्यसलाई त्याग्नुपर्छ। पैसामात्र कमाउने ध्याउना धेरैको निमित्त मुर्ति

वा देउता हो। पैसाको लोभमामात्र फस्नु र अरुहरूसँग प्रतिस्पर्धा गरेर धनाढ्यमात्रै बन्न खोज्नु यो सुनको सिक्री हो जसले सैतानसँग बाँधीराख्दछ। प्रतिष्ठा, सांसारिक मानसम्मान, कदर र उपलब्धीका तक्माहरू भिर्नेहरूलाई अर्कै वर्गले पूजा गरेका हुन्छ। स्वार्थी भएर हातबाँधी बस्ने वा केही काम नगरि निश्कृत्य भएर बस्ने र कुनै जिम्मा लिन नचाहने प्रवृत्ति आफै पनि कतिको निम्ति मुर्ति वा देउता भएको हुन्छ। तर यी दास बनाउने खालका सिक्रीहरूलाई तोड्नै पर्दछ। हामी संसारका निम्ति आधी र परमेश्वरको निम्ति आधी हुन सक्दैनौं। जबसम्म हामी सतप्रतिसत परमेश्वरमा सुम्पन्दैनौं हामी परमेश्वरका छोराछोरीहरू हौं भन्ने दावी गर्ने अधिकार छैन न त आँट नै गर्नुहुन्छ।

पवित्र जीवन बिताउन र असल हुने इच्छा वा चाहना ठिक हो, तर चाहनामामात्र अडकिनु केही फाइदा छैन। कतिपय मानिसहरू येशुलाई विश्वास गर्नेछु भनेर आशा गरिरहने र चाहना गर्नेहरूले मुक्ति गुमाउनेछन्। तिनीहरूको इच्छालाई परमेश्वरमा समर्पण गर्नुपर्ने स्थितिमा तिनीहरूले ल्याउँदैनन्। तिनीहरू अहिले नै वास्तविक इसाई हुन रोज्दैनन्।

परमेश्वरले हामीलाई समूहगत वा जमातमा मुक्ति दिन चाहनुहुन्छ। उहाँलाई विश्वास गर्ने वा नगर्ने, उहाँको नीतिमा हिँड्ने वा नहिँड्ने व्यक्तिगत रूपमै निर्णय गर्नुपर्दछ। हामीले पाएको परमेश्वरको अनुग्रहलाई एक एक गरे प्रयोग गर्नुपर्दछ। परमेश्वरको सहयोग बिना हामी कुन बाटोमा लाग्नुपर्छ भनेर निर्णय गर्न सक्दैनौं।

शुद्ध, निश्कलङ्क र आदर्शमय जीवनले कामबासना, जिब्रोको स्वादमात्र रमाउने र शरीरले हामीलाई दासत्व बनाउने तत्वहरूमाथि विजय पाइरहेको हुन्छ। प्रत्येक मानिसले आफ्नो कमजोरी र अन्यौल मानव इच्छालाई परमेश्वरको अटल र सर्वशक्तिमान इच्छासँग मिलायो भयो भने उसको आँखाको अभिलाषा, शरीरको अभिलाषा र जीवनको सेखीलाई उसले जित्न सक्दछ।

जीवनमा रोप्नुपर्ने समय

धोकामा नपर, परमेश्वरको ठट्टा हुँदैन, किनभने मानिसले
जे रोप्दछ त्यसैको कटनी पनि गर्नेछ।
गलाती ६:७

प्रकृति सुचारुरूपमा चलाउन परमेश्वरले विधि वा नियमहरू निर्धारण गर्नुभएको छ। कुनै पनि असर वा परिणामको कारण हुनसक्छ। त्यो असर निश्चितरूपमा गलत हुँदैन। जब किसानले केही रोप्दछ त्यसबाट फल्ने कुरोले उसले के रोपेको छ भनेर प्रमाणित गरेको हुन्छ।

प्रत्येक रोपिएको बिउले आ-आफ्नै खालका थोक उत्पादन गर्दछ। त्यही उत्पादनको कटानी पनि गर्दछ। मानव जीवन पनि त्यस्तै हो। हामी सबैलाई सैद्धान्तिक, प्रचारवाजी वा भाषण छटाएर होइन व्यवहारिकरूपमा करुणा, दया, भलाइ, सहानुभुति, प्रेम, सदाशयताका बिउहरू रोप्नुपर्दछ; अनिमात्र हामीले पनि तिनै कटानी गर्दछौं। प्रत्येक स्वार्थी भावना, स्व-प्रेम वा आफुलाईमात्र पोषाउने, आफ्नोमात्र भाऊ खोज्ने, अभिमानी, स्वदुराचार वा इन्द्रियतृप्ति अर्थात् शारीरिक अभिलाषातिरमात्र ध्यान दिने जस्ता मानव प्रवृत्तिले त्यस्तै खालको कटानी गर्दछ। जो मानिस इन्द्रियभोग वा शरीरको अभिलाषातिरमात्र केन्द्रित गरेर रोप्दछ वा आफ्नै स्वार्थको निमित्तमात्र जिउँछ, त्यसले भ्रष्ट चरित्रको कटानी गर्दछ।

जब परमेश्वरले आदमलाई सृष्टि गर्नुभयो तब उहाँले जीवनको सास फुकिदिनुभयो ताकि उनी बाँच्नु वा जीवतै रहनु। परमेश्वरले कसैलाई पनि नाश गर्न सृष्टि गर्नुभएको होइन न त उहाँले नाश नै गर्नुहुन्छ वा नाश गर्न चाहनुहुन्छ। यदि कोही नाश भयो वा विग्रियो भने त्यो आफ्नै कारणले हुन्छ। उसले आफूलाई आफैलाई बरबाद

गरिरहेको हुन्छ। प्रत्येक व्यक्तिलाई के गर्नुहुन्छ, के गर्नुहुन्न, के बोल्नुहुन्छ के बोल्नुहुन्न, के विश्वास गर्नुहुन्छ के विश्वास गर्नुहुन्न भन्ने आवाज चेतना वा विवेकमा गुञ्जिरहेको हुन्छ। त्यस आवाजलाई वेवास्ता गरेर अविश्वास वा आफ्नै ढिपीमा चलन थाल्यो भने उसले त्यही खालको नराम्रो आफ्नो जीवनबाट उत्पादन गर्दछ र कटानी पनि गर्दछ। त्यो आवाज हो पवित्र आत्माको र परमेश्वरको। परमेश्वरले मिश्रदेशको राजा फारोलाई आफ्नो सेवक मोशाद्वारा उहाँको कुरासुन्न पहिलो चेतावनी दिनुभएको थियो। तर आफू राजा हुँ भनेर घमण्ड, अभिमानी भएर अटेरी भए। परमेश्वरले मोशाद्वारा राजासँग दशपल्ट के गर्नुपर्छ भनेर उनको दिमागमा घुसाउन खोज्नुभएको थियो। तर उनको अटेरीपनाले मिश्रदेशमा सर्वनाश ल्याएको थियो।

यस संसार नाट्यशाला हो। प्रत्येक मानिसलाई परमेश्वरले उसलाई सुहाउँदो स्थान, दक्षता र अवसर दिनुहुन्छ। विश्वको इतिहासको नाट्यशालामा मानिसले कस्तो पात्र भएर भूमिका खेलेरहेको छ त्यसले भरिएको थियो र भरिनै रहेको छ। ती पात्रहरूबाट नै परमेश्वरले आफ्नो योजना सम्पन्न गर्नुहुन्छ। परमेश्वरको योजनालाई कार्यान्वयन गर्न उहाँले प्रत्येक मानिसलाई उसको सुहाउँदो स्थानमा राख्नुभएको हुन्छ र उसको प्रतिभा अनुसार संसारको नाट्यशालामा उहाँले पात्र बनाउनुहुन्छ। तर त्यस नाट्यशालामा नायक हुने हो कि खल नायक हुने त्यो रोजाइ प्रत्येक पात्रलाई नै चुन्न दिएको हुन्छ। तर परमेश्वरको धार्मिकताको नीति अनुसार चलन वा खेल्न नचाहने कतिपय मानिसहरू अधर्मी वा सैतानका औजारहरू वा पात्रहरू हुन पुगेका छन्। तर तिनीहरू खलनायक हुन वा खराब हुन न त परमेश्वरले गर्नुहुन्छ, न त सैतानले नै गर्दछ। खराब हुन चाहने वा अधर्मीको औजार हुने आत्मनिर्णयको अधिकार प्रत्येक मानिसलाई नै सुम्पिएको हुन्छ। जसरी कैयनले पनि हत्यारा हुने निर्णय आफैले गरेको थियो।

प्रत्येक मानिस आफ्नै स्वविवेकको स्वतन्त्रता प्रयोग गरेर चलेको हुन्छ। त्यो मानिस परमेश्वरको ढाँचामा रहेर आफ्नो चरित्रलाई उहाँको चरित्रलाई प्रतिबिम्ब गर्ने हो कि वा सैतानको राज्यमा समावेश

भएर उसको निरङ्कुस अख्तियारमा बस्ने हो, त्यसको निर्णय ऊ आफैले गर्दछ।

प्रत्येक कदम हामी चाल्छौं, प्रत्येक काम हामी गर्छौं र प्रत्येक बोली हामी बोल्छौं त्यसले फल फलाइरहेको हुन्छ। सोचबिचार गरेर करुणा र दयाको प्रत्येक काम, आदेश पालन गर्ने प्रत्येक बानी र निस्वार्थी वा त्याग गर्ने मिजासले अरूमाथि पनि त्यस्तै रोपिन्छ र त्यही अनुसार तिनीहरूले फल फलाउँछन् र तिनीहरूले पनि अरूहरूलाई त्यस्तै खालको फल फलाउन दिन्छन्। त्यसकारण, प्रत्येक डाहा, रिसइबी, प्रतिसोधको भावना, खराब मनस्थिति वा अरूहरूलाई चिढाउने कामलाई दिमागमा खेलाइ राख्ने मानिसले आफू येशुभक्त भनेर दावी गर्न सुहाउँदैन। ती तत्वहरूले धेरै मानिसहरूलाई कलङ्क, फोहर र प्रदुषित बनाउँछ। पावलले हामीलाई यो सल्लाह दिन्छन्, “सबै मानिसहरूसँग शान्तिमा बस्ने र पवित्र हुने प्रयत्न गर; पवित्रताविना कुनै मानिसले परमप्रभुलाई देख्न सक्दैन। ध्यान देओ, कि कुनै मानिस परमेश्वरको अनुग्रह प्राप्त गर्नदेखि वञ्चित नहोस्, ताकि तीतोपनको जरो उम्रेर आईकन त्यसले फूट नल्याओस्, र धेरै जनालाई अशुद्ध नपारोस्।” हिब्रु १२:१४-१५ ।

प्रिय मित्रहरू, तपाईंले जे रोप्नुहुन्छ त्यही कटानी गर्नुहुन्छ भन्ने कुरामा तपाईंहरू दुविधा नहुनहोस्। अहिले नै रोप्ने समय हो। तपाईंको फसल र कटानी कस्तो होला?

हतोत्साह नहुनुहोस्!

तिमीलाई मेरो आज्ञा छ बलियो र खुबै साहसी हो, नडराऊ,
निराश नहो, किनकि तिमी जहाँ गए पनि, परमप्रभु
तिम्रा परमेश्वर, तिम्रो साथमा हुनुहुनेछ।
यहोशू १:९

सन् १८४४ को निश्चित दिनमा हजारौं इसाईहरू येशू आउनुहुनेछ भनेर ठोकुवा गरेर प्रतीक्षा गरेका थिए। तर तिनीहरूले अपेक्षा गरेका अनुसार येशू आउनुभएन, तब तिनीहरू धेरै दिक्क माने र अत्यन्तै निराश भए। तब त्यसैबेला एक जना मानिस चिच्याउँदै आएको थियो, “दाजुभाइ दिदी बहिनीहरू हो प्रभुमा साहस गर्नुहोस्: हिम्मत नहार्नुहोस्!” यो आवाज उसले घरिघरि उठायो, तब उसलाई सुन्ने प्रत्येक मानिसको अनुहार चम्किन थाल्यो र प्रत्येक आवाज परमेश्वरको स्तुतिको गर्दै उठउन थाल्यो। आज स्वामीको प्रत्येक कामदारलाई यही आवाज उठउन चाहन्छु, “प्रभुमा साहसी हुनुहोस्, हतोत्साह, निराश नहुनुहोस्”

कतिपय मानिसहरू निराश र आपत्तिजनक, विरोधी र नमिल्ने र काँडाहरूमात्र हेर्ने बानी हुन्छ। त्यसले गर्दा तिनीहरू नैराश्यताको बादलमा परिरहेका हुन्छन्। कतिपय मानिसहरू उहाँका माध्यम भएर संसारको निमित्त आशिष होस् भनेर परमेश्वर पखिरहनुभएको छ भन्ने कुरालाई तिनीहरूले बिर्सिदिएका छन्। प्रभु येशुसँग कहिल्यै पनि निसिद्धने भन्डार छ जहाँबाट मानव प्राणीले शक्ति र साहस पाओस् भन्ने कुरो पनि तिनीहरूले याद गरिरहेको हुँदैन। कोही मानिस पनि निराश, हतोत्साह, खिन्न, वैचैन र चिन्तित हुन आवश्यक छैन। यस संसार रहुञ्जेल त्यो समय कहिल्यै पनि रोकिने छैन जब सैतानले परमेश्वरका

जनहरूको बाटोमा काँडा र अवरोधहरू खडा गर्दैन। धार्मिकताको सूर्यको किरणलाई लुकाउन शत्रुले जहिले पनि प्रयास गरिरहेको हुन्छ। तर सैतानले ल्याएको प्रत्येक छायाँलाई हाम्रो विश्वासको शक्तिले छेड्नु पर्दछ।

परमेश्वरको सेवा गर्न आशा र साहस अत्यावश्यक छ। यिनीहरू विश्वासका फल हुन्। चिन्तित, वेचैन, खिन्न हुनु पाप हो र त्यसको कुनै कारण छैन। आफ्ना सेवकहरूलाई प्रत्येक परिक्षा र सङ्कटमा चाहिनेभन्दा प्रसस्त थोकहरू दिन उहाँ उत्सुक र सक्षम हुनुहुन्छ।

निराश हुनेको निम्ति अचुक औषधी छ, त्यो हो-विश्वास, निष्ठावान, प्रार्थना र काम। विश्वास र सक्रिय कामले दिनदिनै चाहिने आश्वासन, संतुष्ट र परमेश्वरमा निर्भय हुने ज्ञान बढ्दछ। अत्यन्तै अन्धकार र विचलित भएको समयमा जब सबै थोक बिग्रिएको, र अवरोध नै अवरोध खडा भएको अनुभव हुन्छ त्यसबेला परमेश्वरमा विश्वास र भरोसा राख्नुहोस्।

येशू कहिल्यै असफल र हतोत्साह हुनुभएन। उहाँका भक्तहरूले पनि त्यही खालको विश्वास र अटल भइरहने मिजासलाई प्रकट गर्नुपर्दछ। ख्रीष्टको प्रेमको अतुलनीय सुनौलो सिक्कीद्वारा आफ्ना भक्तहरूलाई परमेश्वरको सिंहासनमा बाँध्नुभएको छ।

तपाईंको निम्ति जीवनबिमा निति

यसैकारण भाइ हो, तिमीहरूको बोलावट र चुनाउ निश्चय
गर्नलाई अझ जोशिला होओ, किनकि यी कुरा गर्नाले
तिमीहरू कहिल्यै लोढनेछैनौ।

२ पत्रस १:१०

मानिसलाई सृष्टि गर्ने सोच परमेश्वरको दिमागमा पस्ने वित्तिक्कै मानिस विधिको शासनमा नचल्ने भन्ने धारणा पनि महसुस गरिएको थियो। त्यसबेला स्वर्गमा त्रीएक परमेश्वरको सभासद बसिएको थियो। त्यस सभासदमा मानिसहरू परमेश्वरका आज्ञाहरू भङ्ग गरेर पापमा परेतापनि तिनीहरू सदाको निम्ति नाश नभएर अनन्ति जीवन पाउनुपर्ने प्रस्ताव भएको थियो। त्यस प्रस्तावमा तिनीहरूलाई उकास्न एउटा प्रावधान पारित भएको थियो। मानिसहरूले गर्ने पापको मोक्षको निम्ति मानिस मर्ने थियो तर कुनै पनि पापी मानिस मर्दा स्वतःत मोक्ष नपाउने भएकोले पापरिहत येशू नै तिनीहरूको सट्टामा मरेर मुक्तिको निम्ति जमानत हुने प्रस्तावको त्रीएक परमेश्वरले अनुमोदन गर्नुभएको थियो। त्यस प्रस्तावमा यस संसारमा जन्मिने प्रत्येक मानव प्राणी अनन्त जीवनको निम्ति परमेश्वरको चुनिएको व्यक्ति हुने अधिकार प्रदान गरिएको थियो। त्यसको साथसाथै येशू ख्रीष्टद्वारा तिनीहरू परमेश्वरका छोराछोरी हुन सक्ने पुर्वनिर्धारण वा तोकिएको थियो। त्यसले गर्दा तिनीहरूको सर्वोच्च हित चाहनुहुने परमेश्वरको चाहनामा तिनीहरू चल्दा उहाँ अत्यन्तै प्रसन्न हुनुहुने निश्चित थियो। तर, यस संसारमा जन्मिने प्रत्येक व्यक्तिलाई दिइएको अनन्त जीवन पाउने अधिकारको उपभोग गर्न एउटा निर्णायक सर्त त्यसले मान्नुपर्दथ्यो, त्यो हो, त्यस

व्यक्तिको निम्ति येशू मर्नुभयो ताकि उसले अनन्त जीवन पाओस् भन्ने उसको व्यक्तिगत विश्वास। अर्थात् प्रत्येक मानिसले येशूलाई विश्वास गरेर उहाँको निष्ठाया हिँड्यो भनेमात्र उसले अनन्त जीवनको उपभोग गर्ने ग्यारेन्टी दिएको छ। यस संसारमा जन्मिने प्रत्येक व्यक्तिले येशूमाथि विश्वास गरेर मुक्ति पाउनु भन्ने परमेश्वरको चाहना हो। त्यो मुक्ति पाउन उहाँले पर्याप्त प्रावधान वा बाटो तयार पार्नु भएको छ, त्यो हो, मानिसको पापको मोल तिर्न परमेश्वरले आफ्नो एकमात्र पुत्र दिनु। यदि कोही मानिसहरू नाश हुन चाहन्छ, परमेश्वरका सन्तान हुन चाहन्दैन वा उहाँको दिव्य परिवारमा समावेश हुन चाहन्दैन, परमेश्वरले दिनुहुने मुक्तिलाई सरासर अस्वीकार गर्छ र येशूलाई विश्वास गरेर अहिलेदेखिनै अनन्त जीवनको अधिकारलाई लत्याएर नाश हुन चाहन्छ भने त्यसको श्रेय तिनीहरूलाई दिइएको छ। अर्थात् मोक्ष पाउने नपाउने निर्णय परमेश्वरले होइन प्रत्येक मानिस स्वयंले नै गर्दछ। यस मामिलामा सनातन परमेश्वर पितालाई दोष दिनु उहाँमाथि सरासर अन्याय गरेको ठहर्छ।

परमेश्वरले बिना सर्त सबैलाई मुक्ति दिनुहुन्छ र उहाँ अनुग्रही हुनुभएकोले एक फेरा अनुग्रह पाएर येशूलाई विश्वास गर्ने व्यक्तिले स्वःत सधैं अनुग्रह वा मुक्ति पाउँछ भन्ने कतिपय इसाईहरूले सिकाउने धारणा बाइबलमा समावेश भएको छैन। पत्रुसले आफ्नो दोस्रो पत्रको दोस्रो अध्यायमा यस विषयको बारेमा स्पष्ट र अकाट्य अर्थात् फरक धारणा राखेका छन्। यहाँ एक जना मानिस जसले परमेश्वरको ठिक र धार्मिक बाटो के हो भनेर एक फेरा थाहा पाएको तर त्यसलाई त्यागेर हिँड्दा त्यो मानिस अधर्मीमा गनिन पुगेको भनेर ठोकुवा गरेको छ। त्यो व्यक्ति हो अगमवक्ता बालाममात्र होइन अरूहरूको बारेमा पनि पत्रुसले यसरी लेख्दछन्, “सोझो मार्ग छोडेर (एक फेरा विश्वास गरेको) तिनीहरू कुमार्गमा लागेका छन्। खराब कामको लाभ असल मान्ने बओरको छोरो बालामको पछि तिनीहरू लागेका छन्। त्यसले आफ्नै अपराधको निम्ति हप्कि पाएको थियो- गुङ्गो गधाले

मानिसको बोलीमा त्यस अगमवक्ताको पागलपनालाई रोकिदिएको थियो। तिनीहरू पानी नभएका मुहानहरू हुन्, आँधीले उडाएका तुवाँला हुन्। तिनीहरूका निमित्त पातालको अन्धकार साँचिएको छ।“ २ पत्रुस २:१५-१७ यी खालका मानिसहरूको बारेमा अर्थात् येशूलाई एकफेरा विश्वास गरेर बप्तिस्मा लिन्छन् तर त्यसबेला खाएको सपथ अनुसार चलन अस्वीकार गर्छन्, पत्रुसले लेख्दछन्, किनभने तिनीहरूलाई दिइएको पवित्र आज्ञा जानिकन पनि पछि हट्नुभन्दा त बरु तिनीहरूलाई धार्मिकताको मार्ग कहिल्यै थाहै नभएको भए असल हुनेथियो। यी सत्य उखानअनुसार नै तिनीहरूलाई यसो भएको छ, “कुकुर आफ्नै बान्तामा फर्किआउँछ,” “र नुहाइदिएको सुँगुर हिलैमा लडीबडी खेल्छ।” २ पत्रुस २:२१,२२। (येशूको भावना वा सत्यलाई अङ्गाल्ने तर पछि विभिन्न कारणहरूद्वारा येशूको अनुहारमा हिलो छ्याप्ने गरि चलने इसाईहरू पत्रुसले कुकुर र सुँगुर भनेर सम्बोधन गरेको अर्थमुलक मान्नुपर्दछ- अनुवादक)।

यदि कसैले अनन्त जीवनलाई निरन्तरता दिन चाहन्छ त्यसले एउटा मूलभूत सत्यलाई पालन गर्ने पर्छ, त्यो हो परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई निरन्तररूपमा पालन गर्नु। प्रत्येक येशभक्तको निमित्त यो अनन्त जीवन हो। तर, एक फेरा जीवनको बाटो थाहा पाउने र सत्यमा आनन्दित हुने व्यक्ति आस्थामा भ्रष्ट हुनसक्छ भनेर बाइबलले स्पष्ट र सरल तरिकाले उल्लेख गरेको छ। त्यसकारण, दिनदिनै परमेश्वरतिर निर्णयात्मक आत्मपरिवर्तन हुनु आवश्यक छ (अङ्ग्रेजीमा कनभर्जन conversion अर्थात् येशुले पत्रुसलाई भन्नुभएको अनुसार उहाँतिर हेरिरहनु आवश्यक छ। लुका २२:३२-अनुवादक)।

मुक्ति पाउन एकफेरा भविष्य निर्धारण भएको व्यक्ति, एकफेरा अनुग्रह पाएको वा येशूलाई विश्वास गरेर बप्तिस्मा लिएको व्यक्तिले अनन्त जीवनको छाप पाइसकेको हुन्छ र उसले केही गरेतापनि नगरेतापनि मुक्ति गुमाउने छैन भन्ने शिक्षामा अडिग हुने कुनै पनि

इसाईले “परमेश्वरले यो भन्नुभएको छ” भन्ने सरल भनाइको सरासर विद्रोह गरेको ठहर्दछ।

परमेश्वरले चुन्नुभएको समूहमा रहन र अनन्त जीवनको बिमानीतिमा चलेर परमेश्वरबाट पाइने फाइदा र सुविधा उपभोग गर्ने नगर्ने तपाईंके क्रियाकलापमा भरपर्छ। परमेश्वरले उपलब्ध गराउनुभएको जीवनबिमालाई ग्रहण गर्ने वा नगर्ने तपाईंके हातमा छ।

अध्याय - ६ वर्तमान जीवन र अनन्तमा जिउने जीवन

समय बहुमूल्य प्रतिभा र सम्पत्ति

हाम्रो आयु ठीकसँग गन्न हामीलाई सिकाउनुहोस्,
र हामी बुद्धिको हृदय प्राप्त गर्न सकौं।

भजन ९०:१२

हाम्रो समय हाम्रो होइन, यो त परमेश्वरको हो। हाम्रो प्रत्येक क्षण र पल उहाँको हो। हाम्रो समय तथा क्षणहरूलाई परमेश्वरको महिमाको निम्ति उन्नति गर्दै र सुधार्दै जाने गम्भीर अभिभारा हामीलाई सुम्पिएको छ। परमेश्वरले प्रत्येक व्यक्तिलाई विभिन्न वरदान तथा दक्षताहरू दिनुभएको छ। ती मध्ये समय प्रमुख हो। परमेश्वरले लिनुहुने सबै दक्षता वा प्रतिभाहरूको हिसाब गर्ने समयमा समयको ठीक-ठीक हिसाब लिनुहुन्छ।

समयको मूल्यतालाई हिसाब गर्न सकिन्दैन। यस संसारमा येशु हुनुहुँदा प्रत्येक क्षण बहुमूल्य ठान्नुभएको थियो। उहाँक भक्तहरू भनेर दावी गर्ने हामीले पनि समयको त्यसरी नै ख्याल गर्नुपर्छ। हाम्रो जीवन धेरै छोटो छ र यसलाई खेलाँची गरेर बिताउनुहुन्न। अनन्त जीवनको निम्ति तयार पार्न परमेश्वरले हामीलाई केही दिनमात्र छुट्याउनुभएको छ। समय बरबाद गर्न हाम्रो समय नै छैन। हाम्रो इन्द्रियतृप्ति वा शारीरिक कामनालाई पूरा गर्न समय दिन समय नै छैन। आखाको अभिलाषा, जीवनको सेखी वा भाऊ खोज्ने काम र शरीरको अभिलाषामा गुटमुटिन हामीसँग समय नै छैन। अहिले नै हाम्रो समय हो जुनबेला भविष्य र अनन्त जीवनको निम्ति हाम्रा

चरित्रहरू निर्माण गर्दछौं। खोतल्ने न्यायको निम्ति तयार हुने समय अहिले नै हो।

मानिसको परिवार जिउनमात्र सुरु गरेको हुन्छ तर दुर्भाग्यवस मर्न पनि सुरु हुन्छ। जो मानिस समयको सराहना गर्छ र आफ्नो दैनिक उपयुक्त काममा लगाइरहन्छ त्यसले स्वर्गमा भएको भवन र अनन्त जीवनको निम्ति आफूलाई योग्य बनाइरहेको हुन्छ। कुनै पनि मानिस यस संसारमा जन्मिनु असल हो। तर समयलाई बरबाद गर्न हामीलाई छुट दिएको छैन। समयलाई सदुपयोग गर भनेर हामीलाई आदेश दिएको छ। समयलाई खेलाची गरेर फाल्दा त्यो फेरि फर्काउन सक्दैन। बितेको एक क्षण पनि हामीले फर्काउन सक्दैनौं। हाम्रो समयलाई मुक्ति दिनु भन्नुको अर्थ हामीसँग भएको बाँकि समयलाई अत्यधिकमात्रामा सदुपयोग गर्ने हो। त्यो सदुपयोग त्यसबेला हुन्छ जब हामी परमेश्वरसँग मिलेर उहाँको मुक्तिदिने महान् योजनामा सहभागी हुन्छौं अर्थात् उहाँसँग सहकर्मी भएर सँगसँगै काम गर्दछौं।

हामीले बिताउने प्रत्येक क्षण वा पल अनन्त जीवनको नतिजाहरूसँग गाँसिएको हुन्छ। एकै क्षणको सूचनामा जुनसुकै कामको निम्ति सक्रिय हुन हामी तयार भएर बस्नुपर्दछ। कुनै आवश्यक परेको व्यक्तिलाई उत्साह दिन बोल्ने समयको अवसर अहिले नै हाम्रो हुनसक्छ। त्यो समय फेरि कहिल्यै पनि नआउन सक्छ। एउटा ठूलो जमिन्दारले सबै अन्नको भखारी तन्न भरेपछि उसले आफ्नो आत्मालाई भनेको थियो, “अब सुख, चैनसँग बस, खाऊ, पिऊ मोज गर,” तर, त्यसै रात परमेश्वरले भन्नुभएको थियो, “ए मूर्ख, आज राती नै तेरो प्राण तँबाट लिइनेछ, र जे कुराहरू तँले आफ्नो निम्ति थुपारेको छस्, ती कसको हुने?” लुका १२:२० । महान न्यायको समयमा हाम्रो समयको हिसाबकिता परमेश्वरलाई कसरी बुझाउने?

अलिखपनाको औषधी

जोशमा पछि नहट। पवित्र आत्मामा प्रज्वलित
होओ, प्रभुको सेवा गर्दैरहो।
रोमी १२:११

बालककालदेखि नै येशू मेहनती हुनुहुन्थ्यो। उहाँ आफुलाई खुशी पार्न जिउनुभएको थिएन। उहाँ सर्वशक्तिमान, सर्वज्ञानी, सर्वव्यापी र सनातन परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्थ्यो। तैपनि उहाँ आफ्नो धर्मपिता युशूफको सिकर्मी पेसामा संलग्न हुनुहुन्थ्यो। उहाँको काम महत्त्वपूर्ण थियो। उहाँ यस संसारमा मानिसहरूको चरित्र निर्माण गर्न आउनुभएको थियो। उहाँ सिकर्मी पेसामा पनि आफ्नो काममा परिपक्व हुनुहुन्थ्यो। आफ्नो सबै भौतिक परिश्रमहरूमा उहाँले त्यही खालको सिद्ध काम गर्नुभएको थियो जुन अरुहरूको चरित्र निर्माणमा पनि हुन्छ। उहाँ आफ्नो ईश्वरीय शक्तिले मानिसहरूलाई परिवर्तन गर्नुभएको थियो। उहाँ हाम्रो अनुसरणीय उदाहरण हुनुहुन्छ।

प्रत्येक येशूभक्त व्यवस्थित हुने बानी बसाल्नुपर्दछ। अनुशासनमा चलनुपर्दछ। उसले जे काम गर्छ त्यो पक्का हुनुपर्दछ। उसले आफ्नो कार्यक्षमता कुशलपूर्वक देखाउनुपर्दछ। उसले गरेको काम हतपत र झारा तार्ने खालको हुनुहुन्दैन। कुनै पनि व्यक्तिले आलस्य भएर काम गर्ने बहाना मान्य छैन। कतिपयले काम त गर्छन् तर तिनीहरूको काम कहिल्यै पनि पुरा हुँदैन, किनभने तिनीहरूले परिश्रम गर्दा तिनीहरू दिलोज्यानले गर्दैन। तिनीहरूको मन र दिमाग अन्तैतिर हुन्छ। आत्मनिर्णयको अधिकारलाई सदुपयोग गर्या भने मानिसका

हातका कामहरू पनि पक्का हुन्छ।

आलस्यपना, अलिखपनाको बानी हुने, केही काम नगरि बस्ने वा हात बाँधेर बस्ने मानिसलाई बाइबलले सराहना गर्दैन। अलिखमानिसहरू संसारको निम्ति ठुलो बोझ र श्राप हो। ती नै मानिसहरूले संसारलाई दुःख दिइरहेको हुन्छ। प्रत्येक आमूल परिवर्तित येशूका भक्त आफ्नो काममा दिलोज्यान दिन्छ, मेहनती र लगनशील हुन्छ

समयलाई उचितरूपमा सदुपयोग गरियो भने ज्ञान बढ्न सक्छ र उचित मानसिक संस्कारको निर्माण हुन्छ। आवश्यक वौद्धिक क्षमताको बृद्धि वा मानसिक दक्षता हासिल गर्ने बिपन्न, निम्न वर्ग र प्रतिकूल वातावरणमा भरपर्दैन। प्रत्येक क्षणलाई सम्पत्ति थानेर सञ्चिता गर्नुपर्दछ। अलि समय यहाँ अनि समय त्यहाँ गरेर बिताउँदा समय बर्बाद हुन्छ र बेकारको गफसफमा पनि समय खेर गएको थाहा हुँदैन। कतिपय मानिसहरू बिहान घन्टाँसम्म ओछ्यानमा त्यसै लडिरहेको हुन्छ। यात्रा गर्दा, खानालाई पखिँदा, वा कतै भेटघाट गर्नुपर्ने ठाउँमा जाँदा पखिँनुपर्ने त्यसबेला हातमा पुस्तक भएको भए खेर फालिएको समयको सदुपयोग हुनसक्थ्यो। अरूबेला पढ्न नसकेको र सोच्न नसकेको कुरा त्यसबेला पढ्यो वा सोच्यो भने धेरै फाइदा हुनसक्छ। लक्ष्यमा पुग्ने प्रतिवद्धता, लगनशील भएर परिश्रम गर्ने मनस्थिति र समयलाई होशियारसाथ सदुपयोग गर्ने कुनै पनि मानिसको वौद्धिक स्तर पनि उकासिने छ र मानसिकरूपमै अनुशासित हुनेछ। त्यसले गर्दा जुनसुकै प्रभावकारी ओहोदामा रहन र उपयोगी हुन त्यो मानिस योग्यको हुनेछ।

पैसाको सही र उचित मूल्य

आफ्नो धन-सम्पत्ति र आफ्ना सबै उब्जनीको अगौटै
फललेपरमप्रभुको आदर गर, तब तिम्रा ढुकुटीहरू
पोखनजेल भरिनेछन्, र तिम्रा भाँडाहरू नयाँ
मघले चुलिएर पोखिनेछन्।
हितोपदेश ३:९-१०

हाम्रो उच्चतम फाइदाको निम्ति चाहिने सबै थोकहरू दिनुहुने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ भनेर बाइबलले सिकाउँदछ। तिनीहरू सबैलाई परमेश्वरले नै आफ्नो हो भनेर दावी गर्नुहुन्छ। त्यसकारण उहाँको दावीलाई सम्मान गर्नु नै हाम्रो पहिलो प्राथमिकता हुनुपर्दछ। परमेश्वरको दावीलाई सम्मान गर्ने सबैमाथि परमेश्वरको विशेष आशिष पर्दछ।

सबै मानिसहरूसँग परमेश्वरले गर्नुहुने कारोबारमा एउटा अति उल्लेखनीय नीति यहाँ प्रस्तुत गरिएको छ। प्रभुले हाम्रा प्रथम पितामाता अदनको बगैँचामा राख्नुभएको थियो। तिनीहरू खुशी र संतुष्ट होस् भनेर उहाँले तिनीहरूलाई चाहिने प्रत्येक थोक तिनीहरूको वरपरि राख्नुभएको थियो, तर ती सबै थोक परमेश्वरको हो भनेर तिनीहरूले महसुस गर्नु भनेर उहाँले सिकाउनुभएको थियो। त्यस बगैँचमा धेरै फलफूलहरू उम्रिएका थिए। ती फलफूलहरू हेर्नमा रमाइलो, खानमा स्वस्थ र स्वादिलो थियो। ती सबै फलफूलहरू आदम र हव्वाले बिना रोकतोक खान सक्थ्यो। तर केवल एउटा रूखको फल खानमात्र परमेश्वरले निषेधित गर्नुभएको थियो। “तिमीले त्यो रूखको फल नखानु” भनेर परमेश्वरले आदेश दिनुभएको थियो। तिनीहरू परमेश्वरप्रति आभारित र बफादारी हुन्छ कि हुँदैन भनेर जाँचन वा तिनीहरूलाई आत्मनिर्णय

गराउन त्यो रूख त्यहाँ राखिएको थियो।

यसरी प्रभुले हामीलाई येशु दिनुभएर स्वर्गको सबै श्रीसम्पत्ति हामीलाई दिनुभएको थियो। येशुद्वारा परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको सबै थोक बढो आनन्दसाथ उपभोग गरुन् भन्ने उहाँको योजना थियो।

परमेश्वरले मानिसहरूलाई विभिन्न स्रोत र साधनहरूको जिम्मा लगाइदिनुभएको छ। धनी र सम्पन्न हुने शक्ति र अधिकार पनि उहाँले नै दिनुहुन्छ।

हामीले पाएको एक एक पैसा हाम्रै मोजमज्जा गर्न, सम्मान, प्रतिष्ठा र इज्जत थाम्न दिएको होइन। परमेश्वरको विश्वासयोग्य भण्डारे, स्टोर किपर र सञ्चित गर्न दिएको पैसा परमेश्वरको सम्मान गर्न, इज्जत थाम्न र महिमाको निम्ति प्रयोग गर्नुपर्छ। कतिले भन्छ केवल केही भागमात्र परमेश्वरको हो वा दशांसमात्र। धार्मिक प्रयोजन वा कुनै परोपकारीय काममा पैसाको भाग छुट्याउँदा बाँकी सबै आफ्नो हो र जे मनलाग्यो त्यो गर्नुहुन्छ भनेर कतिपय मानिसहरू र येशूभक्तको पनि धारणा छ। तर यो धारणा गलत हो। हामीसँग जे छ त्यो परमेश्वरको हो। हामीलाई दिएको प्रत्येक थोकलाई कसरी प्रयोग गरियो त्यसको लेखाजोखा परमेश्वरले लिनुहुन्छ। जब हामी एक एक पैसा खर्च गर्छौं त्यसले परमेश्वरलाई धेरै प्रेम गरेर र छिमेकीलाई आफूलाई जस्तो प्रेम गरेर प्रयोग गरेका हौं कि होइन भनेर देखाइरहेको हुन्छ। परमेश्वरका सन्तानको हातमा भएको पैसा भोकाएको निम्ति भोजन हो, तिर्खाएको निम्ति पिउने कुरा हो र नाङ्गालाई लुगा हो। यदि हामीले पाएको पैसा हाम्रो जीवनको आवश्यकतालाई प्रयोग गरेनौं, अरुहरूको आशिषलाई प्रयोग गरेनौं र येशुको कामको प्रगतिको निम्ति प्रयोग गरेनौं भने हामीसँग भएको पैसा बालुवा जस्तै हुन्छ। त्यसको खास मूल्य हुँदैन।

जागृत भएको विलेक

भ्रममा नपरा। स्वराब सङ्गतले राम्रो चस्त्रिलाई नष्ट पार्छ। होशमा
होओ, अब उप्रान्त पाप नगर। किनकि कतिलाई त
परमेश्वरको ज्ञानै छैन। तिमीहरूलाई लज्जित
तुल्याउनलाई मैले यो भनेको हुँ।
१ कोरिन्थी १५:३३-३४

चर्चको सेवासङ्गतिमा आत्मिक जीवन निर्माण गर्न निर्णयात्मक प्रगति गरिएको हुन्छ। कसरी सोझो, धर्मपरायण हुने, भक्तिमा रहने, निश्चार्थरूपमा उदारवादी हुने, आफ्नो र सबैको हितको निमित्त कसरी सक्रिय हुने जस्ता आदर्श नीतिहरू चर्चमा सिक्दछन्। दशांस र भेटीहरू नदिएर परमेश्वरलाई सरासर लुटिरहेको हुन्छ भनेर पनि चर्चमै विभिन्न प्रवचनहरूद्वारा सुनाइएको हुन्छ।

परमेश्वरलाई लुटिरहनेहरूले उहाँले आशिष दिनुहुन्न भन्ने कुरो हामीलाई थाहा छ। चर्चका विभिन्न व्यक्तिहरूको पापको कारणले चर्चले दुःख पाइरहेको हुन्छ।

आफुले दुई वर्षसम्म दशांस नतिरेको एक जना विश्वासी भाइले मलाई सुनाएको थियो। उनलाई के गरुं के गरुं भएको थियो। दशांस नदिएको पाप उसले स्वीकार्यो तर उसका आशा पल्हाएको थियो। “मैले के गर्ने?” भनेर उसले मलाई सोध्यो।

मैले जवाफ दिएँ, “चर्चको खजाँचीकहाँ गएर तिमीले सुचना दिनु। यो उचित व्यापारिक कारोबार जस्तो हुनेछ।” यसको बारेमा उसले सोच्यो। त्यो त अनौठो सल्लाह जस्ता उसलाई लाग्यो। तै पनि बसेर उसले सोच्यो र लेख्न थाल्यो, “मैले बप्तिस्माको बेलामा

किरिया खाएको थिएँ कि मैले आर्जन गरेको आयबाट दशांस दिन्छु। त्यसकारण समुच्चरूपमा हिसाब गर्दापैसा तिर्नुपर्थ्यो।” अनि माथि हेरेर प्रार्थना गरे कि परमेश्वरलाई दिनुपर्ने उचित सुचनाले लेख्ने तरिका यो हो र?

“हो, हो” आफैले जवाफ दियो, जुन पैसा मैले चर्चमा दिनुपर्थ्यो त्यसले गर्दा मलाई फाइदा यति भएको थियो। के मैले दिनदिनै परमेश्वरबाट आशिष पाएको छैन र? के स्वर्गदुतहरूले मलाई रक्षा गरेनन् र? के परमेश्वरले मेरो आत्मिक र भौतिक आशिषहरू दिनुभएन र? परमेश्वरबाट पाएको फाइदाबाट मैले चर्चको खजाँचीलाई ५७१.५० डलर वा करिब ७०,००० तिर्नुपर्छ। आफुले गर्नुपर्ने हिसाबकिताब ठिक गरेपछि त्यो मानिस खुशी र आनन्दित भयो। केही दिन पछि आफ्नो पत्र लिएर चर्चको खजाँचीकहाँ गयो र चर्चको ढुकुटीमा आफ्नो दशांस जम्मा गर्यो। त्यसको साथै उसले क्रिष्टमासको निमित्त थप १२५ डलर वा ३००० जतिको मुठ्ठीदान दियो।

अर्को विश्वासी भाइले १००० डलर वा १२१००० दिन खजाञ्चिलाई सूचना दियो। उसँग तत्कालिन पैसा नभएकोले केही हप्तामा दिन कबूल गर्यो। अर्कोले ३०० डलर वा ३६०००को कबूल पत्र दियो।

यदि तपाईंले परमेश्वरलाई लुट्नुभएको छ भने सोधभर्ना दिनुहोस्। सकेसम्म विगतको समयमा गरेको भुललाई सच्च्याउनुहोस् र मुक्तिदातासँग क्षमा माग्नुहोस्। वर्षको अन्त्य हुनुभन्दा अघि के परमेश्वरको पैसा फिर्ता नगर्ने र? नत्र भने यो भार अनन्तसम्म बोक्नुपर्ने हुन्छ।

अनुसरणीय उदारवादी जीवन

मैले सबै कुरामा तपाईंहरूलाई उदाहरण दिएको छु, कि तपाईंहरूले पनि यसरी नै कडा परिश्रम गरेर निर्धा वा अभावग्रस्तहरूलाई मद्दत गर्नुपर्छ। प्रभु येशूको वचन याद राख्नुहोस्, कसरी उहाँ आफैले भन्नुभएको छ, कि
 'लिनुभन्दा दिनु अझ धन्य हो।'
 प्रेरित १०:३५

परमेश्वरको श्रीसम्पत्ती हामीलाई जतन गर्न दिनुभएको हो भनेर हामीले मान्नुपर्दछ। हामीलाई जे दिइएको छ वा रेखदेख गर्न सुम्पिएको छ त्यसको मालिक उहाँ नै हुनुहुन्छ र उहाँको खतन अनुसार तिनीहरूलाई प्रयोग गरेर उहाँको सेवामा लगाउनुपर्दछ।

परमेश्वरका सेवकहरूले दिनदिनै असल र उत्पादकमुलक काम गर्न अठोट गरिरहनुपर्छ र उहाँको निमित्त उदार भएर भेटीहरू दिन प्रतिवद्धता जनाइरहनुपर्दछ।

धनसम्पत्ति त जम्मा गर्ने तर त्यसलाई उचितरूपमा उदार भएर वितरण नगर्नु त्यो मरेको सम्पत्ति हो।

धेरै धनसम्पत्ति जम्मामात्रै गर्ने प्रवृत्ति बेकारमात्र होइन श्राप पनि हो। यस जीवनमा धनसम्पत्तिमात्र थुपार्ने काममा लाग्नु मानिसको अर्थमुलक जीवनलाई पछार्ने जाल हो। यसले स्वर्गको सम्पत्तिप्रति हुनुपर्ने स्नेहलाई टाढा राख्दछ। परमेश्वरको महान् न्यायको दिनमा ती थुप्रिएको तर प्रयोग नगरिएको सम्पत्ति, वेवास्ता गरेका सिप दक्षता र प्रतिभाहरूले मानिसहरूलाई दोष दिनेछन्। आफुले आयआर्जन गरेको

र आफूसँग भएको पैसा परमेश्वरको उपहार हो भनेर महसुस गर्ने मानिसले तिनीहरूलाई अर्थमुलकरूपमा प्रयोग गर्छ र जतिसक्यो त्यति फजुल खर्च नगरि जोगाउने उसको कर्तव्य हो भनेर उसले ठान्दछ।

अहिले हामी जवान छौं, अहिले नै मोजमज्जा गरौं र बुढोपछि अनन्त जीवनको निम्ति सोचौंला भन्ने मनस्थिति मुखतापुर्ण छ। अहिले नै उदारभएर परमेश्वरको कामको निम्ति आह्वान गर्दा मुठ्ठी खोल्न नचाहनु पनि ठुलो भुल हो। कतिले भन्छ होला समय आएपछि मैले पाएका आशिषहरू बाँडौंला, यो गलत धारणा हो किनभने त्यो समय कहिल्यै नआउन सक्छ। कतिपय मानिसहरूले परमेश्वरले दिनुभएको स्रोत, दक्षता र प्रतिभाहरूलाई तपाईंले जस्तो प्रयोग नगर्ला। तिनीहरू धनसम्पत्ति थुपार्नमात्र दिलोज्यान दिएका होलान् तर यो तिनीहरूकै आत्मिक, नैतिक, मानसिक र भौतिक जीवनलाई जोखिममा पारिरहेको हुन्छ। जो मानिस मर्न लागेको बेलामामात्र आफूसँग भएको सम्पत्ति परमेश्वरलाई दिनेछु भनेर कबुल गर्छ त्यस मानिस बरु मर्ला परमेश्वरलाई वास्ता गरेको हुँदैन। यस किसिमको चालाले धेरै मानिसहरू परमेश्वरको वचनमा स्पष्टरूपमा लेखिएको कुराको सरासर विपरित गइरहेको हुन्छ। यदि तिनीहरू राम्रो गर्न चाहन्छ भने अहिले नै तिनीहरूले पाएको सुनौलो अबसरलाई नगुमाइ आफ्नो भएभरको शक्ति प्रयोग गरेर परिश्रम गर्दछन्। तिनीहरूले असल गर्नुपर्ने अवसर गुमाउनु धेरै डरलाग्दो स्थिति हो।

यदि अनन्त जीवनलाई सुरक्षित राख्ने हो भने अहिलेको जीवनमा नै सकेसम्म धेरै असल काम गरेर त्यसको धनी हुनुपर्दछ। न्यायको दिनमा जब लेखाहरू खोल्नेछन्, तब प्रत्येक मानिसलाई तिनीहरूको काम अनुसार इनाम दिइने छ।

सानोतिनो कुरामा पनि निष्ठावान र इमान्दार पुर्वक ध्यान दिनु

*तिनले त्यसलाई भने, 'स्याबास मेरो असल सेवक, तिमी अति थोरैमा
विश्वासी भयौ, तिमिले दश सहरहरूमाथि अधिकार पाउनेछौ।'*

लूका १९:१७

आफूसँग भएका दक्षता, प्रतिभा, खुबी र शिप जति धेरै लगनशील भएर प्रयोग गरिन्छ त्यति तिनीहरू गुणात्मक र संख्यात्मकरूपमा बृद्धि हुन्छ। सफल वा सम्पन्न जीवन कुनै मौका, बंशज, वा लोकप्रिय भाषामा भन्नुपर्दा भाग्यको खेल होइन। परमेश्वरले आफ्नो लक्ष्य पूरा गर्न मानिसहरूसँग काम गर्नुहुन्छ। सफलता भनेको विश्वास, लगनशीलता, परिश्रम, कुशल, विवेकशीलता र आफूसँग भएको चरित्रका गुणहरूको इनाम हो। हामीसँग भएको प्रत्येक बरदान, दक्षतालाई प्रयोग गरुन् भन्ने परमेश्वरको इच्छा हो। यदि हामीसँग भएको ती दक्षता, प्रतिभा र शिपहरूलाई प्रयोगमा ल्यायौं भने अझ त्यो भन्दा उत्तम बरदानहरू प्रयोग गर्न हामीले पाउन सक्छौं। हामीसँग नभएका दक्षताहरू परमेश्वरले अलौकिक ढंगले वर्षाउनुहुन्छ। जब हामीसँग जे त्यसलाई प्रयोगमा ल्यायौं भने उहाँ नै हामीसँग रहनुभएर काम गर्नुहुनेछ र त्यसलाई प्रयोगमा ल्याउन हामीलाई शक्तिसम्पन्न गराउनुहुन्छ र बढाउनुहुन्छ।

परमेश्वरमाथि विश्वास राखेर, उहाँप्रति निष्ठावान हुने जतिसुकै कमजोर मानिस भएपनि उसले गर्ने निर्णायक प्रयासहरूलाई उहाँले अचम्म तरिकाले सशक्त बनाउनुहुन्छ। त्यसका नतिजाहरू अत्यन्तै उल्लेखनीय हुन्छन्। जो मानिस आफूसँग भएको अल्पज्ञानबाट नम्र भएर र निहुरिएर काम गर्दछ र आफूलाई के थाहा छ वा थाहा छैन भनेर स्वीकार गर्दछ र लगतशील र मेहनतसाथ ज्ञानबुद्धिमा अघि बढ्न चाहन्छ त्यसको निम्ति उसको माग र आवश्यकता अनुसार स्वर्गका सारा सम्पत्ति उसको निम्ति खटिएको उसले पाउनेछ। जतजति उसले आफूसँग भएको आत्मज्ञान अरूहरूलाई बाँड्छ र खुबीहरूलाई प्रयोगमा

ल्याउँछ त्यतित्यति उसको उन्नति हुँदै जान्छ। येशूले सुनाउनुभएको अर्तिकथामा आफ्नो मालिकबाट पाएको एउटामात्र सिक्का वा मोहर पाएको मानिसले त्यस सिक्का वा मोहरलाई जमिनमा गाडेर लुकाएको थियो।

आफूसँग भएको सानोभन्दा सानो खुबी, दक्षता, शिप वा प्रतिभालाई उसले प्रयोगमा ल्याएन र त्यसलाई बढाउन सकेन। यो अर्तिकथा येशूका सबै अनुयायीहरूको निम्ति चेतावनी हो। आफूसँग भएको सानोतिनोमात्र दक्षता, खुबी र शिपलाई येशूको सेवाको निम्ति कसरी प्रयोग गर्न सकिन्छ र भनेर बहाना बनाएर चुपचाप बस्नेले एउटामात्र सिक्का पाएको मानिसको गति के हुन्छ त्यही हुनेछ भन्ने कुरामा सतर्क हुनुपर्दछ। तिनीहरूमा ठूला ठूला दक्षता, शिप, खुबी, अवसर र प्रतिभा भए उहाँको निम्ति ठूला ठूला कामहरू गर्न सक्थ्यौं भनेर सोच्दछन्, तर तिनीहरू आफूसँग भएको सानोतिनो दक्षतालाई प्रयोग गरेर वा तल्लोस्तरमा झरिएर काम गर्नु वेकार छ भनेर तिनीहरूले केही नगरी हात बाँधेर बस्छन्। यस्तो खालको सोच नै गलत हो। जब परमेश्वरले बरदान, दक्षता, खुबी र शिप बाँड्नुहुन्छ तब उहाँले चरित्रको जाँच गरिरहेको हुन्छ। जो मानिस आफूसँग भएको दक्षता वा खुबीलाई अझ राम्रो गर्न वेवास्ता गर्दछ त्यो मानिस आफूलाई अनिष्ठ, विश्वासघाती सेवकको रूपमा प्रमाणित गरिरहेको हुन्छ। यदि उसले पाँचै सिक्का वा मोहर पाएतापनि उसले तिनीहरूलाई जमिनमै गाड्दथ्यो।

तपाईंसँग दक्षता, खुबी, प्रतिभा र शिप, पाएको अवसर जतिसुकै सानो वा थोरै भएतापनि तिनीहरूलाई प्रयोगमा ल्याउन परमेश्वरले नै तपाईंलाई दिनुभएको हो। एउटामात्रै सिक्का वा दक्षता बुद्धिपुन्याएर प्रयोग गर्दा खटिएको काम गर्न सफल हुनेछ। सानोतिनो वा कसैले नदेख्नेभन्ने काममा लाग्दा वा आफूमा भएको दक्षतालाई विश्वासपूर्वक काममा प्रयोग गर्दै त्यसलाई झन बढाउने योजनामा हामी लागिरेहुँदा त्यसलाई संख्यात्मकरूपमा बढाउन परमेश्वर नै हामीसँग रहेर काम गर्नुहुनेछ। ती सानोतिनी भनेर साधारण मानिसले पनि हेपेको काम होस् वा आफूसँग भएको खुबीलाई अवचलन गरोस् त्यसले परमेश्वरको काममा अत्यन्तै बहुमूल्य प्रभाव पार्न सक्दछ।

सबै जीवनको स्रोत

जीवनको स्रोत तपाईंसँग छ, तपाईंकै ज्योतिमा
हामी प्रकाश देख्दछौं।
भजनसंग्रह ३६:९

सृष्टिका सबै थोक चाहे जीव होस् वा अजीव होस् परमेश्वरकै चाहना र शक्तिले जिउँदछ। तिनीहरू परमेश्वरबाट आएको जीवनबाट नै बाँचिरहेको हुन्छ र त्यसमा भरपर्दछ। चाहे स्वर्गका महान् स्वर्गदुत किन नहोस् वा सानोभन्दा सानो जीवात किन नहोस् तिनीहरू जीवनको स्रोतबाट नै अस्तित्व भइरहेको हुन्छ।

“परमेश्वर जीवनको स्रोत हुनुहुन्छ” भन्ने बाइबलको कथनलाई युवायुवतीहरूले बुझ्नु आवश्यक छ। उहाँ केवल सबैको स्रस्ता वा सृष्टिकर्तामात्र होइन जीवित रहने सबै बस्तुको निम्ति उहाँ जीवन हुनुहुन्छ। हामीले पाउने घाम, ताजा, मिठो हावा, शरीरलाई हृष्टपुष्ट राख्ने खाना र हाम्रो जीवनलाई सम्हालीराख्न चाहिने बल सबै उहाँकै जीवनबाट हामी पाउँदछौं। पापले गर्दा विध्वंस भएको तत्वहरूबाहेक परमेश्वरले दिनुहुने सबै उपहार वा बरदानहरू हामी जिउन, स्वस्थ हुन र हामीलाई आनन्दित हुनको निम्ति हो।

प्रकृतिका सबै थोकहरू रहस्यमय तरिकाले जिइरहेका हुन्छन्। जगतमा भएका अथाह नक्षेत्र र संसारहरू, गर्मी यामको हावामा तैरिरहने अणु किराहरू, खानाको निम्ति कराउने बचेराहरूको निम्ति खाना खोज्न जाने आमा चराहरूलाई चाहिने पखेटाहरू, फुल्ने कोपिला र फलका रूखहरू सबैलाई चाहिने जीवनको स्रोत परमेश्वरनै हुनुहुन्छ।

जुन शक्तिले प्रकृतिलाई समाली रहेको हुन्छ, त्यही शक्ति मानिसहरूमा पनि काम गरिरहेको हुन्छ। मुटुको धड्कनलाई चलाउने नियमहरू, शरीरलाई चाहिने जीवनको प्रवाहका नीतिहरू शक्तिशाली बौद्धिक परमेश्वरबाट नै निर्धारण गरेर चलनचल्तीमा आएका हुन्। प्रत्येक मानिसमा उहाँको अधिकार छ। उहाद्वारा नै जीवनको प्रवाह हुन्छ। उहाँसँग तालमेल गरेर चल्यो भनेमात्र काम सहीरूपमा चलनसक्छ र त्यसको सही मूल्याङ्कन हुन्छ। उहाँका सृष्टिका सबै थोकहरू थामी राख्ने सर्त एउटै हो-परमेश्वरबाट आउने जीवनलाई प्राप्त गरेर सम्हाली राख्नु र परमेश्वरको इच्छा अनुसार उहाँसँग तालमेल गरेर चल्नु। जब उहाँका शारीरिक वा भौतिक, मानसिक र नैतिक नीति वा व्यवस्थालाई अवज्ञा गरेर वा भङ्ग गरेर कोही चल्छ भने त्यस व्यक्ति वा थोक जगतको तालमेलसँग नमिल्ने गरेर चलेको हुन्छ।

परमेश्वरका नीतिहरू वा व्यवस्थाले सिकाएको कुराहरूलाई व्याख्या गर्न सिकने मानिसको निमित्त सारा प्रकृति नै उसको निमित्त उज्ज्वल हुनेछ। सारा पृथ्वी उसको निमित्त पाठ्यपुस्तक हुन्छ, उसको जीवननै उसको निमित्त स्कूल हुन्छ। जब मानिस प्रकृति र परमेश्वरसँग एकभएर चल्छ र सारा जगतलाई सम्हाली राख्ने व्यवस्था वा उहाँका नीतिहरू र तिनीहरूलाई उलङ्घन गर्दा आउने नतिजाहरूले मानिसको दिमागमा प्रभाव नपारि छोड्दैन साथै उसको चरित्रलाई ढाल्न पनि ती नै व्यवस्था वा नीतहरूलाई प्रयोगमा ल्याउँदछ।

प्रत्येक क्षण वा मिनेटमा परमेश्वरले हामीलाई हेरबिचार गर्नुहुन्छ

*परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ भनी जान। उहाँले नै
हामीलाई बनाउनुभयो, र हामी उहाँकै हौं, हामी
उहाँका प्रजा र उहाँको बगालका भेडाहरू हौं।”*

भजनसंग्रह १०० : ३

कुनै पनि मानवीय सोच, चिन्तन, असाधारणता वौद्धिक क्षमले सुसम्पन्न भएको व्यक्ति (जिनियस genius), दर्शन, वाद, विज्ञान र आविष्कारकले यस संसार कसरी सृष्टिभयो र त्यसको अस्तित्व कसरी खडा भयो भनेर चित्तबुझ्दो रूपमा व्याख्या गर्न सक्दैन। जीवनको रहस्यलाई कुनचाहिँ विज्ञानले व्याख्या गर्न सक्दछ र? हाम्रो जीवन परमेश्वरको बरदान हो। पृथ्वीको निमित्त जीवन उहाँको उपहार हो।

हाम्रो प्राकृतिक जीवन क्षणक्षणमा परमेश्वरको शक्तिले सुरक्षितराखिएको छ। तर यसलाई सिधै कुनै अलौकिक वा आश्चर्य तरिकाले सम्हाली राखेको छैन। तर यस जीवनमा पाएका विभिन्न आशिषहरूलाई हाम्रो क्षमताले भ्यायसम्म प्रयोग गरेर सम्हालिन्छ।

यस संसारमा मानव अवतार लिएर आउनुभएको मुक्तिदाताको विभिन्न आश्चर्य तथा अलौकिक कामले एउटा महत्त्वपूर्ण ज्ञानलाई औँल्याएको वा प्रकट गरिएको छ त्यो हो उहाँको शक्तिले नै मानिसहरूको निमित्त काम गर्दछ र समाल्छ साथै टुटिएको जीवनलाई उहाँले चङ्गाइ पार्नुहुन्छ। प्रकृतिका माध्यमहरूारा दिनदिनै, घन्टा घन्टामा र क्षणक्षणमा हामीलाई जीवित राख्न, हाम्रो भौतिक, मानसिक र आत्मिक जीवनको निर्माण गर्न र पुनर्स्थापित गर्न परमेश्वरले काम गरिरहनुभएको छ। जब हाम्रो शरीरको कुनै भागमा चोट लागेको छ भने त्यसलाई निको पार्ने प्रकिया तुरन्तै सुरु हुन्छ। त्यस चोटले विग्रिएको

भागलाई फेरि राम्रोसँग पुनर्स्थापित गर्न प्राकृतिक माध्यमहरू सक्रिय भएको हुन्छ। तर ती माध्यमहरूद्वारा जुन काम गरिन्छ ती माध्यमलाई चाहिने शक्ति परमेश्वरबाट नै उपलब्ध हुन्छ। जीवन दिने वा जीवित राख्ने सबै शक्ति उहाँद्वारा नै प्रवाह हुन्छ। जब कुनै मानिस रोगबाट निको हुन्छ, त्यो परमेश्वरबाट नै निको भएको हुन्छ। रोग, बिमार, महामारी, दुःखकष्ट, र मृत्यु सैतानको विद्रोही तत्व सक्रिय भएको कारणले हो। सैतान विध्वंसकारी हो; परमेश्वर पुनर्स्थापक र पुनर्जीवन दिने हुनुहुन्छ। जब हाम्रो र परमेश्वरको बीचमा के सम्बन्ध छ त्यो थाहा पायौं भने हामीले ठुलो आत्मज्ञान भएको महसुस गर्न सक्छौं।

हामी सबैको आ-आफ्नै व्यक्तित्व र पहिचान छ। एउटा व्यक्तित्व वा मानसिक क्षमता वा पहिचान अर्को व्यक्तित्व वा मानव मष्तिष्कमा मिसिन सक्दैन वा घुसाउन सकिँदैन। सबै मानिसहरूले आआफ्नै निर्णय अनुसार काम गर्नुपर्दछ। सबैले आ-आफ्नो अन्तरविवेक वा चेतनाको अधिनमा रहेर काम गर्नुपर्दछ। जब हाम्रो उत्तरदायित्व र प्रभावको प्रवाह गछौं त्यो परमेश्वरबाट नै आएको भनेर स्वीकार गर्नुपर्दछ। यो कुनै मानविय सामर्थ्यले होइन तर परमेश्वरबाटमात्रै उपलब्ध हुन्छ। यो शरीर मेरो हो मैले जे गर्न चाहन्छु त्यही गर्छु भन्ने इजाजत परमेश्वरले कसैलाई पनि दिनुभएको छैन। हामीहरूको खराब आनिबानी, जीवनशैली वा बानीव्यहोराले शारीरिक, मानसिक र आत्मिक जीवनलाई अपाङ्ग बनाउँदा परमेश्वरलाई शिद्ध र निर्मल हृदयले सेवा गर्न असम्भव हुन्छ। हाम्रो सम्पूर्ण जीवन र हामीमा भएका सबै शारीरिक, मानसिक, आत्मिक र मनोवेगहरू उहाँको हो र उहाँकै स्वामित्वमा राखिनुपर्दछ। प्रत्येक क्षण उहाँले हामीलाई हेरबिचार गर्नुहुन्छ, वास्ता गर्नुहुन्छ, यस जीवित यन्त्र वा मेशिनलाई सुचारुरूपले उहाँले नै राख्नुहुन्छ। यदि यस मानवीय यन्त्रलाई एक क्षणमात्र हाम्रै हातमा छोडियो भने हामी तत्कालै मर्नेछौं। हरतरहले सम्पूर्णरूपमा हामी परमेश्वरमा नै भरपरेर जिडरहेकाछौं।

यस संसारमा मानवीय जीवन भएर बाँच्नुको महान् लक्ष्य

स्वीष्ट येशूमा परमेश्वरको स्वर्गीय बोलावटमा
पाइने पुरस्कारको निम्ति निशानातिर आँखा
गाड्दै म जोडसँग अगि बढ्दछु
फिलिप्पी ३:१४

जब आदम सृष्टिकर्ताको हातबाट बनिए तब उनी निराकार नभएर उनी सृष्टिकर्ताको जस्तो शारीरिक, मानसिक र आत्मिक स्वभाव थियो। भनिएको छ, “परमेश्वरले मानिसलाई आफ्नै स्वरूप वा प्रतिमूर्तिमा बनाउनुभयो” (उत्पत्ति १:२७)। जब उनलाई परमेश्वरले जीवनको सास वा प्राण फुकिदिनुभयो तब उनी अमर होउनु वा कहिल्यै पनि नमरुनु भन्ने उहाँको लक्ष्य थियो। जति धेरै उनी बाँच्यो त्यति धेरै उनले परमेश्वरको रूपलाई प्रकट गर्नुपर्दथ्यो। समय बित्दै जाँदा उनले उनको सृष्टिकर्ताको महिमालाई अझ बढि पुर्णरूपले प्रतिबिम्बित गर्नुपर्दथ्यो। उनमा भएका शारीरिक, मानसिक, आत्मिक र मनोवेगका आयामहरूको उत्तरोत्तर प्रगती गर्न उनलाई खबी दिनुभएको थियो। उनमा भएका जोश, जाँगर आफूमा भएका सबै क्षमताहरूलाई निरन्तररूपमा बढाउँदै जानुपर्दथ्यो। उनको अथाह क्षेत्र खोला गरिएको थियो जुन उनले आफ्ना सबै खुबीहरूलाई प्रयोग गर्न सक्दथ्यो। यस पृथ्वीको महिमित सम्पदाहरूको खोजअनसुन्धान गर्ने अवसर उनलाई दिइएको थियो। देख्न सकिने जगतका रहस्यहरूलाई अध्ययन गर्न मानिसलाई आह्वान गरिएको थियो। यसलाई अय्युबको पुस्तकमा यसरी लेखिएको छ, “बादलहरू कसरी माथि आकाश मण्डलमा झुण्डि रहन्छन्? यो ता उहाँको अचम्मको वा रहस्यमय काम हो। परमेश्वर ज्ञानमा सिद्ध हुनुहुन्छ भनी के तपाईंलाई थाहा छ?” अय्युब ३७:१६ । आफ्नो सृष्टिकर्तासँग मुखामुख, मनैदेखि वा आत्मियतामा आदानप्रदान गर्नु

उनको निम्ति अत्यन्तै महान् अवसर थियो। यदि उनी परमेश्वरप्रति बफादार भएर बसेको भए वा उहाँको सरल आदेश पालन गरेको भए ती सबै उनको निम्ति सदाको निम्ति हुने थियो। अनन्तकालभरी उनले नयाँ नयाँ ज्ञानका भण्डारहरू उनले निरन्तररूपमा खोतल्न सक्थे, खुशी र आनन्दको ताजा मुहानहरू उनले पत्ता लगाउँदै जानसक्थे र ज्ञानबुद्धि, शक्ति र परमेश्वरको प्रेमको बारेमा उनको धारणा स्पष्ट हुँदै जान्थे। जति उनले धेरै सिक्थे त्यति उनले उनको सृष्टिकर्ता महिमालाई प्रतिबिम्बित गर्न सक्थे।

तर परमेश्वरको आदेशलाई भङ्ग गरेर उहाँको बिद्रोह गर्दा ती सबै अवसरहरू आदमले गुमाए। पापले गर्दा मानिसमा भएको परमेश्वरको स्वरूप वा प्रतिमूर्ति क्षतबिधत भयो र यथार्थमा ओझेलोमा नै पऱ्यो। मानिसको शारीरिक शक्ति कमजोर भयो, उसमा भएका दक्षता र खुबीहरू घट्न थाल्यो र उसको आत्मिकज्ञानको चक्षु अँध्यारो भयो। मानिस मृत्युको स्वामित्वमा रहन पुग्यो। यद्यपि, मानव जात आशारहित पारेर परमेश्वरले तमाशा हेरिरहनुभएन। परमेश्वरको अपार प्रेम, दया, सदाशयता र करुणाले मुक्तिको योजनाको तर्जुमा गरिएको थियो। यस संसारमा उसको निम्ति छोटो जीवन नै किन नहोस् त्यस योजनाको उपभोग गरेर अनन्त जीवनको स्वाद पाओस् भनेर सुपरिवेक्षणको समय प्रदान गरिएको थियो। मुक्तिको योजनाको लक्ष्य थियो र छ पनि: मानिसलाई उसको सृष्टिकर्ताको प्रतिमूर्तिमा पुनर्स्थापित गर्न, जुन सिद्ध शुद्ध र परिपक्क पारेर उसलाई सृष्टि गरिएको थियो त्यही स्थानमा उसलाई पुनर्स्थापित गर्न, उसको शारीरिक, मानसिक र आत्मिक उत्तरोत्तर बिकाश गर्न, र जुन उदेश्यले उसलाई सृष्टि गरिएको थियो त्यही उदेश्य पुरा गर्न। यो नै सबै शिक्षाभन्दा महत्त्वपूर्ण शिक्षाको लक्ष्य हो। जीवनको महान् लक्ष्य नै मानिसलाई मुक्तिको योजनामा समावेश गर्नु हो।

येशुलाई आदर गरेर उहाँको इज्जत राख्न, उहाँ जस्तै हुनु, उहाँको निम्ति काम गर्नु नै मानिसको जीवनको महान् महत्वाकाक्षा र सच्चिदानन्द वा अति आनन्द दिने लक्ष्य हुनुपर्दछ।

यस संसारमा हाम्रो जीवन केवल एकमात्र छ

दुःखको समय र वृद्धावस्था आउन अघि नै, जब तिमिले
भन्नुछौ, “यस समयमा मेरो मन लाग्दैन,” ती
समयभन्दा अघि नै आफ्नो युवावस्थामा
आफ्ना सृष्टिकर्ताको सम्झना गर।

उपदेशक १२:१

जीवन अत्यन्तै रहस्यमय र पवित्र छ भन्ने कुरो कहिल्यै पनि नभुल्नुहोस्। यो परमेश्वर आफैबाट प्रकट भएको हो। उहाँ नै सबै जीवनको स्रोत हुनुहुन्छ। अहिले नै हामीले पाएका समय र अवसरहरू अत्यन्तै बहुमुल्यको छ। यसलाई दिलैदेखि इमान्दार भएर सुधार्दै र प्रगति गर्दै लानुपर्दछ। जब हामीले पाएको जीवन र समय खेर फाल्छौं तब सदाको निमित्त खेर जानेछ।

हाम्रो सामु गम्भीर वास्तविकताहरू राखेर परमेश्वरले अनन्त जीवन राख्नुको छ। कहिल्यै नाश नहुने र अमर विषयहरूलाई बुझ्न र बुझिरहने अवसरहरू उहाँले हामीलाई प्रदान गर्नुभएको छ। हाम्रो क्षमताले भ्यायसम्म इमान्दारितासाथ व्यस्त राख्न हामीलाई बहुमुल्य र आदर्श सत्य हाम्रो सामु परमेश्वरले राखीदिनुभएको छ। यस संसारमा हामी चल्ने बाटो सुरक्षित र निश्चित होस्, प्रगति गर्दै जाओस् र अर्थमुलक सार्थक लक्ष्य लिएर हामी बाँचौं भनेर परमेश्वरले बाइबलबाट हामीलाई आत्मज्ञान दिनुभएको छ।

आफैले परिपक्वतरिकाले सृजनुभएको सानोभन्दा सानो बिउ उहाँले हेर्नुहुन्छ र सुन्दर फुल, झाङ्ग वा महान् विशाल रूखले त्यसलाई बेर्नुहुन्छ। त्यसरी नै यस संसारमा जन्मिने प्रत्येक व्यक्तिलाई भएका सम्भाव्यता र दक्षताहरू उहाँले हेर्नुहुन्छ। यस संसारमा हामी जन्मनुको लक्ष्य छ। हाम्रो जीवनको निमित्त परमेश्वरले हामीलाई

योजना दिनुभएको छ, उहाँले हाम्रो जीवनको नक्सा कोर्नुभएको छ। यस जीवनमा उच्च स्तरमा हामी पुगौं वा बिकाश गरौं भन्ने उहाँको चाहना हो।

हामी निरन्तर पवित्रतामा, आनन्दमा, खुशियालीमा र उपयोगात्मकरूपमा बढ्दै जाओस् भन्ने उहाँको चाहना छ। परमेश्वरले दिनुभएको पवित्र प्रतिभाहरू, बरदानहरू र खुबीहरूलाई उहाँको उपहार भनेर सराहना गर्न र उचितरूपमा प्रयोग गर्न सबैसँग क्षमता छ सो सबैलाई सिकाउनुपर्दछ। युवायुवतीहरूले आफ्नो जीवनको प्रत्येक क्षमता र खुबीलाई सक्रियरूपमा चलाओस् र प्रयोगमा ल्याओस् भन्ने परमेश्वरको इच्छा हो। यसै जीवनमा तिनीहरूले पाएका उपयोगीमूलक र बहुमूल्य समयमा रमाओस् भन्ने उहाँको चाहान हो। असल हुन र असल गर्न साथै भविष्यको निमित्त स्वर्गमा धन थुपार्न युवायुवतीहरूलाई अहिले नै अवसर दिइएको छ।

आफुले गर्ने सबै कामहरूमा, पाएका अवसरहरूमा निश्चार्थी भएर श्रेष्ठता, उच्च र आदर्श हाशिल गर्ने तिनीहरूको महात्वाकाँक्षा हुनुपर्दछ। तिनीहरूले येशु ख्रीष्टलाई नै अनुसरणीय उदाहरण वा नमुनाकोरूपमा हेरोस्। तिनीहरू उहाँकै आदर्शमा मोडिन आफूहरूलाई सुम्पिनु पर्दछ। उहाँले आफ्नो जीवनमा प्रकट गर्नु भएको पवित्र जीवनलाई तिनीहरूमा हृदयमा सजाइराख्नुपर्दछ। यस संसारमा रहेका प्राणीहरू जिउन उत्तम परिस्थिति वा वातारवारण खडा गर्ने काम प्रत्येक येशुभक्त युवायुवतीहरूको हो भनेर महसुस गर्नुपर्दछ। यही कामको निमित्त परमेश्वरले तिनीहरूलाई बोलाउनुभएको हो र यही काम तिनीहरूको अर्थमूलक लक्ष्य हुनुपर्दछ।

यस संसारमा हामीलाई केवल एउटामात्र जीवन छ। सबैले यो सोचेर चल्नु आवश्यक छ, मेरो जीवनलाई मैले कसरी लगानी गर्ने ताकि यसले सबैको हित र फाइदाको निमित्त उपयोगी हुन्छ? परमेश्वरको महिमाको निमित्त मैले मेरो शक्तिले भ्याएसम्म मैले कसरी काम गर्ने? म जे गर्छु त्यसले समस्त मानव जीवनलाई कसरी फाइदा पुऱ्याउन सक्दछ?

यस जीवनका पर्दाहरूको पछाडि

म अन्धाहरूलाई तिनीहरूले नचिनेको बाटोमा डोच्याउनेछु।
 तिनीहरूले नजानेको बाटोमा म तिनीहरूलाई बाटो
 देखाउँदै लानेछु। म तिनीहरूका अगि अध्यारोलाई
 उज्यालो र खाल्टारखुल्टी ठाउँलाई सम्म
 बनाउनेछु। यी कामहरू म गर्नेछु। म
 तिनीहरूलाई त्याग्नेछैनँ।

यशैया ४२:१६

संसारको इतिहासमा हुने राष्ट्रहरूको बढ्ने र देखापर्ने लेखाजोखामा, साम्राज्यहरूको उदय र पतन मानिसहरूकै कारणहरूमा भरपर्दछ भनेर सतहमा देखिन्छ। राष्ट्रहरूको उन्नती र अवनिति वा राष्ट्रहरूको निर्माण र पतनका विभिन्न घटनाहरू केही हदसम्म मानिसकै शक्ति, महत्वाकाँक्षा लहडबाजीको निर्णयमा हुन्छन् भनेर संसारका बुद्धिजीविहरूले सोचदछन्। तर परमेश्वरको वचनले ती राष्ट्रहरूमा भएका र भइरहेका उथलपुथललाई देखाउने छोपेको पर्दा उघार्दछ। त्यस पर्दा भित्र, पछाडि, माथि मानव चासो र शक्तिलाई संचालन गर्नेहरूको बीचमा भइरहेको भिडन्तको नाटक खेलिरहेको हामी देख्न सक्दछौं। त्यसमा खलनायक सैतान हो भने नायक परमेश्वर हुनुहुन्छ। सर्बदयालु, करुणामय, प्रेमिलो, सदाशयी सनातन सृष्टिकर्ता परमेश्वरले आफ्ना विभिन्न जीव तथा माध्यमहरूद्वारा चुपचाप र धैर्यतापूर्वक आफ्नो मनको इच्छाले काम गरिरहनुभएको बाइबलले उघारेको पर्दाबाट हामी देख्न सक्दछौं।

राष्ट्रहरूका झगडा, तिनीहरूमा हुने भाँडभैलो, तिनीहरूको उत्थान र पतन र पृथ्वीमा भइरहेको कारोबारमा स्वर्गदुतहरूको माथि

सिंहासनमा बस्नुहुने परमेश्वरले नै अझै अगुवाइ गरिरहनुभएको छ। प्रत्येक राष्ट्र र प्रत्येक व्यक्तिलाई परमेश्वरको महान् योजनाभिन्न रहेर के काम गर्ने भनेर उहाँले खटाउनुहुन्छ। कहिल्यै त्रुटी गर्नु नहुने परमेश्वरको हातमा रहेको नाप्ने यन्त्रले मानिसहरू र राष्ट्रहरूको क्रियाकलापलाई नापीरहनुभएको छ। प्रत्येक व्यक्ति वा राष्ट्रले आफ्नै आत्मनिर्णयले गर्दा आफ्नो भविष्य निर्धारण गरिरहेको हुन्छ। आफ्नो लक्ष्य सम्पन्न गर्न ती सबैमाथि परमेश्वरले नै प्रभुत्व गरिरहनुभएको छ। महान् म स्वयं हुँ भन्नु हुने परमेश्वरले संसारको इतिहासको रूपरेखा उहाँको वचनमा कोरिएको हामी पढ्नसक्छौं। विभिन्न भविष्यवाणीका सिक्कीहरूले एक एक गरेर विश्वको घटना वा इतिहास जोडिएको छ। विगतको अनन्त र भविष्यको अनन्तलाई औँल्याउँदै युगौँ युगमा आज हामी कुन दिर्घा छौँ भनेर बाइबलले नै हामीलाई बताउँदछ। त्यसको साथै भविष्यमा आउने कुराको अपेक्षा गर्न पनि बाइबलले नै सिकाउँदछ।

विगतका भविष्याणीहरू पुरा भइरहेको क्रम र बर्तमान समयसम्मको इतिहास बाइबलका पानाहरूमा कोरिएका छन्। त्यही क्रममा बाँकि सबै भविष्यवाणी पूरा हुनेछ भन्ने आश्वासन पनि बाइबलमै पाउँछौं। राष्ट्रहरूको इतिहासमा परमेश्वरको लक्ष्यले कसरी काम गरिरहेको छ र प्रकट गरिएका आउने घटनाहरूको हामी अध्ययन गर्नु आवश्यक छ। त्यसले गर्दा हामीले देखेका र नदेखेका थोकहरूको सही मूल्य र मान्यताको अनुमान हामी गर्न सक्दछौं, यस जीवनमा हाम्रो अस्तित्वको सही लक्ष्य के हो त्यो पनि हामी सिक्न सक्दछौं। जब यस संसारको पर्दा पछाडि परमेश्वरले काम गरिरहनुभएको छ भनेर बाइबलबाट देख्ने खुबी हामीमा हुन्छ तब यस जीवनमामात्र होइन अनन्त जीवनमा पनि हाम्रो जनमको लक्ष्य देख्न सक्ने हुन्छौं। त्यसको फलस्वरूप हामीलाई सुम्पिएको प्रत्येक थोकलाई सही र आदर्शतरिकाले उपयोग गर्न सक्ने कलाले हामी सुसज्जित हुनेछौं।

अवसर पाएकै बेलामा तपाईं अर्थमूलक जीवन जिउन सिक्नुहोस्

*तिम्रो हातमा जे काम छ त्यो आफ्नो पूरा शक्तिले गर,
किनभने चिहानमा, जहाँ तिम्री जान्छौं, त्यहाँ न त
केही गर्ने, न योजना गर्ने, न ज्ञान, न बुद्धि नै हुन्छ।*

उपदेशक ९:१०

मर्नु कुनै खेलाँची वा चानचुन कुरा होइन। यो गम्भिर विषय हो। तर त्यो भन्दा गम्भिर विषय त जिउनु हो। हामीले सोचेका प्रत्येक सोच, हामीले बोलेका प्रत्येक शब्द र हामीले गरेका प्रत्येक कामको लेखाजोखा हामीले दिनुपर्छ भन्ने कुरालाई गम्भिरतापूर्वक सोच्नु आवश्यक छ। अहिले नै परमेश्वरले दिनुभएको परिक्षण कालमा वा जिउनुदिनुभएको अल्पसमयमा जे गछौं त्यसको छाप अनन्तसम्म रहिरहनेछ। मृत्युले हाम्रो भौतिक शरीरलाई नाश गर्छ तर यसले हाम्रो चरित्रमा केही परिवर्तन गर्दैन। येशु ख्रीष्ट आउनुहुनेबेलामा हाम्रा मनिस्थिति, स्वभाव वा चरित्रहरू परिवर्तन हुँदैन; तर तिनीहरू सदासदाको निमित्त हामीमा निर्धारित भएर बसिरहेको हुन्छ।

सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट हुँ भनेर दावी गर्ने चर्चका प्रत्येक सदस्यहरूलाई म यो अनुरोध गर्न चाहन्छु कि तपाईंहरू सचमुचरूपमा इसाई वा येशुभक्त हुनुहोस्। तपाईंहरू येशू जस्तै हुनुहोस्। इसाई हुँ वा येशुको अनुयायी हुँ भनेर दावी गर्नेले आफ्नो व्यक्तिगत आय आर्जनमा आफु नखट्नु सुहाउँदैन। येशुले काम गर्नुभएको थियो, परिश्रम गर्नुभएको थियो, आफ्नो लागि होइन तर अरुहरूको निमित्त। यदि तपाईंहरू हृदयदेखि नै इसाई हौं भनेर देखाउन चाहनुहुन्छ भने येशुको अनुसरणीय उदाहरणलाई पछ्याउनुहोस्।

जागनुहोस, म तपाईंहरूलाई आह्वान गर्दछु। निन्द्राबाट उठ्नुहोस्! आफ्नै भरपोषणको निमित्तमात्र तपाईंहरूका दिमाग, हाड, माँसपेशीका बलहरूलाई परिचालन गर्नु ढिलो भइसक्यो। अन्तिम दिनमा स्वर्गको सम्पत्तिबाट आफुलाई बाँचित नगर्नुहोस्। क्रुसको बिजयको निमित्त हरदम प्रयास गर्नुहोस्, अरुहरूको दिमागमा परमेश्वरको दिव्यज्योति चम्काउनुहोस्। तपाईंका मित्रहरूको मुक्तिको निमित्त परिश्रम गर्नुहोस्। तपाईं अग्निज्वालमा परेर तपाईं परिक्षित हुनुभएको बेलामा त्यसले तपाईंलाई अडिग राख्नेछ।

यो पनि सोच्नुहोस्, जुन काम गर्न तपाईंलाई खटाइएको छ त्यो तपाईंको चाहना अनुसार नहुन सक्छ, तर हाम्रो निमित्त यो परमेश्वरको निर्णय हो भनेर स्वीकार गर्नुहोस्। चाहे हामीलाई मन परोस् वा मन नपरोस्, अहिले नै हाम्रो हातमा आएको प्रत्येक कामकर्तव्यलाई खुशीसाथ पालन गरौं। बाइबलले स्पष्टरूपमा बताउँदछ, “तिम्रो हातमा जे काम छ त्यो आफ्नो पुरा शक्तिले गर, किनभने चिहानमा, जहाँ तिमी जान्छौ, त्यहाँ न त केही गर्ने, न योजना गर्ने, न ज्ञान, न बुद्धि नै हुन्छ।”

निनभेमा गएर सुसमाचार सुनाऊ भन्ने परमेश्वरको चाहना हामीप्रति छ। त्यहाँको सट्टा योप्पा व कर्पनुममा हामी गर्यौं भने उहाँ खुशी हुनेछैन। हाम्रा पाऊहरू कतातिर लान्छ त्यतातिर लैजान दिन परमेश्वरको कारणहरू छन्। हामी जहाँ जान परमेश्वरले अचानुभएतापनि त्यहाँ कोही न कोही हुनसक्छ जहाँ हाम्रो आवश्यकता छ।

हामीले जुनसुकै काममा लागेतापनि परमेश्वरको वचनले हामीलाई यो सिकाउँदछ, “जोशमा पछि नहट वा काममा अल्छी नहोऊ।” पवित्र आत्मा प्रज्वलित होओ, प्रभुको सेवा गर्दैरहो। “रोमी १२:११ किनभने” यो जानेर कि तिमीहरू आफ्ना उत्तराधिकार इनामको रूपमा पाउनेछौ। तिमीहरू प्रभु स्त्रीष्टको सेवा गरिरहेका छौ। कलस्सी ३:२४

स्वर्गको ढुकुटीमा आँखा लगाउनु

यसकारण यदि तिमीहरू स्वीष्टसँग जिइउठाइएका
छौ भने माथिका कुराहरूको खोजी गर, जहाँ
स्वीष्ट हुनुहुन्छ, र परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि
बस्नुभएको छ। माथिका कुरामा मन लगाओ।
पृथ्वीमा भएका कुरामा होइन।
कलस्सी ३:१-२

प्रभुले मानिसको मोल समय, अनन्त जीवन, पृथ्वी र स्वर्गको तुलनासँग गन्नु हुन्छ। अर्थात् परमेश्वरको सामु मानिस कतिको मुल्यवान छ भने उहाँको अगाडि मानिस पृथ्वी र स्वर्गको मुल्य वा मोल जतिकै छ। त्यस परिप्रेक्ष्यमा यस संसारका धनसम्पत्ति केही पनि होइन। प्रभुले हामीलाई यो आदेश दिनुभएको छ: “धुत्ने (वा लुटेर खाने काममा भर नपर), र चोरेको वा (भ्रष्टाचार गरेर कमाएको) सामानमा अभिमान नगर। तिम्रो धन-सम्पत्ति बढ्यो (वा तिमी धनी भयौ) भने त्यसमा आफ्नो हृदय नलगाओ।” भजनसंग्रह ६२:१० रूपान्तरित। धनसम्पत्ति नकमाउ भनेर परमेश्वरले भन्नुभएको छैन तर त्यसलाई अरूको भलाइ र परमेश्वरको इज्जत थाम्न प्रयोग गरियो भन्ने त्यसको आफ्नै ठुलो मोल वा मान्यता हुन्छ। तर आफ्नो ढुकुटीमा भएको कुनै पनि सांसारिक धनसम्पत्ति आदिको निमित्तमात्र तपाईं बाँच्नु हुँदैन, त्यसलाई तपाईंले भगवान वा ईश्वर भनेर पुजा गर्नुहुँदैन न त मेरो उद्धारक, रक्षक र इज्जत मेरो सम्पत्ति नै हो भन्ने मनस्थितिमा तपाईं नरहनुहोस्।

यस संसारमा मानिसहरू थोरै समयको निमित्तमात्र छन्, तर परमेश्वरले तिनीहरूको प्रत्येक क्षणलाई उहाँले एक वा अर्को तरिकाले

परिक्षा वा परिक्षण गरिरहनुभएको हुन्छ। स्वर्गमा भएका अथाह ढुकुटी वा सम्पत्तिहरू तिनीहरूमाथि खन्याएर वा तिनीहरूबाट उहाँको निगाहा वा आशिषहरूलाई वापस लिएर वा रोकेर उहाँले तिनीहरूलाई परिक्षा गर्नुहुन्छ। धनीहरूलाई धनसम्पत्ति उपलब्ध गराउनु भएर उहाँले तिनीहरूबाट यो अपेक्षा गर्नुहुन्छ कि त्यसद्वारा तिनीहरूले सबै थोक दिनुहुने परमेश्वरलाई प्रेम गरोस् र आफ्ना छिमेकी वा अरू मानव प्राणीलाई आफु जस्तै प्रेम गरोस्। तिनीहरूले पाएका सम्पत्तिलाई कसरी प्रयोग गरिरहेका हुन्छन् त्यसले नै तिनीहरूले परमेश्वर र अरूहरूलाई प्रेम गरिरहेको छ वा छैन भनेर प्रमाणित गरिरहेको हुन्छ। जब मानिसले आफुमा भएका पैसा वा धनहरूलाई उचितरूपमा प्रयोग गरियो भने परमेश्वर खुशी हुनुहुन्छ; अनि उसमा भएको अलिकतिमा धेरै थपेर उसलाई बढि जिम्मेवारी दिनुहुन्छ।

यस संसारका कतिपय मानिसहरू संसारिक जीवनमानै झुमिरहने हुन्छन्। अनि तिनीहरूसँग नभएको थोकको निम्ति तिनीहरू हुर्कने चाहना गर्दछन्। तिनीहरू आफ्नै बानीव्यहोसाले घचेटिएर र प्रत्येक सोच र लक्ष्यलाई परिचालन गरेर भविष्यको निम्ति धन थुपाउँछन्, जब तिनीहरूको उमेर ढल्कन्दै जान्छन् तब अझ धेरै सम्पत्ति थुपार्न र फाइदाको निम्ति प्रयत्न गरिरहन्छन्।

तर तिनीहरूमा भएका उर्जा, बल, महत्वाकाँक्षा वा दृढता, संसारमा पाउन अनेकौँ शक्ति, मान, मर्यादाको पछिमात्र दगुर्ने तिनीहरूको चाल गलत लक्ष्य वा नियतले भइरहेको हुन्छ। हामीसँग भएको प्रत्येक स्रोत र साधन, शारीरिक-मासिक-आत्मिक बल, खुबी, दक्षता र सम्पन्नता स्वर्गको अमर जीवनको निम्ति सकेसम्म उच्च स्तरमा लगानी गर्न सक्छौँ। स्वर्गको अथाह महिमा वा इज्जत सकेसम्म धेरै तरिकाले उचाल्न तिनीहरूलाई प्रयोग गर्न सकिन्छ। यस भौतिक संसारमा क्षणिकको निम्ति बाँच्ने मानिसको लगनशीलता र आफ्नो सबै बलहरू प्रयोग गरेर आफ्नो ढुकुटीमा धन थुपार्न प्रत्येक मौकालाई

प्रयोग गरिरहेको हुन्छ। परमेश्वरका छोराछोरीहरू हौं भनेर दावी गर्नेले तिनीहरूबाट पाठ सिक्नुपर्दछ, र त्यो पाठ परमेश्वरको महिमा, इज्जत, मानको निम्ति प्रयोग गर्दै अनन्त जीवनमा आफुहरूलाई हिस्सेदार बनाइ राख्नुपर्दछ। यस संसारका मानिसहरू परमेश्वरका जनहरू वा आत्मज्ञान पाएका भक्तहरूभन्दा बढि बुद्धिमानी छन्। सांसारिक मोहमामात्र फस्नेहरूले संसारबाट भाऊ खोज्न, सम्पन्न हुन, प्रतिष्ठा जोगाउन र प्रतिस्पर्धामा माथिरहन आफ्ना सारा बल, स्रोत र साधनाहरू जोशिलो पाराले प्रयोग गरिरहेका हुन्छन्। ओहो, तिनीहरूमा भएको अलिकति पनि जोश र जाँगर स्वर्गको ढुकुटीको निम्ति परिश्रम गर्नेहरूमा अलिकतिमात्र भएको भए के हुन्थ्यो होला?

मृत्युको तीर

तिनीहरू बुद्धिमान् भएर यो कुरो बुझ्न सक्ने भएको भए,
र तिनीहरूको अन्त के हुन्छ सो देखेको भए के हुने होला?
व्यवस्था ३१:१९

मानिसहरूका छोराछोरीहरू दुःख पाओस् वा चित्त दुखोस् भन्ने परमेश्वरको चाहना नै होइन। बिलाप ३:३३ तर उहाँले तिनीहरूलाई अनुशासनमा रहन दुःखकष्ट आउनबाट कतिपय समयमा रोक्नुपनि हुन्छ। उहाँ हामीलाई अति प्यार गर्ने पिता जस्तै हुनुहुन्छ। भजन १०३:१३,१४ मा परमेश्वरको भावना यसरी लेखिएको छ, “जसरी बाबुले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई टिठ्याउँछन् वा हप्काउँछन्, त्यसरी नै उहाँका भय मान्नेहरूलाई परमप्रभुले टिठ्याउनु वा हप्काउनुहुन्छ। किनभने उहाँ जान्नुहुन्छ, हाम्रो सृष्टि कसरी भएको हो, हामी धूलो मात्र हौं भनी उहाँ समझ्नुहुन्छ।” हाम्रो हृदय र प्रत्येक नियत उहाँले जान्नुहुन्छ। प्रत्येक मानिसको आत्माले सोचेको गोप्य कुरा उहाँले पढ्नुहुन्छ। सुरुदेखि अन्तसम्म सबै थोक उहाँलाई थाहा छ। यस संसारमा आउने भयानक दुःखकष्ट वा आगोको ज्वालामा पर्नुभन्दा पहिले धेरै मानिसहरूलाई उहाँले सुताएर सुरक्षित राख्नुहुन्छ।

यदि संसारको मुक्तिदाता परमेश्वरको पुत्रले यो प्रार्थना गर्नुभयो भने, “हे मेरा पिता, हुन सक्छ भने, यो कचौरा मबाट हटोस्। तर पनि मैले इच्छा गरेबमोजिम होइन, तर तपाईंले इच्छा गर्नुभएबमोजिम होस्” (मत्ती २६:३९) हामी जस्तो मरणशील मानिसले परमेश्वरको चाहना र बुद्धिमा त्यही किसिमले समर्पण गर्नु कतिको उचित हुनसक्छ होला! यस संसारमा हाम्रो जीवन केवल क्षणभरको निमित्तमात्र हो। हामीलाई

यो थाहा छैन कि मृत्युको वाणले हाम्रा मुटुहरूमा कहिले आक्रमण गर्ला। हाम्रा सांसारिक चासो र संसारमा भएका श्रीसम्पत्तिलाई कहिले कुनबेला त्याग्नुपर्छ सो हामीलाई थाहा छैन। हाम्रो सामु अनन्त जीवन फैलिएको छ। यस संसारलाई छोपी राख्ने पर्दा उधारिनै लागेको छ। थोरै वर्षहरूभित्रै यस संसारमा जिइरहेको प्रत्येक व्यक्तिले यो आदेश सुन्न वाध्य हुनेछः” “दुष्ट काम गर्नेले दुष्ट काम गरिरहोस्, अशिल काम गर्नेले अशिल काम गरिरहोस्, धर्मात्माले धार्मिक कार्य गरिरहोस्, र पवित्र जनचाहिँ पवित्र नै भइरहोस्।” प्रकाश २२:११।

के हामी तयार छौं? के हामीले परमेश्वरसँग चिनापर्ची गर्‍यो ? उहाँ स्वर्गको शासक हुनुहुन्छ, उहाँ विधिविधानहरू दिनुहुने हो। के उहाँसँग उहाँको प्रतिनिधि भएर आउनुहुने येशू ख्रीष्टमा तपाईँ गाभिनु भएको छ? जब यस संसारमा हाम्रो जीवनको काम सिद्धिन्छ तब हाम्रो अनुसरणीय उद्धारकर्ता येशूले जस्तै यो दावी गर्न सक्छौं कि, “जुन काम तपाईँले मलाई दिनुभयो, पूरा गरी तपाईँलाई पृथ्विमा मैले महिमित तुल्याएको छु। अब हे पिता, संसारको सृष्टि हुन अघि तपाईँको सम्मुख मेरो जुन महिमा थियो, त्यसैले आफ्नो उपस्थितिमा मलाई महिमित पार्नुहोस्। “संसारबाट जुन मानिसहरू तपाईँले मलाई दिनुभयो, तिनीहरूलाई तपाईँको नाउँ मैले प्रकट गरिदिएको छु। तिनीहरू तपाईँका थिए, अनि तपाईँले तिनीहरू मलाई दिनुभयो, र तिनीहरूले तपाईँको वचन पालन गरेका छन्।”युहन्ना १७:४-६?

हामीहरूलाई हामीहरूबाट र संसारको थोकहरूबाट आकर्षित नगराउन परमेश्वरका स्वर्गदुतहरू प्रयत्नशील छन्। तिनीहरूको परिश्रम हामीले खेर नफालौं।

छायाँहस्मा प्रकाश

उहाँले दुःख ल्याउनुभए तापनि आफ्नो असंख्य दया तथा
करुणाहरू देखाउनुहुनेछ, किनभने उहाँले मानिसका
सन्तानलाई स्वच्छाले दुःख दिनुहुन्न न त
मन दुखाउनु नै हुन्छ।
विलाप ३:३१-३३

जब मेरो जेठो छोरो सोऱ्ह वर्षको थियो तब ऊ धेरै बिरामी भयो। (एलेन जी ह्वाइटको आफ्नो पीडाको बारेमा व्यक्तिगत अनुभव लेखिछन्। उहाँका जस्ता प्रियजनहरू गुमाउनेहरूको सान्त्वनाको निम्ति यो लेखिएको हो।-सङ्कलनकर्ताहरू)। उसका मामिला एकदम गम्भिर थियो। आफ्नो अवस्था चिन्ताजनक थियो भनेर उसलाई थाहा थियो। हामीलाई उसको ओछ्याननिर बोलाएर यो भन्यो, “बुबा, आमा, आफ्नो जेठो छोरोबाट अलग हुनुपर्दा तपाईंलाई धेरै कठिन हुनेछ। यदि मेरो जीवन बचाउन परमेश्वरले चाहनुहुन्छ भने म खुशी हुनेछु। यदि मैरै भलाइको निम्ति र उहाँको महिमाको निम्ति म मर्नुपर्छ भने म संतुष्ट हुन्छु। बुबु तपाईं एकलै र आमा तपाईं एकलै भएर प्रार्थना गर्नुहोस्। अनि मेरो उद्धारकर्ताको चाहना अनुसार तपाईंहरूले जवाफ पाउनुहुने, जसलाई तपाईंहरूले प्रेम गर्नुहुन्छ र म पनि गर्दछु।” यदि हामी संगसँगै प्रार्थना गर्थौं भने हाम्रो पीडा बढ्नेछ, र परमेश्वरले दिन चाहनुभएको जे उत्तम छ त्यो हामीहरूले माग्नेछौं भनेर उसलाई थाहा थियो। हामीले प्रार्थना गर्थौं तर हाम्रो छोरो निको हुनेछ भन्ने कुनै प्रमाण देखिएन। हाम्रो मुक्तिदाता येशुमाथि पूरा भरोसा राखेर उसको देहान्त भयो। उसको मृत्यु हाम्रो निम्ति ठूलो धक्का भएको थियो। तर मृत्युमा पनि हाम्रो विजय भएको थियो; किनभने उसको जीवन

परमेश्वरको स्त्रीष्टमा लुकिएको थियो।

मेरो जेठो छोरोको मृत्युभन्दा पहिले, मेरो सानव बालक मरणासन्न भएको थियो। हामीले प्रार्थना गर्यौं, र परमेश्वरले हाम्रो प्यारो बालकलाई बचाउनुहुनेछ। तर उसको मृत्युमा हामीले आँखा चिम्लिनुपर्‍यो, र उसलाई येशूमा बिश्राम दियो। जब जीवनदाता आउनुहुनेछ उहाँले प्रिय जनहरूलाई बिउँताउनुहुनेछ र अमर जीवन दिनुहुनेछ।

अनि मेरो श्रीमान जो येशूको विश्वासिलो र भरपर्दो सेवक हुनुहुन्थ्यो र मलाई छट्टिस वर्षसम्म साथ दिनुभएको थियो, उहाँलाई पनि मबाट छुटाएर लानुभयो। अब परिश्रम गर्न एकलै छोडिएको थियो। उहाँ येशूमा बिश्राम लिइरहनुभएकोछ। उनको चिहानमा मैले आँशु बगाउन सकिदैन तर उनीबिना म कस्तो एकलो भएको छु। म उनलाई धेरै मिस गर्छु। हामीले तिनीहरूलाई भेट्नेछौं र स्वर्गिय स्थानहरूमा तिनीहरूलाई हामीले चिन्नेछौं। तपाईंको भरोसा परमेश्वरमा राख्नुहोस्, र नडराउनुहोस्।

प्रभुमा मर्ने हाम्रा धन्य प्रियजनहरू

अनि स्वर्गबाट आएको यस्तो आवाज मैले सुनें, “यो लेखः
अब उप्रान्त प्रभुमा मर्नेहरू धन्यका हुन्।” आत्मा भन्नुहुन्छ,
“हो, तिनीहरूले आफ्नो-आफ्नो परिश्रमबाट आराम
पाउनेछन्, किनकि तिनीहरूका काम
तिनीहरूका पछि लाग्नेछन्।”

प्रकाश १४:१३

तपाईंहरूले के भन्ने त्यो बोली मसंग छैन। (श्रीमती गुमाउने श्रीमानलाई र आफ्ना आमा गुमाउने छोराछोरीहरूले सान्त्वना दिन एलेन जी ह्वाइटले व्यक्त गर्छिन्)। तपाईंको श्रीमतीको देहान्त भएको खबर सुन्दा मलाई ठुलो धक्का भएको थियो। न त त्यसबेला न त अहिले त्यो खबर बिश्वासै गर्न नसक्नेभएकी छु। गत हप्ताको साबथ बेलुकीमा परमेश्वरले मलाई यो दृश्य देखाउनुभएको थियो...

उनलाई प्रभुले लालमोहर लगाएको मैले देखे। परमेश्वरको आवाजले उनी उठेकी थिइन्। उनी १४४,००० सँगै थिइन्। उनको निमित्त हामी शोक गर्नुपर्ने कारण मैले देखिँनँ। कालरात्री वा सङ्कटको समयमा उनी बिश्राम लिने भएकी थिइन्। उनी हामीसँग रहन नसकेकोलेमात्रै हामी शोक गर्नसक्दछौं, तर उनको मृत्यु उनकै असलको निमित्त थियो।

म भाइ एफलाई र तपाईंका छोराछोरीहरूलाई म आह्वान गर्दछु कि येशुलाई भेट्न तयार हुनुहोस्। ती छोराछोरीहरूले तिनीहरूको आमाले भेट्ने छन् र कहिल्यै पनि छुट्टिने छैन। ओ, छोराछोरीहरू हो, जब तिमीहरूको आमा तिमीहरू छुट्टिनुभन्दा अघि तिमीहरूसँग रहँदा तिमीहरू विश्वासमा अडिग भएर बस्नु भन्ने उनको विश्वासिलो

वचन के सम्झिरहेका छौं? परमेश्वरसँग गरिएका उनका प्रार्थनाहरू र तिमीहरूलाई दिएका अर्तिहरू के जमिनमा पानी पोखाएझैं पोखाउने? येशुलाई भेट्न तयार होऊ, र सबै ठिक हुनेछ। तिमीहरूको हृदयहरू परमेश्वरमा सुम्प र जबसम्म तिमीहरूले येशुलाई प्रेम गर्छौं भन्ने महसुस हुँदैन तबसम्म विश्राम नलेऊ। प्रिय भाइ, तपाईं कम्मर कस्नुहोस् र तपाईंले आफ्नी प्रिय श्रीमती गुमाउनुपर्दा भोग्नु परेको पीडालाई परमेश्वरले सम्मालुन भनेर हामीले परमेश्वरसँग प्रार्थना गरेका छौं। परमेश्वर तपाईंसँग हुनुहुनेछ र उहाँले तपाईंलाई उचाली राख्नुहुनेछ। केवल उहाँमा विश्वासमात्र गर्नुहोस्....।

आशा नभएकाहरू जस्तै शोक नगर्नुहोस्। चिहानले केवल थोरै समयको निम्तिमात्र उनलाई दवाइ राख्न सक्छ। प्रिय भाइ, परमेश्वरमा आशा राख्नुहोस् र हँसिलो हुनुहोस्, केही क्षणमै तपाईंले उनलाई भेट्नुहुनेछ। तपाईं र तपाईंका परिवारमाथि परमेश्वरको आशिषले विश्राम पाओस् भनेर हामी निरन्तररूपमा प्रार्थना गर्नेछौं। परमेश्वरनै तपाईंको सुर्य र सुरक्षाकवच हुनुहुन्छ। यस गहिरो शोक, पीडा, कष्ट र परीक्षामा उहाँ तपाईंकै साथमा उभिनुहुनेछ। तपाईंमा आएको परिक्षा सहनुहोस् र महिमाको मुकुट पाउनुहोस्। त्यो मुकुट तपाईंको प्रिय सहयात्रीसँग येशु आउनुहुँदा पाउनुहुनेछ। सत्यमा अडिग हुनुहोस्, र उनीसँगै तपाईंले महिमा, सम्मान, अमर र अनन्त जीवनको मुकुट पाउनुहुनेछ।

मानिस केवल मरणशील प्राणी हो

के मरणशील मानिस परमेश्वरभन्दा बढी धर्मी ठहर्न सक्छ?
के कुनै प्राणी आफ्ना सृष्टिकर्ताभन्दा पवित्र हुन सक्छ?
अय्यूब ४:१७।

मानिस केवल मरणशील प्राणी हो। कतिपय मानिसले येशुको खाँचो छैन, मेरो आफ्नै बुद्धि भए पुग्छ, म आफ्नै खुट्टामा उभिन सक्छु भनेर फाइफुट्टी लगाए तापनी त्यो मानिस केवल मरणशील हो।

हाम्रो भौतिक जीवन चाहे अनन्त वा अमर होस्, त्यो परमेश्वरको निमित्त हो, जो जीवनदाता हुनुहुन्छ। त्यो जीवन लिनुदिनु उहाँको हातमा छ। आफ्नो जीउने प्राणलाई मानिसले नियन्त्रण गर्न सक्दैन।

मानिस अमर छ वा भौतिक शरीर मरेपनि ऊ कुनै न कुनै किसिमले जीवित भइरहन्छ भनेर बाइबलमा कतै पनि सिकाउँदैन। अमरत्व परमेश्वरकोमात्र गुण वा चरित्र हो।

मानिस मरेपनि उसको आत्मा स्वतः जीवित भइरहन्छ वा मृत्युमा ऊ सचेत भइरहन्छ भन्न शिक्षा मुलभुत गलत शिक्षा हो। मानिस मरेपछि नर्कको आगोमा अनन्तसम्म यातना पाइरहन्छ भन्ने शिक्षा बाइबलले सिकाएको भन्दा बिपरित छ। यो तर्कयुक्त छैन न त यसमा कुनै मानवीयता नै छ। यो शिक्षा हाम्रो मानवीय भावना विपरित छ। यी कुराहरूमा बाइबलले के भन्दछ? मानिस मरेपछि उसको मृत्युको अवस्थामा सचेत हुँदैन भन्ने कुरो राजा दाउदले सरासर यसरी व्यक्त गर्दछन्: “जब तिनीहरूको सास निस्कन्छ, तब

तिनीहरू माटोमा मिलिहाल्छन्। त्यही दिन तिनीहरूका योजना वा सोचबिचारहरू पनि नष्ट हुन्छन्। स भजनसंग्रह १४६:४ ।

आफु मर्नेछु भनेर राजा हिजिकियाहले थाहा पाएपछि उनी धुरुधुरु रोएर प्रार्थना गरेका थिए। अनि परमेश्वरले उनलाई थप पन्द्र वर्ष आयु दिनुभयो। परमेश्वरको महान् कृपाको निम्ति आभारित राजाले उहाँको स्तुति र प्रशंसा गरेका थिए। उनी अतिनै आनन्दित किन भएको भनेर आफ्नो भजनमा उनले व्यक्त गर्दछन्: “चिहान वा पातालले तपाईंको प्रशंसा गर्न सक्दैन। मृत्युले तपाईंको प्रशंसा गर्न सक्दैन। खाइलमा जानेहरूले तपाईंका विस्वस्त आशा गर्न सक्दैनन्। जीवित, जीवितले मात्र तपाईंको प्रशंसा गर्छ, जसरी आज म गरिरहेछु।” यशैया ३८:१८-१९ । प्रायजसो चाहे कतिपय इसाई नै किन नहुन् सबै लोकप्रिय धर्म वा धार्मिक शिक्षाले मरेका धर्मीहरू स्वर्गमा छन्, स्वर्गको आनन्दमा रमाइरहेका छन् र अमर जिब्रोले परमेश्वरको स्तुति गरिरहेका छन् भनेर सिकाउँछन्। तर आफू मरेपछि तत्कालै त्यस्तो सुखबिलास र आनन्दको स्वर्गमा उनी गएर रमाएर बस्नेछन् भन्ने दृष्टिकोण राजा हिजिकियाको थिएन।

आदरणीय पुर्खा राजा दाउदको मृत्युपश्चातको बारेमा पत्रुसले पेन्तिकोष्ट समयमा ठोकुवा गर्छन्, “भाइ हो, हाम्रा पुर्खा दाउदको विषयमा म तपाईंहरूलाई निश्चयतासाथ भन्न सक्छु, कि उनी मरे र गाडिए, अनि आजको दिनसम्म उनको चिहान छँदैछ।” प्रेरित २:२९ अनि उनी थप्दछन्, “किनकि दाउद त स्वर्गमा उक्लेर गएनन्, तर उनी आफैले भन्दछन्, ‘परमप्रभुले मेरा प्रभुलाई भन्नुभयो, तिमी मेरो दाहिने हातपट्टि बस’ (प्रेरित २:३४ रूपान्तरित)। पुनरुत्थान नहुञ्जेल दाउद चिहानमै छ भन्ने धारणाले धर्मीहरू मरेपछि तत्कालै स्वर्ग जाँदैनन् भनेर प्रमाणित गर्दछ। “येशूको आगमनको बेलामा पुनरुत्थान हुने र ख्रीष्टको पुनरुत्थानको गुणले गर्दामात्रै दाउद परमेश्वरको दाहिने हातमा बस्न सक्नेछ।

मानिस मरेपछि उसको अवस्था

हामीहरू मर्नेछौं भनी जीवितहरूले जान्दछन्, तर मरेकाहरूले त केही पनि जान्दैनन्। तिनीहरूका निम्ति केही प्रतिफल हुँदैन वा इनाम पाउँदैन। तिनीहरूको स्मरणशक्ति पनि गायब हुन्छ। तिनीहरूका प्रेम, घृणा, ईष्या सबै लोप भएका हुन्छन्। सुर्यमुनि गरिएको कुनै काममा तिनीहरूको फेरि कहिल्यै भाग हुँदैन।

उपदेशक ९:५-६

मानिस अमर छ वा मरेपछि उसको अस्तित्व कुनै न कुनै रूपमा कायम रहन्छ वा उसको आत्मा मर्दैन भन्ने शिक्षा रोमन क्याथोलिक चर्चले सिकाएका धेरै गलत शिक्षाहरूमा यो पनि एक हो। यो मुर्तिपुजा गर्ने धर्महरूबाट ल्याएर इसाई धर्ममा गाभिएको शिक्षा हो। इसाई धर्मको प्रख्यात सुधारक मार्टिन लुथर, जो एक फेरा रोमन क्याथोलिक चर्चको विद्धान फादर थिए, आफैले त्यस मामिलामा यसरी लेखिएका थिए, “रोमन क्याथोलिक चर्चले राक्षसी दन्त्यकथाहरूलाई भित्र्याएर पोपद्वारा जारी गरेको गोबरको थुप्रो हो।” मरेकाहरूलाई केही पनि थाहा हुँदैन वा तिनीहरू अचेत अवस्थामा हुन्छन् र तिनीहरूको सोचबिचार वा विवेक पनि मरेको हुन्छ भन्ने उपदेशकको पुस्तकमा सोलोमनका भनाइलाई इसाई सुधारक मार्टिन लुथरले यसरी व्यक्त गर्दछन्, “मरेकाहरू सुतिरहेको हुन्छ र तिनीहरूलाई केही थाहा हुँदैन भनेर सोलोमनले ठोकुवा गरेका थिए। मरेकाहरू चिहानमै परिरहेकाहुन्छन्। तिनीहरूलाई दिनरात वा वर्षहरूको बारेमा केही थाहा हुँदैन। तर जब तिमीहरू ब्युँझिन्छन् वा व्युँझ्याइनेछन्, तब तिनीहरू सुतेको एक मिनेट वा एक छिनमात्र भएको अर्थात् झमक्क निदाएकोमात्र रहेछ

भनेर तिनीहरूले महसुस गर्नेछन्।“

बाइबललाई अनुवाद गरको कारणले रोमन क्याथोलिक चर्चले जिउँदै जलाइका शहीद टिन्डेलले मानिस मरेपछिको अवस्थालाई सम्बोधन गर्दै लेखेका थिए, “म खुलारूपमा यो स्वीकार गर्दछु कि मरेकाहरू स्वर्गमा येशूको पुर्ण महिमामा रहिरहेका छन्, जहाँ पतित नभएका स्वर्गदूतहरू छन्, भन्ने शिक्षामा म विश्वास गर्दिन। यो मेरो विश्वासको आधार नै होइन न त हुनुनै पर्दछ।“ यदि मरेका धर्मीजनहरू स्वर्गमा सिधै जान्छन् भन्ने शिक्षा वा दर्शनलाई विश्वास गरियो भने येशू आउनुहुँदा मरेकाहरू नाश नहुने भौतिक अवस्थामा पुनरुत्थान हुन्छन् भनेर प्रचार गरिने विद्या बेकारको हुन्छ।“

मानिस मरेपछि रोमन क्याथोलिक चर्च र अन्य धर्महरूले सिकाएको लोकप्रिय विद्या यो छ: “यस संसारबाट मुक्त भएका धर्मीहरू स्वर्गमा सिधै जान्छन्, यस संसारमा के भइरहेका छन्, ती सबै कुराहरूमा तिनीहरू सजग रहन्छन्। तिनीहरूले छोडिएका प्रिय जन र मित्रहरूको गतिविधिको बारेमा तिनीहरूलाई थाहा हुन्छ।“ तर यदि यहाँ बाँचिरहेका प्रियजन, मित्र वा अरु मानिसहरूनै किन नहुन्, यदि तिनीहरू दुःखकष्ट, पीडा तथा यातनामा छन् भने स्वर्गमा रहने ती सन्त भनाउँदाहरू नै किन नहुन्, तिनीहरू स्वर्गमा कसरी खुशी र आनन्दित हुन्छन् र? तिनीहरूको निमित्त के बाँचिरहेका मानिसहरू दुःख पाइरहेको खुशीको स्रोत हुन्छ र? तिनीहरू शोक, निराश र पीडादायी जीवन बिताइरहेका छन् भनेर हेरिनुपर्दा के तिनीहरू स्वर्गमा रमाएर बस्न सक्छन् र? फेरि त्यसैबखत जब दुष्ट मानिसकै किन नहोस् सास त्यागेर मरेको लगत्तै उसको आत्मा भौतिकरूप धारण गरेर नर्कको भट्टीमा भतभती पोलेर निरन्तररूपमा यातना पाइरहेका छन् भन्ने धर्मको नाउँमा इसाई जगतमा भित्राइएका अमानवीय र क्रूर धारणा कस्तो वाक्क लाग्दो वा बिरोधाभासको छ! ती स्वर्गमा गएका भनाउँदाहरूले कस्तो गहिरो पीडामा रहेको

होला जब आफ्ना प्रियजन र मित्रहरू मर्न तयार नभएका तर मरेर अनन्तको पाप र दर्दनाक पीडादायी र आतङ्कित यातना भोगरहेका छन् भनेर टुलुटुलु हेरिरनुपर्दा!

आफ्ना विश्वासी जनहरूको मृत्युलाई निन्द्रा भनेर येशूले ठोकुवा गर्नुभएको थियो। तिनीहरूको जीवन ख्रीष्टमा लुकिएको हुन्छ, जो परमेश्वरमा हुनुहुन्छ। जब येशू बादलबाट आउनुहुँदा अन्तिम तुरहीको ठूलो आवाज घन्किन्छ तब उहाँमा सुतेकाहरू व्युङ्गिनेछन्।

परमेश्वरको न्यायको असल फैसला

तिनीहरूसँग नडराओ जसले शरीरलाई मार्छन्, तर आत्मालाई
मार्न सक्दैनन्। बरु आत्मा र शरीर दुवैलाई नरकमा
नाश गर्न सक्नेसँग डराओ।

मती १०:२८

कतिपय इसाई सम्प्रदाय वा डिनोमिनेशन वा धर्मले सिकाएको र फैलाएको हाम्रो मानवीय न्यायिक प्रणालीमा पनि कस्तो घृणात्मक, विभत्स, विरोधाभास र अन्याय तर लोकप्रिय यो शिक्षा छ जुन हाम्रो प्रेम र दयाको प्रत्येक भावनालाई पनि बजाइदिन्छ: यस संसारमा छोटो समयमा बाँचेका दुष्टहरू अनन्त समयसम्म नरकमा आगो र भतभती पोल्ने पत्थरहरूमा जिउँदै यातना सहनुपर्दछ रे? यस संसारमा थोरै वर्षमात्र रहँदा तिनीहरूले गरेका जानी नजानी सानोतिनो पाप र अपराधको निम्ति अनन्त समयसम्म यातना भोग्नु पर्दछ रे, त्यो पनि जबसम्म परमेश्वर जीवित रहनुहुन्छ...!

परमेश्वरको न्यायमा हिलो छ्याप्ने यस्तो शिक्षा बाइबलका कुन पानाहरूमा छ? मुक्ति पाएकाहरू स्वर्गको रमझम र आनन्दमा मनाइरहेका हुन्छन्, के तिनीहरूमा सबै मानवमा भएको अलिकति पनि दया, करुणा र मायका भावनाहरू हराए त? के धर्मको नाउँमा त्याग, तपस्या, नाइगेझार भएर जोगी हुन नसक्दा त्यस्तो यातना भोगिरहनुपर्ने जङ्गली निष्ठुर शिक्षा होइन त? परमेश्वरको पुस्तकमा त्यस्तो अधर्मी वा अमानवीय शिक्षा कहीं पनि छैन।

दुष्ट मानिस अनन्तसम्म कष्ट पाइरहन्छ भन्ने आपत्तीजनक र घृणित शिक्षा मूर्तिपूजकहरू वा पतित बेबिलोनको उपज हो। यो गलत छ र यो मिसिएको रक्सीको दर्शन हो, अर्थात् बाइबलको सत्य शिक्षासँग असत्य घुसाएर जनमानसमा भ्रम फैलाउने र सत्य धर्मप्रति

घृणा जगाउने अभियान हो।

सैतानले परमेश्वरको चरित्रमा यस्तो झुठो कालो र आतङ्कित बनाउने रङ्गहरूले पोतिदिँदा दयालु सृष्टिकर्ता सनातन परमेश्वरसँग मानिस डराउँदैन र, अझ घृणा पनि गर्दैनन् र?

हाम्रो मुक्तिदाताको उदाहरणबाट र आफूले सिकाउनुभएको दया, करुणा, प्रेम, अनुग्रह, सदाशयता जस्ता नीतिहरू परमेश्वरको चरित्रको प्रतिलिपी हो। हो, सारा जगतको भलाइको निमित्त परमेश्वरले दुष्टहरूको न्याय गर्नुहुन्छ, अझ ती दुष्टहरूकै भलाइको निमित्त उहाँले न्याय गर्नुहुन्छ।

सैतानलाई आफ्नो अगुवा, प्रभु वा स्वामी भनेर चुन्नेहरूलाई उसकै शक्तिले तिनीहरूलाई नियन्त्रण गरिरहेका हुन्छन्। परमेश्वरको सम्मुख जान तिनीहरू तयार हुँदैनन्।

के तिनीहरूले परमेश्वर र थुमाको तेजस्वीमय महिमाको सामु सैतानलाई स्वामी चुन्नेहरू उभिन सक्छन् र? अहँ, एक छिन पनि रहन सक्दैनन्। तिनीहरूलाई वर्षौंसम्म यस संसारमा परिक्षणको समय पाएका भए ताकि तिनीहरूले स्वर्गको निमित्त चरित्र निर्माण गर्न सकुन्। तिनीहरूको दिमाग शुद्ध रहन र निष्कलङ्क जीवनलाई माया गर्न तालिम दिएका हुँदैनन् र स्वर्गको भाषालाई तिनीहरूले कहिल्यै पनि सिकेका हुँदैनन् न त सिक्ने चाहेका हुन्छन्, जब तिनीहरूको मृत्युहुन्छ तब तिनीहरू परमेश्वरको राज्यमा रहन आफुहरूलाई योग्य बनाइरहेका हुँदैनन् अर्थात् स्वर्ग तिनीहरूको निमित्त पीडादायी हुनेछ।

पाप गर्नु वा जहाँ पाप हुन्छ त्यो ठाउँमा परमेश्वर भष्म गर्ने आगो हुनुभएको हुन्छ। हिब्रु १२:२९ जो मानिसहरू उहाँको शक्ति र आत्मामा समर्पित हुन्छन् तिनीहरूमा भएका पापहरू, अधर्महरू, खराब चाल आदि भष्म हुनेछ। तर मानिस पापलाई नै अङ्गालेर बस्न चाहन्छ भने त्यो मानिस पापसँगै परिचित भएको हुन्छ। त्यस परिस्थितिमा पापलाई संहार गर्ने परमेश्वरको तेजस्वीमय महिमाले तिनीहरूलाई पनि नाश गर्नुपर्ने आवश्यकता हुन्छ।

दृष्टको भाग वा तकिदर

लौ हेर, हरेक जीवित प्राण मेरै हो- बाबु र छोरा दुवै एकैजस्तै मेरा
हुन्! जुन प्राण वा व्यक्तिले पाप गर्छ, त्यही मर्छ।
इजकिएल १८:४ (रूपान्तरित)।

अहिलेको जीवन होस् वा अनन्त जीवन होस्, जीवन वा प्राण अर्थात् सास धर्मको सम्पत्ति हो, तर दुष्ट हुन रमाउनेको भाग वा तकिदर नै मृत्यु हो जुन उसले नै रोजेको हुन्छ।

जो मानिस पाप गर्छ वा दुष्ट काम गर्न नै रमाउँछ, उसले अनन्त मृत्यु वा ऊ अस्तित्व विहिन हुन जान्छ। त्यो सदाको निमित्त मर्नेछ। येशूको आगमनमा र सहस्रवर्षपछिको पुनरुत्थानमा दुष्ट मानिस पुनरुत्थान भएर अनन्त जीवनको स्वाद पाउँछ भन्नु आशा पनि गर्नुपर्दैन। यस संसारमा बाँचिरहँदा दुष्ट काम र पापमा रमाउने मानिसको नाश हुँदा परमेश्वरको क्रोध त्यसमाथि बज्रिनेछ।

परमेश्वरको वचनलाई नै बँग्याएर विश्वास गराउन सैतान सफल भएकोमा मलाई अचम्म लाग्दछ। परमेश्वरले भन्नुभएको “जुन प्राण वा मानिसले पाप गर्छ त्यो मर्नेछ, भन्ने वचनलाई बँग्याएर पाप गर्ने मानिस मर्दैन तर अनन्त कालभरी नर्कमा कष्ट वा यातना पाएर जिउनेछ भन्ने सैतानले सिकाइरहेको छ र अनेकौं धर्मको नाउँमा कतिपय मानिसहरूले त्यस झूट शिक्षालाई विश्वास गरिरहेका छन्। स्वर्गदुतले भन्दछन्, “जीवन भनेको जीवन नै हो। पीडामा होस् खुशियालीमा होस् जिउन सक्नु नै जीवन हो। मृत्युमा पीडा, दुःख, आनन्द र घुणाजस्ता भावहरू हुँदैन।”

हामीले यस जीवनमा नै अनन्त जीवनको अनुभव गर्न सकौं र

उहाँको दोस्रो आगमनमा अमरत्व पाएर स्वर्गिय आनन्दको उपभोग गर्न सकौं भनेर येशूले बेइज्जतसाथ पीडादायी मृत्युलाई सहनुभएको थियो। उहाँले आफ्नो बहुमुल्य जीवन दिनुभयो ताकि मृत्युको अस्तित्वलाई सदाको निम्ति बिलाउन सकोस्। जब चिहानबाट उहाँ पुनरुत्थान हुनुभयो तब असंख्य स्वर्गदूतहरू त्यहाँ भेला भएका थिए। मानिसको हितको निम्ति आफ्नो ज्यान अर्पण गर्नुहुनेले फेरि आफु जीवित हुनुभएर बहालमा लिएको युशुफको चिहानमा यो घोषणा गर्नुभएको ती स्वर्गदूतहरूले उत्सुकतासाथ सुनेका थिए, “पुनरुत्थान र जीवन मै हुँ।” यूहन्ना ११:२५ ।

“मानिस मरेपछि फेरि जिउँदछ त?” भन्ने प्रश्नको जवाफ दिइसकेको छ । सारा मानव जगतको निम्ति पापको दण्ड आफूले भोग्नुभएर, चिहानमा जान राजी हुनुभएर, जो मानिस विश्वासमा मर्दछ त्यो मानिसको निम्ति चिहानलाई येशूले प्रज्ज्वलित पार्नुभएको थियो। परमेश्वर मानव अवतार लिनुभएर मानिसलाई अमरत्वको जीवन दिने प्रतिज्ञालाई साकार बनाउनुभएको थियो। यो नै बाइबलले सिकाएको सुसमाचार हो। येशूलाई विश्वास गर्ने सबैको निम्ति उहाँले अनन्त जीवन सुरक्षित राख्नुभएको थियो। जब येशू क्रूसमा मरिरहनुभएको थियो त्यसबेला पापलाई सुरुवात गर्ने सैतान र पाप गरेर परमेश्वरप्रति विश्वासघात गर्नेहरूको अन्तिम फैसला सुनाइएको थियो-तिनीहरू सदाको निम्ति मर्नेछन्। अनन्त जीवन दिन सक्नुहुने र त्यस जीवनको स्वामित्व हुनुहुने येशूले मात्र मृत्युलाई जित्न सक्नुहुन्थ्यो। उही येशू हाम्रो मुक्तिदाता हुनुहुन्छ।

येशू ख्रीष्ट आफै जीवन हुनुहुन्छ। उहाँ मृत्युको अनुभवबाट पार हुनुभएको थियो। त्यसले गर्दा मृत्युमाथि शक्ति हुने सैतानलाई नाश हुने फैसला सुनाइएको थियो। येशू नै हाम्रो निम्ति जीवन, जोशजाँगरको स्रोत हुनुहुन्छ। गिलियादमा मलहम छ र हाम्रो अनन्तको चिकित्सक हामीसग हुनुहुन्छ।

मानिस स्वःत अमर छः सैतानको झूटको खेती

१७२

झूटो जिब्रोले आफ्नो भाग्य वा जीवन सुधार्न खोज्नु त उडिजाने कुइरोमा पर्नु जस्तो हो र यो घातक पासो हो।
हितोपदेश ११:६

झूटलाई आविश्कार गर्ने महान् फटाहा सैतानले सर्पको माध्यमबाट अदनको बगैंचामा हव्वालाई सुनाएको थियो, “तिमी कहिल्यै मर्नेछैनौ। मानिस अमर छ वा उसको भौतिक शरीर नाश भएतापनि उसको आत्मा जीवित भइरहन्छ भन्ने पहिलो प्रवचन अदनको बगैंचामा दिएको थियो। यो प्रवचनले ठूलो सफलता पाएको थियो, त्यसको फलस्वरूप भयानक नतिजा ल्याएको थियो। मानिस अमर छ भन्ने कथन सत्य हो भन्ने प्रवचनलाई अङ्गाल्न सैतानको जाल थियो। अरु धर्मसहित कतिपय इसाई धर्मगुरुहरूले यस शिक्षालाई प्रचार गर्छन्, गीत गाउँछन् र प्रार्थना पनि गर्छन्।

अदनको बगैंचामा आफ्नो झूटले सफलता पाएपछि सैतानले आफ्ना दूतहरूलाई मानिस स्वःत अमर छ भन्ने मानिसहरूलाई संलग्न गर्न खटाएको थियो। मानिसहरूका दिमागमा सुईद्वारा यो गलत धारणा घुसाएपछि दुष्ट तथा पापी अनन्त कालसम्म पीडादायी जीवन भोग्नुपर्छ भनेर तिनीहरूले विश्वास गर्न पुगेका थिए। अब अन्धकारको शासक उसका मतियारहरू चाहे कतिपय अवस्थामा इसाई धर्म नै किन नहुन् परमेश्वरको खिलाफमा विद्रोहको भावनाको जाल फैलाइरहेका छन्। परमेश्वर प्रतिशोध गर्ने निरङ्कुस शासक हुनुहुन्छ, उहाँलाई प्रसन्न नपार्ने मानिसहरूलाई नर्कमा पठाउनुहुन्छ जहाँ अनन्त समयसम्म उहाँको क्रोध भोगिनुपर्दछ भन्ने शिक्षालाई विभिन्न माध्यमहरूद्वारा सैतानले फैलाइरहेको छ।

फेरि धेरै यस्ता मानिसहरू छन् अनन्त कालसम्म मानिस नर्कमा यातना सहनुपर्ने शिक्षालाई वाक्क लाग्दो भएर थप गलत शिक्षामा परिरहेका छन्। परमेश्वर दयालु र करुणामय हुनुहुन्छ उहाँले आफ्ना सृष्टिहरूलाई त्यसरी अनन्तको अग्निमय नर्कमा पर्न दिनुहुन्न भनेर तिनीहरूले बाइबलबाटै सिकाइरहेका छन्। मानिस अमर छ भन्ने धारणालाई विश्वास गर्ने क्रममा अरू कुनै विकल्प नदेखिएपछि मानिसहरू स्वतः मुक्ति पाउनेछन् भनेर विभिन्न धर्म र कतिपय इसाई धर्मका विद्वान गुरुहरूले सिकाइरहेका छन् (त्यसमा ८४ लाखको जुनीपछि अन्तमा मानिस ब्रम्हाण्डमा मिसिएर उनमुक्ति पाउनेछभने भन्ने पूर्विय धर्महरूले सिकाएको पनि पर्दछ-अनुवादक)। कतिपय इसाईहरूले नै बाइबललाई धम्किपूर्ण र तर्साउने पुस्तकको रूपमा लिइरहेका छन्। मानिसलाई जबरजस्ती परमेश्वरको आज्ञा मान्न लगाउन बाइबलले जोड गर्दछ र पापी मानिस आगोको ज्वालामा परेर नष्ट हुनेछ भन्ने कुरो पूरा हुँदैन ती इसाई भनाउँदाहरूले नै सिकाइरहेका छन्। यस खालको भ्रामक शिक्षाले पापी मानिस यस संसारमा मोजमज्जा गरेर स्वार्थी जीवन बिताउन सक्छ, परमेश्वरका आदेश वा नीतिहरू पालन गर्नु आवश्यकता छैन किनभने त्यो मानिसमाथि उहाँको निगाहा भइहाल्छ नि भन्ने मनस्थितिमा मानिसहरू परिरहेका छन्।

आफ्नो चरित्र तथा स्वभाव र यस संसारका मानिसहरूप्रति उहाँको अन्तिम लक्ष्य के हो र पापको मामिलामा आफूले के गर्नुहुनेछ भनेर धर्मशास्त्र बाइबलमा परमेश्वरले घोषणा गर्नुभएको छ। सारा दुष्ट र यस संसारमा पापमा रमाउनेहरूको नाश हुनेछ भनेर भजन १४५मा लेखिएको छ। पापीमाथि गरिने परमेश्वरको फैसला उहाँको दयावान, सहनशील, सदाशयी र उदार चरित्र अनुसार नै सिद्ध हुनेछ भन्ने कुरामा हामी ढुक्क हुनुपर्दछ।

र परमेश्वरका ती न्यायिक गुणहरूलाई विश्वास गर्नेहरू उहाँको प्रेममा आकर्षित हुनेछन्। उहाँका ती गुणहरूप्रति तिनीहरूले सराहना नै गर्नेछन्।

अहिले नै परमेश्वरको समय हो

किन्भने उहाँ भन्नुहुन्छ, “ग्रहणयोग्य समयमा मैले तिम्रो पुकारा सुनें, र मुक्तिको दिनमा मैले तिम्रीलाई सहायता गरें।”
हेर, ग्रहणयोग्य वा उहाँलाई विश्वास गर्ने समय
अहिले हो, मुक्तिको दिन अहिले हो।
२ कोरिन्थी ६ : २

परमेश्वरको राज्य वा शासनमा विधिविधान वा व्यवस्थित नीतीहरू छन्। तिनीहरू केवल मानव प्राणीकोमात्र लागि मात्र नभएर सारा प्रकृतिलाई संचालन गर्नको लागि हो। प्रत्येक थोक विधिको शासन वा व्यवस्थाहरूमा चल्नुपर्दछ। उहाँले दिनुभएका नियमहरूलाई कसैले पनि वेवास्ता गर्न सक्दैनन्।

स्वर्गदूतहरूलाई जस्तै अदनको बगैँचा रहने आदम र हव्वालाई परिक्षणको समय दिइएको थियो। यदि तिनीहरू परमेश्वरको दश आज्ञाप्रति बफादारी भएर चल्ने सर्तमा तिनीहरू रह्यो भने तिनीहरू आनन्दमय स्थितिमा रहने थियो। परमेश्वरको आज्ञा पालन गर्नु भन्ने तिनीहरू जीवित रहन सक्थ्यो, वा अवज्ञा गर्नु भन्ने नाश हुने निश्चित थियो। परमेश्वरका प्रसस्त आशिषहरूलाई उपभोग गर्न तिनीहरूलाई अवसर दिइएको थियो। तर यदि तिनीहरूले परमेश्वरको इच्छालाई वेवास्ता गर्नु भन्ने पाप गर्ने स्वर्गदूतहरूलाई पनि बाँकि नराख्ने परमेश्वरले आदम र हव्वालाई पनि पाप गर्न छुट दिनुभएको थिएन। तिनीहरूले पाएका उहाँका उपहारहरूमात्र तिनीहरूले गुमाउने थिएन, तिनीहरू आफैले दुःख र बिनाश ल्याउने थिए।

आदम र हव्वाले परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञालाई

भङ्ग गरे। यसले गर्दा तिनीहरूलाई अदनको बगैँचाबाट निकाल्नु आवश्यकता भएको थियो। तिनीहरू जीवनको रूखको फल नखाने बन्देज लगाउनुपरेको थियो। यदि त्यो रूखको फल खायो भने तिनीहरूले सदाको निम्ति पापलाई निरन्तरता दिइने थियो।

परमेश्वरको आज्ञालाई भङ्ग गर्दा यस संसारमा मृत्युको प्रवेश भयो। तर ख्रीष्टले आफ्नो जीवन दिनुभयो ताकि मानिस जिउन अर्को अवसर पाओस्। दश आज्ञालाई निलम्बन गर्न येशू क्रूसमा मर्नुभएको थिएन। तर मानिसलाई दोस्रो सुपरिवेक्षण वा दोस्रो जिउने मौका पाओस् भनेर उहाँले आफ्नो अस्तित्वलाई जोखिममा पार्नुभएको थियो। पाप कहिल्यै नाश नहुने पार्न येशू मर्नुभएको थिएन। तर मृत्युमाथि शक्ति हुने सैतानको नाशलाई सुरक्षित गर्ने अधिकारलाई प्रयोग गर्नुभएर येशू मर्नुभएको थियो। मानिस एक फेरा मरेपछि उसले कुनै हालतमापनि मुक्ति पाउन सक्दैन। त्यसकारण अहिलेको मात्र केवल एक जीवन छ जसले अनन्त समयको निम्ति उसले अहिले नै तयार हुन सक्नु।

परमेश्वरले यस संसारमा जन्मिने प्रत्येक मानिसलाई सुपरिवेक्षण वा नमरुञ्जेल समय वा आयु दिनुभएको छ ताकि यसै जीवनमा उसले अनन्त जीवनको निम्ति चरित्रको निर्माण गर्न सक्नु। अनन्त जीवन पाउने कि गुमाउने भन्ने निर्णय गर्ने अवसर सबैलाई दिइएको छ।

यस संसारमा बाँच्नुजेल पापको जीवन बिताउन चाहनेहरूले तिनीहरूलाई दिइएको महान् गरिमामय मुक्तिलाई कुल्चिरहनु बुद्धिमानी हुँदैन, किनकि जब स्वर्गमा छानबिनको न्याय येशूले सक्नुहुनेछ, तब उहाँ आकाशका बादलहरूमा देखा पर्नुहुनेछ। अनि पापीले मुक्ति पाउन दोस्रो अवसर दिइनेछैन। अहिले नै येशूलाई विश्वास गर्ने समय हो। आज नै मुक्ति पाउने दिन हो। अहिले नै परमेश्वरको समय हो। तपाईंलाई दिएको परिक्षणको समय खेर नफाल्नुहोस्।

येशू ख्रीष्ट अगौटे फल

यदि यस जीवनको लागि मात्र ख्रीष्टमा हामीले आशा राखेका
हौं (वा जिउँछौं) भने हामी सबै मानिसहरूभन्दा बढी अभागी
वा दयनीय हुन्छौं। वास्तवमा ख्रीष्ट मृतकहरूबाट जीवित
हुनुभएको छ। सुतिजानेहरूमध्येमा उहाँवाहिँ
प्रथम वा अगौटे फल हुनुहुन्छ।
१ कोरिन्थी १५:१९-२०

येशूमा मर्नेहरू सबै पुनरुत्थान हुनेछ भनेर प्रमाणित गर्न उहाँ
आफै मर्नुभएर विश्वासीहरू कसरी पुनरुत्थान हुनेछ भनेर आफै पहिले
पुनरुत्थान हुनुभएर देखाउनुभएको थियो। त्यसकारण परमेश्वरको
विश्वासमा मर्नेहरूमा उहाँ अगौटे वा प्रथम फल हुनुभएको थियो। उहाँ
सकल हल्लाउने बाली हुनुहुन्थ्यो।

येश त्यसै दिन पुनरुत्थान हुनुभएको थियो जब बालीको पहिलो
मुठो प्रभुलाई चढाइनुपर्थ्यो। हजार वर्षभन्दा बढिदेखि प्रथम् बालीको
मुठो हल्लाउने चलन प्रतिकको रूपमा चलेको थियो। पौराणिक
इस्राएलमा जब बाली पाकदथ्यो तब पहिलो पाकेको बालीका मुठ्ठाहरू
मानिसहरूको खेतबाट जम्मा गरिन्थ्यो। जब निस्तार चाडको समयमा
मानिसहरू यरुशलेममा जान्थे तब ती मुठ्ठाहरू पुजाहारीलाई दिन्थे।
पुजारीले त्यो पहिलो बालीको मुठ्ठा धन्यवादको भेटी भनेर परमेश्वरको
सामु हल्लाउँथ्यो। जब सम्म यो काम हुँदैनथ्यो तबसम्म बालीमा
हँसिया लगाउँदैनथ्यो र बाली जम्मा गरिन्दैनथ्यो। जुन बालीको मुठ्ठा
परमेश्वरमा चढाइन्थ्यो त्यसले बाली कटानीको प्रतिनिधित्व गरेको
थियो। त्यसकारण, येशू पहिलो वा अगौटे फलले महान् आत्मिक

बाली कटानको प्रतिनिधित्व गर्नुभएको थियो। उहाँ आउनुहुँदा परमेश्वर यस पृथ्वीरूपि खेतबाट मुक्ति पाएकाहरूलाई जम्मा गर्नुहुनेछ। सबै धर्मीहरू पुनरुत्थान हुनेछ भनेर प्रमाणित गर्न येशूको पुनरुत्थान जमानत भएर बसेको छ अर्थात् उहाँको पुनरुत्थानले धर्मीहरूको पनि पुनरुत्थान हुनेछ भन्ने परमेश्वरको प्रतिज्ञावद्ध देखाएको थियो।

येशूमा सुत्नेहरू सबै पुनरुत्थान हुनेछ भन्ने उदाहरण उहाँको पुनरुत्थान थियो। पुनरुत्थान हुनुभएको मुक्तिदाताको भौतिक शरीर, उहाँका वस्त्र लाउने शैली र उहाँको बोलीवचन, उहाँलाई पछ्याउने सबैलाई परिचित थियो। त्यसरी नै सबैले चिन्ने गरेर येशूमा सुत्नेहरू सबै बाँरी उठ्नेछन्। जसरी चेलाहरूले येशूलाई चिनेका थिए त्यसरी नै हामीले हाम्रा मित्रहरूलाई चिन्नेछौं। हुनसक्छ यस संसारमा तिनीहरू अङ्गभङ्ग भएर मरेका होलान्, अपाङ्ग भएर मरेका होलान्, अनेकौं रोगव्याधीले ग्रस्त भएर मरेका होलान् तर जब तिनीहरूको पुनरुत्थान हुन्छ तब तिनीहरू इज्जतदार महिमित, अविनाशी, स्वस्थ भौतिक शरीर धारण गर्नेछन्। प्रत्येक व्यक्तिको व्यक्तित्वलाई सिद्धरूपमा सुरक्षित राखेको हामीले देख्नेछौं। जब येशूको चम्किलो अनुहार तिनीहरूको मुहारमा चम्किनेछ तब हामीले प्रेम गरेका सबै जनहरूको यस संसारमा हुँदादेखि नै चिनिएको स्वरूप वा आकृति हामीले देख्नेछौं।

येशूको दोस्रो आगमनमा बहुमूल्य मरेका सबैले उहाँको आवाज सुन्नेछन् र तिनीहरू महिमित, अमर जीवनमा परिवर्तन भएर पृथ्वीबाट बाँरी उठ्नेछन्। जुन शक्तिले मर्नुभएको येशूलाई उठाइएको थियो त्यही शक्तिले उहाँको चर्चलाई पनि उठाइनेछ। सबै अधिकार र शक्तिहरूभन्दा माथि, प्रत्येक नाउँभन्दा पनि माथि यस संसारको मात्र होइन आउनेवाला संसारभन्दा पनि माथि ती पुनर्जिवित जनहरू येशूको तेजस्वी महिमामा मिश्रित भएर स्वर्गमा उक्लिननेछन्।

उहाँले तिनीहरूलाई बढो सम्मान पूर्वक सत्कार गर्दै स्वर्गमा भित्राउनुहुनेछ। हामी प्रत्येकलाई कहिल्यै पनि नबिलाउने महिमाको मुकुट उहाँले लगाइ दिनुहुनेछ।

मृत्युलाई बिजयले निल्नेछ

किनकि यस भौतिक शरीर वा मन्दिरमा हुँदा पीडा र चिन्ताले
हामी सुस्केरा हाल्छौं। हामी नाङ्गा होऔं भनेर होइन, तर
अझ बढी अविनाशी वस्त्र धारण गरौं भनेर हो, ताकि
जो मरणशील छ त्यो जीवनले निलियोस्।

१ कोरिन्थी ५:४

चिहानका साइलाहरू चुँडाल्ने जीवनदाता आउँदै हुनुहुन्छ।
सैतानको उपज मृत्युको बन्धकमा परेकाहरूलाई पुनरुत्थान गर्दै उहाँले
यो घोषणा गर्नुहुनेछ, “पुनरुत्थान र जीवन मै हुँ।”

धर्मीहरू मरेको लगत्तै स्वर्गमा इनामा पाउन जानेछन् वा दुष्टहरू
दण्ड भोग्न नरकमा जानेछन् भन्ने जस्तो धारणा वा शिक्षा बाइबलमा
कतै पनि लेखिएको छैन। परमेश्वरका अग्रज र अगमवक्ताहरूले
त्यस्तो मन बहलाउने धारणा यस संसारमा छोडेका छैनन्। येशू र
उहाँका चेलाहरूले त्यसको बारेमा सङ्केत पनि दिएका छैनन्। मानिस
मरेपछि सिधै स्वर्गमा जान्दैन भनेर बाइबलले स्पष्टरूपमा सिकाउँदछ।
तिनीहरू पुनरुत्थानको दिन नआउँजेल सुतिरहेका हुन्छन्। मानिसको
प्राण जानेबित्तिकै त्यही क्षणमा उसको सोचबिचार र चेतना खतम
हुन्छ। तिनीहरू चुपचाप चिहानमा जान्छन्। सूर्यमुनि तिनीहरूले
गरेका कुनै कामको पनि तिनीहरू मरिरहेको बेलामा थाहा हुँदैन।
थकित धर्मीहरू मृत्यु भनेको आशिष पाएको विश्राम हो! तिनीहरूको
लागि समय छोटो होस् वा लामो होस् मृत्यु केवल क्षणमामात्र हुनेछ।
सुतिरहेका धर्मी जनहरू परमेश्वरको तुरहीको आवाजले महिमामय
अमरत्व धारण गरेर ब्युँझिनेछन्। “ हेर, म तिमीहरूलाई एउटा

रहस्य भन्दछु, हामी सबै सुत्दैनीं, तर हामी सबैको परिवर्तन हुनेछ, एकै क्षणमा, आँखाको एक निमेषमा, तुरहीको आखिरी आवाजमा। किनभने, तुरही बज्नेछ, र मृतकहरू अविनाशी भएर जीवित हुनेछन्। अनि हाम्रोचाहिँ परिवर्तन हुनेछ। किनकि यस विनाशी स्वभावले अविनाशी, र यस मरणशील शरीरले अमरत्व धारण गर्नुपर्छ। जब विनाशीले अविनाशी र मरणशीलले अमरत्व धारण गर्छ, तब लेखिएको त्यो वचन पूरा हुनेछ, “मृत्यु विजयमा नलिएको छ।” १ कोरिन्थी १५:५१-५४ जब मरेकाहरू गहिरो निन्द्राबाट उठ्छन् तब तिनीहरू कहिले मर्न पुगेछन् भनेर सोच्नेछन्। तिनीहरूले अन्तिम अनुभव त मृत्युको व्यथामा परेका थिए भनेर महसुस गर्नेछन्। तिनीहरू चिहानको शक्तिमा पर्नुभन्दा अघि सोचेको बिचार त्यही व्यथा हुनेछ। जब तिनीहरू चिहानबाट बौरीउठ्नेछन् तब तिनीहरूले बिजय उल्लाससाथ यो आवाज चिच्याएको सुन्नेछन्, “ए मृत्यु तेरो शक्ति कहाँ? ए चिहान, तेरो बिजय कहाँ?” १ कोरन्थी १५:५५ रूपान्तरित।

यस संसारमा हुँदा तिनीहरूले अनुभव गरेका अन्तिम पीडा मृत्यु नै हुनेछ। तब जब तिनीहरूको पुनरुत्थान हुन्छ तब त्यो पीडा हराइसकेको हुन्छ। स्वर्गका ढोकाहरू तिनीहरूको निमित्त खुला गर्नेछन् र परमेश्वरका मुक्ति पाएका जनहरू करुब र सेरफिम स्वर्गदूतहरूको बीचबाट हिँड्नेछन्। स्त्रीष्टले बढो मायापूर्वक तिनीहरूलाई स्वागत गर्नेछन् र तिनीहरूलाई यो आशिष दिनुहुनेछन्, ‘स्याबास, असल र विश्वासी नोकर!... तिमी आफ्ना मालिकको खुशीमा सहभागी हो।’ “ मती २५:२१।

विशेष पुनरुत्थान

पृथ्वीको धूलोमा सुतेका भीड़हरू उठ्नेछन्, केही
अनन्त जीवनको लागि र अरूहरू चाहिँ शर्म
र अनन्त तिरस्कारको लागि।

द्वानिएल १२:२

मध्य रातमा परमेश्वरले आफ्नो शक्ति देखाएर आफ्ना जनहरूलाई उद्धार गर्नुहुन्छ। त्यसबेला अचानक चर्को घाम लाग्दछ। विभिन्न आश्चर्य कामहरू र चिन्ह द्रुतगतिमा हुन्छन्। दुष्टहरू त्राही त्राही भएर त्यस दृश्यलाई चकित परेर हेर्दछन्, तर धर्मीहरू अत्यन्तै गम्भीर आनन्दले हेर्दछन्। यो तिनीहरूको उद्धारको समय थियो। प्रकृतिको गतिविधि तहसनहस हुन्छ। कलल बगिरहेका खोलाहरू अचानक बग्न रोक्दछन्। आकाशमा कालो र बाक्लो बादलहरू देखापर्छन्। तिनीहरू एक आपसमा बाझिन्छन्। मानिसहरूका हृदयहरूलाई डरले हल्लाइरहेको बेलामा आकाशमा एउटा निर्मल तर वयानै गर्न नसकिने तेजस्वीमय महिमा देखा पर्दछन्। त्यहाँबाट बाढी उर्लेको जस्तो परमेश्वरको आवाज आउँछ, “अब सिद्धियो!” प्रकाश १६:१७।

त्यस आवाजले आकाशका नक्षत्रहरू र पृथ्वीलाई बेसरी हल्लाइ दिन्छ। त्यसबेला शक्तिशाली भूकम्प जान्छ। त्यसबेला हुने दैवीप्रकोपलाई यसरी वर्णन गर्न खोजिएको छ, “तब बिजुली चम्के, आवाजहरू र मेघ गर्जनहरू भए, र भयानक भूकम्प गयो, यति भयानक भूकम्प कि पृथ्वीमा मानिसहरूको उत्पत्ति भएदेखि यसो कहिल्यै गएको थिएन।” प्रकाश १६:१८ सारा पृथ्वी नै तहसनहस भएर हल्लिन्छ र समुद्रका छालहरू जस्तै फुलिन्छ। पृथ्वीका सतहहरू

टुक्राटुक्रा हुन्छ। यसका जगहरू नै हल्लाइरहेका हुन्छन्।

चिहानहरू खोलिन्छन्, र “पृथ्वीको धूलोमा सुतेका भीडहरू उठ्नेछन्, केही अनन्त जीवनको लागि र अरूहरूचाहिँ शर्म वा लाजमा पार्नको लागि र अनन्त तिरस्कारको लागि।” दानिएल १२:२। तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश सुनेर विश्वासमा मरेकाहरू सबै महिमित शरीर लिएर चिहानबाट पुनरुत्थान हुन्छन्। परमेश्वरका दश आज्ञाहरू पालन गर्नेहरूलाई परमेश्वरको शान्तिको करारले मूर्तरूप लिएको तिनीहरूले सुन्छन्।

तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश सुनेर सनातन परमेश्वरनै सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ भनेर ठोकुवा गर्ने साबथलाई पालन गरेर विश्वास गर्दै मरेकाहरू पृथ्वीको धुलो ओछ्यानबाट पुनःसृष्टि भएर निस्कन्छन्।

तर, “उहाँलाई भालाले घोच्नेहरू” (प्रकार १:७), ती मानिसहरू येशूको मृत्युमा उहाँलाई होच्याएर गिल्ला गर्नेहरू, परमेश्वरको सत्य र उहाँका जनहरूलाई हिँसात्मकतरिकाले दवाउने र विरोध गर्नेहरूले उहाँको तेजस्वीमय महिमामा हेर्छन् र तिनीहरूकै अगाडि उहाँप्रति बफादार हुने र उहाँका आदेशहरू पालन गर्नेहरूलाई सम्मान गरिन्छ।

स्वर्गबाट नै परमेश्वरको आवाज सुनिन्छ, कुन दिन र कुन क्षणमा येशू आउनुहुनेछ भनेर घोषणा गरिन्छ। आफूले आफ्ना जनहरूसँग बाँधिएको अनन्तको करार अनुसार तिनीहरूलाई उद्धार गरिन्छ। जब उहाँको साबथलाई सम्मान गर्नेहरूलाई सम्मान गर्दै आशिष दिनुहुन्छ तब शक्तिशाली विजयको आवाज पृथ्वी र आकाशभरी घन्किन्छ।

अमर जीवन पाउन पुनरुत्थान

किनकि हामी विश्वास गर्छौं, कि येशू मर्नुभयो र फेरि
जिइउठ्नुभयो र त्यसरी नै परमेश्वरले उहाँमा
सुतिगएकाहरूलाई येशूद्वारा ल्याउनुहुनेछ।
१ थेसलोनिकी ४:१४

येशूलाई विश्वास गर्नेहरूको निम्ति उहाँ पुनरुत्थान र जीवन हुनुहुन्छ। पापले गर्दा गुमाउनु परेको जीवन हाम्रो मुक्तिदाताद्वारा पुनर्स्थापित भएको छ। उहाँ आफैमा जीवन भएकोले उहाँले चाहेकाहरूलाई जीवन दिनुहुनेछ। अमरत्व दिने अधिकार उहाँलाई सुम्पिएको छ। मानव प्राणीको निम्ति अर्पण गर्नुभएको जीवन उहाँले फेरि फिर्ता लिनुहुन्छ र मानव प्राणीलाई नै सुम्पिदिनुहुन्छ।

आफूमाथिको विश्वासमा अडिग हुनेहरूलाई जम्मा गर्न जब येशू आउनुहुन्छ तब तुरहीको अन्तिम आवाज घन्किनेछ। त्यो आवाज पृथ्वीभरी, हिमालको चुचुरोदेखि पृथ्वीको गहिरो खाल्डोसम्म सुनिनेछ। मरेका धर्मात्माहरूले तुरहीको अन्तिम आवाज सुन्नेछन् र चिहान फटफट फुटेर निस्कनेछन्।

चिहानबाट निस्कने सबैजना त्यही कदमा निस्कनेछन् जुन कदमा तिनीहरू पसेका थिए र वा मरेका थिए। भिडको बीचमा उभिने आदम अरूहरूभन्दा राजकीय र सबैले देख्ने गरेर अलिकति ठूलो उचाइमा उभिनेछन्। तर उनी परमेश्वरको पुत्रभन्दा कद वा उचाइमा भन्दा अलि कम भएर उभिन्छन्। पछिका पुस्ताहरूभन्दा उनको कद र व्यक्तित्व भिन्न भएको देखिन्छ। समय बित्दै जाँदा मानव जाति कति तल स्तरमा घटेछन् भनेर आदमको व्यक्तित्वले देखाएको हुन्छ।

तर पुनरुत्थान हुनेहरू सबै जना अनन्त युवाको जोश, जाँगर र ताजा भएर देखापर्छन्। मरणशील, भ्रष्ट शरीर, मननपर्ने व्यक्तित्व भएका र पापले गर्दा प्रदुषित भएका मानिसहरू सिद्ध, सुन्दर र अमरत्व धारण गरेको हुन्छ। धेरै समय अघि गुमाइएको जीवनको रूखको फल खाएर मुक्ति पाएकाहरू त्यही पूर्ण कदमा पुनर्स्थापित हुनेछन जो पाप गर्नुभन्दा अघि हुनुपर्ने महिमित कदमा हुन अपेक्षा गरिएको थियो।

“एकै क्षणमा र आँखाको निमेषमा” जीवित धर्मीहरू परिवर्तन हुनेछन् १ कोरन्थी १५:५२ । परमेश्वरको आवाजले तिनीहरूलाई इज्जतसाथ सम्मान गरिन्छ, तिनीहरूलाई अमर हुने बरदान दिइन्छ। तिनीहरू पुनरुत्थान भएको सन्तहरूसँग प्रभुलाई आकाशमा भेट्न जान्छन्। साना बालबालिकहरूलाई पवित्र स्वर्गदूतहरूले तिनीहरूका आमाहरूको हातमा हालिदिन्छन्। मृत्युले गर्दा बिछोड भएका प्रियजनहरूको पुनर्मिलन हुन्छ। अब तिनीहरू कहिल्यै पनि विछोड हुनुपर्नेछैन। हर्षका गीतहरू गाउँदै तिनीहरू परमेश्वरको सहरमा पस्छन्। हाबेलदेखि अन्तिम सन्तसम्म परमेश्वरमा सबै बहुमूल्य मर्नेहरू महिमित र अमर जीवन पाएर ब्युझिनेछन्।

अस्तित्वविहिन हुन पुनरुत्थान हुनेहरू

किनकि कुलकर्मीहरू बहिष्कृत हुनेछन्, तर परमप्रभुको प्रतीक्षा गर्नेहरूले पृथ्वीको अधिकारको पाउनेछन्।

भजनसंग्रह ३७:९

सहस्रवर्षको अन्त्यमा दोस्रो पुनरुत्थान हुनेछ। दुष्टहरूको पुनरुत्थान हुनेछ र परमेश्वरको अगाडि देखापर्नेछन्। यूहन्नाले धर्मीहरूको पुनरुत्थानको बारेमा वर्णन गर्दै लेख्दछन्, “अरु मरेकाहरूचाहिँ ती एक हजार वर्ष नबित्नुञ्जेल जीवित भएनन्। यो पहिलो पुनरुत्थान हो।” प्रकाश २०:५ ।

पहिलो पुनरुत्थानमा धर्मीहरू अमर जीवनले फुल्दै आएका थिए; तर दोस्रो पुनरुत्थानमा श्रापको दाग परेकाहरू सबैले देखेछन्। राजा महाराजा तथा शासकहरू, संसारले सम्मान गरेका उच्च सम्मानित र आदर्शको रूपमा हेरिने व्यक्तिहरू, क्रूर र आतङ्कित मिजासको, ठूलो र सानो, शिक्षित र अशिक्षित सबै जना सँगसँगै व्युञ्जिनेछन्। सबै जनाले मानिसको पुत्रलाई हेर्नेछन्। ती मानिसहरू जसले येशूलाई हेपे र गिल्ला गरे, जसले उहाँको पवित्र निधारमा काँडाको मुकुट लगाइ दिएका थिए र निगालोले हिराएका थिए। अब उहाँ राजकीय सम्मानसाथ उभिनुभएको छ र तिनीहरूले उहाँलाई मनले नमानेपनि हेर्दछन्। उहाँमाथि मुद्दा चलाइरहँदा उहाँलाई थुकेका थिए अब उहाँको छेडिने नजर र महिमित अनुहारलाई हेर्नबाट आफूहरू लुक्न खोज्दछन्। जसले उहाँका हातहरू र पाऊमा किला थोके अब क्रूसको दागहरू भएको उहाँलाई हेर्दछन्। जसले निर्ममपूर्वक उहाँको कोखमा भाला घोचे त्यहाँ भएको चोटलाई तिनीहरूले हेर्दछन्। तिनीहरूले क्रूसमा

टाँगिएको र उहाँ पीडामा हुँदा गिल्ला गरेको व्यक्ति त्यही हुनुहुन्छ भनेर तिनीहरूलाई थाहा हुन्छ। अनि त्यहाँ असह्य पीडाको लामो आवाज निस्कन्छ। तिनीहरू राजाहरूका राजा र प्रभुहरूका प्रभुबाट भागेर लुक्न खोज्छन्।

सबै जना लुक्न चट्टानहरू खोज्छन् र तिनीहरूले तिरस्कार गरेको व्यक्तिको भयानक महिमाबाट आफूहरूलाई सुरक्षित राख्न खोज्दछन्। तिनीहरू आततायी भएर उहाँको राजकीय र अत्यन्तै तेजस्वीमय महिमालाई देखेर पीडाले ग्रस्त भएर सबैले सुन्ने गरेर चिच्याएर उहाँकोसामु घुँडा टेक्छन्, “परमप्रभुको नाउँमा आउने धन्यको हो।” भजनसंग्रह ११८:२६

त्यसबेला आकाशबाट आगोको वर्षा हुन्छ यसले र दुष्टहरूलाई निलिदिन्छ। तिनीहरूको नाउँ निशानानै नराखी त्यसले जलाइ दिन्छ। सैतान जरा हो भने उसका सन्तान वा मतियारहरू हाँगाहरू हुन्। याद गर्नुहोस्, दुष्टहरूको भविष्य वा गति तिनीहरूको आफ्नै आत्मनिर्णयले गर्दा भएको हो। तिनीहरूकै स्वइच्छाले तिनीहरूलाई स्वर्गबाट निष्काशन गरिएको थियो। यो काम परमेश्वरको न्याय र दयाको भाग हो।

जीवनदाता आउँदै हुनुहुन्छ

के मानिस मरेपछि ऊ फेरि जिउँछ? मेरो कठिन सेवा जतिसुकै
लामो भए पनि मेरो नवीकरणको निमित्त म प्रतीक्षा गर्नेछु।

अय्यूब १४:१४।

पहिलो पुनरुत्थानमा आफ्नो अनमोल रगतले किनीएका जनहरूलाई जीवनदाताले “उठ” भनेर बोलाउनुहुनेछ। जबसम्म तुरहीको आवाज बज्दैन र धर्मीजनाहरू अनन्तको विजयमा पुनरुत्थान हुँदैन, तब सम्म प्रभुमा सुतिरहेका प्रत्येक सन्तलाई बहुमूल्य रत्न जस्तै सुरक्षित राख्नेछन् र त्यसलाई सुरक्षा दिनेछन्। परमेश्वरले ती रत्नहरूको प्रत्येक नाउँ थाहा छ। जब तिनीहरू बाँचिरहेका थिए, तब तिनीहरूमा मुक्तिदाताको शक्ति तिनीहरूमा थियो र उहाँको स्वभाव वा येशूभावनामा तिनीहरू चलेका थिए। तिनीहरूलाई मृत्युको बन्धनबाट छुटाउनेछ।

हामीहरूका कतिपय अति प्रिय आशाहरू मृत्युमा चक्काचुर हुन्छ। यस पतित संसारमा हाम्रा प्रियजनहरू मृत्युको पीडाले छताछुल्ल भएको हामीले हेर्न वाध्य भएका छौं। तिनीहरूले हाम्रै अगाडि आँखा चिम्लेको र चिहानमा गाडिएको (वा जलाइएको) हेर्नु परिरहेको हुन्छ। अनि तिनीहरूलाई हामीबाट पन्छाउँछौं। तर येशूको आगमनको आशाले हाम्रा भावनाहरूलाई उचाल्दछ। हामी सदाको निमित्त छुट्टीएका होइन रहेछ भनेर थाहा पाउँछौं। येशूमा मर्ने प्रिय जनहरूलाई हामी फेरि भेट्नेछौं। शत्रुको किल्लाबाट तिनीहरू फेरि निस्कनेछन्। जीवनदाता आउँदै हुनुहुन्छ। करोडौं पवित्र स्वर्गदूतहरूको साथ उहाँ आउनुहुनेछ।

उहाँले मृत्युको सिक्रीहरूलाई चुँडाल्नुहुनेछ। चिहानका पत्थरहरूलाई फुताल्नुहुनेछ। उहाँका बहुमूल्य बन्धकहरू पूर्ण स्वास्थ्य लाभ भएर अमरत्वको सौन्दर्यता धारणा गर्दै आकाशमा उड्नेछन्।

प्रत्येक व्यक्तिको व्यक्तित्व वा पहिचान पुनरुत्थानमा सुरक्षितै अवस्थामा रहनेछ। तर जुन मरणशील वा विग्रिने तत्वहरू लिएर मरेका हुन्छौं वा चिहानमा जान्छौं ती तत्वहरू बिलाएर जानेछन्। पुनरुत्थानमा सबैको आआफ्नै चरित्र वा स्वभाव हुनेछ। परमेश्वरले आफ्नै समयमा मरेकाहरूलाई बोलाउनुहुनेछ। तिनीहरूलाई फेरि जीवनको सास दिनुहुनेछ। तिनीहरूका काक्राकुक्रुट भएका वा धुलोमा मिसिएका हाडहरूलाई पुनर्जीवन दिएर उठाउनुहुनेछ।

मृत्युले गर्दा परिवारलाई तोडेका साङ्गलाहरू फेरि जोडिनेछन्। जब हामी प्रियजनहरूलाई परमेश्वरको तुरहीको आवाजमा उठेको देखेछौं तब त्यो त भर्खर बिहानी भएको अनुभव गर्नेछौं। त्यसबखत, “एकै क्षणमा, आँखाको एक निमेषमा, तुरहीको आखिरी आवाजमा। किनभने, तुरही बज्छने, र मृतकहरू अविनाशी भएर जीवित हुनेछन्। अनि हाम्रोचाहिँ परिवर्तन हुनेछ।” १ कोरिन्थी १५:५२ ।

पापको श्रापले गर्दा लागेको सर्ने दागहरू बिलाएर जानेछन् र ख्रीष्टका भक्तजनहरू हाम्रो परमेश्वर प्रभु येशूको सौन्दर्यतामा देखिनेछन्। तिनीहरूको दिमाग, मिजास, भावना र पुननविकरण गरिएको भौतिक शरीरले तिनीहरूको प्रभुको स्वरूपलाई प्रतिबिम्बित गर्नेछन्। हामी सुतेतापनि येशू ख्रीष्टमा आशा राखेर ब्युँझिनेछौं भन्ने विद्यालाई आत्मसात् गर्न के हामी तयार छौं त?

आशाले गुटमुटिएको शोक

तर भाइ हो, सुतिगएकाहरूका विषयमा तिमीहरू अजान बस
भन्ने हामी इच्छा गर्दैनौं, र तिमीहरूले आशा नहुने
मानिसहरू जस्ता शोक गर्नु नपरोस्।
१ थेसलोनिकी ४:१३

दुःखकष्ट पाइरहनुभएका तपाईंहरूलाई म यो सान्त्वना दिन चाहन्छु कि पुनरुत्थानको बिहान नहञ्जेल धैर्यधारण गर्नुहोस्। जुन तितो पानी तपाईंहरूले पिइरहनुभएको छ, त्यो पानी मरुभूमिमा इस्राएलीहरूले मारामा पिएको जस्तै तितो भइरहेको छ। तर येशूको प्रेमको अमृतले त्यस पानीलाई धेरै स्वादिलो बनाउन सक्दछ।

प्रत्येक घाइतेलाई परमेश्वरले मलहम उपलब्ध गराउनुभएको छ। गिलियादमा मलहम छ, त्यहाँ चिकित्सक हुनुहुन्छ। के पहिले कहिल्यै नपढेको जस्तो बाइबल अहिले पढ्नुहुन्न र? तपाईंको प्रत्येक आपतकालको निमित्त परमेश्वरसँग बुद्धिज्ञान र अगुवाइ माग्नुहोस्। प्रत्येक परिक्षा वा कष्टमा तिनीहरूबाट कसरी उम्किने भनेर देखाउन येशूसँग अनुनय बिन्ती गर्नुहोस्। तपाईंको आँखा उघारिनेछ र उहाँका निको पार्ने प्रतिज्ञाहरूको औषधीहरू तपाईंले देख्नुहुन्छ र त्यसलाई प्रयोगमा ल्याउनु सक्नुहुनेछ। यसले गर्दा तपाईंको शोक र शङ्कामा शत्रुले ठाँउ पाउनेछैन, बरु विश्वास, आशा र साहस तपाईंले प्रभुमा पाउनुहुनेछ। तपाईंमा हुनुपर्ने गुण आशिषहरूलाई पवित्र आत्माको स्पष्टरूपमा देखाउनुहुनेछ। तपाईंको दुःख, कष्ट र परिक्षामा तपाईंले पाएको आशिष अचुक औषधीको रूपमा प्रयोग गर्न सक्नुहुनेछ। परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरू तपाईंको प्रत्येक तितो र सुख्खा समयमा निको

पार्ने पात जस्तो तपाईंको ओठमा लगाइनेछ। त्यसबेला तपाईंले यो पनि महसुस गर्न सक्नुहुनेछ कि येशूको प्रेम र अनुग्रह दुःखकष्टले मिसिएको थियो। तर त्यस परिस्थितिमा येशू नरम मिजास, पवित्र र शुद्ध आनन्दमा परिवर्तन हुनुभएको थियो।

जब हाम्रो जेठो छोरो हेनरी ह्वाइट मृत्युशैयामा थियो, तब उसले भन्यो, “जब येशूको अनमोल उपस्थिति हामीमा हुन्छ, तब पीडाको ओछ्यान बहुमूल्य स्थान हुन जान्छ।” जब हामी तितो पानिहरू पिउन वाध्य हुन्छौं तब त्यस तितोपनाबाट अनमोल र चम्काउनुहुने येशूतिर फर्कनुहोस्। दुःखकष्ट र परिक्षामा परमेश्वरले अनुग्रह दिनुहुन्छ जसले आफ्ना भक्त जनले आश्वासन पाउँछ। जब येशूभक्त मृत्युशैयामा हुन्छ तब मृत्युको पीडा कसरी सहनसक्यो भनेर हामी हेर्दछौं तब हामीमा बल आउँदछ। यदि हामी हतास निराश भएर ढलेनाँ भने मानिसहरूलाई येशूतिर डोऱ्याउन हतोत्साह हुँदैन।

जब अनन्त जीवन सुरु हुन्छ

गवाहीचाहिँ यही हो, कि परमेश्वरले हामीलाई अनन्त जीवन
 दिनुभयो, र यो जीवन उहाँका पुत्रमा छ। जससँग पुत्र
 हुनुहुन्छ, त्यससँग जीवन छ, जससँग परमेश्वरका
 पुत्र हुनुहुन्छ, त्यससँग जीवन हुँदैन।
 १ यूहन्ना ५:११-१२

“पुनरुत्थान र जीवन मै हुँ,” भनेर येशूले घोषणा गर्नुभएको थियो। येशूमा भएको जीवन आफ्नै मौलिक जीवन हो, कसैबाट सापत लिएको वा कसैबाट आएको जीवन होइन। “जोसँग पुत्र छ त्योसँग जीवन छ।” येशू ख्रीष्टको ईश्वरियताले नै प्रत्येक विश्वासीले अनन्त जीवन पाउँछ भन्ने आश्वासन हो। येशूले यसरी ठोकेर भन्नुभयो, “पुनरुत्थान र जीवन म नै हुँ। मलाई विश्वास गर्ने मर्त्यो भने पनि जीवित हुनेछ। अनि जिउने र ममाथि विश्वास गर्ने प्रत्येक कहिल्यै मर्नेछैन।” यूहन्ना ११:२५-२६ ।

विश्वासीको निम्ति, मृत्यु सानो कुरो हो। यो केवल एक क्षणको निम्तिमात्र हो भनेर येशूले भन्नुभएको थियो। “यदि कसैले मेरो वचन पालन गर्‍यो भने उसले मृत्युको स्वाद कहिल्यै पनि लिनुपर्ने छैन। यूहन्ना ८:५१,५२। येशूभक्तको निम्ति मृत्यु केवल निन्द्रामात्र हो। यो एक क्षणको मौनता र अन्धकार हो। जब परमेश्वरमा भएको येशूमा जीवन लुकिन्छ, तब “ख्रीष्ट, जो हाम्रो जीवन हुनुहुन्छ, उहाँ प्रकट हुनुहुँदा तिमीहरू पनि उहाँसँगै महिमामा प्रकट हुनेछौ।” कलस्सी ३:४

क्रूसमा मर्नुहुने येशू चिहानमा बिजयी भएर उभिनुभयो ताकि

उहाँका भक्तलाई अनन्त जीवन दिने शक्तिको अधिकार आफूमा निहित भएको छ भनेर प्रमाणित गर्नुभएको थियो।

उहाँले भन्नुभयो, “अन्तिम दिनमा उसलाई म बिउँताउनेछु।” यूहन्ना ६:४०। येशूले हाम्रै हाडछाला लिएर आउनुभयो र हामीमा एक हुनुभयो, ताकि उहाँको आत्मामा हामी पनि एक हुन सकौं वा सम्मिलित हुन सकौं। येशूसँग एकिकृत भएको गुणले हामी चिहानबाट निस्कन सक्ने हुन्छौं वा मृत्युबाट पुनरुत्थान हुन सक्छौं। केवल उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर शक्तिमात्र देखाउनुभएन, तर विश्वासद्वारा उहाँको जीवन हाम्रै हुन त्यो शक्ति हामीलाई दिएको छ भनेर महसुस गर्नुपर्दछ। जसले येशूको सक्कली चरित्र, स्वभाव र मिजास देख्छ, उहाँलाई आफ्नो हृदयको गद्दीमा बसाल्दछ त्यस मानिसले अहिले नै अनन्त जीवनको प्रत्याभूति पाएको हुन्छ। यथार्थमा हाम्रो अनन्त जीवन कहिले सुरु हुन्छ त? के मरेपछि वा पुनरुत्थान भएपछि? जब येशू ख्रीष्टको आत्मा हामीमा रहन्छ; परमेश्वरको आत्मा हामीमा रहन्छ, र विश्वासद्वारा उहाँलाई हृदयमा बसाल्छौं तब त्यो नै अनन्त जीवनको सुरुवात हो।

येशूले ठूलो स्वरले सबैको अगाडि चिच्याएर भन्नुभयो, “यदि कोही मानिस तिर्खाएको छ मकहाँ आओस्। तिर्खाउने मकहाँ आऊ। उसले सित्तैमा जीवनको पानी लेओस्। मैले दिने पानीले उसलाई कहिल्यै पनि तिर्खा लाग्न सक्दैन। मैले दिने पानी उसमा अनन्त जीवनको मुहान भएर उम्रिरहन्छ।” यूहन्ना ७:३७; प्रकाश २२:१७; यूहन्ना ४:१४।

अध्याय - ७ परमेश्वरको पवित्रस्थान

परमेश्वर यस स्थानमा हुनुहुन्छ

तब याकूब निद्राबाट ब्युझेर भने, “निश्चय नै यस ठाउँमा परमेश्वर हुनुहुँदोरहेछ, र यो मलाई थाहा थिएन।” तिनी साह्रै डराए र तिनले भने, “यो ठाउँ कस्तो भययोग्य रहेछ! यो त परमेश्वरको घरबाहेक अरू केही होइन रहेछ। यो त स्वर्गको ढोका पो रहेछ।

उत्पत्ति २८:१६-१७

परमेश्वरको अपार र अनन्तको महानता र उहाँको उपस्थितिको महसुसले भावित भइयो भने परमेश्वरप्रति सत्य श्रद्धा, आदर र पूजनीय भावनाले उत्प्रेरित हुन्छ। अदृश्य परमेश्वरप्रति हुनुपर्ने त्यस खालको हृदय वा मनस्थिति प्रत्येक व्यक्तिमा गहिरो गरि गाभिनु पर्दछ। जुन ठाउँमा, जुनसुकै बेलामा पनि प्रार्थना गर्ने स्थल पवित्र हुन्छ किनभने परमेश्वरको उपस्थिति त्यहाँ हुन्छ। जब परमेश्वरप्रति हुनुपर्ने मर्यादा कायम राखेर आफू निहुरिएर बस्न सक्ने मनस्थिति भयो भने उहाँप्रति श्रद्धा देखाइरहेको प्रकट हुन्छ। परमेश्वरको उपस्थितिको अगाढ सम्मान भयो भने प्रेरणाको भावना गहिरिएर बसिरहेको हुन्छ। भजनका लेखकले यो घोषणा गर्दछ, ।

“उहाँको नाउँ पवित्र र भययोग्य छ।” भजनसंग्रह १११:९। जब परमेश्वरलाई स्वर्गदूतहरूले त्यस नाउँमा सम्बोधन गर्दछन्, तिनीहरूले आफ्ना अनुहारमा घुम्टो हाल्दछन्। हामी जस्तो पतित र पापी मानिसहरूले उहाँको नाउँ हाम्रा ओठहरूले उच्चारण गर्दा झन कस्तो

श्रद्धा देखाउनुपर्छ होला? परमेश्वरको विशेष उपस्थिति भएको ठाउँलाई बाइबलको वचन अनुसारले नै बुढो होस् वा तन्नेरी होस् कुन दृष्टिकोणले हेर्नुपर्छ सो याद गर्नु अत्यन्तै असल हुन्छ। खरानी नहुने तर दनदन जलिरहेको झाङ्गबाट परमेश्वरले मोशालाई यो आदेश दिनुभएको थियो, “यता नजिक नआऊ। तिम्रो खुट्टाबाट जुता फुकाल्, किनभने तिम्री उभिएको यो ठाउँ पवित्र भूमि हो।” प्रस्थान ३:५।

परमेश्वर अपार, उच्च र पवित्र हुनुहुन्छ। नम्र र विश्वासी मानिसको निम्ति उहाँका जनहरू भेला भएर आराधना गर्ने यस पृथ्वीको घर स्वर्गको ढोका हुन्छ। स्तुति, प्रशंसा, प्रार्थना र परमेश्वरले खटाउनुभएका सेवकहरूद्वारा बोल्ने वचनहरू उहाँले नै अनुमोदन गर्नुभएका माध्यमहरू हुन् जसले स्वर्गमा हुने गरिमामय उच्च गौरवशाली आराधनाको निम्ति आफ्ना जनहरूलाई तयार गरिन्छ। त्यस ठाउँमा कुनै पनि अशुद्ध मनस्थिति प्रवेश गर्न पाउन सक्ने छैन। परमेश्वरको आराधना स्थलमा हल्कारूपमा र लापर्वाहीरूपमा श्रद्धा जनाउने जस्तो गर्ने उपासना वा कामलाई उहाँले टिपोट गर्नुहुन्छ र स्वर्गका किताबहरूमा दर्ता गर्नुहुन्छ। सर्वचक्षुले खोजेर हेर्ने भएको परमेश्वरको अगाडि कुनै थोक पनि लुकिएको हुँदैन। परमेश्वरको आराधना गर्ने भवनमा तपाईंको दिमागमा कुनै लापर्वाही गरेर, हल्का पाराले, रुचि नदेखाइ यो पनि अरु घर जस्तै हो भनेर हेपाहा तरिकाले आउनुहुन्छ भने त्यस बानीलाई बदल्नुहोस्। परमेश्वरले नै तपाईंलाई दिनुभएको आत्मनिर्णयको स्वतन्त्रताका शक्तिहरू प्रयोग गरेर तपाईंको मनस्थितिलाई आत्मिक श्रद्धातिर लगाइ राख्नुहोस्। परमेश्वरप्रति भय हुनु, श्रद्धा हुनु, उहाँको उपस्थितिप्रति सजग हुनु जस्ता आत्मिय मनस्थिति तपाईंको जीवनको भाग नहुञ्जेल आफूलाई तालिम दिनुहोस् वा अनुशासनमा बस्ने प्रयत्न गर्नुहोस।

परमेश्वरको सामु चूपचाप बस्नुहोस् वा मौन रहनुहोस्

परमप्रभु त आफ्नो पवित्र मन्दिरमा हुनुहुन्छ। सारा
पृथ्वी उहाँको सामुन्ने चूपचाप रहोस्।
हबकूक २:२०

पौराणिक समयमा स्थापना भएको इस्राएलमा रहेको परमेश्वरको पवित्रस्थानलाई सबैले श्रद्धा, आदर र उहाँको उपस्थिति भएको भयको भावनाले अभिप्रेरित भएर हेर्दथे। जब येशूभक्तहरू पनि आराधना स्थलमा परमेश्वर उपासना गर्न भेला हुन्छ, तब तिनीहरू पनि त्यही मनस्थितिले जम्मा हुनुपर्दछ। धार्मिक उपासनाको संस्कार र बानीमा इसाईहरूको बीचमा ठूलो परिवर्तन आएको छ, तर त्यो परिवर्तन असलीरूपमा होइन। परमेश्वरसँग सम्बन्धित बहुमूल्य र पवित्र थोकहरूको गरिमामय मूल्य र मान्यताको पकडलाई इसाईहरूकै दिमाग र हृदयबाट चिसो भइरहेको छ। सेवासङ्गतिलाई सामान्यस्तरमा झारिरहेको छ। पौराणिक कालमा जब मानिसहरू आराधना गर्ने क्रियाकलापको निमित्त पवित्रस्थलमा भेला हुन्थे तब तिनीहरू बढो श्रद्धापूर्वक परमेश्वरको उपस्थितिको महसुस गर्दथे, तर आज त्यो चलन वा संस्कार प्रायजसो पुरानो हुन थालेको छ। यद्यपि, यस संसारमा सेवाकार्यमा हुने सेवाप्रक्रिया नियमवद्ध तरिकाले चलाउने आदेश परमेश्वर आफैले दिनुभएको थियो। यस संसारको कुनै पनि अस्थायी र साधारण वातावरणभन्दा माथि उचलिएर परमेश्वरको आराधना गर्नुपर्दछ।

व्यक्तिगत घर परिवारको निमित्त पवित्रस्थ हो, कुनै पनि खोपा

वा शान्तमय स्थानमा व्यक्तिगत उपासना गर्ने ठाउँ पनि पवित्र नै छ; तर चर्च भवन परमेश्वरको उपासना गर्ने समूहको विशेष पवित्रस्थल हो। विश्वास र भरोसा राखेर येशूको नाउँमा हामी उहाँको आराधना स्थलमा आउनसक्छौं। तर त्यहाँ भेला हुँदा कुनै पनि अनुमानित भावनाले सुरो भएर वा आफू धर्मी हुँ भन्ने आँट गरेर आउनुहुँदैन। परमेश्वरलाई हाम्रो स्तरमा झार्न हामीले प्रयास पनि गर्नुहुन्छ।

कतिपय मानिसहरूले हाम्रो प्रकाश दिमागभन्दा अपार उच्चस्थानमा बस्नु हुने महान्, शक्तिशाली र पवित्र परमेश्वरलाई सम्बोधन गर्दा उहाँलाई तिनीहरूकै स्तरमा सम्बोधन गर्छन् र अझ उहाँलाई तल झारेर। कतिपय मानिसहरू चर्चमा हुने सेवासङ्गतिमा आउँदा त्यस्तो मनस्थिति वा बानी लिएर आउँछन् जो यस संसारका शासकको सामु आउन आँट पनि गर्दैन। जब हामी आराधनाको निम्ति भेला हुन्छौं तब तिनीहरू स्वर्गदूतहरूको सामु पूजनीय व्यक्तिको अगाडि आएका हौं भनेर आभास् पाउनुपर्दछ।

जो मानिसहरू परमेश्वरको आराधना गर्न जम्मा हुन्छन् तिनीहरूले आफ्नो हृदय र दिमागमा नचाइ राखेका प्रत्येक खराब कुरा र नियतहरूलाई पन्छाएर आउनुपर्दछ। यदि तिनीहरू उहाँलाई आत्मा र सत्यमा उपासना गर्ने र उहाँको पवित्रताको सौन्दर्यताप्रति सजग भएर आराधना गर्दैन तब तिनीहरूको भेलाको कुनै अर्थ छैन।

प्रिय तन्नेरी युवायुवतीहरू, यस संसारमा परमेश्वरको महिमा गर्नु वा उहाँको इज्जत थाम्नु तिमीहरूको अवसर हो। तर त्यसरी उहाँको उपासना गर्दा जब तिमीहरू भेला हुन्छौं तब तिमीहरूका दिमाग अर्थात् मनिस्थितिहरूमा भएका हल्काफुल्का, मामुली कुराहरू, देखावटी र कम महत्त्वका तत्वहरूबाट परमेश्वरतिर मोडिनुपर्दछ। यस संसारका सामान्य र नाश हुने कुराहरूबाट माथि उचलेर अनन्तको सत्यकुराहरूमा मन राख्ने अठोट लिएर चर्चमा भेला हुनुपर्दछ।

पापबाट शुद्ध हुनु

तब मैले भनें, “धिव्कार! म नष्ट भएँ, किनभने म अशुद्ध
ओठ भएको मानिस हुँ, र अशुद्ध ओठ भएका मानिसहरूका
बीचमा म बस्तछु, र मैले मेरा आँखाले सर्वशक्तिमान् परमप्रभु
महाराजाधिराजलाई देखेको छु।

यशैया ६:५

जब अगमवक्ता यशैयाले परमेश्वरको तेजस्वीमय महिमाको दर्शन पाएका थिए तब उनी आश्चर्यचकित भए। आफ्नै कमीकमजोरी र आफ्नो अयोग्यताको भावनाले छोपिएर उनी चिच्याए, “मलाई धिव्कार होस्!” (रूपान्तरित)।

अरूहरूको पापप्रति यशैयाले आपत्ति जनाएका थिए; अब आफू पनि त्यही दोषमा सहभागी भएको महसुस गरे। अरूहरूमाथि जनाएको आपत्ति आफैमा फर्केको अनुभव उनले गरे। परमेश्वरको आराधनामा औपचारिक, जोश जाँगर नभएको र चिसो चलनमा उनी संतुष्ट थिए। परमेश्वरको सेवाकार्य अर्थहिन र केवल औपचारिकतामात्र गरिरहेका थिए भनेर उनले थाहा पाएन जनसम्म उनले दर्शनमा उहाँलाई देखे। स्वर्गमा भएको गरिमामय, पवित्र र राजकीय वैभवशाली पवित्रस्थान उनले देखेपछि आफ्नो बुद्धिज्ञान, दक्षता आदिहरू कस्तो सानो गरि खुम्चिएका थिए भनेर उनले महसुस गरे। आफ्नो गति कस्तो रहेछ भनेर आत्मआलोचना गरेर व्यक्त गरेको भाषा प्रेरित पावलको जस्तै थियो, “हाय, म कस्तो दुःखी मानिस! यस मृत्युको शरीरबाट मलाई कसले छुटाउला?” रोमी ७:२४ ।

“तब चिम्टाले वेदीबाट आगोको भुङ्गो हातमा लिएर सराफहरूमध्ये एक जना मकहाँ उडेर आए। तिनले मेरो मुख त्यस भुङ्गोले छोएर भने, “हेर, यसले तिम्रो ओठ छोएको छ। अब तिम्रो अधर्म मेटियो, र तिम्रो पापको प्रायश्चित्त वा पापबाट शुद्ध भयो।” यशैया ६:६-७।

जुन दर्शन यशैयालाई दिइयो त्यसले अन्तिम दिनमा रहने परमेश्वरका जनहरूको अवस्थालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। स्वर्गको पवित्रस्थानमा भइरहेको काम विश्वासद्वारा हेर्न तिनीहरूलाई शुभअवसर दिइनेछ। जब तिनीहरूले स्वर्गको पवित्रस्थानमा रहेको महापवित्रस्थान र ख्रीष्टको काम विश्वासद्वारा देख्दछन् तब आफूहरू अशुद्ध ओठहरू भएका रहेछन् भनेर महसुस गर्नेछन्। तिनीहरूले बेकारमा बोलेका बोलिवचन र आफ्ना दक्षता, सीप र प्रतिभाहरू शुद्ध नभएको र परमेश्वरको महिमा वा इज्जत थाम्न प्रयोग नगरेको थाहा पाउँदा तिनीहरू बिचल्ली हुनेछन्। ख्रीष्टको निष्कलङ्क, निर्मल, शुद्ध र प्रेमिलो महिमामय चरित्रको बिपरित आफ्नो कमजोर र अयोग्य चरित्रलाई देख्दा तिनीहरू निराशको रनभुल्लमा पर्नेछन्। तर, मानिसको हृदय कस्तो हुनुपर्छ भनेर देखाउने उहाँको छाप यशैयाले पाएको जस्तै पाए भने, परमेश्वरको सामु कोमल र नम्र भएर झुक्न सक्थो भने तिनीहरूको निम्ति आशा छ। परमेश्वरको सिंहासनभन्दा माथि प्रतिज्ञाको धनु छ, र जुन काम यशैयालाई गरिएको थियो त्यही काम तिनीहरूमा पनि गरिनेछ। अर्थात् जसरी यशैयालाई शुद्ध बनाइएको थियो त्यही काम तिनीहरूलाई पनि गरिनेछ।

मानव मन्दिरमा परमेश्वरको पवित्र आत्मा

के तिमीहरूलाई थाहा छैन, तिमीहरू परमेश्वरका मन्दिर हो, र
परमेश्वरका पवित्र आत्मा तिमीहरूमा वास गर्नुहुन्छ?

१ कोरिन्थी ३:१६

परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभएको प्रत्येक जीव जो चम्किलो र पवित्र साराफ स्वर्गदूतदेखि मानिस सृष्टिकर्ता रहनुहुने मन्दिर होस् भन्ने अनन्त युगदेखि नै परमेश्वरको लक्ष्य थियो। पापले गर्दा मानवता परमेश्वरको मन्दिर हुनबाट रोकिन पुग्यो। दुष्ट, पापले प्रदुषित गरिएको अन्धकारमय मानव हृदय परमेश्वरको महिमा वा इज्जत प्रकट गर्न नसक्ने भयो। मानवतामा परमेश्वर रहनुहुन्छ, र उहाँको मुक्ति दिने अनुग्रहले मानव हृदय फेरि उहाँको मन्दिर हुन सक्छ।

यरुशलेम मन्दिर प्रत्येक मानिसलाई आँल्याउने र देखाउने उच्च आदर्शको थलो निरन्तररूपमा होस् भनेर परमेश्वरले निर्माण गर्न लगाउनुभएको थियो। तर मन्दिर भवनको महत्वको बारेमा यहूदीहरूले बुझ्न सकेन। त्यो मन्दिर सारा मानव जातिको हुनुपर्दछ भन्ने परमेश्वरको चाहनालाई कुण्ठित गर्दै हाम्रो जातको निमित्तमात्र हो भनेर जातिय घमण्डले त्यस मन्दिरलाई जातिय निजी मन्दिर भनेर यहूदीहरूले गौरव गरे। मन्दिरको परिसरमा भएका अपवित्र कोलाहलले मानव हृदयको मन्दिरको यथार्थलाई चित्रण गरेको थियो। येशूले डोरी लिएर त्यहाँ भएका विश्वका किनबेच गर्ने व्यापारी समूहलाई रिसले चुरभएर धपाउनुभएको थियो। त्यस मन्दिर सफा गर्ने येशूको कार्यले पापले गर्दा फोहर भएको मानव हृदय मन्दिरलाई सफा गर्ने आफ्नो लक्ष्य भएको येशूले घोषणा गर्नुभएको थियो। मानव हृदय पापले गर्दा स्वार्थी कामबासना वा इन्द्रियभोगमा लिप्त भएको, खराब बानी

र आचरणले विग्रिएको, नियत र सोचबिचार नै भ्रष्ट भएको थियो। त्यसलाई सफा गर्न खाँचो थियो।

जब दुष्ट तत्वहरूले मानिसलाई बशमा राख्दछ तब उसले आफ्नै प्रयासले त्यसलाई सफा गर्न सक्दैनवा निकाल्न सक्दैन। केवल येशूलेमात्र मानव मन्दिरलाई सफा गर्न सक्नुहुन्छ। तर मानिसको अनुमति र चाहनाबिना उहाँले बलजपती कसैको हृदयमन्दिरमा गएर सफा गर्नुहुन्छ। पुरानो मन्दिरको पाराले येशू मानवमन्दिरमा आउनुहुन्छ; तर उहाँले भन्नहुन्छ, “हेर, म ढोकामा उभिएर ढकढक्याउँछु। कसैले मेरो सोर सुनेर ढोका खोलिदियो भने, म त्यसकहाँ भित्र पस्नेछु र त्यससँग भोजन खानेछु, र त्यसले मसँग खानेछ।” प्रकाश ३:२०। उहाँ केवल एक दिनको लागिमात्र वा एक छिनको लागिमात्र आउनुहुने प्रभु होइन। उहाँले भन्नभएको छ, “म तिनीहरूमा वास गर्नेछु, र तिनीहरूका बीचमा हिँड्दुल गर्नेछु, र म तिनीहरूका परमेश्वर हुनेछु, अनि तिनीहरू मेरा प्रजा हुनेछन्।” २ कोरिन्थी ६:१६। हाम्रो हृदयमा उहाँको उपस्थितिले उहाँले सफा गर्नुहुन्छ र हाम्रो आत्मालाई शुद्ध पार्नुहुन्छ, जसको फलस्वरूप हामी परमेश्वरको पवित्र मन्दिर हुन सकौं र “अनि पवित्र आत्मामा परमेश्वरको वासस्नथा हुन जान्छ।” एफिसी २:२२। उहाँको सेवा गर्नेहरूलाई आफ्ना छोराछोरीहरूलाई असल उपहारहरू दिने बाबुआमाले भन्दा पवित्र आत्मा दिन ज्यादै उत्सुक हुनुहुन्छ।

पवित्रस्थानको उद्देश्य

*“म तिनीहरूका मध्यमा बस्नलाई तिनीहरूले मेरो
लागि पुउटा पवित्रस्थान बनाऊन्।*

प्रस्थान २५:८।

परमेश्वरले मोशालाई यो विश्वस्त पार्नुभएको थियो, “म इस्राएलीहरूका बीचमा वास गर्नेछु, र तिनीहरूका परमेश्वर हुनेछु” र “इस्राएलीहरूसित म त्यहीं नै भेट गर्नेछु, र त्यो पाल मेरो महिमाले पवित्र हुनेछ।” प्रस्थान २९:४५,४३ ।

परमेश्वरको उपस्थिति हुने पवित्रस्थान बनाउन मोशालाई निर्देशन दिनुभएको थियो। त्यो पवित्रस्थान स्वर्गमा रहेकै पवित्रस्थानको नमुना अनुसार उनलाई बनाउन निर्देशन दिनुभएको थियो। परमेश्वरले उनलाई पहाडमा बोलाउनुभयो, र उनलाई स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानका बस्तुहरूलाई देखाउनुभयो। स्वर्गकै पवित्रस्थानमा भएका बस्तुहरूको नकल गरेर मोशाले बनाउनु पर्थ्यो।

इस्राएलीहरूलाई आफू रहन स्थान बनाइयोस् भन्ने परमेश्वरको चाहना थियो। यस पवित्रस्थानद्वारा उहाँले आफ्नो महिमित चरित्रको आदर्श प्रकट गर्नुभएको थियो। जब सिनै पहाडमा दश आज्ञाहरू परमेश्वरले मोशालाई दिनुभएको थियो, त्यसैबेला उहाँले स्वर्गको पवित्रमन्दिरको नमुना देखाउनुभएको थियो।

तर मन्दिरको आदर्श धारणलाई जानेरमात्र केही मतलब छैन। सिनैमा प्रकट गरिएको पवित्रस्थानको अवधारणाले तिनीहरू पापी हुन्,

तिनीहरूलाई उद्धार गरिन आवश्यकता छ र तिनीहरू परमेश्वरबिना असहाय छ भनेर इस्राएलीहरूलाई प्रभाव पार्न खोजिएको थियो। पवित्रबास्थानले सिकाउने अर्को पाठ थियो कि त्यहाँ गरिने विभिन्न बलिप्रथाको विधिले तिनीहरूको पाप क्षमा हुनसक्छ र त्यो क्षमा मुक्तिदातालाई ग्रहण गरेर उहाँको नीतिलाई जीवनमा पालन गर्नुपर्छ भनेर सिकाइएको थियो।

ख्रीष्टको लक्ष्य पूरा कसरी पूरा हुन्छ भन्ने पवित्रस्थानमा गरिने विभिन्न विधिहरूको प्रतिकले देखाएको थियो। स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थान अत्यन्तै महिमामय भवन छ, यसका पर्खालहरू सुनको छ र यहाँ भएका पर्दाहरूले इन्द्रेनीका रङ्गहरूलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ जुन करुब स्वर्गदूतबाट निस्किएको हुन्छ। सबैलाई माथ गर्ने निरन्तर मगमग बास्ना आउने धुप त्यहाँ बलिरहेको हुन्छ, दागरहित सेतो वस्त्र पहिरिने पुजारीहरू त्यहाँ छन्। गहिरो रहस्यभएको महापवित्रस्थानभित्र पवित्रसन्दुक छ जसको ढकन वा कृपा स्थानमाथि स्वर्गदूतका निहुरिएका दुई स्वर्गदूतका रूपहरू छन्। तिनीहरूले महापवित्रस्थानमा भएको महिमाको पूजा गरिरहेको हुन्छ। ती सबै थोकहरूमा मानव हृदयभित्र के हुनुपर्छ भनेर पढोस् र बुझोस् भन्ने परमेश्वरको चाहना थियो। त्यही लक्ष्यलाई मध्यनजर राखेर पवित्र आत्माको बारेमा बोल्दै पावलले भनेका थिए, “के तिमीहरूलाई थाहा छैन, तिमीहरू परमेश्वरका मन्दिर हौं, र परमेश्वरका पवित्र आत्मा तिमीहरूमा वास गर्नुहुन्छ? कसैले परमेश्वरको मन्दिरलाई नष्ट गर्छ भने परमेश्वरले त्यसलाई नष्ट गर्नुहुनेछ। किनकि परमेश्वरको मन्दिर पवित्र हुन्छ, र त्यो मन्दिर तिमीहरू नै हौं।” १ कोरिन्थी ३:१६-१७ ।

पशुबलिद्वारा निर्माण गरिएको पवित्रमन्दिर

*इस्त्राएलीहरूलाई भन्नु, कि तिनीहरूले मेरो निम्ति भेटी ल्याऊन्।
हरेकले आफ्नो मनको राजीखुशीअनुसार चढाएको
भेटी तिमीले मेरो निम्ति ग्रहण गर्नु।*

प्रस्थान २५:२

पवित्रबास्थान वा मन्दिरको निर्माणको योजना वा नक्सा परमेश्वर आफैले मोशालाई दिनुभएको थियो। त्यस योजनामा त्यस मन्दिरको निर्माण र त्यसमा हुनुपर्ने सबै सरसामानको बिशेष निर्देशन तोकिएको थियो। त्यो स्थान कस्तो हुनुपर्छ, त्यसको आकार र बनावट, त्यसमा राखिने सरसामानहरू र प्रत्येक टेबुल आदि फर्निचरहरूले कसरी सजाउनुपर्छ भनेर विस्तृतरूपमा प्रस्तुत गरिएको थियो। मानव हातले बनाएका पवित्र कोठाहरू स्वर्गको सकलको नकल वा प्रतिलिपि हुनुपर्दथ्यो। हिब्रू ९:२५, २३। यस पृथ्वीमा भएको लघु वा सानो आकार स्वर्गमा भएको मन्दिरलाई प्रतिनिधित्व गरेको थियो। स्वर्गमा भएको मन्दिरमा येशू हाम्रो महान् प्रधान पूजारी हुनुहुन्छ। आफ्नो जीवनलाई बलि चढाउनुभएपछि उहाँ पापीहरूको निम्ति त्यहाँ र त्यस ठाउँबाट सेवा गरिरहनुभएको थियो।

पवित्रस्थानको निर्माणको योजना अनुसार निर्माण गर्न विस्तृत र महँगो तयारी गर्नु आवश्यक थियो। धेरै बहुमूल्य र महँगो सामानहरूको आवश्यकता थियो। ती सबै मानिसहरूबाट नै जम्मा गर्नुपर्दथ्यो। तर परमेश्वरले कसैलाई व्यक्तिगतरूपमा करकाप गरेर सामान जुटाउनुभएको थिएन बरु उहाँले स्वइच्छाले ल्याएको सामानलाई ग्रहण गर्नुभएको थियो। मोशालाई परमेश्वरले “दिनुभएको यो निर्देशन मानिसहरूलाई सुनाएका थिए, “तिनीहरूले मेरो निम्ति भेटी ल्याऊन्।

हरेकले आफ्नो मनको राजीखुशीअनुसार चढाएको भेटी तिमीले मेरो निमित्त ग्रहण गर्नु।“ सर्वोच्च परमेश्वर रहने ठाउँलाई निर्माण गर्ने तयारी काममा जुट्न पहिलो आवश्यकता भनेको परमेश्वरप्रति भक्तिभाव र राजीखुशीले त्याग गर्न मनस्थिति हुनुपर्ने थियो।

सबै जना एकमत भएर मोशाको आह्वानलाई हृदयदेखि नै आफूसँग भएका आवश्यक थोकहरू चढाउन प्रतिवद्धता जनाए। त्यसको फलस्वरूप संक्षेप्तमा “जस-जसका हृदय प्रेरणाले भरिए र जसका मन इच्छुक भए, तिनीहरूले भेट हुने पालको काम, त्यसका सबै सेवाका काम र पवित्र पोशाकको निमित्त परमप्रभुको लागि भेटी ल्याए। राजीखुशी मन भएका पुरुष र स्त्री दुवैले सबै किसिमका सुनका गहना ल्याए: पीन, कुण्डल, औँठी र सिङ्गारका सामानहरू। तिनीहरूले आफ्ना सुन परमप्रभुलाई डोलाउने भेटीको रूपमा चढाए।“ प्रस्थान ३५:२१-२२। सबै भक्तजनहरू जो बुढा र तन्नेरीहरू, पुरुष, स्त्री र केटाकेटीहरूले निरन्तररूपमा भेटीहरू ल्याए। ती भेटीहरू यतिको थुप्रिएकि पवित्रस्थानको निर्माणलाई प्रयोग गर्न चाहिनेभन्दा बेसी थिए।

सबै मानिसहरू जसले परमेश्वरको आराधना गर्न हृदयदेखि चाहन्छन् र उहाँको आशिषमय पवित्र उपस्थितिलाई अमूल्य ठान्दछन्, तिनीहरूले त्यही खालको त्यागको मनोवेग प्रकट गर्नेछन् जसरी पौराणिक इस्राएलमा मन्दिर बनाउन राजीखुशी भेटीहरू दिएर प्रकट गरेका थिए।

यदि त्यागहरू वा परमेश्वरको कामको निमित्त अत्यन्तै उदार भएर दिनुपर्ने समय कहिल्यै थियो भने त्यो आज नै हो।

उहाँको पवित्रस्थानमा हुने उहाँको शक्ति र सौन्दर्यता वा महिमा

प्रताप र गौरव उहाँको सम्मुख छन्, उहाँको
पवित्रस्थानमा शक्ति र महिमा छन्।
भजनसंग्रह ९६:६

सृष्टिको सुरुदेखि मानिसको पतनसम्म र वर्तमान समयसम्म पतित मानिसको निम्ति येशू ख्रीष्टद्वारा उपलब्ध गराइएको मुक्तिको परमेश्वरको योजनालाई निरन्तररूपमा उघारिरहेको छ। यस पृथ्वीमा इस्राएलीहरूको बीचमा भएको पवित्रस्थान वा परमेश्वरको मन्दिर स्वर्गको सकलको नमुना वा प्रतिलिपि थियो। मन्दिरको वरिपरि र त्यसमा गरिने अनेकौँ गम्भिर विधिहरूमा महान् सत्यहरू रहस्यमय तरिकाले जम्मा भएका थिए। आइरहने पुस्ताहरूलाई ती सत्यहरूलाई क्रमिकरूपमा सिकाइरहनुपर्ने थियो।

जब परमेश्वर प्रभु नै इस्राएलको सर्वेसर्वा शासक भनेर इस्राएलीहरूले स्वीकारेका थिए तब उहाँको महानता, प्रताप र अति उच्चमा रहनुहुने उहाँको उपस्थितिलाई उहाँले तिनीहरूलाई बृहतरूपमा प्रकट गर्नुभएको थियो। त्यो प्रकट पहिला कहिल्यै पनि भएको थिएन। अदृश्य राजाहरूका महाराजालाई मानिसहरूसामु प्रकट गर्दा उहाँको महानता र गौरवलाई व्यक्त गर्ने शब्दहरू थिएन। त्यो अति भययोग्यको अनुभव थियो। जब परमेश्वरले आफ्नो राजदण्डलाई हल्लाउनुभयो त्यो कुनै मानवीय हातले समातेको थिएन। कृपको ढकनले छोपिएको पवित्र सन्दुक जसमा परमेश्वरको पवित्र व्यवस्था वा दश आज्ञा थियो, त्यो प्रतिकको रूपमा यहोवा आफै हुनुहुन्थ्यो। युद्धमा जित्ने शक्ति इस्रायलीहरूलाई दिने यहि पवित्र सन्दुक थियो।

त्यसको अगाडि मानिसको हातले बनाएका भगवान भनेर पुजेका मूर्तिहरू ढलेर चक्नाचुर भएका थिए। लापर्वाहीसाथ त्यस सन्दुकलाई हेर्दा हजारौं मानिस नाश भएका थिए। परमेश्वरको सर्वोच्च बाहुल्यता र शक्तिलाई खुलेआमरूपमा यस पृथ्वीमा कहिल्यै पनि प्रकट भएको थिए। तर त्यो प्रकट केवल त्यसबेलामामात्र भएको थियो जब परमेश्वरमात्र इस्राएलको राजा हुनुहुन्छ भनेर इस्राएली जनमानसले स्वीकारेका थिए।

परमेश्वरले धार्मिकता र न्यायोचित न्यायप्रणालीले शासन गर्नुहुन्छ भनेर पवित्र सन्दुकभित्र सजिएको परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाले देखाएको थियो। पाप गर्ने वा दश आज्ञालाई भङ्ग गर्नेलाई मृत्युदण्ड दिइन्छ भनेर व्यवस्थाले देखाएको थियो भने पवित्र सन्दुकको ढकनमाथि रहेको कृपा आसनले परमेश्वरको उपस्थितिलाई जनाउँथ्यो। पश्चातापको विधिको सेवाकार्यको उपजद्वारा पश्चाताप गर्ने व्यक्तिलाई क्षमा दिइनेछ भनेर त्यस कृपा आशनमा उपस्थित हुनुभएको परमेश्वरले देखाएको थियो। पवित्रस्थानमा हुने विभिन्न विधिहरूको प्रतिकले ख्रीष्टले गर्नुहुने मुक्तिको कामलाई औँल्याएको थियो। येशू ख्रीष्टमा नै, “प्रेम र विश्वस्तता आपसमा मिल्छन्, धार्मिकता र शान्तिले एक-अर्कोलाई चुम्बन गर्छन्।” भजनसंग्रह ८५:१०।

हो, हाम्रो मुक्तिदाता आउनभयो भनेर आज खुशियाली मनाउँछौं, पौराणिक इस्राएललाई दिएको मन्दिरमा हुने विभिन्न प्रतिकको रूपमा चलाएका बलिहरूको सकल येशू आउनुभएर उहाँ पापकी सिद्ध बलि हुनुभएर ती बिधिहरूको समापण गर्नु भएकोमा हामी आभारित छौं, तैपनि येशूका कुनै पनि भक्तजनहरूले पौराणिक पवित्रस्थानको बारेमा र त्यहाँ हुने विभिन्न विधिहरू केवल यहूदीहरूको निमित्तमात्र हो, त्यो पुरानो करारसँगमात्र सम्बन्धित छ अब हाम्रो केही सरोकार छैन भन्ने पन्छाउने मनस्थितिलाई परमेश्वर निको मान्नु हुन्न। त्यस मन्दिरबाट सिक्ने शिक्षालाई फाल्नु कुनै पनि बहाना मनाशिव छैन।

मुक्तिदाता, पुजारी र राजाहरूका महाराजा

*किनकि यो उचित थियो कि हाम्रा लागि यस्ता एक जना प्रधान
पूजाहारी हुनुपर्दछ, जो पवित्र, दोषरहित, निष्कलङ्क, पापीहरूबाट
अलग र स्वर्गभन्दा पनि माथि उचालिएका हुनुहुन्छ।*

हिब्रू ७:२६

परमेश्वरकै निर्देशन अनुसार लेबी कुलका मानिसहरूलाई पवित्रस्थानमा सेवाकार्य गर्न अलग राखिएको थियो। मानव जीवनको सुरुदेखिनै प्रत्येक पुरुष आफ्नो घरको पुजारी थियो। अब्राहमका दिनहरूमा पुजारी हुने जन्मसिद्ध अधिकार जेठो छोरोको भएको चलनमा आएको थियो। अब पवित्र मन्दिरमा गर्नुपर्ने सेवाकार्यको निम्ति इस्राएलीहरूको जेठो छोरोको बदलिमा परमेश्वरले लेबी कुललाई स्वीकार गर्नुभएको थियो। तर पुजारी भने हारुनको परिवारमामात्र सिमित गरिएको थियो। हारुन र उनका छोराहरूले परमेश्वरको सामु सेवा गर्न अनुमति दिइएको थियो। बाँकि कुल पवित्रमन्दिरको रेखदेख गर्न जिम्मा लगाइएको थियो।

पुजारीहरूले गर्ने विधिहरूको अनुसार तिनीहरूलाई विशेष वस्त्र लगाउन आदेश दिएको थियो। मोशालाई परमेश्वरले यो आदेश दिनुभएको थियो, “गौरव र शोभाको निम्ति तँले तेरो दाजु हारुनको निम्ति पवित्र पोशाकहरू बनाउनु। जति शिल्पकारहरू छन्, जसलाई यस्ता कुरामा मैले बुद्धिले परिपूर्ण पारेको छु, तिनीहरूलाई तँले भन्नु, कि तिनीहरूले हारुनका पोशाक त्यसलाई यो कामको निम्ति नियुक्त गर्नलाई बनाउनु, र त्यसले पूजाहारीको पदमा मेरो सेवा गरोस्।” प्रस्थान २८:२-३ |पुजारीहरूले वस्त्र र जेले सजिन्छ त्यसलाई मानिसहरूले

हेर्दा परमेश्वरको पवित्रता, उहाँलाई गर्ने पवित्र उपासना र उहाँको उपस्थितिले सिद्ध भएको आभासले प्रभावित पार्नुपर्थ्यो। पवित्रस्थान आफैमात्र होइन पूजारीहरूले गर्ने प्रत्येक विधिको महत्त्व थियो। हिब्रू ८:५ मा यसरी लेखिएको छ, “तिनीहरूले स्वर्गीय पवित्रस्थानको नकल र छायाको सेवा गर्दछन्, किनकि मोशाले पवित्र वासस्थान बनाउन लाग्दा परमेश्वरको यस्तो आदेश पाएका थिए, “पर्वतमा तिमीलाई देखाइदिएको नमूनाबमोजिम तिमीले सब थोक बनाउनु।” हिब्रू ८:५

आउनुहुने मुक्तिदाता, पुजारी र राजाहरूको राजा स्त्रीष्टको आगमनलाई औँल्याउने विभिन्न छायाँ वा प्रतिकहरूको अर्थ प्रत्येक दिन मानिसहरूलाई सिकाइन्थ्यो। स्त्रीष्ट र सैतानको बीचमा भइरहेको अन्तर्द्वन्दले भइरहेका विभिन्न घटनाहरूको अन्त्य र अन्तमा जगतलाई शुद्ध गरेर पाप र पापीहरू सदाको निमित्त नाश गरिने सन्देश वर्षको एक पल्ट ती मानिसहरूलाई सिकाइन्थ्यो ताकि युगको अन्तमा हुने घटनातिर तिनीहरूको दृष्टि भइरहोस्। मोशाको निर्देशनमा चलेका बलिप्रथा र भेटीप्रथाहरूले अझ उत्तम विधिलाई औँल्याउँथ्यो जुन स्वर्गमा हुन्थ्यो। येशूका बलिको पूण्य कामले गर्दा नै परमेश्वर पिताको सामु हामी निर्दोष भएर प्रस्तुत हुन पर्याप्त थियो।

हाम्रो निमित्त पश्चाताप गरेर येशूले बगाउनुभएको क्षमा दिने रगत सबैले सिँतैमा उपलब्ध गराएको छ। यो हाम्रो निमित्त अत्यन्तै बहुमूल्य अवसर, सबभन्दा महान् आशिष भएको महसुस गर्नुपर्दछ। पापी मानिसको पापलाई धुने येशूको अनमोल रगत उपलब्ध गराएको भन्दा मानिसको निमित्त अरु महान् कार्य के होला?

ख्रीष्ट र उहाँको शिक्षादक्षामा दिनदिनै समर्पित हुनु आवश्यक

यसकारण भाइ हो, परमेश्वरको कृपालाई ध्यानमा राखी
म तिमीहरूलाई अनुरोध गर्दछु, कि तिमीहरूको आत्मिक
उपासनाको रूपमा आ-आफ्ना शरीरलाई पवित्र र परमेश्वरलाई
ग्रहणयोग्य हुने जिउँदो बलिको रूपमा अर्पण गर। यस संसारको
ढाँचामा नचल, तर आफ्नो मनमा नयाँ भई पूर्ण रूपले परिवर्तित
होओ, र परमेश्वरको असल, ग्रहणयोग्य र सिद्ध इच्छा के हो, त्यो
तिमीहरूले सिक्दै आत्मिक जीवनमा अघि बढ्न सिक।
रोमी १२:१-२

मोशाद्वारा निर्माण गरिएको पवित्रस्थान दुई भागमा विभाजित
थियो। दैनिक र वार्षिक आराधनाको विधि पूरा गर्न ती विभाजित
स्थानहरू तोकिएको थियो। पवित्रस्थानको आँगन र भित्री पवित्र
कोठामा दैनिक नित्य विधि हुन्थ्यो। आँगनमा भएको अग्नीबेदीमा
दिनदिनै पशुबलिको प्रथा थियो। भित्री महापवित्र कोठामा वार्षिक
सेवाकार्य हुन्थ्यो।

दैनिक नित्य पूजामा यी कार्यहरू संलग्न हुन्थ्यो: अग्नि बेदीमा
बिहान र बेलुका पशुबलि, धुप बाल्ने सुनौलो बेदीमा मिठो बास्ना
आउने धुप बालिन्थ्यो, व्यक्तिगत पापहरूको निमित्त विशेष भेटी
वा विशेष बलि हुन्थ्यो। येशू ख्रीष्टलाई औँल्याउने साबथहरू (जुन
हप्ताको सातौँ दिनभन्दा भिन्न छ), औँसी र विशेष चाडबाडमा अर्पण

गर्ने भेटीहरू पनि त्यस पवित्रस्थानमा ल्याइन्थ्यो।

प्रत्येक बिहान र बेलुका अग्निबेदीमा एक वर्षको पाठोलाई निर्देशित गरिएको उचित विधि अनुसार चढाइन्थ्यो। दिनदिनै सारा राष्ट्र यहवेमा समर्पित भएर चलनुपर्छ भन्ने त्यस दैनिक पशुबलिको अर्थ थियो। त्यसले ख्रीष्टको क्षमा दिने रगतमाथि इस्राएली भक्तजनहरू भर पर्नुपर्छ भनेर आँल्याउँथ्यो। पवित्रस्थानमा चढाउने प्रत्येक पशु निष्खोट र कुनै दाग नभएको हुनुपर्छ भनेर परमेश्वरले स्पष्टरूपमा निर्देशन दिनुभएको थियो। यो शुद्ध, निष्कलङ्क, कुनै पनि पापको दागरहित जीवबलि येशूको प्रतिक थियो। हामी कसरी पापबाट अलग भयौं भनेर पत्रुसले यसरी व्यक्त गर्दछन्, “१८ तिमीहरू जान्दछौ, कि आफ्ना पिता-पुर्खाबाट आएका व्यर्थका कुराहरूदेखि, सुन वा चाँदीजस्ता नाश हुने थोकहरूद्वारा दाम तिरी तिमीहरू छुट्ट्याइएका होइनौ, तर निष्खोट र निष्कलङ्क थुमाको जस्तो ख्रीष्टको अनमोल रगतद्वारा दाम तिरी छुट्ट्याइएका छौ। उहाँ सृष्टिभन्दा अगाडिदेखि नै नियुक्त हुनुभएको थियो, तर तिमीहरूका खातिर समयको अन्नतमा प्रकट हुनुभयो।” १ पत्रुस १:१८-२० ती पशुबलिहरूको प्रथाले ख्रीष्टका असली अनुयायीहरू कस्तो हुनुपर्छ भनेर चित्रण गर्दछ भनेर पावलको जिकिर छ। उनले भन्दछन्, “यसकारण भाइ हो, परमेश्वरको कृपालाई ध्यानमा राखी म तिमीहरूलाई अनुरोध गर्दछु, कि तिमीहरूको आत्मिक उपासनाको रूपमा आ-आफ्ना शरीरलाई पवित्र र परमेश्वरलाई ग्रहणयोग्य हुने जिउँदो बलिको रूपमा अर्पण गर। यस संसारको ढाँचामा नचल, तर आफ्ना मनमा नयाँ भई पूर्ण रूपले परिवर्तित होओ, र परमेश्वरको असल, ग्रहणयोग्य र सिद्ध इच्छा के हो, त्यो तिमीहरूले जाँच्न सक।” रोमी १२:१-२

बिहान र बेलुका पशुबलि दिने तोकिएको समय पवित्र समय भनेर आभास् दिइन्थ्यो। यसरी आराधना गर्ने चलन र समयको आभास् येशू आउनुभन्दा अगाडि सारा युगमा यहूदीहरूको राष्ट्रले

मान्दथ्यो। प्रत्येक दिनको बिहान र बेलुका प्रार्थना र उपासनाको निमित्त छुट्ट्याउनुपर्छ भने यस प्रथाले इसाईहरूलाई उदाहरणको निमित्त प्रस्तुत भएको तिनीहरूले मान्नुपर्दछ। औपचारिकरूपमा विधि पूरा गर्न नित्यपूजा गर्ने तर भित्रीहृदयदेखि उपासनाको मनोवेग वा आत्मियता नभएको भक्तहरूको उपासनाले परमेश्वरलाई वाक्का बनाउँछ। तर जसले आफ्नो सारा हृदय, प्राण र शरीरले उहाँलाई प्यार गर्छ, बिहान बेलुका नम्र र कोमल भएर आफ्ना पापहरूलाई स्वीकारेर तिनीहरूको क्षमाको निमित्त निहुर्रदै प्रार्थना गर्दछ, र आफूहरूलाई चाहिने आवश्यक आशिषका अनुरोधहरू उहाँको समक्ष प्रस्तुत गर्छन्, तिनीहरूप्रति परमेश्वरले प्रसन्न हृदयले हेर्नुहुन्छ।

धर्मपरायण वा धार्मिकताको सुगन्धित धुप

तिमीहरू प्रेममा चल, जसरी खीष्टले पनि हामीहरूसँग प्रेम गर्नुभयो, र परमेश्वरको निमित्त सुगन्धित भेटी र बलिदान भएर आफैलाई हाम्रा निमित्त अर्पण गर्नुभयो।

एफिसी ५:२

परमेश्वरको सामु एउटा टेबुलमा देखाइएको पवित्र रोटीहरू राखिन्थ्यो। यो परमेश्वरको निमित्त निरन्तर अर्पणको नैवद्ध थियो। यसलाई देखाइएको रोटी (अङ्ग्रेजीमा शोब्रेड showbread) वा “उहाँको उपस्थितिमा रहेको रोटी“ भनिन्छ, किनकि परमेश्वरको अनुहारसामु त्यो निरन्तररूपमा राखिन्थ्यो। दुवै भौतिक र आत्मिकरूपमा खीष्टको मध्यस्थातताबाट मानिस परमेश्वरमाथि भरपर्दछ भन्ने त्यस रोटी सूचकको रूपमा राखिएको थियो। दुवै मन्ना र पवित्ररोटीले येशू खीष्टलाई औँल्याएको थियो, जो जीवित रोटी हुनुहुन्छ, र हाम्रो निमित्त परमेश्वरको सामु निरन्तररूपमा पहल गरिरहनुभएको छ।

कुनै पनि दैनिक विधिहरूभन्दा सुगन्धित धुप जब पुजारीले बाल्छ तब उनी परमेश्वरको उपस्थितिमा सिधै खडा भएको देखाइएको थियो। महापवित्र कोठालाई विभाजन गर्ने पर्दा माथि छाना वा सिलिङ्गसम्म राखिन्दैनथ्यो। पर्दा र छानाको बीचमा खाली ठाउँ थियो। पवित्र कृपा आशनमाथिको परमेश्वरको महिमा पवित्र कोठाबाट केही हदमा देखिन्थ्यो। जब पुजारीले परमेश्वरको सामु सुधगन्धित धुप बाल्थ्यो र पवित्र सन्दुक भएको तर्फ फर्किन्थ्यो, तब त्यो त्यसको धुवाँ माथि उड्थ्यो अनि परमेश्वरको महिमा कृपाआशनमाथि आउँथ्यो, र प्रायजसो उहाँको महिमा र तेजस्वीमय गौरव दुवै कोठाहरूमा भरिन्थ्यो,

जसले गर्दा पुजारी हतपत पछाडितिर हच्किनुपर्दथ्यो। त्यस विशेष सेवाकार्यमा पुजारीले विश्वासद्वारा उनले नदेखिने पर्दापछाडि रहेको कृपा आसनतिर नजर लगाउँथ्यो। त्यसरी नै परमेश्वरका जनहरूले अहिले येशूलाई सिधै प्रार्थना गर्न सक्छन्। उहाँ हाम्रो मानवीय आँखाले नदेखिएको स्वर्गको मन्दिरमा हाम्रो निम्ति प्रधानपुजारी हुनुभएर पहल गरिरहनुभएको छ।

इसाएलीहरूको प्रार्थनासहितको धुपको धुवाँले ख्रीष्टका पूण्य कामहरू र हाम्रो निम्ति ख्रीष्टले पहल गरिरहनुभएकोलाई आँल्याउँछ। उहाँको आफ्नो सिद्ध धार्मिकता विश्वासीहरूको विश्वासद्वारा तिनीहरूलाई ओढाइदिन्छ, त्यसले गर्दा पापीहरूले गरेको उपासना परमेश्वरको निम्ति ग्रहणयोग्य हुन जान्छ। महापवित्र कोठाको अगाडि निरन्तररूपमा बलिरहने धुपको पवित्र बेदी हुन्थ्यो। त्यसले पापीहरूको पापलाई क्षमा देउन् भन्ने प्रतिकको रूपमा धुप निरन्तर बलिरहन्थ्यो। धुप र रगतद्वारा परमेश्वरकहाँ पुग्नुपर्थ्यो। पापीहरूको निम्ति महान् मध्यस्थकर्ताले यहवेको सामु पहल गरिरन्छ भन्ने ती विधिहरूले आँल्याएका थिए। विश्वास गरेर पश्चाताप गरेका पापीलाई उहाँको कृपा र मुक्ति उहाँलेमात्र प्रदान गर्न सक्नुहुन्छ।

यस संसारमा जन्मिने प्रत्येक मानव प्राणीको निमित्त मर्नुभएको येशू ख्रीष्ट

यो वचन हरप्रकारले ग्रहणयोग्य छ, कि पापीहरूलाई
उद्धार गर्न येशू ख्रीष्ट संसारमा आउनुभयो, र
पापीहरूमा म सबैभन्दा मुख्य हुँ।
१ तिमोथी १:१५

पवित्रस्थानमा गरिने दैनिक आत्मिक सेवाकार्यका विधिहरूमा सबभन्दा महत्त्वपूर्ण विधि भनेकै व्यक्तिगत मानिसहरूको निमित्त गरिने विधि थियो। पश्चात्ताप गरेको पापीले आफ्नो पशुभेटी पवित्रस्थानको ढोकाम ल्याउँथ्यो, त्यस पशुको टाउकोमा आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्दै खन्याउँथ्यो। आफ्ना पापहरू निर्दोष पाठोमा सारिएको भन्ने त्युस चलनको प्रतिकले देखाएको थियो। आफ्नै हातले पशुलाई मारिन्थ्यो र पुजारीले त्यसको रगत पवित्र कोठामा रहेको पर्दामा छर्किन्थ्यो। त्यस पर्दाको पछाडि पवित्रसन्दुक थियो जसभित्र दश आज्ञाको शिलापाटी थियो। पापीले त्यही आज्ञा भङ्ग गरेको थियो। यस विधिले रगतद्वारा पापीको पाप पवित्रस्थानमा सारियो भनेर सूचकको रूपमा देखाउँथ्यो। कुनै मामिलामा पवित्र कोठामा रगत लगिन्दैनथ्यो; बलि चढाएको पशुको मासु पुजारीले खानुपर्दथ्यो। दुवै विधिहरूले पश्चात्तापी पापीको पाप पवित्रस्थानमा सारियो भनेर औँल्याउँथ्यो।

यी विधिहरू वर्षभरी नै चलिरहन्थ्यो। इस्राएलीहरूका पापहरू पवित्रस्थानमा सारिएकोले त्यसका कोठाहरू थुप्रिएका पापहरूले गर्दा अशुद्ध भएका थिए। त्यसकारण ती पापहरू हटाउनु वर्षको एकफेरा बिशेष विधिको आवश्यक थियो। दुवै पवित्र कोठाहरू र बेदीलाई शुद्ध

गर्न प्रायश्चितको विधि वा क्षमापूजाको निर्देशन परमेश्वरले दिनुभएको थियो। लेबीमा यस मामिलामा परमेश्वरको स्पष्ट निर्देशन लेखिएको छ, “तब त्यसले बाहिर वेदीमा गएर परमप्रभुको सामुन्ने त्यसको निमित्त प्रायश्चित गरोस्। अनि साँढे (वा राँगा) र बोकाको रगतबाट केही लिएर वेदीका चारैतिरका सीडहरूमा लगाओस्। रगतबाट आफ्नो आँलाले सात पल्ट त्यसमाथि छर्केर इस्राएलीहरूको अशुद्धिबाट वेदीलाई शुद्ध र पवित्र गरोस्।” लेवीहरू १६:१८-१९।

वर्षको एक फेरा प्रायश्चित वा क्षमापूजाको महान् पर्वमा पुजारी महापवित्रस्थानमा जान्थ्यो र त्यस स्थानलाई सफा गरिन्थ्यो। त्यहाँ गरिएको शुद्धिकरणको प्रक्रियाले वर्षभरीमा गरिने सेवाकार्यको विधि सम्पन्न भयो भनेर देखाउँथ्यो।

पृथ्वीमा भएको पवित्रस्थान स्वर्गमा भएको सकल पवित्रस्थानको नमुना अनुसार निर्माण भएको थियो। यो विधि त “अहिले वर्तमान समयको निमित्त एक दृष्टान्त हो। यसले यही देखाउँछ, कि चढाएका भेटी र बलिहरूले आराधकको विवेकलाई शुद्ध तुल्याउन सक्दैनन्।... यदि स्वर्गीय कुराहरूका नमूनालाई शुद्ध पार्न यी विधिहरू चाहिए भने स्वर्गकै कुराहरूलाई शुद्ध पार्नु त अझ उत्तम बलिको आवश्यकता पर्‍यो।...त्यसकारण मानिसले निर्माण गरेको पवित्रस्थानमा होइन, तर परमप्रभुले खडा गर्नुभएको पवित्रस्थान, साँचो पवित्र वासस्थानमा उहाँ सेवक भइरहनुभएको छ।” हिब्रू ९:९:२३, ८:२। उहाँ परमेश्वरको सामु देखा पर्नुहुन्छ, पश्चताप गर्नेहरूलाई स्विकार्न र उहाँका जनहरूको पार्थना सुन्नुहुन्छ ।

स्वइच्छाले जीवबलि हुनुभएको येशू

तब मैले भनें, “म यहीं छु, म आएको छु- धर्मशास्त्रमा मेरो
विषयमा यस्तै लेखिएको छ। हे मेरा परमेश्वर,
तपाईंको इच्छाबमोजिम गर्न म चाहन्छु,
तपाईंको व्यवस्था मेरो हृदयभित्र छ।

भजनसंग्रह ४०:७-८

विभिन्न रितिरिवाजले गर्दा प्रदुषित भएका पौराणिक
इसाएलीहरूलाई सारा जनसमूदाय शुद्ध गर्न एउटा पशुबलि चढाउन
निर्देशन दिइएको थियो। त्यो पशु रातो बाच्छी थियो। पापले गर्दा
इसाएल जनमानस प्रदुषित भएकोले त्यसबाट उन्मुक्ति दिन त्यो
बाच्छी अरु पशुहरूभन्दा सिद्ध बलि भनेर मानिएको थियो। यो
कहिलेकाहीं गर्ने पशुबलि थियो। मुर्दालाई नछुनु भन्ने रितिको
बिपरित कसैले अचानक छोएमा वा त्यसलाई लेप लगाउन, गाड्न
वा जलाउन छुनै परेमा त्यसलाई छुने सबै मानिसहरू अशुद्ध भएको
ठानिन्थ्यो। जोकोही पनि कुनै न कुनै तरिकाले मुर्दालाई छुँदा त्यो
व्यक्ति अशुद्ध हुन्छ भन्ने व्यवस्थामा लेखिएको थियो (गन्ती १९:११,
हग्गै २:१३)। पापको परिणामले मृत्यु आएको र मुर्दा आफैं पनि पापलाई
प्रतिनिधित्व गरेको भनेर इसाएलीहरूको दिमागमा प्रभावकारीरूपमा
घुसाउन यो पशुबलि गर्न अज्ञाइएको थियो। एउटा बाच्छी, एउटा
नोहाको जहाज, मोशाले झुन्ड्याइएको एउटा धलौतको सर्प सबैले
स्त्रीष्टको बलिदानलाई प्रभावकारी ढंगमा औँल्याउँछ।

बाच्छी रातो नै हुनुपर्छ रे। यो रगतको प्रतिक थियो। यो बाच्छीमा
कुनै दाग र खोत हुनुहुन्दैनथ्यो। त्यस बाच्छीले फेरि कहिल्यै पनि

जुआ नबोकेको हुनुपर्थ्यो। यहाँ पनि परमेश्वरको पुत्र आफ्नै स्वइच्छाले मानिसको पापको लागि मर्न आउनुभएकोले पश्चातापको विधि उहाँले पूरा गर्नुभएको थियो। उहाँमाथि कुनै जुआ लाइन आवश्यकता थिएन न त वाध्यता किनकि उहाँ सबै विधिविधान वा रितिथितिहरूबाट स्वतन्त्र हुनुहुन्थ्यो। परमेश्वरका बौद्धिक जीव स्वर्गदूतहरू परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्न वाध्यता थियो वा तिनीहरूमाथि परमेश्वरका आज्ञाहरूको जुआ थियो। तिनीहरूले आफ्नो कुनै व्यक्तिगत बलिदानले पतित मानिसको दोषलाई सफाई गर्न सक्दैनथ्यो वा उन्मुक्ति दिन सक्दैनथ्यो। तर सबै व्यवस्थाहरूभन्दा उच्च स्थानमा रहनुभएको वा स्वतन्त्र रहनुभएको येशू ख्रीष्टलेमात्र पापी मानव जातको मुक्तिको निमित्त बलि हुनसक्नुहुन्थ्यो।

येशू आफ्नो पिताको दाहिने हातमा नै रहिरहन सक्नुहुन्थ्यो। उहाँ राजकीय मुकुट र राजकीय पोशाकहरू लिएर बस्न सक्नुहुन्थ्यो तर उहाँ आफै परमेश्वर भएतापनि आफ्ना सम्पत्ति, आदर, यश, आराम र स्वर्गको इज्जत तथा गौरव त्याग्न मानिसको निमित्त राजी हुनुभयो। उहाँ बिपन्न वर्गमा जन्मनुभयो, उच्च स्थानमा आदेश दिन सक्ने येशू गेतसमनीको भयानक अनुभवमा आफूलाई पार्नु भयो र अत्यन्तै गालि, अपमान, बेइज्जत सहँदै क्रूसको पीडामा आफूलाई पार्नुभयो।

उहाँको घाइते हात, घोचिएर प्वाल परेको कोखा, किला ठोकिएर क्षतविक्षत भएका पाऊहरूले पतित मानिसको निमित्त भावपूर्ण परमेश्वर पिताको सामु बिन्ती गरिरहनुभएको छ। अनन्तको मोल तिरेर किन्नुभएको पापी मानिस उद्धार होउन् भन्ने निरन्तर याचना उहाँले गरिरहनुभएको छ। ओहो, पापी मानिसको उहाँको अतुलनीय कृपा र निगाहा कस्तो रहेछ! कुनै पनि समय वा कुनै पनि घटना तथा मानव विधिहरूले येशूको मुक्ति दिन पर्याप्त भएको बलिलाई झार्न सक्दैन वा न्युनकरण गर्न सकिन्दैन।

येशूको रगत निरन्तररूपमा प्रयोग

बोका र साढ़ेहरूको (वा सँगाहरू) रगत र कोरलीको खरानी अशुद्ध मानिसहरूमाथि छर्कदा तिनीहरूको शरीर शुद्ध हुन्छ भने, ख्रीष्टको रगतले त झन् कति बढी गरी तिमीहरूका विवेकलाई मरेका कामहरूबाट शुद्ध पार्नेछ, ताकि तिमीहरू जीवित परमेश्वरको सेवा गर्न सिका। किनकि उहाँले अनन्त आत्माद्वारा आफैलाई निष्खोट बलिको रूपमा परमेश्वरलाई अर्पण गर्नुभयो।

हिब्रू ९:१३-१४

बलिको निम्ति ल्याइएको रातो बाच्छी शिविर बाहिर सबैले देख्न गरेर मारिन्थ्यो। येशू ख्रीष्ट पनि यरुशलेमका ढोकाहरू र सहरका पर्खालहरूबाट बाहिर रहेको कलभरी डाँडामा कष्ट पाउनुभएको थियो। यरुशलेमबाहिर येशू मारिनुभएको एक अत्यन्तै उल्लेखनीय अर्थ छ। उहाँ केवल यहूदी जातिको निम्तिमात्र बलि हुनुभएन तर संसारका समस्त मानव प्राणीले मुक्ति पाउनु भनेर आफ्नो जीवन दिनुभएको थियो। यरुशलेम सहरभित्र रहेका चाहे यहूदी जाति होस् वा त्यस सहरभन्दा बाहिर रहेका सबै पतित मानिसहरूको निम्ति मुक्तिदाता हुन र उहाँले दिनुहुने मुक्ति सबैले ग्रहण गरुन् भनेर उहाँको मृत्युले घोषणा गरेको थियो। गम्भिर धार्मिक विधि अपनाएर बाच्छीलाई मारिन्थ्यो। पुजारीले शुद्ध सेतो पोशाक लगाउँथ्यो र मारिएको बाच्छीको रगत हातमा लिएर मन्दिरतिर हेर्दै सातपल्ट छर्किन्थ्यो।

बलि चढाइएको बाच्छीलाई जलाएर खरानी पार्दथ्यो। त्यसको अर्थ बाच्छीले आफ्नो सबै शरीर दिएर पूर्ण बलि दिएको जनाएको

थियो। मुर्दालाई छोएर अशुद्ध नभएको मानिसले खरानीहरू बटुल्थ्यो र खोलाको पानी राखिएको भाँडामा राखिन्थ्यो। अनि त्यस सफा र शुद्ध मानिसले रातो कपडाले बेरेको स्याउको लठ्ठील र हिंसप वा सुगन्धित बिरूवाले त्यस भाँडोमा चोपलेर पाल र जम्मा भएका मानिसहरूलाई छर्किन्थ्यो। यो विधि सात पल्ट गरिन्थ्यो र यसले पाप शुद्ध भयो भनेर देखाउँथ्यो।

यसरी आफ्नो निष्खोट धार्मिकताले अमूल्यको रगत बगाउनुभएर स्वर्गको पवित्र स्थानलाई सफा गर्न जानुभएको थियो। त्यहाँ रातो रगत येशूले परमेश्वरसँग मानिसको मेलमिलाप गराउन प्रयोग गर्नुभएको थियो। कतिपय मानिसले बाच्छीको बलि अर्थहीन विधि भनेर हेर्न सकिन्छ। तर यो परमेश्वरको आदेशले सम्पन्न गरिएको थियो र यसको गहिरो अर्थ छ जसको प्रयोग बर्तमान सन्दर्भमा पनि लागु हुन्छ। मानिसको पाप धुन र उसलाई शुद्ध, पापबाट निर्दोष बनाउन येशूको रगत नै पर्याप्त छ। यो रगत दिनदिनै प्रयोग गर्नुपर्दछ।

यदि पौराणिक समयमा अशुद्ध मानिसलाई रगत छर्केर शुद्ध गरिन्थ्यो भने, खस्किरहेको अन्तिम युगमा झन त्यो कतिको महत्त्व होला? हामी सैतानको परिक्षा, प्रदुषणमा बेरिरहेकाछौं। तिनीहरूबाट रात दिन र दिनदिनै हृदयलाई सफा गरिराख्न येशूको रगत हामीले प्रयोग गरिरनु अत्यन्तै आवश्यक भएको मान्नुपर्दछ।

स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानको पवित्र कोठाभित्र

बोका र बाछाहरूको रगतले होइन, तर आफ्नै रगतद्वारा अनन्त
उद्धार प्राप्त गरिदिपुर सधैंको निमित्त एकै पल्ट महापवित्र
स्थानभित्र उहाँ प्रवेश गर्नुभयो।

हिब्रू ९:१२

सन ३१ को बसन्त ऋतुमा कलभरीको क्रूसमा पक्का वा सकल बलि येशूलाई चढाइएको थियो। जब येशूले चिच्चयाएर “अब सिद्धियो” भन्नुभएको थियो त्यसबेला तत्कालै मन्दिरको पर्दा दुई भागमा च्यातिएको थियो। यहूदी राष्ट्रको निमित्त यो पर्दा अत्यन्तै महत्त्वपूर्ण छ। पवित्रस्थान र महापवित्रस्थानलाई अलग गरिएको पर्दा अत्यन्तै महँगो थियो। यो प्याजी रङ्गको सुनले सजाएको थियो। यो भव्य लामो र फराकिलो थियो। जब येशूले आफ्नो अन्तिम सास फेर्नुभएको थियो तब अदृश्य हातले सबैले देख्न गरेर त्यो भव्य र बाक्लो पर्दा तलदेखि माथिसम्म च्यातिदिएको थियो। पापले गर्दा भ्रष्ट भएको यस संसारको निमित्त नयाँ र जीवित मुक्तिको बाटो खोलिएको थियो भनेर सारा जगतको सामु त्यस च्यातिएको पर्दाले देखाएको थियो साथै परमेश्वरको पुत्रको एक महान् बलिले सबै पशुबलिको अन्त्यभयो भनेर पनि स्पष्ट पारिएको थियो।

पृथ्वीको पवित्र स्थानमा भएको पर्दा र विधिहरू व्याकुल थियो। अब परमेश्वरको पुत्रको मृत्युपछि सकल बलि प्रस्तुत भएको थियो। महापवित्रस्थानतिर जाने बाटो खोलिएको थियो। सबैको निमित्त नयाँ र जीवित बाटो तयार पारिएको थियो। अब परमेश्वरसँग पहल गर्न

दुःख र शोकमा परेका र पापी मानव जातको निम्ति कुनै पनि पुजारी वा प्रधानपुजारीको आवश्यकता भएन। अबदेखि मुक्तिदाता आफैले मानिसको निम्ति पुजारी हुनुभएको थियो र स्वर्गका स्वर्गहरूमा पापीहरूको निम्ति पहल वा मध्यस्थता गर्न सुरु गर्नुभएको थियो। अबदेखि पापको निम्ति कुनै भेटीहरू र पशु बलिको आवश्यकता भएन। येशूको बलिले पाप क्षमा गर्न गरिने सबै धार्मिक विधिहरूको अन्त्य भएको थियो। परमेश्वरको पुत्र उहाँकै वचनद्वारा आउनुभएको थियो, “हे प्रभु तपाईंको इच्छा पूरा गर्न हेर्नुहोस्, म आएँ (किताबको ठेलीमा मेरै बारेमा लेखिएको छ)” “उहाँको आफ्नै रगतले पवित्रकोठामा पस्नुभयो र हाम्रो निम्ति अनन्तको मुक्ति उपलब्ध गराउनुभयो ।”
हिब्रू १०:७, ९:१२।

जब पेन्तिकोस्ट समयमा पवित्र आत्मा चेलाहरूमाथि खन्याइएको थियो तब तिनीहरूको दिमाग पृथ्वीको पवित्रस्थानबाट स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थातिर मोडिएको थियो, जहाँ येशूले आफ्नै रगत लिएर पस्नुभएको थियो। त्यो रगत उहाँका चेला र समस्त मानव प्राणीको प्रयाश्चितको फाइदाको निम्ति बगाउनुभएको थियो।

सारा मानिसहरूका नजरहरू संसारका पापहरूको निम्ति गरिएको सकल तथा सही बलितिर लगाएका थिए। यस पृथ्वीको मन्दिरमा हुने पुजारी प्रथाको अन्त्य भयो वा मानिस र परमेश्वरको बीचमा आउने कुनै पनि मानवीय तत्वको अन्त्य भयो। हामी येशू तिरमात्र हेर्नुपर्छ। उहाँ नयाँ करारको सेवक हुनुहुन्छ। हाम्रो मानव जातको जेठो दाजु जगतको सर्वोच्च र अनन्तको सिंहासनमानिर हाम्रो निम्ति उभिरहनुभएको छ।

येशू ख्रीष्टको कामको केन्द्रबिन्दु

अब हामीले भन्न चाहेको कुराको सारांसचाहिँ यही हो: हाम्रा यस्ता प्रधान पूजाहारी हुनुहुन्छ, जो स्वर्गका स्वर्गहरूमा महान् परमेश्वरका सिंहासनको ढाहिनेपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ। मानिसले होइन, तर परमप्रभुले खडा गर्नुभएको पवित्रस्थान, साँचो वा सकल पवित्र वासस्थानमा उहाँ सेवाकार्य गरिरहनुहुन्छ।

हिब्रू ८:१-२

पवित्रस्थान वा सनातन सृष्टिकर्ता परमेश्वरको उपस्थित हुने पवित्रमन्दिर के हो भनेर कतिले प्रश्न गर्छन्। तर त्यसको जवाफ बाइबलले नै स्पष्टरूपमा दिएको छ। “पवित्रस्थान” भन्ने शब्द पहिलोपल्ट बाइबलमा देखापरेको थियो जब परमेश्वरले मोशालाई स्वर्गको नमुना अनुसार वा प्रतिलिपि पवित्रस्थान मरुभूमिमा बनाउन अन्हाउनुभएको थियो। दोस्रोमा सकल वा साँचो पवित्रस्थान स्वर्गमा छ भन्ने कुरामा हामी विश्वस्त हुनुपर्दछ र पृथ्वीमा भएको पवित्रस्थानले स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानलाई ओँल्याउँछ भन्ने कुरामा पनि हामी अडिग हुनुपर्दछ। जब येशू मर्नुभयो तब यस पृथ्वीको पवित्रस्थानमा हुने स्वर्गको पवित्रस्थानमा हुने सबै प्रतिलिपि वा नकल पशुबलि प्रथा तथा विधिहरूको अन्त्य भएको थियो। स्वर्गमा रहेको सक्कली पवित्रस्थान नै नयाँ करार वा परमेश्वर र मानिसको बीचमा भएको सम्झौताको पवित्रस्थान हो।

पृथ्वीमा रहेको पवित्रस्थानमा भएका दुई कोठाहरूले स्वर्गमा

रहेको पवित्रस्थानमा भएको कोठाहरूलाई औँल्याएको थियो। प्रेरित यूहन्नालाई स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानको दर्शन देखाइएको थियो। त्यस दर्शनमा उनले परमेश्वरको सिंहासन नजिक सातवटा दियोहरू बलिरहेको देखेका थिए। प्रकाश ४:५ आफ्नो हातमा सुनौलो धुपोरो लिएको स्वर्गदूत थिए। उसलाई धेरै धुपहरू दिइएको थियो। सिंहासनको अगाडि भएको सुनको बेदिमा रहेका सन्तहरूको निमित्त गरेको प्रार्थना त्यस बलेको धूपले देखाएको थियो। यहाँ अगमवक्ता यूहन्नालाई स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानको पहिलो कोठा देखाइएको थियो। उनले त्यहाँ आगोका सातवटा आगोका दियोहरू थिए र सुनको बेदी थियो। यस पृथ्वीको पवित्रस्थानको पहिलो कोठामा राखिएको सातवटा सुनको दियो र धूप बाल्ने बेदीले स्वर्गमा भएका ती थोकहरूलाई औँल्याएका थिए। अनि फेरि मन्दिर उघियो (प्रकाश ११:१९), तब यूहन्नाले भित्री भागको पर्दा खोलेको देखे। त्यस पर्दाले महापवित्रकोठालाई छोपेको थियो। यहाँ उनले करारको सन्दुक देखे। यो त्यही सकल सन्दुक थियो जसको नमुना अनुसार मोशाले बनाएका थिए र जसभित्र परमेश्वरको व्यवस्था वा दशु आज्ञाका पाटी थियो।

स्वर्गमा भएको पवित्रस्थानलाई मोशालाई देखाइएकै अनुसार नमुना बनाएर पृथ्वीमा पवित्रस्थान उनले निर्माण गरेका थिए। स्वर्गमा भएको पवित्रस्थान सकल वा साँचो हो भनेर पावलले सिकाउँदछ। अनि यूहन्नाले पनि स्वर्गमा आफूले देखेको पवित्रस्थानको बारेमा गवाही दिन्छन्।

स्वर्गमा भएको पवित्रस्थानमा हुने मानिसहरूको निमित्त गरिने सेवाकार्य येशूको केन्द्रित वा मुख्य काम हो। यस संसारमा जन्मिने प्रत्येक मानिसप्रति चासो छ भनेर येशूले पवित्रस्थानमा गरिरहनुभएको सेवाकार्यले देखाउँदछ।

जब येशू ख्रीष्ट स्वर्गमा उक्लिनुभयो तब उहाँ हाम्रो वकिल भएर उक्लनुभएको थियो। त्यसको अर्थ स्वर्गको अदालतमा हाम्रो निमित्त पहल गर्नुहुने हाम्रो वकिल मित्र हुनुहुन्छ।

हाम्रो निम्ति येशू स्वर्गमा देखा पर्नुहुन्छ

ख्रीष्ट हातले बनाएको पवित्रस्थानभित्र प्रवेश गर्नुभएन,
जोचाहिँ साँचो पवित्रस्थानको नकल मात्र हो, तर उहाँ स्वर्गभित्रै
प्रवेश गर्नुभयो, र उहाँ हाम्रो पक्षमा परमेश्वरको
सामु उपस्थित हुनुभएको छ।

हिब्रू ९:१४

परमेश्वरका जनहरूले पवित्रस्थानको बारेमा स्पष्टरूपले बुझ्नु आवश्यक छ। हाम्रो महान् प्रधानपूजारीको काम र उहाँको दर्जाको बारेमा येशूका सबै भक्तहरूले जान्नु आवश्यक छ।

मुक्तिको योजनामा मानिसको निम्ति ख्रीष्टले माथिको पवित्रस्थानमा जुन पहल गरिरहनुभएको छ त्यतिकै महत्त्वपूर्ण छ जुन क्रूसमा उहाँको मृत्यु थियो। ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरत्थानमा जुन मुक्तिको काम सुरु गर्नुभएको थियो काम उहाँ स्वर्गमा उक्लेपछि पूरा भएको थियो। विश्वासद्वारा हामी सबै पर्दाभित्र पस्नुपर्छ, “जहाँ हाम्रा पक्षमा अग्रदूत भएर मल्कीसेदेकको दर्जाअनुसार येशू प्रधान पूजाहारी भई प्रवेश गर्नुभएको छ।” हिब्रू ६:२०। त्यस पवित्रस्थानमा क्रूसमा बलेको ज्योति प्रतिबिम्बित गरेको थियो। मुक्तिको योजनाका रहस्यहरूको बारेमा त्यहाँ हामीले स्पष्ट आत्मज्ञान पाउन सक्छौं। स्वर्गको असमित मोलमा मानिसको मुक्तिको काम सम्पन्न भएको थियो; परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाको चौडाइ माग वा विस्तृत मागलाई मानिसले भङ्ग गरेका थिए त्यही बराबरीमा येशू बलि हुनुभएको थियो अर्थात् दश आज्ञाका सबै नीतिहरूलाई भङ्ग गरेर सबै मानव प्राणीले भोग्नुपर्ने सबै दण्ड येशूले भोग्नुभएको थियो। पिताको

सिंहासनमा जाने ढोका येशूले खोल्दिनुभएको थियो। उहाँकै पहल वा मध्यस्थताको कारणले सबै जना जो भित्री हृदयदेखि चाहना गर्दै विश्वाससाथ आफूहरूलाई परमेश्वरको सन्मुखमा उभ्याउन सक्दछन्।

“आफ्ना पापहरू लुकाउनेको उन्नति हुँदैन, तर जसले ती स्वीकार गर्छ र त्याग्छ, त्यसले कृपा पाउँछ।” हितोपदेश २८:१३। जसले आफ्ना पापहरू, गल्ती र कमिकमजोरीहरू लुकाउँछन् तिनीहरूप्रति सैतान अत्यन्तै खुशी हुन्छन्, र ख्रीष्ट र उहाँका स्वर्गदूतहरूप्रति उसले धज्जी उडाउँछ। यो दृश्य मानिसहरूले स्पष्टरूपमा देख्न सकेको भए तिनीहरू हतपत आफ्ना पापहरू स्वीकारेर तिनीहरूलाई पन्छाइथ्यो। सैतानले चरित्रमा खोट भएकाहरूको सम्पूर्ण दिमागलाई नियन्त्रण गर्न खोज्दछ। चरित्रमा कमीकमजोरीहरूलाई मानिसहरूले पोषाइ राख्यो भने आफूले तिनीहरूमाथि रजाइँ गर्न सक्छ भन्ने सैतानलाई थाहा छ। त्यसले गर्दा सैतानले अनेकौं चलाकी र आकर्षित गरेर ख्रीष्टका अनुयायीहरूलाई निरन्तररूपमा धोखा दिन प्रयास गरिरहेको हुन्छ। उसलाई थाहा छ कि उसका घातक चालहरू तिनीहरूको आफ्नै प्रयासले जित्न सक्दैन। तर येशूले आफ्नो घाइते हातहरू, क्षतविक्षत भएको शरीरलाई परमेश्वर पिताको सम्मुख देखाउनुभएर उहाँका अनुयायीहरूको निम्ति यो जिकिर गर्नुहुन्छ कि, तिनीहरूको निम्ति उहाँको अनुग्रह काफी छ। २ कोरन्थी १२:९ त्यसकारण, येशूका कर्मठ र निष्ठावान भक्तहरूले आफ्नो कमीकमजोरी वा सम्हाल्न नसकिने चरित्रहरूप्रति सुर्ता गर्नु आवश्यक छैन किनि तिनीहरूलाई सुधार गर्न वा जित्न परमेश्वरले तिनीहरूलाई आत्मविश्वास र अनुग्रह दिनुहुन्छ।

आफ्ना सन्तानले मुक्ति पाउन् भन्ने एकदम प्रयास

येशू सदा जीवित हुनुहुन्छ र आफ्नो पूजाहारीपन छोडनुहुन्न वा परिवर्तन गर्नुहुन्न। यसैले जो पनि उहाँको मार्फत परमेश्वरकहाँ आउँछन् स्वीष्टले तिनीहरूलाई बचाउनु हुन्छ। स्वीष्टले यो सदाकाल वा एकदमै प्रयास हुन्छ, किनभने जो परमेश्वरकहाँ आउँछ त्यसको पहल तथा सहायताको निम्ति उहाँ सधैं जीवित हुनुहुन्छ।
हिब्रू ७:२४,२५

हामी येशूकहाँ आउन् भनेर हाम्रा सबै कमीकमजोरी र दुर्बलताहरूको सामना गर्न बल र प्रत्येक उत्साहको प्रावधान हामीलाई उपलब्ध गराइएको छ।

परमेश्वरको सम्पत्तिलाई खरिद गर्न येशूले आफ्नो क्षतविक्षत भएको शरीर अर्पण गर्नुभएको छ। परमेश्वरकहाँ मानिस आउन् भनेर उहाँले दोस्रो अवसर दिनुभएको छ। उहाँको निश्कलङ्क तथा खोटरहित जीवनद्वारा, परमेश्वरको आज्ञाहरू पालन गरेर र कलभरीको क्रूसमा आफूलाई मर्न दिनुभएर, येशू स्वीष्टले परमेश्वरबाट हराइएका र बरालिएका मानव जातको निम्ति पहल गर्नुभएको थियो। अहिले उहाँ हाम्रो मुक्तिको अगुवा केवल हाम्रो निम्ति पहलमात्र गरिरहनुभएको छैन हामी उहाँको बिजयको पुरस्कार हो भनेर हामीमाथि उहाँले दावी गरिरहनुहुन्छ। हाम्रो निम्ति उहाँले गर्नुभएको अर्पण पर्याप्त र सिद्ध छ। आफ्नै राजीखुशीले उहाँ हाम्रो निम्ति पहल गर्नुहुन्छ वा

परमेश्वरसँग बिनित गर्नुहुन्छ। परमेश्वरको सामु आफ्नो दागरहिन पूण्यकामहरूद्वारा उहाँका जनहरूको प्रार्थना, पापस्वीकार र धन्यवादका भेटीहरू परमेश्वरको सामु धुपौरो जस्तै लिएर उभिरहनुभएको छ। परमेश्वरको सामु तिनीहरू उहाँको धार्मिकताको सुगन्धित वास्ना भएर उडिरहेको हुन्छ। हाम्रो निमित्त येशूले चढाउने भेटी परमेश्वरको सामु ग्रहणयोग्य छ र त्यसले हाम्रो सम्पूर्ण पाप वा आज्ञाको उल्लङ्घनलाई छोपेर क्षमा दिइन्छ।

मानिसको बदलिमा र मानिसको निमित्त जमानत बस्नुहुने येशूले कसैलाई पनि नपन्छाउने प्रतिवद्धता जनाउनुभएको छ। मानिस अनन्तको बिनासको खुलावातावरणमा नपरुन् भनेर येशूले आफ्ना प्राण तिनीहरूको निमित्त खन्याउनुभएको थियो। प्रत्येक व्यक्ति जसले असल वा आदर्शमय जीवन बिताउन, अर्थमूलक जीवन बिताउन र मुक्ति पाउन आफ्नो प्रयासभन्दा पनि बाहिरको छ भनेर महसुस गर्दछ त्यसलाई उहाँले दया, सदाशयता र करुणाको नजरले हेर्नुहुन्छ।

जो आफ्नो पाप, अधर्म र कमीकमजोरीप्रति थुरथुर कामेर येशूकहाँ अनुनय बिनित गर्दै आउँछ उसलाई माथि नउचाली उहाँ बस्नु हुन्छ। मानिस आदर्शमय र नैतिक चरित्रवान होस् भनेर उसको निमित्त येशूले आफ्नो सबै जायजेठा सुम्पेर प्रायश्चित गर्नुभएको थियो। हामी नैतिकवान हुन चाहिने शक्ति हामीलाई उपलब्ध गराउन उहाँले कुनै पनि कसुर बाँकि राखनुहुन्छ। उहाँको पाऊमुनि हाम्रा पाप, शोक, दुःखकष्ट र कमीकमजोरीहरू ल्याउन सक्छौं, किनकि उहाँले हामीलाई प्रेम गर्नुहुन्छ। उहाँको प्रत्येक नजर र शब्दले उहाँमाथि भरोसा राखोस् भनेर आह्वान गर्नुहुन्छ। उहाँकै चाहना अनुसार हाम्रा चरित्रहरूलाई आकार दिएर मोड्नुहुन्छ वा ढाल्नुहुन्छ।

जसले ख्रीष्टमाथि सरल भरोसा राख्दै उहाँको शरणमा पर्दछ उसलाई सैतानको कुनै पनि शक्तिले काबुमा राख्न सक्दैन। “उहाँले थकितहरूलाई बल दिनुहुन्छ, र कमजोरहरूको शक्ति बढाइदिनुहुन्छ।” यशैया ४०:२९।

परमेश्वर र मानिसको बीचमा सत्य तथा सकल मध्यस्थकर्ता

१९९

किनकि परमेश्वर पुउटै हुनुहुन्छ, परमेश्वर र मानिसहरूका
बीचमा मध्यस्थ पनि पुउटै हुनुहुन्छ- मानिस, ख्रीष्ट येशू।
१ तिमोथी २:५।

परमेश्वर र मानिसको बीचमा पहल गर्ने वा मध्यस्थकर्ता हुने
येशूको कामले मानिसहरू र स्वर्गदूतहरूलाई परमेश्वरको प्रेमलाई
सिद्ध परिपक्व र सकलीरूपमा प्रकट गरिएको छ।

याद गर्नुहोस्, उहाँ तपाईंको निम्ति मध्यस्थ वा पहल गर्न
स्वर्गको अदालतमा उभिरहनुभएको छ। उहाँ प्रधानपूजारी हुनुहुन्छ जो
तपाईंको पक्षमा निवेदन दिइरहनुहुन्छ। तपाईंको कुनै पनि मामिला
येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वर पिताकहाँ पेश गर्न आउनुपर्दछ। यसरी
तपाईं परमेश्वरको पहुँचमा हुनसक्नुहुन्छ। हुनसक्छ तपाईं धेरै पापी,
दुष्ट, अपराधी होला, खराब चरित्र, खराब आनीबानी तापईमा होला,
तर तपाईं परमेश्वरको सामु नालायक हुनुहुनेछैन। १यूहन्ना २:१।
मा यसरी स्पष्ट किटान गरिएको छ, “यदि कसैले पाप गर्‍यो भने
परमेश्वर पिताको सामु हाम्रो वकिल वा अधिवक्ता हुनुहुन्छ, उहाँ
धार्मिकताले सम्पन्न हुनुभएको येशू हो।” रूपान्तरित।

येशू तपाईंको मुक्तिदाता, उद्धारकर्ता हुनुहुन्छ; तपाईं होचिएर,
नम्र पारेर गरेको पापको स्वीकारलाई उहाँले पन्छाउनुहुन्न। तपाईं
कस्तो तल्लो स्तरमा गिनुभयो भनेर उहाँले तपाईंलाई हेप्नुहुन्न न त
तपाईंमाथि उहाँले फाइदा उठाउनुहुन्छ। यदि तपाईंमा कुनै व्यक्तिगत
वा गोप्य पाप छ भने येशूलाई भन्नुहोस्, उहाँमात्रै परमेश्वर र
मानिसको बीचमा मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ।

आफ्नै चरित्रको सेतो पोशाक पहिरिएर परमेश्वर पिताको सामु

आफूलाई प्रस्तुत गर्नुहुन्छ। हाम्रो पक्षमा परमेश्वरसँग उहाँ बोल्नुहुन्छ। उहाँले यो प्रस्ताव गर्दै हाम्रो मामिला पेश गर्नुहुन्छ: “पापीको ठाउँमा म लिइसकेको छु। बानी विग्रेको र अनुशासनहीन बालकलाई नहेर्नुहोस्, तर मलाई हेर्नुहोस्।” यदि सैतानले हामीहरू उसको शिकार हो भनेर ठुलो स्वरले दावी गर्दछ भने, उसको शक्तिभन्दा येशूको रगतको महाशक्तिले हाम्रो पक्षमा उहाँ बोल्नुहुन्छ।

आफ्नै रगतलाई बाजी राखेर स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानको कृपाआशनमा हाम्रो निमित्त निबेदन वा पहल गरिरहनुहुने येशूको कामले हाम्रो हृदयमा पूर्णरूपमा गहिरो प्रभाव पार्नुपर्दछ। उहाँको सामु हामी कतिको मूल्यवान रहेछ भनेर प्रत्येक क्षण महसुस गर्नुपर्दछ। हाम्रो पक्षमा बोल्न, हाम्रो निमित्त निबेदन पेश गर्न, हाम्रो निमित्त पहल गर्न येशू सदाकाल बाँचिरहनुभएको छ। तर याद गर्नुहोस्, बेकारमा खेर फालेको एक क्षणपनि तपाईंले कहिल्यै पनि फिर्ता पाउनुहुनेछैन।

येशूको बारेमा ध्यानमग्न हुनुहोस्। उहाँ उहाँको पवित्र कोठामा हुनुहुन्छ। उहाँ कुनै गुफामा, बनमा वा जगतको बारेमा चासो नलिकन एकान्तवासमा हुनुहुन्छ। उहाँको वरिपरि दशौं हजार गुणा दशौं हजार उहाँको आदेश मान्न उत्सुकतासाथ घेरिरहेका छन्। जसले परमेश्वरमाथि पूर्ण भरोसा राख्न त्यो कमजोरीभन्दा पनि कमजोरी सन्त किन नहुन् तिनीहरूको निमित्त काम गर्न उहाँले ती स्वर्गदूतहरूलाई खटाउनुहुन्छ। चाहे उच्च पद, सम्माननीय पदमा होस्, चाहे निम्नभन्दा पनि निम्न वर्गको मानिस होस्, चाहे धनी होस् वा विपन्न वा गरिब होस्, सबैको निमित्त त्यही खालको सहायता उपलब्ध गराएइको छ।

स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानमा तपाईंको निमित्त गम्भिर रूपमा पहल गरिरहनुहुने येशूको त्यस महान् तथ्यलाई गहिरिएर सोच्नुहोस्। यदि तपाईंले ख्रीष्टको जुआ बोकिरहनुभएको छ र तपाईंले येशूको बोझ बोकिरहनुभएको छ भने र उहाँ नै तपाईंको जीवित शिर हुनुहुन्छ भनेर उहाँको चरित्रलाई तपाईंले चरितार्थ गरिरहनुभएको छ भने उहाँको काममा तपाईं गौरबसाथ संलग्न हुनुहुनेछ।

स्वर्गको पवित्रस्थानमा रहेका चिजहरूको सफा वा शुद्धिकरण

*वास्तवमा, व्यवस्थाअनुसार रगतले प्रायः सब थोक शुद्ध पार्दछ,
र रगत नबगाईकन पापको क्षमा हुनै सक्दैन। यदि स्वर्गीय
कुराहरूका नमूनालाई शुद्ध पार्न विधिहरू चाहिए भने
स्वर्गकै कुराहरूलाई शुद्ध पार्नु त अझ उत्तम
बलिको आवश्यकता पर्‍यो।*

हिब्रू ९:११-१३

पवित्रस्थान शुद्धिकरण वा सफा गर्नु भनेको के हो? पुरानो करारमा उल्लेखित पृथ्वीमा भएको पवित्रस्थान शुद्ध वा सफा गर्न वर्षेनी विशेष विधि अपनाइन्थ्यो। के स्वर्गको पवित्रस्थान पनि शुद्ध वा सफा गर्नुपर्दछ र? पृथ्वीमा भएको पवित्र स्थान र स्वर्गमा भएको पवित्रस्थानलाई शुद्ध वा सफा गर्नु आवश्यकताको बारेमा हिब्रू ९ले स्पष्टरूप र सरल तरिकाले सिकाइएको छ।

दुवै सकल र नकल पवित्रस्थान सफा वा शुद्ध गर्न विशेष विधिको आवश्यकता पर्दछ। त्यस विधिमा रगतको मामिला थियो। पृथ्वीको पवित्रस्थानलाई सफा वा शुद्ध गर्न पशुको रगतको आवश्यकता थियो भने स्वर्गको पवित्रस्थानलाई सफा गर्न ख्रीष्टको रगतको आवश्यकता।

पवित्रस्थान शुद्ध गर्नु वा सफा गर्नु भनेको भौतिक अशुद्धता वा फोहरलाई हटाउने होइन। ती स्थानहरू पानीले होइन रगतले सफा गरिन्छ। त्यसकारण त्यसको अर्थ पापलाई सफा गर्नु हो वा पापको शुद्धिकरण हो। तर वास्तविकरूपमा भन्ने हो भने स्वर्गको र पृथ्वीको

पवित्रस्थानसँग पापको मामिला कसरी जोडिएको छ त?

पौराणिक समयमा मानिसहरूका पापहरू पृथ्वीको पवित्रस्थानमा बलिको रगतले प्रतिकको रूपमा सारिन्थ्यो। वास्तविकरूपमा भन्ने हो भने पृथ्वीको पवित्रस्थानमा पाप सारिएको नभएर स्वर्गको पवित्रस्थानमा येशूको रगतले सारिएको थियो। पृथ्वीको पवित्रस्थानमा रहेको पापले गर्दा प्रदुषित भएकोले त्यसलाई शुद्धिकरण वा सफा गर्नुपर्न जुन विधि अपनाइन्थ्यो त्यो प्रतिकको रूपमा हुन्थ्यो। स्वर्गको पवित्रस्थानको वास्तविक शुद्धिकरण वा सफा गर्नुभनेको त्यहाँ राखिएको पापका लेखाहरू हटाएर ती लेखाहरू सफा गर्नुपर्दथ्यो। प्रत्येक मानिसको जीवनको विवरण स्वर्गका खाता वा पुस्तकहरूमा लेखिएको हुन्छ। ती खाताहरूको लेखा परिक्षण गर्न आवश्यक हुन्छ। कोही मानिस येशूको मृत्युले दिने क्षमाका फाइदाहरू विश्वास र पचातापद्वारा ग्रहण गरियो भने त्यस मानिसको खातामा रहेका पापका लेखाहरू येशूको रगतले सफा हुन्छ। स्वर्गका पुस्तकहरूको लेखापरिक्षणको आधारमा मानिसको अनन्त भविष्यको निर्धारण हुन्छ।

पापलाई शुद्ध गर्ने येशूको रगतको पूण्य कामले अन्तिम महान् दिनमा स्वर्गका पुस्तकहरूमा भएका पश्चातापी मानिसका पापका लेखाहरू सदाको निम्ति मेटिदिनेछ। त्यसैबला कसले मुक्ति पाउँछ वा पाउँदैन भन्ने अन्तिम निर्णय हुनेछ। येशूले आफ्नो पिता परमेश्वरसँग आफ्ना जनहरूको निम्ति केवल पूर्णरूपमा क्षमा र निर्दोषको फैसलाको लागिमात्र होइन आफूसँग सिंहासनमा बसेर उहाँको महिमामा सहभागि हुन अनुरोध गर्नुहुनेछ।

अति प्राचिनको सामु येशू ख्रीष्टको उपस्थिति

२०१

*“राती मैले मेरो दर्शनमा हेरेँ, र त्यहाँ मेरो सामु आकाशका
बादलका साथ आइरहनुभएको एक जना मानिसको
पुत्रजस्तै हुनुहुन्थ्यो। उहाँ ती अति प्राचीनकहाँ
आउनुभयो, र उहाँकै सामु उपस्थित गराइनुभयो।
दानिएल ७:१३*

जब येशू स्वर्गमा उक्लिनुभयो तब उहाँ त्यहाँ हाम्रो प्रधानपूजारी भएर काम गर्न सुरु गर्नुभएको थियो। यस मामिलामा पावलले यसरी स्पष्ट गरेर बताउँदछन्, “ख्रीष्ट मानिसको हातले बनाएको पवित्रस्थानभित्र प्रवेश गर्नुभएन, जोचाहिँ साँचो पवित्रस्थानको नकल मात्र हो, तर उहाँ स्वर्गभित्रै प्रवेश गर्नुभयो, र उहाँ हाम्रो पक्षमा परमेश्वरको सामु उपस्थित भइरहनुभएको छ।” हिब्रू ९:२४।

करिब अठ्ठारसय वर्षसम्म येशूले आफ्नो सेवाकार्य स्वर्गमा रहेको पवित्रमन्दिरको पहिलो कोठामा गरिरहनुभएको थियो। पश्चातापी विश्वासीहरूले क्षमा पाउन र परमेश्वरले ग्रहण गरुन् भनेर ख्रीष्टको रगतले निबेदन दिइरहेको थियो। त्यसको फलस्वरूप तिनीहरूले पापको क्षमा पाएका थिए, तर स्वर्गको पुस्तकहरूमा तिनीहरूका पापका लेखाहरू लेखिनै राखेको थियो। जसरी पृथ्वीको पवित्रस्थानमा वर्षको अन्तमा प्रायश्चितको विधि अनुसार प्रतिकको रूपमा पापहरू शुद्ध र सफा गरिन्थ्यो, त्यसरी नै मानिसहरूलाई दिइने मुक्तिको कार्य सम्पन्न हुनुभन्दा अघि स्वर्गको पवित्रस्थानमा रहेको पुस्तकहरूबाट पापका लेखाहरू मेटाउन आवश्यक थियो। यो विधि २३०० दिन वा वर्षको अन्तमा समाप्त भएको थियो। भविष्यवाणी अनुसार २३०० वर्षको अन्तमा हाम्रा प्रधान पुजारी येशू ख्रीष्ट स्वर्गको पवित्रस्थानमा

रहेको महापवित्र कोठामा पस्नुभएको थियो। त्यहाँ उहाँले आफ्नो गम्भीर वा मुक्तिको कार्यको काम गर्न पस्नुभएको थियो- त्यो काम थियो पवित्रस्थानको शुद्धिकरण वा सफा।

महापवित्रस्थानलाई सफा वा शुद्ध गर्न हाम्रा प्रधान पूजारी हुनुभएर ख्रीष्ट पस्नुभएको दृश्य दानिएल ८:१४ मा उल्लेख गरिएको छ; अति प्राचिनकहाँ मानिसको पुत्र आउनुभएको विवरण दानिएल ७:१३ मा प्रस्तुत गरिएको छ। प्रभु आफ्नो मन्दिरमा आउने भविष्यवाणी मलाकीले पनि गरेका थिए। यो घटनालाई येशूले मत्ती २५ मा उल्लेखित दश कन्याको अर्तिकथामा उहाँले प्रस्तुत गर्नुभएको थियो। विवाहमा दुलाहा आउँदा त्यसबेला दश कन्याहरूमा थप तेल बोकेका पाँच कन्या दुलाहा भएको ठाउँमा भित्रिन पाएका थिए।

पवित्रस्थान शुद्धिकरण गर्नु वा सफा गर्नु भनेको छानविनको काम हुनु हो वा न्यायको काम अर्थात् कसले मुक्ति पाउँछ वा पाउँदैन त्यसको लेखापरिक्षणको काम। येशू दोस्रो पल्ट आउनुहुन अगाडि नै यो काम गर्न आवश्यक थियो। आफ्नो जनहरूलाई उद्धार गर्न येशूले यो काम गर्नुपरेको थियो। जब उहाँ फर्केर आउनुहुन्छ तब मानिसहरूका काम अनुसार पाउने इनाम उहाँसँग हुनेछ।

अन्तको दिनमा को मुक्ति पाउँछ र को मुक्ति पाउँदैन भन्ने गणनामा कुनै पनि मानिसको ओहोदा, पद, धन सम्पतिले मुक्ति पाउने मामिलामा एउटा राँले पनि फरक पार्ने छैन। सर्वदृष्टि भएको परमेश्वरले आफ्ना भक्तजनहरूको शुद्ध, निश्कलङ्क, आदर्श नैतिक चरित्र छ र ख्रीष्टप्रति तिनीहरूको निरन्तर प्रेम तथा मोहको आधारमा स्वर्गको राज्यमा पठाउन योग्य ठहर्‍याउनुहुनेछ।

सुरु गर्न इसारा

उनले मलाई भने, “दुई हजार तीन सय साँझ र बिहान लाग्नेछ,
तब पवित्रस्थानको पुनःअर्पण हुनेछ।”

दानिएल ८:१४

हामी सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट भएको हैशियतले भविष्यवाणीका गम्भीर र शङ्कल्पित विद्वार्थीहरू हुनुपर्दछ; जबसम्म पवित्रस्थानको बारेमा हामीलाई पूर्णज्ञान हुँदैन र वौद्धिकता हासिल गर्दैनौं तबसम्म हामी आराम लिनुहुन्दैन। हाम्रो वर्तमान स्थिति र कामलाई अत्याधुनिकरूपमा प्रकाश पार्न वा बुझाउन पवित्रस्थानको आत्मज्ञान धेरै आवश्यकता छ। यही ज्ञानले हामी थाहा पाउँछौं कि हाम्रा विगतको अनुभवमा परमेश्वरले त्रुटिरहित प्रमाण देखाउनुभएर हामीलाई अगुवाइ गर्नुभएको थियो। यसले १८४४ को महान् निराशको बारेमा व्याख्या गर्दछ। पवित्रस्थान शुद्धिकरण वा पुनःअर्पण गर्नु भनेको यस पृथ्वीरूपि पवित्रस्थान होइन (न त यरुशलेममा रहेको पवित्रस्थान हो किनकि त्यो त ध्वस्त भइसकेको थियो-अनुवादक)। दानिएलको भविष्यवाणी अनुसार पवित्रस्थानको पुनःअर्पण वा शुद्धिकरण भनेको यही पृथ्वी हो र येशू त्यसैको लागि आउँदै हुनुहुन्छ भनेर १८४४ मा अपेक्षा गरिरहेका इसाईहरूले जिकिर गरेका थिए र उहाँ नआउँदा तिनीहरूको दिमागमा ठूलो निराशको बादलले छाएको थियो र कतिपयले येशूमाथि विश्वास पनि त्यागेका थिए। तर वास्तविकरूपमा त्यस मितिमा स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानको पवित्र कोठाबाट महापवित्र कोठामा येशू जानुभएको थियो। उहाँ प्रधान पूजारी हुनुभएको हैशियतले त्यस मितिदेखि मुक्ति दिने कामको समापन सुरु गर्नुभएको थियो। यो स्वर्गदूतले अगमवक्ता दानिएललाई बताएकै अनुसार पूरा भएको थियो।

२३०० दिन वा वर्षहरूको भविष्यवाणीको सुरु जब राजा अहासुरले यरुशलेम र त्यहाँ रहेको मन्दिरलाई जिर्णोद्धार गर्न ई.पू. ४५७ को शरद ऋतुमा आदेश दिएका थिए। त्यस भविष्यवाणीको सुरु यस मितिदेखि लिएर दानिएल ९:२५-२७ का बाँकि भविष्यवाणीहरू ठिकठिक मितिमा पूराभएको देखाउँदछ। सतरी हप्ता वा ४९० वर्षको समय विशेष गरेर यहूदीहरूको सन्दर्भमा दिएको थियो। तिनीहरू परमेशेवरमा पूर्ण समर्पित भएर उहाँको इच्छा अनुसार चलने किन नचल्ने भन्ने परिक्षणको समय तिनीहरूलाई दिइएको थियो। त्यो मिति त्यसबेला समाप्त भयो जब तिनीहरूलाई येशूलाई ठाडै अस्वीकार गरे र उहाँका चेलाहरूलाई सताए, र चेलाहरू सन् ३४मा प्रभुले दिनुभएको सुसमाचार सुनाउने आदेश यहूदीहरूबाट गैर यहूदी अर्थात् अन्यजाति वा राष्ट्रहरूमा फैलाउन सुरु गरे। २३०० वर्षहरूको भविष्यवाणीबाट ४९० वर्ष कटाउँदा १८१० वर्ष बाँकि रहेको थियो। सन् ३४देखि त्यो १८१० वर्षको अन्त सन् १८४४ मा भएको थियो। त्यही समयलाई तोकेर स्वर्गदूतले दानिएललाई भनेका थिए पवित्रस्थानको पूनःअर्पण वा शुद्ध गरिनेछ।

पहिलो, दोस्रो, र तेस्रो स्वर्गदूतहरूको सन्देशहरू अनुसार हाम्रो विश्वास वा शिक्षा आधारित भएको ठिक थियो। विगतको समयमा भएका ऐतिहासिक स्मारकहरू कसैले हल्लाएर हल्लाउन सक्दैन। नर्क वा सैतानको मतियारहरूले विभिन्न सिद्धान्तहरूको नाउँमा त्यस शिक्षालाई जगैदेखि भत्काउन केही हदसम्म प्रयास गरेर सफल भएको देखिएतापनि तिनीहरू पूर्णरूपमा सफल हुँदैन। सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूले अपनाएका सत्यका खम्बाहरू अनन्तको पहाड जस्तै अडिग भएर बसेका छन्। सैतान र उसका दूतहरूसँग मिलेर अनेकौं इसाई भनाउँदा विद्वान वा बाइबलका ज्ञाता भनेर दावी गर्नेहरूले हल्लाउन प्रयास गरेका थिए र गरिनै रहनेछन्। बाइबलमा उल्लेख गरेका भविष्यवाणीहरू ठिक भएको वा नभएको निरन्तररूपमा खोजतलास वा अनसन्धान गरेर सिकिनै रहन हामी सक्षम हुनुपर्दछ।

हाम्रा आँखाहरू येशू ख्रीष्टमा दरो पारिराख्नु

हे हाम्रा परमेश्वर, उनीहरूको न्याय तपाईं गर्नुहुन्न र ? किनभने
हाम्रो देशलाई आक्रमण गर्न आइरहेको यो ठूलो सैन्य
दलको सामना गर्न हाम्रो केही शक्ति छैन। हामीले
जे गर्नुपर्ने हो सो हामी जान्दैनौं, तर हामी
आपत्ता आँखा तपाईंतिर उठाउँछौं।
१ इतिहास १०:११

अगमवक्ता दानिएलले यसरी व्यक्त गर्दछन्, “जसै मैले हेरें,
सिंहासनहरू बसालिए, र अति प्राचीन आफ्नै सिंहासनमा बस्नुभयो।
उहाँका लुगा हिउँजस्तै सेता थिए, उहाँको शिरको केश ऊनजस्तै
सेतो थियो। उहाँको सिंहासनमा बलिरहेको आगोको ज्वाला थियो, र
त्यसका चक्काहरूमा दन्केको आगो थियो। उहाँको सामुबाट आइरहेको
आगोको एउटा नदी बगिरहेको थियो। हजारौं हजारले उहाँको सेवा
गर्थे; दश हजार गुणा दश हजार उहाँको सामु उभिएका थिए। न्यायको
निमित्त अदालतको बैठक बसेको थियो, र पुस्तकहरू खोलिए।”
दानिएल ७:९-१०।

अगमवक्ता दानिएललाई अत्यन्तै महान् र महत्वपूर्ण दर्शन
देखाइएको थियो। पृथ्वीका न्यायकर्ताको सामु विभिन्न मानिसहरू
र तिनीहरूको जीवनको समिक्षाको निमित्त उभिएका थिए। प्रत्येक
मानिसलाई उसको काम अनुसार फल दिने निर्णायक फैसला हुँदै
थियो। अति प्राचिन व्यक्ति परमेश्वर पिता हुनुहुन्छ। सबै जीवहरूको
जीवनको स्रोत, व्यवस्था वा दश आज्ञाको मुहान् उहाँ नै हुनुहुन्छ। उहाँनै
न्याय अदालतको मुख्य आशानमा आशिन हुनुभएको थियो। पवित्र
स्वर्गदूतहरू, उहाँका सेवक र साक्षी भएर उभिरहेका थिए। तिनीहरूको

संख्या “तिनीहरूको संख्या लाखौं र करोडौं थियो।” प्रकाश ५:११। परमेश्वरबाट गर्ने निर्णायक र महत्त्वपूर्ण फैसलातिर तिनीहरूको नजर थियो। दानिएको यो दर्शन महत्त्वपूर्ण छ, “राती मैले मेरो दर्शनमा हेरेँ, र त्यहाँ मेरो सामु आकाशका बादलका साथ आइरहनुभएको एक जना मानिसको पुत्रजस्तै हुनुहुन्थ्यो। उहाँ ती अति प्राचीनकहाँ आउनुभयो, र उहाँकै सामु उपस्थित गराइनुभयो।” दानिएल ७:१३ यहाँ उल्लेख गरेको पृथ्वीमा हुने येशूको दोस्रो आगमन होइन तर स्वर्गमा अति प्राचिन तथा परमेश्वर पिताकहाँ जानुभएको थियो। येशूले परमेश्वरबाट प्रभुत्व, महिमा, राज्य र अधिकार पाउन आउँनु हुन्छ। यी येशूले गर्नुहुने मध्यस्थताको कामको समापनमा उहाँलाई सुम्पिनेछ। २३०० दिन वा वर्षहरूको भविष्यवाणीको अन्त १८४४ मा हुने भएको येशूको आगमनको दृश्य दानिएललाई देखाइएको थियो, तर पृथ्वीमा उहाँको दोस्रो आगमन होइन। लाखौं र करोडौं स्वर्गदूतहरूको साथमा हाम्रा महान् प्रधानपूजारी स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानको महापवित्र कोठामा पस्नुभएर परमेश्वरको सामु खडा हुनुभएको थियो। उहाँ छानबिनको न्याय गर्न त्यहाँ जानुभएको थियो। क्रूसमा मानिसहरूको पापको निम्ति बलि हुनुभएको येशूलाई विश्वास गर्दै उहाँको मार्गमा हिँडिरहनेहरूको पक्षमा फैसला गर्न उहाँ त्यस स्थानमा पस्नुभएको थियो।

परमेश्वरका जनहरूको नजर अब स्वर्गको पवित्रस्थानमा दरो गरेर हेरिरहेका छन्। हाम्रो प्रधान पूजारीले उहाँका जनहरूको पक्षमा वकालत गर्दै हुनुहुन्छ। छिटै नै त्यो न्याय गर्ने काम वा हाम्रो पक्षमा बोल्ने काम समाप्त हुनेछ। स्वर्गको लेखामा हाम्रा नाउँ अनुसार हाम्रो लेखाजोखा गरेर येशूलाई विश्वास गरेकोले हाम्रो पक्षमा न्याय दिलाइनेछ।

हाम्रा लेखा वा विवरण अनुसार गरिने न्याय

*किनकि हामीले गरेको हरेक काम, असल होस् वा खराब होस्,
प्रत्येक गुप्त कुरासमेत सबैको न्याय परमेश्वरले गर्नुहुनेछ।*

उपदेशक १२:१४

अन्तिम प्रायश्चित्तको दिन वा येशूलाई विश्वास गरेर क्षमा पाएको अनुभव भएको दिन र छानबिनको न्यायमा परमेश्वरका जनहरू भनेर दावी गर्नेहरूकोमात्रै मामिलाहरूको लेखा हेरिन्छ। दुष्ट र पापमै रमाउनेहरूको अन्तिम फैसला विशेष र अलग काम हो। यो पछि हुनेछ। स्वर्गका पुस्तकहरूमा मानिसहरूका नाम र कामहरू दर्ता गरिएको हुन्छ। त्यसै अनुसार तिनीहरूको बारेमा फैसला गरिन्छ।

त्यहाँ जीवनको पुस्तक हुन्छ। त्यसमा परमेश्वरको सेवाकार्यमा लाग्नेहरूको नाउँहरू हुन्छन्। येशूले लूका १०:३० मा यसरी किटानी गर्नुभएको छ, “तिमीहरूका नाउँहरू स्वर्गमा लेखिएकाले तिमीहरू आनन्दित होऊ।” आफ्ना विश्वासिलो र बफादार सहकर्मीहरूका नाउँहरू जीवनको पुस्तकमा लेखिएका छन् भनेर फिलिप्पी ४:३मा पावलले लेख्दछन्।

परमेश्वरको सामु सम्झनाको पुस्तक छ। मलाकी ३:१६ यस अवधारणालाई यसरी पुष्टि गर्दै कसको नाउँ त्यहाँ लेखिएको हुन्छ भनेर उल्लेख गर्दछ, “तब परमप्रभुको डर मान्नेहरूले आपसमा कुरा गरे, र परमप्रभुले तिनीहरूका कुरा ध्यानसित सुन्नुभयो। परमप्रभुको डर मान्नेहरू र उहाँका नाउँको मान गर्नेहरूका सम्झनाको पत्र मुटुठामा उहाँकै उपस्थितिमा लेखियो। मलाकी ३:१६। तिनीहरूका

विश्वासका कामहरू, प्रेमका कामहरूको लेखा स्वर्गको पुस्तकमा दर्ता गरिएको हुन्छ। स्वर्गमा अर्को पुस्तक पनि छ। त्यसमा मानिसहरूका पापहरू दर्ता गरिएका हुन्छन्। मानिसहरूका गोप्य चाल र नियतहरू स्पष्टरूपमा त्यसमा लेखिएका हुन्छन्।

प्रत्येक मानिसको काम परमेश्वरको सामु लेखाजोखा गरिएको हुन्छ। प्रत्येक मानिसको नाउँको अर्को हरफमा तिनीहरूका दुष्ट र गलत कामहरू, तिनीहरूले बोलेका गलत बोलीहरू, प्रत्येक स्वार्थी क्रियाकलाप, गर्नु भनेर वचनचाहिँ दिने तर नगर्ने कामहरू, प्रत्येक गोप्य पाप, कपट र जालसाजी कदम लेखिएको हुन्छ। तिनीहरूमा परमेश्वरले पठाउनुभएका चेतावनी वा सच्याउन खोज्दा पनि नसचिने बानी, खेर फालिएका क्षणहरू, सुधारिन वा दक्षता बढाउने अवसरहरू पन्छाएका, असल र खराब प्रभाव पारिएकाहरू जसले गर्दा लामो समयसम्म नतिजा खप्नुपरेको हुन्छ, ती सबै एक एक गरेर स्वर्गदूतले पुस्तकमा दर्ता गरेका हुन्छन्।

यदि तपाईंको नाउँ थुमाको जीवनको पुस्तकमा दर्ता भएको छ भने तपाईंको निम्ति सबै थोक असलै हुनेछ। तपाईंका गलत कामहरू, कमीकमजोरी स्वीकार गर्न तयार हुनुहोस् र तिनीहरूलाई त्याग्न उत्सुक हुनुहोस्। तपाईंका गलत कामहरू र पापहरू न्यायको सामु आएतापनि येशूको रगतले तिनीहरू मेटियोस्।

प्रत्येक मानिसको जीवनको समिक्षा गरिनेछ वा लेखाजोखा हेरिनेछ

*जवान मानिस, युवावस्थामा हुँदा खुशी होऊ। तिम्रो हृदयले
तिम्रो जवानीमा आनन्द दिऊन्। तिम्रा आँखाले देखेका कुराहरू
र तिम्रो हृदयका कुराहरूलाई पछ्याऊ। तर यो याद राख् कि
परमेश्वरले यी सबै कुराको लेखा लिनुहुन्छ।*

उपदेशक ११:९-१

न्यायको निर्धारित समय वा २३०० दिन वा वर्षको भविष्यवाणी अन्त्य भएको मिति वा १८४४ मा छानबिनको काम र पापहरू सफा गर्न वा लेखाको पुस्तकबाट मेटिने काम सुरु भएको थियो। कुनै पनि समयमा येशूको नाउँ बक्ने वा बोक्नेले आफ्नो जीवन केलाएर हेर्नेपर्दछ। दुवै जीवित र मरेकाहरूको न्यायको बारेमा प्रकाशको पुस्तकमा यसरी उल्लेख गरिएको छ: “मैले ठूला र साना सबै मृतकहरूलाई सिंहासनको सामुन्ने उभिरहेका देखें, र पुस्तकहरू खोलिए। अर्को एउटा पुस्तक पनि खोलियो, जो जीवनको पुस्तक हो। ती पुस्तकहरूमा लेखिएका कुरामुताबिक, तिनीहरूका कामअनुसार मृतकहरूको इन्साफ भयो। समुद्रले त्यसमा भएका मृतकहरू दिइहाल्यो, अनि मृत्यु र पातालले पनि तिनीहरूमा भएका मृतकहरू दिइहाले। तिनीहरू प्रत्येकको आफ्नो-आफ्नो कामअनुसार इन्साफ भयो।” प्रकाश २०:१२-१३ ।

न्यायकर्ताले यो घोषणा गर्नुभयो: “विश्वासद्वारा निर्दोष ठहरिने वा येशूलाई विश्वास गर्नेहरूलाई तिनीहरूको कामहरूद्वारा न्याय गरिनेछ।” अस्वीकार र पश्चाताप नगरिएका र नत्यागिएका पापहरू क्षमा हुनेछैन। लेखाको पुस्तकबाट मेटिनेछैन। तर परमेश्वरको दिनमा तिनीहरूले गरेका पापहरू नै तिनीहरूको विरुद्धमा साक्षी हुनेछ।

कतिपय मानिसहरू दुष्ट प्रवृत्तिलाई दवाउन दिलैदेखि संघर्ष गरिरहेका हुन्छन्। पाप वा खराब झुकावले तिनीहरूमाथि दमन नगरोस् भन्ने तिनीहरू चाहन्छन्। पापलाई त्यागेर येशूतिर लागेर न्यायको दिनमा तयार हुने काम व्यक्तिगत मामिला हो। हामी समूहहरूमा वा समूहहरूको कारणले मुक्ति पाउँदैनौं। एक जनाको निर्दोष, निश्कलङ्क, स्वच्छ र येशूभावनाभावित भएको जीवनका गुणहरू अरूहरूलाई सार्न सकिन्दैन। यस संसारका सबै मानव जाति वा राष्ट्रहरू परमेश्वरको अगाडि न्यायको आशनमा उभिनै पर्दछ। प्रत्येक व्यक्तिको मामिलालाई उहाँले केलाएर जाँच्नुहुन्छ मानौं यस संसारमा ऊबाहेक अर्को कोही व्यक्ति छैन। प्रत्येक व्यक्ति जाँचिनै पर्छ वा उसको लेखा परिक्षण गर्नेपर्छ। येशूभक्तहरू कुनै दाग नभएको वा चरित्रको मामिलामा चाउरी नपरेको हुनुपर्दछ।

स्वर्गको पवित्रस्थानमा न्याय भइरहेको छ। धेरै वर्षदेखि यो कामको प्रगति भइरहेको छ। छिटै तर कति छिटो कसैलाई थाहा छैन यो काम कहिले सिदिन्छ। प्रत्येक जीवित मानिसका मामिलाहरू त्यस न्यायिक आशनमा गइरहेको छ। भययोग्य परमेश्वरको सामु हामीहरूका जीवनहरू समिक्षाको निमित्त देखापर्दछ। अहिले नै हामी जिउँदै येशूको यो आदेश आत्मसात् गर्नु प्रत्येक येशूभक्तले आफ्नो कर्तव्य ठान्नुपर्दछ, “चनाखो र प्रार्थनामा तल्लिन भएर बस: किनकि समय कहिले आउँछ तिमीहरूलाई थाहा छैन।” मर्कूस १३:३३। “यसकारण तिमीले जे पायौं र सुन्यौं, सो सम्झ, त्यसलाई कायम राख र पश्चात्ताप गर। यदि तिमी जागा रहेनौं भनेता म चोरजस्तै आउनेछु, र म कुन बेला आउनेछु, सो तिमीले थाहा पाउनेछैनौं।” प्रकाश ३:३।

येशू भावना भावित हुनेहरूका पापहरू सद्दाको निम्ति नष्ट

जसले जित्छ, त्यसलाई यसरी सेता वस्त्र पहिराइन्छ, र म त्यसको
नाउँ जीवनको पुस्तकबाट मेटिदिनेछैन। म त्यसको
नाउँ मेरा पिताको सामुन्ने र उहाँका दूतहरूका
सामुन्ने सवीकार गर्नेछु।

प्रकाश ३:५

जब न्यायको समयमा स्वर्गमा लेखाका पुस्तकहरू खोलिन्छ तब युगौं युगदेखि येशूलाई विश्वास गर्नेहरूका नाउँहरू परमेश्वरको सामुन्ने पुनरावलोकनको निम्ति ल्याइन्छ। यस पृथ्वीमा रहेको पहिलो व्यक्तिदेखि पुस्तौं पुस्तासम्मका र युगको अन्तमा जीवित रहनेहरूका मामिलाहरू हाम्रा अधिवक्ताले परमेश्वरको सामुन्ने पेश गर्नुहुन्छ। प्रत्येक नाउँ उल्लेख गरिएको हुन्छ, प्रत्येकको मामिला नजिकैबाट छानविन हुन्छ र त्यसको मूल्याङ्कन गरिन्छ। कुनैका नाउँहरू अनुमोदन गरिएको हुन्छ भने कुनै अस्वीकार गरिन्छ। कुनै मानिसका पश्चाताप नगरेका र क्षमा नपाएका पापहरू लेखाको पुस्तकमा रहिरहेको हुन्छ भने उसको नाउँ जीवनको पुस्तकबाट हटाइन्छ, साथै तिनीहरूले गरेका असल कामका लेखाहरू पनि परमेश्वरको सम्झनाको पुस्तकबाट मेटिनेछ।

जो मानिसहरू देखावटी होइन हृदयदेखि नै पापको पश्चाताप गरि येशूको क्षमा दिने बलिदानलाई विश्वासद्वारा दावी गर्दछन् तिनीहरूका नाउँहरू स्वर्गमा रहेको जीवनको पुस्तकमा चढाइन्छ। तिनीहरूले ख्रीष्टको धार्मिकतामा सहभागी भएका थिए, तिनीहरूको चरित्र परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञा अनुसार तालमेल भएको

भेटिएका थिए। तिनीहरूका पापहरू मेटिनेछन् र तिनीहरू अनन्त जीवनको निम्ति योग्य भएको ठहरिनेछ।

ईस्वरीय रक्षक र बिन्तिद्वारा हस्तक्षेप गर्नुहुनेले प्रत्येक येशूभक्तको मामिला परमेश्वरको सामु पेश गर्नुहुन्छ। तिनीहरूले विश्वासद्वारा येशूको रगतलाई बाजी राखेर पापमाथि विजय पाएका थिए र परमेश्वरको आज्ञालाई भङ्ग गरेर पनि क्षमा पाएका थिए। तिनीहरू अदनको घरमा पुनर्स्थापित गर्न योग्य हुन्छन् र येशूकै राज्यमा आफूसँग शासन गर्न तिनीहरूलाई मुकुटहरू पहिऱ्याएको हुन्छ। जब आफ्ना जनहरूको निम्ति येशूले पहल गरिरहनुहुन्छ, तब त्यसैबेला सैतानले परमेश्वरका आज्ञा भङ्ग गर्नेहरूको खिलाफमा दोष दिइरहेको हुन्छ।

येशूले पापहरूप्रति आँखा चिम्लनुहुन्न, तर उहाँलाई विश्वास गरेर पश्चाताप गर्नेहरूलाई उहाँले क्षमा दिनुभएको दावी गर्नुहुन्छ। परमेश्वर पिता र पवित्र स्वर्गदूतहरूको सामु उहाँले आफ्नो घाइटे हातहरू देखाएर क्षमा पाएका पापीहरूको पक्षमा बोल्नुहुन्छ, “तिनीहरूलाई तिनीहरूकै नाउँले म चिन्दछु। तिनीहरूका नाउँहरू जीवनको पुस्तकमा चढाइसकेको छ। अब तिनीहरूको बारेमा म यो जिकिर गर्दैन भन्दछु कि “तिनीहरू मसँग सेता वस्त्र लाएर हिँड्नेछन्, किनकि तिनीहरू योग्यका छन्।” प्रकाश ३:४। येशू भावनामा भावित भएर हिँड्नेहरू येशूको बारेमा ध्यान गरेर दिनदिनै विश्वासलाई अघि बढाउँछन्। तिनीहरूको दयालु र विश्वासीलो प्रधानपूजारी र उहाँको कामप्रति तिनीहरू ध्यानमग्न हुनसक्छ।

पूर्व इन्साफ अर्थात् अन्तिम न्याय हुनुभन्दा अगाडि मानव भविष्यको निम्ति परमेश्वरले गरिरहनुहुने निर्णय

कुनै-कुनै मानिसका पापहरू त सोझै इन्साफमा पुग्ने
गरी प्रत्यक्ष हुन्छन्, तर अरू कतिका पापहरू
पछि मात्र देखा पर्छन्।
१ तिमोथी ५:२४

छानबिन वा जाँचपडतालको न्याय र पापहरू मेटिने कार्य येशूको दोस्रो आगमनभन्दा पहिले सम्पन्न हुनुपर्दछ। मरेकाहरूको न्याय तिनीहरूको बारेमा राखिएको लेखा अनुसार फैसला हुन्छ। तिनीहरूका मामिलाहरूको छानबिन वा जाँचपडताल गर्नुभन्दा पहिले तिनीहरूका पापहरू मेटिन असम्भव छ। जब छानबिन वा जाँचपडताल अर्थात् मानिसहरूका पाप र धर्मको बारेमा दुधको दुध पानीको पानी छुटिन्छ वा कसले अनन्त जीवन पाउँछ र कसले पाउँदैन भन्ने निर्णायक फैसला भइसक्छ तब येशू ख्रीष्ट आउनुहुन्छ र उहाँको हातमा उहाँले दिनुहुने प्रत्येक मानिसलाई उसको काम अनुसारको इनाम हुनेछ।

स्वर्गमा रहेको किताबमा लेखिएका विवरण अनुसार नै सबैको इन्साफ गरिनेछ। तिनीहरूका कामहरूको आधारमा तिनीहरूलाई इनाम दिइनेछ। यो फैसलाको काम मानिस मरेपछि तुरन्तै हुँदैन।

पौराणिक इस्राएलमा भएको पवित्रस्थानमा पापको प्रायश्चितको निम्ति येशूको प्रतिकको रूपमा गरिने विधिहरूमा प्रधान पूजारी त्यस मन्दिरका कोठाहरूमा गरिने बिधि सकिएपछि मन्दिरबाट बाहिर आएर जनसमूहलाई आशिर्वाद दिन्थे। जब आफ्नो काम स्वर्गको पवित्रस्थानमा हाम्रा सहजकर्ता हुनुभएर सम्पन्न गर्नुहुन्छ तब येशू

उहाँका जनहरूको निम्ति पापलाई सदाको निम्ति मेटाएर तिनीहरूको मुक्तिको निम्ति देखा पर्नुहुनेछ। येशूका आशिर्वाद पाउने जनहरू अनन्त जीवनको निम्ति पखिरहेका हुन्छन्। जसरी प्रायश्चितको दिनमा पूजारीले पवित्रस्थानबाट पापहरू हटाउने जीवबलिकोरूपमा उभ्याइएको बोकाको टाउकोमा हात राखेर पापहरू सारिएको भन्ने शङ्केतको रूपमा विधि गरिन्थ्यो, त्यसरी नै पापलाई सुरु गर्ने र मानिसहरूलाई पाप गर्न उक्साउने सैतानको थाप्लोमा सबै पापहरू येशूले राखिदिनुहुनेछ। इस्राएलीहरूका पापहरू बोकेको जीवबलिकोरूपमा खडा गरिएको बोकालाई अनकड्टार स्थानमा लगेर छोडिन्थ्यो। त्यहाँ कुनै मानवबस्ती हुँदैनथ्यो; त्यसरी नै परमेश्वरका जनहरूलाई पाप गर्न उक्साउने पापका सबै दोषहरू बोकेर सैतान एक हजार वर्षसम्म अनकड्टारमा परिणत भएको र कुनै मानव बस्ती नभएर ध्वस्त भएको पृथ्वीमा उसलाई नजरबन्द वा आइसोलेसनमा राखिनेछ। अन्तमा आएर एक हजारवर्षपछि उसले आफ्नो पापको दण्ड पूरै पाएर दुष्टहरूको साथमा आगोद्वारा सदाको निम्ति भष्म हुनेछ।

केहीले मात्र हो, यस पृथ्वीमा रहेका युगौं युगदेखि असंख्य मानव प्राणीहरूमा केवल थोरैले मात्र अनन्त जीवन पाउनेछन्। परमेश्वरका सत्य वचन पालन नगरेर सत्यवादी नभइ रमाएर बस्ने दुष्टहरू यस संसारका सारा मानव जमात निर्धारित दोस्रो मृत्युमा सहभागी हुनेछन्।

जब स्वर्गको पवित्रस्थानबाट पश्चातापी विश्वासीका पापहरू मेटिँदै गछ्छ तब यस पृथ्वीमा बाँचिरहेका परमेश्वरका जनहरूको बीचमा विशेष शुद्धिकरणको प्रक्रिया भइरहेको हुन्छ, त्यो हो आफ्नो जीवनबाट पापलाई पन्छाउने काम।

समय सिद्धिनै लाग्यो!

समयको पूरा सदुपयोग गर, किनकि दिन खराब छ।
एफिसी ५:१६।

सन १८७९ को अक्टोबर २३ को बिहानको दुई वजेतिर परमेश्वरको म माथि बस्नुभयो। उहाँले आउने न्यायको दृश्य देखाउनुभयो। परमेश्वरले गर्नुभएको फैसलाको कार्यन्वयन गर्ने महान् दिन आउने लागेको दृश्य मलाई देखाइएको थियो। दशौं हजार गुणा दशौं हजार अत्यन्तै ठूलो सिंहासनको सामु उभिएका थिए। त्यस सिंहासनमा तेजस्वीमय र राजकीय अनुहार भएको व्यक्ति आशिन हुनुहुन्थ्यो। उहाँको सामु धेरै पुस्तकहरू खोलिएका थिए। ती पुस्तकको आवरण पृष्ठ वा खोलमा सुनले लेखेका अक्षरहरू थिए। ती अक्षरहरू दनदनती बलिरहेको आगोका ज्वालाहरू जस्तै थिए: तिनीहरूमा एउटा पुस्तक “बहिखाता वा हरहिसाबरारत्रे पुस्तक” थियो। त्यस पुस्तकमा ती मानिसहरूका नाउँहरू थिए जसले सत्यलाई बिश्वास गर्छु भनेर दावी गरेका थिए। जब ती मानिसहरूका नाउँ एक एक गरेर पढिन्थ्यो र तिनीहरूको सुकामहरूको उच्चारण गरिन्थ्यो तब तिनीहरूका अनुहारहरू पवित्र हर्षले प्रज्ज्वलित हुन्थ्यो।

अर्को किताब पनि खोलिएको थियो। त्यस किताबमा सत्यलाई विश्वास गर्छु भन्ने मानिसका पापहरूको लेखा राखिएको थियो। त्यस पुस्तकको खातामा एउटा विवरणको शिर्षक थियो त्यो थियो स्वार्थीपना वा आफ्नोमात्र भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति। त्यसको मुनि सबै खालका पापहरू उल्लेख गरिएका थिए। जब पवित्र जन प्रभुले त्यस पुस्तकको पाना बिस्तारै पल्टाउनुहुन्थ्यो तब उहाँको नजर एक क्षणको निमित्त प्रत्येक

व्यक्तिहरूमा पर्दथ्यो। उहाँको प्रज्ज्वलित नजरले प्रत्येक मानिसलाई हेर्दथे तब तिनीहरूको चेतना जलेको जस्तो तिनीहरूले अनुभव गर्दथे। त्यसैबखत तिनीहरूको अगाडि तिनीहरूको जीवनमा गरेका प्रत्येक पाप, अधर्म, दुष्ट काम र अरूलाई घाइटे पार्ने वचन तिनीहरूको दिमागमा सरसरती जान्थ्यो। ती कामहरू यस्तो स्पष्टसँग देखाइन्थ्यो कि आगोको ज्वालाले प्रज्ज्वलित भएका अक्षरहरूबाट टल्काउँथे।

ती मानिसहरूको श्रेणीमा अर्को मानिसहरूका नाउँ थिए जसले मानिसहरूलाई अवरोध खडा गर्ने वा वाधैवाधा पुऱ्याउँथे। यो श्रेणीले आफ्नो स्वार्थलाई सर्वोच्च स्थानमा राखेको थियो। केवल आफ्नै स्वार्थपूर्तिको निम्ति, अरूको मोलमा आफ्नो भाऊ खोजेर ठूलो पदमा बस्न परिश्रम गर्दथ्यो।

तिनीहरूलाई यो प्रश्न गरिन्थ्यो: “तिमीहरूको खराब चरित्र वा मनस्थितिको वस्त्रहरूलाई थुमाको रगतले धोएर किन सेतो बनाएनौ? तिमीहरू उहाँको कष्टमा सहभागी भएनौ, अब उहाँको महिमा मुन तिमीहरू सहभागी सक्दैनौ।”...अनि किताब बन्द गरिन्थ्यो र सिंहासनमा बस्नुहुनेको अनुहार निन्याउरो हुन्थ्यो। त्यसबेला परमेश्वरको पुत्रको क्रोधको सुस्केरा बज्दथ्यो।

त्यो दृश्य मैले हेरेँ र केही समयपछि त्यो दृश्य बिलाएर गयो, र म आफूलाई यस पृथ्वीमै रहिरहेको पाएँ। परमेश्वरको त्यस महान् दिन आएको रहेनछ भन्ने कुरा थाहा पाएर म आभारित भएँ र अहिले अमूल्यको परिक्षण काल वा परमेश्वरलाई विश्वास गर्ने कि नगर्ने भन्ने समय जारी गरेको बितेको रहेनछ। अमर जीवन वा अनन्त जीवनको निम्ति तयार हुने समय परमेश्वरले दिइरहुनभएको छ। त्यसलाई के गर्ने सो हाम्रै हातमा सुम्पिरहेको छ।

जब परिक्षण काल वा परमेश्वरलाई विश्वास गर्ने अवसर दिएको समय समाप्त हुन्छ

दुष्ट काम गर्नेले दुष्ट काम गरिरहोस्, अश्लील काम गर्नेले अश्लील काम गरिरहोस्, धर्मात्माले धार्मिक कार्य गरिरहोस्, र पवित्र जनचाहिँ पवित्र नै भइरहोस्।

प्रकाश २२:११

तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश सुनाउने समय कहिले सिद्धिन्छ वा परिक्षणको समय वा परमेश्वरलाई विश्वास गर्ने कि नगर्ने भन्ने दिएको समय कहिले समाप्त हुनेछ भनेर परमेश्वरले प्रकट गर्नुभएको छैन। परिक्षण काल वा निगरानी राखिएको समय कहिले सकिन्छ भन्ने मामिलामा मसँग विशेष ज्ञान छ किन भनेर सोध्दै धेरै पत्रहरू मकहाँ आएका थिए। तिनीहरूलाई केवल एउटामात्र जवाफ थियो, हामीसँग भएको सन्देशलाई बोकेर काम गर्ने समय अहिले नै हो। जब दिन बिट्दछ तब रातमा कोही पनि काम गर्न सक्दैन।

जब येशू महापवित्रकोठाबाट बाहिर निस्कनुहुन्छ र आफ्नो मध्यस्थता गर्ने वस्त्रलाई फुकाल्नुहुन्छ तब उहाँले पुजारीको वस्त्रको सट्टामा न्यायधिसले लगाउने वस्त्र लगाउनुहुन्छ, तब पापीहरूको निम्ति गरिने काम समाप्त हुन्छ। परिक्षणकाल समाप्त हुन्छ, पापीहरूको निम्ति वकालत गर्ने समय सिद्धिन्छ र दुष्टहरूलाई बदला लिन लगाउने वस्त्रहरू उहाँले पहिरनुहुन्छ।

प्रत्येक मानिसको फैसला भइसकेको हुन्छ। मानिसको पापलाई धुने येशूको रगत उपलब्ध हुनेछैन। त्यसबखत पृथ्वीलाई सम्हाली राख्ने परमेश्वरको आत्माले आफ्नो हात झिक्नुहुनेछ।

यस डरलाग्दो समयमा धर्मी जनहरू पवित्र परमेश्वरको सामु कुनै मृत्युस्थकर्ताबिना नै उभिनुपर्ने हुन्छ। परमेश्वरका जनहरूको विरुद्धमा लाग्न दुष्टहरूलाई छेकिराखेको छेकबार हटाइनेछ। आफ्ना दुष्ट कामहरूप्रति खेद नगर्ने सारा मानिसहरूमाथि उसको प्रभुत्व हुन्छ। सैतानले यस पृथ्वीका सारा मानिसहरूलाई अन्तिम र महान् दुःखकष्टमा चुर्लम्म डुवाउनेछ। मानव आवेगलाई रोकिराखेको भयानक बतासलाई स्वर्गदूतहरूले छोड्दछ तब सारा झँझगडा र विवादका भलहरू उर्लिनेछ। सारा संसार नै भयानक विध्वंसको स्थितिमा सामेल हुनेछ। त्यसबेलाको पृथ्वी र मानवीय अवस्था पौराणिक यरुशलेममा आएका विपत्तिभन्दा चर्को हुनेछ।

खेर फाल्ने समय छैन। परिक्षणकाल वा हामीले पाएको निर्णय गर्ने समय कहिले सकिन्छ त्यो हामीलाई थाहा छैन। येशू कति छिटो आउनुहुन्छ त्यो पनि हामीलाई थाहा छैन।

जब परीक्षणकाल वा निर्णय गर्ने समय सकिन्छ तब अचानक, अपेक्षा नगरेको समय आउँछ। तर आज नै स्वर्गको खातामा भएका हाम्रा लेखाहरूलाई सफा गर्ने समय दिइएको छ। येशूलाई विश्वास गरेर येशूभावनाभावित भएर चल्दा परमेश्वरले हामीलाई ग्रहण गर्नुहुन्छ भन्ने सत्यज्ञान हामीलाई थाहा छ। यदि हामी निष्ठावान भएर चलिरहन सक्यौं भने अन्तमा हामी सबै जना स्वर्गको राज्यमा भेला हुनसक्नेहुन्छौं।

येशूका सन्तहरूले संसारलाई न्याय गर्नेछ

यसकारण तोकिएको समयभन्दा अघि न्याय नगर वा कसैको
न्यायकर्ता नहुनु (वा मूल्याङ्कन नगर्नु), प्रभु आउञ्जेल पर्यं।
उहाँले अँध्यारोमा लुकेका कुराहरूलाई प्रकाशमा ल्याउनुहुनेछ,
र मानिसका हृदयका नियत तथा अभिप्रायहरू प्रकट
गरिदिनुहुनेछ। तब हरेक मानिसले परमेश्वरबाट
आफ्नो प्रशंसा पाउनेछ।

१ कोरिन्थी ४:५

पहिलो पुनरुत्थान र दोस्रो पुनरुत्थानको बीचमा दुष्टहरूको
न्याय गरिनेछ। त्यो न्याय सम्पन्न हुन हजार वर्ष लाग्दछ। दोस्रो
आगमनपछि न्याय दुष्टहरूको बारेमा फैसला हुनेछ। यस मामिलामा
दानिएलले यसरी घोषणा गर्दछन्, “ती अति प्राचीन आएर सर्वोच्चका
पवित्र जनहरूको पक्षमा इन्साफको घोषणा गरे, अनि समय आयो जब
तिनीहरूले राज्य अधिकार गरे।” दानिएल ७:२२ ।

यस समय परमेश्वरको निमित्त धर्मीजनहरू राजा र पूजारीहरू
भएर राज गर्नेछन्। प्रकाशको पुस्तकको लेखकले प्रकाश २०:४ मा
आफूले देखेको दर्शन यसरी व्यक्त गर्दछन्, “तब मैले सिंहासनहरू र
त्यसमाथि बस्नेहरूलाई देखें, जसलाई इन्साफ गर्ने अधिकार दिइएको
थियो। तब येशूका गवाहीको निमित्त र परमेश्वरका वचनको निमित्त
शिर काटिएकाहरू, र त्यो पशु र त्यसका मूर्तिको पूजा नगर्नेहरू र
त्यस सको छाप निधार वा हातमा नलगाउनेहरूका आत्माहरूलाई मैले
देखें। तिनीहरू फेरि जीवित भए, र तिनीहरूले ख्रीष्टसँग एक हजार
वर्षसम्म राज्य गरे।” प्रकाश २०:४ । यही नै समय हो जुन पावलले
१ कोरिन्थी ६:२,३ मा यो उल्लेख गर्दछन्, “सन्तहरूले संसारको न्याय

गर्नेछन्।" येशूसँगै एक भएर तिनीहरू दुष्टहरूको बारेमा फैसला गर्नेछन्। सन्तहरूकै इजलासमा बाइबलको नीतिमा दुष्टहरूको कामलाई तुलना गरिनेछ। यस संसारमा भौतिक जीवन बिताएको समयमा प्रत्येक मानिसको काम नै निर्णायक भएर उसको बिपक्षमा न्याय गरिनेछ। दुष्टहरूले तिनीहरूका काम अनुसार दण्ड पाउनुपर्ने फैसला हुन्छ। तिनीहरूको फैसला मृत्युको पुस्तकमा तिनीहरूको नाउँको अगाडि लेखिएको हुन्छ।

येशूलाई विश्वास गरेको कारणले हामीले गरेका पापहरूको आरोप हाम्रो विरुद्धमा लगाएको हुँदैन। तर प्रेमको परमेश्वरसँग मिलेर हामीले असल काम र आदर्श र उच्चकोटीका कामहरू अवसर पाएपनि गर्न वेवास्ता गर्दा त्यो हाम्रो खिलाफमा फैसला गरिनेछ। हाम्रा चरित्रमा भएका कमीकमजोरी र खोटहरूलाई हामीले हेर्नेछौं। चाहे इसाई भनेर दावी गर्ने नै किन नहुन्, परमेश्वरको आत्मज्ञान र ज्योति पाउने र परमेश्वरका सम्पत्तिहरूलाई हिफाजत गर्न जिम्मा दिएकाहरूले जानाजानी वेवास्ता र लापर्वाही गरेर चल्नेको खिलाफमा पनि तिनीहरू फैसला हुनेछ। तिनीहरू इसाई हुँ भनेर दावी गरेका थिए तर तिनीहरूले विश्वासघात गरेका थिए वा येशू भावना विपरित चलेर येशूको बेइज्जत गरेका थिए।

ख्रीष्ट र उहाँ जनहरू बसेको इजलासले सैतान र उसका दुष्ट दूतहरूको पनि फैसला गर्नेछन्। यसबारे पावलले ठोक्नुवा गरेर नै व्यक्त गर्दछन्, "के हामीले स्वर्गदूतहरूको न्याय गर्नेछौं भन्ने कुरा तिमीहरूलाई थाहा छैन र?" १ कोरन्थी ६:३ रूपान्तरित। त्यसबखत सारा पृथ्वीका न्यायकर्ताले सैतानबाट यो माग गर्नुहुनेछ, "तिमीले मेरो विरुद्धमा किन लाग्यौं? मेरो राज्यका जनहरूलाई तिमीले किन लुट्यौं वा भड्कायौं?" पापको स्रस्तासँग त्यसको केही जवाफ हुनेछैन। परमेश्वरको विरुद्धमा जाने कुनै पनि बहाना उसले पेश गर्न सक्दैन। सबैको मुख टालिनेछ र सारा विद्रोही स्वर्गदूतहरू अमुक भएर खडा हुनेछन्।

सैतानको जुतीहरू वा रणनीतिहरू

सचेत रहो, जागा रहो, तिमीहरूको शत्रु द्विबाबलस कसलाई
भेट्दाऊँ र खाइहाँलु भनी गर्जने सिंहझैँ खोजिहिँड्छ।

१ पत्रुस ५:८

हाम्रा भावनाहरू, मनोवेगहरू, हामीमा भएका विभिन्न प्रकारले विभिन्न माध्यमहरूद्वारा भएका प्रभावहरू र हामीलाई हल्लाउन खोज्ने मानिसहरूका वचन तथा क्रियालापहरूमाथि भर परेर तिनीहरू नै हाम्रा अगुवाहरू हुन् भनेर चल्नु असुरक्षित छ। यदि हामी अर्थमूलक, पवित्र र निर्दोष जीवन बिताउन चाहन्छौँ भने केवल परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूमात्रै हाम्रो मापदण्ड हुनुपर्छ अर्थात् त्यसको अगुवाइमा हामी चल्नुपर्दछ। हाम्रा चरित्रहरूलाई न्याय गर्ने वा मूल्याङ्कन गर्ने आधार नै दश आज्ञा हुन्। यदि मुक्ति पाएपछि कसैले यो सोध्यो भने, “मैले अनन्त जीवन पाउन के गर्नुपर्छ वा अनन्त जीवनमा लागि रहेको छु भनेर आभास् पाउन मैले के गर्नुपर्छ?” आधुनिक इसाई दार्शनिक वा पवित्रताको वकालत गर्ने इसाई धर्मगुरुहरूले यसरी जवाफ दिन्छन्, “केवल येशूलाई विश्वास गर। केवल विश्वासमात्र गरे मुक्ति पाउँछ।” तर त्यही खालको प्रश्न येशूलाई एक जना पण्डितले सोध्दा उहाँले जवाफ दिनुभएको थियो, “व्यवस्था वा दश आज्ञामा के लेखिएको छ? त्यसलाई तिमीले कसरी पढ्दछौँ?” जब प्रश्नकर्ता ले जवाफ दिए “तिमीले परमप्रभु, आफ्ना परमेश्वरलाई आफ्नो सारा हृदयले, आफ्नो सारा आत्मा वा प्राणले, आफ्नो सारा समझले र आफ्नो सारा मनले प्रेम गर्, र आफ्नो छिमेकीलाई आफैँलाई झैं प्रेम गर्।” तब येशूले भन्नुभयो, “तिम्रो जवाफ ठिक छ। यदि तिमी अनन्त जीवनको प्रत्याभूति पाएर जीवन बिताउन चाहन्छौँ भने त्यसै अनुसार चल।” लूका १०:२६-२८। येशूलाई विश्वास गर्छु, म फलाना

इसाई बंश वा घरानाबाट आएको हुँ वा म बाइबलको यस्तो विद्वान हुँ भनेर मुखलेमात्र भनेर चल्दा त्यसको कुनै मूल्य वा अर्थ हुँदैन। यदि कामद्वारा प्रेम देखाइएको छ भनेमात्र उसमा भएको विश्वास सकल र सही हुन जान्छ। हाम्रो कामको अर्थ वा मूल्याङ्कन प्रेमद्वारामात्र परिचालित हुनुपर्छ। यो नै स्वर्गको नीति हो।

मानिसहरूमा लुकिएको स्वार्थ र खराब नियतहरू स्वर्गका पुस्तकहरूमा धरोहर जस्तो भएर प्रकट भइरहेको हुन्छ। दुःखदका साथ स्वर्गदूतिहरूले ती स्वार्थ र खराब नियतका विवरणहरू स्वर्गका लेखाका पुस्तकहरूमा लेख्नुपरिरहेको हुन्छ। कतिपय वौद्धिक स्तरका मानिसहरू, बाइबलका विद्वान वा अगुवाहरू, ख्रीष्टका अनुयायी हौं भनेर दावी गरेर चल्नेहरू सांसारिक प्रतिस्पर्धामा लागेर धनसम्पत्ति थुपार्न चाहन्छन् र रमझम गर्न तल्लिन हुन्छन्। आफूसँग भएको पैसा, समय र बलहरूलाई स्वार्थमय जीवनलाई पोस्न र देखाउन त्याग गरिरहेका हुन्छन्। तर प्रार्थना गर्न, बाइबलबाट सत्यहरू खोजीखोजी पढ्न क्षणहरू तिनीहरूमा हुँदैनन्। परमेश्वरको सामु झुकेर आफ्ना कमीकमजोरी र पापहरूलाई स्वीकार गर्न तिनीहरूको फुर्सद पनि हुँदैन।

हाम्रा दिमागहरूलाई परमेश्वरबाट अलग राख्न सैतानले अनेकौं जुक्ती वा रणनीतिहरूको आविश्कार गरिसरहेको हुन्छ। हामीले थाहा पाएको तर उत्तम तरिकाले ध्यान दिएर काम नगरोस् भन्ने सैतानको चाहना छ। आफ्नो बलिदानद्वारा ख्रीष्टले उपलब्ध गराउनुभएको र उहाँ शक्तिशाली मध्यस्थकर्ता हुनुभएको महान् सत्यहरूलाई हाम्रो परमशत्रु सैतानको निम्ति अत्यन्तै घृणास्पद छ। येशू र उहाँको सत्यबाट उहाँका भक्तहरूको दिमागहरूलाई बिचलित पार्न वा बरालिन लगाउन सकियो भनेमात्र आफ्ना जुक्तीहरू सफल भइरहेको सैतानले ठान्दछ।

जो मानिसहरू मुक्तिदाताको मध्यस्थकर्ताको फाइदा लिनेहरूले परमेश्वरको भय मान्दैं सिद्ध पवित्र र निर्दोष जीवन बिताउने कामहरूमा जुटिरहन सैतानको कुनै पनि रणनीतिहरूद्वारा हस्तक्षेप गर्न दिनुहुँदैन।

वर्तमान समयसापेक्षित सत्यमा स्थिर

यसकारण यी कुराहरू तिमीहरूलाई म सधैं सम्झाउनेछु,
यद्यपि तिमीहरू यी सब जान्दछौ, र तिमीहरूमा
भएको सत्यतामा तिमीहरू स्थिर छौ।

१ पत्रुस १:१२

बिना शङ्का नमानी येशू छिट्टै आउनुहुन्छ भनेर हामी जिकिर गर्दछौं। यो हाम्रो लागि कुनै मनगढन्ते वा काल्पनिक धारणा नभएर वास्तविक नै हो। हामी यसप्रति शङ्का गर्दैनौं र न त वर्षौंसम्म शङ्का नै गरेका छौं-त्यो हो, हाम्रो पकडमा रहेका हाम्रा शिक्षाहरू वर्तमान समयसापेक्षित सत्य हो र हामी अन्तिम न्यायको नजिक छौं। येशूको राजकीय आगमनको निमित्त हामी पर्खिरहेकाछौं। त्यसबेला अनगिनतियाँ पवित्र स्वर्गदूतहरूको साथमा उहाँ आउनुहुनेछ। आफ्ना निष्ठावान र आस्थावान जनहरूलाई अमरत्वको अन्तिम रूप दिन बादलमा आउँदै हुनुहुन्छ। जब उहाँ आउनुहुन्छ त्यसबेला हाम्रा पापहरूलाई पखाल्न उहाँ आउनुहुनेछैन, हाम्रा चरित्रमा भएका विभिन्न खोट, कमीकमजोरीहरू मेट्न पनि उहाँ आउनुहुनेछैन, न त हाम्रा शारीरिक र मानसिक अपाङ्गता वा दुर्बल अवस्थालाई स्वस्थ बनाउन उहाँ आउनुहुनेछ। यो हाम्रो लागि सबै गरिसकेका हुन्छन्। येशूको आगमनभन्दा पहिले हाम्रो स्थिति कस्तो हुनुपर्ने हो सो निर्णय भइसकेको हुन्छ।

जब प्रभु फर्केर आउनुहुन्छ तब धर्मी वा पवित्रजनहरू पवित्र नै भइरहेका हुन्छन्। जो आफ्ना सम्पूर्ण शरीर, दिमाग र आत्मा वा मनोवेगलाई पवित्र आत्माको पवित्र संरक्षणमा पवित्र पारिराख्दछन्, येशूको निमित्त पापबाट अलगै बस्ने आँट गरिरहेका हुन्छन् र उहाँको सम्मान वा इज्जत थामी राख्दछन् तिनीहरू अमर भएको अन्तिम

समापनको अनुभव गर्नेछन्। तर जो अत्याचारी, अन्यायी, दुराचारी, अपवित्र, फोहरी, आतङ्कवादी, हत्यारा, व्यभिचारी, चोर आदि हुनेहरू सदाको निम्ति तिनीहरूको भविष्य निर्धारण भइसकेको हुन्छ। तिनीहरूका चरित्रका खोटहरू हटाएर पवित्र चरित्र दिने काम त्यसबेला हुनेछैन। त्यसबेला प्रभुले तिनीहरूलाई शुद्ध पार्ने प्रक्रिया गर्नुहुनेछैन न त तिनीहरूका पापहरू र भ्रष्ट स्वभावहरूलाई मेटाउनु नै हुनेछ। ती कामहरू गर्ने वा सम्पन्न गर्ने समय अहिले नै हो। अहिले नै निर्दोष र निष्कलङ्क हुने काम सम्पन्न गर्ने समय हो।

विभिन्न माध्यमहरूद्वारा परमेश्वरले उहाँका जनहरूलाई परीक्षा गर्दै हुनुहुन्छ र तिनीहरू उहाँको राज्यमा बस्न योग्य छन् कि छैनन् भनेर प्रमाणित गरिरहनुभएको छ। अहिले नै आवश्यक र उचित चरित्रहरूको निर्माण भइरहेको हुनुपर्दछ। मानिसहरूको नैतिक मूल्यलाई स्वर्गदूतहरूले जोखिरहेका छन्। मानिसहरूका प्रत्येक कामको लेखा तिनीहरूले राखिरहेका छन्। मानिसहरूका हृदयहरू खोतल्ने र हेर्न सक्नुभएको परमेश्वरले मनमा लुकाइ राखेका प्रत्येक काम र नियतलाई उदाङ्ग पारिनेछ। तिनीहरूले ती सानोतिनो भनेर वेवास्ता गर्लान् तर तिनीहरूकै ती काम वा नियतहरू सत्यको निम्ति अग्रसर हुनेहरूलाई तगारो भइरहेका थिए भनेर तिनीहरूले नसोचेको होलान्। तर परमेश्वरले तिनीहरूलाई उदाङ्ग पारेपछि तिनीहरू आफै चकित हुनेछन्। तिनीहरू अब राम्रो हुने वा पुनर्जन्म पाएर अनन्तको निम्ति असल हुने अवसर वा समय भविष्यमा पाउने छैन। अहिले नै स्त्रीष्टको धार्मिकताका वस्त्र लगाउने समय हो र उहाँको कदममा हिँड्ने समय हो।

परमेश्वरका दश आज्ञाहरू पालन गरेर चरित्र निर्माण गर्ने समय अहिले नै हो। यो अवसरलाई हामी खेर फाल्नुहुँदैन। अहिले चरित्र निर्माणको निम्ति सदुपयोग गरेर येशूले हाम्रो निम्ति तयार पारिरहेको घरमा जान तयार हुने अवसर र समय अहिलेमात्र हो।

अध्याय - ८

येशू ख्रीष्ट हिँड्नुभएको चालमा हिँड्नु

येशू हाम्रो अनुशरणीय सिद्ध र पक्का उदाहरण

उहाँमा रहन्छु भन्ने व्यक्ति आफै पनि उहाँको
चाल अनुसार चलनुपर्छ।
१ यूहन्ना २:६

हामी यस संसारमा बाँचुञ्जेल अनुसरण गर्नुपर्ने अति पवित्र र अति उच्च उदाहरण केवल येशू ख्रीष्टमात्र हुनुहुन्छ। सोचमा, नियतमा, बोलिचालीमा र कामहरूमा येशू पापरहित हुनुहुन्थ्यो। येशूले जे गर्नुभयो त्यसमा उहाँ कुशल, सिद्ध र परिपक्व हुनुहुन्थ्यो। उहाँ जुन बाटोमा हिँड्नुभयो वा जसरी हिँड्नुभयो त्यसरी नै हामी पनि हिँड्नु वा उहाँको पाइलामा हिँड्नु उहाँले हामीलाई यसरी औँल्याउनुहुन्छ, “यदि कोही मानिस मेरो पछि हिँड्नु चाहन्छ वा मेरो पाइलामा हिँड्नु चाहन्छ भने उसले आफू स्वयंलाई त्यागनुपर्दछ वा आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति त्यागनुपर्दछ, र उसले आफ्नै क्रूसको भार बोक्नुपर्दछ, र मेरो पछि लाग्नुपर्दछ।” मती १६:२४ रूपान्तरित।

येशूको व्यक्तित्वमा त्रीएक परमेश्वरको पुर्णता र सिद्धतामा र पापरहित मानवताको पूर्णता र सिद्धतामा एक हुनुभएको छ। आदम असफल भएको परीक्षा वा सैतानले ल्याएका प्रलोभनहरूमा उहाँ फस्नु भएन। उहाँको मानवता ईश्वरीय दिव्यशक्तिमा भर परेकोले उहाँले सबै परीक्षा वा सैतानका प्रलोभनहरूलाई जित्न सफल हुनुभयो। यो विषय असल र रोचक मानेर केवल चर्चा गर्नेमात्र नभएर वा मनमा खेलाएरमात्र राख्ने होइन तर त्यसप्रति धेरै ध्यानमग्न हुनुपर्ने परमेश्वरको माग

हो। यस मामिलामा इसाईहरू अत्यन्तै तल्लो स्तरमा वा होचो छन्। तिनीहरू भावनात्मक, हल्का र सेलाएर जाने जोशिलो आत्मिक वा अध्यात्मिक अनुभवमामात्र संतुष्ट छन्। त्यसले गर्दा तिनीहरूमा केवल धिपधिप बलिरहेको ज्योतिमात्र छ। तर ख्रीष्टको मानवतामा भएको अचम्मको पूर्णता र सिद्धतालाई स्पष्टरूपमा चिन्न वा जान्न खोज्नु ठूलो आवश्यकता भएको सबै येशूका भक्तहरूले महसुस गर्नु जरुरी छ। मानिसले ठानेका भन्दा येशू कुनै महामानवभन्दा पनि परम हुनुहुन्छ। कुनै पनि मानिसको अधिकार शक्तिसँग उहाँलाई दाँज्नुहुन्न वा जोसुकै असल मानिसको मानवीयताको तहमा उहाँलाई राख्नुहुन्न। उहाँ यस संसारमा जन्मेको कुनै मानिसको उचाई भन्दा माथि हुनुहुन्छ। परमेश्वरको स्वभावसँग एक भयो र उहाँको सङ्गतमा लाग्यो भने पतित मानिस कस्तो हुनसक्छ भनेर येशू ख्रीष्टको जीवनले अनुसरणीय उदाहरणद्वारा प्रस्तुत गर्नुभएको थियो।

अनेकौँ बहाना लगाएर नर र नारीहरू पाप गर्नेतिर लाग्छन्। पाप त गर्ने पर्ने वाध्यता हो भनेर तिनीहरू सोच्दछन् र खराब तत्व, आदत, स्वभावलाई बशमा राख्न सक्दैनन् भनेर मानिसहरूले अनेकौँ तर्क र दर्शनद्वारा सिकाउँदछन्। तर यथार्थमा पाप गर्नु आवश्यक छैन। येशू यस संसारमा दुधै बालक देखि वयस्क हुनुभयो। ती समयमा उहाँले कुनै पनि मानिसले सामना गर्ने प्रलोभन, परीक्षा, लोभलालचहरूसँग लड्नुभएर तिनीहरूको प्रतिरोध गर्नुभएको थियो। बालककालदेखि युवा र ठूलो उमेर नहुञ्जेलको निम्ति येशू सिद्ध र परिपक्व अनुसरणीय नमुना हुनुहुन्छ।

परमेश्वरको स्वभावसँग मिलेर चल्दा वा उहाँको चाहना अनुसार चल्दा मानिस कस्तो हुनसक्छ भनेर येशूको जीवनीले देखाउनुभएको थियो। परमेश्वरबाट येशूले जे जे पाउनुभयो त्यो हामीले पनि पाउन सक्छौँ। उहाँसँग माग्नुहोस् र पाउनुहोस्। तपाईँको जीवन लुकिएको येशूको जीवनसँग बुन्न दिनुहोस्।

येशुभक्तको जीवनमा परमेश्वरप्रतिको प्रेमले सर्वोच्च स्थान पाउनुपर्दछ

*उहाँले तिनलाई भन्नुभयो, तिमीले परमप्रभु आफ्नो
परमेश्वरलाई आफ्नो सारा हृदयले, र आफ्नो सारा
प्राणले, र आफ्नो सारा समझले प्रेम गर्नु ।
महान् र प्रथम आज्ञा यही हो ।
मती १२:३७-३८*

परमेश्वरका सत्यहरूमा युवायुवतीहरूले गहिरो अनुभव गर्नु आवश्यक छ भनेर महसुस गर्नुपर्दछ। खालि हल्कारूपमा गरिएको देखावटी धर्म वा आस्थाले तिनीहरूलाई केही फाइदा हुँदैन। इसाई हुँ भनेर सतहमामात्रै काम गरेर देखाउने इसाईले मानिसहरूलाई त्यस्तो प्रभाव पार्दैन। परमेश्वरको वचनको दिव्यज्ञान तिमीहरूको हृदयमा प्रज्ज्वलित पारिराख्नुपर्दछ। टर्च वा मैनाबती बालेर हेरेको जस्तै परमेश्वरको वचनमा भएको सत्यहरूलाई खोजीखोजी अध्ययन गर्नुपर्दछ।

धेरै मानिसहरू परमेश्वरको पक्षमा छ वा इसाई हुँ भनेर दावी गर्छन् तर यथार्थमा तिनीहरू छैनन्। तिनीहरूको क्रियाकलाप, आदत वा आनीबानीले तिनीहरू सैताको साथमा छ भनेर देखाउँछ। हामी कसको पक्षमा छौं भनेर कसरी निर्णय गर्ने? हाम्रो हृदयको राजगद्दीमा को बसेकोछ? हाम्रा सोचबिचार, नियत आदिहरू कसमा केन्द्रित भएको छ? कसको बारेमा चर्चा गर्न हामी मनपराउँछौं? हामीहरूमा भएका सबभन्दा न्यानो स्नेह वा मोह कसमाथि छ? हामीहरूमा भएका उत्तम बलहरू कसको लागि प्रयोग गरिरहेकाछौं? यदि हामी परमेश्वरको पक्षमा छौं भने हाम्रो सोचबिचारहरू उहाँमा हुन्छन्, हाम्रा मिठो बिचार वा मन्थन उहाँकै बारेमा हुन्छ। परमेश्वरबाट टाढा राख्ने

संसारसँग हाम्रो मित्रता हुँदैन। हामी को हौं र हामीमा जे छ सबै थोक परमेश्वरमा अर्पित गरिसकेका छौं। उहाँको प्रतिरूप देखाउन हामीमा तिब्र चाहना छ। उहाँको आत्मामा हाम्रो सास फेर्न चाहन्छौं, उहाँको इच्छा अनुसार चलन हामी चाहन्छौं र उहाँलाई प्रसन्न पार्ने कामहरू गर्न हामी उत्सुक छौं।

बाइबललाई आत्मसात् राखेर त्यसै अनुसार चलने मानिसहरूले धेरैलाई प्रभाव पार्दछ। हामीले मानिसहरूलाई दिने प्रभाव वा आफ्नो भाऊ वा इज्जत देखाउन वा तिनीहरूबाट जस पाउन अनेकौं क्रियाकलापले हामीलाई नियन्त्रण गरिरहेको छ कि बाइबलले देखाएको धर्म अनुसार चलन? सत्य येशूभक्तिको जीवन क्यानभास वा चित्र कोर्ने कपडामा जस्तै हामी इसाई हौं भनेर देखाउन अलिकति रङ्ग यता अलिकति उता छर्ने होइन वा काम गरेर देखाउने होइन तर हाम्रो पूरै जीवन वा जीवनका पक्षहरूले हामी येशूभक्त हौं भनेर देखाउनु आवश्यक छ। चित्रकारले रङ्गलाई राम्रोसँग बुरुशमा डुवाएर पूरै कपडामा सुन्दर र आकर्षित चित्र बनाएको जस्तै हामीलाई पनि परमेश्वरको वचनको बुरुशलाई वचनमा नै चुर्लुम्म डुवाएर हाम्रो जीवनलाई रङ्गाउनुपर्दछ।

येशूको सत्य धर्म धागोले बुनिएको दामी रग जस्तै हो। त्यसमा अनगिनतियाँ धागोहरू रग बुन्ने कुशल कर्मीहरूले बढो मेहनत र लगनशील भएर बुनेको जस्तै हो। जब हामीले हामीमाथि नै विश्वास गर्छौं वा हामी नै ठिक छौं भनेर हाम्रै धारणा र दर्शनहरूमा अलमलिएर बस्छौं भने त्यसमा स्वार्थका धागोहरू मिसिन पुग्छ र रगको चित्र वा खाका नै विग्रिन जान्छ। त्यस रगप्रति कोही पनि आकर्षित हुँदैन।

सबैले गम्भिरभएर आत्मआलोचनासाथै आफैलाई सोधियोस् “के म सकली इसाई हुँ? के म इसाई हुँ भन्ने सकली छापहरू ममा छ? परमेश्वरको सिद्ध र निष्कलङ्क ढाँचा वा उहाँको प्रतिरूपमा वा उहाँकोजस्तो चरित्रको निर्माण गर्न के मैले सबै शक्ति प्रयोग गरिरहेको छु त? शुद्ध धर्म भनेको यशुको नक्कल गरेर चलनु हो ।

खराब संसारबाट अलग हुनु

तपाईंले तिनीहरूलाई संसारबाट लैजानुहोस् भनी म
प्रार्थना गर्दिनँ, तर तिनीहरूलाई दृष्टबाट
सुरक्षित राखिदिनुहोस्।

यूहन्ना १७:१५

धेरै मानिसहरू इसाई हौं भनेर दावी गर्छन् तर तिनीहरूको अवस्था दुरभागपूर्ण छ। तिनीहरू रूखबाट ओर्लेर आइरहेको कमलो जरा तथा हाँगाहरू जस्तै छन् जुन कि फोहर जमिनमा बेरिएर बसेका हुन्छन्। ती इसाईहरू जो कि परमेश्वरको वचनमा नगाभिएर मानवीय दर्शन वा धर्महरूमा गुम्सिरहँछन् तिनीहरूको निमित्त यो सन्देश छ, “तिमीहरू त्यहाँबाट निस्केर आऊ, तिनीहरूबाट अलग होऊ परमप्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ।” २ कोरन्थी ६:१७। भ्रष्ट, दुष्ट, खराब, दुराचारीहरूसँग मिलोमतो वा सम्झौता गरेर शुद्ध र निष्कलङ्क भएर बस्नु असम्भव छ।

युवाहरू परमेश्वरको बगैंचामा बहुमूल्य विरूवाहरू हुन् भनेर महसुस गरेको भए कस्तो असल हुने थियो! तिनीहरूमा भएका कोमल स्नेह, माया, ममता वा प्यारका जराहरू येशूमा बुनियोस् र उहाँबाट नै पौष्टिक तत्वहरू पाएर हुर्कनु; नाशवान वा कुल्चिने जमिनमा आफूहरूलाई फैलाउनुको सट्टा तिनीहरू धार्मिकताको सूर्यतिर फैलाउनु र त्यहाँबाट दिव्यज्योतिको किरण प्राप्त गर्न सक्नु। दिनदिनै उहाँको प्रतिरूपमा बढ्न कोसिस गर्नुहोस्। उहाँको दिव्य चरित्रमा सहभागी हुनुहुनु होस्। यस नीतिहरूमा तपाईं चलिरहनुहुँदा तपाईं परमेश्वरको

स्वर्गको राज्यमा पस्न सिद्ध र योग्य हुनुहुनेछ। तपाईं तन मनलाई अनन्तको चट्टानमा गाभिन तपाईं फर्केनुहोस्। तपाईंको सुरक्षा केवल येशूमामात्र छ।

जीवित आस्था तथा विश्वासद्वारा ख्रीष्टसँग मिलेर जिउने जीवन स्थिर र अटल हुन्छ। अरु सबैसँग मिलेको जीवन नाश हुन्छ। तर येशूसँग मिल्न केही मोलहरू हामीले तिर्नुपर्छ। हामीलाई मन पर्ने तत्वहरूबाट अलग हुनु पर्दछ। यो हामीलाई पीडादायी पनि हुनसक्छ। घमण्ड, अहंकार, आफ्नो इज्जत, भाऊ र प्रतिष्ठा खोज्ने मनस्थिति, स्वार्थपना, क्षणिकभरमा नाश हुने वा बिलाएर जाने रमझम र अभिमान, सांसारिक प्रतिस्पर्धमा चल्ने प्रवृत्ति वा सबै खालका पापहरूलाई त्याग्ने मनस्थिति हुनुपर्दछ यदि हामी येशूसँग एक हुने प्रक्रियामा सामेल हुन चाहन्छौं भने। कतिपय मानिसहरूको निमित्त इसाई जीवन दिक्क लाग्दो, दुःखदायी र नरमाइलो भएको हुन्छ। तिनीहरूको मन अस्थिर हुन्छ, तिनीहरू विश्वास बदलीरहेका हुन्छन् र खासमा तिनीहरू आफ्नो इसाई जीवनमा असंतुष्ट भइरहेका हुन्छन्। तर त्यस स्थितिमा हुनु प्रमुख कारण एउटै छ, त्यो हो आफ्ना हृदयमा सजाइ राखेका मनपर्ने मूर्तिहरूलाई नहटाइ येशूसँग मिल्न प्रयास गर्नु।

ख्रीष्टको मिलापमा रहन बाइबलमा भएको सर्त स्वीकार गर्न के तपाईं तयार हुनुहुन्छ? त्यो संसारबाट अलग हुनु। हाम्रो जीवनको नीति वा नैतिकता नै परमेश्वरसँगको हाम्रो समर्पित र अर्पित जीवन हुनुपर्दछ। त्यो जीवन स्वार्थ त्याग र आफ्नो भाऊ नखोज्ने प्रवृत्तिमा बुनिनु पर्दछ। हाम्रो सबै सोचबिचार, योजना, आकाँक्षा र प्रत्येक क्रियालापलाई त्यस खालको जीवनले बशमा राख्नु दिनु पर्दछ। यसले गर्दा हामी संसारभन्दा उचलिएर रहनेछौं र हामीलाई प्रदुषित पार्ने प्रत्येक प्रभाव वा असरबाट अलग भएर बस्ने सक्षम हुनसक्छौं।

ठिक र उचित बिचारमामात्र सुरक्षा

सबै कुराभन्दा बडी, आफ्नो हृदय वा मनोभावलाई सुरक्षित राख्, किनभने त्यो सारा जीवनको मूल हो।

हितोपदेश ४:२३

“मानिसले जस्तो सोच्छ ऊ त्यस्तै हुन्छ” हितोपदेश २३:७ (रूपान्तरित) । दिनदिनै र क्षणक्षणान हामी केही न केही सोचिरहेका हुन्छौं। ती सोचहरूलाई बेलुका जम्मा गरेर लेखिराख्यौं भने हाम्रो जीवनको अप्रकाशित इतिहास हुनसक्छ। ती सोचहरूले नै हाम्रो चरित्रको निर्माण गरिरहेको हुन्छ। त्यसकारण हामीले के सोच्छौं त्यसलाई कठोर तरिकाले सुरक्षा गर्नुपर्छ; किनभने एउटा अशुद्ध सोचबिचारले हाम्रो दिमागमा गहिरी असर पारिरहेको हुन्छ। खराब बिचार वा सोचले हाम्रो दिमागमा खराबै प्रभाव पारिरहेको हुन्छ। यदि सोचबिचार पवित्र, शुद्ध, असल छ भने त्यसलाई मनमा रमाइलो तरिकाले सजिरहेको हुन्छ। तिनीहरूबाट नै हाम्रो आत्मिक धड्कन चल्दछ र असल गर्ने शक्तिमा उर्जा मिल्दछ। आकाशबाट आएको एक एक पानीको थोपाले जमिनलाई अलिअलि भिजाउँदै जान्छ त्यसरी नै हामीमा भएको असल सोचले अर्को राम्रो सोचलाई तयार पार्दछ।

गलत सोच्ने आदतहरूलाई यदि ठिकै छ भनेर मान्यौं भने त्यसले मानिसलाई निर्दयी र कठोर बनाउँछ। त्यो फलाम जस्तै दिमागमा गाडिएर बस्छ।

हाम्रा दिमागहरू जथाभावी सोचमा लाग्न दिन हुन्न। हामीमा हुने सोचहरूलाई समाल्नुपर्दछ र येशूको आज्ञाको मुनि राख्न दिनुपर्दछ। पवित्र थोकहरूमा हाम्रा सोचहरू जम्न दिनुपर्दछ। अनि येशूको अनुग्रहले

तिनीहरू शुद्ध र सत्य हुन्छ। हाम्रो दिमागलाई उच्च र आदर्श सोचमा ल्याउन निरन्तर प्रयास गरिरहनुपर्दछ। यदि हाम्रो जीवन अर्थमूलक भएको हुन चाहन्छौं भने हामी ठिक, उचित बिचार गर्न बानी नै बसाल्नुपर्दछ। यो नै हाम्रो रक्षक हो।

हामी कुन तह वा विषयमा सोचिरहेका छौं त्यही तहमा हाम्रो दिमाग लागिरहेको हुन्छ। यदि हामी यस संसार र यसमा भएका थोकहरूमामात्रै सोच्दछौं भने स्वर्गको कुराहरूमा मन लगाउन असफल हुन्छौं। परमेश्वरको सर्वगुण जस्तै दया, सदाशयता, प्रेम, भलाइको बारेमा सोचिरहनसक्यौं भने हामीलाई धेरै फाइदा हुन्छ। तर यस संसारको नाशवान तत्वहरूमामात्र मन लगाइरह्यौं भने हामीले ठूलो क्षति सहनुपर्ने हुन्छ।

हाम्रा वरिपरि भ्रष्ट, खराब, दुषित, दुष्ट र नराम्रो मानिसहरू छन् भने तिनीहरूको हावामा हामी सास फेर्न आवश्यक छैन। तर हामी जहाँ भएतापनि स्वर्गको शुद्ध हावा फेर्न सक्यौं। प्रार्थना गर्दै हाम्रा तन र मनलाई इमान्दारितासाथ परमेश्वरमा उचालेर उहाँसँग हामी रहिरहेको प्रत्याभूति पाइरह्यौं भने हामीमा हुने कुनै पनि अपवित्र र भ्रष्ट सोच आउने ढोकालाई बन्द गर्न सकिन्छ। जुन मानिसका हृदयहरू परमेश्वरका आशिष र सहायताको निमित्त खुला राख्दछन् तिनीहरू संसारका मानिसहरूभन्दा पनि पवित्र र स्वर्गको वातावरणमा हिँड्ने हुन्छन्। तिनीहरू निरन्तररूपमा जहाँ भएतापनि परमेश्वरसँग सम्बाद गरिनै रहेको हुन्छ।

परमेश्वरको वचनको दिव्यज्ञानलाई खोजीखोजी अध्ययन गर्दा मानिसमा हुने आमूल परिवर्तन

नयाँ जन्मेका बालकहरू जस्तै शुद्ध आत्मिक दूधको
तृष्णा गर, र त्यसबाट तिमीहरू आफ्नो
मुक्तिमा बढ्दै जान सक्नेछौ।

१ पत्रुस २:२

परमेश्वरको वचन अध्ययनमा वेवास्ता गर्‍यो भने कुनै पुरुष, स्त्री र युवायुवती इसाई कदमा आउन सक्दैन वा परिपक्व येशूभक्त हुनसक्दैन। जब हामी होशियारसाथ गहिरिएर परमेश्वरको वचनमा भएका सत्यहरूलाई खोजिखोजि पढ्छौं तब हामीले येशूको यो आदेश पालन गरेका हुन्छौं, “धर्मशास्त्रहरूमा खोजेर हेर; तिनीहरूमा अनन्त जीवन छ भनेर तिमीहरूले सोच्नु। तिनीहरूले नै मेरो बारेमा गवाही दिन्छन्।” यूहन्ना ५:३९ (रूपान्तरित)। क बाइबलमा के छ त्यसमा भएको सत्यहरूलाई खोजिखोजि अध्ययन गर्‍यो भने त्यस अध्ययन गर्ने व्यक्ति ईश्वरीय नमुनालाई नजिकैसँग केलाउन सकिन्छ। येशू ख्रीष्टको जीवनलाई केलाएर अध्ययन गर्नुपर्छ अनिमात्र उहाँको अनुसरण गर्न सकिन्छ। जब येशूको जीवन कहानीप्रति कोही परिचित हुन्छ भन् उसले आफ्नो चरित्रमा भएका खोट, कमीकमजोरी देख्दछ। उसको जीवनमा येशूको स्वभाव नभएको कारणले आफ्नो जीवनमा आमूल परिवर्तन नभइ येशूको भक्त हुनसक्दैन भनेर उसले महसुस गर्न पुग्दछ। बाइबलमा एकाग्र भएर उसले अध्ययन गर्नुपर्ने उसलाई थाहा हुन्छ र येशूको महान् उदाहरण अनुसार चलन उसले तिब्र चाहना गर्दछ। प्रिय स्वामीको अनुहारलाई हेर्दै, उहाँको आत्मा वा मिजासलाई आफ्नो पनि बनाउन चाहना गर्दै उहाँलाई हेरिरहने बानी भयो भने त्यो मानिस परिवर्तन हुन्छ।

विभिन्न मानवीय दार्शनिकका दर्शन र वादहरूले परमेश्वरको बारेमा अन्यौलता प्रस्तुत गरिरहेका हुन्छन्। उहाँलाई अझ लज्जास्पदरूपमा चित्रण गरिरहेका हुन्छन्। तिनीहरूको दर्शन, सिद्धान्त, शिक्षादीक्षा र वादमा परमेश्वरको सकलीरूप बिलाइरहेको हुन्छ। परमेश्वरको प्रेरणा द्वारा उब्जेको बहुमूल्य विश्वास तथा आस्थाले मानिसलाई आदर्श चरित्र बनाउँछ र त्यसलाई कायम गरिराख्न उहाँले बल दिनुहुन्छ। यदि कोही मानिस उहाँको उदारता, सदगुण, सदाशयता, करुणा, दया र प्रेमको बारेमा गहिरिएर अध्ययन गरियो तिनीहरूमा भिजियो भने सत्यको बारेमा उसले झन झन स्पष्ट दिव्यज्ञान प्राप्त गर्नेछ। पवित्र र उच्च बिचारमा माथि माथि उक्लन्दै जान्छ। हृदय र दिमाग शुद्ध र स्पष्ट हुन चाहेको उसको लक्ष्य भइरहन्छ। परमेश्वरको वचनसंग अन्तर्क्रिया गरेर अध्ययन गर्ने व्यक्ति पवित्र र शुद्ध वातावरणमा लागिरेहेको हुन्छ। त्यसको फलस्वरूप उसको जीवनमा आमूल परिवर्तन आउँदछ। बाइबलमा भएको सत्य खजाना यति ठूलो, गहिरो, फराकिलो र जति खोजेपनि तृप्त हुँदैन। सत्यमा लागिरेहने मानिस सत्यमा नै हराइरहेको हुन्छ। उसको हृदय नरम र कोमल हुन्छ। परमेश्वरमा भएको दया, नम्रता र प्रेममा ऊ हराइरहेको हुन्छ।

गहिरो समस्याहरूसँग सामना गर्न बाइबलले मानिसको दिमागलाई तालिम दिन्छ। यस संसारमा भएको अनेकौं ज्ञानबिज्ञानलाई खोजअनसुन्धान गरि अध्ययन गर्न पनि बाइबलले उत्साहित पार्दछ। यसले मानिसको वैदिक स्तरलाई उच्चस्तरमा बढाउँछ। यसले मानिसलाई अर्थमुलक जीवन बिताउन सहयोग गर्दछ। यसले मानिसले सामना गर्नुपरेका विभिन्न समस्याहरूबाट राहत दिन्छ। यो तपाईंको ऐना हो। तपाईंको चरित्र, बानी वा आदतको कमीकमजोरी र गलतहरूलाई बाइबलले केलाएर देखाउँदछ। यो मानिसको निमित्त गुरु हो, रक्षक हो। तपाईंमा भएको प्रत्येक असल गुण र स्वभावको स्तरलाई बढाउन बाइबलले नै बल प्रदान गर्दछ।

मानिसको पाप, कमिकमजोरीलाई प्रकट गर्ने परमेश्वरको वचनले मानिसको हृदयलाई ठिक बनाउँछ र त्यसै अनुसार चल्न उसलाई शक्ति दिँदछ।

सतर्क रहनु र प्रार्थना गरिरहनु

सारा प्रार्थना र निवेदनसाथ सब समय पवित्र आत्मामा
प्रार्थना गर। यस उद्देश्यले लगनशील र सतर्क भएर
सबै सन्तहरूका निम्ति प्रार्थना गरिहो।

एफिसी ६:१८

कोही मानिस दिव्य वा आध्यात्मिक जीवन बिताउन र प्रगति गर्न चाहन्छ भने प्रार्थना र सतर्कमा रहिरहनु आवश्यक छ। तपाईंको सुरक्षा केवल तपाईं सुरक्षागार्ड भएर बस्नु आवश्यक छ। हरदम चनाखो हुनुहोस् र प्रार्थना गर्नुहोस्। संसारको अनेकौं प्रलोभनको जालोमा नपर्न र त्यसबाट सुरक्षित भएर बस्ने उपाय अपनाउन प्रार्थना र चनाखो भएर बस्नुको विकल्प छैन। येशूले भन्नुभयो, “होशियार रहो, जागा बस र प्रार्थना गर।” मर्कूस १३:३३ ।

पहिलो त तपाईं होशियार हुनपर्दछ, जागा रहनुपर्दछ। तपाईंले हतपत मुखमा जे आयो त्यो बोल्नुहुन्न। हतार र धैर्य नभएर तपाईंको मुखबाट बोली फुट्नुदिनुहुँदैन। तपाईंको हृदयमा घमण्ड, अहंकार र आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति नहनु तपाईं चनाखो हुनुपर्दछ। चनाखो हुनुहोस्, नत्र नराम्रो वा दुष्ट मनोवेगले तपाईंलाई जित्न सक्दछ। तपाईंको हृदयमा जाग्ने खराब भावनाहरूलाई तपाईंले दवाउनुपर्दछ। होशियार हुनुहोस्, चनाखो हुनुहोस्, नत्र तपाईंको ज्योति धिपधिप हुनेछ र तपाईंको रिसले मानिसलाई मार्नसक्छ। तपाईंमा भएको ज्योतिको उद्देश्य हो अरुहरू बाँचुन।

दोस्रोमा, तपाईं प्रार्थनामा लाग्नुहोस्। यदि प्रार्थनाको आवश्यक

नभएको भए येशूले तपाईंलाई भन्नुहुनेथिएन। उहाँलाई राम्रैसँग थाहा छ कि सैतानले ल्याउने अनेकौं जालहरूमा तपाईं आफैको प्रयासबाट उम्कन सक्नुहुन्न। सैतानसँग मुकाबिला गर्न उहाँले तपाईंलाई एकलै छोड्नुभएको छैन। तपाईंको सहायताको निम्ति के आवश्यक छ सो उहाँले तपाईंलाई उपलब्ध गराउनुभएको छ। त्यसकारण प्रार्थना गर्नु भन्ने उहाको आदेश तपाईंलाई दिनुभएको छ।

ठिक वा उचित प्रार्थना भन्नु नै तपाईंलाई के आवश्यक छ त्यसको निम्ति विश्वासद्वारा परमेश्वरसँग माग्नु हो। तपाईंको भित्री कोठामा जानुहोस् वा कहीं एकान्त ठाउँमा जानुहोस्। येशूको निम्ति पिताबाट तपाईंले सहायता पाउन माग्नुहोस्। तपाईं कमजोर भएको महसुस गरेको प्रार्थनामा शक्ति छ। भित्री हृदयदेखि चाहना गरेको बल तपाईंलाई परमेश्वरबाट मिल्दछ। गम्भीर, जोशिलो र इमान्दारितासाथ निरन्तर गरेको प्रार्थना परमेश्वरले सुन्नहुन्छ र त्यसको जवाफ पनि तपाईंले पाउनुहुनेछ।

हतास, उदास र निराश नहुनुहोस्। तपाईंले आफूलाई येशूको पाऊमा फ्याँक्नुहोस्। उहाँ आफै पनि अनेकौं प्रलोभन र परीक्षामा पर्नुभएको थियो। त्यस परिस्थितिबाट तपाईंलाई कसरी उकास्ने सो उहाँलाई थाहा छ। परमेश्वरको सामु तपाईंको मामिला जोरले राख्नुहोस्। जबसम्म तपाईं उहाँको बलमा भरोसा मिलेको छ भन्ने आभास् पाउनुहुन्न तबसम्म निरन्तररूपमा प्रार्थना गर्नुहोस्। सैतानसँग लड्न तपाईंलाई उहाँले एकलै छोड्नुभएको छैन। परमेश्वरले तपाईंलाई सहायता गर्नुहुन्छ। तपाईंको वरिपरि स्वर्गदूतहरूले हेरिरहेका छन्। तर तपाईंले सहायता पाउने अपेक्षा गर्नुभन्दा पहिले तपाईंको तर्फबाट के गर्नुपर्छ सो गर्नु आवश्यक छ। चनाखो हुनुहोस्, होशियार हुनुहोस्, जागा रहनुहोस् र प्रार्थना गर्नुहोस्।

परमेश्वरसँग हृदयदेखि नै आत्मिक संवाद जारी राख्नु

परमप्रभुको प्रतीक्षा गर। बलिया होऊ, र तिम्रो हृदय साहसिलो
होस्, फेरि पनि म भन्दछु परमप्रभुकै प्रतीक्षा गर।
भजन २७:१४

संसार यस्तरी तिब्रगतिले गइरहेको छ कि पहिला त्यस्तो कहिल्यै पनि भएको थिए। अनेकौं मनोरत्नञ्ज (भिडियो, युट्युब, मोबाइल फिल्म आदिबाट मानिसलाई लठ्ठ पार्ने उपकरणहरू), पैसा कमाउन प्रतिस्पर्धामा लाग्ने, विभिन्न राजनैतिक र धार्मिक पदहरूको निमित्त तँछाडमछाड, बाँच्न संघर्ष आदि सांसारिक संस्कारले मानिसको दिमागलाई तहसनहस गरिरहेको छ। मानिसको शरीर, दिमाग र आत्मालाई भयानक शक्तिले कब्जा जमाइरहेको छ। यस बहुलठ्ठीपना संसारमा परमेश्वर बोलिरहनुभएको छ। ती तत्वहरूबाट अलग भएर उहाँसँग सम्पर्क राख्न उहाँले हामीलाई बोलाइरहनुभएको छ। हामी सबैलाई उहाँले यो महसुस गराउन चाहनुहुन्छ, “शान्त होओ, र म परमेश्वर हुँ भनी जान।

जाति-जातिहरूमा म उचालिनेछु, पृथ्वीमा म उचालिनेछु।”
भजनसंग्रह ४६:१०।

धेरै मानिसहरू आराधना गर्ने समयमा पनि परमेश्वरसँग वास्तविक कुराकानी गरेर आशिष पाउन असफल भइरहेको पाइन्छ। तिनीहरू हतार हतारमा सङ्गति गर्छन्, चर्चमा जान्छन् र आउँछन्। येशूको प्रेमिलो उपस्थितिमा हतार हतार गर्ने बानी र चर्चको क्रियाकलापमा दिल खोलेर भाग नलिन्दा तिनीहरूले पाउने आशिष गुमाइरहेका हुन्छन्। दिव्य गुरुसँग बस्न र सिक्न तिनीहरूसँग फुर्सदै

हुँदैन्। सङ्गतिमा होस् वा चर्चमा होस् तिनीहरूले बोकिरहेको भारिले गर्दा छिटो छिटो काममा फर्कन हतार गर्छन्।

उहाँको सामु केवल चुपचाप बस्नेमात्र होइन उहाँसँग व्यक्तिगत सम्बन्ध र उहाँको मित्रताको निम्ति उहाँसँग आराम गरेर बस्ने नै अहिलेको निम्ति हाम्रो खाँचो छ।

हामीहरूको सानोतिनि दुःखकष्ट, अन्यायता र ठूला ठूला समस्याहरू उहाँकहाँ ल्याउन सक्छौं। हाम्रो जीवन वा दिमागमा बाधा दिइरहने, दुःख दिइरहने तत्वहरूलाई प्रार्थनाद्वारा उहाँकहाँ ल्याउन सक्छौं।

शान्त भएर निरन्तररूपमा हाम्रो आत्मा परमेश्वरको आत्मासँग मिलाउनु पर्दछ। हाम्रो हृदयदेखि गरेको प्रार्थना सुन्नुहुने, र हाम्रा हृदयको गोप्य कुराहरूलाई देख्नुहुने परमेश्वर हाम्रो साथमा रहनदियो भने उहाँबाट आउने मिठासपनाको प्रभाव अरूहरूलाई दिन सक्नेहुन्छौं। सरल विश्वासबाट परमेश्वरसँग सम्पर्क गरिरहने भक्तमा दिव्य ज्योतिका किरणहरू छाड्नेका हुन्छन्। सैतानसँगको मुकाबिलामा ती किरणहरूले उसलाई बल प्रदान गर्दछ र उसलाई सम्हाली राख्दछ।

यदि परमेश्वरलाई हाम्रो अगाडि जहिले पनि राखिराख्यौं भने, हाम्रा हृदयहरू उहाँप्रति आभारित भएर धन्यवाद र स्तुति चढाइराख्यौं भने हाम्रो आत्मिक जीवन जहिले पनि निरन्तररूपमा ताजा भइरहनसक्छ। हाम्रो प्रार्थना साथीसँग कुरा गरेको जस्तै ठोसरूप लिन सक्दछ। उहाँका रहस्यहरू उहाँले हामीसँग व्यक्तिगतरूपमा प्रकट गर्नुहुन्छ। कतिपय समयमा हामीमा उहाँको उपस्थितिको मिठासपना र आनन्दको अनुभूति पाउन सक्छौं। सैतानको हमलालाई प्रार्थनाले छेकिदिन्छ।

आनन्द नै आनन्दले भरिएको जीवन

तपाईंले मलाई जीवनको मार्ग देखाउनुभएको छ। तपाईंको
उपस्थितिद्वारा तपाईंले आनन्दले मलाई गद्गद् पार्नुहुनेछ।
तपाईंको दाहिने बाहुलीमा अनन्द आनन्द छ।

भजनसंग्रह १६:११

येशूभावनामा लाग्दा मानिसहरू स्वतःत आनन्दित, शान्ति र खुशि हुन्छन्। सारा स्वर्ग नै मानिस खुशी र सुखी होस भनेर चासो देखाउँछ। आफ्ना सृष्टिलाई आनन्द दिने कुनै पनि बाटोहरू हाम्रो स्वर्गको परमपिता परमेश्वरले बन्द गर्नुहुन्छ। हामीलाई बिगार्ने, दुःख ल्याउने, निराश ल्याउने शारीरिक, मानसिक, आत्मिक इन्द्रिय वा अतिभोगका ढोकाहरू बन्द गर्नु भनेर उहाँले दश आज्ञाका आदर्श नीतिहरू दिनुभएको छ। तिनीहरूलाई पालन नगर्दा नै परमेश्वरले दिन चाहनुहुने खुशि, आनन्द र वास्तविक सुखीको ढोका हामीले नै बन्द गरिरहेका हुनेछौं। विश्वको मुक्तिदाताले हामी ती कामहरूमात्र गर्नु जसले स्वर्गको आनन्द (सच्चिदानन्द)को उचाईमा जाने कदममा लाग्न सकोँ जुन अनाज्ञाकारी वा दश आज्ञाको नीतिमा हिँड्न नचाहनेले त्यो उच्चाइमा अघि बढ्न सक्दैन। सत्य, आनन्दले भरिएको जीवन बिताउन मानिसले आफ्नो हृदयमा येशूलाई जन्म दिनुपर्दछ। उहाँ नै सबै महिमाको र गौरवको आशा हुनुहुन्छ।

जो मानिसको जीवन येशूसँग बुनिएको हुन्छ त्यो मानिस परमेश्वरमा खुशि, आनन्द, हँसिलो भइरहेको हुन्छ। जब त्यस मानिसले आफ्नो बोली फुटाउँछ उसको बोली नम्र, नरम र भद्र हुन्छ। उसले कुनै पनि फूर्ति लिएर आफ्नो भाऊ खोज्ने गरेर बोल्दैन। उसका काम र क्रियाकलापहरूले आत्मिक र अनन्तको थोकहरूलाई व्यक्त गर्दछ। उसको उपस्थितिमा नै मानिसहरूले ऊ आत्मिक व्यक्तित्व भएको

मानिस भनेर महसुस गर्दछन्। परमेश्वरकै सिंहासनबाट बगेको सङ्गीत र आनन्दको भजन उसको ओठहरूबाट प्रतिध्वनी गरिरहेको हुन्छ। जति दुःखकष्ट र सतावटमा परेपनि (जसरी पावल र सिलासलाई कोरा नै कोरा लगाएर झ्यालखानामा पर्दा राती प्रार्थना गर्दै भजन गाइरहेका थिए-प्रेरित १६:२५) । आनन्दित हुन सक्नु नै येशूभक्तको रहस्य हो। परमेश्वरलाई विश्वास नगर्नेले यो कसरी हुनसक्छ भनेर विश्वास गर्न सक्दैन न त व्याख्या गर्न सक्छ, तैपनि दुःखकष्टमा पनि आनन्दको महसुस येशूभक्तले गर्न सक्षम हुन्छ।

जब कोही मानिसले परमेश्वरको वचनलाई अक्षरस आफ्नै लागि हो भनेर स्वीकार गरिरहन्छ त्यस मानिसमा हुने शान्ति र आनन्दलाई वर्णन गर्न शब्द नै हुँदैन। परिक्षा, दुःखकष्ट र सतावटले उसलाई वाधा दिँदैन, जीवनमा हुने अलिकति तलमाथिले उसलाई दिक्क र निराश पार्दैन। आफूलाई क्रूसमा टाँगिएको हुन्छ। दिनदिनै उसले गर्ने काम कर्तव्यमा झन झन बोझ थपिन्छ, सासारिक मोह र प्रलोभनमा फस्न झन कडा हुन्दै गर्छ, दुःखकष्ट कठोर हुँदै जान्छ; तर ऊ डगमगिन्दैन, किनभने उसलाई चाहिने उसको आवश्यकता अनुसार बल उसले पाइरहेको हुन्छ।

जो मानिसमा येशूधर्म वा येशूप्रतिको आस्थाको बशमा रहन्छ त्यो मानिस फूर्तिलो, जोशिलो, जाँगरिलो, जीवनको सबै पक्षहरूमा नीतिवान, जीवित, काममा सक्रिय भइरहेको र आत्मिक उर्जाले परिचालन गरिरहेको हुन्छ। त्यो मानिस जतिसुकै वयोवृद्ध भएतापनि उसमा निरन्तररूपमा युवाको जोश, ताजापन, शक्ति र आनन्दले भरिरहेको भनेर प्रकट गरिरहन्छ। परमेश्वरको वचनलाई हृदयमा गाभिरहँदा त्यो वचन कुनै सुकी जाने वा वाफ भएर जाने वचन वा पानी नआउने बिग्रिएको धारा जस्तो बेकारको हुँदैन। तर यो हिमालबाट वगेको स्वच्छ खोला जस्तै भइरहन्छ, यो जहिले पनि बगिरहन्छ, ताजा, ठन्डा, शान्त र स्थिर भइरहन्छ। त्यो पानी एक चट्टानबाट अर्को चट्टानमा लागेर उफ्रिन्दै आउँदै कलकल बग्ने हुनाले थकित, तिर्खाएको र बोझले लादिएकोलाई ताजा र स्फूर्ति बनाउँछ।

परमेश्वर रहनुहुने ठाउँ

तिमीहरूको शरीर पवित्र आत्माको मन्दिर हो, जुन पवित्र आत्मा
तिमीहरूले परमेश्वरबाट पाएका छौ, र उहाँ तिमीहरू
भित्र वास गर्नुहुन्छ भन्ने के तिमीहरूलाई थाहा
छैन? तिमीहरू स्वयम् आफ्नै होइनौ।

१ कोरिन्थी ६:१९

अत्यन्तै सौन्दर्य र प्रभावकारी चित्रणद्वारा हाम्रो शारीरिक
बनावटलाई परमेश्वरको वचनले वर्णन गर्दछ। शरीरका विभिन्न
भागहरूलाई आआफ्नो ठाउँमा राखिएर उहाँले तिनीहरूलाई सम्मान
गर्नुभएकोछ। हाम्रो शरीरलाई जतिसक्यो त्यति उत्तम तरिकाले
हिफाजत गर्ने र स्याहार्ने, र त्यसलाई स्वस्थ राख्ने जिम्मेवारी हामीलाई
नै सुम्पिएको छ। हाम्रो शरीर परमेश्वरको मन्दिर हो जसमा उहाँ
रहन चाहनुहुन्छ। यो शुद्ध, निर्मल र निश्कलङ्क राख्नुपर्दछ। हाम्रो
दिमागमा उच्च र आदर्श सोचहरूलाई ओगट्न दिनुपर्दछ।

हाम्रो शरीर परमेश्वरको मन्दिर हो र उहाँको गौरव प्रकट गर्ने
माध्यम हो भन्ने आत्मज्ञानले हाम्रा भौतिक शरीरको स्वस्थ विकाश
र हेरचाहलाई उच्च ध्यान दिनुपर्छ भन्ने धारणाले हामी अभिप्रेरित
हुनुपर्दछ। स्वच्छ जीवनशैलीद्वारा हाम्रो शारीरिक शक्ति वा शरीरका
विभिन्न अङ्गहरूलाई बलियो बनाइ राख्नुपर्दछ। हाम्रो शरीर गरिमामय,
भययोग्य र अचम्म तरिकाले सृष्टिकर्ताले मानव आकृतिमा ढाल्नुभएको
छ। यस शरीरलाई कुनै हानी नोक्सान नपुऱ्याउन र प्रदुषित तथा
अशुद्ध नपार्न र यसलाई कसरी सुरक्षित राख्ने भन्ने विज्ञानको
अध्ययन गरेर बुझ्नुपर्छ भन्ने परमेश्वरको माग हो।

हामी स्वयंमलाई स्वस्थ राख्ने, हिफाजत गर्ने र शारीरिक बिकाशले परमेश्वर र मित्रमानवप्रति पहिलो कर्तव्य पूरा गरिरहेको भनेर हामी देखाइरहेका हुन्छौं। परमेश्वरले प्रदान गर्नुभएको हाम्रो शरीरमा भएको प्रत्येक अङ्गलाई स्वस्थ राख्नु प्रत्येक येशूभक्तको कर्तव्य हो। तिनीहरूलाई यस्तरी स्वस्थ राख्नुपर्दछ कि चाहिएकोबेलामा हाम्रो क्षमता अनुसार तिनीहरूलाई परिचालन गरेर धेरै ठूलो असल काम गर्न सकुन्। त्यसकारण हाम्रो शरीर मर्ने वा नाशवान शरीर त हो भनेर नहेपि यसलाई स्वस्थ र सिद्धताको उच्च नमूना बनाइ राख्नुपर्दछ। त्यसकारण हाम्रो शारीरिक र मानसिक स्वास्थ्यलाई हिफाजत गर्दै सुरक्षित राख्न समय बिताउनु पर्दछ। हाम्रो शरीर र दिमागलाई बाउन्ने बनाइराख्न र अपाङ्ग बनाइ राख्न हामी सक्दैनौं यदि गच्यौ भने त्यसको नतिजाहरू हामीले भोग्न वाध्य हुनुपर्दछ।

हाम्रो अति हित चाहनुहुने परमेश्वरको चाहना प्रत्येक मानवप्राणीप्रति यसरी व्यक्त गरिएको छ, “प्रिय मित्र, म प्रार्थना गर्दछु, कि सबै कुरामा तिम्रो भलो होस्, र तिम्रो स्वास्थ्य ठीक रहोस्। तिम्रो आत्मिक जीवन ठीक छ भन्ने म जान्दछु।” ३ यूहन्ना २ । हामीप्रति परमेश्वरको व्यवहार कस्तो छ भनेर देहायका पदहरूले स्पष्ट पार्दछन्, “उहाँले तिम्रा सबै पापहरू क्षमा गर्नुहुन्छ, र तिम्रा सबै रोगहरू निको पार्नुहुन्छ, जसले तिम्रो जीवनलाई मृत-लोकबाट मुक्त गर्नुहुन्छ, र तिम्रीलाई करुणा र कृपाको मुकुट लगाइदिनुहुन्छ, जसले, तिम्रा इच्छाहरू उत्तम कुराले तृप्त गर्नुहुन्छ, ताकि तिम्रो जवानी चीलको जस्तै फेरि नयाँ होस्।” भजनसंग्रह १०३:३-५।

शारीरिक, मानसिक, आत्मिक स्वास्थ्यलाई उच्चतम स्थितिमा राख्न हामीप्रति परमेश्वरको सबै चाहनाहरू भन्दा उच्च चाहना हो। यदि हामी ती तीनै क्षेत्रमा स्वस्थभयौं भने उहाँको काम गर्न जागरुत र फुर्तिलो हुन सक्छौं। त्यसकारण उहाँसँग मिलेर, उहाँको नीति अनुसार चलेर हाम्रो शरीर, आत्मा र दिमागलाई स्वस्थ बनाइ राखौं।

निरोगी र स्वस्थ जीवन उचित आदत वा जीवनशैलीको इनाम हो

हे मेरो छोरो, मेरो शिक्षालाई नभुल्, तर मेरा आज्ञाहरू आफ्नो
हृदयमा लुकाइराख् । किनभने तिनले तिमिलाई दीर्घायु
बनाउनेछन् र तिम्रो लागि सम्पन्नता ल्याउनेछन्।

हितोपदेश ३:१-२

प्रकृतिका नियमहरू परमेश्वरका नियमहरू हुन्-तिनीहरू दश
आज्ञाका नियमहरू जस्तै ईश्वरीय छन्। हाम्रो शरीरका विभिन्न
अङ्गहरूलाई सुचारुरूपले सन्चालन गरिराख्ने नियमहरू परमेश्वरले नै
विभिन्न माँसपेशी, नशा र प्रत्येक अङ्गप्रत्यङ्गमा लेख्नु भएको छ।
यदि ती नियमहरूलाई वेवास्ता गरेर आफ्नो इच्छा वा भौतिकतृप्तिको
निम्ति भङ्ग गरेर कोही चल्छ भने उसले सृष्टिकर्ताको विरुद्धमा नै
पाप गरिरहेको हुन्छ।

शरीर र दिमागको बीचमा घनिष्ट सम्बन्ध छ। सबभन्दा उच्च
नैतिक र वैदिक आदर्शको स्तरमा पुग्नको निम्ति हाम्रो भौतिक
शरीरलाई नियन्त्रण गर्ने नियमहरूलाई ध्यान दिनुजरुरी छ। बलियो र
संतुलित चरित्रको निर्माण गर्न दुवै मानसिक र शारीरिक शक्तिहरूलाई
परिचालन गर्नुपर्दछ र तिनीहरूको बिकाश गरिराख्नुपर्दछ। कुनै पनि
युवयुवतीलाई हाम्रो अचम्मको शरीरको बनावट र त्यसलाई स्वस्थ
बनाइराख्ने शारीरिक विज्ञान अरु कुनै विज्ञानले भन्दा प्राथमिकता
पाउनुपर्दछ। यो शरीरलाई परमेश्वरले हाम्रै जिम्मामा छोड्नुभएको छ।
उहाँले त्यस शरीरलाई सन्चालन गर्न र सुरक्षित राख्न विभिन्न नीतिहरू
दिनुभएको छ। ती नीतिहरूलाई कायम राख्नु हाम्रो जिम्मेवारी हो।

उचित जीवनशैली अपनाएर हाम्रो शरीरलाई स्वस्थ राख्न सकिन्छ। यस शरीरलाई हिफाजत गर्न लगानी गर्दा हामीले धेरै व्याजहरू पाउन सक्छौं। यस धनरूपि शरीरमा लगानी गर्नु भनेको कुनै पनि बैङ्कमा लगानी गर्नुभन्दा बहुमूल्य छ। तर अस्वस्थ खानापिन गरि असयंम जीवन बितायौं भने हामीले ठूलो मोल चुकाउनु पर्ने हुन्छ। यदि हामीले हाम्रा शरीरका अङ्गहरूलाई परिचालन नगरि खिया लाग्नेगरि निश्क्रिय गरिराख्यौं हामीले ठूलो बेफाइदा भोग्नुपर्दछ। अल्छिपना र जथाभावी खाने प्रवृत्तिलाई त्याग्नैपर्दछ। हाम्रो चरित्र जस्तै स्वास्थ्यलाई पनि पवित्र बनाएर सुरक्षित राख्नुपर्दछ।

हाम्रो शरीर हाम्रो आफ्नै होइन तर ख्रीष्टले आफ्नो अनमोल रगत चुकाएर किन्नुभएको हो। यस शरीरलाई जेमनलाग्यो त्यही गर्ने र यो त मेरै शरीर हो भनेर दुरुपयोग गर्ने छुट परमेश्वरले दिनुभएको छैन। स्वास्थ्यका नियमहरू बुझ्ने सबैले ती नियमहरू पालन गर्नुपर्छ भनेर सबैले बुझ्नु जरुरी छ। ती नियमहरू परमेश्वरले नै हाम्रो भलाईको निमित्त खडा गर्नुभएको हो। स्वास्थ्यका नियमहरूलाई पालन गर्ने प्रत्येक मानिसको व्यक्तिगत कर्तव्य हो। यदि स्वास्थ्यको नियमलाई भङ्ग गर्नु भने त्यसका नतिजाहरू हामीले नै भोग्नुपर्ने हुन्छ। हाम्रा आनीबानी, आदत, कामक्रिया आदि परमेश्वरलाई व्यक्तिगतरूपमै लेखा जोखा दिनुपर्दछ। त्यसकारण हामीले यो प्रश्न गर्ने होइन, “संसार कुन चालमा चलिरहेको छ?” तर यो हामीले सोधिरहनुपर्दछ, “मलाई परमेश्वरले जिम्मा लगाउनुभएको उहाँको घरलाई मैले व्यक्तिगत तवरले कसरी हिफाजत गरिराख्ने?”

परमेश्वरको व्यवस्था वा नीतिहरूलाई पालन गर्दा हुने पूर्ण स्वास्थ्यलाभ

शारीरिक तालिम केहीसम्म लाभको हुन्छ, तर ईश्वरभक्ति
चाहिँ हरप्रकारले लाभदायक हुन्छ, किनकि यसमा
वर्तमान र भविष्य जीवन दुवैको निम्ति
प्रतिज्ञा रहेको हुन्छ।
१ तिमोथी ४:८

परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई पालन गर्दा स्वास्थ्यलाभ हुन्छ। ज्ञानबुद्धिको बारेमा बुद्धिमान मानिसले भन्दछन्, “त्यसका मार्गहरू आनन्ददायक हुन्छन्, र त्यसका सबै बाटोहरू शान्तिका हुन्छन्।” हितोपदेश ३:१७। कतिले भन्छन् परमेश्वरमा एकाग्र हुनु वा इसाई हुनु शारीरिक स्वास्थ्यलाई हानिकारक छ र सामाजिक जीवनमा हँसिलो भएर बस्नु ठिक छैन। अर्थात् इसाई हुँदा शारीरिक वा भौतिक जीवन र सामाजिक जीवन त्याग्नुपर्छ। तर जो आत्मज्ञान र पवित्र जीवनमा हिँड्ने मानिसको “जीवन हरप्रकारले लाभदायक हुन्छ, किनकि यसमा वर्तमान र भविष्य जीवन दुवैको निम्ति प्रतिज्ञा रहेको हुन्छ।” १ तिमोथी ४:८। सत्य येशूभक्तको जीवन रमाइलो हुन्छ, सच्चा आमोदप्रमोदमा ऊ रमाउँछ। तिनीहरू बेकारमा समय बिताए भन्ने कुरामा तिनीहरू पछुताव गर्दैनन्। मनलाई उत्तेजित पार्ने सांसारिक मनोरञ्जनमा लागेपछि कतिपय मानिसहरूको दिमाग पछि अँध्यारो हुन्छ र अझ भयाभव पनि हुन जान्छ। ईश्वरभक्ति जीवन स्वास्थ्यका नीयमहरूसँग बाझिन्दैन, बरु स्वास्थ्यका नीतिहरूसँग तालमेल हुन्छ। यदि मानिसहरू दश आज्ञाहरूप्रति बफादारी भएको भए तिनीहरू बिभिन्न रोगका शिकार हुने थिएन। परमेश्वरको आज्ञालाई कुल्चेर चल्दा आज संसारमा अनेकौँ रोग र महामारीका श्रापहरूको

बाढी आइरहेको छ।

हामी जे गर्छौं त्यसमा परमेश्वरको अनुमोदन छ भने हाम्रो शारीरिक स्वास्थ्यको उन्नति हुन्छ। यसले हाम्रा दिमागमा आइरहने शङ्का, अन्याूलता र अनावश्यक दुःखहरूबाट सुरक्षित राख्दछ। परमेश्वरको चाहना नचल्दा प्रायजसो मानिसहरूको मनस्थिति बिग्रन जान्छ, तिनीहरूमा हुने महत्त्वपूर्ण उर्जा सुक्दै जान्छ र तिनीहरू अनेकौं नशासम्बन्धि रोगहरूको शिकार हुन्छन्।

शारीरिक र मानसिक रोगलाई उपचार गर्ने उत्तम औषधी नै विवेकले आँल्याएको ठिक बाटोमा हिँड्नु र ठिक काम गर्नु हो। सुस्वास्थ्य र बललाई पाएर रमाएर जीवन बिताउनेहरूमा परमेश्वरको विशेष आशिष खनिएको हुन्छ।

कोही मानिसको दिमाग शान्त छ र परमेश्वरमा संतुष्ट छ भने त्यो मानिस स्वास्थ्यलाभको बाटोमा गइरहेको हुन्छ। परमेश्वरका आँखाहरू हामीमाथि छन्, उहाँका कानहरू हाम्रा प्रार्थनाहरू सुन्न खोला छन् भन्ने चेतनामा जागा भइरहने व्यक्ति खुशी र संतुष्टीको जीवन बिताइरहेको हुन्छ। हामीलाई कहिल्यै पनि नछोड्ने मित्र हामीसँग छ र हाम्रो हृदयको प्रत्येक गोप्यलाई उहाँलाई सुनाउन सक्छौं भन्ने आत्मज्ञान हुनु नै हाम्रो शुभअवसर हो। उहाँप्रति आभारित भएर व्यक्ति गर्ने शब्दहरू हामीमा कुनै पनि छैन।

हामीमा भएको उत्साह, साहस, आशा, सहानुभूति, दया, करुणाले हाम्रो स्वास्थ्यलाई उन्नतिको बाटोमा लान्दछ र हाम्रो आयु पनि लामो हुन्छ। आत्मसंतुष्ट र खुशी दिमाग, हँसिलो चेहराले शरीरलाई स्वस्थ बनाउँछ र आत्मालाई बल प्रदान गर्दछ।

असल स्वास्थ्य वा निरोगी हुन र खुशी जीवन बिताउने खानपान

*यसकारण चाहे तिमीहरू खाओ, अथवा पिओ, वा तिमीहरू
जेसुकै गर, सबै परमेश्वरका महिमा वा उहाँको
इज्जत थाम्नको निमित्त गर।
१ कोरिन्थी १०:३१*

प्रत्येक काम, प्रत्येक सोचबिचार, र अभिप्राय तथा नियतको आधार वा जग १ कोरन्थी १०:३१ । को नीतिले देखाउँदछ। परमेश्वरको आत्माको नियन्त्रणमा हाम्रो सारा शारीरिक र मानसिक वा सम्पूर्ण जीवन नै समर्पण गर्नुपर्दछ।

हाम्रो स्वभावले खानपिन माग्दछ तर हामीले गर्ने खानपिन हाम्रो स्वाद वा शरीरलाई पोषण मात्र होइन परमेश्वरको महिमा वा उहाँको इज्जत थाम्न गर्नुपर्छ रे!

मानव जातिमा खानपिनमा लाग्ने अतिभोगको शक्ति यति ठूलो थियो कि त्यसलाई तोड्न मानिसको निमित्त परमेश्वरको पुत्रले झण्डै ६ हप्ता उपवास बस्नु परेको थियो। उहाँ भोकाउनुहुँदा सैतानले उहाँलाई अनेकौं लालच देखाएर फसाउन खोजेको थियो तर उहाँ फस्नु भएन। येशूको अनुयायी हौं भन्ने इसाईको सामु कस्तो चुनौति छ त्यो सोच्नु जरुरी छ। जसरि येशूले आफ्नो भोक वा इन्द्रियतृप्तिलाई जित्नुभयो त्यसरी नै येशूभक्तिले पनि जित्नु अनिवार्य छ। शरीरलाई भ्रष्ट बनाउनको निमित्त खानपानमा व्यस्त हुने प्रलोभन कति बलियो थियो भने ४० दिन येशूले मरुभूमिमा उपवास बस्नुपर्दा उहाँलाई असह्य भएको थियो। त्यो बेदना व्यक्त गर्न शब्दकोषमा शब्द पनि छैन।

आफ्नो भोक वा स्वादमा तल्लीन हुँदा हाम्रा प्रथम पितामाताले अदनको बगैँचा गुमाउनुपर्‍यो। यदि हामी अदनको बगैँचामा पुन रहन चाहन्छौं भने हाम्रा शरीर, दिमाग र आत्मालाई बिगार्ने खानपित शैलीलाई त्याग्नै पर्दछ। अदनको बगैँचामा पस्ने आशामा रहिरन स्वाद र पेटलाई अस्वस्थ खानपिनबाट रमाउन दिनुबाट जोगाइरहनुपर्दछ।

मानिसको भोकलाई तृप्त पार्न परमेश्वरले प्रसस्त स्वस्थकर खानेकुराहरू उपलब्ध गराउनुभएको छ। भोकलाई मेटाउन खराब र शरीरलाई बिनाश गर्ने खानेकुराहरू खान आवश्यक छैन। पृथ्वीमा भएको प्रसस्त उब्जनीहरू मानिसहरूको सामु फैलाइदिएको छ। शरीरलाई फाइदा गर्ने पौष्टिक खानाहरू र जिब्रोलाई पनि स्वाद दिने विभिन्न खाद्य पदार्थहरू जमिले उब्जनी गर्दछ। हाम्रो उदार र मायालु परमेश्वर पिताले खेतबारी वा जमिनले उब्जनी गरेका स्वस्थकर खानाहरू स्वतन्त्ररूपमा खाऊ भन्नुभएको छ। फलफूल, अन्न, हरियो सागपातहरू प्रसस्तमात्रामा उपलब्ध छ। मसला, तेल, दुध वा क्रिम बिनाको खाना परिकार शरीरको निम्ति धेरै स्वस्थकर छ। त्यस प्रकारको खानाले तागत दिन्छ र दिमागलाई फूर्तिलो बनाउँछ। तर चिल्लो र स्वादलाई उत्तेजना गर्ने खाना परिकारहरूले न त तागत दिन्छ न त दिमागलाई स्वस्थ बनाउँछ।

कस्तो खाना खानुपर्छ भन्ने ठ्याक्कै नीति वा निर्देशन हामी दिँदैनौं। तर जुन देशमा प्रसस्त फलफूल, अन्न, बदाम आदिहरू छन् ती देशमा रहेका परमेश्वरका जनहरूको निम्ति मासु खाना ठिक छैन भनेर हामीले सल्लाह दिन्छौं। यदि मासु खाने कुनै बेला स्वस्थकर थियो भने अहिले शरीरको लागि सुरक्षित छैन।

मलाई परमेश्वरले बारम्बार, कदमकदममा देखाउँदै सुरुको खानातिर हामी जानुपर्छ भनेर देखाउनुभएको छ। मानिसले प्रकृतिका उब्जनीहरू खाएर स्वस्थ रहेको परमेश्वरको चाहना हो।

हानीकारक खानपिनमा इच्छा लगाउनुबाट अलग बस्नु

*प्रिय हो, म तिमीहरूलाई आग्रहपूर्वक बिन्ती गर्दछु, कि विदेशी
र प्रवासीहरू हौ भनी जानेर तिमीहरूका आत्माको विरुद्धमा
लडाइँ गर्ने शारीरिक अभिलाषाहरूबाट अलग रहो।*

१ पत्रुस २:११

यदि हामी मासु र मासुका परिकारहरू खाने अभिलाषबाट अलग भएनौं भने हाम्रो भौतिक स्वभाव आत्मिक स्वभावसँग द्वन्द्व भइरहनेछ भनेर परमेश्वरको वचनले स्पष्टरूपमा हामीलाई चेतावनी दिएको छ। स्वादको अभिलाषामा तल्लीन भएर खाने बानीले स्वास्थ्य र शान्तिसँग युद्ध गरिरहेको हुन्छ। मानिसको उच्च, आदर्शको गुण र तल्लोस्तरको गुणसँग मासहारी खानाले लडाइँ गरिरहेको हुन्छ। बलियो र सक्रिय भएको तल्लोस्तरको झुकावले मानिसको दिमागलाई दमन गरिरहेको हुन्छ। स्वर्गबाट अनुमोदन नगरिएको खानामा लागिरेहँदा मानिसको उच्च सोचबिचार र चाहनालाई अपाङ्ग बनाइदिन्छ।

स्वादको निम्ति र स्वादलाई उत्तेजना गर्ने खानेकुराहरूको प्रयोगले स्वास्थ्य, चरित्र र जीवनलाई पनि खतरामा पार्न सक्छ। यस्तो उत्तेजना गर्ने खानेपिउने पदार्थले मानिसमा भएको बललाई कमजोर पार्दछ र अस्वाभाविक र अचानक वा नसोचिएको काम गर्न अग्रसर गराउँदछ।

प्राकृतिक खानेकुराको स्वादलाई दवाउन प्रयोग गरिने अनेकौं मसलाहरू हानीकारक छ। पिरो खोर्सानी, स्वादिलो मानेका मसलाहरू, तोरी र अचार जस्ता स्वादलाई उत्तेजना गर्ने पदार्थहरूले पेटलाई

दुखाउँछ र रगतलाई कमजोर र अशुद्ध पार्दछ।

चिया र कफीले शरीरलाई फाइदा दिँदैन। नशालाई उत्तेजना गर्ने यिनीहरूलाई निरन्तररूपमा प्रयोग गर्नाले टाउको दुखाउँछ, राम्रोसँग निन्द्रा लाग्दैन, मुटुको धडकनमा तलमाथि हुन्छ, अपच, र हातहरू काम्ने र अरू धेरै खराब नतिजाहरू पैदा हुन्छ। तिनीहरूले जीवनको प्राकृतिक बललाई कमजोर पारिदिन्छ।

चुरोट, खैनी आदि धोखा दिने बिस्तारै आत्महत्या गराउने विष हो। जुनसुकै तरिकाले तिनीहरूलाई प्रयोग गर्नु भन्ने त्यसले शारीरिक स्वास्थ्य प्रणालीमा असर पार्दछ। यो अत्यन्तै खतरापूर्ण छ किनभने यसले थाहै नपाइकन मानिसको स्वास्थ्यलाई हानी पुऱ्याइरहेको हुन्छ। धुम्रपानले मद्यपानतिर अग्रसर गराउँछ र रक्सी पिउने बानीको निम्ति जग बसालिदिन्छ। चिया, कफी, चुरोट, खैनी र मादक पदार्थको मामिलामा एउटै सुरक्षा कवच छः त्यो हो, नछुनु, स्वाद नलिनु र यसलाई नचलाउनु।

सत्य आत्मसंयम वा स्वस्थकर खाना खानेमात्र बानीले कुनै पनि हानीकारक तत्वबाट अलग हुन सिकाउँदछ। जे कुरा खानुहुन्छ त्यसलाई पनि उचित विवेक प्रयोग गरेर आवश्यकमात्रामा खाए शरीरलाई निरोगी बनाउँदछ।

जब हामी जानाजानी स्वादको कारण र भोकलाई मेटाउन अस्वथकर र शरीरलाई हानी गर्ने खानेकुराहरूमा लिप्त भयौं भने इसाई चरित्रको निर्माण गर्न परमेश्वरको आत्माले सहयोग गर्न सक्दैन।

शारीरिक क्रियाकलापमा आशिष

परमप्रभु परमेश्वरले मानिसलाई लगेर अदनको बगैँचामा
त्यसको गोडगाड र हेरचाह गर्न राख्नुभयो।

उत्पत्ति २:१५

मनुष्यत्व हुन धेरै नीतिहरू अपनाउनुपर्नेमा पहिलो नीति हो शारीरिक सक्रिय जीवन। शरीरको प्रत्येक अङ्गको आआफ्नै निर्धारित काम छ। ती अङ्गहरूलाई स्वस्थ राख्दा शरीरलाई बल मिल्दछ। सबै अङ्गहरूलाई साधरणतया सक्रिय बनाउँदा जीवन र स्फूर्ति प्रदान गर्दछ। यदि ती अङ्गहरूलाई चलाएन भने बिस्तारै सड्न थाल्छ र असमायीक निधन हुन सक्छ।

अदनको बगैँचामा रहने आदम र हव्वालाले त्यस बगैँचालाई हेरचाह गर्ने जिम्मा लगाइएको थियो। “गोडगाड गर र संभार गर” भन्ने परमेश्वरको आदेश थियो। शारीरिक परिश्रम मानिसको आशिषको निम्ति, दिमागलाई व्यस्त राख्न, शरीरलाई बल दिन र उसको आत्मिक, शारीरिक र मानसिक पक्षहरूलाई बिकास गर्न परमेश्वरले नै नियुक्त गर्नुभएको थियो। शारीरिक र मानसिक क्रियाकलापमा आदमको पवित्र अस्तित्वमा अत्यन्तै महान् आनन्द मिलेको थियो।

शरीरका सारा अङ्गहरूलाई आवश्यकरूपमा कसरत गरिराख्दा तिनीहरूले सबभन्दा उत्तम र फलदायी काम गर्न सञ्चित हुनसक्छ। जब शरीरका अरू अङ्गहरूलाई निश्क्रिय पारेर दिमागलाईमात्र निरन्तररूपमा खटाइरहन्दा मानिसको शारीरिक, मानसिक र बलमा न्हास आउँदछ वा तिनीहरूलाई कमजोर बनाउँदछ।

शरीरलाई नचलाइ दिमागलाईमात्र खियाइरहने बानी भएको

मानिसले मौसमले साथ दिएमा दिनदिनै बाहिरी हावामा व्यायाम गर्नुपर्दछ। चाहे गर्मी मौसममा होस् वा जाडो याममा होस् बाहिर कसरत गर्ने बानी बसाल्नुपर्दछ। हिँड्नु धेरै उत्तम व्यायाम हो। यसले सबै माँसपेशीहरूलाई सक्रिय बनाउँछ। स्वस्थ क्रियाकलापले फोकसोहरूलाई फुलाउँदछ। तिनीहरूलाई नफुलाइ हिँड्न असम्भव छ।

शुद्ध हावामा गहिरो सास फेर्नु असल छ किनभने यसले फोकसोहरूमा जीववायु वा अक्सिजन भर्दछ र रगतलाई सफा गर्दछ। यसले शरीरका विभिन्न अङ्गहरूलाई चम्किलो पार्दछ र शरीरको सबै भागमा जीवनको प्रवाह गर्दछ। यसले भोक लगाउँछ र पाचन क्रियालाई अझ राम्रो बनाउँछ। यसले राम्रो र ताजा बनाउने निन्द्रा लगाउँछ।

येशू निरन्तररूपमा सक्रिय भएर काम गर्नुहुन्थ्यो। उहाँमा जस्तो भारि जिम्मेवार भएको मानिस यस संसारमा कहिल्यै पनि जन्मेको थिएन। तैपनि उहाँ स्वस्थ हुनुहुन्थ्यो। शारीरिक र आत्मिकरूपमा उहाँ बलिको पाठोको प्रतिनिधित्व गर्नुभएको थियो। उहाँ “निष्खोट र निष्कलङ्क थुमा हुनुहुन्थ्यो।” १ पत्रुस १:१९। सारा मानव प्राणीको निमित्त परमेश्वरका दश आज्ञाहरूलाई पालन गरेर उहाँ शारीरिक र आत्मिक अनुसरणीय उदाहरण हुनुभएको थियो। परमेश्वरको चाहना अनुसार यस संसारमा जन्मेको मानिस कस्तो हुनुपर्छ भन्ने उदाहरण येशू हुनुहुन्थ्यो।

एकान्त ठाउँमा जाऊ र थकाइ मार

उहाँले तिमीहरूलाई भन्नुभयो, “तिमीहरू आफै पनि मसँग
एकान्त ठाउँमा आओ, र केही थकाइ मार।” किनकि
त्यहाँ आउनेजानेहरू धेरै थिए, र उहाँहरूलाई
खानसम्म पनि फुर्सद थिएन।
मर्कुस ६:३१

कतिपय इसाईहरू येशूलाई विश्वास गरेपछि जीविका निर्वाह गर्न आवश्यक आयआर्जनका कामहरू ठप्प गर्नुपर्छ भनेर सोच्दछन्। प्रभु येशूले उहाँको भक्त भएको कारणले कोही आफ्नो पेसागत काममा परिश्रम गर्न रोक्नु आवश्यक छ भनेर आभास दिनुभएन। उहाँले “तिमीहरू आफै पनि एकान्त ठाउँमा आओ, र केही थकाइ मार” कसलाई भन्नुभयो त? ती चेलाहरू जो काममा थकित र पेलान भएका थिए। जहिले पनि कामको उत्तेजना र तनावमा लागिरेहनु बुद्धिमानी छैन। काममामात्र व्यस्त हुँदा र परमेश्वरसँग गरिने व्यक्तिगत आराधनालाई वेवास्ता गर्दा मानसिक, आत्मिक र शारीरिक शक्तिहरूलाई चाहिने भन्दा बढि काममा लगाइरहेको हुन्छ। कामै काममा अति व्यस्त हुँदा ती तीन शक्तिहरूलाई धान्न मुश्किल हुन्छ।

नियमित समयमा परिश्रम गर्ने र सुत्नेप्रति ध्यान दिनु जरुरी छ। हामी बराबर विश्राम गर्नुपर्छ, बराबर स्वस्थ मनोरञ्जन गर्नुपर्छ, बराबर परमेश्वरको वचनमा ध्यान गर्नुपर्छ। दुवै मानसिक र शारीरिक स्वस्थको निम्ति धेरै फाइदाजनक मनोरञ्जन गर्न सकिन्छ। खुला हावामा जानु, प्राकृतिक विज्ञानद्वारा त्यसमा परमेश्वरका महान् कामहरूमा ध्यान दिनु अत्यन्तै धेरै फाइदा छ।

घरबाट बाहिर निस्कनु स्वास्थ्यको निम्ति फाइदा छ साथै यसले हामीलाई आनन्द दिन्छ। जति सक्यो त्यति खुला आकाशमा समय बिताउनुपर्दछ। परमेश्वरको उदार हातले उपलब्ध गराउनुभएको महिमाय बस्तुहरूको बारेमा चासो देखाउन हामीले हाम्रो दिमागलाई तान्नु पर्दछ। परमेश्वरको प्रेम र स्याहार दर्शाउने अथाह प्राकृतिक सम्पदाप्रति ध्यान लगाउँदा हामीहरूका कमीकमजोरीहरू बिसिन्छौं, हामीलाई हँसिलो बनाउँछ र प्रभुको निम्ति मिठो लय हाम्रो हृदयमा गुञ्जिइरहन्छ।

शुद्ध हावा, घामको किरण, बेलाबेलामा मुख बार्ने वा उपवास बस्ने, विश्राम लिने उचित पौष्टिक खाना खाने, प्रसस्त पानी पिउने र परमेश्वरको शक्तिमाथि भरोसा राख्ने यी नीतिहरू हाम्रो निम्ति अचुक औषधीहरू हुन्। क्षतविक्षत नभएको प्रकृतिले आफ्नो काम आफ्नै सुरमा बुद्धिमानी र असल तरिकाले गरिरहेको हुन्छ। प्रकृतिका नियमहरूलाई दृढतापूर्वक पालन गरेर चल्नेहरूले मानसिक र शारीरिक सुस्वास्थ्यको इनाम पाउन सक्छ।

प्रकृतिका दृश्यहरूको बीचमा येशूले मनोरञ्जन गर्न पाउनुभएको थियो। जब आफ्नो परिश्रमबाट अलगिएर खेतबारी र चौरमा जानुहुन्थ्यो, सुनसान उपत्यकामा ध्यान गर्नुहुन्थ्यो, रमणीय पहाड र जङ्गलका रूखहरूको बीचमा परमेश्वरसँग संवाद गर्नुहुन्थ्यो ती क्षणहरू उहाँको निम्ति बढो आनन्दको समय थियो। हामी पनि स्वस्थ मनोरञ्जनमा लाग्न सक्छौं जसले गर्दा हाम्रो दिमाग, शरीर र आत्मालाई सत्य उच्चस्तरमा राखिरहन सक्छौं।

ख्रीष्टका साथीहरूसँग मित्रता

तपाईंको भय मान्नेहरू र तपाईंका आदेश पालन
गर्नेहरू सबैका म एक साथी हुँ।
भजनसंग्रह ११९:६३

हामी मानव प्राणी भएको हैशियतले स्वभाविकैले हामी साथी बनाउँछौं वा साथी बनाउनतिर हामी लाग्छौं। सबैले साथी भेट्टाउछ बा बनाउँदछ। हामीले बनाउने ठिक साथीले हामीलाई नैतिक बल वा हाम्रो साथ दिन्छ। कस्ता खालका साथीहरू बनाउँछौं त्यसको आधारमा हामीलाई असर वा खराब प्रभाव पार्न सक्छ।

जब युवायुवतीहरू साथीहरू बनाउन समाजमा भिज्दछन्, तिनीहरूले बनाउने साथीको आधारमा ती साथीहरू कि त आशिष वा अभिशाप हुन सक्छ। असल साथीहरूले उपदेश दिन्छन्, नैतिकतामा साथ दिन्छन्, एक आपस आशिषित भएको अनुभव गर्छन्, एक आपसलाई बल दिन्छन्, व्यक्तिगत रहनसहनमा सुधार गर्न सरसल्लाह दिन्छन् र आवश्यक बुद्धिज्ञान दिन्छन्। तर खराब साथीहरूले आफ्नो जीवनमा सावधानी अपनाउँदैनन्, जथाभावी हिँड्छन्, एक आपसमा विश्वासघात गर्छन् र नैतिक प्रभावमा गिराइ पनि दिन्छन्।

परमेश्वरको इज्जत नगर्ने र सांसारिक रमझममा ख्रीष्टका अनुयायीहरूलाई फसाउँदा सैतानले आफूले बढो सफलता हासिल गरेको भनेर फुर्ति लगाउँछ किनभने ती तत्वहरूद्वारा नै उसले तिनीहरूलाई पापको जालमा पार्दछ। येशूका अनुयायीहरू पापी र दुराचारीहरूबाट अलग भएर बस्नुपर्दछ। त्यसतो समाजमा भिज्नु

प्रयास गर्नुपर्छ जहाँ असल काम अवसर पाउँछ र तिनीहरूलाई पनि असल बनाउँछ। परमेश्वरबाट टाढा राख्नेहरूको सङ्गतमा हामी आफैले पार्न दिनुहुन्छ। जब हामी यो प्रार्थना गर्दछौं, “हामीलाई परीक्षा वा प्रलोभनमा नफसाउनुहोस्” तब हामी आफै पनि जानाजानी सकेसम्म परीक्षा वा प्रलोभनमा फसाउन दिनुहुँदैन।

जब खराब साथीहरू बनाइन्छ तिनीहरूले अलिअलि गरेर परमेश्वरबाट बरालिन लगाउँछन्, जीवनलाई बर्बाद गर्न लगाउँछन् र परमेश्वरका आज्ञाहरू मान्न नपर्ने सिकाउँछन्। आफूहरू येशूका भक्त हौं र आफूहरूमा येशूका नीतिहरू छन् भनेर ढुक्क हुने येशूभक्तहरूलाई खराब सङ्गतबाट यस्तरी पापमा डुवाउन सक्छ कि त्यस्तो होला भनेर तिनीहरूले पहिला सोचेको पनि हुँदैन।

हामी भ्रष्ट हुन अस्वीकार गर्न सक्छौं, हाम्रा हृदयहरूलाई बिगार्ने वा भ्रष्ट बनाउने खराब साथीहरूको साथमा नलाग्न निर्णय गर्न सक्छौं। व्यक्तिगतरूपमा प्रत्येक युवायुवतीले ती मानिसहरूको सङ्गत गर्नुपर्छ जसको जीवन उच्च, आदर्श छन् र नडगमाइकन तिनीहरू परमेश्वरतिर लम्किरहेका हुन्छन्।

संसारका सांसारिक मोहमा लागिरेनहरूसँग मित्रता गाँस्नुभन्दा येशूका मुक्ति पाएकाहरूको सङ्गत गर्नु अति उत्तम हुन्छ। सत्य मित्रतामा पाउने न्यानोपना, हृदयलाई बुनिराख्ने प्रेमले स्वर्गका आनन्दहरूको स्वाद दिलाउँछ।

तपाईंको प्रभावको गणना वा मूल्याङ्कन हुन्छ

मेरो आज्ञा यही हो, कि मैले तिमीहरूलाई जसरी प्रेम गर्ने,
तिमीहरूले एक-अर्कालाई त्यसरी नै प्रेम गर।

यूहन्ना १५:१२

येशूले चेलाहरूलाई देखाउनुभएको प्रेम कस्तो खालको थियो? त्यसको गुण वा स्वभाव कस्तो खालको थियो जसले “तिमीहरू एक आपसमा मैले जस्तो प्रेम गर” भनेर अज्ञाउनुभएको थियो? मानिसको मुक्तिको निमित्त येशूले गर्नुभएको प्रेममा आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति थिएन न त अरूको मोलमा आफू आनन्द वा सन्तोष हुने काम गर्नुहुन्थ्यो। अरूहरूको निमित्त उहाँले आफ्नो स्वार्थलाई त्याग्नुभएको थियो। आफ्नो स्वार्थलाई उहाँले त्याग्नुभएको कडा वा कठोर उल्लेखनीय थियो। उहाँको साथमा हुने र उहाँको मित्रतामा रहनेहरूको निमित्त आफू होचिनुभयो ताकि तिनीहरूको चरित्र उकासियोस्, तिनीहरू आदर्श र नैतिकवान होस्, र तिनीहरू शुद्ध, निष्कलङ्क र निर्दोष होस्। तिनीहरूको निमित्त आफूले के गर्नुभयो भनेर उहाँले प्रार्थनामा यसरी व्यक्त गर्नुभएको थियो, “तिनीहरूका खातिर म आफैलाई पवित्र पार्दछु, ताकि तिनीहरू पनि सत्यतामा पवित्र होऊन्। तिनीहरूलाई सत्यमा पवित्र पारिदिनुहोस्, तपाईंको वचन सत्य हो। यूहन्ना १७:१७,१९। तपाईंसँग परिचित भएका र तपाईंको मित्रतामा रहेका मानिसहरूलाई के तपाईंले यस्तरी प्रेम गर्नुहुन्छ कि तिनीहरू पनि धरापमा नपर्नु भनेर मनलाई बहलाउने, स्वार्थसिद्धि गर्ने रमझम र अस्वस्थ मनोरञ्जन त्याग्न गर्न तपाईं तयार हुनुभएको छ? मानिसको दिमागमा गम्भिर सोचलाई

दवाउन र आत्मिक ज्योतिलाई बाल्न नदिन वा निभाउन, क्षणिक रमझम वा मनलाई बहलाउने जस्ता रमाइला अनुभवहरू पन्छाउन के तपाईं राजी हुनुहुन्छ? के तपाईं येशूभावनामाभावित भएर उहाँको इज्जत थामिरहनुभएको छ भनेर व्यक्तिगतरूपमा त्यसको निर्माण गर्दै जनसमक्ष प्रस्तुत गरिरहनुभएको छ? तपाईंको युवायुवती साथीहरू तपाईंको अगुवाइमा परमेश्वरतिर बढ्न र उहाँका आज्ञाहरू पालन गरेर उहाँको अनुशासनमा कसरी रहनुपर्छ भनेर के तपाईंले देखाइरहनुभएको छ? तिनीहरूको चरित्र निर्माणको निमित्त के तपाईंले ठोस र मजबुत निर्माण सामग्रीहरू उपलब्ध गराउने प्रवृत्तिमा तपाईं रहिरहनुभएको छ? के तपाईं तिनीहरूको आत्मिक र मानसिक जीवनको निर्माणको निमित्त खदिलो खानाहरू तयार गरिरहनुभएको छ?

इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने परमेश्वरका अनुयायीहरू जीवित गवाही होउन् वा अनुकरणीय उदाहरण बनुन् भनेर उहाँले अपेक्षा गर्नुहुन्छ। बोलीचालीको व्यवहारले, लुगा लगाउने तरिकाले, आफ्नो जीवनशैलीले र आफ्नो जीवन कुन लक्ष्यतिर गइरहेको छ भनेर के तपाईंहरूले देखाइरहनुभएको छ? यो थाहा पाउनुहोस्, सत्य भक्तको जीवन यस जीवनको निमित्त र आउने जीवनको निमित्त शक्तिशाली र प्रभावकारी जीवन बिताइरहेको हुन्छ।

तर सस्तो खालको वा (बिकासे कुखुरा जस्तो) हल्का इसाईले सांसारिक चरित्र भएका मानिसहरूले भन्दा धेरै हानी ल्याउँदछ। इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने तर येशूको चालमा नचल्ने इसाईहरूले आफ्नो जीवनशैलीद्वारा अरूहरूलाई गलत दिशामा अगुवाइ गरिरहेका हुन्छन्। येशूको नाउँ लिने तर उहाँको इज्जत थाम्ने गरि चरित्र बिकास गर्न नचाहने इसाईहरूले नै परमेश्वरको नाउँ बदनाम गरिरहेका छन्।

परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ। जो मानिस परमेश्वरमा रहन्छ वा आफ्नो हृदयमा उहाँलाई राज गरिराखेको हुन्छ त्यो मानिसको हृदयमा प्रेम हुन्छ। सबै जना जो परमेश्वर पिताको कोमल, करुणामय प्रेमको

बारेमा परिचित हुन्छन् तिनीहरू जहाँ भएतापनि वा जोसँग रहेतापनि परमेश्वरको आत्मज्ञान र आनन्दको किरण फैलाइरहेका हुन्छन्। तिनीहरू जहाँ जहाँ गएतापनि तिनीहरूको उपस्थिति र प्रभाव फूलको मिठो बास्ना जस्तै हुन्छ। तिनीहरू परमेश्वर र स्वर्गसँग जोडिरहेकोले तिनीहरू जोसँग भएतापनि स्वर्गको शुद्ध र प्रेमको आभास् तिनीहरूलाई दिइरहेका हुन्छन्। परमेश्वरमा रहिरहने भक्तहरूको प्रभावले जोसँग संसर्ग गरेतापनि त्यस व्यक्तिले स्वर्ग नजिक आएको आभास् पाइरहेको हुन्छ।

तपाईंहरूले आफ्नो जीवनलाई त्यस वातावरणमा लगाइरहन सक्नुहुन्छ, मानौं तपाईंको वरिपरिका शितल हावा स्वर्गको अदनको बगैँचाबाट बगिरहेको छ।

अनुग्रहका शब्दहरू

नूनले स्वादिलो पारेजस्तो तिमीहरूको बोलीवचन सधैं
कृपालु होस्, ताकि प्रत्येकलाई कसरी जवाफ
दिनुपर्ने हो, सो तिमीहरू जानोस्।
कलस्सी ४:६

येशूका नाउँ लिने धेरैले धेरै बेकार र अर्थहिन वा कसैलाई फाइदा नपुऱ्याउने गफ गरेर किन समय बिताउँछन्? नसोचिकन जथाभावी बोल्नेमानिसप्रति कसरी फाइदा उठाउँ भनेर सैतान चनाखो भएर हेरिरहेको हुन्छ। यदि हामी अर्थहिन र अस्वस्थ ठट्याौली वा हँसिमजाकका बोलीहरू बोल्छौं तब अरूहरूले पनि त्यसै गर्न प्रोत्साहन मिल्दछ। शुद्ध र सफा, मानिसका मनहरूलाई हल्का बनाउने शब्दहरूमात्र हाम्रो ओठबाट निस्कनुपर्दछ।

जब बेकारका हँसी मज्जा उडाएर समय बिताउनेहरूसँग हामी पर्दछौं तब सकेसम्म कुराकानीको विषयलाई बदल्नु हामीले प्रयास गर्न खोज्नुपर्दछ। परमेश्वरको अनुग्रहले हामी शान्त भएर ती शब्दहरू निकाल्नुपर्दछ वा विषयलाई सुरु गर्नुपर्दछ जुन फाइदाजनक हुन्छ।

हामी हँसिलो भएका परमेश्वर चाहनुहुन्छ तर समय खेर फाल्ने ठट्टा गरेर होइन। हामी प्रत्येकलाई उहाँले भन्नुहुन्छ, “तर तिमीहरूलाई बोलाउनुहुने जस्तो पवित्र हुनुहुन्छ, तिमीहरू आफै पनि जीवनका सबै रहनसहनमा पवित्र होओ, किनभने यो लेखिएको छ, “तिमीहरू पवित्र होओ, किनभने म पवित्र छु।” १ पत्रुस १:१५-१६।

हामी खुशी भएको परमेश्वर चाहनुहुन्छ। हाम्रा ओठहरूमा नयाँ गीत उहाँ राख्न चाहनुहुन्छ। हाम्रा ओठहरूबाट उहाँको स्तुतिप्रशंसा गरेको उहाँ चाहनुहुन्छ।

जब तपाईंले साथीको हात समात्नुहुन्छ तब तपाईंको मुख र हृदयबाट परमेश्वरको प्रशंसा गरेका शब्दहरू निस्कियोस्। यसले गर्दा उसको सोच येशूतिर खिँच्दछ। येशूका भक्तहरूले उहाँका अमूल्यका पाठहरूको बारेमा चर्चा गरेको र पवित्र थोकहरूको बारेमा अत्यन्तै चासो देखाएको सुन्दा उहाँ कतिको खुशी हुनुहुन्छ होला? हृदयमा सजाइ राखेका सोचबिचारहरू ओठहरूबाट निस्कन्छन्। यो व्यक्त गर्न सकिन्दैन। परमेश्वरलाई प्रेम गर्नेहरूलाई उहाँले के तयार गरिरहनुभएको छ त्यो तिनीहरूको चर्चा गर्ने बिषयबस्तु हुनसक्दछ। ती मानिसहरूको हृदयमा भएको उहाँप्रतिको प्रेम मुहानबाट पानी उम्लिरहेको जस्तै हुनेछ। यसले मानिसहरूलाई अनन्त जीवनतिर फर्काउँछ र तिनीहरू पनि जीवित खोलाहरू जस्तै हुनेछ। तिनीहरू जहाँ गएतापनि तिनीहरूको वचनले अरूहरूलाई हँसिलो र जीवन दिने हुन्छ।

सन्तहरूले पाउने सम्पत्ति सुरक्षा राखिएको स्वर्ग र येशूको बारेमा हामीले चर्चा नगर्दा हामी धेरै अवसरहरू गुमाइरहेका हुन्छौं। जति जति स्वर्गका थोकहरूमा हामी ध्यान दिँदछौं त्यति त्यति हामी खुशी र आनन्दित हुन्छौं। अनि त्यस मनस्थितिमा हामी रह्यौं भने हामीलाई अति माया गर्ने सृष्टिकर्ताको स्तुति, प्रशंसा र धन्यवादका भेटीहरू हाम्रा हृदयबाट कलकल बगिरहनेहुन्छन्।

अझ उत्तम कुराको निम्ति हामीले गर्नुपर्ने त्याग

मैले परमप्रभुलाई सधैं मेरो सामुन्ने राखेको छु। उहाँ मेरो
दाहिने हाततर्फ हुनुहुन्छ, यसकारण म डग्लेछैनँ।
भजनसंग्रह १६:८

जब हामीले कुनै थोक त्याग गर्न येशूले अन्हाउनुहुन्छ, तब त्यसको ठाउँमा उहाँले उत्तम थोक दिनु हुन्छ। कतिपय युवायुवतीहरू तिनीहरूको मन बहलाउने कुराहरूमा तिनीहरू लाग्छन्, आफूहरूलाई मनपर्ने रमझम र रमाइलो गर्न तिर तिनीहरू जान्छन्। ती कुराहरू तिनीहरूले झट्टै खराब नदेखला तर तिनीहरू तिनीहरूको उच्चतम हितको निम्ति नभएको हुन्छ। परमेश्वरको भावनालाई कुल्चिरहने साथीहरूको सङ्गतमा लागेर कतिपय युवायुवतीहरू आफ्नो जीवन आदर्श लक्ष्यबाट बिचलित भइरहेका छन्।

तिमीहरूको सबभन्दा असल मित्र येशू हुनुहुन्छ। उहाँ र तिमिहरूको बीचमा कुनै पनि मनोरञ्जन, तडकभडक, इन्द्रियतृप्तीको निम्ति भौतिक तत्वहरू र येशूभावनामा नरहने मित्रहरू नआओस्। तिमिहरूको स्वार्थपूर्ति र दिल्लगी गर्ने स्वाभाविक प्रवृत्ति जब प्रभुबाट टाढा राख्न प्रयास गर्छन् तब तिमिहरूको सल्लाहकार प्रभुलाई अगाडि राखेर यो सोध्नु, “म जे गर्दैछु के येशूलाई प्रसन्न पार्दछ? के यसले मेरो उत्तम मित्रसँगको प्रेम बढाउँछ? के मैले जे गर्छु यसले मेरा प्रिय मुक्तिदातालाई दुःखित तुल्याउँछ? के यसले उहाँसँग साथ हिँड्नबाट रोक्दछ? रमझम, तडकभडक, मनबहलाउने नाचगानमा के म येशूलाई पनि लाग्न सक्छु? के म त्यो वातावरणमा रमाउन सक्छु जहाँ येशूको इज्जत हुँदैन र परमेश्वरको उपस्थितिको आभास् हुँदैन न त म पार्न सक्छु?”

येशूभावनामाभावित भएका विश्वासीहरूको निम्ति खुशी पार्ने धेरै स्रोतहरू छन् जुन तिनीहरूलाई दिइएको छ। जब तिनीहरूको जीवनमा येशूको उपस्थित भएको आभास् पाइरहेका हुन्छन् तब जुनसुकै रमाइलो र मनोरञ्जन दिने खालको वातावरण ठिक र वैध छ कि छैन भनेर ठोकुवा गरेर भन्न सक्छन्। तिनीहरूले मनोरञ्जन गर्न सक्छन् जसले तिनीहरूको दिमागलाई तल्लोस्तरमा झार्न दिँदैन न आत्मिक जीवनलाई असर पार्दछ। जब आफू सहभागी भएको मनोरञ्जनको कार्यक्रम समाप्त हुन्छ तब त्यसले यदि निराश ल्याउँदैन, आफ्नो इज्जतलाई धक्का लाग्ने क्रियाकलापबाट दिक्का र पछुताव गर्दैन न त बेकारमा सहभागी भएछु भन्ने आफ्नो मनलाई आफूले नै गालिगर्दैन त्यो स्वस्थ मनोरञ्जन भएको मान्नुपर्दछ। तिनीहरू जहाँ गेतापनि यदि तिनीहरूले येशूलाई लान सक्छन्, प्रार्थनाको भावनामा लागि रहन सक्छन् तब ती ठाउँहरू तिनीहरूको निम्ति सुरक्षित भएको ठान्नुपर्दछ।

दिव्यज्ञान र उच्च बौद्धिक स्तरले सजिएको दिमाग भएकाहरूले धेरै मनोरञ्जन र आत्मा, शरीर र दिमागलाई फुर्तीलो बनाउने क्रियाकलापहरूमा संलग्न हुन सक्छन् जन असलमात्र होइन शिक्षाप्रद पनि हुन्छ।

स्वस्थ मनोरञ्जन गर्ने शिलशिलामा हामीले परमेश्वरको स्रोतबाट बल, ताजा साहस र शक्ति पाउन सक्छौं। त्यसले गर्दा हामीहरूको जीवनमा अझ बढि शुद्धता, सत्य भलाइ र पवित्रतालाई सफलतापूर्वक तिनीहरूको उचाईमा राख्न सक्षम हुन सक्छौं।

जो मानिसहरू परमेश्वरको प्रेममा आनन्दित भएर बस्छन् तिनीहरूमा शान्ति र खुशियाली हुन्छन्। येशूधर्मको खाकामा कहिल्यै मानिसहरूलाई नियास्रो पार्दैन र रमाइलो नगर्न अन्हाउँदैन। येशूको शान्ति र उहाँको उपस्थितिको सौर्यकिरणबाट पाउने अती आनन्द र खुशियाली अरुहरूबाट कसरी पाउँछ होला?

सैतान र उसका मतियारहरूले ल्याउने प्रलोभन र मोहका ढोकाहरू बन्द गर्नु

संसारलाई वा संसारमा भएका कुनै पनि थोकलाई प्रेम नगर।
यदि कुनै मानिसले संसारलाई प्रेम गर्दछ भने पिताको प्रेम
त्यसमा हुँदैन। किनकि संसारमा भएका सबै थोक, अर्थात्
शरीरको अभिलाषा, आँखाको अभिलाषा, जीवनको शेखी
पिताबाट आएका होइनन्, तर संसारबाट आएका हुन्।
संसार बितिजान्छ र त्यसको अभिलाषा पनि बितिजान्छ, तर
परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्नेवाहिनै सधैंको निमित्त रहन्छ।

१ यूहन्ना २:१५-१७

ख्रीष्टको पछि लाग्ने इसाईहरूले गर्ने मनोरञ्जन र भौतिक
संतुष्टिको निमित्त रमझम गर्न जम्मा भएका सांसारिक जमातको
बीचमा ठूलो भिन्नता हुन्छ। प्रार्थना र येशूको नाउँ र पवित्र थोकहरूको
उल्लेख गर्नुको सट्टा सांसारिक रमझममा लाग्ने मानिसहरू हँसी,
ठट्टा, मजाक गर्छन् र बेकारका कुराहरू गर्नुमा रमाइलो मान्छन्।
यो वातावरण तिनीहरूको निमित्त अत्यन्तै रमाइलो भएको ठान्दछन्।

सांसारिक आनन्द, आमोदप्रमोद, मनोरञ्जन मोह लाग्दो छ;
र तिनीहरूको क्षणिक रमाइलोले स्वर्गसँग भएको मित्रतालाई चुँडाल्न
सक्छ। स्वर्गबाट दिइने आनन्द, शान्ति र प्रेमलाई तिनीहरूले धरापमा
पार्न सक्छन्। तर मानिसहरूको आफ्नो निर्णयबाट रमाइलो मान्ने
थोकहरू पछि तिनीहरूलाई नै दिक्क लाग्दो र असंतुष्ट बनाउँछ।

कतिपय मनोरञ्जनको नाउँमा लोकप्रिय क्रिडाहरूमा फुटबल
खेल्ने र कुश्ती खेल्ने हुन्। साँचै भनाँ भने मानिसहरूलाई निर्दयी र

क्रुर बनाउने स्कूल भनेपनि हुन्छ। (अरूहरूलाई हराएर र सास्ती दिँदा मजा हुने मनिस्थितिले मानिसको दिमागलाई कस्तो असर पारिरहेको होला सो सोचनुपर्दछ)। अरू खेल र रमाइलो गर्ने तत्वहरू निर्दयी नहोला तर तिनीहरूप्रति मोहमा लाग्दा सबै थोक वेवास्ता गर्न पुगिन्छ। तिनीहरू रमाइलो गर्न र दिमागलाई उत्तेजना बनाउनमा सक्रिय हुन्छ। त्यसले गर्दा तिनीहरूले गर्नुपर्ने काम, कर्तव्य र जिम्मेवारीहरूलाई ती क्रियाकलापहरूले ओझेलोमा पार्छन्। यसले गर्दा मानिसहरू लम्पट र बर्वाद हुन्छ साथै कुनै पनि नीतिनियममा नरहने विद्रोही भावनालाई जगाउँछ। यसले भयानक नतिजा ल्याउँछन् (आधुनिक सभ्यतामा मोबाइल परिवार, मित्रहरू र परमेश्वरको बीचमा कैची भइरहेको पाइन्छ। त्यसको लतमा लाग्दा आफ्नो वरिपरि को छ र कोसँग कुरा गरिरहेको छ वा भेटघाट गर्न गइरहेको छ भन्ने ख्याल पनि हुँदैन। बाइबल पढ्न र सङ्गति गर्न फुर्सद पनि हुँदैन। यथार्थमा आधुनिक जमानाको असल र खराब दिने रूख भइरहेको छ। यसलाई सदुपयोग गरे फाइदा हुन्छ तर दुरुपयोग गरे सबैबाट टाढा हुने तत्व भइरहेको छ-अनुवादकको प्रतिक्रिया)।

येशूभावनामाभावित भएका सच्चा येशूभक्तहरू ती आमोदप्रमोद गर्ने ठाउँहरूमा जान चाहना गर्दैनन् र आफ्ना तन र मनलाई ती ठाउँहरूमा लाग्न दिँदैनन् जहाँ परमेश्वरको आशिषको निमित्त प्रार्थना गर्न सक्दैनन्। सिनेमा हलहरूमा, अनेक किसिमको मानिसहरूलाई निष्ठुर बनाउन बल वा कुस्ती खेलहरूमा तिनीहरू हुँदैन। मनोवेगलाई उत्तेजना गर्ने नाचगान गर्ने पार्टीहरू वा अरू कुनै मनोरञ्जनमा कार्यक्रमहरूमा ख्रीष्टलाई दिमागबाट पन्छाउने साथीभाइहरूको बीचमा येशूभक्तहरू हुनु सुहाउँदैन। नासरथको येशूको नाउँमा र भक्तिभावनाको मोलमा ती सांसारिक मानिसहरूसँग सम्झौता गरेर रमाइलो गर्न हामी सक्दैनौं। कोही पनि इसाईहरू ती ठाउँहरूमा आफू मरेको चाहन्दैन। जब येशू आउनुहुन्छ तब तिनीहरू त्यस ठाउँमा रहिरहेको तिनीहरूको चाहना हुँदैन।

यदि जानाजानी हामी सैतानको भूमिमा हामीले आफूहरूलाई पाज्यौ भने उसको शक्तिबाट खुस्कने वा उसबाट सुरक्षित हुने आश्वासन हामीमा हुँदैन। त्यसकारण सकेसम्म हाम्रो प्रयासले हामी त्यस्तो ठाउँमा हामीहरूलाई पार्नुहुन्न जहाँ सैतानले हामीलाई काबुमा राख्न उसको हात बढाउँछन्। हाम्रो शरीर, दिमाग र आत्मामा सैतान पस्ने सबै ढोकाहरू हामीले बन्द गरिराख्नुपर्दछ।

स्वर्गको लैकमा बचत जम्मा गर्ने

परमेश्वर र पिताको अगाडि शुद्ध र पवित्र धर्म यही हो: अनाथ र विधवाहरूलाई तिनीहरूको कष्टमा हेरचाह गर्नु, र आफूलाई संसारबाट निष्कलङ्क राख्नु।

याकूब १:२७

पतित र कष्टकर जीवन बिताइरहेका मानवप्राणीप्रति येशूको कोमल, दया र करुणामय सहानुभूतिहरू जाग्दथे। यदि तपाईंहरू उहाँका अनुयायीहरू हुनुहुन्छ भने तपाईंहरूको हृदयमा पनि त्यही खालको करुणा र सहानुभूतिहरूको विकास गर्नुपर्दछ। बिधुवा, टुहुरा, बिरामी र मृत्युशैयामा परेकाहरूलाई जहिले पनि सहयोग गर्नुपर्ने आवश्यक हुन्छ। सुसमाचार सुनाउने अवसर यही हो। सबै मानिसहरूको आशा र आश्वासन येशूलाई उचाल्नुपर्दछ। जब बिमारीको शरीरले राहत पाउँछ तब उसको हृदय खोल्दछ र स्वर्गको मलहम वा तेल उसको हृदयमा खन्याउन सकिन्छ।

विश्वासीहरूको समूह गरिब होलान्, अशिक्षित होलान् वा कसैले नचिनेका होलान्; तैपनि आफ्नै घरमा, छिमेकीहरूमा, चर्चमा र आफ्नो क्षेत्र वा गाउँघर र सहरभन्दा बाहिर गएर काम गर्न सकिन्छ। तिनीहरूको कामलाई यस संसारले कदर नगर्ला तर त्यसले अनन्त जीवनमा असर पार्नेछ। यस कामलाई वेवास्ता गर्दा कतिपय येशूका युवायुवती अनुयायीहरू इसाई अनुभवको क,ख भन्दा पनि माथि उक्लिएको देखिन्दैन। “तिम्रो पाप क्षमा भयो” भनेर येशूले भन्नुहुँदा हृदयमा बलिरहेको ज्योतिलाई अरूहरूलाई सहायता गरेर बाली राख्न

सकदछ। युवायुवतीहरूमा जोश जाँगर र बल छन् तर त्यसलाई सदुभयोग गरेन भने खतराको स्रोत हुनसकछ। तिनीहरूमा भएका ती जोश, जाँगर र बललाई अरूहरूलाई सहयोग गर्न उपयोग गरे भने तिनीहरू आशिषका भलहरू हुनसकछ। शारीरिक फाइदा नहुने रमाइलो र रमझम गर्ने घन्टाँ घन्टाको समय आवश्यक परेकाहरूको सेवा गर्दा तिनीहरू ताजा भएको अनुभव गर्न सकछन्।

आवश्यक परेका भाइलाई सहयोग गर्ने प्रत्येक अवसर वा सत्यलाई फैलाउन सहयोग गर्ने तपाईंको सहायता तपाईंले स्वर्गको बैंकको खातामा अग्रिम जम्मा हुने तपाईंको सम्पत्ति वा मोती हुनसकछ। तपाईंहरूले देखाउनभएको प्रेम, शिष्ट व्यवहार र स्वार्थत्यागका कामहरू कहिल्यै पनि बिलाएर जाँदैन। जब परमेश्वरका चुनिएकाहरू नाशवान शरीरबाट अमरत्वहुन परिवर्तन हुन्छन् तिनीहरूले बोलेका असल र मनलाई उचाल्ने बोलीहरू र असल कामहरू प्रकट हुनेछन्। तिनीरहु अनन्त युगसम्म सुरक्षित हुनेछन्। येशूको धार्मिकताको पूण्य कामले सजिएका ती बोली र कामहरू सुगन्ध अत्तरको रूपमा अनन्तसम्म सुरक्षित राखिनेछ।

परमेश्वर कि संसारको शासक रोमको सिजर

तिनीहरू मौका हेर्न लागे, र धर्मी भई टोपल्ने जासूसहरूलाई तिनीहरूले उहाँकहाँ पठाए। येशूले भन्नुभएको कुरामा उहाँलाई फसापुर अधिकारीहरू र हाकिमका हातमा उहाँलाई सुम्तिदिने ढाउमा तिनीहरू थिए। तिनीहरूले उहाँलाई सोधे, “गुरुज्यु, हामी जान्दछौं, तपाईं ठिक बोल्नुहुन्छ र ठिक सिकाउनुहुन्छ, र कसैको पक्षपात गर्नुहुन्न, तर सत्यतासाथ परमेश्वरको मार्ग सिकाउनुहुन्छ। हामीले कैसरलाई कर तिर्नु उचित छ, कि छैन?” तर उहाँले तिनीहरूको कपट बुझेर तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “मलाई एउटा सिक्का देखाओ। यसमा कसको चित्र र कसको नाउँ खोपिएको छ?” तिनीहरूले भने, “कैसरको।” उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “यसकारण जे कैसरका हुन् कैसरलाई देओ, र जे परमेश्वरका हुन् परमेश्वरलाई देओ।”

लुका २०:२०-२५

येशूलाई फसाउन खोज्नेहरूको कपटपूर्ण प्रश्नको जवाफ उहाँले सफासँग दिनुभएको थियो। उहाँले रोमी साम्राज्यको सिक्का हातमा लिनुभएको थियो। त्यस सिक्कामा रोमको सम्राट् सिजरको चित्र र नाउँ कुँदिएका थिए। इस्राएलीहरू रोमको शक्तिको संरक्षणमा रहेकोले त्यस शक्तिलाई सहयोग गर्न त्यस शक्तिको माग अनुसार सिजरलाई कर तिर्नु उचित छ भनेर उहाँले स्पष्टसँग भन्नुभएको थियो। सिक्कामा सिजरको छाप छ तब उनको सिक्का उनैलाई फर्काऊ र परमेश्वरको उहाँलाई नै फर्काऊ। यस करको मामिलामा येशूले सिजरमात्र होइन

परमेश्वरलाई पनि सम्बोधन गर्नुभएकले यो देखाउँदछ उहाँप्रति गर्नुपर्ने कर्तव्यसँग बाझिएन भने संसारको शासकलाई कर तिर्नु उचित छ। देशको कानूनको मुनि रहेर शान्तिसँग रहे पनि तिनीहरूको पहिलो प्राथमिकता परमेश्वरप्रति बफादार जनाउनु हुनुपर्थ्यो।

मानविय सरकारका विधिविधान र नीतिनिर्देशनहरू परमेश्वरबाट नै खटिएका हुन् र तिनीहरूको दायराभिन्न रहेर तिनीहरूको पालन गर्नु हाम्रो पवित्र कर्तव्य हो भनेर सिकाउनु जरुरी छ। तर देशको कानून र न्यायवस्थासँग परमेश्वरको कानून र न्यायव्यवस्था बाझिन्छ भने मानिसलाई भन्दा परमेश्वरको आज्ञा पालन गर्नु जरुरी छ। परमेश्वरको वचन कुनै पनि मानिसको कानून वा न्यायव्यवस्थाभन्दा माथि छ भनेर हामीले महसुस गर्नुपर्दछ। “परमेश्वरले के भन्नुहुन्छ”लाई पन्छाएर “चर्च वा धार्मिक संघसंस्थाले के भन्छ” वा “सरकारले के भन्छ” मा लाग्नु येशूका कर्मठ भक्तको नीति हुनुहुँदैन। पृथ्वीका कुनै पनि शक्तिहरूभन्दा माथि येशू ख्रीष्टको मुकुटलाई उचालिराख्न हाम्रो कर्तव्य हो।

परमेश्वरका दश आज्ञाहरूले दिने ज्ञान र अधिकार हाम्रो निमित्त सर्वोच्च हो। यहवेले दिनुभएको दश वटा नीतिहरू सबै धार्मिक र असल नीति वा कानूनहरूको जग हुनुपर्दछ। जो मानिस परमेश्वरका दश आज्ञाहरूको गरिमालाई हृदयदेखि प्रेम र सम्मान गर्छ त्यसले देशको प्रत्येक असल कानूनसँग मिलोमतो गरेर चल्दछ।

अधिकारवाला र सरकारको विरुद्धमा जान हामीलाई परमेश्वरले अनुमति दिनुभएको छैन। सरकार वा अधिकारवालाहरूसँग टक्कार खाएर बस्नु हाम्रो फुर्सद छैन बरु येशूको नाउँमा हाम्रो जिम्मामा दिएका सत्यहरू घोषणा गर्न अघि बढिरहनुपर्दछ। यदि यस काममा हामीलाई कुनै पनि अख्तियारले बाधा दिन्छ भने हामी प्रेरितहरूको साथमा उभिएर कुनै पनि मोलमा यो प्रतिवद्धता जनाउनु आवश्यक ठान्नुपर्दछ” “परमेश्वरको कुरा सुन्नुभन्दा तपाईंहरूको कुरा सुन्नु

परमेश्वरको दृष्टिमा ठीक हो कि होइन तपाईं आफै विचार गर्नुहोस्। किनकि हामीले देखेका र सुनेका कुराहरू हामी नबोली सक्दैसक्दैौं।“
प्रेरित ४:१९-२० ।

यथार्थमा यो संसारको राज्य हाम्रो होइन। जगतका प्रभु यस पृथ्वीमा आउनुभएर उहाँको अनन्तको राज्य स्थापना गरौं भनेर हामी पर्खिरहेका छौं।

येशूभक्त युवा र युवतीहरू र तिनीहरूका पुस्तकहरू

*अन्तमा भाइ हो, जे कुरो सत्य छ, जे कुरो आदरणीय छ, जे कुरो
न्यायसङ्गत छ, जे कुरो शुद्ध छ, जे कुरो प्रेम-योग्य
छ, जे कुरो कृपामय छ, यदि केही श्रेष्ठता, प्रशंसाको
योग्य केही छ भने यी नै कुराका विचार गर।*
फिलिप्पी ४:८

सैतानका अनेकौं जुक्ति र जालहरूमा नपर्न र तिनीहरूलाई आउन नदिन मानिसहरूले सारा माध्यमहरूलाई बलियो गरि सुरक्षित राख्नु पर्दछ। तिनीहरूको सोचबिचारलाई अशुद्ध बनाउन र परमेश्वरप्रतिको भक्तिमा आँच आउने कुनै पनि पढ्ने सामग्री, हेर्ने कुराहरू वा सुन्ने कुराहरूलाई त्याग्नुपर्दछ।

विभिन्न लोकप्रिय पढ्ने सामग्री र सामाजिक सञ्चार संजालहरूले कामबास्नालाई उत्तेजित पार्ने कथाहरूको सञ्चार भइरहेका छन्। हाम्रा युवायुवतीहरूलाई तिनीहरूले लठ्ठ पारिरहेका छन्। भावनालाई उत्तेजना गर्ने पढ्ने, हेर्ने र सुन्ने सामग्रीहरूले हाम्रा युवायुवतीहरू दुष्ट काम गर्न र सोच्न सघाइरहेका छन्। त्यसको फलस्वरूप तिनीहरूलाई हानी गरिरहेका छन् र बिनाशको बाटोमा लगाइरहेका छन्। सानैदेखि पढ्ने र हेर्ने सामग्रीले गर्दा बालबालिकाहरू सानैदेखि अपराध गर्ने ज्ञानमा शिपालु हुन थालेका छन्। तिनीहरूले पढेका र हेरेका कुराहरूले तिनीहरूको दिमागमा खराब तत्वहरू रोपिरहेका हुन्छन्। तिनीहरूले सुनेका कुराहरूले तिनीहरूमा अवैध जीवन बिताउन उक्साइरहेका छन्। त्यसले गर्दा यस संसारमा अपराधको कटानी असंख्यमात्रामा भइरहेका छन्, त्यसको निम्ति हामी छक्क पर्नु पर्दैन।

अनेकौं काल्पनिक र दिमागलाई खराब गर्ने पठन र देखन

सामग्रीहरूमा लठ्ठ पर्दा आत्मिक तृष्णालाई नाश गरिरहेको छ। पवित्र धर्मशास्त्रका पानाहरूमा देखिने सौन्दर्यतामा ग्रहण लाग्न दिएका छन्। यस्तो किसिमको पढ्ने र हेर्ने संस्कारले मानिसको दिमागमा अस्वस्थ उत्तेजना उब्जाउँछ, तिनीहरूको दिमागलाई नै रोगी बनाइदिन्छ। त्यस्तो खालको दिमाग असंतुलन हुन्छ र उपयोगीमूलक हुँदैन, प्रार्थना गर्ने मनलाई कमजोर बनाइदिन्छ र कुनै पनि आत्मिक क्रियाकलापको निमित्त तिनीहरू अयोग्य बनाइदिन्छ।

दिमागलाई खलबलाउने र बिगार्ने खालको पुस्तक खोल्न पनि तपाईंले आफूलाई अघि नसार्नुहोस्। आत्मिक कुराहरूबाट टाढा राख्ने सैतानका नारकीय आकर्षिक साहित्य, सामाजिक र विधुतिय सामग्रीहरू छ्यापछ्याप्ती छन्। तिनीहरू शक्तिशाली बम हो जसले साधारण र सरल धार्मिक आस्थालाई पड्काइ दिन्छ। मानिसलाई परमेश्वरबाट टाढा राख्ने अनिश्वरवादीका पुस्तक पढ्ने वा देख्ने सामग्रीहरूले तपाईंलाई केही पनि गर्न सक्दैन भनेर कहिल्यै पनि नठान्नुहोस्। तिनीहरू बिषालु अरिङ्गालको घर हो।

हे युवा युवतीहरू, तिमीहरूले त्यस्ता साहित्य सामग्रीहरू पढ्नुमा दिमाग लगाउनु जसले तिमीहरूलाई सत्य र उपयोगी ज्ञानहरू दिन्छ र सबै परिवारलाई सहयोग पुऱ्याउँछ। यसरी प्रतिबद्धता जनाउनु: “मलाई कुनै फाइदा नहुने कुराहरू पढ्न र हेर्नमा मेरो बहुमूल्य क्षणहरू खेर फाल्नेछैन। तिनीहरूले गर्दा म अरूको सेवा गर्न अयोग्य हुन जान्छ भनेर म बुझ्दछु। बेकार र पापी तत्वहरूबाट मेरा आँखाहरू बन्द गर्नेछु।”

जब तपाईंहरूले लगनशील भएर जतिजति बाइबल पढ्नुहुन्छ त्यतित्यति यसमा सौन्दर्यता भेट्टाउनुहुनेछ र दिमागलाई रमाइलो पार्दछ। बाइबलप्रतिको मोहले हल्का पुल्का पढ्ने र हेर्ने सामग्रीहरू तपाईंको निमित्त आकर्षित हुन छोड्छ। बहुमूल्य बाइबललाई तपाईंको हृदयमा बाँधी राख्नुहोस्। यो तपाईंको निमित्त असल मित्र र अगुवा हुने छ।

हृदयमा गुञ्जाइ राख्ने धुन

पुडाले अर्कासँग भजन, गीत र आत्मिक गानमा बोल्दै र
आफ्नो सम्पूर्ण हृदयले प्रभुको निम्ति गाउँदै र धुन निकाल्दै
सधैं सबै कुराका निम्ति हाम्रा प्रभु येशूको नाउँमा
परमेश्वर पितालाई धन्यवाद चढाओ।

एफिसी ५:१९,२०

स्तुति प्रशंसाका धुनहरू स्वर्गको वातावरण हो; जब पृथ्वीलाई स्वर्गले छुन्छ तब सङ्गीत र गीतहरू गुञ्जिन्छन्।

भर्खरै सृष्टि भएको पृथ्वीको माथि रमाइलो र निर्दोष जगत परमेश्वरको मुस्कुराहटको मुनि छ। परमेश्वरको हातबाट पृथ्वी सृष्टि भयो तब “त्यस दिनको मिरमिरे उज्यालोमा ताराहरूले एकसाथ गाए, र स्वर्गदूतहरू रमाहटले कराए।” अय्यूब ३८:७। त्यसरी नै स्वर्गको आशिष पाएर मानिसका हृदयहरू पनि परमेश्वरको प्रशंसा र भलाइको गुणगाण गर्ने थलो हुन पुगेको थियो।

युवायुवतीहरू सङ्गीतमा धेरै चासो राख्दछन्। सङ्गीतको धुनमा तिनीहरू उत्सुक हुन्छन्। सैतानलाई थाहा छ कि यदि तिनीहरूको त्यो उत्सुकतालाई अनेकौँ सङ्गीतिय माध्यमद्वारा आकर्षित गरेर तिनीहरूको इन्द्रियहरूमा उत्तेजना पैदा गर्न सक्यो भने तिनीहरूको दिमाग ख्रीष्टतिर खिँचिन्दैन। भावनालाई उत्तेजना पैदा गर्ने हल्का गीत र लोकप्रिय सङ्गीतले तिनीहरूलाई लठ्ठ पारिरहेको हुन्छ। प्रार्थनामा समय बिताउनुको सट्टा अनेकौँ बाजागाजा र चर्को स्वरको सङ्गीतले आजका युवायुवतीहरूले ध्यान दिइरहेको पाइन्छ। यदि दुरुपयोग गरिएन भने सङ्गीत ठूलो आशिष हुन्छ; तर त्यसलाई गलत तरिकाले प्रयोग गरियो भने त्यो भयानक श्राप बन्दछ। उत्तेजना

पैदा गर्ने सङ्गीतले अनुग्रहको सिंहासनबाटमात्र पाइने बल र साहस येशूभक्तले पाउन सक्दैन। युवायुवतीहरूलाई आफ्नो पासोमा राख्न सैतान खप्पिस छ। तिनीहरूलाई लठ्ठ बनाइ बिनाशको बाटोतिर अग्रसर गराउन सैतानले धेरै सिपालु छ।

सङ्गीतीय क्रियाकलापहरू उचित ढङ्गले चलाएर हानी हुँदैन। तर मानिसका कामबासना र इन्द्रियहरूलाई उत्तेजना पार्ने गीत, बाजागाजा आदि प्रायजसो खराबको स्रोत भइरहेकोछ। प्रतिभा देखाउनेको नाउँमा सङ्गीतका कार्यक्रमहरूले प्रायजसो मानिसहरूलाई अहंकारतिर धकेल्छ र सबैलाई आकर्षित गर्न पोशकहरू लगाएर महत्वाकाँक्षी तडकभडकमा लगाउँछ। अत्यन्तै लोकप्रिय भनेर सम्बोधन गरेका गीतकार वा सङ्गीतकारहरूले परमेश्वरको बारेमा सोचन र उहाँको उपासना गर्न फुर्सद पनि हुँदैन। परमेश्वरको प्रशंसाको स्तुति गर्न स्पष्ट र नरम स्वरको बिकास गर्ने प्रयास गरियोस्। गीत गाउने क्षमता परमेश्वरको बरदान हो। उहाँको महिमा गर्न र इज्जत थाम्न प्रयोग गरियोस्।

हामीले यो कहिल्यै पनि नबिसौँ कि हाम्रा प्रशंसा, सङ्गीतहरू स्वर्गका स्वर्गदूतहरूको गीति समूहमा मिल्न जान्छन्। ती भक्तजनहरू जो स्वर्गमा परमेश्वरको प्रशंसा गर्ने स्वर्गदूतहरूको समूहमा समावेश हुनेछन् तिनीहरूले यस पृथ्वीमा नै स्वर्गमा गाउने गीत गाउन सिक्नुपर्छ। त्यस गीतको मूल विषयबस्तु हो धन्यवादको स्तुति।

कहिल्यै नओइलाउने तर टिकीरहने सुन्दरता

तिमीहरूका जीवनको शुद्धता र श्रद्धा देख्दा तिमीहरूको परिवर्तन हुनेछ। केशको सिङ्गार, सुनको गहनापात र ढामी वस्त्र तिमीहरूको बाहिरी सिङ्गारपटार नहोस्। तिमीहरूका भित्री हृदयलाई भलो र शान्त आत्माको अविनाशी रत्नले सजाओ, जो परमेश्वरको दृष्टिमा साह्रै मूल्यवान् छ।

१ पत्रुस ३:२-४

अरु कुनै कुराले भन्दा हामीले लगाउने वस्त्रबाट हाम्रो सृष्टिकर्ताको सम्मान गर्नु वा उहाँको इज्जत राख्नु हाम्रो अवसर हो। हामीले लगाउने लुगाहरू केवल सफा र स्वस्थमात्र होइन यो उपयुक्त र हामी सुहाउँदो हुनुपर्छ भन्ने चाहना परमेश्वरको छ। सफा, शुद्ध, नम्र, सरल, भद्र, शालिन, मर्यादित, साधारण र तडकभडक वा अरूहरूलाई आकर्षित गर्न नखोजेको जस्तो लवाइ हामीमा हुनुपर्दछ।

तर त्यसो भयो भन्दैमा हामीले लगाउने लुगा सस्तो हुनुहुँदैन। कपडाको स्तर असल हुनुपर्छ। हामीले गर्ने सेवाको निम्ति सुहाउँदो र आवश्यक रङ्गिन पनि हुनुपर्दछ। हाम्रो लगाउनु लुगाले हामीलाई चिनाउँदछ।

सरल र सुहाउँदो र कम खर्चिलो वस्त्रकोसाथै नम्र र मर्यादित व्यवहारले युवतीलाई पवित्र वातावरणमा सुरक्षित राख्दछ। उनलाई धरातलमा ल्याउने वा झार्ने हजारौँ अस्त्रहरूबाट तिनले लगाउने लुगा तिनको निम्ति सुरक्षा कवच हुनसक्छ।

असल र गुणस्तर कपडा किनेर होशियारसाथ वस्त्र सिउनु

उचित छ। लुगा सिउन धेरै खर्च गर्नु आवश्यक छैन। झकिझाउ, अरुहरूलाई आकर्षित गर्ने तडकभडक भएको वस्त्र लाउने आवश्यक छैन। आफूलाई खुशी पार्न धेरै पैसा खर्च गरेर अनेकौं फेशनको पछि लागेर वस्त्र लगाउने पैसाले परमेश्वरको काममा लगानी गर्न सक्छ। तपाईंले लगाउने लुगा धेरै खर्चिलो नहोस्। जब दिमागलाई परमेश्वरमा लगाइरहन्छ तब अरु बेकारका कुराहरूमा पैसा खर्च गर्ने बानी बिलाएर जान्छ।

येशूभावनामाभावित भएको व्यक्तिलाई उहाँले धार्मिकताको सूर्यको चम्किलो किरणहरू पठाउनुहुनेछ। तिनीहरूबाट उसलाई आत्मिक जीवनमा आवश्यक भएको सौन्दर्यता र सुगन्ध वास्ना फैलाइदिने छ। नम्र र शान्त स्वभावको गहनाले त्यसलाई येशूले आभुषित गर्नुहुनेछ। परमेश्वरको नजरको सामु यो ठूलो मोल छ।

सुन्दर्यताप्रति आकर्षित हुने त्यसको चाहना गर्नु ठिक छ; तर कहिल्यै नाश नहुने उच्च सुन्दर्यताको पछि पहिले हामी लागौं भन्ने परमेश्वरको चाहना छ। “नम्र र शान्त मिजास” “असल, सफा र सेतो वस्त्र” को तुलनामा मानिस जतिसुकै तडकभडक लुगा लगाएर अरुहरूको आँखालाई आकर्षित गर्न वा लोभ्याउन खोजेतापनि त्यो मूल्यवान र सुन्दर हुँदैन। यस संसारमा रहने येशूभक्तको लाउने लुगाले उसको पवित्र जीवनलाई प्रतिबिम्बित गर्नुपर्दछ। यस खालको लुगाले उसलाई सुन्दर र सबैले मनपर्ने हुन्छ, र स्वर्गको राजदरवारमा भित्रिने बिल्ला हुनेछ।

परमेश्वरको निम्ति दशाँ भाग

स्वहस्तका फल वा जमिनका बीउको होस्, भूमिका
उब्जनीको दशाँश परमप्रभुकै हो, र ती
परमप्रभुको निम्ति पवित्र हुन्।
लेवीहरू २७:३०

जब परमेश्वरले हामीलाई उहाँको प्रियपुत्र दिनुभयो तब उहाँले स्वर्गको सबै श्रीसम्पत्ति नै खनाउनुभएको थियो। परमेश्वरको आत्मज्ञानमा र हामीले पाउने आशिषहरूमा परिपक्वभएर आनन्दित हुन चाहिने प्रावधान उहाँबाट नै हामीलाई उपलब्ध गराउनु भएको छ। जमिनका उब्जनीहरू, प्रसस्त फसल, पृथ्वीमा भएका सुन र चाँदी जस्ता बहुमूल्य बस्तुहरू उहाँका उपहारहरू हुन्। घर र जग्गाजमिन, खाने र लगाउने थोकहरू उहाँले मानिसहरूकै जिम्मेवारीमा छोड्नुभएको छ। सबै थोक दिनुहुने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ भनेर हामीले स्वीकार गरुन् भन्ने उहाँको चाहना हो। त्यही कारणले उहाँले यो दावी गर्नुभएको छ, “तिमीहरूमाभएको सबै सम्पत्तिको दशाँस मेरो निम्ति सुरक्षित राखिएको छ। मेरो ढुकुटीमा तिमीहरूले दशाँस बाहेक भेटी र उपहारहरू ल्याउनुपर्दछ।”

दशाँस दिने परमेश्वरको योजना गरिमामय छ। यसले सरल र सबै मानिसहरू परमेश्वरको सामु बराबर छन् सिकाउँदछ। मुक्तिको कामको निम्ति अघि सार्न सबैले आआफ्नो गच्छे अनुसार देन दिनसक्छ। त्यसले गर्दा सबै जना परमेश्वरको काममा “म पनि सहभागी भइरहेको छु” भन्ने गौरवता प्रदान गर्दछ। प्रत्येक पुरुष र नारी, युवा र युवती परमेश्वरको निम्ति दौलत हुनसक्छ। परमेश्वरको

ढुकुटीमा धन भित्राउन तिनीहरू सबै जना माध्यम हुनसक्दछ। प्रेरितले भन्दछन्, “प्रत्येक हप्ताको पहिलो दिन तिमीहरू हरेकले आ-आफ्नो कमाइ वा गच्छेअनुसार केही धन छुट्ट्याएर जम्मा गर्दै राख्नु, ताकि म आउँदा भेटी संग्रह गर्नु नपरोस्।” १ कोरिन्थी १६:२।

हरेकले आआफ्नो आम्दानीको नियमितरूपमा मूल्याङ्कन गर्नु, जुन परमेश्वरको आशिषबाट पाएका हुन्छन्। तिनीहरूबाट दशांस छुट्ट्याइयोस् जुन परमेश्वरको पवित्र कामको निम्ति प्रयोग गरिन्छ। यो दशांस अरु कुनैको निम्ति प्रयोग गर्नुहुँदैन। सुसमाचारको सेवाको निम्तिमात्र यो समर्पित गर्नुपर्दछ।

आफ्नो आम्दानीको दशांस परमेश्वरको निम्ति पवित्र आम्दानी हो। साबथलाई समर्थन गरेको जस्तै दशांसको मामिलामा पनि नयाँ करारले समर्थन जनाएको छ।

जब म दशांस प्रणालीको बारेमा म बोल्छु तब परमेश्वरले हामीबाट कति थोरै माग्नुभएको रहेछ भन्ने कुरामा मेरो दिमाग नै खलबलिन्छ। हामीले दिने रकम कति थोरै छ! परमेश्वर गर्नुभएको प्रेम र ननापिने त्यागको सानु हामीले हिसाबकिताब गरेर हाम्रो समय, पैसा र आफूलाई नै सुम्पिएर जोख्न खोज्नु कस्तो बेकार छ! दशांस ख्रीष्टको निम्ति हो! पापको बन्धन र दासत्वबाट छुटाउन हाम्रो निम्ति परमेश्वरले कस्तो मोल चुकाउनु भयो त्यसको तुलनामा हाम्रो दशांस के हो र! कलभरीको क्रूसबाट हामी सबैलाई बिनासर्त उहाँमा समर्पण गर्न ख्रीष्टले आह्वान गर्नुभएको छ। हामीसँग जे छ त्यो सबै परमेश्वरमा अर्पण गर्नुपर्दछ।

कृतज्ञताका भेटीहरू

अनि हरेक मानिसले आफ्नो मनमा सङ्कल्प गरेबमोजिम देओस्,
इच्छा नभई होइन, न त करकापमा परेर। किनभने
खुशीसाथ दिनेलाई परमेश्वरले प्रेम गर्नुहुन्छ।

१ कोरन्थी ९:७

हामीले इमान्दारसाथ भाकल गरेको अनुसार दशांसमात्र परमेश्वरकहाँ ल्याउने होइन, जुन हाम्रो त होइनै होइन, तर उहाँको ढुकुटीमा हाम्रो कृतज्ञताका सौगातहरू पनि ल्याउनुपर्दछ। उहाँले दिनुभएको प्रसस्तताबाट पहिलो फसल, हामीमा भएको हाम्रो मनपर्ने थोकहरू, हाम्रा उत्तम र पवित्र सेवा गदगद भएर हाम्रो सृष्टिकर्ताको सामु ल्याऔं।

बेलाबेलामा आह्वान गरिएका आह्वानहरूमा उपहारहरू ल्याउनु भन्ने परमेश्वरले माग गर्नुहुन्छ। यसले गर्दा दिने काममा र उदार हुने काम गर्नु भनेको प्रत्येक येशूभक्तको कर्तव्य हो भनेर महसुस गर्न सक्नु। जब हामी खुला हृदयले पहिलो पल्ट परमेश्वरलाई सौगात दिन्छौं तब अर्को पल्ट स्वार्थभावनाले ओटप्रोट भएर दिनुमा सेलाउनुहुन्छ। दिने खोला निरन्तररूपमा बगिरहनुपर्दछ। यसो गर्दा हाम्रो उदारताले हामीले पाउने आशिषको माध्यमलाई खुला गरिराखोस्। यहूदी संस्कारमा धार्मिक र परोपकारीय कामको लागि चारभाग आम्दानीको एक भाग पूरै दिन आह्वान गरिएको हुन्थ्यो। त्यसो गर्दा सम्पन्न मानिसहरूको ठूलो कर दिन चलनले गरिबहरूलाई राहत हुन्थ्यो। त्यत्रो रकम दिँदा आफू गरिब हुनेछ भनेर कतिपय सम्पन्न भएको व्यक्तिले सोच्लान्। बरु त्यसको ठिक बिपरित जब इमान्दारी भएर नियमितरूपमा उदार हुन्छन् तब तिनीहरू सम्पन्न हुन सक्ने नीतिको एक हो भनेर

तिनीहरूले सोच्नुपर्दछ।

भेटीको निम्ति कति धेरै उपहार दियो भन्ने कुरालाई परमेश्वरले स्वीकार गर्नुहुन्छ; तर कुन नियतले, कस्तो कृतज्ञाको भावना र प्रेमले दिएको त्यसलाई परमेश्वरले जोरबुझ्नुहुन्छ। येशूका गरिब वा विपन्न विश्वासीले आफ्ना भेटीहरू थोरै छन्, कसैले वास्ता गर्दैनन् भनेर कहिल्यै पनि नसोचियोस्।

स्वार्थलाई त्याग गरेर दिएको उपहार परमेश्वरको काममा ठूलो लगानी हुन्छ। तर आफ्नो स्वार्थलाई नत्यागेर, हिचकिचाएर स्वार्थी नियतले दिएको जतिसुकै धेरै रकम भएतापनि परमेश्वरको काममा त्यस्तो उपयोगी हुन सक्छ भन्ने छैन।

हामीसँग त्यस्तो केही ठूलो बहुमूल्य थोक छैन जुन येशूलाई दिन सक्छौं। यदि उहाँले हामीलाई प्रदान गर्नुभएको धन, प्रतिभा र सीपलाई उहाँलाई फर्कायौं भने उहाँले हामीलाई अझ धेरै दिनुहुनेछ। ख्रीष्टको निम्ति गरिने प्रत्येक प्रयासलाई उहाँले इनाम दिनुहुन्छ। उहाँको निम्ति दिने कामले हामीलाई नै खुशी पार्दछ।

आशिषको माध्यम

कति जनाको सङ्गतिमा नजाने बानी हुन्छ, तर हामी चाहिँ
 एकसाथ भेला हुन नछोडौँ। तर प्रभुको दिन नजिक
 आइरहेको तिमिहरूले देखेका हुनाले पुउटाले
 अर्कालाई झन् प्रोत्साहन देओ।
 हिल्ब्र १०:२५

कुनै पनि विश्वासीहरूसँग सङ्गति नगरिकन वा एक्लैएर तपाईं
 इसाई हुन सक्नुहुन्छ भनेर कहिल्यै पनि नसोचनुहोस्। मानव महान्
 सन्जालमा प्रत्येक मानिसले आआफ्नै भूमिका निभाउने जिम्मा
 दिइएको छ। तपाईंको स्वभाव, तपाईंको चरित्र, तपाईंको अनुभव
 र तपाईंको उपयोगिता कस्तो छ भनेर तपाईंले सङ्गत गर्नुभएका
 मानिसहरूले मूल्याङ्कन गर्दछन्। त्यसकारण एक साथ जम्मा हुनुबाट
 हामीहरू हामी बंचित नहौंऔं।

कतिपय मानिसहरूले प्रार्थनाको सङ्गति वा घरेलु सङ्गतिमा
 नगडकन रमझम वा कम मूल्यको क्रियाकलापमा लाग्नु वा जानुमा
 केही नोक्सान छैन भनेर सोचदछन्। परमेश्वरका सेवकहरूले स्वर्गबाट
 दिने सन्देशबाट आफूहरूलाई अलग वा अनुपस्थितमा पार्दा केही
 फरक छैन वा कसैलाई मतलब छैन भनेर तिनीहरूले सोचदछन्।
 तर ख्रीष्ट जहाँ हुन्छु भनेर कबुल गर्नुभएको थियो त्यहाँ तपाईं पनि
 हुनु सुरक्षित हुन्छ। उहाँले यो कबुल गर्नुभएको थियो, “जहाँ दुई वा
 तीन मेरो नाउँ लिएर जम्मा हुन्छ तिनीहरूको बीचमा म हुनेछु।”
 मती १८:२० रूपान्तरित। त्यहाँ पाउने आशिषलाई गुमाएर के तपाईं
 अर्कै क्रियाकलापमा लाग्दा तपाईंको निम्ति हित हुन्छ र?

यदि येशूका भक्तहरू हौं भनेर दावी गर्नेहरू एक आपसमा सङ्गति गरेर वा भेला भएर परमेश्वरको प्रेम र मुक्तिको बहुमूल्य सत्यशिक्षाहरूको बारेमा चर्चा गरियो भने तिनीहरूको आफ्नै दिमाग ताजा हुन्छ साथै एक आपसलाई पनि स्वर्गिय आनन्द बाँड्न पुग्दछन्। यसरी सङ्गतिमा सबै जनाले न्यानो र आत्मिकरूपमा फूर्तिलो भएको अनुभव गर्न सक्दछ।

जब तिनीहरू भेला हुन्छन् सबैले प्रभुको बारेमा र प्रभुको निम्ति केही न केही भन्नुपर्दछ। त्यसो गर्दा तिनीहरू आशिष पाउनेछन्। सेवासङ्गतिमा जाने र बराबर एक आपसमा बोलीचाली वा सम्पर्कमा राख्नेहरूका नाउँहरू सम्झनाको पुस्तकमा लेखिएका हुन्छन्। थोरै भएपनि किन नहोस् जब तिनीहरू थुमाको रगतले सैतानसँग बिजय पाएर बाँचिरहेका हुन्छन् तिनीहरू उहाँको गवाहीका वचनहरू एक आपसमा सुनाउन सक्दछन्। जब हामी भेला हुन्छौं तब चुपचाप रहन वा सुन्नमात्र जम्मा हुनुहुँदैन। जब हामी भेला हुन्छौं तब परमेश्वरको महिमा, शक्ति र सम्मान तथा आदरको प्रशंसा गर्दै वचनहरू एक आपसमा बाँड्नुपर्दछ। त्यस वातावरणमा परमेश्वरको आशिष छाएको हुन्छ र तिनीहरू आत्मिकरूपमा ताजा भएको अनुभव गर्दछन्।

परमेश्वरको निम्ति आशिषको माध्यम हुने अवसरमा हामीहरूलाई पार्न निरन्तररूपमा प्रयास गरिरहनुपर्दछ। चाहे चर्चको कार्यक्रममा होस्, चाहे सुसमाचार प्रचार गर्ने भेलामा होस्, चाहे घरेलु सङ्गतिमा होस् सबै अवसरमा कोही न कोही मानिस हुन्छ जसको निम्ति हामी आशिषको माध्यम हुन सक्छौं। सुरुको र बसन्त ऋतुको अर्थात् परमेश्वरको आशिषको निरन्तर वर्षा ती ठाउँहरूमा हुन्छन् जहाँ उहाँले मानिसहरूलाई भेला हुन अवसर दिनुहुन्छ।

परमेश्वरको सहयोगी हात

अनि उहाँले भेला भएका उहाँका भक्तहरूलाई भन्नु भयो, “सारा संसारमा जाऊ, र प्रत्येक मानिसलाई सुसमाचार सुनाऊ।

मर्कुस १६:१५

“परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो, कि उहाँले आफ्ना एकमात्र पुत्र दिनुभयो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस्, तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस्। किनकि परमेश्वरले संसारलाई दोषी ठहराउन भनी पुत्रलाई संसारमा पठाउनुभएन, तर संसार उहाँद्वारा बाँचोस् वा मुक्ति पाओस् भनेर पठाउनुभयो।” यूहन्ना ३:१६-१७। परमेश्वरको प्रेम यस संसारको समस्त मानव प्राणीलाई समेट्छ। ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई तिनीहरूले गर्नुपरेको कर्तव्यलाई सुनाउँदै भन्नुभयो, “सबै संसारमा जाऊ र प्रत्येक प्राणीलाई सुसमाचार सुनाऊ।”

सबै जना जो ख्रीष्टबाट जीवन पाएर बाँच्दछन् तिनीहरूका मित्रबन्धुहरूलाई सुसमाचार सुनाउन येशूले तिनीहरूलाई खताउनुभएको छ। यदि तिनीहरू येशूभावनामा जागृत भएर बस्छन् भने तिनीहरूका हृदयहरू ख्रीष्टको हृदयको धडकनसँग मिलिरहेको हुन्छ। मानिसहरूले मुक्ति पाउनु भन्ने जुन येशूको चाहना छ त्यही चाहनाले येशूभक्तहरू जागरुत हुनुपर्दछ। प्रत्येक मानिसलाई आआफ्नै स्थान दिएको छ जहाँ उसले पाएको जिम्मेवारीको काम उसले पूरा गरोस्। सबै मानिसलाई एउटै काम र एउटै जिम्मेवारी दिएको हुँदैन, तर सबैले आफूलाई दिएको ठाउँमा काम गर्न सक्रिय हुनुपर्दछ। प्रत्येक दक्षता, प्रतिभा परमेश्वरको राज्यको प्रगतिको निमित्त र उहाँको महिमा वा उहाँको इज्जत थाम्न प्रयोग गर्नुपर्दछ।

आफ्नो सेवाको निम्ति युवायुवतीहरू प्रयोग गर्न येशूले चाहनुभएको छ। मरुभूमि जस्तो रहेको संसारमा काम गर्न स्वर्गले आह्वान गर्दछ। यदि युवायुवतीहरू आफूहरूलाई परमेश्वरमा सुम्पे उहाँले तिनीहरूलाई ज्ञान र बुद्धि दिनुहुनेछ ताकि तिनीहरू सेवाको निम्ति तयार हुन सकोस्। यदि तिनीहरूले आफ्नो जीवन उहाँमा समर्पण गर्नु भन्ने उहाँले तिनीहरूलाई सम्मानजनक भाँडोको रूपमा प्रयोग गर्नुहुनेछ। त्यस भाँडोमा उहाँले पवित्र आत्माको बहुमूल्यको तेल उहाँले खनाउन सक्नुहुन्छ ताकि अरूहरूलाई बाँड्न सकोस्। यदि तिमीहरू उहाँको सुरक्षामा बस्न सक्थौ भन्ने तिमीहरूको उहाँका सहयोगी हातहरू हुनेछौ।

युवा र युवतीहरू र उमेर ढल्केकाहरू सबैलाई परमेश्वरले स्वर्गबाट शक्ति दिनुहुन्छ। प्रभु येशूलाई सुम्पिएर परिवर्तित भएको दिमागहरू, परिवर्तित भएका खुट्टाहरू, र परिवर्तित जिब्रो भएका ओठहरूलाई ईश्वरीय जीवित बेदीबाट जीवित कोइलालाई छुन दियो भन्ने तिनीहरू स्वामीको सेवाको निम्ति तत्पर हुनेछ। तिनीहरू तलमाथि गर्दै परमेश्वरको काम सम्पन्न गर्न अघि बढ्नेछन्।

माथितिर नजर राख्दै गर्नु!

हाम्रा विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने येशूलाई हेरिन्छौं, जसले उहाँको सामुन्ने राखिदिएका आनन्दको निम्ति अपमानलाई केहीजस्तो नठानी क्रूसको कष्ट भोग्नुभयो, र परमेश्वरको सिंहासनको दाहिनेपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ।

हिब्रू १२:२

धेरै वर्ष अघि जब म नर्वेको क्रिस्टानियाबाट स्विडेनको गोटबर्गमा यात्रा गर्दै थिएँ तब मलाई अत्यन्तै महिमित र तेजिलो सूर्य अस्तभएको हेर्ने अवसर दिएको थियो। त्यसबेला मैले देखेको सौन्दर्यतालाई वर्णन गर्ने शब्दहरू मसँग छैन। जब घाम अस्ताउँदै थियो तब त्यसले विभिन्न तेजिलो किरणहरू आकाशलाई चहकिलो पार्ने किरणहरू फैलाउँदै थियो। चाँदी र सुनौलो साथै रातो, प्याजी, हरियो किरणहरू आकाशमा चहकिलो चहकिलो हुँदै माथिमाथि फैलिएका थिए मानौं तिनीहरू स्वर्गका ढोकासम्म गइरहेका थिए। ती किरणहरूको चमक आकाशभरि तेजिलो भएर फैलिएका थिए। दुई घन्टासम्म चिसो उत्तरी गोलार्धको आकाश अचम्मको महिमित तेजले तेजिलो भएको थियो। आकाशहरूमा झुण्ड्याइएको चहकिलो चित्र कोर्ने कपडामा गुरु चित्रकारले विभिन्न रङ्गहरू चोपलेको बुरुशहरूले रङ्गिन चित्र कोरिरहेको जस्तै दृश्य त्यसबेलामा मैले देखेको थिएँ। हामीले यात्रा गरिरहेका यस संसारको घरहरूभन्दा माथि, पत्थरका जमिनहरूमाथि, बाँझो पहाडहरूमाथि, एकिलएका जङ्गलहरूभन्दा माथि चम्किएको त्यो आकाश परमेश्वरको मुस्कुराहत जस्तो थियो।

दयाका स्वर्गदूतहरूले मलाई कानेखुशी गर्दै गरेको जस्तै मैले

अनुभव गरें। तिनीहरूले भनिरहेका थिए, “माथि हेर! त्यो महिमित तेजिलो किरण परमेश्वरको सिंहासनबाट फैलिरहेको छ। त्यो केवल यस पृथ्वीका निमित्तमात्र चम्किरहेको छैन। विश्वासको आँखाले माथि हेर जहाँ येशूमा निष्ठावानहरूको निमित्त तयार पारेका स्वर्गिय महलहरू छन्। त्यो दृश्यले नोहालाई देखाइएको इन्द्रेनीको मलाई याद दिलायो। परमेश्वरको कहिल्यै पनि असफल नहुने प्रेम र स्याहारको आश्वासनलाई पकडि राख्न मलाई समर्थ बनायो। परमेश्वरका विश्वासिलो सेवकहरूको निमित्त तयार पारिरहेको स्वर्गको विश्राममा नजर राखिरहन आवश्यक भएको सबैले महसुस गर्नुपर्छ भन्ने सन्देश त्यस दृश्यले मलाई सिकाएको थियो।

हामी परमेश्वरका छोराछोरीहरू भएको हैशियतले निरन्तररूपमा माथि हेर्न र हाम्रो आँखाहरू ख्रीष्टमा एक टक लगाएर बाँचिरहनु हाम्रो अवसर हो। जब हाम्रो दिमागमा उहाँलाई निरन्तररूपमा हेरिरह्यौं भने उहाँको उपस्थितिको किरण हाम्रो दिमागका कोठाहरूमा चम्किनेछ। मानवीय शरीरको परमेश्वरको परमेश्वरको मन्दिरभिन्न रहेको हृदयको सिंहासनमा चम्किरहेको येशूको किरणले शान्ति ल्याउँदछ। उसको हृदय परमेश्वरमा रहिरहन्छ। सबै अन्यायता र चिन्ताहरू येशूलाई नै सुम्पिरहनुपर्दछ। जब हामी उहाँलाई निरन्तररूपमा हेरिरहन्छौं तब उहाँको स्वरूप हाम्रो हृदयमा कुँधिन गएको हुन्छ। त्यसको फलस्वरूप, हामीहरूको दैनिक जीवनमा गरिने कारोबार, व्यवहार र मिजासले हामी परमेश्वरको प्रभुत्वमा छौं भनेर हरदम प्रकट गरिरहेका हुन्छौं।

मेरा प्रिय युवायुवती मित्रहरू तपाईंका नयनहरू ख्रीष्टतिर लगाइ राख्नुहोस्। यसरीमात्र तपाईंहरूको आँखा परमेश्वरको महिमामा एकाग्र पारेर राख्न सक्नुहुन्छ। येशू तपाईंको निमित्त ज्योति र जीवन र शान्ति र आश्वासन सदाको निमित्त रहिरहनुहुनेछ।

कहिल्यै पनि नछोडिने हात

किनकि म, परमप्रभु तिम्रा परमेश्वर हुँ, म तिम्रो दाहिने हात
समात्छु, र तिमीलाई यसो भन्छु, 'नडराऊ, म
तिमीलाई सहायता गर्नेछु'।

यशैया ४१:१३

स्विटजरलान्डका उच्च आल्पस हिँउका पहाडहरूमा चम्किलो र आँखै तिर्मिराउने गरेर घाम लागेको थियो। एक दिन दुई जना मानिसहरू त्यस हिमाल चढ्दै थिए। तिनीहरू साँघुरो बाटो हुँदै गइरहेका थिए। एक जना मानिसले अगुवालाई पछ्याउँदै थियो। आफ्नो अगुवाप्रति उसको भरोसा थियो, र नडराइकन अगुवाका पाइलाहरू पछि त्यो मानिस लागिरहेको थियो। आफू गइरहेको बाटो अगुवाको निम्ति एकदम नयाँ नै थियो। केही समयपछि अचानक त्यो अगुवा अघि बढ्न हिचकिचाए। त्यो सुरो हिमालमा चढ्ने अगुवा एक छिन हचकिएर साँघुरो बाटोमा रोके। उनको अगाडि धेरै गहिरो खाल्डो थियो। यात्रुलाई आफ्नो हात उचालेर त्यस अगुवाले आफ्नो हात समातोस ताकि उनले उसलाई खाल्डोबाट पार गरिदिने थियो। यात्रु हिचकिचायो, तर अगुवा उसलाई साहस र आश्वासन दिँदै भने, “मेरो हात समात तर कहिल्यै पनि नछोडा।”

प्रिय युवायुवती मित्रहरू, कुनै पनि मानवीय अगुवा भन्दा महान् अगुवाले धैर्यता र स्वार्थत्यागका पहाडका चुचुराहरूमा उहाँलाई पछ्याऊ भनेर तिमीहरूलाई आह्वान गरिरहनुभएको छ। हिँड्ने बाटो सजिलो छैन। बाटोभरि, सैतानले अनेकौं खाल्डोहरू छरिदिएका छन्। ती बाटोहरूमा मानिसहरू फसुन् भन्ने उसको चाहना छ। तर यदि हामीले हाम्रो अगुवालाई पछ्यायौं भने हामी धुक भएर सुरक्षित हुँदै

अघि बढ्न सक्दछौं। हामीले हिँड्ने बाटो उहाँको पाइलाले पवित्र बनाइएका छन्। त्यो बाटो ठाडो भिरालो होला, बाटोमा खाल्डाखुल्डीहरू होलान्; तर त्यही बाटोमा उहाँले यात्रा गरिसक्नुभएको छ; उहाँका पाइतालाहरूले बाटोमा भएका काँडाहरूलाई मिच्नुभएको छ ताकि हाम्रो निम्ति जानेबाट सजिलो होस्। हामीलाई बोक्न अन्हाइएको प्रत्येक बोझ उहाँले पनि बोक्नुभएको थियो। उहाँसँग व्यक्तिगतरूपमा सम्पर्क गरिरहँदा हाम्रो जीवनमा दिव्यज्ञानको ज्योति र आशा र शक्ति उहाँले प्रदान गर्नुहुनेछ। उहाँको पाइला पछि लाग्नेलाई उहाँले यो कबुल गर्नुभएको छ, “तिनीहरूलाई म अनन्त जीवन दिन्छु, र तिनीहरू कहिल्यै नष्ट हुनेछैनन्, र कसैले तिनीहरूलाई मेरो हातबाट खोसी लैजान्नेछैन।” यूहन्ना १०:२८।

हामी दिनको एक पटकमात्र जिइरहनुपर्दछ। केही घन्टाभित्र हाम्रो जिन्दगीभरको काम गर्नु आवश्यकता छैन। भविष्यलाई चिन्तित भएर हेर्नु आवश्यक छैन; प्रत्येक दिन सामना गर्ने समस्याहरूमाथि हामीले विजय पाइरहन परमेश्वरले सम्भव बनाउनुभएकोछ।

परमेश्वरमाथिको जीवित आस्था र निष्ठालाई आजको आजनै जगाइ राख्दा शत्रुलाई हामी जित्नु सक्दछौं। आज नै परमेश्वरलाई खोज्नुपर्दछ, र उहाँको उपस्थितिको अनुभव हामीले नगरुञ्जेल हामी आराम लिनेछैनौं भनेर जिद्दी गर्नुपर्दछ। हामी चनाखो भएर हेर्दै काम गर्दै र प्रार्थना गर्दै अघि बढि रहनुपर्दछ मानौं हामीले जिउने दिन आज अन्तिम दिन हो जुन परमेश्वरले हामीलाई प्रदान गर्नुभएको छ। यदि आज तिमीहरू परमेश्वरसँग ठिक छौं भने तब आज नै येशू आउनुहुन्छ भने तिमीहरू तयार भएका छौं।

अध्याय - ९ येशू स्वीष्ट केन्द्रित घर वा परिवार

अढन घर

परमेश्वरले पूर्वातिर अढनमा पुठटा बगैँचा लगाउनुभयो, र उहाँले
बनाउनुभएको मानिसलाई त्यहीँ राख्नुभयो।
उत्पत्ति २:८

हाम्रा प्रथम पूर्खालाई दिएको घर कुनै भव्य महल थिएन तर यसको सौन्दर्यतालाई परमेश्वर आफैले सजाउनुभएको थियो। मानिसहरू अत्यन्तै गौरब मानेर भव्य र महँगो महलहरू बनाउँछन्, तिनीहरूले आफ्ना हातका कामहरूदेखि गौरब गर्दछन् तर ती महलहरूदेखि तिनीहरू रमाउँछन्; तर परमेश्वरले आदमलाई बगैँचमा राख्नुभयो। यो उनको बस्ने घर थियो। निलो आकाशहरू उनको लागि छानो थिए; यस पृथ्वी जसमा सुन्दर, आकर्षित र कोमल र मगमग वास्ना आउने फूलहरूको साथै हरियो घाँसहरू उनको निम्ति भुईँ थियो; रूखका हरियो पात र हाँगाहरू उनको निम्ति छत थियो। अदनको बगैँचाका पर्खालहरू अत्यन्तै भव्यरूपमा खडा गरिएको थियो-त्यो थियो महान् कालिगड गुरुका हातका कामहरू अर्थात् प्रकृतिको सौन्दर्यताहरू।

परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभएका थोकहरूलाई स्याहार र संभार गरेर मानिसहरू खुशी होउन् भन्ने उहाँको चाहना थियो। त्यही चाहनालाई मूर्तरूप दिन मानिसको निम्ति वातावरणको सृजना गर्नुभएको थियो। उनको भरणपोषणको निम्ति बगैँचामा विभिन्न थरीका फलफूलका रूखहरू थिए।

पवित्र दम्पतिको निम्ति पाठहरू सिक्न सुन्दर वातावरण र

पर्यावरणहरू तिनीहरूको वरिपरि थिए। सत्य, सही र सकल खुशी र आनन्द भनेको मोजमज्जा, भौतिक अहङ्कारमा लिप्ट भएर होइन तर परमेश्वरका सृष्टिहरूद्वारा उहाँसँग सम्बन्ध जारी राखेर। जब मानिसहरूले अत्यन्तै सरल जीवन बिताउन सक्थे भने तिनीहरू सृष्टिमा परमेश्वरले परिकल्पना गर्नुभएको लक्ष्य पूरा गर्ने थियो। हामी जतिसुकै धनी भएतापनि वा सम्पत्ति भएतापनि सारा सृष्टिका मालिक बन्न पाएको आदमको अगाडि ती के हुन र?

सारा पृथ्वी कस्तो हुनुपर्छ भन्ने परमेश्वरको चाहनालाई देखाउन अदनको बगैँचा नमुनाको रूपमा प्रस्तुत गरिएको थियो। जब मानव परिवार संख्यामा वृद्धिहुन्छन् तब तिनीहरूले आफ्ना घरहरू अदनको बगैँचा जस्तो बनाएर सारा पृथ्वी ढाकुन भन्ने परमेश्वरको चाहना थियो। अनि समय बित्दै जाँदा सार पृथ्वीमा नै त्यस खालका घर र स्कूलहरू स्थापना गरिनुपर्ने थियो जहाँ परमेश्वरका वचन र कामहरूको अध्ययन गरुन्। त्यसको फलस्वरूप ती विषयबस्तुहरू अध्ययन गर्ने छात्र र छात्राहरू परमेश्वरको स्वरूपलाई प्रतिबिम्बित गर्न योग्य बन्दै जाउन्। उहाँको महिमाको आत्मज्ञानको दिव्यज्योति अनन्त युगसम्म तिनीहरूबाट टल्कियोस् भन्ने पिता परमेश्वरको भित्री चाहना थियो।

प्रथम विवाह समारोह

परमप्रभु परमेश्वरले भन्नुभयो, “मानिस एकलो रहन
असल छैन। म त्यसको निम्ति त्यसलाई सुहाउने
एउटा सहयोगी बनाउनेछु।”

उत्पत्ति २:१८

मानिस एकलै सुनसान ठाउँमा रहन सृष्टि गरिएको थिएन। परमेश्वरले उसलाई सामाजिक प्राणी बनाउनुभएको थियो अर्थात् समाजमा रहन सृष्टि गरिएको थियो। सहयोगी वा अरु मानव साथीबिना सुन्दर दृश्यहरू र अदनको बगैँचामा गर्ने रमाइलो कामहरूले सिद्ध खुशीयाली, आनन्द र रमाइलो बनाउन असफल हुन्थ्यो। आदमलाई चाहिने सहानुभूति र सहयोगीपना स्वर्गदूतहरूसँगको आदानप्रदानले संतुष्ट प्रदान गर्दैनथ्यो। त्यहाँ माया प्रेम गर्ने र माया प्रेम पाउने कुनै वातावरण थिएन।

परमेश्वर आफैले आदमलाई सहयोगी वा सहयात्री दिनुभएको थियो। उहाँले उनलाई आवश्यक सहयोगी मित्र दिनुभएको थियो। उनलाई सुहाउँदो सहयोग गर्ने साथी हप्पा थिइन्। मायाप्रतिमा र सहानुभूति लिन दिन आदमको निम्ति हप्पा भएकी थिइन्। आदमको करङ्गबाट हप्पालाई सृष्टि गरिएको थियो। त्यसको अर्थ उनी शिर वा मालिक भएर आदमलाई नियन्त्रण गर्ने थिइनन् न त उनी खुट्टाबाट ननिकालिएकोले उनलाई तल्लो दर्जा वा पुरुषभन्दा निम्न वर्ग भनेर हेप्न आदमलाई छुट दिएको थियो। तर करङ्गबाट उनी निकालिएकोले उनी पुरुषसँग बराबरीमा रहने बनाइएको थियो। आदमले उनलाई प्रेम गर्नुपथ्र्यो र सुरक्षा दिनु पथ्र्यो। उनी पुरुषको भाग थिइन्, उनी पुरुषको हाडछाला थिइन्, उनी पुरुषको दोस्रो व्यक्तित्व थिइन्। तिनीहरूको

बीचमा घनिष्ठ सम्बन्ध र तिनीहरू स्नेहमा टाँसिएर बस्नुपर्दथ्यो। “कुनै मानिसले कहिल्यै आफ्नो शरीरलाई घृणा गर्दैन, तर त्यसको कदर गरेर पालनपोषण गर्दछ। एफिसी ५:२९ ।

परमेश्वर आफैँ पहिलो विवाह समारोहमा सरिक हुनुभएको थियो। यो वैवाहिक संस्था जगतका सृष्टिकर्ता परमेश्वरले नै स्थापना गर्नुभएको थियो। पावलले भन्दछन्, “सबैका बीचमा विवाहचाहिँ आदरणीय होस्, वैवाहिक सम्बन्ध नबिटुलिओस्।” हिब्रू १३:४ वैवाहिक जीवन परमेश्वरले दिनुभएको उपहारहरूमा पहिलो थियो। आदमको पतन भएतापनि र अदनको बगैँचाबाट बाहिर निस्कनुपरेतापनि पवित्र विवाह दुई संस्थामा एक थियो जुन पापपछि पनि कायम रहेको थियो। जब परमेश्वरका नीतिहरूलाई चिनेर र मानेर चल्यो भने विवाहिक जीवन आशिषको जीवन हुन्छ; यसले मानव जातको शुद्धता र खुशीलाई सुरक्षित राख्दछ। यसले मानिसलाई चाहिने सामाजिक आवश्यकतालाई पूरा गर्छ, यसले मानिसको शारीरिक, वौद्धि र नैतिक स्वभावलाई उचालिराख्दछ।

यस पृथ्वीमा कुनै पनि सम्बन्धहरूमा पारिवारिक बन्धन सबभन्दा नजिक, कोमल र पवित्र छ। यसले मानव प्राणीलाई आशिष दिने योजना अनुसार तयार गरेको थियो। जब बढो बुद्धि पुग्याएर, परमेश्वरको उपस्थितिप्रति सजग भएर र जिम्मेवारीहरूलाई बहन गर्न प्रतिवद्धता जाहेर गरेर विवाह गरिन्छ यो आशिषमय हुन्छ।

दुइ जीवनहरूको संमिश्रण

यसैकारण मानिसले आफ्ना आमा-बाबुलाई छोड्छ र आफ्नी
पत्नीसँग मिलिरहन्छ, र तिनीहरू पुउटै शरीर हुन्छन्।
उत्पत्ति १:१४

वैवाहिक सम्बन्धमा भित्रिने दम्पतिको बीचमा सिद्ध र परिपक्व प्रेम र तालमेल परमेश्वरकै प्रवन्धमा भएको थियो। त्यो सम्बन्ध कायम राखिरहोस् भन्ने युगौँ युगदेखि परमेश्वरको चाहना हो। जब दुलही र दुलाहा वैवाहिक शुत्रमा बाँध्न निर्णय गर्दछन् तब स्वर्गको जगतको सामु परमेश्वरकै आदेश अनुसार एक आपसलाई प्रेम गर्ने कबुल गरोस्।

प्रत्येक परिवारकोमा पवित्र घेरा हुनुपर्दछ जुन नटोडिकन राख्नुपर्दछ। त्यस घेराभित्र कोही पनि बाहिरको व्यक्ति आउन अधिकार छैन। श्रीमान र श्रीमतीको बीचमामात्र रहेको विश्वनीयतालाई अरूलाई सुनाउन अनुमति नमोलोस्। एक आपसलाई चाहिने प्रेम एक आपसलेमात्रै दिइयोस्। तिमीहरूको बीचमा जे आदर्श चरित्र छ त्यसको बिकाश गरियोस्। एक आपसमा भएको असल गुणहरू चिन्न र सराहना गर्न ढिलो नहोस्।

स्नेह भनेको स्फटिक जस्तै निर्मल हुनुपर्दछ र शुद्धको सौन्दर्यताले सजिएको होस्। तर परिक्षित नगरेको स्नेह सतहमात्र हुन्छ र छिटै सेलाएर जान्छ। पहिलो र अन्तिममा र सबै उत्तम कुराहरूमा खीष्ट होस्। उहाँलाई निरन्तररूपमा हेर्ने बानी बसाल्नुहोस्। जब तपाईंकोमा

आउने समस्याहरूलाई ख्रीष्टलाई सुम्पनुहुन्छ तब उहाँप्रतिको तपाईंको प्रेम गहिरिन्दै जान्दछ। जब उहाँप्रतिको तपाईंको प्रेम बढ्छ तब तपाईंहरूमा एक आपसमा भएको प्रेम गहिरो र बलियो हुन्दै जान्छ।

यदि तपाईंहरूको हृदयभिन्न महिमा तथा गौरबको आशा येशू बनिनु भएको छ भने घरमा एकता हुन्छ र प्रेम हुन्छ। श्रीमतीको हृदयमा रहेको येशू, श्रीमानको हृदयमा भएको येशूको बीचमा तालमेल हुँदछ। ख्रीष्टलाई प्रेम गर्नेको निम्ति येशूले तयार गरिरहनुभएको भवनमा जान्न दुवै श्रीमान र श्रीमती भरमग्दुर प्रयास गरिरहनेछ।

यदि हृदयमा येशूले राज गर्नुभएको छ भनेमात्र गहिरो, सकल, पक्का, सत्य र निस्वार्थी प्रेम श्रीमान र श्रीमतीको बीचमा हुन्छ। अनि त्यसको फलस्वरूप एकको आत्मा अर्कोसँग बुन्न जान्छ र दुई जीवनहरू तालमेलमा चल्ने हुन्छन्। जब दम्पतिको बीचमा आत्मियता हुन्छ तब त्यहाँ परमेश्वरका स्वर्गदूतहरू बास गर्छन् र परमेश्वरले वैवाहिक वैठकमा उहाँको उपस्थितिले हुन्छ तब त्यो पवित्र स्थल हुन जान्छ। (एडभेन्टिस्ट होम, अध्याय १८, “वैवाहिक जीवनका कर्तव्य र अवसरहरू”)। जब परमेश्वरको आत्मा रहन्छ तब त्यो घर स्वर्गको अत्यन्तै मिठासपनाले भरिन्छ।

जीवनभरको निम्ति एकताको सूत्रमा

ती अब दुई होइनन्, तर एउटै शरीर हुन्छन्। यसकारण
परमेश्वरले जसलाई एकसाथ जोर्नुभएको छ, त्यसलाई
कुनै मानिसले नछुट्ट्याओस्।

मती १९:६

विवाहमा गरिने बाचाबन्धनले दुई व्यक्तित्वहरूलाई एकै सूत्रमा वा धागोमा बाँधिन्छ र मृत्युले बाहेक तिनीहरूलाई कसैले अलग नगरियोस्।

डाँडामा दिनुभएको उपदेशमा येशूले भन्नुभएको थियो कि विवाहमा गरेको वैवाहिक सपथको विरुद्धमा विश्वासघात गरियो भनेमात्र वैवाहिक जीवन निलम्बन हुन सक्दैन। उहाँले स्पष्ट पार्नुभयो, “म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले आफ्नी पत्नीलाई व्यभिचारको कारणबाहेक अरु कारणले त्याग गर्ला, त्यसले उसलाई व्यभिचारिणी तुल्याउँछ, र जसले त्याग गरिएकी स्त्रीसँग विवाह गर्ला, त्यसले व्यभिचार गर्नेछ।”
मती ५:३२

विवाहलाई सृष्टिमै स्थापना गरिएको थियो भनेर येशूले आफ्ना श्रोतहरूलाई याद दिलाउनुभएको थियो। बिवाह र साबथ परमेश्वरको गौरवको निम्ति दुई संस्थाहरू हुन् जुन मानिसको फाइदाको निम्ति स्थापना भएको थियो। त्यसैबेला सृष्टिकर्ताले दुई जोडिको हात मिलाउनुभएको थियो।

आदमको समयदेखि संसारको इतिहासको अन्तसम्मै उनका सन्तानहरूमा लागु हुने वैवाहिक कानून परमेश्वरले खडा गर्नुभएको थियो। परमेश्वर आफैले असल भन्नु भएको नियम मानिसको निम्ति

ठूलो आशिष थियो र उसको प्रगतिको निम्ति नै उसलाई दिइएको थियो। तर मानव हितको निम्ति दिएका परमेश्वरका प्रत्येक उपहारलाई दुरुपयोग गरेको जस्तै वैवाहिक उपहार पनि पापले गर्दा दुरुपयोग गरिएको छ; तर सुसमाचारको लक्ष्य होकि वैवाहिक जीवनमा हुनुपर्ने शुद्धता र सौन्दर्यतालाई पुनर्स्थापित गरियोस्। वैवाहिक जीवनको सुरुमा पुरुष र स्त्रीले आफ्नो जीवन परमेश्वरमा अर्पण गर्नुपर्दछ।

जब वैवाहिक जीवनमा परमेश्वरको आत्माले राज गर्छन् तब त्यहाँ वैवाहिक जीवनमा तलमाथि वा अमिल्दा हुने कुरा गर्न दिइन्दैन। दाम्पत्य जीवनमा कठिन समस्याहरू, अन्यायता र निराशहरू उब्जिन सक्छन्, तर श्रीमानले होस् वा श्रीमतीले होस् तिनीहरूको वैवाहिक एकता गलत वा नैराश्र्यमय भएको भनेर नठानोस्। जुनसुकै परिस्थितिमा पनि एक आपसको सम्बन्धलाई बलियो बनाइराख्न प्रतिवद्धता जनाइयोस्। सुरुदेखि नै त्यस मामिलामा ध्यान देओस्। जीवनसँग संघर्ष गर्न एक आपसमा उत्साह देओस्। एक आपसलाई कसरी खुशी पार्ने भन्ने विषयमा बढि ज्ञानहरू सिक्ियोस्। पारस्परिक प्रेम, सदाशयता, सहनशीलता र धैर्यताको बिकास गरियोस्। तब विवाह प्रेमको अन्त्य हुनुको सट्टा प्रेमको सुरु होस्।

परमेश्वरलाई सम्हाल्न दिनुहोस्

परमप्रभुले नै घर बनाउनुभए त, बनाउनेहरूले गरेको परिश्रम
व्यर्थ हुन्छ। परमप्रभुले सहरको रक्षा नगर्नुभए त,
पालेहरूले गरेको रखवाली व्यर्थ हुन्छ।

भजनसंग्रह १२७:१

सारा पृथ्वी आनन्द र शान्तिले भरियोस् भन्ने परमेश्वरको
चाहना छ। मानिस खुशी हुन उहाँले सृष्टि गर्नुभएको थियो। मानिसको
हृदयहरूमा स्वर्गको शान्तिले भरियोस् भन्ने उहाँको तिब्र चाहना हो।
यस पृथ्वीका रहेका परिवारहरू स्वर्गको महान् परिवारको प्रतिक होस्
भन्ने उहाँको चाहना हो।

यदि परमेश्वरको योजना मुताविक स्थापित र चलेको भए इसाई
घर इसाई चरित्रको निर्माण गर्ने प्रभावकारी थलोहरूमा एक हुन सक्छ
साथै परमेश्वरको काममा अघि बढाउन पनि माध्यम हुन सक्छ।

घर भनेको घर भन्ने शब्दले के याद दिलाउँछ त्यो हुनुपर्दछ।
यस पृथ्वीमा सानो स्वर्ग नै घर हुनुपर्दछ। यहाँ प्यार र स्नेहको खेती
हुन्छ। घरमा प्रेम र स्नेहलाई दवाउन दिनु हुन्छ। एक आपसमा प्रेम,
प्यार, सहानुभुति, सदाशयता र शिष्टताको खेती गरिएको आधारमा
हाम्रो आनन्द र खुशि भर पर्छ।

येशू सदा पाहुनाको रूपमा केन्द्रित भएको तपाईंको घर होस्।
तपाईंको जीवन देखेर मानिसहरूले यो थाहा पाउन् कि तपाईं येशूको
साथमा रहनुभएको र उहाँबाट शिक्षादीक्षा पाइरहनुभएको छ।

जुन घरका परिवारका सदस्यहरू मायालु, दयालु, भद्र र

शिष्ट इसाईहरू हुन्छन् त्यसले ठूलो प्रभाव सबै ठाउँमा पार्दछ। यस खालको घर भएको अरू परिवारले हेरिरहेको हुन्छ। तिनीहरू अरू घर परिवारको निम्ति नमुना हुन्छन् र तिनीहरूले आफ्ना परिवारलाई खराब प्रभावहरूबाट सुरक्षित राख्न प्रयास गर्दछन्।

जुन घर परमेश्वरको चाहना अनुसार संचालित हुन्छ त्यहाँ स्वर्गदूतहरू बारम्बार अदृश्यरूपमा उपस्थित हुन्छन्। परमेश्वरको महिमाको छत्रछायाँमुनि त्यस्तो घर थकित र पैलिएका परमेश्वरका सेवकहरूको निम्ति ताजा हुने आश्रयको थलो हुन्छ। त्यस घरमा स्वार्थपना थन्क्याइ राखेको हुन्छ। ठिक र उचित बानी व्यहोराहरूको निर्माण भइरहेको हुन्छ। अरूहरूको अधिकारहरूलाई होशियारसाथ मानेको हुन्छ र सम्मान गर्दछन्। विश्वासद्वारा प्रेमले परिचालित र शुद्ध भएको घरपरिवारका सदस्यहरूले सारा घर नै उज्यालो हुन्छ।

संसारलाई देखाउने इसाई आस्थाको शक्तिको सबभन्दा प्रभावकारी प्रमाणनै व्यवस्थित ढङ्ग र असल अनुशासनमा चलेको परिवार हो। अरू कुनै पनि माध्यमले भन्दा यस खालको परिवारले सत्यको बारेमा सकारात्मक सन्देश अरूहरूलाई दिइरहेको हुन्छ। जब परिवारका सदस्यहरूका हृदयहरूमा व्यवहारिक शक्ति देख्दछ तब त्यो परिवार अरूहरूको सामु जीवित गवाही हुन जान्छ।

ढिकीरहने प्रेम

धुप्रै पानीका भलले पनि प्रेमलाई मेढन सक्दैन, खोलाहरूले
 यसलाई कदापि बगाउन सक्दैनन्। कुनै मानिसले प्रेमको
 सङ्ग्राम आफ्नो घरको सारा सम्पत्ति नै दिए तापनि त्यो त
 बिल्कुलै तिस्कार गरिनेथियो।
 श्रेष्ठगीत ८:७

प्रेम बहुमूल्य उपहार हो, जुन हामीले येशूबाट पाउँछौं। पवित्र प्रेम, पवित्र स्नेह, शुद्ध, निर्मल र पारदर्शिमय एक आपसमा हुने माया भावनात्मक वा संवेदनात्मक होइन, तर नीती हुन्। जो मानिस येशूभावनाभाविक सत्य प्रेमले परिचालित हुन्छ त्यो मानिस न त अपठ्यारो हुन्छ न त अन्धो नै।

ख्रीष्टबाट बगेको ईश्वरीय प्रेमले कहिल्यै पनि मानवीय प्रेमलाई नाश गर्दैन बरु समावेश गरिन्छ। परमेश्वरको प्रेमले ओटप्रोट भएको मानवीय प्रेम शुद्ध, सभ्य र निर्मल पार्दछ। यसले मानिसलाई उचाल्दछ र आदर्शमय बनाउँदछ। जबसम्म परमेश्वरको स्वभावमा समिश्रण हुँदैन र स्वर्गतिर बढ्ने चाहना गर्दैन तबसम्म मानवीय प्रेमले फलाउनुपर्ने बहुमूल्य फल कहिल्यै पनि फलाउन सक्दैन।

सत्य, सही र परिपक्व प्रेम मानिसलाई कडा गराउने वा कठोर बनाउने खालको, आवेगमा आएर जोशिलो र आगोजस्तो पोल्ने र क्षणिक हुँदैन। बरु त्यसको बिपरित शान्त र गहिरो स्वभावले स्थायित्व पाएको हुन्छ। यसले कुनै व्यक्तिलाई बाहिरीरूप, रङ्ग र मिजासलाई हेर्दैन तर त्यस व्यक्तिलाई भएका गुणहरूले आकर्षित गर्दछ। यो बुद्धिमानी र ज्ञानी छ, ठिकवेठिक, उचितअनुचित छुट्याउन

सकिन्छ। यो सत्य र वास्तविक कुराप्रति समर्पित हुन्छ र स्थिर हुन्छ।

जो व्यक्तिका हृदयहरू ख्रीष्टको प्रेमले भरिएको हुन्छ ती व्यक्तिहरू धेरै अलग भएर बस्न सकिन्दैन। सत्य धर्म भनेकै प्रेम हो। सत्य येशूभक्तको घरमा प्रेमले रजाई गर्छ। त्यस परिवारमा हुने बोलिचाली, दया र कोमल सिष्ट व्यवहराबाट प्रेम व्यक्त भइरहेको पाइन्छ।

हाम्रा घरहरू बेथेल हुनु आवश्यक छ, हाम्रा हृदयहरू पवित्र मन्दिरको थलो हुनुपर्दछ। जहाँ मानिसको हृदयमा परमेश्वरको प्रेमले सजिन्छ त्यहाँ शान्ति हुन्छ, त्यहाँ आनन्द र येशूको ज्योति चम्किरहेको आभास पाइन्छ। खुशीको घर, मिलिजुली आगो तापेको हँसिलो घर भएको येशू चाहनुहुन्छ।

यदि येशू ख्रीष्टलाई तिनीहरूको सहायक भनेर लिन सक्थे भने नर र नारी परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएको आदर्श जीवनमा पुग्न सक्छ। तर कुनै पनि मानवीय वाद, दर्शन, ज्ञानविज्ञान र बुद्धिले मानिसलाई त्यस स्तरमा पुऱ्याउन सक्दैन। यदि हामीले उहाँको प्रिय भरोसमा सुम्पिन सक्थौं भने उहाँको अनुग्रहद्वारा हामी त्यस आदर्श स्तरमा पुग्न सक्छौं। स्वर्गबाट नै सुरु भएका बन्धनहरू मानिसका हृदयहरूलाई एकत्रित राख्न बाँध्न सक्दछन्। सत्य प्रेम केवल मनलाई फूलाउने र चिप्लो घस्ने बोलिहरू व्यक्त गर्दैन। स्वर्गको तानमा बुनेको प्रेम सकल, पक्का र स्थिर हुन्छ। यस पृथ्वीको कुनै पनि तानहरूमा बुनेको प्रेमभन्दा फरक हुन्छ। स्वर्गको तानमा बुनेको प्रेमको कपडा च्यातिने, खिइने र पुरानो हुँदैन। तर यसको संरचना वा बुनाइको शैलीमा दुःखकष्ट, परिक्षा र पीडाका चित्रणहरू कोरिएका हुन्छन्। स्वर्गका सुनौलो प्रेमको धागोहरूले बुनिएको हृदय सहनशील भएर टिकिरहन्छ।

कुनै पनि बहुमूल्य पत्थरहरूभन्दा ज्यादा

उच्च चरित्र भएकी पत्नी कसले पाउन सक्छ? तिनी मानिकभन्दा
पनि अति नै बढी मूल्यकी हुन्छिन। तिनका पतिले
तिनीमाथि पूरा भरोसा गर्छन्, र उनलाई कुनै
असल कुराको अभाव हुँदैन।
हितोपदेश ३१:१०-११

घरपरिवारको खुशी, सुखी र आनन्द प्रायजसो श्रीमती र आमामा भर पर्दछ। यदि कुनै तन्नेरी मानिसले आफ्नी जोडी खोज्छ भने उनले त्यस प्रकारको जोडी खोजोस् जो उसको जीवनका बोझहरू बोक्न सक्ने पनि होउन्, उसलाई आदर्श चरित्रमा ढाल्न सक्ने होउन्, उसमा भएका कमीकमजोरी हटाउँदै गरेर असल व्यक्तिको निर्माण गर्न सक्ने होउन्, र उनको चोखो प्रेमले उनलाई खुशी र आनन्द तुल्याउने होउन्।

वैवाहिक जीवन सधैं रोमाञ्चाकारी वा रमाइलो हुन्छ भन्ने छैन। वैवाहिक जीवनमा अनेकौं वास्तविक कठिनाइहरू आउँछन्, घरेलु धन्धा वा बन्धोबस्तमा खटपट हुन सक्छ। कुनै पनि श्रीमती न आफू पुतली भएको ठान्नुपर्दछ, न त कसैले पुतलीको व्यवहार गर्न दिनुपर्छ। पुतलीलाई जस्तो प्यार गरेर सजाएर ठन्क्याएर राख्न कोही कसैको श्रीमती भएको होइन। तर उनी आफूलाई सम्मानित नारी भएर गौरव गर्नुपर्दछ। उनले कुनै पनि काल्पनिक सपनाहरू बोकेर न त आफूलाई न त श्रीमानलाई बोझ दिनुहुन्छ। आफ्नो जीवनको वास्तविक वा यथार्थलाई बुझेर, सोचबिचार र बुद्धिलाई खेलाइ चल्नुपर्दछ। उनले आफ्नोमात्रै सजिने कुरामा ध्यान दिनुहुँदैन।

घरेलु धन्धामा लाग्ने काम र कर्तव्यहरू प्रत्येक स्त्रीले बहुमूल्य धनभन्दा दामी सम्झनुपर्दछ। यस संसार ती परिवारहरूले भरेका छन्

जहाँ असक्षम, नालायक र सिपालु नभएका श्रीमती र आमाले गर्दा पारिवारिक जीवन खुशी, आनन्द र सुखलाई ध्वस्त पारिरहेका छन्।

प्रत्येक केटी घर धन्दाको बन्दोवस्तमा सरिक हुनुपर्दछ र त्यसलाई सम्हाल्न सिक्नुपर्दछ। स्वस्थ खाना परिकार बनाउन, घरलाई सरसफा र सजाउन, र लुगा सिउनमा सिपालु हुनुपर्दछ। घरको गृहस्वामिनी भएर घरलाई सम्हाल्ने आवश्यक कलाहरू उनले बुझ्नु र सिक्नुपर्दछ।

यदि आवश्यक भएमा युवतीहरूले चलनचल्तीका विभिन्न भाषाहरू (जस्तै अङ्ग्रेजी), हिसाब जान्नुपर्दछ र सङ्गीत वा बाजा बजाउन सिक्नुपर्दछ। उनले मिठो रोटी बनाउन सिक्नुपर्दछ, लुगाफाटाहरू सफा र सुधघर राख्न फुर्तिलो हुनुपर्दछ। घर चलाउने कुनै पनि काम वा कर्तव्यहरू पूरा गर्न उनी लायक र सिपालु हुनुपर्दछ।

बाइबलले बताउँदछ: “घरहरू र सम्पत्ति आमा-बुबाबाट आएका हुन्छन्, तर विवेकी पत्नीचाहिँ परमप्रभुबाटै आएकी हो।” हितोपदेश १९:१४, तिनका पतिले तिनीमाथि पूरा भरोसा गर्छन्, र उनलाई कुनै असल कुराको अभाव हुँदैन। तिनले आफ्नो जीवनकालभरि नै उनको भलो गर्छिन्, कुभलो होइन।...तिनी बुद्धिसँग बोल्छिन्, र तिनको जिब्रोमा विश्वास योग्य उपदेश हुन्छ।

तिनी आफ्नो परिवारका कारोबारको देखरेख गर्छिन्, र आलस्यको रोटी खाँदिनन्। तिनका छोरा-छोरीहरू खडा भएर तिनलाई धन्य भन्छन्, तिनका पतिले पनि यसो भनेर तिनको प्रशंसा गर्छन्: “धेरै स्त्रीहरूले उत्तम कुराहरू गर्छन्, तर तिनीहरू सबैलाई तिमीले जितेकी छ्यौं।” हितोपदेश ३१:११,१२,२६-२९ । यस्तो श्रीमती पाउनु निश्चयनै “असल कुरो हो र परमेश्वरबाट कै निगाहाद्वारा पाएको हुन्छ।”

असली प्रेम सबै परीक्षाहरूलाई पार गरेर स्थिर हुन्छ

उहाँले मलाई भोजको गृहमा लानुभएको छ, र
ममाथि भएको उहाँको झन्डा प्रेम हो।
श्रेष्ठगीत २:४

प्रत्येक स्त्रीले कुनै पुरुषसँग विवाह गर्ने निधो गर्नुभन्दा अघि यो कुरा आफूले आफैलाई सोध्नु पर्दछ: के मैले विवाह गर्न लागेको व्यक्तिसँग बाँधिन जाँदा मेरो भविष्य असल हुन्छ र? त्यस व्यक्तिको विगतको चरित्र र मिजास कस्तो थियो? के ऊ निर्दोष र उसको जीवन शुद्ध छ? जब उसले तिमीलाई माया गर्छु भन्दा के त्यो प्रेम आदर्शमय र चरित्रलाई उचाल्ने खालको हुन्छ वा तिमीलाई मन पराएकोले हल्कापुल्का भावानत्मक माया मात्रै हो? के उसमा भएका मिजास, स्वभाव र चरित्रका गुणहरूले तिमीलाई खुशी र सुखी तुल्याउँछ? के उसको प्रेम र स्नेहमा तिमीले सत्य शान्ती र आनन्द पाउनेछौ? के उसले तिम्रो आफ्नै नारी व्यक्तित्वलाई सुरक्षित राख्न दिनेछ? के उनी मेरो श्रीमान भएकोले म उनको खुट्टामुनि रहेर मेरा सबै विवेक र उचित र अनुचित गर्ने निर्णयहरू उनैलाई सुम्पिनुपर्दछ र? के उनी जतिसुकै अन्यायी, अत्याचारी र स्वार्थी भएतापनि म उनको नियन्त्रणमा आत्मसमर्पण गरि बस्नै पर्छ र? याद गर्नु, तिमी येशूका भक्त भएकोले तिमी तिम्रो आफ्नै होइनौ। तिमीलाई ठूलो मोल चुकाएर येशूले किन्नुभएको छ। के तिमीले येशूको दावीलाई सर्वोच्च ठानेर उहाँलाई सम्मान गरिरहन सक्छौ वा उहाँको इज्जत थामि राख्न सक्छौ? के मेरो शरिर र आत्मा, सोचबिचार, लक्ष्यहरू शुद्ध र पवित्रतासाथ सुरक्षित राख्न सक्छौ? प्रत्येक नारी जो

विवाहिक सम्बन्धमा पस्दछिन् माथिका ती प्रश्नहरू अत्यन्तै बोझिलो र महत्त्वपूर्ण छन्।

यदि परमेश्वरको भय मान्ने आमाबाबुको घरमा हुर्केका छो भने तिनीहरूको सरसल्लाह खोज्नुपर्दछ। तिम्मा आशाहरू, योजनाहरू तिनीहरूसँग दिल्न खोलाएर सुनाउनु पर्छ, तिनीहरूको जीवनको अनुभवबाट तिनीहरूले सिकेका पाठहरूबाट तिमीले सिक्न खोज्नुपर्दछ। यसो गरेमा तिम्मा हृदयका अनेकौं पीडाहरूबाट तिमी जोगिनेछौ। अझ समुच्चमा भन्ने हो भने तिमीले येशूलाई नै आफ्नो सल्लाहकार बनाउनु। उहाँको वचन प्रार्थनापूर्वक अध्ययन गर्ने बानी बसाल्नुपर्दछ।

यस्तो अगुवाइमा लागेर युवतीले त्यस सहयात्रीसँग रहन जीवन बिताउन स्वीकार गरोस् जसको स्वभाव शुद्ध, खेलाची नगर्ने, इमान्दार, पुरुषमा हुनुपर्ने असल गुणहरू भएको, लगनशील, असल र उचित काममा उत्साह दिने, इमान्दारी र पारदर्शी, नारी सम्मान गर्ने र परमेश्वरलाई प्रेम गर्ने र उहाँको भय मान्ने होस्।

हामी मानिस हौं र मानवीय प्रेम पाउन हामी लालायीत हुन्छौं। तर कुनै पनि मानवीय प्रेम बलियो हुँदैन वा पर्याप्त शुद्ध हुँदैन वा प्रसस्त बहुमूल्यको हुँदैन जुन स्त्रीष्टको प्रेमले आपूर्ति गर्दछ। कुनै पनि स्त्री वा श्रीमतीले उनको मुक्तिदातासँगमात्र जानबुद्धि र बल पाउँछन्। जीवनमा गर्नुपर्ने स्याहारहरू, बोक्नुपर्ने जिम्मेवारीहरू र दुःखकष्टलाई सामना गर्न केवल येशूको अनुग्रहमात्र पाउँछ। उनको बल र अगुवा उहाँलाई नै बनाउनुपर्दछ। यस संसारका मित्रलाई आफूलाई सुम्पिनुभन्दा पहिले उनले आफूलाई येशूलाई सुम्पिनुपर्छ। यससँग बाँझिने कोही पनि व्यक्ति सँग उनले सम्बन्ध राख्नु हुँदैन।

स्त्रीष्टमामात्रै वैवाहिक गठबन्धन सुरक्षित हुन्छ। मानवीय प्रेम परमेश्वरको प्रेमसँग घनिष्ठ सम्बन्ध राखेर चल्नुपर्दछ। केवल जहाँ येशूले राज गर्नुहुन्छ त्यहाँमात्रै सकल, गहिरो, सत्य र निश्चार्थ प्रेम र स्नेह पाउँदछ।

घाम कि छायाँहरू?

अविश्वासीहरूसँग पुउटै जुवामा ननारिओ। किनकि धर्म र अधर्मको के साझेदारी हुन्छ? अथवा अँध्यारोसँग उज्यालोको के सहभागिता? ख्रीष्टको बेलिआलसँग के सरोकार? वा विश्वास गर्नेको विश्वास नगर्नेसित के समानता? मूर्तिहरूसँग परमेश्वरको मन्दिरको के सम्झौता? किनभने हामी जीवित परमेश्वरका मन्दिर हौं, जसरी परमेश्वरले भन्नुभएको छ, “म तिनीहरूमा वास गर्नेछु, र तिनीहरूका बीचमा हिँड्दुल गर्नेछु, र म तिनीहरूका परमेश्वर हुनेछु, अनि तिनीहरू मेरा प्रजा हुनेछन्” ।

१ कोरिन्थी ६:१४-१६

परमेश्वरका जनहरूको सामु खडा भएको धेरै महान् खतराहरूमा एउटा खतरा छ, त्यो ईश्वरविहिन मानिसहरूसँग मिलन; विशेष गरेर परमप्रभु परमेश्वरलाई विश्वास नगर्नेहरूसँग वैवाहिक जीवनमा फस्नु।

त्यस मामिलाले गर्दा सयौं मानिसहरू ख्रीष्टलाई त्याग्न पुगेका छन्। येशूलाई विश्वास नगर्ने र मूर्तिपूजा गर्नेहरूसँग वैवाहिक गठबन्धनमा अनगिन्ति पुरुष र स्त्रीहरू स्वर्गले दिने आनन्दलाई गुमाइरहेका छन्। जब दुई समूहमा एकता हुन्छ तब त्यहाँ सुखी, आनन्द र सम्मुनत हुन्छ। तर भौतिक जीवनमामात्र लिप्ट हुने दिमागसँग ख्रीष्टको दिमाग भएको व्यक्ति कसरी तालमेल गरेर चलन सक्छ र? ती दुईको बीचमा निरन्तररूपमा कुनै न कुनैको स्वाद फरक हुन्छ, प्रवृत्ति र लक्ष्यसँग टक्कर भइरहेको हुन्छ। यदि

विश्वासीले आफ्नो नीतिमा अडिग भएर बसेन भने र अट्टेरी श्रीमान वा श्रीमतीलाई प्रभुमा ल्याउन सकेन भने उसले आफ्नो आस्थालाई बेच्दछ र निराश हुन जान्छ। स्वर्गसँग सम्पर्क नभएको व्यक्तिसँग जीवन साथी बनाउँदा त्यस व्यक्तिको जीवन कहालीलाग्दो हुन जान्छ।

जब बप्तिस्माको समयमा परमेश्वरको वचनमा सत्यवादी भएर बस्छु भनेर किरिया खान्छ तर येशूलाई विश्वास नगर्ने, समान सत्य शिक्षादीक्षालाई नमान्ने र मूर्तिपूजागर्नेसँग विवाह गर्छन् तब त्यसले सरासर परमेश्वरको इच्छालाई कुल्चिरहेको हुन्छ। त्यस व्यक्तिले स्वर्गको निगाहा गुमाउँछ र तितो जीवनको अनुभव गर्नुपर्ने हुन्छ। त्यसले गर्दा पश्चाताप गर्न पनि हृदयलाई कठोर पारिरहेको हुन्छ। येशूभावनामा लाग्न नचाहने श्रीमान वा श्रीमती नैतिकता चरित्रमा श्रेष्ठ होला तर परमेश्वरका दावीहरूलाई वेवास्ता नगर्दा र महान् मुक्तिको निमित्त आह्वानलाई विवेकमा दवाइ राख्ने नै पर्याप्त कारण मान्नुपर्दछ कि तिनीहरूको बीचमा अनमेल बिवाह हुनुहुँदैन।

प्रख्यात बुद्धिमानी, धनी र शक्तिशाली राजा सोलोमनको बारेमा बाइबलमा यसरी व्यक्त गरिएको छ: “सोलोमन वृद्ध हुँदा तिनका पत्नीहरूले तिनको मन अरु देवताहरूतर्फ फर्काइदिए, र तिनका आफ्ना पिता दाऊदजिँ सम्पूर्ण रूपले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरका भक्त भएनन्।” १ राजाहरू ११:४। परमेश्वरबाट भ्रष्ट हुने सोलोमन राजाको दुःखलाग्दो कथालाई सम्झेर कोही पनि त्यही बाटोमा नलागोस्।

विवाहको लागि निर्णय गर्ने भन्दा यदि पुरुष र स्त्री दिनको दुई पल्ट प्रार्थना गर्छन् भने, जब विवाहको निमित्त कदम चाल्दछन् तब तिनीहरू दिनको चार पल्ट प्रार्थना गर्नुपर्दछ। विवाह त्यो निर्णय हो जसले यस संसारमा र आउने संसारमा तपाईंको जीवनलाई प्रभाव पार्दछ। तपाईंको घरमा परमेश्वरका ज्योतिहरू चम्किरहेको छ भनेमात्र विवाहको उचित मामिला अधि बढाउनुहोस्। तर परमेश्वरको शत्रुसँग एक हुन वा सम्झौता गर्न कहिल्यै नखोज्नु।

उपयुक्त सक्रिय साझेदारी जीवन

किनकि पति पत्नीको शिर हो, जसरी स्त्रीष्ट मण्डलीको शिर हुनुहुन्छ, जुन मण्डली उहाँको शरीर हो, र उहाँ स्वयम त्यसको मुक्तिदाता हुनुहुन्छ।
एफिसी ५:२३

पतीलाई पत्नीको शिर भनेर प्रभुले नै ठम्याउनुभएको थियो। पती पत्नीको शिर भएकोले उनला सुरक्षा दिने र उनको सर्वोत्तमको चाहना गर्ने जिम्मेवारी पतीलाई नै सुम्पिएको हुन्छ। पतीले आफूलाई परिवारमा बाँधिएको व्यक्ति भएर देखाउनुपर्दछ। परिवारमा भएका आफ्नी पत्नी, छोराछोरीहरूलाई

माया, हेरचाह र सुरक्षाको डोरीले कसिराख्नुपर्दछ, जसरी येशू स्त्रीष्ट चर्चको शिर र वर्तमान रहस्यमय शरीर वा विश्वासीहरूको मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। प्रत्येक पती जसले परमेश्वरलाई प्रेम गर्छु भनेर दावी गर्छ उसले परिवारमा आफूले परमेश्वरको पद वा जिम्मेवारी लिनुभनेको के हो सो अध्ययन गर्नुपर्दछ। स्त्रीष्टले बढो बुद्धि पुऱ्याएर आफ्नो प्रभुत्व कायम गर्नुहुन्छ वा आफ्नो अधिकार प्रयोग गर्नुहुन्छ। उहाँ दयालु, मायालु, सदाशयी, कृपालु, भद्र, नम्र, क्षमाशील र सहनशील हुनुहुन्थ्यो। त्यही गुणहरूले भावित भएर पतीले आफ्नो परिवारमाथि अधिकार जमाइयोस्। पतीले यदि परिवारबाट श्रद्धा, सम्मान र आज्ञा पालन खोज्छ भने ऊ आफै पनि चर्चको शिर येशूको अनुसरण गर्नुपर्दछ।

छोराछोरीहरूलाई तालिम दिने ठूलो जिम्मेवारी र भार तिनीहरूको आमाको भएको पतीले बुझ्नु जरुरी छ। यसले गर्दा पतीले आफ्नी पत्नीलाई अत्यन्तै कोमल, सहनशील र माया गरेर व्यवहार गर्नुपर्दछ। उनको भारलाई हलुको पार्ने क्रियाकलापमा आफूपनि संलग्न हुनु जरुरी

छ। परिवारलाई हेरचाह गर्ने जिम्मेवारीको भार आफूमा पनि भएको प्रत्याभूति पतीले पत्नीलाई दिन सक्षम हुनुपर्दछ।

न त पतीले न त पत्नीले एक आर्कामाथि जबरजस्ती दमन नीति अपनाएर नियन्त्रण गर्न खोज्नु हुँदैन। एक आपसमा भएको स्वतन्त्रता वा चाहनालाई एक आपसले दमन गर्न प्रयास नगरोस्। यदि एक आपसमा दमन नीति अपनाएर घर चलाउन खोज्यो भने त्यस परिवारमा प्रेम र स्नेहको अभाव हुन जान्छ। त्यसकारण, एक आपस दयालु, धैर्यता, सहनशीलता, सदाशयीता, अर्को अधिकार र भावनालाई सम्मान गर्ने, भद्र र शिष्ट हुने कलालाई ध्यान दिनु दुवै पती र पत्नीले आवश्यक ठान्नुपर्दछ। अनि परमेश्वरको अनुग्रहले एक आपसलाई खुशी बनाउन सक्छ। विवाहमा बाँधेको एक आपसको हित गर्ने बाचा परमेश्वरको सहयोगले शुद्धरूपमा कार्यान्वयन गर्न सकिन्छ।

दुई जीवहरूको एक हुने वैवाहिक जीवन, स्त्रीष्ट र उहाँको चर्चको एकताको प्रतिक हो। जुन भावनाले भावित भएर स्त्रीष्टले उहाँको चर्चलाई व्यवहार गर्नुहुन्छ त्यही भावनाले भावित भएर पती र पत्नीले पारस्परिक व्यवहार गर्नुपर्दछ। यदि तिनीहरूले परमेश्वरलाई सच्चा र परिवक्व हृदयले सर्वोपरिरूमा प्रेम गर्छन् भने तिनीहरू एक आपसमा परमेश्वरमा प्रेम गर्न सक्ने हुनुपर्दछ। जब पारस्परिकरूपमा आफ्नो भाऊ नखोज्ने, आफ्नै जिद्दी नखोज्ने, त्याग गर्न सक्ने र अर्कोको हितको निमित्त आफ्नो हित तल राख्न खोज्ने पती र पत्नी भयो भने एक आपस र सम्पूर्ण परिवार आशिषको थलो हुन सक्छ।

खुशियाली, आनन्द, सुखमय र रमाइलो भएको घर परमेश्वरको चाहना हो। यस खालको घरले स्वर्गको खास घरको प्रतिक हुन जान्छ। घरजम गरिएको वैवाहिक जीवनमा एक आपसमा जिम्मेवारी बहन गरिरहेको, स्त्रीष्टको चासो वा चाहनासँग तिनीहरूका चाहनाहरू जोडिरहने, परमेश्वरमा नै भर परेर उहाँको आश्वासनमा ढुक्क भएर चल्दा पती र पत्नी खुशी हुन सक्दछ। यो वातावरणलाई परमेश्वरका स्वर्गदूतहरूले सराहना गर्दछन्। वैवाहिक जीवनले त्यसको उपादेयीतालाई घटाउँदैन बरु बल पुऱ्याउँछ।

महाराजा र महारानीहरू

बुद्धिले घर बनाइन्छ, र सूझबूझ वा एक आपसको
समझदारीले त्यो स्थापित हुन्छ।
हितोपदेश १४:३

इसाएलीहरूको प्रत्येक परिवारमा खनजोत गर्न पर्याप्तमात्रामा खेतबारी होस् भन्ने परमेश्वरको योजना थियो। प्रत्येक परिवार उपयोगीमूलक होस्, लगनशील र परिश्रमी होस् र कसैसँग नमाग्ने वा सापत लिएर चलाउने प्रवृत्तिमा नलागेर आत्मनिर्भर होस् भन्ने परमेश्वरको भित्री चाहना छ। मानिसहरूले जतिसुकै प्रगति गरेतापनि आत्मनिर्भर हुने परमेश्वरको योजना यथावत नै छ।

यस पृथ्वी अथाह दौलत वा स्रोतहरूले आशिषमय भएको छ। यदि कोही सुरो भएर, लगनशील भएर, चाहना गरेर परिश्रम गर्‍यो भने प्राकृतिक सम्पदामा लुकिरहेका दौलतहरू भेटाउन सक्दछन्। जुन बाबु र आमाको आफ्नै सुविधा सम्पन्न घर छ र खनजोत गर्ने जमिन छ तिनीहरू महाराजा र महारानीहरू हुन्।

धेरै महंगो बिशाल भवन, अनेकौँ सरसामानले भरिएको वा फर्निश गरिएको, सुखबिलास र आकर्षित घर भयो भन्दैमा त्यो घरपरिवार उपयोगीमूलक, खुशियाली र आनन्दमय हुन्छ भन्ने छैन। मानिसको निम्ति सबभन्दा महान् काम सम्पन्न गर्न येशू यस संसारमा आउनुभएको थियो। उहाँ परमेश्वरको राजदूत हुनुभएर कस्तो खालको जीवन बिताउनुपर्छ र उत्तम नतिजाहरूले सुरक्षित भएर कसरी बाँच्ने भनेर हामीलाई देखाउनुभएको थियो। आफ्नो पुत्रको निम्ति परमेश्वर पिताले कस्तो घरको वातावरण जुटाउनुभएको थियो त? गालिलका पहाडहरूमा एकान्त घर; हातहरूलाई उपयोग गरेर मेहनत

गरि इमान्दारीपूर्वक आयआर्जन गरेको घर; सरल जीवन; दिनदिने आउने कठिनाइ र समस्याहरूसँग सामना गरेको घर; आफ्नो भाऊ नखोज्ने, अरूको हितको निम्ति आफू तल बस्न चाहने, स्वार्थत्यागी, आर्थिक मामिलामा मितव्ययिता अपनाउने, धैर्यताले बास गरेको र अरूको सेवाको निम्ति खुशीसाथ तत्पर भएको, आमाको काखमा घन्टाँसम्म बाइबलको मुठ्ठा खोलेर अध्ययन गर्ने वातावरण, हरियो उपत्यकामा बिहानी र बेलुकाको झिसमिस उज्यालोले शान्ति छाएको रमाइलो प्राकृतिक वातावरण; प्रकृतिका अनेकौँ सम्पदाले सजिएको स्थान; र परमेश्वरसँग हृदयदेखि नै कुराकानी गरिराख्ने घरको वातावरणले येशूको बालककाल बिताउने अवसरहरू उहाँले जुटाउनुभए थियो।

प्रभु येशूलाई विश्वास गर्‍यो भन्दैमा घरबाट त्याग्ने नभइकन तपाईंको घरलाई रमाइलो घर बनाउने तपाईंको प्रथम लक्ष्य होस्। आवश्यक प्रावधानहरू जुटाउनुहोस् ताकि घर परिवारमा हलुको वातावरण बनोस् साथै स्वस्थ र सुविधासम्पन्न भएको घर बनाउनमा प्रयत्नीशील हुनुहोस्।

तपाईंको घरमा भएको सरसामानहरू जस्तै मेच, टेबुल, दराज आदि सरल होस् र सजिलैसँग हलचल गर्न र सफा गरिराख्न सक्ने होस्। अनि तिनीहरू धेरै महंगो नहोस् ताकि टुटेफुटेपनि सजिलैसँग अर्को राख्न सकिन्छ। तपाईंको घर नियास्रो खालको हुनु आवश्यक छैन। घरलाई तपाईंको स्वाद अनुसार सरल र सुन्दर बनाएर आकर्षित र जो पनि आउँआउँ गर्ने खालको हुनुपर्दछ। तर प्रेम र संतुष्टपना घरको वातावरण छ भने त्यो घर स्वागतयोग्य हुन्छ।

घरलाई शोभा दिने बहुमूल्य मुकुटहरू

तिमी पत्नी तिम्रो घरभित्र फलवन्त ढारखको लताजस्तै
 अनि तिम्रा छोरा-छोरीहरू तिम्रो ढेबिलको वरिपरि
 जैतूनका मुनाहरूजस्तै हुनेछन्।
 भजनसंग्रह १२८:३

बालबालिका र जवान युवायुवतीहरू परमेश्वरका विशेष दौलत हुन्। जब घरमा केवल पती र पतनीमात्र हुन्छन् तर छोराछोरीहरू छैन तिनीहरूले एक आपसमा विशेष ध्यान दिनु जरुरी छ। छोराछोरीहरू बिना धैर्यता, सहनशीलता, सत्य प्रेम र स्नेहलाई क्रियाशील बनाइरने वातावरण बनिन्दैन। त्यस परिस्थितिमा पती र पत्नी स्वार्थ नहुन, एक आपसमा नदवाउनुमा सजग हुनुपर्छ। तपाईंहरू आफैमात्र केन्द्रविन्दुभएर बस्नुभयो भने अरुहरूलाई दिने माया स्नेह नभएर आफूहरूमात्र पाउनुपर्ने भन्ने मनस्थितिमा तपाईंहरू रहन सक्नुहुन्छ।

जब बालबालिकाहरूलाई स्याहार र स्नेह देखाँउछन् तब हाम्रा रुखो स्वभावहरू हट्दछन्, हामी कोमल, दयालु, मायालु र सहानुभूति लिनेदिने सक्ने हुन्छौं। यसले बालबालिकाहरूकोमात्रै होइन हाम्रो चरित्रमा पनि आदर्श गुणहरू विकसित गर्न प्रभाव पार्न सक्दछ।

जब हनोकले आफ्नो पहिलो छोरो पायो तब उनको अनुभव उच्च र आदर्श स्तरमा पुगेको थियो। परमेश्वरको छोरा हुनुभनेको के हो भन्ने आफ्नै जिम्मेवारी र गर्नुपर्ने कामकर्तव्यहरूको महसुस उनले गरेका थिए। सरल विश्वासद्वारा आफ्नो सुरक्षा बालकले बाबुको प्यारबाट खोजेको उनले देख्दा उनको छोराप्रति गहिरो र कोमल देखाउनुपर्ने अनुभव उनले गरेका थिए। त्यसबाट मानिसहरूलाई दिने आफ्नै

पुत्रको उपहारमा परमेश्वरको अचम्मको प्रेम गाभिएको उनले सिके। जसरी पृथ्वीका बाबुसँग छोराछोरीहरू भरपर्दछ त्यसरी नै परमेश्वरका छोराछोरीहरूले स्वर्गको परमेश्वर पितासँग भर पर्नु पर्छ भन्ने बहुमूल्य हनोकले आफ्नै अनुभवबाट थाहा पाउन पाएका थिए।

बालबालिकाहरूप्रति मेरो गहिरो स्नेह र चासो छ। मैले धेरै बालबालिकाहरूको स्याहार गरें। बालबालिकाहरूसँग घुलमिल गरेर तिनीहरूको सरल व्यवहारले मैले धेरै आशिषमय पाठहरू सिक्न सकेको थिएँ।

बालबालिकाहरूलाई देखाउनुपर्ने सहानुभुती, माया, सहनशीलताको गुणहरू हुनु कुनै पनि घरको निम्ति आशिष बन्न पुग्न सक्दछ। हँसिलो र मनलाई हलुका गर्ने खालको स्वभावको निर्माण गर्न बालबालिकाहरूसँगको व्यवहारले सिक्दछ। आफूसँग भएको रुखो व्यवहारलाई तिनीहरूलाई दिनुपर्ने कोमलताले गर्दा सुधार्न सकिन्छ। घरमा बालक हुँदा त्यो घरको वातावरण नै मिठास र शुद्ध बनाउँदछ। परमेश्वरप्रतिको श्रद्धा र भयमा बालकलाई हुर्काउनु आशिषमय हो।

याद गर्नुहोस्, तपाईंका छोराछोरीहरू परमेश्वरको परिवारका भर्खरका सदस्यहरू हुन्। तपाईंहरूको स्याहारमा तपाईंहरूलाई परमेश्वरले सुम्पनु भएको छ। स्वर्गको निम्ति शिक्षित बनाउनुहोस् र तालिम दिनुहोस्।

येशू ख्रीष्टलाई विश्वास गर्ने साना बालबालिकाका हृदयहरू उहाँको सामु बहुमूल्य हुन्छ। जसरी उहाँको सिंहासनको वरिपरि स्वर्गदूतहरूले उहाँलाई रमाउन दिन्छन् त्यसरी नै उहाँलाई माया गर्ने बालबालिकाहरूले उहाँलाई रमाइदिन्छन्।

कस्तो खालको पैतृक सम्पत्ति पाउने?

मानोहले भने, “जब तपाईंको वचन पूरा हुनेछ, तब त्यो केटाको जीवन र कामको नियम कस्तो हुनेछ?”

न्यायकर्ताहरू १३:१२

जुन वचनहरू मनोहकी श्रीमतीलाई सुनाइएका थिए त्यसमा सत्य छ। त्यो सत्य आज पनि प्रत्येक आमाले अध्ययन गरेर आत्मसात् गरे उनको निम्ति भलो हुनेछ। आमाको खराब, रुखो, रिसाहा, झोँकि वा असल, मिजासीलो, मायालु व्यवहारले बच्चालाई प्रभाव पार्दछ। उनी आफैँ उचित नीतिहरूमा हिँड्न सक्ने हुनुपर्दछ। यदि उनको बच्चाको हित खोज्छन् भने उनी आत्मसंयमी हुनुपर्छ र स्वार्थत्याग वा आफ्नो भाऊ नखोज्ने हुनुपर्दछ।

यदि उनको बालक जन्मिनुभन्दा पहिले उनी स्थिर छैन, स्वार्थी, झोँकि, रिसाहा, कचकच, उनको मिजासले उनी अरुहरूलाई दवाउने खालको छ भने, उनले जन्माएको बच्चा पनि उनको गलत स्वभाव वा प्रवृत्तिले सजिएको हुन्छ। यदि ठिक बाटो वा नीतिमा उनी नडमगाइकन चलिन्, उनी दयालु, कोमल, सहनशील, धिरज, निस्वार्थी, मायालु छन् भने बालकलाई पनि ती प्रवृत्ति वा स्वभावहरू सारिरहेका हुन्छन्।

छोराछोरीहरू उचित बाटोमा हुर्काउन केवल आमाहरूकोमात्र होइन बाबुहरूको पनि त्यतिकै जिम्मेवारी छ। दुवै बाबु र आमाले तिनीहरूको आआफ्नै प्रवृत्ति वा मिजास छोराछोरीहरूलाई सारिरहेको हुन्छ। तिनीहरूको मानसिक, शारीरिक, खानपान गर्ने शैली बालबालिकाहरूले अनुसरण गर्नुपर्ने उदाहरणको रूपमा दिमागमा घुसाइरहेको हुन्छ। त्यसकारण, प्रत्येक बाबु र आमाले यो सोध्नु आवश्यक छ, “हाम्रो काखमा जन्मिएको बालकलाई कसरी हुर्काउने?” गर्भवती महिलाले

बालक जन्माउनुभन्दा अघिको आफ्नो बानी व्यवहार, खानपान आदिले पेटमा रहेको बच्चालाई कस्तो असर पार्दछ भन्ने कुरालाई कतिले वास्ता गर्दैन। तर जुन यहूदी बुबा र आमालाई यस बारे स्वर्गले निर्देशन दिएको थियो त्यसले गर्दा सृष्टिकर्ता परमेश्वरले गर्भवती आमा र पेटको बच्चाप्रति कसरी चासो लिनुहुन्छ भनेर स्पष्ट पारिएको छ।

आफ्ना छोराछोरीहरूका पहिलो शिक्षक हुन योग्य बन्न चाहन्छ तिनीहरू जन्मनुभन्दा सकारात्मक स्वभावहरूको निर्माण गर्नेपछि। आमामा आत्मनियन्त्रण वा रिस र खानपिनमा नियन्त्रण गर्नुपछि। आफ्नो भाऊ नखोज्ने, स्वार्थ त्यागी हुनुपर्दछ। आफ्नो पेटमा रहेको बच्चालाई ख्याल गरेर त्यसलाई स्वस्थ राख्न कतिपय कुराहरूलाई त्याग्नु जरुरी छ। प्रत्येक आमाले यो थाहा पाउनु जरुरी छ कि आफ्नो चरित्रको बलियो, असल वा कमजोर, खराब प्रवृत्तिहरू बालबालिकाहरूमा सार्दछ। धेरै आमाबाबुलाई भन्दा मानिसहरूका शत्रु सैतानलाई यस मामिलामा ठूलो जानकारी छ। यदि आमाले प्रतिकार गर्न सकेन भने उसले उनलाई धेरै मोह र प्रलोभनमा फसाउन सक्छन् जसले गर्दा उसले आमाको हातबाट बालकलाई आफ्नो काबुमा राख्न सक्ने हुन्छ। आमाको केवल एउटै आशा छ, त्यो हो परमेश्वरमा। अनुग्रह, बुद्धिज्ञान र बलको निम्ति उनी उहाँतिर भाग्नु सकिन्छन्। परमेश्वरबाट पाउने सहायता बेकारको हुँदैन। उनका भएका असल गुणहरू उनका सन्तानलाई सार्न परमेश्वरले सहायता गर्न सक्नुहुन्छ जसले गर्दा तिनीहरूको सांसारिक जीवनमा सफलता पाओस् र अनन्त जीवनको निम्ति उम्मेदवार बन्न सक्न्।

बालबालिका र युवायुवतीहरूको निम्ति अनुसरणीय उदाहरण

बालक बुद्धिले भरिपूर्ण भएर बढ्दै र बलियो हुँदै जानुभयो, र
परमेश्वरको अनुग्रह उहाँमाथि थियो।

लूका १:४०

येशू हाम्रो अनुसरणीय उदाहरण हुनुहुन्छ। उहाँको घरेलु जीवनमा नै त्यसबेलाका बालबालिका र युवायुवतीहरूलाई उहाँ नमुना बन्नुभएको थियो। उहाँको प्रथम मानवीय शिक्षिका उहाँकी आमा थिइन्। उनका ओठहरूद्वारा र अगमवक्ताका मुठ्ठाहरूद्वारा उहाँले स्वर्गका थोकहरूको बारेमा सिक्नुभएको थियो। उहाँमा भएको बाइबलको तिक्षण ज्ञानले यो देखाएको थियो कि उहाँका प्रारम्भिक वर्षहरूमा परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्न समय बिताउनुभएको थियो। बालककालको सुरुमै यस संसारमा आफू रहनुको लक्ष्य थाहा थियो। उहाँ बाँच्नुभयो त अरूहरूलाई आशिष दिन।

उहाँको धर्मपिता यूसुफ पेसामा सिकर्मी थिए। येशूले पनि सानैदेखि सिकर्मीको पसलमा आफ्नो बुबालाई सघाउनुभएको थियो। सानैदेखि उहाँ मिहनेती, परिश्रमी, लगनशील, उद्योगी र आज्ञाकारी हुनुहुन्थ्यो। आफ्नो घरको परिवारमा उहाँ घामको किरण जस्तै उज्यालो हुनुहुन्थ्यो। आफ्नो काम विश्वसनीयता र हँसिलो भनेर गर्नुहुन्थ्यो। निम्नवर्गमा रहेर उहाँले आफ्ना कामकर्तव्यहरू शिरोपर गरे पालन गर्नुहुन्थ्यो।

येशू स्त्रीष्टको जीवन नम्र, विनयीशील थियो। सांसारिक मोहबाट उहाँ स्वतन्त्र हुनुहुन्थ्यो। उहाँले आफ्नो फुर्ति कहिल्यै पनि देखाउनुभएन। उहाँ प्रायजसो खुला हावामा रहनुहुन्थ्यो। विभिन्न

चराचुरुङ्गीहरू, प्राकृतिक सुन्दर फूलहरू जसले जमिनहरूलाई गौरब बनाउने सुन्दरताले ढाकेका हुन्थे, शानदार रूखहरू, अग्लो पहाडहरू, टुक्राटुक्रा चट्टानहरू र हरिया पहाडहरू आदि सबैले उहाँलाई विशेष आकर्षण दिन्थ्यो। सबै मानवीय आँखाहरूबाट पर रहेर एकान्त ठाउँमा उहाँले आफ्नो स्वर्गको पितासँग सम्बाद गर्नुहुन्थ्यो। परमेश्वरको ध्यान र उहाँसँगको निरन्तर सम्पर्कले गर्दा येशूको नैतिक शक्तिहरू बलियो भएका थिए।

येशूको जीवनको अनुसरणीय उदाहरणबाट सिकेर बाबुआमाले उहाँसँग मिलेर आफ्ना छोराछोरीहरूलाई उहाँको मिठासपनालाई पिलाउन दिनु तिनीहरूको बहुमूल्य अवसर हो। मुक्तिदाताको प्रारम्भिक वर्षहरू उपयोगीमूलक थियो। उहाँले घरमा आफ्नी आमालाई सघाउनुहुन्थ्यो। घरमा आइपर्ने कुनै पनि काम गर्न उहाँ तयार हुनुहुन्थ्यो। आफ्नो बाबुको सिकर्मी पसलमा होस् व सार्वजनिक सेवाकायमा होस् उहाँले आफ्नो जीवन अर्थपूर्ण र सबैको हितको निम्ति बिताउनुभएको थियो।

सानैदेखि नम्र तथा साधारण घरमा ख्रीष्टको विश्वसनीयता, लगनशीलता, परिश्रमी र आज्ञाकारी हुने अनुसरणीय उदाहरण प्रत्येक युवा र युवतीले सिके उहाँलाई पवित्र आत्माद्वारा परमेश्वर पिताले दिनुभएको यो वचनलाई दावी गर्न सक्दछ, “मेरो सेवक जसलाई म उचालिराख्दछु, मेरो चुनिएका जन, जसमा म प्रसन्न हुन्छु। तिनमा म मेरो आत्मा राखिदिनेछु।” यशैया ४२:१ ।

सबभन्दा महान् र गौरवशाली काम

तब हाम्रा छोराहरू तिनीहरूका युवावस्थामा मौलाउँदा
स्वहरूजस्तै हुनेछन्, र हाम्रा छोरीहरू दरवार सिँगार
कुँदिएका स्तम्भहरू जस्ता हुनेछन्।

भजनसंग्रह १४४:१२

यस पृथ्वीमा कुनै पनि सांसारिक कोमल, स्नेही र मायाको बन्धन भनेको आमा र बालको बीचमा बाँधिने बन्धन हो। आमाको हातमा सुम्पिएको प्रत्येक बालबालिकालाई स्याहार्ने पवित्र जिम्मेवारी परमेश्वरले नै दिनुभएको हो। उहाँले भन्नुहुन्छ, “यो मेरो छोरा, यो मेरो छोरीलाई लेऊ। मेरो निमित्त तालिम देऊ। दरवार वा खान्दानी परिवारमा जन्मेको जस्तै गरेत तिनीहरूको चरित्रलाई चम्काउ जसले गर्दा स्वर्गको दरवारमा तिनीहरू सदाको निमित्त चम्किरहनेछन्।”

बालबालिकाको चरित्र, मिजास र स्वभावलाई मोड्ने, चम्काउने र कचरमचरलाई निकालेर शुद्ध र सभ्यपार्ने गर्ने काम आमाको हो। बालकको चरित्र निर्माण हुनु आवश्यक छ। बालबालिकाको हृदयका पाटीहरूमा ती पाठहरूले कुँधिनुपर्छ कि जुन अनन्त समयसम्म रहिरहन्छ।

मरणशील मानिसहरूलाई सुम्पेको बालबालिकालाई तालिम दिने काम अत्यन्तै महान् र गौरवशाली छ। बालबालिका परमेश्वरको निजि धन हो। जन्मैदेखि काखमा राखिएको र नहुकुञ्जेलसम्म दिने तालिम र गर्ने चरित्र निर्माण उहाँकै लागि गर्नुपर्दछ।

यस संसारमा कुनै पनि थलो भन्दा घर बालबालिकाहरूको निमित्त अत्यन्तै आकर्षित पार्ने हुनुपर्दछ, र आमाको उपस्थिति

अत्यन्तै महान् आकर्षण हुनुपर्दछ। कोमल, मृदुस्वभाव, नरम र भद्र भएर सिकाएको अनुशासन, मायालु वचन र कामहरूद्वारा आमाहरूले छोराछोरीहरूलाई हृदयमा सजाइराख्न सक्छन्।

जब परमेश्वरका आस्थावान भएको आमाले आफ्ना बालबालिकाहरूलाई दुष्टको मुकाविला गर्न शिक्षित बनाउन खोज्छन् तब उनको माथि परमेश्वर हुनुहुन्छ। उहाँको सिंहासनबाट दिव्यज्योति र महिमा आमामाथि पर्दछन्। बालबालिकाहरूलाई हुर्काउने बराबरीमा अरु कुनै काम उनको लागि छैन। चित्रकारले कपडामा कोर्ने सुन्दर चित्र जस्तो वा संगमरमरको पत्थरमा आफूले मनपर्ने मूर्त कुट्ने जस्तो जिम्मा आमालाई दिइएको छैन। कुनै सस्ता वा लेखकले आफ्ना आदर्शमय सोचबिचारहरूलाई शब्दहरूमा उतार्ने जस्तो वा मानिसहरूका भावनाहरूलाई छुने खालका सुन्दर धुन रच्ने सङ्गीतकारको जस्तो जिम्मा आमालाई दिएको छैन। तर परमेश्वरको सहायताले मानिसलाई ईश्वरीय प्रतिरूपमा निर्माण गर्ने पवित्र र चुनौतिपूर्ण काम आमालाई नै सुम्पिएको छ।

आमालाई सुम्पिएको काम गद्दीमा बस्ने राजाको कामभन्दा महान् र महत्त्वपूर्ण छ। आमा घरकी महारानी हुन्। बालबालिकाहरूको चरित्र निर्माण गरेर उच्च र अमर जीवन बिताउन योग्य बनाउने शक्ति आमाको हातमा छ। यो जस्तो महान् लक्ष्य स्वर्गदूतको पनि छैन।

पारिवारिक जीवनलाई संयुक्त पारिराख्न जिम्मेवारी लिएको व्यक्ति

बुबा हो, आफ्ना छोराछोरीलाई रीस नउठाओ, तर तिनीहरूलाई
प्रभुको अनुशासन र शिक्षामा हुर्काओ।
एफिसी ६:४

जसरी आफ्ना छोराछोरीहरूलाई शिक्षादीक्षा दिन, तालिम दिन र अनुशासनमा राख्ने महान् काम आमाको छ त्यसरी नै त्यस काममा सहभागी हुन बाबुको पनि उत्तिकै हात हुन्छ। जब बालबालिकाहरू हुर्कदै गर्छ तब बाबुको प्रभाव आवश्यकता हुन्छ। बुबाले आमासँग मिलेर छोराछोरीहरूलाई अगुवाइ गर्नुपर्दछ, अनुशासनमा राख्नुपर्दछ र आफ्नो बशमा राख्नुपर्दछ।

येशूभावानामाभावित भएको बुबा परिवारमा एकता कायम राख्नेभएकोले उनी परिवारमा बाँधिएको व्यक्ति हो। बुबाकै सक्रियताले आफ्नो परिवारलाई परमेश्वरको सिंहासनको नजिक राख्दछ। छोराछोरीहरूलाई खुकुलो बनाएर जथाभावी तिनीहरूकै भावनामा हुर्कन दिन बाबुको निमित्त कहिल्यै पनि हित हुँदैन। चञ्चले केटाहरूलाई आमाकैमात्र जिम्मामा हुर्कन दिनुहुन्न। बाबु आफू छोराहरूको साथमा छु र तिनीहरूको साथी हो भन्ने तिनीहरूलाई प्रत्याभुति दिनुपर्दछ। छोराहरूलाई खराब साथीहरूसँग अलग राख्न बाबु आफैले प्रयास गर्नुपर्दछ। छोराहरूलाई हुर्काउने जिम्मेवारी बाबुले धेरै बोक्नुपर्दछ। आफ्ना छोराहरूलाई परमेश्वरको नजिक ल्याउन आफ्नो सबै शक्ति, बुद्धिज्ञानलाई प्रयोग गर्नुपर्दछ।

जब बालबालिकाहरू रिसले अपशब्दहरू बोल्छन् तब बाबुआमाहरू

एक छिन शान्त र चुप हुनुपर्दछ। चुप लाग्नु नै सुनौलो अनुशासन हो। बाबुआमा आफूलाई आवेगले बालबालिकाहरूलाई झपारेर, गाली गरेर, पिटेर नियन्त्रण गर्न खोज्दा तिनीहरू आफ्ना व्यवहारबाट दुःखित हुन अवसर पाउँदैनन्। झॉकिएर, रुखो वचन बोलेर, पिटपाट गरेर बालबालिकाहरूलाई नियन्त्रणमा राख्न खोजे सैतान खुशीले नाचदछ। यस मामिलामा पावलको सल्लाह धेरै उपयोगीमूलक छ: “बुबा हो, आफ्ना छोराछोरीहरूलाई रीस नउठाओ, नत्रता तिनीहरू निराश हुनेछन्।” कलस्सी ३:२१। जब बालबालिकाहरू रिसले लर्वरिन्छन् तब बुबाआमा शान्त भएमा तिनीहरू एक छिनपछि आफ्नै ठिक दिमागमा फर्किन्छन्।

दयालु, सदाशय, मायालु र बालबालिकाहरूलाई व्यवस्थित ढंगले हुर्काउन विवेकशील हुनुपर्दछ। आफ्ना बालबालिकाहरूलाई बाबु र आमाले तिनीहरूलाई आफ्नो स्नेहमा बाँधिराख्नुपर्दछ। छोराछोरीहरूको हृदयमा शिष्ट, आदरभावी, कृतज्ञ र प्रेमको बत्तीले बालिराख्नुपर्दछ। त्यसले गर्दा तिनीहरू आफै पनि सत्यवादी र धर्मपरायण हुन हृदयदेखि नै चाहना गर्न पुगेका हुन्छन्। जब आमाले तिनीहरूको दिमागमा असल र उचित नीतिहरू रोप्दछिन् तब तिनीहरूको दिमागमा रोपिएका बहुमूल्य बिऊहरू खराब तत्वहरूले निस्सासिन नदिन बाबुले भरमग्दुर प्रयास गर्नुपर्दछ। आफू अनुशासनमा रहेको बुबाले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई पनि अनुशासनमा राख्न सक्दछ। बाबुको अनुसरण गरेर छोराछोरीहरूले आत्मनियन्त्रण र आफ्नो व्यवहारमा परिपक्व हुन सिक्दछन्।

हेर इसाई बाबु हो, तपाईंका छोराछोरीहरूको उच्चतम हितको निमित्त दया, माया, धैर्यता, सदाशयता देखाउनुहोस्। तिनीहरूको हृदय चम्किलो धार्मिकताको किरण अर्थात् येशूतिर नजर राखिछोड्न तिनीहरूको हृदयहरूलाई तालिम दिनुहोस्। बाबुआमा नैतिकवान, आदर्श चरित्रवान भएर आफ्नै उदाहरणबाट ख्रीष्टको मिजासलाई सिकाउनुहोस्। त्यसो गरे तिनीहरूको जीवन असल र अर्थमूलक भइरहन अवसर मिल्दछ।

परिवारलाई सुशासनद्वारा सम्हाल्नु

छोरा-छोरी हो, प्रभुमा आफ्ना आमा-बुबाको आज्ञापालन
गर, किनकि यो उचित हो।
एफिसी ६:१

परमेश्वरको चाहना नै स्वर्ग र जगतको विधि हो। जबसम्म परमेश्वरको परिवारको जीवनमा विधिको शासन लागुहुन्छ तब सबै जना पवित्र र खुशी भइरहन्छन्। स्वर्गमा जब परमेश्वरको विधि वा दश आज्ञालाई अवज्ञा गरेका थिए तब त्यहाँ डाहा, रीस, कचकच, आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति उब्जेको थियो। त्यसको फलस्वरूप एकतिहाइ स्वर्गदूतहरू पतन भएका थिए। यस पृथ्वीका रहेको घरपरिवारमा पनि परमेश्वरको विधि वा दश आज्ञालाई सम्मान गरेर चल्छ भने त्यो परिवार निश्चयनै खुशी र सुखी परिवार हुन्छ।

आज्ञा पालन गर्ने पाठ बालकले सिक्नुपर्ने धेरै पाठहरूमा पहिलो पाठ हो। छोराछोरीहरू हुँदा आफ्नै तर्कमा लाग्नुभन्दा पहिले तिनीहरूलाई आज्ञा पालन गर्ने नीति सिकाउनुपर्दछ। आमा घरकी महारानी हुन् र उनका छोराछोरीहरू उनका जनता हुन्। उनले बढो बुद्धि पुऱ्याएर घर सम्हाल्नुपर्दछ र आफू आमा भएकोले आमात्वको गरिमा अनुसार आफ्नो भुमिका निभाइरहनुपर्दछ। घरमा आमाको प्रभाव सर्वोच्च हुन्छ।

आफ्नै ढिपीमा चलने बानीलाई कहिल्यै पनि नहप्काइ र नसम्झाइ छोड्नुहुन्न। बालबालिकाहरूको भविष्य नै तिनीहरूलाई पाएको दरो अनुशासन, प्यार, दयामाया र सदाशयतामा निर्धारण हुन्छ। बच्चाहरूलाई आफ्नै ढिपी, चालचलन र मनस्थितिमा चलन दिँदा कस्तो खराब हुन्छ भन्ने कुरा चित्रण गर्न पनि असम्भव छ।

जब घरपरिवार शुशासनमा चल्दछ तब त्यस परिवार दिगो र परिपक्व हुन्छ, तर त्यसको विपरित चल्दा बालबालिकाको भविष्य विग्रिने निश्चि छ।

प्रत्येक परिवारले सिक्नुपर्ने अनुशासनमा बाबुआमा आफै पनि नैतिकतामा लचिलो हुनुहुँदैन। आफ्नो वचनमा दरो हुनुपर्दछ। रीसले, दमननीति अपनाउँदै हैकिमवाद प्रवृत्तिले घर चलाउनु हुँदैन बरू आफै पनि आत्मसंयम देखाएर परिवारलाई कजाउनु पर्दछ। बाबुआले छोराछोरीहरूलाई के भन्न चाहेको छ सो शान्त स्वभाव भएर सम्झाउनुपर्दछ, सदाशयता देखाउनुपर्दछ र आफूले के चाहेको छ त्यो दरो पाराले बोल्नुपर्दछ।

तर्कयुक्त, न्यायोचित र उचित हुनु बाबुआमाका आवश्यक गुणहरू हुन्। दया र सराहना व्यक्त गर्नुपर्दछ, तर बालबालिकाहरूलाई मूर्खतापूर्वक फुलाएर होइन। बुद्धि पुऱ्याएर ठिक बाटोमा अगुवाइ गर्नुपर्दछ। गाली गरेर, गलत बानीलाई औँल्याउँदै चित दुखाएर, हप्काएर, पिटपाट वा हिर्काएर छोराछोरीहरूलाई सिकाउनु खोज्नु हुन्न। बालबालिकाहरूलाई सम्झाएर, बुझाएर, कुराकानी गरेर र प्यार गरेर सिकाउन खोज्नुपर्दछ। प्रेमको रेशमी धागोले सानाहरूको हृदयलाई बाँध्न खोज्नुपर्दछ।

आफू बाबुआमा भएको हैशियतले परिवारलाई सम्हाल्न अधिकार छ भनेर प्रभाव दाल्नु आवश्यक छ। आफ्नो आधिकारिकतालाई दया देखाएर र वचनमा दरिलो भएर देखाएर चलन सक्यो भने परिवार पक्का शुशासनमा चल्दछ। यदि हाम्रो नजर परमेश्वरको महिमा वा इज्जत थाम्नेमा रारग्नसो तिनीहरूलाई सिकाउन सक्यो भने सैतानको खराब तत्वहरूसँग तिनीहरूले खेलबाड गर्दैन।

प्रेम र स्नेहका रेशमी डोरीले आकआपसलाई बाँडिराख्नु

जसरी परमेश्वरले स्वीष्टमा तिमीहरूलाई क्षमा गर्नुभयो,
त्यसरी नै पुढाले अर्कालाई क्षमा गरेर तिमीहरू
एक-अर्काप्रति कोमल मनका र दयालु होओ।
एफिसी ४:३२

“भातृ-प्रेमसँग एकअर्कालाई प्रेम गर। आफूलाई भन्दा बढी अरूलाई आदर गर” (रोमी १२:१०) भन्ने पावलको आदेशको सुई सबैले लगाउनुपर्दछ किनकि यो नै घरेलु सुख र खुशीको जग हो।

निर्दयी, कठोर, झरङ्ग रीसाउने, कचकच र गुनासो गरिरहने र आफ्नोमात्र भाऊ खोज्ने वातावरण भएको घरमा येशू आउने दिने ढोका बन्द गरेको हुन्छ। जहाँ झगडा, घरेलु हिंसा, रिसारिसमा चित्त फात्ने गरेर बोल्ने, कचकच गर्ने, एक आपसलाई दमन गर्ने घरपरिवारबाट स्वर्गदूतहरू भागेका मैले देखेँ।

भद्र, नम्र, हँसिलो बोलिचाली, एक आपसमा कदर गर्ने, स्नेह र मायाका क्रियाकलापको रेशमी डोरीले छोराछोरीहरूका हृदयहरू बाबुआमासँग बाँडिराख्दछ। ती गुणहरूले सजिएको घर कुनै पनि भव्य महल र दुर्लभ गहनाले सजिएको भन्दा आकर्षित हुन्छ। त्यस खालको वातावरण कुनै पनि सुनचाँदीले किन्न सकिँदैन।

पती र पत्नीको बीचमा, बाबुआमा र छोराछोरीहरूको बीचमा, दाजुभाइदिदी बहिनीहरूको बीचमा कोमल माया र स्नेहले सजिनुपर्दछ। झट्ट रिस उठ्ने वा रिस उठाउने बोल्ने प्रत्येक वचन पहिले ठिक छ कि छैन भनेर सोच्नुपर्दछ। एक आपसको व्यवहारमा मायाप्रिति

नदेखाउने अनुहार पनि देखाउनुहुन्न। छोराछोरीहरूले बाबुआमालाई कदर गर्नुपर्छ र तिनीहरूमाथि श्रद्धा हुनुपर्दछ। बाबुआमाहरूले तिनीहरूका छोराछोरीहरूमाथि धैर्यता, दया, सदाशयता, माया र स्नेह प्रकट गर्नुपर्दछ। पारिवारिक घेरामा रहेर एक आपसमा एक आपसलाई भएसम्म कसरी खुशी तुल्याउने र आनन्द तुल्याउने भनेर चाहना गरिरहेको हुनुपर्दछ।

एक आपसमा संवेदनशील भएर मायालु कामहरूले हृदयहरू बाँडि राख्दछ। प्रत्येक पल्ट उदार भएर अर्कोको हित गर्ने काम उब्जिन्छ सो गर्नाले एक आपसमा एकताको शुत्रमा बाँडिराख्दछ। कसले वास्ता गर्छ भनेर सोचेतापनि सानोतिनो स्नेहभाव र मायाभावले गरेको काम, आफ्नो भाऊलाई त्यागेर प्रेमले उब्जेको सानै काम पनि किन नहोस् त्यसले फूलको वास्ना जस्तै चुपचाप जीवन दिइरहेको हुन्छ। सानोतिनो भनेर, झिनो नमानी गरेको एक आपसको सेवाले मानिसको जीवनमा ठूलो खुशियाली, आनन्द र आशिष पैदा गर्दछ।

मुक्तिदाता येशूको दैनिक जीवनमा कस्तो नरम र सौन्दर्यताका किरणहरू फैलिएका थिए! उहाँको उपस्थितिले नै वातावरण नै कस्तो मिठास हुन्थ्यो! उहाँका छोराछोरीहरू हौं भनेर दावी गर्ने प्रत्येक पक्का र सच्चा येशूभक्तले पनि त्यही खालको आत्मा, जोश र मिजास प्रकट गर्दछ। जसको हृदयमा येशू स्त्रीष्टले राज गर्छन् उसको वरिपरि परमेश्वरको वातावरण छ भनेर सबैले महसुस गरेको हुन्छ। तिनीहरूले लगाएका निर्मल र शुद्ध सेतो पोशाकहरूमा प्रभुको बगैँचाबाट निस्केको अत्तरको वास्नाले सुगन्धित हुन्छ। तिनीहरूका अनुहारहरूले उहाँको ज्योतिलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ। त्यसले गर्दा तिनीहरू जहाँजहाँ पाइताला टेक्छन र थकित र पेलान भएका मानिसहरू तिनीहरूको सम्पर्कमा आउँछन त्यहाँको वातावरण नै चहकिलो र रमाइलो हुन्छ।

घरपरिवार वा छोराछोरीहरूलाई समाल्नु बाबुआमाको मिलिजुली काम

*पुठाले अर्काको भार उठाओ, र यसरी
स्वीष्टको व्यवस्था पूरा गर।
गलाती ६:२*

घर परिवार व्यवस्थितरूपमा चलाउन छोराछोरीहरूले र बाबुआमाले महत्त्वपूर्ण नीति वा कर्तव्यहरू पालन गर्नुपर्दछ। घर संस्था वा निकायको महत्त्वपूर्ण साझेदारी छोराछोरीहरू हुन भनेर तिनीहरूलाई सिकाउनुपर्दछ। घर बाबुआमाकोमात्र होइन हाम्रो पनि हो र यसलाई व्यवस्थित पार्न हाम्रो पनि जिम्मेवारी हो भन्ने कर्तव्यप्रति छोराछोरीहरूलाई सानैदेखि सजग गराउनुपर्दछ। तिनीहरूलाई खान, लाउन, सुत्न दिन्छन्, माया दिन्छन् र स्याहार गर्छन्। बाबुआमाले देखाएका धेरै माया र दयाहरूको प्रत्युत्तरमा घरको काममा बाँडफाँडमा आफूहरू पनि समावेश हुनुपर्छ भन्ने जिम्मेवारी तिनीहरूलाई सिकाउनुपर्दछ अर्थात् घरको बोझ थाम्न तिनीहरूको पनि उत्तरदायित्व हो भन्ने शिक्षा तिनीहरूलाई दिनुपर्दछ। यसरी बाबुआमा र छोराछोरीहरू मिलिजुलि घर चलाउँदा घरमा सुखी, खुशी, आनन्द र रमाइलो वातावरण बन्न सम्भव हुन्छ।

साना बालबालिकाहरूलाई पनि दैनिक काम गर्न तालिम दिनुपर्दछ। तिनीहरूको सहायताको आवश्यकता छ र तिनीहरूले सहयोग गर्दा तिनीहरूलाई धन्यवाद, राम्रो जस्ता सराहानीय र मनलाई खुशी पार्ने बोलिहरू उच्चारण गर्नुपर्छ। त्यसले गर्दा घरमा मेरो आवश्यक छ भनेर बालबालिकाहरूले सानैदेखि महसुस हुन्छ। हुर्केका छोराछोरीहरू बाबुआमाका सहायकहरू हुनुपर्दछ। बाबुआमाहरूको योजनामा तिनीहरू पनि सहभागी हुनुपर्दछ। बाबुआमाका जिम्मेवारीहरू र बोझहरूसँगको

साझेदारी तिनीहरू पनि हुनुपर्दछ। बाबु र आमाहरूले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई सिकाउन समय दिनुपर्दछ। तिनीहरूको सहयोग अमूल्यको छ, आफूहरूमाथि तिनीहरूको भरोसाको अपेक्षा गर्दछ र तिनीहरू आफूहरूको साथ हुँदा आफूहरूलाई रमाइलो लाग्छ भन्ने प्रत्याभूति तिनीहरूलाई दिनुपर्दछ। त्यसले गर्दा तिनीहरूले भनेको कुरा तुरन्तै मान्न थाल्दछन्। यसो गर्दा बाबुआमाको भारमात्र हलुको हुँदैन, छोराछोरीहरूले जीवन चलाउन व्यवहारिक तालिम पनि पाउँदछन्, तिनीहरूले घरपरिवारको बन्धनलाई बलियो बनाउन सहयोग गरिरहेका हुन्छन् र यथार्थमा तिनीहरूको आफ्नै चरित्र निर्माण गर्न गहिरो जग बसालिरहेको हुन्छ।

बालबालिकाहरूको निम्ति काममा खटाउन तिनीहरूकै हितको निम्ति हुन्छ। तिनीहरूको धेरै समय हुन्छ र आफ्नो केही समय घरको उपयोगी काममा लगाउन पर्दा तिनीहरू खुशी हुन्छन् र रमाइलो मान्छन्। तिनीहरूले आफ्नो काम सफलतापूर्वक गरेकोले तिनीहरू हृदयदेखि नै गदगद हुन्छन्। तिनीहरूलाई परिश्रम गर्न सिकाउँदा तिनीहरूका शरीर र दिमागलाई बलियो बनाउँछन्। आफ्ना अमूल्य साना छोराछोरीहरू साना सहायकहरूको रूपमा आमाको बनाउन सक्छन्। जब केटाकेटीहरूले हँसिलो भएर घरेलु कामकर्तव्यमा सहभागी हुन्छन् र बाबुआमाको भारमा साझेदारी हुन्छन् तब तिनीहरूमाथि परमेश्वरको प्रेमिलो उपस्थिति पनि हुन्छ।

सानोतिनो काम नै किन नहोस् यदि साना बालबालिकाहरूले गर्ने कामलाई परमेश्वरले रमाइलो मानेर हेरिरहनुहुन्छ भनेर तिनीहरूलाई सिकाउन सक्थे भने तिनीहरूको काम अझ धेरै रमाइलो भएको तिनीहरूले देख्दछ र तिनीहरूको काममा कदर गर्दा तिनीहरूले सराहना गर्छन् वा रमाइलो मान्छन्। प्रत्येक काम परमेश्वरको निम्ति गरिएको हो भन्ने ज्ञानलाई सानैदेखि सिकाइयो भने तिनीहरूले गर्ने सानै काम भएतापनि तिनीहरू खुशी र रमाइलो मान्ने हुन्छ। यस संसारमा तिनीहरूले गर्ने सेवाकार्यमा परमेश्वरको चाहना कार्यान्वयन गर्ने स्वर्गको पवित्र जीवहरूसँग सम्पर्क गरिरहेका हुन्छन्।

तिम्ना छोराछोरीहरूलाई म बचाउनेछु

तर परमप्रभु यो भन्नुहुन्छ: “हो, योद्धाहरूबाट कैदीहरू र
निष्ठुरहरूबाट लूटको माल खोस्न सकिन्छ। तिमीसित
झगडा गर्नेसँग म झगडा गर्नेछु, र तिम्ना
छोराछोरीहरूलाई म बचाउनेछु।

यशैया ४९:२५-२६

सैतानले विशेष आक्रमण गर्ने समूह युवायुवतीहरू हुन्। हामी जहाँ फर्कर हेरेतापनि युवायुवतीहरूले सैतानसँग निरन्तररूपमा लडिरहेको हामी देख्दछौं। दुष्ट, खराब, आतङ्ककारी तत्वहरूको ठूलो छालले अनगिनतियाँ युवायुवतीहरूलाई बगाइरहेको छ। येशूलाई विश्वास गर्ने प्रत्येक येशूभक्तले यो प्रश्न सोध्न स्वभाविक मान्नुपर्दछ, “बाइबलले बाइबल भएको देश र इसाई शिक्षादीक्षाले अङ्कुस लागेको देशमा पनि मानिसको शत्रु सैतानले युवायुवतीहरूलाई आफ्नो शक्तिमा पारेर तिनीहरूलाई किन छ्याव्याल गर्दछन्? किन?” त्यसको कारण प्रष्ट छ। बाबुआमाहरूले आफ्नो महत्त्वपूर्ण जिम्मेवारीलाई वेवास्ता गरिरहेका छन्।

यदि कुनै पनि खेतबारीमा खनजोत गरेर आवश्यक बिउहरू रोपेन भने त्यहाँ काँडा, घाँस र सिउँदीहरू उम्रन्छ। केटाकेटीहरू पनि त्यस्तै हुन्। यदि हृदयको माटोलाई खनजोत गरेर असल बिउहरू रोपिएन भने सैतानले आफ्ना रिस, घृणा, डाहा, ईष, स्वार्थपना, आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति, अहंकार जस्ता बिउहरू खुशी भएर रोप्दछन्। ती प्रवृत्तिहरू सानैदेखि छिटोछिटो उम्रन सक्छन्। अनि त्यसको कटानी बाबुआमाले गहभरी आँशु झारेर गर्नुपर्ने हुन्छ। बाबुआमाले मिलिजुली आफ्ना छोराछोरीहरू प्रभुमा हुर्काउन सकेन भने पछि गएर आफूहरूले ठूलो भूल गरेको भनेर पछुताउनु पर्ने हुन्छ। तर त्यसबेला विग्रेका वा

बरालिएका छोराछोरीहरूलाई तिनीहरूले केही गर्न नसकि असहाय भएर टुलुटुलु हेरिरहन वाध्य हुन्छन्। अन्तिम दिनहरू हुने धेरै चिन्हहरूमा ती छोराछोरीहरूको विगिविगि हुन्छन् जो आमाबाबुप्रति अटेरी हुन्छन्, तिनीहरूको अनुशासनमा बस्न रुचाउँदैनन् र विधिको शासनमा चलन चाहँदैनन्। आज संसारमा जताततै हेर्दा संसारको स्थिति दयनीय छ, अपराध, आतङ्कले अड्डा जमाइरहेको छ। त्यसको मुख्य जग नै छोराछोरीहरूले बाबुआमाको अधिकारमा बस्न नचाहने र विद्रोह गर्ने पाप हो।

येशूले बालबालिका, युवा र युवतीहरूलाई माया गर्नुहुन्छ। सैतानको भरमग्दुर प्रयासले तिनीहरूमाथि विजय प्राप्त गर्न नसक्दा उहाँ खुशी मान्नुहुन्छ। यस संसारमा भएका धेरै किसिमका प्रलोभन, लालच, (सामाजिक सञ्जाल र विधुतिय माध्यमहरू) र अस्वस्थ तथा खराब संगतले गर्दा धेरै युवायुवतीहरू सैतानको पासोमा परिरहेका छन्। ती फसेका युवायुवतीहरूप्रति मुक्तिदाताको अत्यन्तै कमलो माया र सहनुभुती छन्। तिनीहरूको चाहना अनुसार उहाँले स्वर्दूतहरू तिनीहरूलाई रक्षा गर्न पठाउनुहुन्छ। उहाँ असल गोठालो हुनुहुन्छ। बरालिएका र हराएका भैंडाहरूलाई उहाँले अनेकौँ माध्यमहरूद्वारा खोज्नुहुन्छ। वास्तविकरूपमा भन्ने हो भने बाबुआमाहरू परमेश्वरको ठाउँमा उभिरहेका हुन्छन्। तिनीहरूको भरोसा र जिम्मामा छोडिएका छोराछोरीहरूलाई बिधिपूर्वक हुर्काएको छ कि छैन भनेर तिनीहरूले परमेश्वरको सामु लेखाजोखा दिनुपर्नेछ।

हे येशूभक्त बाबुआमाहरू हो, तपाईंको भरोसामा छोडेका छोराछोरीहरूलाई सत्यवादी भएर हुर्काउनुहोस्। यदि तपाईंहरूले परमेश्वरसँग सहयोग माग्नुभयो भने उहाँले तपाईंहरूलाई सहयोग गर्नुहुन्छ र उहाँले अगुवाइ गर्नुहुनेछ ताकि तपाईंका छोराछोरीहरू यस संसारमा तपाईंको निम्ति आशिषमय होस् र तपाईंप्रति श्रद्धा देखाउन्। त्यसले गर्दा आउने अनन्त जीवनको लागि पनि तिनीहरू तयार हुनसकोस्।

साना बालबालिकहरूपनि येशूभक्त हुन सक्छन्

येशूले भन्नुभयो, “बालकहरूलाई मकहाँ आउन
द्वेओ, तिनीहरूलाई नरोक। किनभने स्वर्गको
राज्य यस्तैहरूको हो।
मती १९:१४

प्रत्येक कमलो वर्षको बालबालिका आफ्नो बालबालिका भएको परमेश्वर चाहनुहुन्छ। तिनीहरूलाई स्वर्गमा रहेको आफ्नो परिवारमा गाभ्न चाहनुहुन्छ। युवायुवतीहरू जतिसुकै सानै भएतापनि परमेश्वरप्रतिको विश्वासको घरानाका सदस्यहरू हुन सक्छन्। परमेश्वरको घरानामा भएपछि तिनीहरूले अत्यन्तै बहुमूल्य अनुभव अनुभवहरू गर्न सक्छन्।

जब म एघार वर्षकोमात्रै थिएँ मेरो हृदयमा परमेश्वरको ज्योति चम्किएको थियो। मेरा बुबाआमाहरू धर्मपरायण थिए। आफ्ना छोराछोरीहरूलाई स्वर्गको पितासँग चिन्हाउन तिनीहरूले भरमग्दुर प्रयास गर्दथे। हाम्रो घरमा परमेश्वरको स्तुति गाउँथ्यौँ। प्रत्येक बिहान र बेलुका हाम्रो परिवारमा पारिवारिक प्रार्थना हुन्थ्यो। हाम्रो परिवारमा आठ जना केटाकेटीहरू थियौँ। हाम्रा हृदयहरू येशूलाई सुम्पिन हामीलाई हाम्रा बाबुआमाले अवसरहरू दिन्थे।

सुसमाचारका शिक्षाहरू सिक्न बालबालिकाहरू अत्यन्तै उत्सुक हुन्छन्। तिनीहरूका हृदयहरू परमेश्वरको प्रभावहरूको निम्ति खुला हुन्छन्। सानैमा तिनीहरूले सिकेका पाठहरू तिनीहरूको दिमागमा गाडिएर बसेका हुन्छन्। हो साना बालबालिकहरू येशूभक्त हुन सक्छन्

र तिनीहरूको वर्ष अनुसार तिनीहरूले आत्मज्ञानको अनुभव गर्न सक्छन्।

जुन बाबुआमाहरूका जीवनले ईश्वरीय चरित्रलाई सच्चारूपमा प्रतिबिम्बित गर्छन् तिनीहरू धन्यका हुन्। परमेश्वरलाई प्रतिबिम्बित गर्ने बाबुआमाले पाएका परमेश्वरका प्रतिज्ञा र आदेशहरूले बच्चाको दिमाग जगाइ दिन्छ र सानैदेखि परमेश्वरका प्रतिज्ञा र आदेशहरूप्रति आभारित हुन्छन् र तिनीहरूप्रति श्रद्धा जगाउँछन्। बाबुआमाको न्यायोचित, उचित, धिरज, सहनशील, सदाशयता, नैतिक, कोमल र मायालु व्यवहारले बालबालिकाहरूले परमेश्वरको चित्रण पाउँदछन्। आफूहरूलाई माया गर्न, आफूहरूमाथि भरोसा राख्न र आफ्ना आज्ञाहरू पालन गर्न बाबुआमाहरूले छोराछोरीहरूलाई सिकाउँदा तिनीहरूले स्वर्गमा रहेका परमेश्वरप्रति हुनुपर्ने माया, विश्वास, भरोसा र आज्ञा पालन तिनीहरूले सिक्दछन्। जुन बाबुआमाले ती गुणहरू आफ्ना छोराछोरीहरूलाई सिकाउँदछन् तिनीहरूले यस्तो बहुमूल्य दौलत सिकाइरहेका हुन्छन् जुन संसारले दिने कुनै पनि धनसम्पत्तिभन्दा बहुमूल्यको हुन्छ र त्यो दौलत वा ज्ञान अनन्तसम्म टिकिरहेको हुन्छ।

तिनीहरू परमेश्वरका छोराछोरी होइनन् र ठूलो नभएसम्म बप्तिस्मा लिनुहुन्न भन्ने आभास बाबुआमाहरूले तिनीहरूलाई कहिल्यै दिनुहुन्न। यदि ठिक वा उचितरूपमा सिकाइयो भने सानैदेखि बालबालिकाहरूले तिनीहरू पापी हुन् र येशू ख्रीष्टद्वारा तिनीहरू पाप, खराब बानीबाट उम्कन सक्छन् भन्ने ज्ञान हासिल गर्न सक्दछन्।

मायालु स्वभाव, परमेश्वरका आस्था र निष्ठा राखेर र प्रार्थना गरेर बाबुआमाहरूले घरलाई यसरी सम्हाल्न सक्छन् कि तिनीहरू आनन्दित र संतुष्ट भएर परमेश्वरकहाँ यसो भन्दै आउन सक्छन्, “हेर्नुहोस्, म र मेरा छोराछोरीहरू जुन प्रभुले दिनुभएको थियो।” यशैया ८:१८ रूपान्तरित।

परमेश्वरको वचनमा भोज मनाउनु

मैले आज तिमीहरूलाई सुनाएका आज्ञाहरू आफ्नो मनमा
राख्। ती तिमीहरूले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई
होशियारीसाथ सिकाओ। घरमा बस्दा, बाटोमा हिँड्दा,
ढल्केर सुत्दा र उठ्दा तिनको चर्चा गर।

व्यवस्था ६:६-७

जब स्वर्गमा रहनुहुने हाम्रो परमेश्वर पिताले उहाँको वचन दिनुभयो तब उहाँलाई सानानानीहरूलाई वेवस्ता गर्नुभएन। यस संसारमा अनेकौँ ज्ञानी मानिसहरूले धेरै पुस्तकहरू, कथाहरू बालबालिकाहरूलाई लक्षित गरेर लेखेका छन्। तर सानानीहरूहरूको दिमाग र चासोलाई जगाउन र तिनीहरूको हृदयमा सदाको निम्ति गहिरो गरेर जमाइ राख्न र प्रभाव पार्न बाइबलका कथाहरू जस्तो अरु कुन कथा वा लेखन सामग्रीहरू होला? सानानानीहरूलाई सुहाउँदो गरेर ती कथाहरू रूपान्तरित गरेर तिनीहरूको दिमागमा गाभिने गरेर आकर्षित गर्न सकिन्छ। बाइबलका कथाहरू साधारण, सरल छन्। कुनै असाधारण वटे बटे काल्पनिक बीर वा बालबालिकाहरूले अनुसरण गर्न नसक्ने जीवहरूले भरिएको बाइबलका कथाहरू होइन। बाइबलमा भएका सरल कथाहरूमा परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाका महान् नीतहरू छन् जुन तिनीहरूले बुझ्ने गरि सिकाउन सकिन्छ।

बुबाआमा, बालबालिका र युवायुवतीहरूले परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्न अवसर दिन बहुमूल्य समय साबथ स्कूलले प्रदान गर्न सक्छ। बाबुआमाहरूले सानानानीहरूलाई साबथ स्कूलको पाठ अध्ययन गराउन प्रत्येक दिन थोरै समय अलग राख्नुपर्दछ। यसरी सँगसँगै पाठ अध्ययन गर्दा बाबुआमा र साना बालबालिकहरूले धेरै

फाइदा पाउन सक्छन्। साबथस्कूल पाठसँग सम्बन्धित महत्त्वपूर्ण अंशहरू बालबालिकाहरूको दिमागमा याद गर्न लगाउनुहोस्। यो गर्दा तिनीहरूले स्कूलमा याद गर्ने र चाही नचाही घोक्न वाध्य भएको पाठ जस्तो होइन तर अबसरको रूपमा तिनीहरूलाई आभास् दिनुपर्दछ।

परिवारहरूको बीचमा बाइबल अध्ययन गर्ने पद्धति बसाल्नुहोस्। अरू सबै अस्थायी वा नाश हुने कुरालाई पन्छाएर पहिला जीवनको रीटी खाएर र खान दिएर तिनीहरू र आफूलाई तृप्त पार्नुहोस्।

परमेश्वरको वचन भोज जस्तो रमाइलोमानेर खाने वा अध्ययन गर्दा धेरैलाई फाइदा हुन्छ। आत्मसंयम गर्ने आदत बनिन्छ र बलियो हुन्छ। बालबालिकाहरूमा अनेकौं कमीकमजोरी र सुधानुपने बानीहरू हुन्छन्। तिनीहरूमा कचकच गर्ने, जिद्दी गर्ने, स्वार्थी हुने, मुखमा जे आयो त्यही फ्यात्त बोल्ने, अरूहरूको भावनाप्रति संवेदनशील नहुने, आफ्नै भाऊमात्र खोज्ने, आवेगमा आएर चकचक गर्ने जस्ता बानीव्यहोराहरू बिस्तारै हराएर जानेछ र तिनीहरूको ठाउँमा परिपक्व इसाई पुरुषपना र स्त्रीपनामा हुनुपर्ने अनुग्रह र गुणहरूको विकास हुन्छ।

हाम्रो दिमागमा बत्ती बाल्ने वा सल्काउने व्यक्तित्व पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ भनेर हामीले महसुस गर्नु आवश्यक छ। पवित्र आत्माले ससाना नानीहरूलाई माया गर्छन् भनेर सुनाउनुपर्दछ। उहाँकै सहायताले बाइबलमा भएका खजाना वा लुकिएको धन र सौन्दर्यताहरूलाई पत्ता लगाउन सकिन्छ भनेर तिनीहरूलाई सिकाउनुपर्दछ। महान् शिक्षकले दिनुभएका प्रतिज्ञाहरूले चंचले बालबालिकाहरूका भावनाहरूलाई आकर्षित गर्न सक्छ र तिनीहरूको दिमागमा ईश्वरीय आत्मिक शक्ति रोप्न सकिन्छ। यदि बाइबलमा भएका ईश्वरीय तत्वहरूप्रति तिनीहरू चिरपरिचित भएमा सैतानले ल्याउने अनेकौं मोह, प्रलोभन र जालहरू तिनीहरूले थुन्न सक्दछन्।

दिनको सबभन्दा मिठो र रमाइलो क्षणहरू

हे परमप्रभु, बिहानै तपाईंले मेरो सोर सुन्नुहुछ।
सबै तपाईंको अगि मेरो प्रार्थना राख्नुहुन्छ,
र आशामा पर्यनुहुन्छ।
भजनसंग्रह ५:३

संसारको कुनै पनि युगमा भन्दा अहिलेको युगमा प्रत्येक घरले बिहान र बेलुका परमेश्वरको उपासना गरेर उहाँप्रति श्रद्धा र भक्ति देखाउनु आवश्यक छ।

प्रत्येक घरमा बिहान र बेलुका प्रार्थना र प्रशंसाका भेटीहरू चढाएर परमेश्वरको सम्मान गर्नु आवश्यक छ। प्रार्थना गर्ने समयमा आदर र भक्ति देखाउन बालबालिकाहरूलाई सिकाउनुपर्दछ। आराधनाको चोखो बेदीमा हृदयका आवाजहरूको बलि परमेश्वरमा चढाउनुपर्दछ। बिहान र बेलुका भित्री हृदयदेखि इमान्दारी भएर प्रार्थना गर्दै लगनशीलभएर विश्वासको जग निर्माण गर्दै बालबालिकाहरूलाई सैतानको चलखेलबाट सुरक्षित राख्न पर्खालको निर्माण गर्नुपर्छ।

बिहान र बेलुकाको उपासना गर्ने समय दिनको मिठो र अत्यन्तै सहयोग हुने हुनुपर्दछ। यस समयमा कुनै पनि रिसाउने, चित्त दुस्त्रे बोलीहरू र नराम्रो सोचहरूलाई आउन दिनुहुन्न। याद गर्नुहोस्, बाबुआमा र बालबालिकाहरू येशूसँग भेट्न जम्मा भएका हुन्छन्। त्यसैबेला पवित्र स्वर्गदूतहरू पनि खुशीभएर उपस्थित हुन्छन्। उपासनाको समय छोटो र जोशिलो हुनुपर्दछ। समय अनुकूल र विभिन्न अवसरहरूलाई ध्यान दिँदै फरक फरक तरिकाले उपासना गर्नुपर्दछ। सबै जनाले बाइबल पढ्न सहभागी होस् र दश आज्ञालाई दोहोर्‍याउने आदत उपासनाको समयमा बसाल्नुपर्दछ।

घरमा भएको चर्चमा बालबालिकाहरूले प्रार्थना गर्ने र परमेश्वरमाथि भरोसा राख्न सिकाउनुपर्दछ। उपासना गर्ने समयमा नम्र र कोमल हृदयले भरिएर आउनुपर्छ। बाबुआमा र बालबालिकाहरूको सामु सैतानका अनेकौं मोह र लोभहरू छन् भनेर सबैजना सजग हुनुपर्दछ। विश्वासको डोरीले परमेश्वरको बेदीमा तिनीहरूलाई बाँध्नु होस्। परमेश्वरको स्याहारमा तिनीहरू होस् भनेर उहाँसँग अनुनयबिन्ती गर्नुहोस्। सरल शब्दहरूद्वारा प्रार्थना गर्ने बालबालिकाहरूलाई सिकाउनुपर्दछ। तिनीहरूले परमेश्वरसँग बोल्दा उहाँ अति खुशी हुनुहुन्छ भनेर तिनीहरूलाई सुनाउनुहोस्।

यस खालको घरमा के स्वर्गको परमेश्वर बिना आशिष नदिइकन आँखा चिम्लनुहोला? अहँ, कहिल्यै पनि। जो बालबालिकाहरूलाई परमेश्वरमा समर्पित गरिएका छन् तिनीहरूलाई सेवा गर्ने स्वर्गदूतहरूले सुरक्षा दिन्छन्। विश्वासको प्रार्थना र प्रशंसाका गीतहरू ती स्वर्गदूतहरूले सुन्छन्। परमेश्वरको पवित्र मन्दिरमा सेवा गर्ने ती स्वर्गदूतहरूले घरेलु चर्चमा गरिएका प्रार्थनाहरू परमेश्वरतिर पुऱ्याउँछन्। अनि घरका ती परिवारको निम्ति परमेश्वरले आफ्ना पूण्य धार्मिकताहरू उपलब्ध गराउनुहुन्छ।

बाइबलका मनमोहक र सुन्दर कथा र अर्तीकथाहरू शुद्ध, निश्चल र सरल छन् जुन तपाईं र बालबालिकाहरूको निम्ति स्वादिलो आत्मिक खाना परिकारहरू हुन्। ओ, बाबुआमाहरू, तपाईंहरूको सामु कस्तो चुनौतिपूर्ण तर रमाइलो काम छ? के तपाईंले परमेश्वरप्रतिको प्रेम र उहाँलाई देखाउनुपर्ने श्रद्धालाई पकी राख्नुहुन्छ र?

जीवनको बाटोमा भजनको धुन हृदयमा बजाउँदै

ती मानिसहरू धन्य हुन्, जसले तपाईंको प्रशंसा गर्न
सिकेका छन्, जुनहरू, हे परमप्रभु, तपाईंका
प्रकाशको उपस्थितिमा हिँड्छन्।
भजनसंग्रह ८९:१५

जसरी पौराणिक इस्राएलीहरूले आफ्ना मरुभूमि वा उजाड स्थानको यात्रामा तिनीहरूको मन खुशी पार्न पवित्र गीतका धुनहरू बजाउँदै गएका थिए, त्यसरी नै यस जीवनको यात्रामा आफ्ना जनहरू पनि गीत गाउँदै मनलाई खुशी पारिरहन परमेश्वरले चाहना गर्नुहुन्छ। परमेश्वरको वचनहरूलाई भजनद्वारा दिमागमा घुसाइ राख्दा र तिनीहरूलाई बारम्बार मनमा गाइ राख्दा तिनीहरूले दिमागमा धेरै प्रभाव पार्दछ। परमेश्वरको वचन याद गर्नु अरु उपायहरूमा यो धेरै प्रभाकारी उपाय हो। यस किसिमले दिमागमा गुञ्जाइरहेको गीत वा भजन अचम्म र अत्यन्तै शक्तिशाली हुन्छ। यसले रुखो, असभ्यलाई दवाउँछ र नभएका तर असल स्वभाव र मिजासलाई फलाउन सहयोग गर्दछ; सोचबिचारहरूलाई सकारात्मकतिर लैजान र सबैसँग तालमेल गरेर चलन प्रोत्साहन मिल्दछ। आत्मिक सत्यलाई हृदयमा छाप लगाइ राख्न यो एउटा धेरै प्रभावकारी माध्यम हो। कतिपय कठिन अवस्थामा हामी हतास निराश हुन्छौं र जीवन नै भक्तिन लागेको जस्तो हुन्छ, त्यसबेला बालककालमा गाएको भजन पहिला बिर्सैपनि याद गर्दा हामीमाथि सैतानको शक्ति कमजोर बन्न पुग्दछ। घरमा गीत गाउने चलन होस। ती गीतहरू शुद्ध, मिठो, मन र आत्मालाई उचाल्ने खालका होस्। यसरी गीत गुञ्जिरहेको घर परिवारमा कमै

रिसारिस बोलीहरू फुट्छन्, बरू त्यसको बदलामा आनन्द, खुशियाली, आशापूर्ण र हँसिलो वातावरण घरमा छाउँछ।

येशूले आफ्नो काम हँसिलो र दक्षतापूर्ण तरिकाले गर्नुहुन्थ्यो। स्वर्गीय गीतहरू र भजनहरू गाएर उहाँले बराबर उहाँका हृदयको खुशियाली व्यक्त गर्नुहुन्थ्यो। उहाँले परमेश्वरलाई धन्यवाद र स्तुति चढाउनुभएका स्वरहरू नाजरथका मानिसहरूले बारम्बार सुन्दथे। गीतैबाट उहाँले स्वर्गसँग सम्पर्क जारिगरिहनुभएको थियो, प्रायजसो कामले थकित हुँदा उहाँका साथीहरूले गुनासो गर्दथे, तर उहाँको मुखारबाट निस्केका मिठो मधुरो स्वर वा धुनहरू तिनीहरूको मन हलुको हुन्थ्यो र तिनीहरू हँसिलो हुन्थे। उहाँले गर्नुभएको प्रशंसा र स्तुतिले दुष्ट स्वर्गदूतहरू अलप भएको जस्तो हुन्थे। उहाँ जहाँ गएपनि उहाँ सुगन्धित धुप जस्तो हुनुहुन्थ्यो।

भजन गाएर बिहानको किरणलाई उहाँले स्वागत गर्नुहुन्थ्यो। परमेश्वरलाई गाएका चराहरूका गीतहरू उहाँले सुन्नुहुन्थ्यो। तिनीहरूसँगै मिलेर उहाँले प्रशंसा र धन्यवादका आवाजहरू उहाँले उठाउनुहुन्थ्यो। निराश र हतोत्साह भएको बेलामा जहिले पनि भजन या गीतलाई अस्त्र बनाएर हामी लड्न सक्छौं।

स्तुति, प्रशंसा, धन्यवाद र आनन्दका आवाजहरू स्वर्गसम्मै सुनिन्छ। जब यस पृथ्वीमा भएका परमेश्वरका जनहरूले स्तुति र प्रशंसाका आवाजहरू उठाउँछन् तब स्वर्गदूतहरूका आवाजहरूसँग मिसिन जान्छन्। ती स्वर्गदूतहरूले परमेश्वरको सम्मान गर्दै, उहाँको महिमा गर्दै, उहाँ र थुम्माको प्रशंसा गर्दै स्वर्गमा गीत गाउँछन्। पतित मानिसहरूलाई मुक्तिको महान् प्रावधान उहाँहरूले उपलब्ध गराउनुभएकोमा नै तिनीहरू आभारित भएर उहाँहरूको स्तुति गर्दछन् र त्यही स्तुतिमा यस पृथ्वीका उहाँका जनहरूको आवाज पनि मिसिन्छ। अहिले नै स्वर्गदूतहरूको गीत गाउन सिकौं ताकि जब हामी ती तेजिलो स्वर्गदूतहरूसँग सामेल हुँदा सँगसँगै गाउन सकौं।

दिनहरूका दिन

मेरा शबाथहरू पवित्र राख्, र ती मेरो र तिमीहरूका बीचमा
चिन्ह होऊन्। तब तिमीहरूले म नै परमप्रभु
तिमीहरूका परमेश्वर हुँ भनी जान्नेछौ।
इजकिएल २०:२०

साबथ दिन हाम्रो परिवारमा यस्तो अवसरको रूपमा लिन संस्कार बसाल्नुपर्दछ कि प्रत्येक हप्ता साबथ छिटो आओस् भनेर आनन्दसाथ त्यसको बाटो हेर्ने गराउनुपर्दछ। त्यसकारण, साबथ दिन रोचक र रमाइलो बनाउनुपर्दछ।

साबथ स्कूल र विहानको आराधनाको समय केवल दिनभरी साबथको एक भागमात्र ओगटेको हुन्छ। साबथको बाँकि समय परिवारको निमित्त अति पवित्र बनाउनु पर्दछ। यस दिन परिवार र परमेश्वरको बीचमा आदानप्रदान गर्ने बहुमूल्य समय भएको आभास सबैले पाउनुपर्दछ।

बालबालिकाहरूका दिमागहरूमा साबथ भन्ने सोच आउने बित्तिकै प्राकृतिक सौन्दर्यताको याद आउने गराउनुपर्दछ। प्राकृतिक खुला पुस्तकबाट चित्रणहरू गर्दै परमेश्वरका लिखित वचनलाई बालबालिकाहरूलाई सिकाउन सक्ने बाबुआमाहरू धन्यका हुन्। हरिया रूखहरूको मुनि, ताजा र शुद्ध हावा बहने पर्यावरणमा परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्दै स्वर्गमा रहनुहुने पिताको स्तुतिप्रशंसा गर्न सक्नु परिवारको निमित्त मनमोहक र जिन्दगीभर याद दिलाउने अनुभव सबैले गर्न सक्नु भाग्यमानी थान्नुपर्दछ।

यदि मौसमले साथ दिएमा बाबुआमाहरू आफ्ना छोराछोरीहरू

लिएर चौर, जङ्गल र पहाडमा घुमफिर गरुन्। परमेश्वरले साबथ किन स्थापना गर्नुभयो भनेर प्राकृतिक सौन्दर्यताको बीचमा तिनीहरूलाई सुनाउनुपर्दछ। सृष्टिको महान् कामको बारेमा तिनीहरूलाई बाबुआमाहरूले सुनाउनुपर्दछ। जब परमेश्वरले यस पृथ्वीलाई सृष्टि गर्नुभयो तब त्यसबेला यो पवित्र र सुन्दर थियो भनेर तिनीहरूलाई बताउनुपर्दछ। प्रत्येक फूल, प्रत्येक झाङ्ग, प्रत्येक रूखले परमेश्वरको उद्देश्यको जवाफ दिन्छ। पापले गर्दा नै परमेश्वरको सिद्ध र सुन्दर सृष्टिलाई बिगार्यो भनेर तिनीहरूलाई सुनाउनुहोस्। काँडा, सिउँदीहरू, दुःखकष्ट, शोक, पीडा र मृत्यु सबै परमेश्वरको कुरालाई नसुन्दा भएको हो भनेर तिनीहरूलाई थाहा दिनुहोस्। तैपनि पापको श्रापले गर्दा पृथ्वी बिग्रेपनि परमेश्वरको असल नियत र गुणहरू प्राकृतिक सम्पदाले अझै पनि देखाइरहेको छ भनेर आँल्याउनुहोस्।

यदि मानवीय आत्माको सौन्दर्यतासँग हाम्रा वरिपरि रहेको प्राकृतिक सौन्दर्यतासँग तालमेल गर्ने बानी बसाल्न सक्यौं ईश्वरीय शक्ति र मानव माध्यमहरू मिसिन सक्दछ।

जब साबथ दिनमा घाम अस्ताउँछ तब प्रार्थनाको आवाज र प्रशंसाको गीत गुञ्जियोस ताकि त्यस दिनको पवित्र समयको अन्त भयो र आउने हप्तामा गरिने परिश्रम र काममा परमेश्वरको उपस्थित होस् भनेर उहाँलाई पुकारियोस्।

यदि चाहिएको खण्डमा र हुनुपर्नेमा बाबुआमाहरूले साबथ दिन हप्ताको अत्यन्तै रमाइलो र आनन्द दिने बनाउन सकिन्छ। यो दिन सबै दिनहरूमा खुशी हुने दिन हो, परमेश्वरको निमित्त पवित्र दिन हो र यसलाई सम्मान गर्नुपर्छ भन्ने भावनामा बाबुआमाहरूले तिनीहरूका छोराछोरीहरूलाई पार्नुपर्दछ।

स्वर्गको शाही पोशाक

पुढा बालकलाई पनि उसको गतिविधिबाटै उसको चालचलन
ठीक भए नभएको थाहा गर्न सकिन्छ।
हितोपदेश २०:११

बाबुआमाहरूले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई दिने स्वस्थ शरीर, स्वस्थ दिमाग तथा विवेक, र आदर्श चरित्रभन्दा अरु उत्तम सम्पत्ति के छ र?

शिशु अवस्थादेखि बालकालमा सिकेका पाठहरू र ढालिएको बानीव्यहोराहरू तिनीहरूको निमित्त चरित्र निर्माण गर्ने प्रक्रिया हुन्। यही समयले तिनीहरूको जीवन कुन गतिमा जाने हो सो निर्धारण गरेको हुन्छ। त्यो निर्धारण तिनीहरूले पछि वर्षौंसम्म औपचारिकरूपमा पाएका शिक्षा र तालिम भन्दा मजबुत हुन्छ।

येशूको बालककाल र युवाअवस्थामा उपलब्ध गराइएको चरित्र निर्माणको निमित्त आवश्यक ईश्वरीय नमुना सबै बालबालिका र युवावयुवतीहरूलाई पनि उपलब्ध छ। त्यसको लागि चाहिने आशिष परमेश्वरले रोकनुभएको छैन।

येशूको शारीरिक अवस्था, सामाजिक र उहाँको आत्मिक निर्माणको बारेमा यी शब्दहरूले वर्णन गरेका छन् “अनि येशू बुद्धिमा, कदमा र परमेश्वर र मानिसहरूको अनुग्रहमा (वा मन पर्ने भएर) बढ्दै जानुभयो।” लूका २:५२। बालककालदेखि र युवाअवस्थासम्ममा स्वस्थ र तन्दुरुस्त शारीरिक निर्माणमा ध्यान दिनुपर्दछ। त्यसरी नै तिनीहरूको जीवनशैली उचित र असल बनाउन तिनीहरूको खाने र पिउनेमा, लुगा लगाइमा र कसरत गर्ने असल आदतहरू सिक्न बाबुआमाले सानैदेखि तालिम दिनुपर्दछ। ती उचित जीवनशैली यस

जीवनमामात्र होइन आउने जीवनमा पनि असल र संतुलित स्वस्थ जीवनको निम्ति असल जग बसाल्दछ। यस खालको तालिमले बालबालिका र युवायुवतीहरू सुहाउँदो र सबैले मनपर्ने स्थानमा राखिन्छ। उचित धार्मिक वा आत्मिक तालिमद्वारा येशू जस्तै आत्मामा जोशिलो र बलियो हुनसक्छ।

साना बालबालिका र युवायुवतीहरूले स्वर्गको तानमा बुनेको शाही पोशाक तिनीहरूले नै रोज्न सिकाइयोस्। त्यो पोशाक “चहकिलो र स्वच्छ मलमलको वस्त्र पहिरन हो।” प्रकाश १९:८। यस पृथ्वीमा रहेका सबै पवित्र जनहरूले त्यो पोशाक लगाउन सकिन्छ। त्यो पोशाक, स्त्रीष्टको खोटरहित चरित्र हो जुन प्रत्येक मानव प्राणीलाई सितैमा उपलब्ध गराइएकोछ। यो पोशाक अहिले नै पाउनेसबैले यहाँनै लगाउन सकिन्छ।

जब बालबालिकाहरूले तिनीहरूको दिमाग शुद्ध, निर्मल, निर्दोष र प्रेमिलो सोचबिचार, र अरूहरूलाई सहयोग गर्ने मायालु भावनामा सजिएको छ भने तिनीहरूले येशूको चरित्रको सुन्दर पोशाक लगाइरहेकाछन् भनेर सिकाइयोस्। यस किसिका पहिरणले तिनीहरूको चरित्र सुन्दर हुन्छ र सबैले माया गर्ने खालका हुन्छ। अदृश्य तर आदर्श चरित्रको त्यस पोशाक पहिरिन्दा तिनीहरू जगतको राजाको दरवारमा भित्रिन योग्यका हुनेछन् भनेर तिनीहरूलाई थाहा दिनुपर्दछ। उहाँले यो कबुल गर्नुभएको छ: “तिनीहरू मसँग सेता वस्त्र लिएर हिँडेछन्, किनकि तिनीहरू योग्यका छन्।” प्रकाश ३:४ ।

शरणस्थान

परदेशीहरूको अतिथि-सत्कार गर्न नबिर्स, किनकि
यसरी नै कसै-कसैले थाहै नपाई स्वर्गदूतहरूको
सत्कार गरेका छन्।

हिब्रू १३:२

हाम्रो हृदयमा जमाइराखेका सहानुभूती, दया, करुणा हाम्रो स्वार्थको सीमाभन्दा बाहिर बगाउनुपर्दछ र परिवार तथा आफन्तभन्दा पनि हाम्रो सम्पर्कमा आएका परिचित वा अपरिचित मानिसहरूले हामीमा भएका ती गुणहरूको उपभोग गर्न पाउनुपर्दछ। येशूभावनामाभावित परिवारले आफ्नो घरलाई अरूहरूलाई आशिष दिने थलो बनाउनुपर्दछ। आफू र आफ्नो परिवारमात्र होइन अरूहरूको निमित्त पनि घरलाई शरणस्थान बनाउँदा बहुमूल्य अवसरहरूको उपभोग गर्न सकिन्छ।

हामी पापी संसारमा छौं र धेरै लोभमोहले भरिएको छ। बाहिर धेरै मानिसहरू छन् जो येशूलाई नचिनेर नाश भइरहेकाछन् अर्थात् तिनीहरूको जीवन उदास र अर्थहिन भएर गुज्रिरहेकाछन्। तिनीहरूले पनि परमेश्वरको आत्मज्ञान पाएर तिनीहरूको जीवन अर्थ र लक्ष्यमूलक बनाउन भएसम्म हामी परिश्रम गरौं भन्ने परमेश्वरको चाहना छ। यदि तपाईंको घर रमाइलो छ भने घरबारविहिन युवायुवतीहरूलाई आफ्नो घरमा हुल्नुहोस्। जो युवायुवतीहरूलाई सहयोगको आवश्यकता छ, जो सहानुभूती, स्नेह, मिठो बोली, आदर र शिष्टको भोको छ तपाईंहरूले उपलब्ध गराइदिनुहोस्। बरालिएका र सैतानको जालोमा फसेका युवायुवतीहरूको निमित्त हाम्रो घर शरणस्थान हुनुपर्दछ। धेरै मानिसहरू आफ्ना बाटोहरू बिराएर भङ्किरहेकाछन्। तपाईंले गर्ने प्रत्येक व्यवहार, तपाईंको प्रभाव, अरूहरूले तपाईंको बारेमा के सोच्दछन् त्यसले यस संसार र आउने संसारमा तिनीहरूको भविष्यलाई आकार

दिइरहेको हुन्छ। संसारमा अनेकौं खराब तत्वहरूको विगिविगि छ। अनेकौं सञ्चार माध्यमहरूद्वारा र आफ्ना साथीहरूद्वारा खराब अर्थात् नाशको बाटोमा लान आकर्षित गरिरहेका छन्। अनेकौं तडकभडक, रङ्गिचङ्गी, आँखा नै तिर्मिराउने चम्किला बत्तीहरू बालेर र रमाइलो र रमझम वातावरण बनाएर आजका युवायुवतीहरूलाई फसाइरहेको छन्। जताततै तिनीहरूलाई आकर्षित गरिरहेका हुन्छन्। हाम्रा वरिपरि कतिपय युवायुवतीहरू छन् जसको घर छैन, जसको घर हिँसा र एक आपसमा गरिने असभ्य व्यवहारले पिरोलिएका छन्, तिनीहरूलाई हौशला दिने कोही हुँदैनन्, त्यसले गर्दा तिनीहरू दुष्ट, आतङ्क र खराबको बाटोमा बगिरहेका छन्।

ती युवायुवतीहरूतर्फ करुणा, सहानुभूती र सदाशयताको हातहरू फैलाउन आवश्यक छ। सके तिनीहरूलाई तपाईंको घरमा हुल्नुहोस्। तिनीहरूको वरिपरि हँसिलो, मायालु र सहयोगीको वातावरणले घेर्नुहोस्। त्यसो गर्दा आफ्नो कुवाटोबाट खुशीसाथ आफ्नो जीवनलाई अघि बढाउन होशला पाउँदछन्।

अतिथी सत्कार गरेर घरमा भित्राइएका युवायुवतीहरूलाई तपाईंहरूको रमाइलो घरको वातावरण र प्रार्थनाले तिनीहरूलाई प्रभाव पार्दछन् र तपाईंहरूको घरमा एक पल्टमात्र बोलाइयो भने तिनीहरूलाई मृत्युको बाटोबाट उद्धार गर्न सक्नुहुनेछ। ख्रीष्टको चाहना अनुसार हामीहरू जिउन प्रयास गरिरहेकाछौं भनेर पाहुनाहरूले आभास् पाउन्। सच्चा इसाई घरको वातावरण नै शान्ति र विश्राम दिने खालको हुन्छ। यस किसिमको नमुना घरले कसलाई प्रभाव पार्दैन र?

जब ख्रीष्टका आवश्यक परेका र कष्टमा परेकाहरूको निम्ति तपाईंको ढोका खोल्नुहुन्छ तब तपाईंले अदृश्य स्वर्गदूतहरूलाई आमन्त्रण गरिरहेको हुन्छ। स्वर्गका जीवहरूको मित्रतालाई तपाईंले निमन्त्रणा गरिरहनुभएको हुन्छ। तिनीहरूले तपाईंलाई चाहिने पवित्र आनन्द र शान्तिको वातावरण ल्याउँदछन्। तिनीहरूले तिनीहरूका ओठहरूमा प्रशंसा लिएर आउँदछन् र तपाईंका प्रार्थनाहरू स्वर्गमा पुऱ्याउँछन्। तपाईंले गर्नुहुने प्रत्येक दया, माया र करुणाको कामले स्वर्गमा गीतको धुन बज्दछ।

जहिलेपनि फराकिलो भइरहने घेरा

बालकलाई ऊ हिँड्नुपर्ने बाटोमा तालिम देऊ, र
 वृद्धावस्थासम्म ऊ त्यसबाट तर्किपुर जाँदैन।
 हितोपदेश ११:६

बाबुआमाहरूले छोराछोरीहरू पाएपछि सानैदेखि तिनीहरूलाई माया, स्नेह देखाएर हुर्काउनु तिनीहरूको कर्तव्य हो। तिनीहरू ठूलो नहुञ्जेल तिनीहरूलाई अगुवाइ गरि नै रहनुपर्दछ। तिनीहरूलाई सुहाउँदो साथीहरू तिनीहरूले बनाउन सक्नदिनुपर्दछ। सानैदेखि बालबालिकाहरूको चरित्रहरू निर्माण गर्नुपर्छ। ती चरित्रहरू निर्दोष, शुद्ध, पारदर्शी र आदर्शको हुनपर्दछ जसले गर्दा तिनीहरू असल र सत्यतिर आकर्षित होउन्।

येशूभक्त बाबुआमाहरूले दिएका सत्य प्रेममा उच्च र पवित्र नीतिहरू हुन्छन्। त्यो प्रेम भावनात्मक र क्षणिक हुँदैन। जब अलिकति प्रतिकूल परिस्थितिको सामना गर्नु पर्‍यो भने तब आवेशमा आएर गरिएको प्रेम छिटै सेलाउँछ। जब युवायुवतीहरूले हँसिलो भएर मनलाई मनाएर बाबुआमाको घरको काममा सघाउँछन् तब तिनीहरूले भविष्यमा आफ्नै घरको निमित्त तालिम पाइरहेका हुन्छन्। स्वार्थत्याग, आफ्नो भाऊ नखोज्ने बानी, तँछाडमछाड गरेर भिड्ने बानीलाई पन्छाएर दया, करुणा, सदाशयता, शिष्टता वा भद्रता र इसाई सहानुभूति तिनीहरूले सिकुन् र व्यवहारमा उतारुन्। यो गर्दा तिनीहरूको हृदयमा प्रेमको न्यानोपना भइरहन्छ। यस खालको घरबाट निस्केका युवायुवतीहरू जब आफ्नै घरजम गर्दछन् तब आफूहरूले चुनेका जीवनसाथीहरूसँग कसरी खुशी, सुखी र आनन्दको वातावरण बनाउने भनेर सिकेका

हुन्छन्।

बुबाआमाहरू हो, यस जीवनमा तपाईंहरूका छोराछोरीहरूको त्यस्तो जीवन चरित्रहरूको निर्माण गर्नुपर्छ जसले यस जीवनको निमित्तमात्र होइन आउने जीवन र अमर जीवनसम्म अडिग भएर बस्दछ। तपाईंहरूले निर्माण गर्नुभएको तिनीहरूको उचित चरित्रहरूले तपाईंलाई लाजमा पार्नेछैनन्। जब तिनीहरूको आफ्नै छोराछोरीहरू हुन्छन् तब तिनीहरूले तिनीहरूलाई सम्हाल्न जान्ने हुन्छन्। तपाईंहरू आफैले देखाउनुभएका गुणहरूलाई तपाईंका छोराछोरीहरूका छोराछोरीहरूलाई सार्दछन्।

जो युवा र युवतीले विवाहको निमित्त सोचिरहेका हुन्छन् तिनीहरूले चुन्ने जीवन साथीको प्रत्येक चरित्र, मिजास र भावना कसरी विकास गरिरहेको छ सो चनाखो भएर हेर्ने बानी बसाल्नुपर्दछ।

हे मेरा प्रिय तन्नेरी मित्रहरू हो, परमेश्वर र परमेश्वरप्रति समर्पित बाबुआमाको सरसल्लाह लिने गर्नु। विवाहको बारेमा सोच्नेले त्यसको बारेमा प्रार्थना गर्नु। जुन कदम तिमीहरूले लिन खोज्दैछौं त्यो भावनात्मक र क्षणिक खालको नभएर जीवनभरीको अत्यन्तै महत्वपूर्ण कदम हो। विवाहको मामिलामा हतार हतार गर्नुहुन्न। तिमीहरूले प्रेम त गर्दछौं तर अन्धो प्रेम वा केही समयपछि चिसो हुन र सेलाएर जाने नहोस्।

विवाह गर्न अघि सार्ने प्रत्येक कदममा सरलता, नम्रता, इमान्दार र भित्री भावनाले जागृत भएको लक्ष्य होस् जसले तिमीहरूलाईमात्र होइन परमेश्वरलाई पनि खुशी पार्दछ र उहाँको इज्जत हुन्छ।

चहकिलो र पवित्र ज्योति

*गनगन अथवा वाद्-विवाद् नगरी सबै काम गर्दैजाओ, ताकि
तिमीहरू चाहिँ निर्दोष र सुधा भएर टेढा र बसालिएका पुस्ताको
बीचमा परमेश्वरका निष्खोट सन्तान होओ, जुन पुस्ताको
बीच संसारमा तिमीहरू ताराहरूझैँ चम्कन्छौ।*

फिलिप्पी २:१४-१५

सुसमाचार प्रचार गर्ने र प्रभुको लागि गर्ने सेवाकार्य गर्ने थलो घर र परिवारभिन्नमात्र होइन बाहिर पनि हुनुपर्दछ। जीवनको सत्य नीतिहरूलाई चित्रण गर्दै चल्ने येशूभक्तको घर श्रेष्ठ नमुना हो। येशूले बास गर्नुभएको घरले दिने प्रभाव कुनै पनि प्रवचनभन्दा शक्तिशाली र प्रभावकारी हुन्छ। सत्यले बास गरेको घरले मानिसहरूको जीवन र हृदयहरूमा ठूलो प्रभाव पार्दछ। यस खालको घरबाट जाने युवायुवतीहरूले तिनीहरूले सिकेका पाठहरू अरूहरूलाई बाँड्दछन्। जीवनका आदर्श नीतिहरू अरू घरहरूमा सार्दछन्। त्यसले समाजमा गरिने कामलाई पनि प्रभाव पारेर समाजको उत्थान गर्नेमा मद्दत हुन्छ।

प्रत्येक इसाई घरबाट पवित्र ज्योति चम्किनुपर्दछ। माया, प्रेम प्रत्येक काम र व्यवहारले प्रकट गर्नुपर्छ। घरमा गरिने व्यवहारले परिवारमा प्रेम बगिरहेको छ भनेर देखाउनुपर्दछ। त्यस घरमा दया, करुणा, भद्र अर्थात् सभ्य, निस्वार्थी, आफ्नो भाऊ नखोज्ने र शिष्टाचारका गुणहरूले भरेको हुनुपर्दछ। जुन घरमा ती नीतिहरूको कार्यन्वयन हुन्छ र परमेश्वरको आराधना गरिन्छ त्यहाँ सत्य प्रेमको प्रभुत्व हुन्छ। यही खालको घरले बिहान र बेलुकाको प्रार्थना मिठो बास्नाको धुप जस्तै परमेश्वरतिर जान्छ र विहानको शित जस्तै

उहाँका आशिषहरू खस्दछन्। कुन प्रभाव वा नीतिले घर परिवार र छोराछोरीहरू चलिरहेको छ सबैले देख्न सक्दछन्। तिनीहरूमा अब्राहमका परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर अरूहरूले आभास् पाउँछन्। यदि इसाई हुँ भनेर दावी गर्नेहरूको घरमा ठिक आत्मिक वातावरण भयो भने त्यसले असल प्रभाव पार्न शक्तिशाली औजार हुनसक्छ। यस प्रकारको घर यथार्थमा “संसारको ज्योति” हुन जान्छ। जो व्यक्ति घरमै इसाई जीवन बिताउँछ त्यो व्यक्ति जहाँ गएतापनि सबैको सामु तेजिलो र चम्किलो ज्योति बन्दछ।

यदि दियो जतिसुकै सानो भएतापनि बलिरहेको छ भने त्यसले अरू दियोहरूलाई बाल्न सक्दछ। हामी रहेको ठाउँ, हाम्रो प्रभावित क्षेत्र सानो, साँघुरो र अरूहरूले वास्ता नगर्ने खालको हुनसक्छ। तैपनि हाम्रो आफ्नै घरमा इमान्दार विश्वासी भएर चलन सक्यौं भने धेरै गजब अवसरहरू आउन सम्भावना हुन्छ। यदि हाम्रा घरहरू र हृदयहरूमा ईश्वरीय नीतीहरूलाई खोलाइ राख्न सक्यौं भने हामी जीवन दिने शक्ति प्रवाह गर्ने माध्यम हुनसक्छौं। यस खालको घरले शोक सन्तापमा परेका मानिसहरूमा निको पार्ने खोला बगिरहन्छ, त्यसले जीवन दिन्छ, बाँच्नलाई अर्थमूलक बनाउँछ, जीवनलाई सुन्दर बनाउँछ र गुणिलो फलहरू फलाउँदछन्। जब कि हाम्रा वरिपरि नैराश्यता, आनन्दको अनिकालको वातावरण छ।

स्वर्गिय घरमा स्वागत छ

मूल ढोकाहरू खोल र धार्मिक जाति, अर्थात् विश्वास
कायम राख्ने जाति पस्न सकून्।
यशैया २६:२

यस संसारमा हामी जन्मनु र बाँच्नु नै स्वर्ग अर्थात् अनन्त जीवनको निम्ति हाम्रो जीवनको सुरु हो।

हामी यो सत्य तथा दिव्यज्ञानलाई कहिल्यै पनि नबिसौँ कि हामी स्वर्गको राजाका छोराछोरीहरू हौँ। हामी परमेश्वरका शाही परिवारका सदस्यहरू हौँ। परमेश्वरको सम्पत्ति हौँ र ख्रीष्टसँग साझेदार भएर स्वर्गको हकवाला हौँ। येशूले जुन भवन तयार गर्न जानुभयो त्यो भवनमा केवल सत्यमा हिँड्ने वा सत्यवादी भएर बस्नेहरू, शुद्ध वा निष्कलङ्क भएर बस्नेहरू, जसको हृदय प्रेमले सजिएको छ र परमेश्वरका वचनहरू पालन गर्नेहरूको लागि हो। यदि हामी अनन्त जीवन खुशी र आनन्दसाथ मनाइरहन चाहन्छौँ भने अहिले नै हाम्रो घरमा धर्मपरायण वा आत्मिक वातावरण सृजना गर्नुपर्दछ। शान्ति, मेलमिलाप, तालमेल, माया र स्नेह, खुशियाली जस्ता स्वर्गिय गुण वा चरित्रहरू दिनदिनै हृदयंगम गर्न प्रयास गर्नुपर्छ। प्रत्येक येशूभक्तको परिवारमा अहिले नै ती बहुमूल्य लक्षणहरूले सजिएको हुनुपर्दछ।

घरमा नै सबैले मनपर्ने चरित्र, मिजास, स्वभाव भयो भने त्यस खालको चरित्र भएको व्यक्तिहरूले स्वर्गका भवनहरूको वातावरणमा तिनीहरूको उपस्थितिले मायालु, रमाइलो र आनन्द बनाउँछन्।

यदि यस संसारमा रहुञ्जेल परमेश्वरका सबै आज्ञाहरू पालन गरे ख्रीष्टको चरित्रलाई प्रकट गर्न सक्यौँ भने येशूले तयार गरिरहनुभएको

भवनहरू हाम्रो निम्ति मनमोहक हुनेछन्। त्यहाँ सबै खुशियालीभएर आशिषको उपभोग गर्नेछौं। यथार्थमा हाम्रो वर्तमान घरपरिवारको वातावरणले स्वर्गको घरको झलकहरू हामी देख्न सक्नेहुन्छौं।

यस पृथ्वीमा भएका घरको सौन्दर्यताले स्वर्गमा हुने निर्मल खोला र हरियो चौरहरूलाई याद दिलाउन्। स्वर्गमा फरफराउने रूखहरू, कहिल्यै नसुकने जीवित मुहानहरू, शान्दार चम्किलो सहर र सेता वस्त्र पहिरिएका गीत गाउने समूहहरू आदि हाम्रो स्वर्गको घरको चित्रण हो। त्यहाँको सौन्दर्यताहरूलाई यस संसारका कुनै पनि नामुद् चित्रकारले कोर्न सक्दैनन् न त मरणशील मानिसले वर्णन गर्न खुबी नै हुन्छन्।

मानिसको आत्मामा परमेश्वरले रोप्नु भएको प्रेम, स्नेह, सहानुभूतीलाई सकल रूपमा प्रयोग गर्न पाउँदा त्यो सबैको निम्ति मिठास हुनेछ। जगतका पवित्र जनहरूसँग दिल खोलेर स्वच्छरूपमा कुराकानी गर्न पाउनु, आशिषित स्वर्गदूतहरू र युगौं युगसम्मका विश्वासी जनहरूसँगको मिलिजुली रहने सामाजिक जीवन, पृथ्वी र जगतको सारा परिवारसँग पवित्र सङ्गति गरेर बाँधिनु-यी सबै अनन्त जीवनका अनुभवहरू हुन्। हाम्रो बोलिले उच्चारण नै गर्न नसक्ने हर्ष र आनन्दसाथ पतित नभएका जीवहरूको ज्ञान, विज्ञान र बुद्धिको आनन्दमय वातावरणमा हामी सहभागी हुनेछौं।

परमेश्वरको सहरको ढोकाहरूमा आफ्ना छोराछोरीहरूलाई लान सक्नु बाबुआमाहरूको शुभअवसर हो। प्रत्येक बाबु र आमाले विश्वस्त भएर यो भन्नसक्नुपर्दछ कि “मेरा छोराछोरीहरूलाई परमेश्वरले प्रेम गर्न, उहाँको आज्ञा पालन गर्न, उहाँको इच्छा पालन गर्न र उहाँको महिमा वा इज्जत थाम्न सिकाउन प्रयास गरौं।” यी बाबुआमाहरूको निम्ति स्वर्गको ढोका खुला गरिनेछन्, र बाबुआमा र छोराछोरीहरू आनन्दसाथ पस्न सक्नेछन्।

अध्याय - १० शुद्ध तथा निष्कलङ्क चर्च

परमेश्वरको हृदयमा अति प्यारो

“के कुनै आमाले आफ्नो दूधेबालकलाई बिर्सन सक्छे र?
आफूले जन्माएको बालकलाई के त्यसले टिठ्याउँदैन र?
त्यसले बिर्सन पनि सक्छे, तर म त तिमीलाई बिर्सन सकिदैन।
हेर, मैले तिमीलाई मेरो हत्केलामा खोपेको छु।
तिम्रा पर्यालहरू निरन्तर मेरै सामुन्ने छन्।
यशैया ४९:१५-१६

येशूको चर्च उहाँको नजरमा अति बहुमूल्यको छ। यो एउटा बाकस हो जहाँ उहाँका बहुमूल्य रत्न र हारहरू छन्। तिनीहरू उहाँका आस्थावान र निष्ठावान भक्तहरू हुन्।

आफ्नै जीवन सुम्पेर ख्रीष्टले चर्चलाई कस्तो प्रेम गर्नुभयो भनेर देखाउनुभएको थियो (एफिसी ५:२५)। चर्चलाई येशूको आफ्नै रगत बगाएर किन्नुभएको थियो। प्रकाशको पुस्तकमा परमेश्वरको ईश्वरीय पुत्र सातवटा सुनौलो पानसहरूको बीचमा हिँडिरहनुभएको थियो भनेर उल्लेख गरिएको छ। ती बलिरहेका पानसहरूमा चाहिने तेल येशू आफैले आपूर्ति गर्नुहुन्छ। दियो बाल्ने उहाँ नै हुनुहुन्छ। “उहाँमा जीवन थियो; र त्यो जीवन मानिसहरूको ज्योति थियो।” यूहन्ना १:४। कुनै पनि दियो, कुनै पनि चर्च आफै चम्किन सक्दैन। मानिसमा हुने दिव्यज्ञानको ज्योति येशूबाट नै फैलिन्छ। शक्तिशाली परमप्रभु परमेश्वर र थुमा आफै ज्योति हुनुहुन्छ।

चर्चले दुःख पाइरहन्दा कतिपय समयमा परमेश्वरले बिर्सनुभयो कि भनेर देखिन्छ। चर्चका शत्रुहरूले चर्चलाई हानी र नोकसान पुऱ्याइरहँदा परमेश्वरको उपस्थिति ओझेलोमा परेको जस्तो देखिन्छ। तर परमेश्वरले बिर्सनुभएको छैन। यस संसारमा चर्च जस्तो उहाँको हृदयको प्यारो अरु केही पनि छैन। चर्चमा सांसारिक नीतिनियमहरू पसेर भ्रष्ट होस् भन्ने परमेश्वरको चाहना होइन। सैतानको प्रलोभन, मोह र जालमा फसेर उहाँका जनहरू हारेको जीवन बिताउनु भन्ने उहाँको इच्छा होइन। त्यस परिस्थितिमा उहाँले तिनीहरूलाई त्यसै छोड्नुहुन्छ।

परमेश्वरले हाकाहाकी भन्नुभएको छ कि आमाले आफ्नो दुधे बालकलाई विर्सपनि वा त्यागे पनि उहाँले त्याग्नुहुन्छ न त बिर्सनै हुन्छ। कमलो हृदयले चिन्ता गरेर परमेश्वरले उहाँका जनहरूलाई सम्झिनुहुन्छ। उहाँको सामु सम्झनाको पुस्तक हुन्छ, ताकि उहाँका जनहरूलाई उहाँले उहाँले स्याहार्न कहिल्यै पनि नबिर्सन्।

“प्रत्येक मानिसको माया बन्धन तोडिन सक्छ,
साथी साथीहरूको बिचमा विश्वासघात गर्ला,
आफ्ना हृदयमा सजाइराखेका छोराछोरीहरूलाई
आमाहरूले सम्झिन छोड्छन् होला,
आकाश र पृथ्वी आखिरमा गायब होला;
तर यहोवाको प्रेमलाई
कसैले परिवर्तन गर्न सक्दैन।“

शरण दिने सहर

किनभने परमप्रभुले सियोनलाई छाब्नुभएको छ, उहाँले त्यसलाई
आफ्नो निवासको निमित्त चाहनुभएको छ। “यो सदाकालको
निमित्त मेरो विश्रामस्थान हो, म यहाँ सिंहासनमा
बस्नेछु, किनकि मैले यही चाहेको छु।
भजनसंग्रह १३२:१३-१४

शताब्दीयौं देखिको सतावत,द्वान्द र अन्धकारमा परमेश्वरले आफ्नो चर्चलाई थामी राख्नुभएको छ। उहाँको सत्य चर्चमा एउटा बादल पनि लागेको छैन जुन सामना गर्न उहाँले तयार पार्नुभएको थियो। चर्चलाई आक्रमण गर्ने र उहाँको काममा प्रतिरोध गर्ने शक्तिलाई उहाँले अघि नै देख्नुभएको थियो। उहाँले उहाँको सत्यमा हिँड्ने चर्चलाई त्याग्नुभएको छैन। तर चर्चलाई के हुनेछ भनेर उहाँले भविष्यवाणीद्वारा अग्रिम जानकारीहरू दिनुभएको थियो। ती जानकारीहरू पवित्र आत्मा ले नै प्रेरित भएका अगमवक्ताहरूद्वारा दिइएका थिए। परमेश्वरको सबै लक्ष्यहरू पूरा हुनेछ। उहाँको दश आज्ञाको विधान उहाँको सिंहासनमा जोडिएको छ, र कुनै पनि दुष्ट शक्तिले यसलाई नाश गर्न सक्दैन। सत्यलाई परमेश्वरले नै प्रेरणा दिनुभएको छ र उहाँले नै सुरक्षित राख्नुभएको छ। समयमा त्यसको विरुद्धमा जाने सबै तत्वहरूमाथि बिजय पाउनेछ।

आत्मिक अन्धकारका युगहरूमा परमेश्वरको चर्च पहाडमाथि बनाइएको सहर जस्तै अटल भएर बसेको थियो। युगौं युगदेखि र पुस्तौं पुस्तादेखि स्वर्गको शुद्ध शिक्षादीक्षाहरू बिस्तारै उघार्दै गएका

थिए। ती शिक्षादीक्षाहरू परमेश्वरको अनुग्रहको नाट्यशाला हो। उहाँको शक्तिले मानिसहरूका हृदयहरू परिवर्तन भएको हेर्न उहाँ अति प्रसन्न हुनुहुन्छ।

चर्च परमेश्वरको किल्ला हो। यो शरण दिने सहर हो, जुन यस विद्रोही संसारमा स्थापना गर्नुभएको छ। चर्चलाई धोखा दिने, विश्वासघात र गद्दारी गर्ने परमेश्वरलाई नै लक्षित गरिएको ठहर्छ। चर्चलाई परमेश्वरले आफ्नो एकमात्र प्रियपुत्रको रगतको बाजी राखेर किन्नुभएको थियो। सुरुदेखि नै परमेश्वरप्रति बफादारी हुनेहरू मिलेर यस संसारमा चर्च स्थापित भएको थियो। प्रत्येक युगमा परमेश्वरका पहरेदारहरू छन्, जसले तिनीहरू रहेको पुस्तामा परमेश्वरतिर आकर्षित गर्ने विश्वासीलो गवाहीहरू बनेर मानिसहरूको सामु उभिएका थिए। यी पहरेदारहरूले मानिसहरूलाई चेतावनीको सन्देश दिएका थिए। जब तिनीहरू आफ्ना अस्त्रहरू छोड्नुपरेको थियो तब तिनीहरूको काम अरूहरूले गरेका थिए। ती साक्षीहरूसँग गरिएको करारको सम्बन्ध परमेश्वर आफैले गर्न भएको थियो। यसले गर्दा पृथ्वीमा रहेको चर्च स्वर्गको चर्चसँग गाँसिएको थियो। परमेश्वरले उहाँको चर्चको सेवा गर्न उहाँका स्वर्गदूतहरू पठाउनुभएको थियो। नर्कका ढोकाहरू परमेश्वरका जनहरूको निम्ति खोल्न सकिरहेको छैन।

परमेश्वरले उहाँका छोराछोरीहरूलाई अनन्तको प्रेमले प्रेम गर्नुहुन्छ। यस पृथ्वीमा उहाँको हृदयमा सजिएको अत्यन्तै प्रिय बस्तु उहाँको चर्च हो।

परमेश्वरले उहाँको चर्चलाई हिफाजत गर्नुहुन्छ

तिमी पानीबाट भएर जाँदा म तिमी साधमा हुनेछु। तिमी
नदीहरूबाट भएर जाँदा तिनले तिमीलाई डुबाउनेछैन।
तिमी आगोबाट हिँडेर जाँदा डढ्नेछैनौ। त्यसको
ज्वालाले तिमीलाई भस्म पार्नेछैन।
यशैया ४३:२

यस पृथ्वीमा परमेश्वरको चर्च छ। त्यस चर्चको समूदाय परमेश्वरले नै रोजेर स्थापना गर्नुभएको थियो। उहाँका दश आज्ञाहरूको नीति अनुसार चल्ने तिनीहरूको विशेषता हो। उहाँले चर्चलाई समूदायकै रूपमा अगुवाइ गरिरहनुभएको छ। त्यो समूदायका मानिसहरू यहाँ स्वतन्त्र, त्यहाँ स्वतन्त्र, चर्चको संघबाट अलग भएर हाँगा भएर विभिन्न उपनाउँले सम्बोधन गरेर एडभेन्टिस्ट चर्च हुन परमेश्वरले इजाजत दिनुभएको छैन। उहाँ चाहनुहुन्छ सबै एडभेन्टिस्टहरू एक जन भएर उहाँको अगुवाइमा चलुन्।

सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मूख्यालय (वा जनरल कन्फरेन्स) सँगमात्र मिलेर परमेश्वरको काम हुँदैन भने न त शङ्का गर्नुहुन्छ न डराउनुपर्दछ। परमेश्वरले खटाउनुभएको कामको शिर उहाँ नै हुनुहुन्छ। सबै थोक उहाँले नै व्यवस्थित तरिकाले काम चलाउनुहुन्छ। यदि चर्चको कुनै निकाय सुधार्नुपर्छ वा समायोजन गर्नुपर्छ भने त्यसको लागि उहाँ आफैँ सरिक भएर मिलाउनुहुन्छ। मानविय त्रुटीहरू घुसेर चर्च वा निकाय गलत बाटोमा लागेको छ भने उहाँले नै ठिक गर्नुहुन्छ। परमेश्वरका जनहरू बोकेको आदर्श जहाजलाई परमेश्वरले नै हाक्नुहुन्छ भन्ने कुरामा हामी विश्वस्त होऔं।

धेरै वर्ष अघि जब म अमेरिकाको मेन राज्यको पोर्टलान्डबाट

बोस्टन जहाजमा यात्रा गर्दै थिएँ, त्यसबेला हामीमाथि ठूलो आँधीबेरी आयो। समुद्रको ठूला ठूला छालहरूले हाम्रो जहाजलाई पानीमा ठोकर दिन थाल्यो। हाम्रो कोठाको झुन्डिएका सिसाका पानसहरू भुईँमा खसे, बाकसहरू कोठामा भकुण्डो जस्तो गुडे। जहाजमा यात्रा गरिरहेका यात्रुहरू धेरै त्रसित भए, त्यहाँ कोलाहल भयो, रुवावासी चल्यो र धेरैले अब मछ भनेर अपेक्षा गर्न थाले।

एक छिनपछि जहाजको चालक हामी भएको ठाउँमा आए। त्यसबेला जहाजको कप्तान त्यस चालकको नजिक उभेर जहाज चलाउनु चक्का वा स्टेरिङ्ग हवीललाई समाते। त्यस कप्तानले जहाज यताउती तैरिएकोले केहो होला भनेर जहाजको पाइलटलाई “यो पाइग्रा समातेर चलाउनुहुन्छ कि?” भनेर अनुरोध गरे। जहाजको क्याप्टेन आफैले जहाजलाई हाँक्न तयार थिएन किनकि उनमा त्यस्तो धेरै अनुभव थिएन। अनि कतिपय यात्रुहरू हताशनिराश र असजिलो माने किनभने अब त्यस चालकले जहाजलाई चट्टानहरूमा ठोकाएर सबैलाई मार्नेछन् भनेर सोचे। त्यसबेला जहाजमा यात्रा गरिरहेकाहरूलाई चालकले सोधे, “के तपाईँहरूमध्येमा यहाँ कोही हुनुहुन्छ जसले यो जहाज घुमाउने पाइग्रा चलाउन सक्नुहुन्छ?” ती यात्रुहरूलाई थाहा थियो कि तिनीहरूले त्यो चलाउन सक्दैन। तर चालकले त्यस जहाज चलाउने चक्का आफैले चलाए। अनि हामीलाई सुरक्षित बन्दरगाहमा ल्याइदिए।

जब काममा खतरा उत्पन्न भएको छ भनेर तपाईँ सोच्नुपर्ने अवस्थामा पुग्दा तपाईँ प्रार्थना गर्नुहोस्, “प्रभु तपाईँ नै पाइग्रालाई चलाउनुहोस्। हाम्रो अप्ठ्यारो र जिल्ल परेको परिस्थितिबाट गुजार्न सहयोग गर्नुहोस्। हामीलाई सुरक्षितपूर्वक बन्दरगाह वा गन्तव्य स्थानमा पुऱ्याउनुहोस्।” के परमेश्वरले बिजयउल्लाससाथ हामीलाई गन्तव्य स्थानमा ल्याउनुहुनेछ भन्ने कुरालाई हामी विश्वास नगर्ने कुनै कारण छ त?” तपाईँको सिमित दिमागले परमेश्वर कसरी काम गरिरहनुभएको छ सो तपाईँले बुझ्न सक्नुहुन्न। आफ्नो कामलाई हाँक्न परमेश्वरलाई नै सुम्पिदिनुहोस्।

फैसला वा न्यायिक निर्णय गर्ने समयको सन्देश

अनि अर्को स्वर्गदूतलाई मध्य आकाशमा उडिरहेका मैले देखें।
पृथ्वीमा रहने हरेक जाति, कुल, भाषा र मानिसलाई घोषणा गर्ने
अनन्त सुसमाचार तिनीसँग थियो। तिनले चर्को सोरमा
भने, “परमेश्वरको भय मान वा उहाँलाई श्रद्धा देखाउ, र
उहाँलाई महिमा देओ। किनकि उहाँका इन्साफको
घडी आएको छ। स्वर्ग, पृथ्वी, समुद्र र पानीका
मूलहरू बनाउनुहुनेलाई ढण्ढवत् गर।

प्रकाश १४:६-७

एक जना सिधा, इमान्दारी र परिश्रमी किसानीले बाइबलको
आधिकारिताप्रति शङ्का र उपशङ्का व्यक्त गरेका थिए। तैपनि सत्य
के हो भनेर भित्री हृदयदेखि नै इमान्दार भएर आफूखुशी बाइबल पढ्न
थालेका थिए। स्त्रीष्टको दोस्रो आगमनको सन्देश फैलाउने काममा
अगुवाइ गर्न परमेश्वरले यही व्यक्तिलाई विशेष गरेर रोज्नुभएको
थियो।

त्यस मानिसलाई बाइबलमा भएका भविश्यवाणीहरूलाई बुझाउन
उनकहाँ परमेश्वरले आफ्नो स्वर्गदूत पठाउनुभएको थियो। यस
संसारका मानिसहरू विश्व इतिहासको अन्तिम घडीमा बाँचिरहेका
छन् भन्ने विभिन्न दृश्यहरूद्वारा उनले बाइबलबाट विद्या सिके, तर
तिनीहरूलाई यो थाहा थिएन भनेर पनि उनले महसुस गरे। आफ्नो
खेतबारीको काम छोडेर त्यो सन्देश सुनाउन आफूलाई समर्पित गर
भनेर परमेश्वरले उनलाई सुनाउनुभयो। डराइ डराइकन परमेश्वरको

राज्यका रहस्यहरू मानिसहरूको सामु विलियम मिलरले प्रस्तुत गर्न थाले। बाइबलमा भएका भविष्यवाणीहरूलाई औँल्याउँदै उनको श्रोतावर्गहरूलाई सिकाउन थाले र ती भविष्यवाणीहरूको अन्त येशूको दोस्रो आगमनमा हुँदैछ भनेर उनले जोरकातोरले सिकाउन थाले।

विलियम मिलेर प्रचार गरेका सत्यलाई हजारौंले अङ्गालेका थिए। त्यो सत्य सन्देश एलियाको जोश र शक्तिले सुनाउन धेरै मानिसहरूलाई परमेश्वरले खटाउनुभएको थियो। त्यस सत्यको सन्देश गम्भीर थियो र परमेश्वरको क्रोधबाट भाग्न मानिसहरूलाई चेतावनी दिइएको थियो। विभिन्न चर्चका धेरै मानिसहरू मनलाई हलुका बनाउने त्यस सन्देशले एक भए। आफूहरू परमेश्वरको मार्गबाट भ्रष्ट भएका तिनीहरूले महसुस गरे। तिनीहरू पश्चातापको आँशु बगाउँदै भित्री हृदयदेखि नै पीडाको अनुभव गरेर परमेश्वरको सामु नम्र भएर आफूहरूलाई उहाँलाई सुम्पेका थिए। पापीहरू आत्म परिवर्तन भएको र इसाईहरूको बीचमा आत्मिक जागरण भएकोले त्यो सन्देश परमेश्वरबाट आएको थियो भनेर प्रमाणित गरेको थियो।

विश्वासीहरू स्पष्ट भएर येशूको आगमन १८४४ मा हुनेछ भनेर सबै ढुक्क भए थिए। तिनीहरूले प्रस्तुत गरेका तर्कहरू तिनीहरूको विरोधीहरूले विवाद गर्न सकेको थिएन।

“न्यायको समय आयो,” भन्ने घोषणाले मानिसहरूको मुक्तिको निम्ति ख्रीष्टले गर्नुहुने समापन कामलाई औँल्याउँछ। हाम्रो निम्ति येशूले गरिरहनुभएको पहल वा विन्ति समाप्त नहुञ्जेल यो सत्यलाई प्रचार गरि नै रहनुपर्दछ। अनि उहाँले त्यो काम सक्नुभएपछि यस पृथ्वीमा उहाँको आगमन महिमाको साथ हुनेछ र उहाँका जनहरूलाई उहाँले आफूसँग लानुहुनेछ।

अन्धकारको बीचबाट दिव्य ज्योति

त्यसकारण आफ्नो यो भरोसा नत्याग, जसमा ठूलो इनामको प्रतिफल छ। परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्न र प्रतिज्ञा गरिएको प्रतिफल प्राप्त गर्न तिमीहरू स्थिर रहनु पर्छ र तिमीहरूमा धिरजको आवश्यक छ।

हिब्रू १०:३५-३६

जब येशू १८४४मा यस पृथ्वीमा आउनुभएन तब धेरै मानिसहरू ठूलो निराशमा परेका थिए र कतिपयले विश्वास र चर्चलाई पनि त्यागेको थिए। तर एक समूहचाहीं हाम्रो बाइबल अध्ययनमा के गल्ती गर्‍यो भनेर झन गहिरिएर बाइबलमा खोजनिति गर्न थाले। तब तिनीहरूले स्वर्गमा रहेको पवित्र मन्दिरको बारेमा आत्मज्ञान प्राप्त गरेका थिए। १८४४ को महान् निराशको रहस्यको ताल्चालाई खोल्ने साँचो पवित्रस्थानको बारेमा बुझ्नुपर्ने विषयबस्तु भनेर तिनीहरूले भेट्टाए। यसले सत्यको पद्धतिको दृश्यलाई पूरै नयाँ गरि खोलेदियो। महान् एडभेन्टिस्ट जागरण अभियानमा परमेश्वरको हात थियो भनेर सत्यलाई तालमेल गर्दै गहिरो अध्ययन गर्ने येशूको भावनामाप्रेरित भएकाहरूले महसूस गरे।

येशूको आगमनलाई अपेक्षा गर्नेहरूले यही पृथ्वी वा पृथ्वीको केही भाग पवित्रस्थान हो भनेर विश्वास गरेका थिए। दानिएलले दानिएल ८:१४ । मा उल्लेख गरेका पवित्रस्थानको शुद्धिकरण गर्नुभनेको अन्तिम महान् दिनमा यस पृथ्वीलाई आगोबाट शुद्ध गर्नुहुनेछ जुन येशूको दोस्रो आगमनमा हुनेछ भनेर सुरुको एडभेन्टिस्टहरूले बुझेका थिए। त्यसकारण १८४४ मा येशू यस संसारमा फर्किनुहुनेछ भनेर तिनीहरूले निश्कर्ष निकालेका थिए।

तर अपेक्षा गरिएको समय वित्तियो र प्रभु देखा पर्नुभएन। विश्वासमा अडिग हुने विश्वासीहरूलाई थाहा थियो कि परमेश्वरको वचनले गल्ती गर्दैन, तर तिनीहरूले व्याख्या गरेको भविष्यवाणीमा केही त्रुटी हुन गएको भनेर महसुस गरे; तर कहाँ त्रुटी भयो त?

तब ती विश्वासीहरू फेरि जोरकातोरले बाइबलमा खोजनिति गरे। अनि तिनीहरूले यो सिकेकी लोकले मानेको पवित्रस्थान यो पृथ्वी हो भनेर बाइबलमा कहीं पनि लेखेको प्रमाण छैन; तर पवित्रस्थानको विषयमा, त्यसको बनावट, स्थान र सेवा तथा विधिहरूको बारेमा बाइबलले गरेको पूरा व्याख्या तिनीहरूले भेट्टाए।

जो विश्वासीहरू लगनशील भएर बाइबलमा दिएको भविष्यवाणीलाई केलाइ केलाइ पढे तब तिनीहरूले यो आत्मज्ञान पाए; पवित्रस्थान शुद्धिकरण गर्नुभनेको २३०० दिन वा वर्षहरूको अन्त्य वा १८४४ मा हुने यस पृथ्वी नभएर स्वर्गमा रहेको महापवित्र स्थानमा पो पस्नुभएको थियो; त्यहाँ उहाँले मुक्तिको काम वा पश्चातापको विधि अन्त्य गर्न जानुभएको थियो, जुन उहाँको दोस्रो आगमनको पूर्व तयारी थियो।

अब ती विश्वासीहरूले स्वर्गमा भएको महापवित्र स्थानमा येशूलाई फेरि देखे। उहाँ करुणामय, सदाशयी, दयालु प्रधानपूजारी तिनीहरूको राजा भएर छिटै आउनुहुनेछ र तिनीहरूलाई उद्धार गर्नुहुनेछ भन्ने तिनीहरूले नयाँ आत्मज्ञान तिनीहरूले पाए।

विश्वासद्वारा उहाँलाई पछ्याउँदा चर्चको अन्तिम वा बन्द गर्ने कामलाई तिनीहरूले देख्न सक्ने भएका थिए। पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूलाई तिनीहरूले स्पष्टरूपमा बुझ्न सके। अब प्रकाशको पुस्तकको १४ अध्यायमा लिखित गम्भिर चेतावनी बुझेर संसारलाई सुनाउन तिनीहरू तयार भए।

बेबिलोनको पतन भयो

अनि एउटा अर्को स्वर्गदूत, अर्थात् दोस्राचाहिँ यसो भन्दै
पछिपछि लागे, “पतन भयो! जाति-जातिलाई आफ्नो
व्यभिचारका क्रोधको मद्य पिउन लाउने महान्
बेबिलोन सहरको पतन भयो।

प्रकाश १४:८

प्रकाश १४को दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश १८४४ को गृष्मकालमा पहिले प्रचार भएको थियो। त्यसबेला अमेरिकाका विभिन्न चर्चहरूलाई लक्षित गरेर प्रचार गरिएको थियो। त्यहाँ न्यायको बारेमा दिएको चेतावनीको सन्देश सुनाइएको थियो र प्रायजसो सबैले त्यसलाई स्वीकार्न अस्वीकार गरेका थिए। त्यस समय अमेरिकामा चर्चहरू द्रुतगतिरूपमा पतन भइरहेको थियो। तर दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश १८४४ मा पूरै पूरा भएको थिएन। त्यसबेला चर्चहरूमा नैतिक पतन भएरहेको थियो। तिनीहरूले एडभेन्टिस्ट सन्देशको आत्मज्ञान स्वीकार नगरेकोले तिनीहरूको नैतिक पतन त भइरहेको थियो तर तिनीहरूको पूरै पतन भएको थिएन। जब तिनीहरूले यी विशेष आत्मिक सत्यहरूलाई ग्रहण गर्न अस्वीकार गरे तब तिनीहरू आत्मिक र नैतिकरूपमा झन झन निरन्तररूपमा तल्लोस्तरमा झर्न थालेका थियो। यद्यपि यो भन्न सकेको छैन कि “पतन भयो! जाति-जातिलाई आफ्नो व्यभिचारका क्रोधको मद्य पिउन लाउने महान् बेबिलोनको पतन भयो।” त्यसबेला उनले उनको (वा रोमन क्याथोलिकको मोहमा परेर) सारा राष्ट्रहरूलाई फसाउने काम सम्पन्न भएको थिएन। परमेश्वरबाट भ्रष्ट भएर सबै जना त्यसबेला गिरेका थिएनन्।

येशूको दोस्रो आगमनभन्दा पहिले सैतानले आफ्नो जाल

प्रभावकारी रूपमा चाल्नेछ भनेर बाइबलले बताउँछ। २ थेस्सोलिनिकी २:९-१२मा लेखिएको छ, “शैतानको कामकाजबमोजिम पापको मानिस सारा शक्ति र छलपूर्ण चिन्हहरू र चमत्कारसहित, र नाश हुनेहरूलाई छलमा पार्ने समस्त दुष्टतासहित आउनेछ, किनकि तिनीहरूले सत्यलाई प्रेम गर्न र त्यसरी बाँच्न इन्कार गरे। यसैकारण तिनीहरूले झूटा कुरामा विश्वास गरुन् भनेर परमेश्वरले तिनीहरूमाथि एक शक्तिशाली भ्रम पठाउनुहुन्छ, ताकि सत्यमाथि विश्वास नगर्ने, तर अधार्मिकतामा आनन्द मनाउने सबै जना दोषी ठहरिऊन्।” बेबिलोनको पतन त्यसबेला पूरा हुन्छ जब चर्च र संसारको सभ्यतासँग गठबन्धन पूरा हुन्छ। यो हुने परिवर्तन प्रगतिशील छ, तर प्रकाश १४:८ पूरै पूरा भएको छैन, यो भविष्यमा हुने गतिविधि हो।

अरु चर्चहरूमा कतिपय मानिसहरू आत्मिक अन्धकारमा छन् र परमेश्वरबाट टाढा भइरहेका छन् जसले गर्दा तिनीहरू बेबिलोनीय मनस्थिति वा परमेश्वरका सत्यहरूबाट टाढा छन्, तैपनि ख्रीष्टको सत्य अनुयायीहरूको ठूलो समूह ती चर्च वा सम्प्रदायहरूमा पनि छन्, त्यसले गर्दा तिनीहरूसँगको सम्पर्कमा हामीहरू अलग हुनु अझै आवश्यक छैन। चाहे अरु सम्प्रदायका चर्चहरूमा होस् वा कोही पनि होस् अहिले पनि विशेष सत्यहरूलाई कतिपयले कहिल्यै पनि देखेका छैनन् न त सुनेका छन्।

अन्तिम महत्त्वपूर्ण गम्भिर चेतावनी

त्यसपछि तेस्त्रा स्वर्गदूत चर्को सोरले यसो भन्दै तिनीहरूका पछि आए, “यदि कुनै मानिसले त्यो पशु र त्यसको मूर्तिलाई पुज्यो र निधार वा हातमा त्यसको छाप लियो भने, त्यसले पनि उहाँका क्रोधको कचौरामा केही नमिसाई तयार गरिएको परमेश्वरका क्रोधको कड़ा मघ पिउनेछ, र पवित्र स्वर्गदूतहरू र धुमाको सामुन्ने आगो र गन्धकमा त्यसलाई यातना दिइनेछ।

प्रकाश १४:९-१०

स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानको पवित्र कोठामा भएको येशूको सेवाकार्य समाप्त भएपछि उहाँ महापवित्र कोठामा पस्नुभएको थियो जहाँ परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू भएको सन्दुक थियो। त्यसबेला उहाँले तेस्रो सन्देशसहित अर्को शक्तिशाली स्वर्गदूतलाई यस संसारमा चेतावनी दिन पठाउनुभएको थियो। यस सन्देशले परमेश्वरका जनहरूलाई सतर्क गराउन दिइएको थियो। तिनीहरूमाथि आउने सतावट, पीडा र विश्वासलाई त्याग्न चाहने सङ्कट तिनीहरूको सामु आएको छ भन्ने कुरा तिनीहरूले बुझ्नुपर्दछ। पशु पोपियतन्त्र प्रतिक हो भनेर प्रायजसो सबै प्रोटेस्टेन्ट वा सुधारवादी इसाई सम्प्रदाय वा डिनोमिनेशले विश्वास गर्दछन्।

पशुको मूर्तिले परमेश्वरको सत्य वचनको सत्य शिक्षादीक्षालाई त्यागेर भ्रष्ट भएको प्रोटेस्टेन्ट वा सुधारवादी इसाई धारणाको प्रतिनिधित्व गर्दछ। सांसारिक शासकहरू शक्ति र नागरिक ऐनको सहायता लिएर तिनीहरूले सिकाएको धर्म वा शिक्षादीक्षालाई मानिसहरूलाई जबरजस्ती लाइनेछन्।

रोमन क्याथोलिक चर्चको पोपियतन्त्रका विद्वान र नामुद

फादरहरूले त्यस चर्चको अधिकारलाई सर्वसम्मतबाट मान्यता दिलाउँदै यो घोषणा गर्नेछन्, “बाइबलमा उल्लेख गरिएको हप्ताको सातौँ दिन पवित्र राख भन्ने परमेश्वरको आज्ञालाई रोमन क्याथोलिक चर्चको अधिकारले आइतबारमा सारिएको छ।” त्यसकारण परमप्रभु सनातन परमेश्वर सृष्टिकर्ताको चिनारी दिने हप्ताको सातौँ दिन साबथलाई परिवर्तन गर्न खोज्ने आँटले रोमन क्याथोलिक चर्चको आत्मिक अधिकार, छाप र चिन्हलाई देखाउँछ। यो नै पशुको छाप हो।

वर्तमान समयसम्म आइतबारलाई पालन गर्नु भनेको पशुको छाप भन्न मिल्दैन, तर जब रोमन क्याथोलिक चर्च समेत प्रोटेस्टेन्ट चर्चहरूसँग मिलेर पशुको मूर्तिको रूपमा लिइएको आइतबारलाई पालन गर्न नागरिक ऐनको सहायता लिएर अध्यादेश जारी गर्छ तब त्यसबेला आइतबारलाई पशुको छाप भन्न सकिन्छ। त्यसबेला हप्ताको सातौँ दिन शनिबार होइन आइतबारमानै परमेश्वरको आराधना गर्नुपर्छ भनेर जबरजस्ती आम जनतालाई कर लगाउनेछ।

जब सम्म त्यो अध्यादेश जारी हुँदैन तबसम्म मानिसहरूको सामु परमेश्वरका आज्ञाहरू मान्ने कि मानिसका अर्थात् पोपका आज्ञाहरू मान्ने भन्ने निर्णय राखिरहेको हुन्छ। ती मानिसहरू जो परमेश्वरको आज्ञालाई अवहेलना गरेर आइतबार नै साबथ हो भनेर जिकिर गर्छ तिनीहरूले पशुको छाप पाउनेछन्।

जब परमेश्वरले यस खालको महत्वपूर्ण चेतावनीका सन्देशहरू प्रचारप्रसार गर्न मानिसहरूलाई खटाउनुहुन्छ तब तिनीहरू आकाशको बीचमा उडिरहेका पवित्र स्वर्गदूतहरूको प्रतिनिधित्व गरेका हुन्छन्। त्यसबेला समझशक्ति र आत्मनिर्णय गर्न क्षमता भएका संसारका प्रत्येक व्यक्तिले ती सन्देशहरूलाई आत्मसात् गर्न परमेश्वरले अपेक्षा गर्नुहुन्छ।

निधारमा परमेश्वरको लालमोहरको छाप कसलाई लगाइनेछन्?

तब जीवित परमेश्वरको मोहोर साथमा लिई अर्को एक जना स्वर्गदूत पूर्वबाट उक्लेका मैले देखें। पृथ्वी र समुद्रलाई हानि पुऱ्याउने अख्तियार दिइराखेका चार स्वर्गदूतलाई यसो भनेर तिनले चर्को सोरले भने, “हामीले हाम्रा परमेश्वरका दासहरूका निधारमा मोहोर नलाउञ्जेल पृथ्वी, समुद्र वा स्वर्गहरूलाई केही हानि नगर।”

प्रकाश ७:२-३

जीवित परमेश्वरको लालमोहर ती मानिसहरूका निधारमामात्र लगाइदिनेछन् जसले यस संसारमा येशू ख्रीष्टको चरित्रलाई प्रतिविम्ब गरिरहेका हुन्छन्। जसरी मैले लालमोहरको छापलाई उतार्दछ त्यसरी नै मानिसले परमेश्वरको पवित्र आत्मालाई हृदयमा छाप लगाउँदै ख्रीष्टको स्वरूप आफ्नो जीवनको प्रत्येक क्षेत्र वा चरित्रमा कायम राख्छद। परमेश्वरको स्वरूपमा कोही मानिस ढालिन उसले परमेश्वरका दश आज्ञाहरूका नीतिहरूलाई अवलम्बन गरिरहनुपर्दछ।

परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूको लालमोहर चौथो आज्ञामा पाइन्छ। व्यवस्था वा नीति दिने परमेश्वरको नाउँ र दर्जा वा सार्वभौम सृष्टिकर्ताको अधिकार दश आज्ञाहरूमा केवल यसै आज्ञामामात्र पाइन्छ। सनातन सृष्टिकर्ता उहाँ नै हुनुहुन्छ जसले स्वर्ग र पृथ्वी सृष्टि गर्नुभयो भनेर देखाउने र अरु सबै जोसुकै भगवानहरू भनेर दावी गरेतापनि उहाँ सर्वोपरि हुनुभएकोले केवल उहाँप्रतिमात्र श्रद्धा देखाउँदै उहाँको आराधना वा उपासना गर्नुपर्छ भन्ने आदेश र उहाँको दावी केवल चौथो आज्ञामामात्र छ। दश आज्ञाहरूमा अरु कुनै

पनि आज्ञा छैन जसले दश आज्ञा वा मानिसहरू चल्नुपर्ने नीतिहरू दिने कसको अधिकार भएको देखाउँछ।

इसाएलीहरू परमेश्वरको सम्पत्ति हुन् भनेर तिनीहरूका ढोकाका चौकोसहरूमा रगत छर्केर देखाएको थियो। त्यसरी नै यस युगमा परमेश्वरका जनहरूले उहाँका आज्ञाहरू पालन गरेर तिनीहरू परमेश्वरको सम्पत्ति हुन् भनेर देखाउनेछ। तिनीहरूले आफ्नो जीवन पवित्र दश आज्ञाहरूसँग तालमेल गरेर चलाउनेछन्। परमेश्वरका प्रत्येक जनमा उहाँको छाप लगाइदिएको हुन्छ। जसरी पौराणिक इसाएलीहरूले मृत्युको दूतबाट बच्न र सुरिक्षित हुन आफ्ना घरका चौकोसहरूमा रगतको छाप लगाएका थिए, त्यसरी नै मुक्ति पाएको प्रत्येक जनले परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएको छाप लगाइएको हुन्छ। परमेश्वरले यो घोषणा गर्नुभयो, “त्यसबाहेक तिनीहरूलाई पवित्र पार्ने म परमप्रभु नै हुँ भन्ने कुरा तिनीहरूले जानून् भनेर तिनीहरू र मेरो बीचमा चिन्हको लागि मैले तिनीहरूलाई शबाथदिनहरू पनि ठहराइदिएँ।” इजकिएल २०:१२ ।

जब परमेश्वरका जनहरूको निधारमा परमेश्वरको छाप हुन्छ- जुन बाहिर देखिने छाप त होइन तर आत्मिक र बौद्धिकरूपमा सत्यलाई जानेर त्यसलाई नहल्लाइ त्यसमा अडिग हुनु हो, त्यसबेला छाप लगाइएका परमेश्वरका जनहरू थर्कमान हुन वा हल्लिन तयार हुनुपर्दछ। अर्थात् परमेश्वरको निष्ठा र रहने कि त्यसबाट पछि हट्ने निर्णय उहाँका सबै जनले निर्णय गर्नुपर्नेछ। यथार्थमा त्यो समय अहिले नै हो; अहिले नै पृथ्वीका सबै भूमिहरूमा परमेश्वरका न्यायहरू भइरहेको छ। के हुँदैछ सो हामीलाई थाहा हुनु जरुरी छ।

उहाँको चर्चको निम्ति परमेश्वरले चाहनुभएको आदर्श चरित्र अर्थात् गुणहरू

२८२

*उहाँले दाग वा चाउरी नभएको, अथवा यस्ता कुनै कुरा
नभएको तेजस्वी मण्डली आफैकहाँ प्रस्तुत गर्न
सक्नु, र त्योचाहिँ पवित्र र निष्खोट होस्।
एफिसी ५:२७*

पाप, अधर्मले पोषाइएको र उहाँसँग प्रतिस्पर्धा गर्न खोज्न चाहनेहरूलाई उहाँ अत्यन्तै मनपराउनुहुन्छ र डाह गर्नुहुन्छ। तर यस पुस्तामा भएका उहाँका जनहरूका पापहरू र उहाँका आज्ञाहरू पालन नगर्नेहरूलाई सही रहनुभएको छ। यदि परमेश्वरका जनहरू उहाँको सरसल्लाहमा चलेको भए, उहाँको काममा धेरै प्रगति हुन्थ्यो। यस संसारमा भएका सबै मानिसहरूमा सत्यका सन्देशहरू पुगिन्थ्यो। तर पौराणिक इस्राएलीहरू जस्तै अहिले पनि परमेश्वरका जनहरूले परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई हृदयदेखि मानेका छैनन्, तिनीहरू अपवित्र र कृतञ्ज छन्। त्यसले गर्दा ठूलो स्वरले घोषणा गर्नुपर्ने र सबैले सुन्नुपर्ने अन्तिम सन्देशको काम समापन गर्न लामो समय लागिरहेको छ। परमेश्वरको काममा वाधा आइरहेको छ। परमेश्वरको लालमोहर लाउने समय ढिलो भएको छ। धेरैले सत्यको बारेमा सुनेका छैनन्। तर परमेश्वरको वचन सुन्न र उहाँतिर फर्किने मौका तिनीहरूलाई उहाँले दिनुहुनेछ।

तयार हुनुपर्ने महान् कामको निम्ति तपाईं के गर्दै हुनुहुन्छ? जो मानिस परमेश्वरको वचन अनुसार नचलि केवल संसारसंगमात्र एक भएर सांसारिक ढाँचामामात्र रमाउन चाहनेहरूले पशुको छाप पाउन तयार गरिरहेका छन्। जो मानिसहरू आफूहरूमाथि विश्वास नराखी

परमेश्वरको सामु झुकेर आफ्ना आत्माहरूलाई शुद्ध पारिरहेका छन् र सत्यलाई पालन गरिरहेका छन् तिनीहरूमा स्वर्गको छाप परिरहेको हुन्छ र तिनीहरूका निधारहरूमा परमेश्वरको लालमोहरको छाप पाउन तयार गरिरहेको हुन्छ। जब प्रोटेस्टेन्ट, रोमन क्याथोलिक र नागरिक ऐन मिलेर सबैले आइतबारमा नै चर्च जानुपर्छ शनिबार होइन भनेर अध्यादेश जारी गर्छ तब त्यसले निष्ठावानहरू आफ्नो निष्ठामा अडिग रहनेछन् र तिनीहरूको चरित्र अनन्तको निमित्त शुद्ध र दागरहित भएर रहिरहनेछन्। यसैबेला तयारी हुने समय हो। कुनै अशुद्ध वा प्रदुषित पुरुष र स्त्रीको निधारमा परमेश्वरको लालमोहर कहिल्यै पनि लगाइनेछैन। संसारको प्रतिस्पर्धामा रमाउनेहरू, महत्त्वकाँक्षामात्र तल्लिन हुनेहरू र संसारको रमझममामात्र मनपराउनेहरूको निधारमा परमेश्वरको लालमोहर कहिल्यै पनि लगाइदिनेछैन। परमेश्वरको मोहर लगाउने सबै जना परमेश्वरको सामु दागरहित हुनुपर्छ। तिनीहरू स्वर्गको निमित्त उम्मेदवारहरू हुन्।

प्रत्येक व्यक्ति जसले परमेश्वरको लालमोहर पाउँछ भने उसले परमेश्वरको वचन सुन्नैपर्छ र त्यस वचन अनुसार चल्नुपर्दछ। यदि परमेश्वरको परिवारमा रहन चाहन्छ भने कोही व्यक्ति आफ्नो धार्मिक गतिविधिमा देखावटी र लापर्वाही हुनुहुँदैन। अहिलेनै समय हो, जब चार जना स्वर्गदुतहरूले चार वटा बतासहरू समालीरहेका छन् । हामिले हाम्रो स्थान स्वर्गमा सुरक्षित राख्न हामिलाई आह्वान गरीएको छ ।

चर्चमा आउने परिक्षा वा सङ्कटहरू

यसकारण हे स्वर्गमा रहनेहरू, तिमीहरू रमाओ। तर पृथ्वी र
समुद्रलाई धिक्कार छ! किनभने आफ्नो समय अल्प
छ भनी थाहा पाएर द्विबाबलस ठूलो क्रोधसाथ
तिमीहरूकहाँ तल आएको छ।”

प्रकाश १२:१२

जो मानिसहरू परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्छन् र जुन विश्वास येशूमा थियो त्यही विश्वासले सजिएकोका हुन्छन् तिनीहरूप्रति सैतान र उसका फौजहरू रिसले जुरमुरिरहेको अनुभव गर्नेछन्। यस संसारका सबै मानिसहरू आफ्नै हुन् र आफ्नै प्रभुत्वमा बस्नुपर्छ भनेर सैतानले दावी गर्छ। परमेश्वरको वचनमा नलागी केवल भावनामामात्र उत्तेजित भएर चल्ने भ्रष्ट चर्चहरू वा सम्प्रदायहरूमाथि उसको नियन्त्रण छ; तर एउटा सानो झुण्ड छ जो उसको प्रभुत्वमाथि प्रतिकार गरिरहेको छ। यदि तिनीहरूलाई पनि यस संसारबाट मेटाइदिए उसको जित पूरा हुनेछ। जसरी इस्राएलका वरिपरिरहेका मूर्तिपूजा देशहरूलाई उक्साएर इस्राएललाई नाश गरेका थिए, त्यसरी नै छिटै भविष्यमा यस पृथ्वीका दुष्ट शक्तिहरूलाई परिचालन गरेर परमेश्वरका जनहरूलाई नाश गर्न सैतान अग्रसर हुनेछ। परमेश्वरको दयामा भरपर्नुमात्र ती जनहरूको आशा छ र तिनीहरूको युद्ध गर्ने औजार भनेको केवल प्रार्थनामात्र हुनेछ।

जब महासङ्कट र परिक्षा रानी एस्थरको समयमा भएको थियो त्यो केवल त्यस युगमामात्रै भएको विशेष समस्या थिएन। युगको अन्तलाई हेर्न सक्ने भएका यूहन्नाले यो घोषणा गरेका थिए, “स्त्रीसँग अजिङ्गर रिसले क्रोधित भयो, र उनका बचेखुचेका बाँकि सन्तानसँग

युद्ध गर्न गयो, जसले परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्छन् र येशू ख्रीष्टको गवाही हुन्छ" (कतिपय नेपाली बाइबलमा यो अंश हटाइएको छ-अनुवादक)। बर्तमान संसारमा बाँचिरहेका कतिले यी वचनहरू पूरा भएको देख्नेछन्। जब आफ्नो समय छोटो हुँदै जान्छ तब सैतानको क्रोध चर्को हुँदै जान्छ। अनि उसको धोखा दिने छल गर्ने र भष्मासुरको काम चर्को भएर परमेश्वरको विश्वासीहरूलाई महासङ्कटमा पार्नेछ।

आकाश र पृथ्वीमा अनेकौं डरलाग्दो अलौकिक चर्तिकलाहरू सैतानले देखाउनेछ। आफ्नो र आफ्ना दुष्ट आत्मा वा राक्षसहरूमा भएको चमत्कारीय काम गर्ने शक्तिको प्रदर्शन सारा संसारले देख्नेछन्। दुष्ट स्वर्गदूतहरूका दुष्टआत्माहरू यस देशका राजा र शासकहरूमा र सारा संसारका मानिसहरूमा भित्रिनेछन्। तिनीहरू संसारका मानिसहरूलाई धोखा दिन तल्लिन हुनेछन्। स्वर्गको शासनको विरुद्धमा संघर्ष गर्ने सैतानले ती शासक र मानिसहरूलाई एकत्रित गर्नेछ। सैतानकै तत्वहरूले यस संसारका शासकहरू र तिनीहरूका जनताहरू धोखामा पर्नेछन्।

जो मानिसहरू सत्यको खोजी गर्दै त्यसलाई प्यारो ठानेर त्यस अनुसार चलन चाहन्छ तिनीहरूको पछि नै शत्रुभावले रन्थनिएर सैतानको क्रोध वर्षिनेछ। तर जब उहाँका जनहरू येशूको निकटमा रहिरहन्छ, तब सैतानले तिनीहरूलाई कहिल्यै पनि कमजोर पार्न सक्दैन।

एलिया र आधुनिक चर्च

“हेर, परमप्रभुको त्यो महा र इस्लागदो दिन आउन अघि म एलिया
अगमवक्तालाई पठाउनेछु। त्यसले बाबुहरूका
हृदय तिनीहरूका छोराहरूतिर र छोराहरूका हृदय
तिनीहरूका बाबुहरूतिर फर्काइदिनेछ, नत्रता
म आएर देशलाई पुठ्टा श्राप दिनेछु।”
मलाकी ४:५-

मलाकीको पुस्तकमा लेखिएका अन्तिम शब्दहरू उल्लेखनीय छन्। ती शब्दहरू भविष्यवाणी हुन्। यसले येशूको पहिलो र दोस्रो आगमनको निमित्त कस्तो तयारी गर्नुपर्छ भनेर औँल्याउँछ।

येशूको दोस्रो आगमनको निमित्त तयार भएर बसेका येशूका भक्तजनहरू विश्वासमा अडिग भएका एलियाको प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसरी येशूको पहिलो आगमनमा मानिसहरूलाई तयार पार्न बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले एलियाको प्रतिनिधित्व गरेका थिए।

हाम्रो सन्देश कुनै घुमाउरो र दिमागले खेलाउने पाराले नभएर यूहन्नाले दिएको जस्तै सिधा र स्पष्ट हुनुपर्दछ। राजाहरूले गरेका पापसँग नडराइ उनले विरोध गरेका थिए। उनलाई थाहा थियो कि उनको त्यो कदमले उनको ज्यानलाई जोखिममा पार्दछ, सत्यलाई उनका ओठहरूबाट उनले कहिल्यै पनि हराउन दिएन।

अहिलेको सारा संसार नै पथभ्रष्ट वा परमेश्वरको चाहनाबाट बिचलित भइरहेको छ। उहाँका भक्तजनहरूले उहाँको व्यवस्था वा दश आज्ञालाई एलियाको आत्मा, जोश र जाँगरले घोषणा गर्नु भन्ने परमेश्वरले आह्वान गर्नुहुन्छ। येशूको पहिलो आगमनको लागि

तयारी गर्न बप्तिस्मा दिने यूहन्ना मानिसहरूलाई दश आज्ञाहरूतिर ध्यान दिन आह्वान गरेका थिए। त्यसरी नै हामीले पनि यो सन्देश प्रष्टरूपमा यस संसारमा घन्काइरहनुपर्दछ: “परमेश्वरको भय मान र उहाँको महिमा गर किनभने उहाँले फैसला गर्ने समय आएको छ।” जसरी जोशिलो र इमान्दारिपूर्वका अगमवक्ता एलिया र बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले सन्देश दिएका थिए, त्यसरी नै हामी पनि येशूको दोस्रो आगमनको निम्ति बाटो तयार पार्न प्रयत्नशील हुनुपर्दछ।

हो, परमेश्वरको फैसला गर्ने समय आएकोछ। अनन्तको बिनाशको निकटमा रहिरहेका मानिसहरूलाई चेतावनी दिने अभिभारा परमेश्वरले उहाँको चर्चलाई सुम्पनुभएको छ।

येशूका भक्त वा इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने प्रत्येक व्यक्तिले कुनै न कुनै पाराले परमेश्वरले गर्नुभएको आह्वानलाई सक्रिय बनाउन काम गर्न सकिन्छ। जब मानिसहरूको मुक्तिको निम्ति निश्चार्थी र इमान्दारी भएर काम गरेन भने परमेश्वरले कसैलाई पनि निर्दोष ठहर्‍याउनुहुनेछैन।

तपाईंको काम अरूले गर्न सक्दैन न त गराउन सक्नुहुन्छ। तपाईंले गर्न सक्ने काम तपाईंलेमात्र गर्न सक्नुहुन्छ। यदि तपाईंले पाएको दिव्यज्ञानलाई लुकाइराख्नुभयो भने तपाईंको वेवास्ताले कुनै न कुनै मानिस अन्धकारमा रहिरहेको हुन्छ।

स संसारमा जन्मिने र विशेष गरेर उहाँको प्रत्येक भक्तको निम्ति परमेश्वरको मुक्तिको योजनामा सहभागी गराउन स्थान वा जिम्मेवारी दिनुभएको छ।

साबथलाई पालना गर्ने चर्च

अजिङ्गर त्यस रीसँग क्रोधित भयो, र उनका बाँकि सन्तानसँग युद्ध गर्न गयो। त्यो बाँकि सन्तान तिनीहरू हुन् जो परमेश्वरका दश आज्ञाहरू पालन गर्छन्, र येशू ख्रीष्टको गवाही दिन्छन्।

प्रकाश १२:१७

परमेश्वरको विधिको शासन अर्थात् दश आज्ञा अनुसार चल्ने र नचल्नेहरूको बीचमा ठूलो द्वन्द्व हुन्छ भनेर प्रकाश १२ अध्यायले खुलासा गरेको छ।

परमेश्वरको विधिमा चल्ने वा नचल्ने अर्थात् उहाँको आज्ञा अनुसार चल्ने वा नचल्ने प्रमाण चौथो आज्ञामा उल्लेख गरिएको साबथ पालनाले देखाउँदछ।

साबथले यस पुस्तालाई जाँचदछ। जब सत्यको आत्मा वा जोश र सत्यमा चौथो आज्ञा पालन गर्छन् तब मानिसहरूले दश आज्ञाका सबै आदेशहरूलाई पालन गर्नेहुन्छन्। तर यो साथब आज्ञालाई पूरा पालन गर्न छमानिसले परमेश्वरलाई सर्वोच्चरूपमा प्रेम गर्नुपर्दछ, र उहाँका सबै जीवहरूलाई प्रेममाभावले व्यवहार गर्नुपर्दछ।

हप्ताको सातौँ दिन शनिबारलाई पवित्र राख्दा परमेश्वरका जनहरूलाई सतावट मिल्नेछ भन्ने समय आउँदैछ। समयहरू र व्यवस्था वा दश आज्ञालाई परिवर्तन गर्ने आफ्नो अधिकार छ भनेर सोच्ने पापको मानिसले जहिले पनि परमेश्वरका जनहरूलाई दवाइएको थियो। त्यस व्यक्ति विशेषले हप्ताको पहिलो दिन आइतबारलाई नै साबथ भनेर मान्नुपर्छ भनेर विभिन्न निकायहरूद्वारा जबरजस्ती लादनेछ। तर परमेश्वरका जनहरू उहाँको निमित्त अटल भएर उभिरहनुपर्दछ।

कोही मानिस पनि सैतानको प्रलोभन र परीक्षामा नपरोस्। परमेश्वरको व्यवस्थाप्रति उसको प्रतिवद्धताले उसमाथि रिस पोख्न सक्दछ। त्यही कारणले गर्दा हामी हृदय, आत्मा र आवाज उठाएर परमेश्वरसँग यो प्रार्थना गर्न घचेडिनुपर्दछ, “हे परमप्रभु, तपाईंले अब कार्य गर्ने बेला भएको छ, तपाईंको व्यवस्था भङ्ग हुँदैन।” भजनसंग्रह ११९:१२६। विश्वव्यापीरूपमै परमेश्वरको व्यवस्थाप्रति घृणा जागिरहेको समयमा म परमेश्वरलाई विश्वासघात गर्नेछैन। यसै बेला मेरो बफादारिताले परमेश्वरको ठूलो सम्मान र महिमा हुनेछ। उहाँको इज्जत थाम्न म कहिल्यै पनि पछि पर्नेछैन।”

जब सबै क्षमता, खुबी, स्रोत र शक्तिहरू परमेश्वरको पक्षमा समर्पण गर्नुपर्ने बेलामा के सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरू चुपचाप बस्ने त? यथार्थमा तिनीहरूको ओठबाट कसैले प्रतिवाद नगर्ने, आदर्शमय र उचाल्ने गवाही दिनुपर्ने बेलामा सिथिल भएर बस्ने त? प्रत्येक सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टले यो वचन हृदयमा सजाइ राख्नुपर्दछ: “मैले तपाईंका आज्ञाहरूलाई सुन र तेजावी वा निखुर सुनभन्दा पनि बढी प्रेम गरेको छु।” भजनसंग्रह ११९:१२७। जब परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूप्रति आम जनता खिसी उठाउँछन् र धेरै घृणा जगाउँछन्, त्यसबेला येशूका प्रत्येक अनुयायी निडर भएर एक समय दिएको विश्वासको चिराखलाई उचालेर खडा भइरहनुपर्दछ।

पवित्र आत्माका बरदानहरू

भाइ हो, आत्मिक वरदानको विषयमा तिमीहरू अज्ञान रही
भन्ने मेरो इच्छा छैन। सबैका हितको लागि नै पवित्र
आत्माको काम प्रकट हुन हरेकलाई दिइएको छ।
१ कोरिन्थी १२:१,७

पवित्र आत्माका बरदानहरू र त्यसलाई कार्यान्वयन गर्न चर्चलाई सुम्पेको छ भनेर पावलले स्पष्टरूपमा सबैलाई सुनाएका छन्। ती बरदानहरू किन दिए त भन्दा एफिसी ४:१३। मा नै पावलले यो व्यक्त गर्दछन्, “जबसम्म हामी सबैले विश्वासको र परमेश्वरका पुत्रको ज्ञानको एकता प्राप्त गर्दैनौं, र परिपक्व मानिस बनी ख्रीष्टका पूर्णताको नापसम्म पुग्दैनौं तबसम्म पवित्र आत्माको बरदानहरू चर्चमा हुन्छन्।” एफिसी ४:१३ (रूपान्तरित)।

सबै मानिसहरूले एकै खालका बरदान वा दक्षताहरू पाउँदैनन्। तर स्वामीको प्रत्येक सेवकलाई पवित्र आत्माको कुनै न कुनै बरदान वा खुबी दिएको हुन्छ। प्रतिभाशाली, सबै किसिमका दक्षता र सिप भएका मानिसहरू परमेश्वरको निमित्त आवश्यक छ। पावलले स्पष्टरूपमा त्यस मामिलामा यसरी उल्लेख गरेका छन्, “उहाँले दिनुभएको दक्षता वा वरदानहरूचाहिँ यी नै थिए, कि कोही प्रेरितहरू, कोही अगमवक्ताहरू, कोही प्रचारकहरू, कोही मण्डलीका पास्टरहरू र कोही शिक्षकहरू बनून्, १२ कि ख्रीष्टको शरीर निर्माण होस् र सेवाको काम गर्न सन्तहरू सुसज्जित होऊन्।” एफिसी ४:११-१२ ।

परमेश्वरको महान् दिनसँग त्यतिखेर नै सम्बन्ध राखेर प्रभुले अगमवक्ता योयललाई ती दृश्यहरू देखाउनुभएको थियो। उहाँले पवित्र आत्मा विशेष गरेर प्रकट हुनुहुनेछ भनेर उनलाई प्रतिज्ञा गर्नुभएको

थियो। योयल २:२८। जब पेन्टिकोस्टको पर्वमा भेला भएका येशूका अनुयायीहरूमा पवित्र आत्मा खनिए तब त्यो प्रतिज्ञा आँसिकरूपमा पूरा भएको थियो। तर त्यो प्रतिज्ञा त्यसबेला पूर्णरूपमा पूरा हुनेछ जब सुसुमाचार सुनाउने काम बन्द हुनेछ। त्यसबेला परमेश्वरको अनुग्रह उहाँका अनुयायीहरूमा पवित्र आत्मा खनिएर प्रदान गरिनेछ। चर्चलाई परमेश्वरको अनुग्रह र शक्तिको विशेष आवश्यकता येशूका चेलाहरूको समयमा जस्तै अहिले पनि कम छैन।

परमेश्वरले पुरुष र स्त्रीलाई माथिबाट वर्षिने शक्तिले सम्पन्न गराउनुहुनेछ, जसरी पेन्टिकोस्टको दिनमा उहाँले खनाउनुभएको पवित्र आत्माको प्रतापले हजारौंले मुक्तिको सुमाचार सुनेका थिए। अहिले नै यसै समयमा उहाँको आत्मा र उहाँको अनुग्रह ती सबैमा हुन्छ जसलाई आवश्यकता छ र उहाँको आज्ञा वा वचनलाई अझरसरूपमा पालन गर्दछ।

येशू ख्रीष्टद्वारा पाइने बरदानहरू अहिले नै हाम्रो हुन्, तर त्यसलाई खास ग्रहण गर्ने र प्रयोग गर्ने हामीले पाउने परमेश्वरको पवित्र आत्मालाई ग्रहण गर्नुमा भर पर्दछ।

यदि तिनीहरू ख्रीष्टसँग सम्पर्कमा रहिरहन्छ भने ती आत्मिक बरदानहरू तिनीहरूको हुन्छ। उहाँका जतिसुकै गरिब र अवोध तथा अज्ञानी चेलाहरू किन नहुन् तिनीहरूमा परमेश्वरको शक्तिले तिनीहरूका हृदयहरूमा काम गरिरहन सक्छ। जगतमा भएका अत्यन्तै उच्च प्रभावलाई परिचालन गर्न परमेश्वरले तिनीहरूलाई नै माध्यम बनाउनुहुनेछ।

हाम्रो समयमा अगमवक्ताको आवाज

त्यसपछि म मेरा आत्मा सबै मानिसमाथि खन्याउनेछु।
 तिमीहरूका छोराछोरीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्।
 तिमीहरूका बूढा मानिसहरू स्वप्नदर्शी हुनेछन्,
 र तिमीहरूका युवकहरूले दर्शन देख्नेछन्।
 योएल २:२८

पापबाट मुक्ति पाउने आवश्यक ज्ञान परमेश्वरले मानिसहरूलाई उहाँको वचन बाइबलद्वारा सुम्पनुभएको छ। पवित्र धर्मशास्त्रहरू परमेश्वरको चाहनालाई प्रकट गर्ने आधिकारिक र कहिल्यै गलत नहुने गरि प्रकट गरिएको छ भनेर सबैले स्वीकार्नुपर्दछ। मानिसको चरित्रको स्तरलाई निर्धारण गर्ने, शिक्षादीक्षा वा ईश्वरीय ज्ञानहरूलाई प्रकट गर्ने र सबै अनुभवहरूलाई जाँच्ने औजारको रूपमा परमेश्वरले हामीलाई बाइबल दिनुभएको हो।

परमेश्वरको वचनले उहाँको इच्छा प्रकट गर्छ भन्ने धारणाकोसाथै मानिसहरूलाई अगुवाइ गर्न पवित्र आत्माको उपस्थिति पनि छ भनेर स्वीकार्नु अनिवार्य छ।

पुरानो र नयाँ करार दिएको युगहरूमा व्यक्तिविशेषहरूका दिमागमा पवित्र आत्माले आत्मज्ञानको ज्योति दिन रोक्नुभएको थिएन। ती ज्ञानहरू पवित्र धर्मशास्त्रमा खाँदिएमा प्रकट गरिएको ज्ञानहरू बाहेक थिए। विभिन्न युगहरूमा अगमवक्ताहरू थिए भनेर बाइबलले बताएको छ तर तिनीहरूका सबै वचनहरू लिखितरूपमा छैन। त्यसैरूपमा बाइबल धर्मशास्त्रका पुस्तकहरू निर्धारण गरेको समयपछिपनि पवित्र आत्माको काम निरन्तररूपमा जारी थियो। परमेश्वरका जनहरूलाई दिव्यज्ञान दिन तथा आत्मज्ञानले सुसज्जित

पार्न, चेतावनी दिन र सान्त्वना दिन पवित्र आत्मा सक्रिय भइरहनुभएको थियो।

“अन्तिम दिनहरूमा” दर्शनहरू दिनेछु भनेर परमेश्वरले प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो। तर ती दर्शनहरूबाट दिइने आत्मज्ञानहरू विश्वासको निमित्त नयाँ नीतिहरू थिएन अर्थात् बाइबलमा थप्नको निमित्त थिएन। तर, उहाँका जनहरूलाई सान्त्वना पार्न र बाइबलको सत्यशिक्षाबाट अलमलिएकाहरूलाई सच्याउन परमेश्वरले दर्शनहरू दिने भनेर प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो।

जब म बाइबल पढ्छु तब परमेश्वरले महान् सत्यहरू उघारेर मेरो दिमागमा राखिदिनुभएको हुन्थ्यो। त्यसबेला मलाई प्रकट गरेका विगत र भविष्यका दृश्यहरू उहाँ मानिसहरूलाई पुऱ्याउन मलाई अऱ्हाउनुभएको हुन्थ्यो

तपाईंको भौतिक सुरक्षामा नै तपाईं अलमलियोस् भनेर कति मानिसहरू चाहन्छन्। तर मेरो काम फरक छ। मेरो सन्देश भनेकै तपाईंलाई सतर्क गराउने हो। तपाईंको जीवनलाई सुधार गर्नुहोस्। जगतका परमप्रभुको विरुद्धमा जाने काम तपाईं रोक्नुहोस्। परमेश्वरको वचनलाई अध्ययन गर्नुहोस् र तपाईं त्यस वचनसँग तालमेल भएर चलनु भएको छ कि सो समिक्षा गर्नुहोस्। के तपाईंको चरित्र त्यस्तो छ कि स्वर्गले छानबिन गर्दा के तपाईं चोखो र निर्दोष भएको पाइन्छ कि?

नडराउ, म तिमीसँग छु

तिमी नडराऊ, किनकि म तिमीसित छु। निरुत्साहित नहो,
किनकि म तिम्रो परमेश्वर हुँ। म तिमीलाई बलियो पार्नेछु।
म तिमीलाई सहायता गर्नेछु। मेरो धार्मिकताको दाहिने
हातले म तिमीलाई समाल्नेछु।

यशैया ४१:१०

१८४४ को महान निराशको अनुभव भएको केही समयपछि मलाई पहिलो दर्शन दिएको थियो। म एक जना ख्रीष्टलाई विश्वास गर्ने बहिनीकहाँ भेटघाट गर्न गएको थिएँ। उनको हृदय मेरो हृदयसँग बुनिएको थियो। हामी पाँच जना महिलाहरू थियौँ। परिवारको बेदीमा हामी घुँडा टेक्दै प्रार्थना गर्दै थियौँ। जब हामी प्रार्थना गर्दै थिएँ तब परमेश्वरको शक्ति ममाथि पऱ्यो। यस्तो अनुभव मैले पहिला कहिल्यै पनि गरेको थिइँन। मेरो वरिपरि चहकिलो ज्योतिले बेरिएको जस्तै मलाई अनुभव भयो। अनि म यस पृथ्वीबाट माथि माथि गइरहेको थिएँ। मैले यस संसारमा रहेका एडभेन्टिस्टहरूलाई हेर्न खोजेँ, तर मैले कसैलाई पनि देखिँन। अनि एउटा आवाजले मलाई भन्यो; “फेरि हेर, तर अझ माथि।” अनि मेरा आँखाहरू उठाएर हेरेँ। त्यहाँ सिधा र साँघुरो बाटो देखेँ। त्यो बाटो पृथ्वीभन्दा धेरै माथि थियो। त्यही बाटोबाट एडभेन्टिस्टहरू स्वर्गको सहरतिर यात्रा गर्दै थिए।

पछि मैले यो दर्शन विश्वासीहरूलाई सुनाएँ। यो त परमेश्वरबाट नै दिइएको दर्शन हो भनेर तिनीहरू विश्वस्त भए। जब मैले गवाही दिएँ तब परमेश्वरको आत्माको उपस्थित भएको हामीले महसुस गर्‍यो। अनन्त जीवनको गम्भिर उपस्थिति भएको हामीले अनुभव गर्‍यो।

ममा शव्दले नै वर्णन गर्न नसकिने भयले भरियो। म कमजोरी र धेरै सानी केटीलाई परमेश्वरको जनहरूलाई उहाँको ज्योति फैलाउने औजारको रूपमा चुन्नुभएको आभास् पाउँदा मेरो औठबाट शब्द नै निस्कन सकेन।

त्यसपछि छिट्टै नै दोस्रो दर्शन पाएँ। मैले कस्तो दुःख र परिक्षा भोग्नुपर्नेछ भनेर त्यस दर्शनमा देखाइएको थियो। तैपनि जे भएतापनि अरूहरूकहाँ गएर मलाई प्रकट गरिएको दर्शन सुनाउने मेरो कर्तव्य हो भनेर मलाई महसुस गराइएको थियो।

धेरै दिनसम्म रोइकराइ मैले प्रार्थना गरें। मैले मध्य रातसम्म नै प्रार्थना गरिरहेँ। मलाई दिएको दर्शन र सन्देश मभन्दा बढि खुबी भएको व्यक्तिलाई देओस् भनेर मैले पुकारें। तर मैले गर्नुपर्ने कर्तव्यमा परिवर्तन आएन।

मेरो मुक्तिदाताले उहाँको सन्देशवाहक हुनुपर्छ भनेर सुनाउनुभयो। “तिम्रो काम,” उहाँले मलाई निर्देशन दिनुभयो, “मेरा वचनहरू बोक्ने हो। मेरो आत्मा र शक्ति तिम्रीमा हुनेछ।.... प्रभुले नै तिम्रीलाई सन्देशहरू दिनुहुनेछ।”

जब प्रभुले दिनुभएको सन्देशहरू लेख्दछु तब त्यसबेला मेरो धारणाहरूमात्र व्यक्त गर्न म लेख्दिनँ। परमेश्वरले दर्शनमा खोलेर देखाउनुभएको सन्देशहरू म कलमले उतार्दछु। ती सन्देशहरू उहाँको सिंहासनबाट चम्किरहेको बहुमूल्य ज्योतिका किरणहरू हुन्।

येशूको गवाही

अनि तिनलाई ढण्डवत् गर्न म तिनको पाउमा घोष्ठो परें।
 तर तिनले मलाई भने, “तिमीले मलाई यसो गर्नुहुँदैन।
 म येशूको गवाही कायम राख्ने तिम्रा भाइहरूको
 र तिम्रो सङ्गी-दास मात्र हुँ। परमेश्वरलाई
 ढण्डवत् गर! किनकि येशूको गवाही
 अगमवाणीको आत्मा हो।

प्रकाश १९:१०

संसारमा भएका सबै किताब वा विद्याहरूमा परमेश्वरको वचन हाम्रो अध्ययनको मुख्य विषयबस्तु हुनुपर्दछ। बाइबल महान् पाठ्यपुस्तक हो। यो नै सबै शिक्षादीक्षाको आधार वा जग हुनुपर्दछ।

मैले लेखेका सामग्री वा गवाहीहरूले परमेश्वरको वचनलाई तल झार्ने होइन। तर तिनीहरूले बाइबललाई उच्च शिखरमा उचाल्न हो र सबैका दिमागहरू बाइबलतिर आकर्षित गर्न हो। बाइबलमा भएका सुन्दर र सरल सत्यलाई सबैको दिमागमा प्रभावित पारुन् भनेर नै मेरा लेखहरू लेखिएका हुन्।

मैले बहुमूल्य बाइबललाई नै लिएर चर्चको निमित्त धेरै गवाहीहरू लेखेको छु। टेस्टिमोनिय फर द चर्च पुस्तकहरूमा ती गवाहीहरू भरिएका छन्। म ठोक्नुवा गरेर भन्दछु कि मानिसहरूलाई चाहिने प्रयाजसो सबै ज्ञानहरू ती पुस्तकहरूमा पाइन्छ। मानिसहरूले त्यागनुपर्ने पापहरूलाई ती पुस्तकहरूले औँल्याउँछन्। मानिसहरूलाई चाहना गरेका सरसल्लाह ती पुस्तकहरूमा पाइन्छ। विभिन्न परिस्थितिहरूलाई समेटेर लेखिएतापनि त्यहाँ दिएका सरसल्लाह त्यही खालका परिस्थितिहरूको अनुभव गर्नेहरूलाई लागु हुन्छ। परमेश्वरले तपाईंहरूलाई एक एक

गरेर नीतिहरू दिन खुशी हुनुभएको छ। तर तपाईंहरूमा धेरै छन् जसलाई ती टेस्टिमोनियजहरूमा के छ सो थाहा छैन। धर्मशास्त्र बाइबलमा तपाईंहरू त्यस्तो परिचित नहोला। यथार्थमा, यदि तपाईंले परमेश्वरको वचनलाई नै तपाईंको अध्ययनको विषयबस्तु बनाउनुभयो र बाइबलले निर्धारण गरेको स्तरमा तपाईं पुग्न चाहनुहुन्छ र बाइबल पढेर आदर्शमय इसाई सिद्धता वा परिपक्वतामा पुग्न चाहनुहुन्छ वा कुशल येशूभक्त हुन चाहनुहुन्छ भने यी टेस्टिमोनिय अर्थात् मैले लेखेका गवाहीहरूको आवश्यकता पर्ने थिएन।

तपाईंलाई चेतावनी दिन, सतर्क गराउन, सच्चयाउन, सरसल्लाह दिन नै परमेश्वरले ती टेस्टिमोनिय वा गवाहीहरू तपाईंहरूको समक्ष प्रस्तुत गरिएको हो। ती पुस्तकहरूको परम लक्ष्य नै तपाईंहरूको दिमागमा परमेश्वरको वचनमा भएको महत्त्वपूर्ण सत्यहरू प्रभावित पार्नु हो। यो पनि तपाईंहरूले ढुक्क भएर सोच्नुहोस् कि मेरा गवाही वा लेखहरू धर्मशास्त्र बाइबलमा थप्न कुनै नयाँ दिव्यज्ञान होइन। तर प्रेरणाद्वारा पाएका बाइबलमा भएका सत्यहरूलाई नै मानिसको हृदयमा जल्दोबल्दो र स्पष्टरूपमा घुसाउन मेरा लेखहरू उब्जिएका हुन्। परमेश्वर र आफ्ना मानवीय जनहरूप्रति के काम र कर्तव्य छ सो स्पष्टरूपमा विशेग गरेर बाइबलमा उल्लेख गरेको छ। तर केवल थोरैलेमात्र आफूहरूले पाएको दिव्यज्ञानको आदेश पालन गरेका छन्। मेरा लेखहरूले बाइबलले दिएको भन्दा थप सत्य होइन। तर मेरा टेस्टिमोनिय वा लेखहरूले पहिलानै दिएका महान् सत्यहरूलाई सरलिकरण गरिएको छ। मानिसहरूको दिमागलाई जगाउन र ती सत्यहरूलाई दिमागमा छाप लगाउन परमेश्वरले आफ्नै तरिकाले दिनुभएको सामग्री हो। बाइबलमा लेखेको कुरा मैले बुझिन भनेर कसैले पनि बहाना बनाउन नपाउन् भन्ने हेतुले मेरा लेखहरू दिएका हुन्।

यदि हामीले ती सामग्री वा टेस्टिमोनिय पुस्तकहरूमा दिएको सरसल्लाहको वेवास्ता गर्नु भन्ने परमेश्वरको बाटोबाट तर्किने बहाना के दिन सक्छौं र?

सबै थोकहरू प्रमाणित गरेर देखाऊ

पवित्र आत्मालाई ननिभाओ। अगमवाणीलाई तुच्छ नठान। सबै
 कुराको जाँच गर। जुन कुरा असल छ त्यसैमा ढूढ रहो।
 सबै किसिमका खराबीबाट अलग बस।
 १ थेसलोनिकी ५:१९-२२

“प्राचीन कालमा हाम्रा पितापुर्खाहरूसँग अगमवक्ताहरूद्वारा धेरै र विभिन्न किसिमले परमेश्वर बोल्नुभयो।” हिब्रू १:१ यी दिनहरूमा परमेश्वरले उहाँको पवित्र आत्माद्वारा दिनुभएका गवाहीहरूद्वारा उहाँ बोल्नुहुन्छ। पहिला त्यस्तो समय कहिल्यै पनि भएको थिएन कि आफ्ना जनहरूलाई उहाँको इच्छाको बारेमा र तिनीहरू कुन बाटोमा जानुपर्छ भनेर उहाँको हृदयदेखि नै परमेश्वरले सिकाउनुभएको थियो।

परमेश्वरले मद्दारा दिनुभएको सुरुका दिनहरूको निर्देशन संसारको अन्तिम दिनहरूमा आत्मसात् गरेर पछ्यायो भने उहाँका जनहरू सुरक्षित नै हुनेछन्।

मेरा टेस्टिमोनिय वा लेखन सामग्रीहरू तिनीहरूको फलबाट नै मूल्याङ्कन गरियोस्। ती सामग्रीहरूमा दिएका शिक्षा कुन आत्मा, जोश वा भावनाले दिएका हुन्? तिनीहरूको प्रभावको नतिजा कस्तो थियो? मैले दर्शनमा पाएका ज्ञानहरूको फाइदा उठाउन चाहने वा फलहरू पाउन सबैले तिनीहरूलाई अध्ययन गर्न सकिन्छ।

तपाईंहरू आफैले अध्ययन गरेर मेरो काम परमेश्वरको हो कि होइन थाहा पाउनुहोस्। परमेश्वरले सैतानसँग साझेदार भएर कहिल्यै पनि काम गर्नुहुन्न। मेरा सामग्रीहरूमा कि त परमेश्वरको छाप छ

कि त सैतानको। यस मामिलामा आधा हो, आधा हो भन्ने छैन। टेस्टिमोनिय वा मैले लेखेका गवाहीहरू कि त परमेश्वरको आत्माको अगुवाइले लेखेका हन् कि त सैतानको।

परमेश्वरले दिनुभएको गवाहीलाई निश्क्रिय पार्न सैतानले चल्ने अन्तिम चाल हो। “जहाँ दर्शन-प्रकाश छैन, त्यहाँ मानिसहरू भाँडिन्छन्। तर त्यो मानिस धन्य हो, जसले व्यवस्था पालन गर्छ।” हितोपदेश २९:१८। परमेश्वरका बचेखुचेका सन्तानले सत्य गवाहीप्रति शङ्का गरुन् र ती गवाहीहरू तिनीहरूको हातमा नपरुन् भने सैतानले बढो चलाखी र अनेकौं जुक्तिहरू निकाल्ने छन्। तिनीहरूको प्रभावलाई अबमूल्यन गर्न सैतानले विभिन्न तरिका र माध्यमहरू अपनाउनेछन्। बाइबलसँग बाझिने तर होकि भन्ने अनेकौं किसिमका दर्शन र चमत्कारीय कामहरू देखाएर मानिसहरूलाई गलत बाटोमा सैतानले लानेछ। उसले नै सत्यलाई असत्य मिसाएर सत्य हो भनेर मानिसको सामु अनेकौं धारणा र शिक्षाहरू प्रस्तुत गर्नेछ। मलाई देखाएका दर्शनहरू अतिवादी हुन् नपढोस् भनेर पन्छाउन सैतानले अनेकौं चालबाजीहरू खेल्नेछ। तर बाइबलको सत्यको ज्ञानलाई पारख हुनेहरूले मेरा गवाहीहरू सत्य हुन् कि होइनन् भनेर छुट्याउन सक्नेछन्।

जब मेरा टेस्टिमोनिय वा गवाहीका पुस्तकहरू एकफेरा विश्वास गरेर पछि शङ्का गरेर वेवास्ता गर्छन् तब सैतानलाई थाहा हुन्छ कि परमेश्वरका जनहरूलाई धोखा दिन सफल भयो। त्यतिकैमा उसले छोड्ने छैन। उसले मेरा सामग्रीहरूप्रति खुलेआमरूपमा आक्रमण गरेर विद्रोह गर्न प्रयास गर्नेछ। यो कदमलाई समाधान हुन कुनै औषधी हुनेछैन र यसले सैतान र उसका मतियारहरूको नाशतिर लानेछ।

मानवप्राणीको सेवक

साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, नोकर आफ्नो मालिकभन्दा ठूलो हुँदैन, अनि खबर लाने खबर पठाउने भन्दा ठूलो हुँदैन।

यूहन्ना १३:१६

परमेश्वरबाट नै प्रादुर्भाव भएको निस्वार्थ सेवाको परिपक्व वा सिद्ध अनुसरणीय उदाहरण येशूको जीवन र उहाँले सिकाउनुभएको शिक्षाहरूमा पाइन्छ। हाम्रो परमेश्वर आफ्नोलागिमात्र जिउनुहुन्न। सारा संसार सृष्टि गर्नुभएर, सबै थोकहरू समाल्नुभएर उहाँले निरन्तररूपमा अरूहरूको सेवा गर्दै हुनुहुन्छ। परमेश्वरको सेवा गर्ने आदर्श चरित्र उहाँको पुत्रलाई सुम्पिनुभएको थियो। सारा मानव प्राणीको शिर भएर खडा हुन येशूलाई जिम्मा लगाइएको थियो। उहाँकै अनुसरणीय उदाहरणले अरूहरूको सेवा कसरी गर्ने र के सेवा गर्ने भनेर सिकाउनुभएको थियो। उहाँको सम्पूर्ण जीवनको नीति नै सेवा गर्नु थियो। परमेश्वरको नीति वा दश आज्ञाहरू पालन गरेर उहाँ जिउनुभएको थियो। उहाँ हाम्रो नमुना हुनुभएर ती आज्ञाहरू कसरी पालन गर्ने भनेर सिकाउनुभएको थियो।

यो नीति आफ्नो चेलाहरूले बुझ्न र लागु गर्नु भनेर येशूले बारम्बार सिकाउन प्रयास गर्नुभएको थियो। जब आफ्नो भाऊ खोजेर याकूब र यूहन्नाले येशूको राज्यमा उच्च पद पाउन अनुरोध गरेका थिए, उहाँले भन्नुभयो, “तिमीहरूमा कोही महान् छ भने त्यो व्यक्ति तिमीहरूको सेवक होस्।” मती २०:२६। उहाँले भन्न खोज्नुभएको नीति यो थियो: मेरो राज्यमा आफ्नो भाऊ खोज्ने, सर्वोच्च हुने, हैकमवाद चलाउने, अरूहरूलाई दवाएर आफू ठूलो हुने वा हाकिम हुने नीतिको ठाउँ छैन। मेरो राज्यमा महानता भनेकै नम्रताको महानता हो। अरूको सेवा गर्न समर्पित व्यक्तिमात्र मेरो राज्यमा बिशेष हुनेछ।

खुट्टाहरू धुने विधि सेवा गर्ने विधि हो। यो पाठ हामी सबैले सिकुन् र व्यवहारमा लागु गरुन् भन्ने प्रभुको चाहना हो। जब यो विधि ठिकसँग पालन गर्छ तब परमेश्वरका जनहरू एक आपसमा पवित्र सम्बन्धमा ल्याउँदछ र एक आपसमा सहयोग गर्न र आशिष दिने अवसर प्रदान गरिन्छ।

यस विधिले उहाँका जनहरू स्वार्थीभएर एक आपसमा बिचलित नहोस् भन्ने उहाँको चाहना छ। स्वार्थी हुने र आफ्नो भाऊ खोज्ने नीति मानिसको हृदयमा स्वभाविकैरूपमा गाडिएको हुन्छ। आफ्नोमात्र स्वार्थ खोज्ने र आफ्नोमात्र सेवा खोज्ने बानीले स्वार्थी हुने भावनामा बल पुऱ्याउँछ। तर येशू आफैले निस्वार्थी हुनुभनेको के हो भनेर नमुना भएर देखाउनुभयो। यो बिनम्र हुने महान् नीति मानिसलाई आफू खुशीले गरोस् भनेर उहाँले छोड्नुभएको छैन। उहाँको मनस्थितिमा बिनम्र हुने नीतिले यति ठूलो थियो कि उहाँ परमेश्वरको बराबरी भएर पनि आफूलाई वास्ता नगरेर उहाँका चेलाहरूको गोडा धुनुभयो। यो विधि हामी एडभेन्टिस्टहरूको निमित्त ठूलो अर्थपूर्ण छ। यो केवल धार्मिक विधि पूरा गर्न नहोस् भन्ने परमेश्वरको चाहना छ। यो विधिको तात्पर्य हाम्रो जीवनको सम्पूर्ण आयाममा लागु होस् भन्ने उहाँ चाहनुहुन्छ। उहाँ यो चाहनुहुन्न कि औपचारिक पूरा गर्नमात्र एक आपसको गोडा धोओस्। येशू ख्रीष्ट हाम्रो अनुसरणीय उदाहरण हुनुहुन्छ भन्ने महान् सत्य त्यस बिधिले हामीलाई बताउँदछ, ताकि हामी पनि उहाँको अनुग्रहले नम्र भएर एक आपसको सेवा गर्न सकुन्। सारा जीवन नै नम्र भएर सेवाको काममा भरपर्दो र विश्वासीलो होस् भनेर त्यस विधीले आँल्याउँदछ।

भद्र तथा नम्र हुने येशूको उदाहरण

यदि तिमीहरूका प्रभु र गुरु भईकन मैले तिमीहरूका गोडा थोएको छु भने तिमीहरूले पनि एक-अर्काका गोडा धुनुपर्छ, किनकि मैले तिमीहरूलाई एउटा उदाहरण दिएको छु, र जसो मैले तिमीहरूका निम्ति गरें, तिमीहरूले पनि त्यसै गर।

यूहन्ना १३:१४-१५

आफ्नो भाइबन्धुभन्दा पनि आफू ठूलो हुने प्रवृत्ति मानिसमा छ। आफ्नै खुट्टामा उभिएको छु भनेर फाइफुट्टी लगाएर उच्च ओहोदा पनि खोज्दछ। त्यसले गर्दा प्राजसो साथीभाइहरूमा नराम्रो र तीतो सम्बन्धले अड्डा जमाउन ठाल्दछ। प्रभुभोज गर्नुभन्दा पहिले एक आपसको गोडा धुने बानीले त्यस खालको गलत सोचलाई ठेगानमा ल्याउँदछ, आफूभित्र रहेको स्वार्थपनालाई निकाल्दछ र तलैदेखि आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिलाई हटाएर नम्र र भद्र हृदयको सृजना गर्दछ। त्यसको फलस्वरूप आफ्नो भाइभन्दा माथि हुने होइन उसको सेवा गर्न अग्रसर गराउँदछ।

येशूभक्तहरूको बीचमा एक आपसको गोडा धुने चलनले सत्य नम्रताको आवश्यक भएको जिकिर गर्दछ। जब आउने राज्यमा को भन्दा को ठूलो हुने भनेर प्रतिस्पर्धा गर्दै चेलाहरू कचकच गर्दै थिए, तब येशूले रुमाल बेर्नुभयो र चाकरले गर्ने काम उहाँले गर्नुभयो। उहाँलाई प्रभु वा स्वामी भन्नेहरूको गोडा धुनुभयो।

विवादले गर्दा एक आपसमा भएका रिस र इबी हटाउन नै खुट्टा धुने विधिको स्थापना भएको थियो। जब यो विधि अपनाइन्छ तब पवित्र आत्माको माध्यमबाट येशूको उपस्थिति हुन्छ। परमेश्वरको आत्माले नै मानिसहरू आफू गल्ती भएको महसूस गराउँदछ।

जब येशूले आफ्ना चेलाहरूको खुट्टा धुनुभएको थियो यहूदाबाहेक सबैले आफू गल्ती भएको स्वीकारेका थिए। त्यसरी नै जब हामी एक आपसको गोडा धुन्छौं तब हामी पनि गलत बाटोमा छौं भनेर येशूले हाम्रो हृदयमा बोल्नुभएर विश्वस्त बनाउनुहुन्छ। मनमा रहेको नराम्रा भावनाहरू तोडिन्छ। दिमागलाई जोशिलो बनाउँछ र काममा सक्रिय बनाउँछ। अनि हाम्रो जीवनमा अनमेल र एक आपसबाट टाढा हुने प्रत्येक तगारोहरू तोडिन्छ। दिमागमा भएका पापहरूको भन्डाफोर हुन्छ। हाम्रा पापहरू कस्तो गल्ती रहेछ भनेर पवित्र आत्माले हाम्रो हृदयमा औँल्याइ दिनुहुन्छ।

आफ्ना चेलाहरूको गोडा धोइसक्नुभएपछि येशूले भन्नुभयो, “मैले तिमीहरूलाई उदाहरण दिएको छु। जसरी मैले गरे त्यसरी नै तिमीहरू आए आपसमा गर्नुपर्दछ।” यसमा येशू ख्रीष्टले धार्मिक बिधिको स्थापना गर्नुभएको थियो। प्रभुले यस विधिलाई स्थापना गर्नुभएर एक आपसमा नम्र हुने चलनलाई पवित्र विधि भनेर अर्पण गर्नुभएको थियो। उनका चेलाहरूले त्यो विधि पालन गर्नुपरेको थियो ताकि येशूले सिकाउनु भएको नम्रता र सेवाको भावना तिनीहरूको दिमागमा निरन्तररूपमा भइरहोस्।

येशूप्रति निष्ठाको प्रमाण

यदि तिमीहरूले यी कुरा जान्यौ र ती गन्यौ भने,
तिमीहरू धन्य हुनेछौ।
यूहन्ना १३:१७

एक आपसको गोडा धुने विधि धार्मिक विधि भनेर येशूले स्थापना गर्नुभएको थियो। परमेश्वरका जनहरू उहाँप्रति कतिको भक्तिभाव र निष्ठा छ भनेर जाँचन त्यो विधि दिइएको थियो। यथार्थमा येशूको बचनमा विश्वासीहरू बफादार भएको छ भनेर त्यस विधिको इमान्दारीपूर्वक पालनाले प्रमाणित गर्दछ। जब आधुनिक इस्राएल वा चर्चले यो पवित्र बिधि अपनाएपछि प्रभुभोजको विधि हुन्छ जसमा प्रभुको मृत्युमा आफूहरू पनि सहभागी भएको छ भनेर प्रतिकको रूपमा स्थापना भएको थियो।

यी बिधीहरू ख्रीष्टका चेलाहरूकै हितको निमित्त दिइएको थियो। जब उहाँले आफ्नो मुखारबाट यो वचन उच्चारण गर्नुभयो त्यसलाई येशूभक्तहरूले व्यवहारिकरूपमा उतारोस भनेर उहाँले अपेक्षा गर्नुहुन्छ, “मैले तिमीहरूलाई एउटा उदाहरण दिएको छु, र जसो मैले तिमीहरूका निमित्त गरें, तिमीहरूले पनि त्यसै गर।...यदि तिमीहरूले यी कुरा जान्यौ र ती गन्यौ भने, तिमीहरू धन्य हुनेछौ।” यो गोडा धुने चलनले त्यसमा भाग लिनेहरूको आत्मिक स्थिति कतिको सकल र सत्य छ, तिनीहरूको हृदय र दिमाग प्रभुप्रति कतिको निष्ठावान भनेर जाँचने उद्देश्यले स्थापना भएको थियो।

तिनीहरूको खुट्टा धुँदैमा तिनीहरूको पाप पखालिन्दै भन्ने ज्ञान चेलाहरूले बुझ्नुपर्छ भन्ने ख्रीष्टको चाहना हो, तर यस नम्रताको विधिले तिनीहरूको हृदय सफा छ भनेर जाँचेको हुन्छ। यदि हृदय

सफा छ भने, त्यो सफा छ भनेर यो गोडा धुने विधिले प्रकट गर्दछ। त्यसकारण, यो विधि महत्त्वपूर्ण छ। उहाँले उहाँलाई विश्वासघात गर्ने यहूदाको पनि गोडा धुनुभएको थियो; तर उहाँले भन्नुभयो, “तिमीहरू सबै सफा वा निष्कलङ्क छैनौ।” धोखेवाज यहूदाको हृदयलाई येशूले भन्डाफोर गर्नुभएको थियो। यहूदाले उसको प्रभुलाई गद्दारी गर्नेछ भनेर सबैलाई प्रकट गर्नुभएको थियो। तर जब उहाँले यहूदाको गोडा धुनुभयो तब उसको आत्मालाई नैतिक प्रदुषण वा अपवित्रतालाई सफा गरिएको थिएन।

जब विश्वासीहरू नम्रता र प्रभुभोजको विधिको निम्ति भेला हुन्छन् तब मानव दृष्टिले नदेखेका दूतहरू त्यहाँ उपस्थित हुन्छन्। स्वर्गका दूतहरू चासो लिएर त्यस विधिलाई हेरिरहन्छन्। प्रत्येक पल्ट यी विधिहरू अपनाइन्छ त्यसबेला ती अदृश्य पाहुनाहरू त्यहाँ खडा हुन्छन्।

आफूले स्थापना गर्नुभएको विधिलाई अनुमोदन गर्न पवित्र आत्माद्वारा ख्रीष्ट त्यसबेला उपस्थिति हुनुहुन्छ। मानिसको हृदयलाई पाप देखाउन र नरम पार्न उहाँ त्यहाँ हुनुहुन्छ। कुन नियतले यी विधिहरू पालन गर्छन् त्यो उहाँलाई थाहा भएको हुन्छ। नरम र चुर्ण हृदय भएकाले पश्चाताप गरौस् भनेर उहाँ पखिरहनुहुन्छ। त्यस मानिसलाई ग्रहण गर्न ख्रीष्ट तयार हुनुहुन्छ। जसले यहूदाका खुट्टाहरू धुनुभयो त्यसरी नै पापको दागले फोहर भएको प्रत्येक मानिसको हृदयलाई सफा गर्न उहाँ उत्सुक हुनुहुन्छ। जो जो उहाँतिर नजर राखेर ती विधिहरूमा भाग लिन्छन् तिनीहरूले ठूलो आशिष पाउनेछन्।

मेरो सम्झनाको निम्ति गर

अनि उहाँले रोटी लिनुभयो र धन्यवाद चढाउनुभएपछि
 त्यो भाँच्नुभयो र तिनीहरूलाई यसो भन्दै दिनुभयो,
 “तिमीहरूका निम्ति दिइएको यो मेरो शरीर हो।
 मेरो सम्झनामा यो गर्ने गर।”

लूका ११:१९

अन्तिम निस्तार चाड येशूले आफ्ना चेलाहरूसँग मनाउनुभएको थियो। पुरानो करारको निस्तार चाडको ठाउँमा उहाँले प्रभुभोजको स्थापना गर्नुभएको थियो। यो उहाँको मृत्युको सम्झनामा स्थापना गर्नुभएको थियो।

यहूदीहरूको निस्तार चाड सदाको निम्ति अन्त्य हुने भएको थियो। जुन विधि येशूले स्थापना गर्नुभएको, त्यो उहाँका उपासकहरूले सबै युगहरूमा र सबै भूमिहरूमा पालन गर्नुपर्ने हेतुले स्थापना गरिएको थियो।

ती विधिहरूमा भाग कस कसले लिन सक्छ वा सक्दैन भन्ने निर्णय मानिसहरूले गर्ने अधिकार परमेश्वरले दिनुभएको छैन। मानिसको हृदय कसले जान्न सक्छ र? सामा र गहुँलाई कसले छुट्याउन सक्छ र? “हरेक मानिसले आफूलाई जाँचोस्, अनि मात्र त्यसले रोटी खाओस्, र कचौराबाट पिओस्।” किनभने “जसले अयोग्य रीतिले प्रभुको रोटी खान्छ, कि प्रभुको कचौराबाट पिउँछ, त्यो मानिस प्रभुको शरीर र रगतलाई अपवित्र तुल्याएकोमा दोषी ठहरिनेछ।” “प्रभुको शरीरलाई नचिनिन जसले खान्छ र पिउँछ त्यसले त्यो खाएको र पिएको कारणले आफूमाथि दण्ड ल्याउनेछ।” १ कोरिन्थी ११:२८, २७, २९ ।

आफ्ना चेलाहरूसँग रोटी र रस खानुहुँदा ख्रीष्टले आफूलाई तिनीहरूको मुक्तिदाता हुने प्रतिवद्धता जाहेर गर्नुभएको थियो। जब हामी येशूको भाँचिएको शरीर र बगाइको रगतको प्रतिकका रूपमा रोटी र रस लिन्छौं तब चेलाहरूसँग प्रभुभोज खाएको दृश्यलाई कल्पना गर्दै त्यहाँ हामी पनि सामेल भएको अनुभव गर्नुपर्दछ। त्यसपछि त्यो अर्पित बगैँचामा उहाँसँग जान्छौं, जहाँ उहाँले अत्यन्तै पीडा भोग्दै संसारका पापहरूको भारी बोक्नुभएको थियो। त्यसबेला हामी त्यो दृश्यलाई हेर्दछौं जहाँ परमेश्वरसँग मानिसलाई मेलमिलाप गराउन भयानक संघर्ष येशूले गर्नुभएको थियो। अनि हाम्रो निम्ति ख्रीष्ट क्रूसको महापीडा भोग्नुभयो त्यो पनि हामीले कल्पना गरेर हेर्न सक्दछौं।

जब क्रूसमा टाँगिएको मुक्तिदातालाई हेर्दछौं तब हाम्रो निम्ति स्वर्गका महामहिम सर्वोच्च परमेश्वर पिताले के त्याग गर्नुभएको त्यसको महानता र अर्थलाई अझ बुझ्न सक्ने हुन्छौं। हाम्रो सामु मुक्तिको योजनाको महिमा वा इज्जत देखाइएको छ र कलभरीको बारेमा सोच्दा नै हाम्रा हृदयहरू पवित्ररूपमा भावुक भएर भकभक उम्लिन्छ। परमेश्वर र थुमाको स्तुति हाम्रो हृदयमा उच्चारण हुन्छ; हामीमा भएका घमण्ड, आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति, मै ठूलो हुँ सबैले मलाई मान्नुपर्दछ र कदर गर्नुपर्छ भन्ने मानवीय भावनाले हाम्रो दिमागमा अड्डा जमाउन सक्दैन, तर त्यो अड्डा हामीमा नजमाओस् भनेर हामीले हरदम कलभरीका दृश्यहरूलाई ताजा गरेर याद गरिनै रहनुपर्दछ।

मेरो रगतमा स्थापित नयाँ करार

यसै गरी खाइसक्नुभएपछि उहाँले कचौरा लिनुभयो र भन्नुभयो,
 “यो कचौरा तिमीहरूका निम्ति बगाइएको मेरो
 रगतमा स्थापित गरिने नयाँ करार हो।

लूका ११:२०

यसै गरी खाइसक्नुभएपछि उहाँले कचौरा लिनुभयो र भन्नुभयो,
 “यो कचौरा तिमीहरूका निम्ति बगाइएको मेरो रगतमा स्थापित गरिने
 नयाँ करार हो। लूका २२:२०।

आफ्ना चेलाहरूसँग रोट्टी र रस खानुहुँदा ख्रीष्टले आफूलाई
 तिनीहरूको मुक्तिदाता हुने प्रतिवद्धता जाहेर गर्नुभएको थियो।
 तिनीहरूलाई नयाँ करार सुम्पिनुभएको थियो। त्यसले गर्दा उहाँलाई
 ग्रहण गर्ने सबैजना परमेश्वरका सन्तान हुने हक पाएको थियो
 र ख्रीष्टसँग साझा उत्तराधिकारी हुने अवसर मिलेको थियो। यस
 नयाँ करारले यस जीवन र आउने जीवनमा स्वर्गबाट दिइने प्रत्येक
 आशिष तिनीहरूको हुनसक्ने भएको थियो। येशूको रगतले त्यो करार
 अनुमोदन गरिएको थियो। यो प्रभुभोजको पवित्र विधि पालन गर्दा
 येशूको असिमित बलिदानलाई उहाँका चेलाहरूले याद गरिराख्नु परेको
 थियो। त्यो बलिदान व्यक्तिगतरूमा तिनीहरूको निम्तिमात्र नभएर
 सारा पतित मानव जगतको निम्ति थियो।

प्रभुभोजको बिधि शोकित भएर मनाउने होइन। त्यसको लक्ष्य
 त्यो होइन। प्रभुका चेलाहरू टेबुल वरिपरि जम्मा भएका थिए। त्यसबेला
 तिनीहरूको कमिकमजोरी सम्झनु र त्यसको लागि बिलाप गर्ने समय
 थिएन। तिनीहरूको विगत धार्मिक अनुभवलाई चिन्तन गर्ने पनि होइन।

तिनीहरूका त्यो अनुभव तल भएको कि माथि भएको त्यो त्यसबेला सोच्नु उपयुक्त थिएन। तिनीहरूको बीचमा भएको असहमती वा कचकच सम्झिने बेला पनि त्यो थिएन। प्रभुभोजमा आउनुभन्दा अघि तयार गरेको समयमा ती सबै गरिसक्नुपर्दथ्योऊ। आत्म आलोचना, पापको स्वीकार र एक आपसमा मेलमिलाप प्रभुभोजमा आउनुभन्दा अघि भइसकेको हुनुपर्दछ। त्यो समय ख्रीष्टसँग भेट्न आउने समय हो। तिनीहरू क्रूसको छायाँमुनि होइन तर मुक्तिदिने ज्योतिमुनि उभिनु पर्दछ। प्रभुभोजमा आउँदा तिनीहरूको हृदयमा धार्मिकताको सूर्यको चमकको किरणलाई ग्रहण गर्न खुला हृदयले आउनुपर्दछ। तिनीहरूका हृदयहरू ख्रीष्टको अत्यन्तै अमूल्य रगतले पहिले नै धोइसकेको हुनुपर्दछ। उहाँको उपस्थिति प्रति तिनीहरूको विवेक सजग हुनुपर्दछ। तिनीहरूले नदेखेतापनि उहाँका यी बचनहरू सुन्न सक्नुपर्दछ, “शान्ति म तिमीहरूसँग छोडिराख्छु। म आफ्नो शान्ति तिमीहरूलाई दिन्छु। संसारले दिएजस्तो म तिमीहरूलाई दिँदिनँ। तिमीहरूको हृदय व्याकुल नहोस् र भयभीत नहोस्।” यूहन्ना १४:२७ ।

पापको प्रायश्चितको निम्ति येशूले गर्नुभएको बलि पर्याप्त र पूरा थियो। यो उहाँको रगतले लालमोहर लगाएको नयाँ करार हो। धेरै जनाहरूको पाप मोचनको निम्ति त्यो बलि भएको थियो। यो कुरो ख्रीष्टले प्रभुभोजमा घोषणा गर्नुभएको थियो। जो व्यक्तिले विश्वासद्वारा त्यो रस पिउँछ उसले शान्ति पाउँछ र आत्मिक रूपमा शुद्ध भएको हुन्छ। यो गिलियाडको मलहम हो, पापले गर्दा तहसनहस भएको व्यक्तिको आत्मिक, मानसिक र शारीरिक स्वास्थ्य यसले तन्दुरुष्ट पार्दछ।

जति घरीघरी तिमीहरू खान्छौ र पिउँछौ

किनभने जहिले-जहिले तिमीहरू यो रोटी खान्छौ र
यस कचौराबाट पिउँछौ, उहाँ नआउञ्जेल तिमीहरू
प्रभुका मृत्युको घोषणा गर्दछौ।
१ कोरिन्थी ११:२६

येशूलाई एक फेरा विश्वास गरेर मैले मुक्ति पाएँ भनेर दुक्क हुनुमा अनन्त जीवन पाउँछ भन्ने छैन, तर निरन्तररूपमा मानिसहरूको हृदयलाई येशूको रगतले धोइरहनुपर्दछ अर्थात् त्यो रगतलाई निरन्तररूपमा प्रयोग गरेर सफा हृदयलाई जारी राख्नुपर्दछ अनिमात्र अहिले नै मुक्तिको स्वाद पाउँछ। त्यसकारण, प्रभुभोज कुनै खास अवसरमा वा बर्षको एक फेरा निस्तार चाड जस्तो होइन तर घरीघरी गर्ने बानी हुनुपर्दछ। निस्तार चाडले इस्राएलीहरूलाई मानव बन्धक मिश्र देशबाट स्वतन्त्र पाएको सम्झनामा थियो। तर येशूले स्थापना गर्नुभएको प्रभु भोजको गम्भिर र पवित्र विधिको अर्थ मानिसलाई मानिसको दासत्वबाट स्वतन्त्र बनाउनुभन्दा अपार छ। यसले आफ्नै जीवन दिनुभएर उहाँका जनहरूलाई सैतान र पापबाट उद्धार गर्नुभएको सम्झना गराउँछ। सारा मानव जगतको निमित्त उहाँ महान् प्रायश्चित्तको विधि वा मानव जगतलाई क्षमा पाउने अवसर दिइएको छ भन्ने हरदम याद दिलाउन यो प्रभुभोजको विधि ख्रीष्टले स्थापना गर्नुभएको थियो।

यो प्रभुभोजको विधि धार्मिक विधि भनेर र औपचारिक पूरा गर्नलाई गर्ने होइन। जब मानिसले सार्वजनिकरूपमा यसमा सहभागी हुन्छ तब उसले यो साक्षी दिइरहेको हुन्छ: म येशूलाई मेरो व्यक्तिगत मुक्तिदाता भनेर स्वीकार्दछु। मेरो निमित्त उहाँले मलाई जीवन दिनुभयो, ताकि म सैतानको जाल र अनन्त मृत्युबाट स्वतन्त्रभएर जिउन सकूँ।

प्रभुभोजले येशूको दोस्रो आगमनलाई आँल्याउँछ। चेलाहरूको दिमागमा यो आशा जल्दोबल्दोरूपमा चम्किरहोस् भनेर यो योजना बनाइएको थियो। जब जब तिनीहरूले उहाँको मृत्युको सम्झनाको निमित्त यो विधि अपनाउँथे तब तिनीहरूले यो याद गर्दथे, तब कचौरा पनि लिएर धन्यवाद दिई उहाँले तिनीहरूलाई यसो भनेर दिनुभयो, “तिमीहरू सबैले यसबाट पिओ। किनभने यो नयाँ करारको मेरो रगत हो, जो धेरैका निमित्त पापको प्रायश्चित्तको लागि बहाइन्छ। तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, कि दाखको यस फलबाट वा दाखको रस म तबसम्म पिउनेछैन, जबसम्म आफ्ना पिताको राज्यमा तिमीहरूसँग नयाँ गरी पिउँदिनँ।” मती २६:२७-२९।”जहिले-जहिले तिमीहरू यो रोटी खान्छौ र यस कचौराबाट पिउँछौ, उहाँ नआउञ्जेल तिमीहरू प्रभुका मृत्युको घोषणा गर्दछौ” भन्ने अमूल्य सोच उच्चारण नै गर्न नसक्ने गरेर अड्डा जमाइरहेको थियो।

हामीहरूको पुरै इन्द्रिय वा शारीरिक, मानसिक र आत्मिक भावना वा अङ्गहरूमा परमेश्वरको प्रेम घुसान्न यो विधि येशूले स्थापना गर्नुभएको थियो। परमेश्वर र हाम्रो बीचमा येशू खीष्टले बाहेक कुनै पनि र कहिल्यै पनि एकता हुँदैन। दाजुभाइ, दिदीबहिनीहरू एक आपसमा एकता र प्रेमले टाँसिरहनुपर्दछ। त्यो एकता र प्रेमलाई जोडिराख्ने मसला येशूको प्रेमले दिइएको अनन्त जीवन हुनुपर्दछ। येशूको मृत्युबाहेक अरु कुनैले दिएको प्रेम वा पाउने प्रेम हाम्रो निमित्त यस जीवन र आउने जीवनमा पर्याप्त छैन। येशूको मृत्युले गर्दामात्रै हामी उहाँको दोस्रो आगमनमा पाउने आनन्दको अपेक्षा गरिरहनुसक्दछौं। हामी जीउने र अनन्त जीवनको आशाको केन्द्रविन्दु नै येशूको बलिदान हो।

बप्तिस्मा र येशूको प्रचण्ड पीडा

*बपतिस्मामा तिमीहरू उहाँसँग गाडिएका थियो। मरेकाहरूबाट
उहाँलाई जीवित पार्नुहुने परमेश्वरको कार्यमा विश्वास
राख्नले यही बपतिस्मामा तिमीहरू पनि
उहाँसँगै जीवित पारियो।*

कलस्सी १:११

साबथ दिनमै येशू चिहानमा विश्राम लिनुभएको थियो। अनि हप्ताको पहिलो दिनमा स्वर्ग र पृथ्वीका सबै जीवहरू जन्याकजुरुक भएर सक्रिय भएका थिए। उहाँका चेलाहरूलाई उहाँले सिकाउनुभएको शिक्षादीक्षालाई नविकरण गर्न उहाँ चिहानबाट पुनरुत्थान हुनुभएको थियो। तर यस तथ्यले हप्ताको पहिलो दिन आइतबारलाई पवित्र बनाइएको थिएन न त साबथ भएको भनेर अनुमोदन गरिएको थियो। आफ्नो मृत्यु हुनुभन्दा पहिले संसारका पापहरूको निम्ति आफ्नो शरीर टुक्रिने र रगत बगिने सम्झनाको निम्ति प्रभुभोजको विधिलाई स्थापना गर्दै घोषणा गर्नुभएको थियो, “जब घरीघरी यो रोटी खान्छौ र कचौराबाट तिमीहरू पिउँछौ तिमीहरूले प्रभु नआउञ्जेल उहाँको मृत्युको सम्झनामा गर्ने गर्नु।” १ कोरन्थी ११:२६ रूपान्तरित। येशूलाई विश्वास गर्छु र उहाँतिर म फर्केको छु भनेर पश्चाताप गर्ने विश्वासीले आफ्नो बप्तिस्माको याद गर्दै येशूको मृत्यु भएको थियो, उहाँ चिहानमा गाडिनुभएको थियो र पुनरुत्थान हुनुभएको थियो भन्ने सम्झनाको निम्ति प्रभुभोजमा सरिक हुन्छ। येशूको मृत्यु र चिहानमा गाडिनुभएको जस्तै बप्तिस्माको बेलामा उसलाई पानीमा डुवाइन्छ र जब पानीबाट उसलाई उठाइन्छ तब येशूको पुनरुत्थान भएको जस्तै ऊ पनि पुनरुत्थान भएको हुन्छ। किन त भन्दा ऊपनि येशू ख्रीष्टमा नयाँ जीवन वा पुनर्जन्म भएर बाँच्न सक्नु।

जब महिमाको प्रभु प्रचण्ड पीडा भोगेर क्रूसमा मर्नुभयो तब सारा स्वर्गदुतहरू चकित भएर हेरिरहेका थिए। तर जब जीवन र महिमाको प्रभुले मृत्युको डोरीहरूलाई चुँडाउनुभयो, कैदबाट फुट्कनुभयो र सफल विजेता हुनुभएर देखा पर्नुभयो, तब तिनीहरू अचम्म मानेका थिएनन्। त्यसकारण जब विश्रामको दिनमा प्रभुभोजको विधि पालन गर्छ भने उहाँ क्रूसमा टाँगिनुभएको याद दिलाउँछ। तर न त प्रभु भोज न त येशूको पुनरुत्थानले परमेश्वरको दश आज्ञालाई निलम्बन नगरिएको मलाई देखाइएको थियो; तर त्यसको ठिक बिपरित परमेश्वरका दश आज्ञाहरू कति अटल रहेछ भन्ने बलियो प्रमाण प्रभुभोज र पुनरुत्थानले दिएको थियो।

पाप आउनुभन्दा अघि नै अदनको बगैँचामा साबथको स्थापना भएको थियो र आदम र हव्वा, र जगतका सार जीवहरूले पालना गरेका थिए। परमेश्वरले सातौँ दिनमा विश्राम लिनुभयो र यसलाई आशिष दिनुभयो र पवित्र बनाउनु भयो। साबथ अनन्तकालभरि रहिरन्छ भनेर मलाई देखाइएको थियो। मुक्ति पाएका सन्तहरूले र सारा स्वर्गदुतहरूले महान् सृष्टिकर्ताको सम्मानको निमित्त यो दिनलाई पालन गरिनै रहनेछ।

हामीलाई परमेश्वरले नाउँ दिनुभएको छ

परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरका आज्ञाहरू मानेर उहाँका मार्गमा हिँड्नु भने, उहाँले तिमीहरूलाई शपथ खाएर प्रतिज्ञा गर्नुभएपछि तिमीहरूलाई आफ्नो लागि एक पवित्र जाति बनाएर स्थापित गर्नुहुनेछ। तब पृथ्वीका समस्त मानिसहरूले तिमीहरू परमप्रभुका नाउँले कहलिएका हो भनी थाहा पाउनेछन् र तिमीहरूसँग डराउनेछन् अर्थात् तिमीहरूप्रति श्रद्धा राख्नेछन्।

व्यवस्था २८:९-१०

यदि हामी महिमित र अनन्तको स्वर्गको राज्यमा सहभागी हुन चाहन्छौं भने हामी परमेश्वरसँग करारको सम्बन्ध राख्नै पर्दछ, र हामीसँग भएका सबै शक्ति, स्रोत र साधनहरू ख्रीष्टकहाँ मानिसहरू आओस् भनेर प्रयोग गर्नुपर्दछ। परमेश्वरका जनहरू अनौठो, आफ्नै मौलिक मूल्यमान्यता भएको, पवित्र जनहरू, संसारको स्वभाव र व्यवहारभन्दा विशेष फरक भएकाहरू र सबै धर्मका अनुयायीहरूभन्दा फरक हुनैपर्दछ। व्यक्तिगतरूपमा तिनी धर्मपरायणको र सुकामले सुसज्जित भएको भनेर सबैलाई नमुनाको रूपमा देखाइरहनुपर्दछ। हामीले गरेको भन्दा पवित्र र उच्च कामको जिम्मा हामीलाई दिइएको छ। ख्रीष्टले भन्नुभयो, “मेरो राज्य यस संसारको होइन।” संसारका व्यवस्था, ऐन कानून, नीति, नियम र चालचलनहरू अनुसार ख्रीष्टको राज्य चलिन्दैन। परमेश्वरले उहाँको चर्चलाई संसारको ज्योति भनेर स्थापना गर्नुभएको छ, सारा संसारलाई स्वर्गतिर अगुवाइ गर्ने काम चर्चको हो। यथार्थमा भन्ने हो भने चर्च यस पृथ्वीमा स्वर्गको भाग हो। अज्ञानता, अन्धकारमा अलमलिएर हिँड्नेहरूको बाटोमा चर्च स्वर्गबाट चम्किरहेको किरण हुनुपर्दछ।

तपाईंहरू सारा संसारका मानिसहरू र स्वर्गका जीवहरूको तमासा वा रमिता हो। परमेश्वरका जनहरूले उहाँका दिव्यज्ञानलाई पाउनुपर्दछ र अरूहरूलाई देखाउनुपर्दछ। अब म त इसाई भएँ, म चम्किन चाहन्छु भनेर तिनीहरूले प्रयास गर्नु जरुरी छैन; यदि तिनीहरूका हृदयहरू येशूको दिव्यज्ञानले चम्केको छ र चम्किरहेको छ भने तिनीहरू स्वतः चम्किरहनेछन्। येशूको लागि नचम्किकन तिनीहरू बस्नै सक्दैनन्। तिनीहरूकै अनुहारले येशूको चमक देखेछ; येशूका प्रत्येक भक्त, सकल र सच्चा चेलाके पापलाई क्षमा गर्ने मुक्तिदातालाई कुनै न कुनै रूपमा प्रकट गरिरहेको हुन्छ।

हामीहरू सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरू हौं। के हामी हाम्रो नामप्रति लज्जित छौं त? हामी ठोक्नुवा गरेर भन्छौं, अहँ, अहँ! हामी हाम्रा नामप्रति लज्जित छैनौं। यो नाउँ प्रभु आफैले हामीहरूलाई दिनुभएको थियो। चर्चलाई परिक्षित गर्ने सत्यलाई यो नाउँले आँल्याउँछ। यही नाउँको कारण हाम्रा नयनहरू निरन्तररूपमा येशूतिर लक्षित गरिरहनुपर्दछ।

सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट नाउँ आफैले हाम्रो विश्वासको मौलिकतालाई सबैको अगाडि प्रस्तुत गर्दछ, र यो भनेको के हो भन्न बुझ्न चाहने मानिसको दिमागलाई यसले जगाइ दिन्छ। परमेश्वरको बाणबाट हिर्काएको तीरले जस्तै परमेश्वरको व्यवस्थालाई उलङ्घन गर्न चाहने वा दश आजालाई मान्नुपर्दैन भनेर वकालत गर्ने इसाईहरूको दिमागमा हानी दिन्छ र घाइते बनाउँछ। यसले गर्दा तिनीहरू पश्चाताप गर्दै परमेश्वरतिर फर्किन्छन् र हाम्रो प्रभु येशू ख्रीष्टको विश्वासमा समाहित हुन्छन्। तपाईं येशुगत हुनुहुन्छ भनेर दावी गर्नु हुन्छ भने तपाईंको धर्मले तपाईंलाई गर्न सकेको छ भनेर धेरैका आँखाहरू तपाईंतिर हुन्छ । यदी परमेश्वरले तपाईंलाई दिनुभएको काम विश्वास साथ गरीरहनु भयो भने तिनीहरूलाई तपाईंले ठिक प्रभाव पार्न सक्नु हुनेछ र तपाईंद्वारा धेरै मानिसहरू धार्मिकताको बाटोमा अगुवाई हुनेछ ।

हामीहरू निर्माणकर्ताहरू हौं, भत्काउनेहरू होइन

*तिमीहरूका मानिसहरूले पुराना भग्नावशेष फेरि बनाउनेछन्।
थेरै पुराना जगहरू तिनीहरूले उठाउनेछन्। तिमीहरू 'भत्केका
परखालहरू निर्माण गर्ने' र 'बस्ने घरहरूका निम्ति बाटा
फेरि नयाँ बनाउनेहरू' भनिनेछौ।*

यशैया ५८:१२

के परमेश्वरको जीवित चर्च छैन र? उहाँको चर्च छ, तर त्यो चर्च सफल भएर बिजय उल्लासले अरूहरूभन्दा हामी केही कमीछैनौं भनेर गर्ब गर्ने नभएर लडाकु चर्च हो। हामीलाई दुःख लाग्छ कि हाम्रो चर्चमा आत्मिक र वौद्धिकरूपमा अपाङ्ग सदस्यहरू छन्। थोरैमात्र किन नहोस् प्रभुले सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चमा परिपक्व र येशूभावनामामात्र तल्लिन भएको विश्वासीहरू ल्याउनुहुन्छ भने, त्यस चर्चलाई तहसनहस गर्न एडभेन्टिस्ट भनाउँदाहरू नै किन नहुन् तर येशू र चर्चप्रति इमान्दारी र निष्ठावान नभएकाहरूलाई सैतानले सङ्गतिमा भित्राउँछ। जब येशूले असल बिउहरू छरिरहनुहुन्छ भने त्यसैबेला सैतानले सामाका बिउहरू पनि छरिरहेका हुन्छन्। चर्चका सदस्यहरूको बीचमा दुई प्रतिद्वान्दीहरू निरन्तर युद्धस्तररूपमा काम गरिरहेकाछन्। एउटाले चर्चलाई शुद्ध गर्न प्रयास गरिरहेको छ भने अर्कोले परमेश्वरकै जनहरूलाई भ्रष्ट बनाउन र नैतिकरूपमा पतन गराउन दुष्प्रयास गरिरहेको छ।

वर्तमान संसारमा केवल एउटामात्र चर्च छ जुन अतिक्रमणको मारमा छ, र त्यसबाट जोग्न परखालहरू पनि बन्दैछ। भत्केका र उजाड भएका पुरानो स्थान वा कतिपयले पन्छाएका बाइबलीय विद्याहरूलाई पुनर्निर्माण गर्दै संसारका मानिसहरूको ध्यान आकर्षण

गरिरहेको छ। दाजुभाइदिदीबहिनी अर्थात् येशभावनामा चलन चाहने विश्वासीहरूलाई दोष दिन खप्पिस भएको सैतानसँग मिलेर खडा हुने अरु चर्चहरूलाई बेबिलोन वा भ्रष्ट चर्च भनेर जोशिलो पाराले निन्दा गर्ने चर्च सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट हो। परमेश्वरका दश आज्ञाहरू कायमै छ भनेर दावी गर्ने र प्रचार गर्ने एडभेन्टिस्टहरूको बिरुद्धमा कतिपय संसारका मानिसहरू र इसाईहरूसमेत घृणाले जुरमुर्याइरहेका छन् र युद्ध गरिरहेका छन् । यहवेको बफादार चर्चले त्यस युद्धमा सामेल भइरहनुभनेको चानचुने होइन। यो संग्राम भनेको के हो भनेर महसुस गर्ने एडभेन्टिस्टहरू युद्धस्तरमा लाग्ने चर्चसँग आफ्ना अस्त्रहरू प्रयोग गर्दैन, बरु तिनीहरूले आफ्ना सबै शक्ति, दक्षता, सीप र प्रतिभाहरूलाई सञ्चय गरि परमेश्वरका जनहरूसँग संयुक्त भएर सबै खालका दुष्ट तत्व र सैतानसँग कुस्ती खेल्न तम्तयार हुनेछ।

जो मानिसहरू परमेश्वरले नै सिकाउनुभएको हो र अगुवाइ गर्नुभएको हो भन्दै आधिकारिक चर्च संगठनसँग छुटेर आआफ्नै झुण्ड खडा गरेर, स्वतन्त्र भएर वा व्यक्तिगतरूपमा एडभेन्टिस्ट सन्देशलाई सुनाउँछन् तिनीहरूले वर्षौं लगाएर परमेश्वरले निर्माण गर्न खोज्नुभएको चर्चलाई भत्काउन र टुक्रा गर्न खोजिरहेका हुन्छन्। यस मामिलामा म यो जिकिर गरेर भन्दछु कि ती एडभेन्टिस्ट भनाउँदाहरूले परमेश्वरको इच्छा र मर्मलाई पालन गरिरहेका छैनन्। यो कुरा यकिन होस् कि ती स्वतन्त्र एडभेन्टिस्ट झुण्डहरू महान् धोखेवाजको पक्षमा उभिरहेका छन्। तिनीहरूलाई विश्वास पनि नगर्नुहोस र तिनीहरूको पछि नलाग्नुहोस्।

लाउडिकियाको निम्ति अथाह धनसम्पत्तिहरू

३००

यसकारण धनी हुनलाई आगोले खारेको सुन र आफ्नो
नग्नताको शर्म ढाक्नलाई सेतो वस्त्र र तिमीले देख्नु सक् भनी
तिम्रा आँखामा लाउनलाई मलहम, यी सबै मबाट
किन्ने म तिमीलाई सल्लाह दिन्छु।

प्रकाश ३:१८

लाउडिकियाको चर्चलाई दिएको सन्देश बाइबलको विद्या वा महान् ज्योति वा दिव्यज्ञान र धेरै अवसर पाएकाहरूको निम्ति हो, तर दुःखलाग्दो कुरो त यो छ कि तिनीहरू सबैले त्यो सन्देशलाई न बुझ्न सकेको छ न त सराहना नै गर्न सकेको छ।

इसाईहरू हौं भनेर दावी गर्ने ठूलो जमात छन् तर तिनीहरूले इमान्दारपूर्वक येशूभावनामाभावित भएर येशूको पछि लागेका छैनन्। आफ्नो स्वार्थलाई त्यागेर, आफ्नो भाउलाई त्यागेर, अरुहरूको अगाडि सम्मान र कदर नखोजेर र आफ्ना स्रोतहरू परमेश्वरको महिमा गर्न र इज्जत थाम्न प्रयोग नगरेर आफ्नो क्रूस उचितरूपमा तिनीहरूले बोकेका हुँदैनन्। तिनीहरू सच्चा इसाई भनेर दावी गर्दा, तिनीहरू नियमितरूपमा चर्च जाला र दशांस र भेटीहरू पनि देला, तर तिनीहरूको चरित्रको तानमा आफ्ना कमजोर र अपरिपक्व वा अशिद्ध धागोहरू मिसाएर येशूको सुन्दर नमुनालाई नष्ट गरिरहेका छन्। तिनीहरूको बारेमा येशूले भन्नुहुन्छ: तिमीहरू धनी छौं र आत्मिक स्तरमा ठूलो उपलब्ध प्राप्त गरेका छौं र बाइबल तथा अरु धार्मिक ग्रन्थहरूमा पारख भएको छ भनेर दावी गर्छौं होला। यथार्थमा तिमीहरू न त चिसो न त तातो छ। तिमीहरू बेकारका घमण्डहरूले भरिएका छौं र फुलिएका छौं। जब सम्म तिमीहरूमा मौलिक परिवर्तन हुँदैन, आत्मिक, नैतिक, मानसिक परिवर्तन हुँदैन तबसम्म तिमीहरूले मुक्ति

पाउँछ भनेर आशा पनि नगर्नु। तिमीहरूको अपवित्र, मानवीय घमण्ड वा फुर्ती लगाउने विद्या वा विद्वतालाई स्वर्गमा लगेर प्रदुषित पार्न दिइनेछैन। तिमीहरूको जोश, आत्मा र कामलाई म अनुमोदन गर्न सकिदैन। मैले देखाएको अनुसरणीय उदाहरण अनुसार तिमीहरू चलेका छैनौ। तिमीहरू आफुहरूले नै आविश्कार गरेका दर्शन र नमुनालाई पछ्याउँदैछौ। तिमीहरू मनतातो भएकोले म तिमीहरूलाई मेरो मुखबाट थुकिदिन्छु।

सत्य गवाहले भन्नुहुन्छ, “यसकारण धनी हुनुलाई आगोले खारेको सुन र आफ्नो नग्नताको शर्म ढाक्नलाई सेतो वस्त्र र तिमीले देख्न सक् भनी तिमी आँखामा लाउनलाई मलहम, यी सबै मबाट किन्ने म तिमीलाई सल्लाह दिन्छु।”

येशू मानिसहरूको ढोका ढोकामा आउनुभएर प्रत्येक मानिसको मनमन्दिरमा धकधक्याउँदै भन्नुहुन्छ, “हेर म तिमी ढोकामा उभिएको छु, र ढकढकाउँदैछु।” स्वर्गको महाजनले जस्तै उहाँले दौलत वा अमूल्य खजानाहरूले भरिएको कन्तुर खोल्दै भन्नुहुन्छ “तिमी ढोका खोल। म सँग सौदागिरी गर। म तिमीहरूको मुक्तिदाता हुँ। मसँग व्यापार गर भनेर म तिमीहरूलाई सल्लाह दिन्छु।”

प्रभु येशूको सरसल्लाह प्रोत्साहन, उत्साह र सान्त्वनाले भरिएका छन्। सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चहरूले सत्य, विश्वास र प्रेमका तेजावी सुन उपलब्ध गर्न सकिन्छ, अनि तिनीहरू स्वर्गकौ दौलतमा धेरै धनी हुनेछन्।

मेरो व्यवस्था पालन गर्ने जनहरू

परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्ने र येशूमाथि विश्वास राख्ने सन्तहरूको धैर्य धारण यसैमा छ।

प्रकाश १४:१२

हामी महान् र महत्त्वपूर्ण घटनाहरूको ढोकामा नै छौं। भविष्यवाणीहरू पूरा भइरहेका छन्। अनौठो तर उल्लेखनीय इतिहासका पानाहरू स्वर्गमा रहेका पुस्तकहरूमा लेखिएका छन्। संसारमा भएका सबै थोकहरू आन्दोलनै आन्दोलनमा हल्लिरहेका छन्। मानौं हामीमा केवल एक क्षणमात्र बाँकि छ। अन्तिम महायुद्धको निम्ति योजना गर्न सैतान अत्यन्तै व्यस्त छ। त्यसबेला सारा मानिसहरू उसको पक्षमा उभिनेछ।

आत्मिक अन्धकारले मातिएका मानिसहरू हामी अचम्मको प्रगतिमा लागि रहेका छौं र दिव्यज्ञानमा अग्रसर भइरहेका छौं भनेर धक्कु लगाउँछन्। तर तिनीहरूको भित्री हृदय कतिको दोषी, प्रदुषित र नैतिक भ्रष्ट भएर पतित भइरहेका छन् भन्ने सर्वज्ञानी परमेश्वरका आँखाहरूले हेरिरहनुहुन्छ। यस पृथ्वी आतङ्क, हिंसा र अनेकौं अपराधहरूले भरिरहेको छ भनेर स्वर्गका दूतहरूले हेरिरहेका छन्। अनेकौं चालबाजी खेलेर, एक आपसलाई धोखा दिएर, लुट्न प्रत्येक जालसाजी प्रयोग गरेर मानिसहरू धन कमाइरहेका छन्। तिनीहरू आफूआफूहरूसँगमात्र होइन परमेश्वरको पनि डकैती गरिरहेका छन्। परमेश्वरको सम्पत्तिलाई पनि प्रयोग गरेर मानिसहरू आफ्नो स्वार्थपूर्ति गरिरहेका छन्। आफ्नै लोभ र लालचलाई पोषण गर्न मानिसहरू आफूले भ्याएसम्म हातमा पारेर स्वार्थपूर्ति गरिरहेका छन्। इन्द्रियतृप्तिको निम्ति अनेकौं लोभ, लालच, भोग, बिलासीले मानिसहरू मातिएका छन्। पहिलो महान् धोखेवाज सैतानका लक्षणहरूलाई मानिसहरूले आफ्ना हृदयहरूमा

सजाइरहेका छन्। सैताको जोश, उत्साहले तिनीहरूको जीवन रंगिएको छ।

तर तिनीहरूमाथि परमेश्वरको न्यायिक क्रोध झुण्डिरहेको छ। तिनीहरूमा ती तत्वहरू छन् जसले गर्दा सोडोम ध्वस्त हुन पुगेका थियो। यस संसार नाश हुने दृश्य अगमवक्ता यूहन्नाले विभिन्न दर्शनहरूद्वारा देखेका थिए। दुष्ट आत्मा वा राज्ञसी प्रवृत्तिलाई पुजा गरेको दृश्य उनलाई प्रकट गरेको थियो। सारा संसार नै बिनाशको बाटोमा उभिरहेको देखिन्छ। तर जब यूहन्नाले अत्यन्तै गहिरिएर संसारको गतिविधि हेर्दा उनले त्यस झुण्डलाई देखेका थिए जसले परमेश्वरको दश आज्ञाहरूलाई पालन गरिरहेका थिए। तिनीहरूको निधारमा जीवित परमेश्वरको लालमोहरको छाप थियो। अत्यन्तै भावुक भएर यूहन्नाले यो उच्चारण गरे, “परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्ने र येशूमाथि विश्वास राख्ने वा येशूमा भएको विश्वास हुने सन्तहरूको धैर्य धारण यसैमा छ।” प्रकाश १४:१२ (रूपान्तरित) ।

येशूमाथिको विश्वास वा जुन विश्वास उहाँमा थियो त्यो विश्वास हुनेहरू र दश आज्ञा पालन गर्ने नीतिको झण्डा परमेश्वरले दिनुभएको परिक्षणकालको समयमा विश्वासीहरूले बोकेका हुन्छन्। यो समय फाइफुट्टी लाउने समय होइन। हाम्रो आस्थाप्रति लज्जित हुने समय पनि होइन। प्रत्येक मानिस आआफ्नै ठाउँमा उभिनुपर्दछ। तिनीहरूले जे गरेतापनि, जे सोचेतापनि, जे बोलेतापनि परमेश्वरको आत्माको तालमेलमा बोल्नुपर्दछ।

सारा संसारमा सुसमाचार

*अनि राज्यको यो सुसमाचार सारा संसारमा सबै
जातिहरूका लागि गवाहीको निम्ति प्रचार
गरिनेछ, त्यसपछि अन्त्य आउनेछ।*
मती २४:१४

अभिषेक गरिएका पास्टर, गस्पल वर्कर र चर्चका एल्डर वा अगुवाहरूमाथिमात्र यो महान् आदेशको जिम्मेवारी बोकाएको छैन। प्रत्येक व्यक्ति जसले येशूलाई ग्रहण गर्छ, बप्तिस्मा लिन्छ र लिन बेलामा सुसमाचार सुनाउन सहभागी हुन्छु भनेर किरिया खान्छ त्यसले अन्य जनको मुक्तिको निम्ति काम गर्न बोलाइएकोहुन्छ। “पवित्र आत्मा र दुलही भन्नुहुन्छ, “आउनुहोस्।” जसले सुन्छ त्यसले भनोस्, “आउनुहोस्।” जो तिर्खाउँछ त्यो आओस्, जसले इच्छा गर्छ त्यसले जीवनको पानी सितैँमा लिओस्।” प्रकाश २२:१७ यो आऊ भन्ने आह्वान चर्चका सम्पूर्ण विश्वासीहरूलाई लागु हुन्छ। प्रत्येक येशूभक्त जसले यो आवाजलाई सुन्छ त्यसले सुसमाचारको सन्देश पहाडदेखि उपत्यकासम्म सबैलाई “आऊ”को प्रतिध्वनी गर्दै आह्वान गर्नुपर्छ।

केवल मिशनका पदाधिकारी वा पास्टर वा चर्चका कर्मचारीहरूलाईमात्र सुसमाचार सुनाउने जिम्मा दिएको छ वा तिनीहरूमाथिमात्र भरपर्छ भन्ने कुनै पनि इसाईको सोच नै घातक सोच हो। प्रत्येक विनम्र, मामुली, सेखी नगर्ने, आफ्नो भाऊ वा कदर नखोज्ने र येशूमा समर्पित विश्वासीमाथि प्रभु येशूले उहाँको बगैँचाको हेरचाह गर्न अर्थात् मानिसहरूलाई सुसमाचार सुनाउने भार बोकाइदिनुभएको छ। ठूलो जिम्मेवार बोकेका मिशनका पदाधिकारीहरूमाथि चर्चका सर्वसाधारण सदस्यहरूलाई प्रोत्साहन दिनु आवश्यक छ। चर्चका अगुवा

वा कर्मचारीहरू भएर काम गर्नेहरूले यो महसुस गर्नु आवश्यक छ कि सुसमाचार सुनाउने आदेश उहाँको नाउँलाई विश्वास गर्ने सबैलाई प्रभुले खटाउनुभएको छ। पास्टर हुन्, एल्डर हुन् अभिषेक नगरेका र चर्चले तलब नदिएका हुन्, तिनीहरूलाईमत्र नभएर धेरै निष्ठावान सर्वसाधारण विश्वासीहरूलाई आफ्नो बगैँचामा काम गर्न परमेश्वरले खटाउनुहुन्छ।

मुक्तिको सुसमाचार ग्रहण गर्ने र सुसमाचार सुनाउने काममा आफू पनि संलग्न हुनेछु भनेर बप्तिस्माको समयमा भाकल गर्ने सयौं, हजारौं र लाखौं सेभेन्थ-डे एडभन्टिस्टहरू संसारको बजारमा अझै पनि अलिछ भएर ठिँग उभिरहेकाछन् वा सुसमाचार सुनाउने कुनै न कुनै सेवाकार्यमा संलग्न हुन अस्वीकार गरिरहेकाछन्। ती मानिसहरूलाई ख्रीष्टले भनिरहनुहुन्छ, “हे अलिछ वा निश्कृत्य हुनेहरू हो, यहाँ किन दिनभरी उभिरहेका छौं” अनि उहाँले थप्नुहुन्छ, “जाऊ, बगैँचामा काम गर।” मत्ती २०:६,७। तर येशूको त्यो आह्वानलाई धेरैले किन वेवास्ता गरिरहेकाछन्? तिनीहरूलाई चर्चमा प्रचार गर्न नदिएको, कुनै पद वा भाऊ नदिएको र चर्चले नखटाएको वा आर्थिक सहयोग नगरेको बहाना बनाउँदै सुसमाचार सुनाउने जिम्मेवारीबाट तिनीहरू पन्छिएर बस्छन्। चर्चको परिसरभन्दा बाहिर वा मिशनका कर्मचारी भएर खटेर काम गर्नेभन्दा धेरै कामहरू छन् जो हजारौं हजार सर्वसाधारण वा चर्चको तलब खाएर काम नगर्ने तर येशूमा समर्पित विश्वासीहरूको अवस्थित छन् भनेर सबैले महसुस गर्नु अनिवार्य छ।

चर्चका सबै सदस्यहरूमा सेवाको भावनाले प्रेरित होस् भनेर परमेश्वरले धेरै समयसम्म पखिरहुनभएको छ। येशूका प्रत्येक भक्तले आआफ्नो क्षेत्रमा आ-आफ्नो खुबी वा दक्षता अनुसार उहाँको निम्ति काम गरुन् भन्ने उहाँको हृदयको चाहना छ। जब परमेश्वरका चर्चका सदस्यहरूले, घरमा होस् वा बाहिर होस् सुसमाचार सुनाउने आदेशलाई हृदयंगम गरि यो काम मिसनकोमात्र होइन मेरो पनि हो भनेर जिम्मा लिन्छन् र युगको अन्त्य हुने चेतावनी सारा संसारलाई तिनीहरूले दिन्छन्, तब प्रभु येशू आफ्नो शक्ति र महामहिमासँग यस संसारमा फर्किनुहुनेछ।

प्रेमले प्रेम नै जन्माउँछ

जसले आफ्नै निज पुत्रलाई बाँकी राख्नुभएन, तर हामी सबैका
निम्ति उहाँलाई दिनुभयो, के उहाँले हामीलाई सबै थोक पनि
सितैमा उहाँकै साथमा दिनुहुनेछैन र?

रोमी ८:३२

जो मानिसहरू येशूप्रतिको आस्थामा लागेर सकल र पक्का परिवर्तन हुन्छन्, परमेश्वरले तिनीहरूलाई दिएको स्रोतहरू उहाँको कामलाई अघि बढाउन खुला हृदयले सहयोग गर्छन्। हामी येशूका साक्षीहरू हौं, र सांसारिक चासोहरू र योजनाहरूमा हाम्रो समय र ध्यान त्यसमा हामी हराउनुहुँदैन। येशूलाई विश्वास गरेपनि संसारमै हामी डुविरह्यौं भने उच्च लक्ष्यहरू जोखिममा पर्दछन्।

तपाईंहरू आफ्नो जीवनलाई सहज बनाउन परिश्रम गर्नुहुन्छ र आय आर्जन गर्नुहुन्छ, त्यो मनासिव हो, तर तपाईंहरूले आर्जन गर्नुभएको पैसा “यो मेरे हो” भनेर अनावश्यक थोकहरूमा खर्च नगर्न हार्दिक अनुरोध गर्दछौं। तपाईंहरूलाई खास नचाहिएको थोकहरूमा पैसा खर्च गरेर तपाईंको परिश्रमलाई बर्बाद नगर्नुहोस्। सानोतिनो खर्च गर्नु केही मतलब छैन भनेर तपाईंहरू सोच्नुहुन्छ होला। तर अलिअलिहरूलाई जम्मा गर्नु भनेर त्यो धेरै हुन जान्छ। प्रत्येक फजुल वा अनावश्यक खर्च गर्ने बानी छोड्नुहोस्। आफ्नो क्षणिक स्वार्थ पूरा गर्न वा अरुहरूको सामुने कोही भन्दा कोही कम छैन भनेर प्रत्येक फूर्ति देखाउने आदत छोड्नुहोस्। सरल थोकहरूमा संतुष्ट हुनुहोस्। तपाईंको पैसाले अरुहरूको मुक्तिको लागि प्रयोग गर्न सकिन्छ। सबैले दिने पद्धति बसाल्नुहोस्। छोराछोरीहरूले एक एक पैसा बचाएर परमेश्वरलाई दिने बानी बसाल्न बाबुआमाहरूले तिनीहरूलाई सिकाओस्। त्याग

र आफ्नो स्वार्थलाई पन्छाएर सुसमाचारको सेवाकार्यलाई सहयोग गर्नुपर्दछ।

चर्चलाई कति दिने भनेर चर्चका सदस्यहरूले गनगन नगरोस्। कतिपय समयमा आवश्यकताको निम्ति चर्चले बारम्बार आह्वान किन गर्नुपर्ने हुन्छ? के सुसमाचार सुनाउने उद्योग द्रुत गतिमा बढाउन होइन र? जबसम्म सुसमाचार प्रचारद्वारा मानिसहरूलाई मुक्ति दिलाउने काम भइरहन्छ तबसम्म त्यसको लागि दिने र खर्च गर्ने काममा कमी हुन दिनुहुन्न। हाम्रो प्रभु येशूलाई अस्वीकार नगरि चर्चले आफ्नो काम र इज्जतलाई बरबाद गर्न सक्दैन।

येशूलाई विश्वास नगरि रन्थनिएर बसेका मानिसहरूलाई प्रेम गरेर कलभरीको क्रुसमा येशूकहाँ ल्याउनुपर्दछ। परमेश्वरबाट हराइरहेकाहरू प्रतिको प्रेमले हामीलाई स्वार्थलाई पन्छाएर त्याग गर्ने बानीतिर हामीलाई अग्रसर गराउँदछ। हाम्रा स्रोत र साधन परमेश्वरबाट तर्किएर गएका एक जनाको निम्ति भनेपनि प्रयोग गर्नुपर्छ। जब ख्रीष्टको आफ्नो सम्पत्ति उहाँलाई नै दिने चलन येशूको अनुयायीहरूले बसाल्दछन् तब तिनीहरू स्वर्गमा धन थुपारिरहेको हुन्छ। तिनीहरूले यो स्यावास सुन्नेछन्, 'स्याबास, असल र विश्वासी सेवक! तिमी थोरै कुरामा विश्वासी भयौं, अब म तिमीलाई धेरै कुराको जिम्मा दिनेछु। तिमी आफ्ना मालिकको खुशीमा सहभागी हो।' मती २५:२१ जो मानिस येशूको कदममा हिँड्छ वा येशूभावनामा हिँड्छ उसको त्याग र प्रयासले मानिसहरू अनन्त जीवनमा सहभागि गराउँछ भने त्यो आनन्द नै तिनीहरूको इनाम हुनेछ।

चट्टानमा निर्माण गरिएको चर्च

म तिमीलाई भन्दछु, कि तिमी पत्रुस हो। म मेरो मण्डली यस
चट्टानमाथि स्थापित गर्नेछु, र नरकका ढोकाहरू
त्यसमाथि विजयी हुनेछैनन्।

मती १६:१८

पत्रुसको अर्थ हो पत्थर- त्यो पनि गुड्ने पत्थर। पत्रुस त्यो पत्थर होइन जसमा चर्च स्थापना भएको थियो। जब उनले उनको प्रभुलाई चिन्दैन भनेर मुख छोडेर किरिया खाएर अस्वीकार त्यसबेला नरकका ढोकाहरू उनको विरुद्धमा खोलेका थिए। तर चर्चको जग येशूमा निर्माण भएको थियो। चर्चको शिर येशू हुनुहुन्छ भनेर मान्नुपर्दछ। यदि येशूले आफ्नो विशेष अधिकार केवल एक जना चेलालाईमात्र सुम्पनुभयो भने चेलाहरूको बीचमा डाह हुन्थ्यो, चित्त दुख्थ्यो, को भन्दा को कम भन्ने कुरामा कचकच हुन्थ्यो। तर येशूप्रति चेलाहरूको पारस्परिक समर्पणमा तिनीहरू एक आपसमा भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति पाएको देखिन्दैन। तिनीहरू सबैजना मिलेर तिनीहरूको प्रभुको चाहनामा अर्पित भएका थिए। जसलाई उहाँले चुन्नुभयो उनलाई तिनीहरूले श्रद्धा त देखाउँथे नै।

तर चेलाहरूबाट एक जनालाई शिर, चर्चको मुख्य अगुवा वा मूल धर्मगुरु नियुक्त गर्नुको सट्टा उहाँले तिनीहरूलाई यसरी सम्बोधन गर्नुभयो, “तर तिमीहरूलाई कसैले “रब्बी,” ‘गुरुज्यु’ नभनोस्, किनकि तिमीहरूका शिक्षक एउटै हुनुहुन्छ, र तिमीहरूचाहिँ सबै दाजुभाइ हो। तिमीहरू पृथ्वीमा कसैलाई आफ्ना पिता नभन, किनकि स्वर्गमा तिमीहरूका एउटै पिता हुनुहुन्छ । तिमीहरूलाई कसैले ‘मालिक वा स्वामी’ नभनोस्, किनकि तिमीहरूका एकमात्र मालिक वा स्वामी ख्रीष्ट नै हुनुहुन्छ। मती २३:८-१०। पावलको यो जिकिर हाम्रो दिमागमा

घुसाइ राख्नु अत्यन्तै जरुरी छ ताकि हामीहरू एक आपसमा भाऊ वा कदर खोज्ने प्रवृत्ति नहोस्: “तिमीहरूले यो बुझ्नु भन्ने म चाहन्छु, कि हरेक मानिसको शिर ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, स्त्रीको शिर तिनको पति हो, अनि ख्रीष्टको शिर परमेश्वर हुनुहुन्छ,” “र परमेश्वरले सबै कुरा उहाँका पाउमुनि राखिदिनुभयो, र मण्डलीको निम्ति उहाँलाई नै सबै कुराको शिर बनाइदिनुभयो, जुन मण्डली उहाँको शरीर, उहाँको पूर्णता हो। र उहाँले नै सबै थोक परिपूर्ण पार्नुहुन्छ।” १ कोरिन्थी ११, एफिसी १:२२-२३।

परमेश्वरको सामु, र स्वर्गका सारा बुद्धिजीविहरूको सामु र नर्क वा सैतानका अदृश्य फौजहरूको सामु, ख्रीष्टले उहाँको चर्च जीवित चट्टानमाथि जग बसाल्नुभयो। त्यो चट्टान उहाँ आफै हुनुहुन्छ-उहाँको आफ्नै हाम्रो निम्ति टुक्रिएको र भाँचिएको शरिरमाथि चर्च निर्माण भएको थियो। यस जगमा बसालिएको चर्चलाई नरकका ढोकाहरूभित्र त्यसलाई सोस्न सक्दैन।

छ हजार वर्षदेखि विश्वास, निष्ठा ख्रीष्टमाथि निर्माण भएको थियो। छ हजार वर्षदेखि नै सैतानका क्रोधको बाढी र आँधिबेरीले हाम्रो मुक्तिको चट्टानमाथि भयानक आक्रमण गरिरहेका छन्, यद्यपि, चर्चलाई कसैला हल्लाउन सकेको छैन। यो चट्टान जस्तै अडिग छ।

विश्वासको चट्टान नै चर्चमा प्रभु येशू ख्रीष्टको जीवित उपस्थिति हो। येशूभक्तहरूले आफ्नो पर्याप्त वा पूर्णता ख्रीष्टलाई बनायो भने चर्चका जतिसुकै कमजोर विश्वासीहरू त्यस चट्टानमा भर पर्न सक्दछन् र जतिसुकै बलियो र मैहू भन्ने इसाईहरू त्यस चट्टानको मुनि आफु कमजोर र सत्य जानमा भोखो भइरहेको आभास पाइरहेका हुन्छन्। प्रभु येशू ख्रीष्ट ने हाम्रो चट्टान हुनुहुन्छ र उहाँले जे गर्नुहुन्छ त्यो सिद्ध र परिपक्व छ। “उहाँ नै चट्टान हुनुहुन्छ। उहाँका काम सिद्ध छन्, र उहाँका सबै चाल न्यायोचित छन्। एउटा विश्वासयोग्य परमेश्वर जसले भुल गर्नुहुन्न, न्यायी र सत्य उहाँ हुनुहुन्छ”, “ती सबै धन्य हुन्, जो उहाँको शरण पर्दछन्।”व्यवस्था ४:२; भजनसंग्रह २:१२।

अध्याय - ११ अन्तिम सङ्कट वा परिक्षाको सामना

यस्तो समयको लागि

*यस्तो बेलामा तिमी चूपै लागी बस्यौ भने यहूदीहरूका निम्ति
सहायता र छुटकारा अरूद्वारे आउनेछ। तर तिमी र तिम्रा पिताको
घरानाचाहिँ नष्टहुनेछन्। सायद यस्तै समयको निम्ति
नै तिमी यो राजपदमा पुगेकी हो कि?*

एस्तर ४:१४

जसले पापको स्वभावलाई मन पराउँदैन र घृणा गर्दछ र त्यसको प्रतिरोध गर्न परमेश्वरबाट बल पाउँछ, त्यसप्रति सैतानको क्रोध वज्रिन्छ। त्यही आक्रमणकारी जोशले विगतका युगहरूमा सत्य चर्चलाई धुलोपिठो गर्न गर्न खोजेको थियो, त्यही जोशिलो तत्वले परमेश्वरप्रति र दश आज्ञाहरूप्रति बफादार हुने चर्चलाई भविष्यमा पनि आक्रमण गर्ने योजना जारी राख्नेछ।

सम्राट् अहसूरसले उनको प्रधानमन्त्रीको सल्लाह बमोजिम उनको राज्यका सारा यहूदीहरूको हत्या गर्न अध्यादेश जारी गरेका थिए। त्यही खालको अध्यादेश परमेश्वरका बचेखुचेका वा बाँकि जनहरूको विरुद्धमा अन्तिम समयमा सैतान र उसका मतियारहरूले जारी गर्नेछ। जसरी राजाको ढोकामा एस्तर महारानीको काका मोर्देकै मूल ढोकामा त्यस अध्यादेशकोप्रति दुःखी भएर बसेका थिए त्यसरी नै आज पनि सत्य चर्चको सानो झुण्ड जसले साबथ आज्ञालाई पालन गरिरहेकाछन् संसारको अन्त्यमा निडर भएर खडा भइरहेका छन्।

संसारका चालचलन, परम्परा, संस्कार र पतित चर्चहरूको लोकप्रिय साबथ आइतबारलाई नमान्ने अल्प झुण्डमाथि आक्रमण गर्न सैतानले आफ्नो प्रचण्ड क्रोध देखाउनेछ। मानिसहरूलाई सताउन अधिकार पाएका संसारका शासक, बाइबलका विद्वान अगुवा र पास्टर र अरू इसाईहरू मिलेर परमेश्वरका सत्य जनहरूलाई नाश गर्न षडयन्त्र गरिनेछ। सत विश्वासीहरूको आस्थालाई तहसनहस गर्न ती विषालु तत्वहरूले विभिन्न माध्यमहरू अपनाउनेछन्, जस्तै भाषण, प्रवचन, लेख, विज्ञापन, धक्की लगाउने क्रियकलाप, धम्की, तिरस्कार, गिल्ला, उपहास आदिहरूको प्रयोग। ती खराब तत्वहरूले बाइबल साबथको वकालत गर्ने विश्वासीहरूको खिलाफमा बाइबलबाट “परमेश्वरले यसरी भन्नुभयो” भन्ने प्रमाण नपाएकोले आफ्नो अज्ञानतालाई लुकाउन विभिन्न नागरिक ऐन कानूनहरू बनाउन दिएर विश्वासीहरूलाई दमन गर्न खोज्नेछन्। आफ्नो लोकप्रियतालाई कायम राख्न र रोमन क्याथोलिक चर्चको संरक्षणमा रहन आइतबार नै साबथ भनेर सबैले मान्नुपर्छ भनेर सदनका विधायीकाहरूले प्रस्तावको अनुमोदन गर्नेछन्। तर परमेश्वरको दश आज्ञामा स्थापित साबथ सत्यलाई विरोध गर्ने कानूनलाई सत्य परमेश्वरको श्रद्धा राख्नेहरूले स्वीकार गर्नेछैन। सत्य र गलतको बीचमा महान् विवादमात्र होइन महान् संग्रामको युद्धभूमि हुनेछ अर्थात् आइतबारलाई पालन गरेर पोप र अरू इसाईहरूको बाहुल्यतालाई स्वीकार गर्ने कि सातौं दिन साबथलाई पालन गरेर सृष्टिकर्ता परमेश्वरको पक्षमा उभिने भन्ने विषयबस्तुको आधार नै परमेश्वरका जनहरू र सैतानको मतियारहरूको बीचमा चर्किने अन्तिम युद्ध हुनेछ।

जुन वचनहरू मोर्देकैले एस्तरलाई सुनाएका थिए ती वचनहरू उच्च पदमा रहेका वा अधिकारमा पहुँच पुगेका आजका स्त्री, पुरुष, युवा र युवतीहरूलाई लागु हुनेछ: “सायद त्यस्तै समयको निमित्त नै तिमी यो राजपदमा पुगेकी हौ कि?”

शत्रुको निष्ठुर शक्ति

यसकारण आफैलाई परमेश्वरको अधीनमा राख। दियाबलसको
विरोध गर, र त्यो तिमीहरूबाट भाग्नेछ। परमेश्वरको नजिक
आओ, र उहाँ तिमीहरूका नजिक आउनुहुनेछ।
पापी हो! तिमीहरूका हात चोखा पार। दोमनका
मानिस हो! तिमीहरूका हृदय शुद्ध पार।

याकूब ४:७-८

जसरी कपरनुममा दुष्ट आत्माहरूको शक्तिले एक जना मानिसलाई नियन्त्रणमा लिएका थिए, आज पनि असंख्य मानिसहरू ती नै शक्तिहरूको नियन्त्रणमा छन् भनेर हामीले ठोकुवा गरि भन्दछौं। कतिपय मानिसहरू खराब तत्वहरूसँग खेलबाद गर्न सकिन्छ र आफूले चाहेको समयमा त्याग्न सक्छ भन्ने सोचमा छन्। तर त्यो मानिस झन झन खराब गर्ने बानीमा फस्छ र पछि त आफूभन्दा शक्तिशाली शक्तिको नियन्त्रणमा आफू रहेको महसुस गर्दछ। अनि यसको रहस्यमय शक्तिबाट त्यो मानिस उम्किन सक्दैन। कसैले नदेखेको गोप्य पाप, मनोवेग र खराब सौख र नियतहरूले उसको दिमागमा यस्तो अड्डा जमाउन थाल्दछ कि त्यसबाट उम्किन नसक्ने हुन्छ र त्यो मानिस कपरनुममा दुष्ट आत्माहरूले सताएको मानिस जस्तै हुन जान्छ।

सैतान यस संसारको भगवान हो। मानिसमा भएका ज्ञानेन्द्रिय (आँखा, कान, नाक, जिब्रो र छाला), होस, चेतना र विवेकलाई उसको प्रभावले भ्रष्ट पार्ने उसको लक्ष्य हो। मानिसको दिमागमा दुष्ट सोचबिचार र तत्वहरूले भरेर उसलाई हिँस्रक, आतङ्ककारी र

अनेकाँ खालका अपराधतिर सैतानले धकेल्छ। मानिस मानिसको बिचमा, विश्वासी विश्वासीको बीचमा, बुद्धिजीवि र बुद्धिजीविहरूको बिचमा उसले मतभेद र विद्रोहका बिऊहरू उसैले रोप्दछ। मानिसहरूका सन्तानहरूमा सैतानले नियन्त्रण गरिरहेको शक्तिलाई तोड्ने काम येशूको हो। यो दुःखलाग्दो परिस्थिति छ कि अरू मानिसहरूमात्र होइन कतिपय इसाई भनेर दावी गर्नेहरूको जीवनको सबै आयामहरूमा यो घृणास्पद राक्षस पस्न दिइरहेको छ। चाहे घरमा होस् वा काममा होस्, व्यापारी मामिलामा होस् वा चर्चमै किन नहोस् ती मानिसहरूले येशूलाई आफ्ना ढोकाहरूबाट पन्छाइरहेका छन्।

सैतानको बाटो एकदम फराकिलो र धोखापुर्ण छ। रमझम र अनेकाँ आकर्षण गरेर आफुतिर तानिरहेको छ। (फेसबुक, मोबाइल माध्यम, फिलिमहरू, अनेकाँ विधुतिय संचार वा सञ्जालहरूलाई प्रयोग गरेर परमेश्वरलाई भन्दा आफुतिर सैतानले मानिसहरूलाई खिँचिरहेको छ)। ती मानिसहरूलाई थाहा छ कि सैतानको पासोमा परिरहनु कठोर छ, यो रहस्यमय छ र आखिरमा निराशै निराशहरूले भरिरहेको हुन्छ।

जो व्यक्ति वा युवा वा युवती आफ्नै कारण खतरामा छ भनेर महसुस गर्छ त्यो एकदम चनाखो हुनुपर्दछ। पवित्र आत्माले तिनीहरूको चेतनामा परमेश्वरतिर लाग्न घचघचाइरहेको हुन्छ। उहाँलाई वेवास्ता गर्दा उहाँ दुःखित हुन्छ। आफ्ना क्रियाकलापबाट आफु संतुष्ट नभएको र परमेश्वर पनि प्रशन्न नभएको कतिपय मानिसहरूलाई थाहा छ। आफूहरू परमेश्वरबाट टाढा गइरहेको पनि तिनीहरूले महसुस गर्दछन्। परमेश्वरको नजिक हुनु कतिको उत्तम र सुरक्षित सो सबैले महसुस गर्नु जरुरी छ। उहाँको वचन वा बाइबल अध्ययन गरेर त्यसबाट चम्किने परमेश्वरको शुद्ध किरणले पापमा परिरहेका र आत्मिक, मानसिक घाइतेहरूलाई निको पार्दै फुर्तिलो बनाउन सक्छ। जति नजिक हामी परमेश्वरको नजिक आउँछौँ त्यति सुरक्षित हामी हुन्छौँ। परमेश्वरको उपस्थितिलाई सैतानले घृणा गर्छ र थरथर काम्दछ।

रहस्यमय तरिकाले चल्ने सैतानको चालबाजी घट्टैन। तर दिव्यज्योति र परमेश्वरको आत्मज्ञानको स्रोतबाट दिइरहेको ज्ञान र बुद्धिले मानिसलाई खतम गर्ने सैतानको कला र चालबाजीहरूसँग लड्ने क्षमता प्रत्येक व्यक्ति जो परमेश्वरसँग आवद्ध भएर बस्छ त्यसले पाउँदछ। परमेश्वरसँग धेरै नजिक भए उसले धेरै शक्ति पाउँछ भने थोरै नजिक भए थोरै शक्ति पाउँछ। परमेश्वरसँगको सम्बन्धको अनुपातमा मानिसले सैतानसँग भिड्ने शक्ति पाउँदछ।

संसारकै मायामोहमा अलमलाउने साधनहरू

सैतानले हामीलाई फसाउन नपाओस्, किनकि त्यसका
युक्तिहरूका विषयमा हामी अजान छैनौं।

१ कोरिन्थी १:११

सोलोमनले हितोपदेश २८:२ ६।मा भनेका छन्, “आफ्नै हृदयमा भरोसा राख्ने व्यक्ति मूर्ख हो।” हितोपदेश २८:२६। यस्ता सयौं मानिसहरू इसाई हुँ भनेर दावी गर्नेहरूको बीचमा पनि पाइन्छ। “सैतानका युक्तिहरूदेखि हामी अजान छैनौं” भनेर पावलले भन्दछन्। कतिपय इसाई हुँ भनेर दावी गर्नेहरू नै संसारका अनेकौं, कला, दक्षता, चलाखीपूर्ण क्रियाकलाप, रमझम, खुशियाली र मनोरञ्जनमा लागेर संसारमा नै लिप्त भएर आनन्द र सुखी हुन खोजिरहेका छन्। तिनीहरूमा लागेर केही न केही असल फाइदा हुन्छ भने तिनीहरूले आफूहरूले आफैलाई धोखा दिइरहेका छन्।

आजका कतिपय युवायुवतीहरू अनन्त जीवनबाट बंचित हुनेछ भन्ने सोचमा म पर्नुपर्दा मलाई असह्य भइरहेको छ। नाचगान, बाजागाजा आदिमा उत्तेजित हुँदै आफ्नो जीवनलाई बरबाद पार्दै अमूल्य समय खेर फालिरहेका छन्। ती सबै इन्द्रियतृप्ति अर्थात् शारीरिक अभिलाषाहरूलाई पोषण गर्ने माध्यमहरू हुन्। आफ्ना लगाइ र खवाइ अनि बेकारका गपसपमा समय बिताउनुको सट्टा भित्री हृदयदेखि नै रोइकराइ आत्मिक अनुभवको निमित्त परमेश्वरसँग प्रार्थना गरे कतिको उत्तम हुन्थ्यो। परमेश्वरको वचनमा आधारित आत्मआलोचना वा आत्मपरिक्षण गर्नु ठूलो आवश्यकता छ। येशूको प्रत्येक विश्वासीले यो सोध्नु, “के म शारीरिक, मानसिक, आत्मिकरूपमा स्वस्थ छु कि

बिस्तारै कुहिरहेको छु? के येशूमा नवजीवन बिताइरहेको छु कि म अझै पनि भौतिकसंसारमा हराइरहेको छु? के म देखावटीमात्र इसाई हुँ कि भित्री हृदयदेखि नै छु? हाम्रा वरिपरिरहेका मानिसहरू व्यर्थ र रमाइलो गर्न मूर्खतापूर्ण मनोरञ्जनमा लागिरेहेको थाहा पाउँदा पाउँदै पनि अनन्त जीवनको निम्ति हाम्रो आशाको जग निश्चित छ भनेर के हामीहरू यकिन गर्न सक्छौ र? स्वर्गमा लक्षित गरेर चर्चा गर्दै परमेश्वरतिर हेर्दै हाम्रो धार्मिकता र पवित्रताको निम्ति परमेश्वरसँग क्षमा माग्दै र शान्तिमाग्दै के हामी दुक्क भएर बस्न सक्छौँ र, जब मानिसहरू सुसमाचारको निम्ति भोकाइरहेकाछन् भनेर थाहा पाउँदापाउँदै? तपाईंहरूका हृदयबाट पाप निकाल्नुहोस्। याद गर्नुहोस्, पापले गर्दा नै परमेश्वरको पुत्र मारिनुपरेको थियो।

प्रिय युवायुवती मित्रहरू तिमीहरू पापमै डुविरहन मनपर्दा येशू मर्नुभएको होइन तर पापहरूबाट उद्धार गर्न उहाँ मर्नुभएको थियो।

गोठालाहरूको आवाजको परिक्षण

म असल गोठालो हुँ, म आफ्ना भेडाहरूलाई चिन्छु,
अनि मेरा भेडाहरूले मलाई चिन्छन्।
यूहन्ना १०:१४

हामी प्रत्येकले कष्टजनक सतावत भोग्नुपर्नेछ। हाम्रो विश्वासलाई जाँचन चरम यातना दिइनेछ।

हामी सबै जना ख्रीष्टमा अंकुश लगाइराख्नुपर्दछ। हामी सबै हाम्रो आस्था र बाइबलीय विद्यामा जरो गाडिएको हुनुपर्दछ। सैतानले विभिन्न माध्यमहरूद्वारा काम गरिरहेको छ। जो गम्भीर भएर जीवित पानी पिउँदैन वा बाइबललाई हल्कारूपमा धार्मिक प्रक्रिया पूरा गर्नमात्र पढ्छ, जो मानिसहरू नयाँ नयाँ र अनौठो विषयहरूमामात्र चासो देखाउँछन् र बाइबलको भित्री ज्ञानमा भन्दा अरुहरू स्रोतमा ध्यान दिन्छन् तिनीहरू सैतानको पञ्जामा सजिलैसित पर्दछ। तिनीहरूले यी विभिन्न आवाजहरू सुन्न उत्सुक हुन्छन् “हेर, ख्रीष्ट यहाँ आउनुभयो,” वा “ख्रीष्ट त्यहाँ आउनुभयो।” यस्ता आवाजहरूलाई हामीले कहिल्यै पनि सुन्न र विश्वास गर्नु हुँदैन। हामीसँग सत्य गोठालोको कहिल्यै पनि गलत बोल्नुहुने आवाजको प्रमाण छ, र उहाँले हामीलाई उहाँको पछि लाग्न बोलाइरहनुभएको छ। उहाँले भन्नुहुन्छ, “मैले मेरा पिताका आज्ञाहरू पालन गरें।” उहाँले उहाँका भेडाहरूलाई परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई नम्र भएर पालन गर्ने बाटोमा लानुहुन्छ।

बाइबलको सत्यमा नउभिने अनौठो वा ब्वाँसोको आवाजले परमेश्वरको असल, न्यायी र पवित्र व्यवस्थालाई न त आदर गर्छ न त पालन नै गर्छ। धेरै मानिसहरू पवित्र र सिद्ध भएको देखावटी दावी

गर्छन्। तिनीहरूले मानिसहरूलाई निको पार्ने जस्ता अचम्म कामहरू पनि गर्छन्, तर तिनीहरू परमेश्वरको धार्मिकताको महान् स्तरलाई वेवास्ता गर्छन्। त्यसकारणले तिनीहरू कसको शक्तिले आश्चर्य कामहरू गरिरहेकाछन् त? के तिनीहरू परमेश्वरको व्यवस्थालाई भङ्ग गरिरहेकाछन् भनेर कसैको नाङ्गो आँखाले देखिरहेकाछन्? के तिनीहरू नम्र, कोमल हुँदै आज्ञाकारी भएर परमेश्वरले दिनुभएका आदेशहरू पालन गर्न तयार छन् त? इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने तर दश आज्ञाहरू पालन गर्नु आवश्यकता छैन भनेर सिकाउने इसाईहरूको बारेमा युहन्नाले यसरी भन्डाफोर गर्दछन्, जसले “म उहाँलाई चिन्छु” भन्छ, तर उहाँका आज्ञाहरू उल्लङ्घन गर्छ, त्यो झुटो हो, र उसमा सत्य छैन। १ युहन्ना २:४ । यस्ता इसाईहरूले बिरामीहरूलाई निको पार्ने अनेकौँ आश्चर्य कामहरू गर्लान् तर ती कामहरूले गर्दा तिनीहरूले परमेश्वरको व्यवस्थाको पालन गर्नुपर्दैन भन्ने बहाना उहाँको सामु मान्य छैन। परमेश्वरको व्यवस्थालाई निरन्तररूपमा अवज्ञा गर्ने तर तिनीहरूले बढे बढे आश्चर्य कामहरू गर्ने शक्ति देखाएतापनि परमेश्वरको महान् शक्ति तिनीहरूमा छ भन्न मिल्दैन। बरु त्यसको ठिक बिपरित यो ठुलो धोखेवाजको आश्चर्य काम गर्ने शक्तिले काम गरिरहेको छ भनेर स्वीकार्नुपर्दछ। देखावटी पवित्र वा धर्मात्मा हुने तर परमेश्वरको दश आज्ञालाई सरासर कुल्चिनेहरूदेखि हामी सतर्क हुनुपर्दछ। येशू हाम्रो लागि मर्नुभएकोले दश आज्ञाहरू खारेज भयो भनेर सिकाउने जोसुकै मै हुँ भन्ने इसाईहरू परमेश्वरको सामु चोखो, पवित्र र धर्मी हुँदैन। तिनीहरूले आफ्नै युक्तिहरूलाई मापदण्ड बनाएर आफ्नो मुल्याङ्कन गरिरहेका हुन्छन्।

विरामीहरूको निम्ति प्रार्थना

यसकारण तिमीहरू पुउटाले अर्कासँग आफ्ना-आफ्ना पाप
स्विकार गर। तिमीहरू निको हुनलाई पुउटाले अर्काको
निम्ति प्रार्थना गर। धार्मिक मानिसको प्रार्थना
शक्तिशाली र प्रभावशाली हुन्छ।
याकूब ५:१६

आफ्नो मानवीय जीवनको सेवाकालमा जस्तै आज पनि येशू
ख्रीष्ट करुणामय चिकित्सक हुनुहुन्छ। प्रत्येक रोगलाई निको पार्ने
मलहम उहाँमा छ।

मानिसलाई सृष्टि गर्नुहुने, आफ्नो स्पर्श, वचन र हेराइबाट
सबै खालका रोगहरू निको पार्नुहुने येशूमाथि विश्वास गर्न मानिसहरू
किन चाहँदैनन्? हाम्रो मुक्तिको निम्ति महान् त्याग गर्नुहुने प्रभुमाथि
हाम्रो भरोसा राख्नुभन्दा अरु को वढि योग्य छ त? बिमारीहरूप्रति
हाम्रो कर्तव्य के हो भनेर हाम्रो प्रभुले खास निर्देशन प्रेरित याकूबद्वारा
दिनुभएको छ। जब कुनै पनि मानवीय सहायता असफल हुन्छ
तब त्यसबेला उहाँका जनहरूको निम्ति परमेश्वर सहायक हुनुहुन्छ।
“के तिमीहरूमध्ये कोही बिरामी छ? त्यसले मण्डलीका एल्डरहरूलाई
बोलाओस्। तिनीहरूले प्रभुको नाउँमा त्यसलाई तेलले अभिषेक गरेर
त्यसको निम्ति प्रार्थना गरून्, र विश्वासको प्रार्थनाले बिरामीलाई
बचाउनेछ, र प्रभुले त्यसलाई निको पार्नुहुनेछ, र यदि त्यसले पाप
गरेको छ भने त्यसलाई क्षमा हुनेछ। याकूब ५:१४-१५।

तर यस खालको विधिपूर्वक प्रार्थना गर्नु गम्भिर कार्य हो।

होशियारसँग सोचबिचार नगरि यस विधिमा पस्नु उचित छैन।

स्वास्थ्य लाभको निम्ति प्रार्थना गर्न चाहने व्यक्तिहरूमा यो स्पष्ट हुनुपर्दछ कि परमेश्वरको व्यवस्था चाहे प्राकृतिक होस् वा आत्मिक होस् त्यसलाई सरासर उल्लङ्घन गर्नु पाप हो। त्यसकारण, चङ्गाइको आशिषको उपभोग गर्न पाउन चाहनेले पापलाई स्वीकार गर्नेपर्छ र त्यसलाई त्याग्नुपर्दछ।

हामीलाई थाहा छ कि यदि हामीले उहाँको इच्छा अनुसार प्रार्थना गर्नु भन्ने उहाँले हाम्रो प्रार्थना सुन्नुहुन्छ। तर, हृदयदेखि नै समर्पित भएर प्रार्थना गरेन भने हाम्रो प्रार्थना उचित हुँदैन। जब हामी प्रार्थना गर्छौं वा बिन्ति गर्छौं, तब हामी कोमल र नम्र भएर अनुरोध गर्दै प्रार्थना गर्नुपर्छ तर आदेश दिएर होइन।

कतिपय मामिलाहरू छन् जहाँ परमेश्वरले मानिसको पूर्ण स्वास्थ्य लाभको निम्ति निर्णायक शक्ति प्रयोग गर्नुहुन्छ। तर यो थाहा पाउनुहोस् कि सबै बिरामीहरू निको हुनुपर्छ भन्ने छैन। कतिपय त येशूमा सुत्न गएका हुन्छन्। हामीहरूका चासो र चाहनाहरू परमेश्वरको इच्छामा हराउनु पर्दछ। बिरामीहरूको निम्ति प्रार्थना गर्दा निको नहुने अनुभवहरूले हाम्रै विश्वास जाँच हुन्छ र त्यो हाम्रै फाइदाको निम्ति हुन्छ। जब हामी विश्वासलाई प्रयोगमा ल्याउँछौं तब परमेश्वरप्रति हाम्रो आस्था र निष्ठा झन झन बलियो हुँदै जान्छ। परमेश्वरले गर्नुहुने काममा उहाँले नै पुर्णता दिनुहुन्छ वा सम्पन्न गर्नुहुन्छ भन्ने कुरामा हामी धिरज र ढुक्क हुनुपर्दछ। परमेश्वरमा धैर्यसाथ पर्खिनेहरूको निम्ति बाइबलमा धेरै अमूल्य प्रतिज्ञाहरू छन्।

सत्त्वा र परिपक्व आत्मिक वहादुरीपनाको जोश

म शर्ममा पर्नेछैनं, किनकि परमप्रभु परमेश्वरले मलाई सहायता गर्नुहुन्छ। यसर्थ मैले मेरो मोहडा दर्शन चकमक जस्तै स्थिर पारेको छु, र म जान्दछु, कि म लाजमा पर्नेछैनं।
यशैया ५०:७

असल चरित्रवान हुन दुई कुराहरूले बल पूऱ्याउँछ छ-इच्छाशक्ति र आत्मनियन्त्रण गर्ने शक्ति। अनियन्त्रित जोश र आफ्नो मिजास वा स्वभावमा लचिलो नहुने नै चरित्रको बल वा गुण हो भनेर धेरै युवायुवतीहरूले सोचदछन्। तर कोही आफ्नै कठोर मिजास र आवेगहरूले नियन्त्रण गर्छ त्यो कमजोर व्यक्ति हो भन्ने सत्यताप्रति आँखा चिम्लिनहुन्छन्। मानिसको वास्तविक महानता र आदर्शपनालाई उसका आत्मा र मनोभावहरूको शक्तिलाई नियन्त्रण गर्न सक्ने नापमा भरपर्छ, तर उसका अनियन्त्रित आत्मा, जोश र मनोभावले नियन्त्रण गर्नमा होइन। जब आफूलाई दुर्व्यवहार गरिरहेको छ भनेर थाहा पाउँदा पाउँदै पनि आफ्नो दुःखेको चित्तलाई नियन्त्रण गर्ने र शत्रुहरूलाई क्षमा दिन सक्ने व्यक्ति नै सबभन्दा बलियो व्यक्ति हो। यस्ता मानिसहरू साँच्चिकै बहादुरहरू हुन् भन्न सकिन्छ।

फुर्तिलो, जोशिलो र जाँगरिलो व्यक्तिले क्षणिकको निमित्त ती गुणहरू देखाउँदैन। त्यस व्यक्ति अरूहरूको सामु चुम्बक जस्तो हुन्छ। उसले आफ्नो काममा अनको वाधाहरूको सामना गर्छ; तर त्यसलाई समाधान गर्दै अघि बढ्ने क्षमता उसमा हुन्छ। उसले सामना गर्ने वाधाहरूले उसलाई घेर्नेदिएर उदास बन्नको सट्टा प्रत्येक बाधालाई

उसले तोडेर आफ्नो जीवनलाई अघि बढाउँछ।

हामी हिँड्ने प्रत्येक बाटोमा काँडाहरू छन्। परमेश्वरको अगुवाइमा चलने सबै जनाले निराशहरू, क्रुसहरू र क्षतीहरूको अपेक्षा गर्नुपर्दछ। तर सत बहादुरपनाको आत्मा वा जोशले तिनीहरूलाई जित्न सहयोग गर्दछ। धेरै मानिसहरूले सानासान कठिनहरू पनि ठुलो बनाउँछन् र आफूलाई दिक्क बनाएर हताशनिराशको बादलमा पार्दछन्। यस खालका मानिसहरू पुरै परिवर्तन आफ्नो जीवनमा ल्याउन आवश्यक छ। भरमग्दुर प्रयास गरेर आफूहरूलाई अनुशासनमा राख्नुपर्दछ र बचपनका भावनाहरू त्याग्न कोशिश गर्नुपर्दछ। सानोतिनो कुराहरूमा अल्झिएर जीवन नबिताउने निर्णय तिनीहरूले गर्नुपर्दछ। केही न केही उपलब्धीमूलक काममा व्यस्त हुन तिनीहरूले निर्णय गर्नुपर्छ र आफ्नो लक्ष्यमा पुग्न सक्रिय हुनुपर्दछ। धेरै मानिसहरू यो गर्नुछु त्यो गर्नुछु भनेर असल संकल्प वा भाकल गर्छन्, तर जहिले पनि त्यस संकल्पबाट तिनीहरू बिचलित हुन्छन् र आफूहरूले गरेका संकल्पहरू पूरा गर्न असमर्थ भएको पाइन्छ। त्यसले गर्दा संकल्पहरू केवल कुरामात्र हुन पुग्छन्।

यस संसारमा जन्मेको प्रत्येक व्यक्तिको जीवनमा केही न केही उद्देश्य र लक्ष्य हुनुपर्दछ। दिमागलाई ठिक कुराहरूले बाँधि राख्नुपर्दछ। सोचबिचार र विवेकलाई चाहिने कुरामात्र गर्न तालिम दिनुपर्दछ। आफ्नो मानसिक स्थितिलाई कम्पासको सुई जस्तै ठिकतिर ओँल्याइ राख्नुपर्दछ। असल र योग्य लक्ष्यहरू जहिले पनि आँखाको अगाडि राखिछोड्नुपर्दछ र जे काम गरिन्छ र जे सोचिन्छ त्यो लक्ष्य पूरा गर्नतिर लक्षित गरिराख्नुपर्दछ। जुन काम वा योजनाहरू गरिन्छ त्यसको निर्धारित लक्ष्य होस् जसले गर्दा त्यो लक्ष्य पूरा गर्न आफ्ना क्रियाकलापहरू त्यतातिर मोडियोस्।

हाम्रो हिम्मतको जाँच

प्रिय हो, तिमीहरूलाई पारख गर्ने अग्नीमय परीक्षा
तिमीहरूमाथि आइपर्दा केही अनौठो कुरा भएजस्तै तिमीहरू
छक्क नपरा। तर स्त्रीष्टका कष्ट-भोगमा सहभागी हुँदा
रमाओ, ताकि उहाँको महिमा प्रकट हुँदा तिमीहरू
पनि अति आनन्दित र हर्षित हुन सक।

१ पत्रुस ४:१२-१३

यथार्थमा भन्ने हो भने, सैतान र उसका फौजहरूले येशूका अनुयायीहरूलाई खतम गर्न तिनीहरूको विरुद्धमा कस्तो षडयन्त्र रचिरहेका छन् भन्ने ज्ञान कमै छ। तर जो परमेश्वर सारा जगतमाथि विराजमान हुनुहुन्छ, उहाँका आफ्ना गम्भीर खाकाहरू सम्पन्न गर्न सैतानका सबै षडयन्त्रहरूमाथि उहाँले प्रभुत्व जमाउनुहुनेछ। आफ्ना जनहरू अग्निमय परिक्षामा पर्न दिन प्रभुले अनुमति दिनुहुन्छ, त्यसको अर्थ यो होइन कि तिनीहरूको दुःख, कष्ट र पीडामा निरङ्कुश शासक जस्तै उहाँ रमाउनु हुन्छ, तर तिनीहरूको अन्तिम विजयको निमित्त यो प्रक्रिया अत्यावश्यक छ।

परमेश्वरको शक्तिशाली सत्यप्रति आशक्त भएकोले यस संसारको ढुङ्गा खानीबाट हामीलाई सुन जस्तै निकालेर उहाँको कार्यशाला वा प्रयोगशालामा पार्नुभएको छ ताकि उहाँको मन्दिरमा हामी सजिन उहाँले हामीलाई तयार गर्न सकुन्। उहाँको प्रयोगशालामा हतौडा, अचानो र छिनोले आआफ्नो काम गर्नुपर्छ, अनि हामी टल्केर आउनेछौं। परमेश्वरको अनुग्रहको प्रयोगशालामा हुँदा त्यसको विरुद्धमा नजाऔं

न त गनगन नै गरौं। तपाईं खस्रो पत्थर हुनसक्छ। परमेश्वरको खाकामा हुल्नको निम्ति तपाईंलाई त्यस प्रयोगशालामा पार्नेपर्छ। हतौडा र छिनोरूपि दुःखकष्ट, पीडा आदिले तपाईंको चरित्रमा भएका खोटहरू निकाल्न खोज्छ भने तपाईं अचम्म मान्नु आवश्यक छैन। यो काम केवल परमेश्वरलेमात्र सम्पन्न गर्न सक्नुहुन्छ। बेकारमा उहाँको हतौडा र छिनो तपाईंमाथि बज्जिने छैन भनेर उहाँले हामीलाई विश्वस्त गर्नुभएको छ।

उहाँले तितो प्याला उहाँका जनहरूलाई पिउन दिनुभएको छ भनेर परमेश्वरले मलाई देखाउनुभएको थियो। तिनीहरूलाई सफा, शुद्ध र प्रसोधन गर्न ती दुःख, कष्ट, आपद र पीडाको प्याला पिउन आवश्यक छ। तर त्यो तितो प्यालालाई धैर्यता, सहनशीलता, प्रार्थना आदि गरेर गुलियो बनाउन सकिन्छ। जसले यस प्रक्रियाद्वारा प्रसोधन गरिएको प्याला पिउँछन् तिनीहरूका हृदयहरूमा धेरै छाप पर्नेछ र परमेश्वरकै खाका अनुसार तिनीहरू बनिनेछन्। यस प्रकारले परमेश्वरको सम्मान र महिमा हुन्छ र यस संसारमा उहाँको इज्जत थाम्दछ। येशूभावनामा आशक्त भएका मानिसहरू परमेश्वरको अनुमोदनमा चल्नु र उहाँको अधिकारमा रहनु कुनै चानचुने कुरा होइन।

हामीहरूको दुःख, कष्ट, पीडा र परिक्षाहरूमा उहाँको अनुग्रह नै पर्याप्त छ। ती कुराहरू पछिल्ला दिनहरूमा झन चर्को भएर आउने भएतापनि यदि हामी परमेश्वरमा नै सम्पूर्ण भरोसा राख्न सक्यौं भने हामीमा आएका प्रत्येक परिक्षालाई जित्न सक्छौं र उहाँको अनुग्रहले हामी विजेताभएर निस्कन सक्नेछौं। हामी परमेश्वरका सबै हतियारहरू भिरेर बस्नुपर्दछ र अन्धकारको शक्तिसँग भिषण संग्राम गर्न तम्तयार भएर बस्न सकौं।

सतर्क भएर जाग्राम बस्नु नै हाम्रो निम्ति सुरक्षा

यसकारण अरूहरूझैं हामी नसुतौं, तर जागा
बसौं, र सचेत भएर होशमा बसौं।
१ थेसलोनिकी ५:६

सैतान एक फेरा प्रतिष्ठित र खुशी स्वर्गदूत थियो भनेर मलाई एकफेरा दर्शनमा देखाइएको थियो। पछि उसको वर्तमान अवस्थालाई मलाई देखाइएको थियो। ऊ अझैपनि राजकीय पहिरण वा रवाफमा छ। उसको व्यक्तित्व अझै पनि विशिष्ट र आकर्षिछ तर, ऊ पतित स्वर्गदूत हो। उसको अनुहार संतुष्ट देखिन्दैन। चिन्ता, दुष्ट भावनाहरूले ग्रसित, घृणा, शत्रुभाव, छलकपट र जालसाजी र प्रत्येक खालको खराब तत्वले उसको अनुहार रङ्गिएको छ। उसको निधार एक फेरा आदर्शमय र प्रतिष्ठित थियो, जुन मलाई देखाइएको थियो। उसको आँखासम्म फैलिएको निधार एक फेरा गौरवमय थियो। खराब गर्न उसले आफूलाई झारेको कारण उसका भएका सबै असल गुणहरू झरिसकेको थियो। सबै खालका दुष्ट प्रवृत्तिहरूको चाङ्ग उसमाथि थियो र नयाँ नयाँ खराब युक्तिहरूको निर्माण उसले गरिरहेको छ। उसको जीव आकार ठूलो थियो, तर उसको शरीरका हातहरू र अनुहार कुप्रीएका थिए। जब मैले उसलाई देखें तब उसको चिउँदो उसको हातमा राख्दै थियो। हेर्दा ऊ ठूलो गहिरो सोचमा रहेको देखिन्छ। उसको अनुहारमा देखिएको हाँसोले म थरथर कामें, किनभने त्यसभित्र दुष्टताले भरिएको थियो र सैतानिक चलाखीपना चम्किरहेको थियो। जब आफ्नो शिकार आफ्नो हातमा परेको छ भनेर ऊ निश्चित हुन्छ तब उसको अनुहार हाँसोले

फुल्दछ र जब उसको शिकारलाई आफ्नो पूरै पञ्जामा पार्दछ तब उसको हँसिलो मुहार खलनायकको जस्तो भयानक भएको देखिन्छ।

शत्रु सैतानको अनेकौं चालबाजीको सामना गर्न परमेश्वरका जनहरू हरदम तयार हुनुपर्दछ। आफूसँग प्रतिरोध गर्ने परमेश्वरका जनहरूप्रति सैतान झन आक्रोसित हुन्छ किनभने तिनीहरूले उसको विरोध नगरोस् भन्ने ऊ चाहन्छ। उसको शक्ति कतिको सीमित छ भन्ने कुरा उसलाई थाहा छ। यदि हामीले उसको हाकाहाकी सामना गर्‍यौं र प्रतिरोध गर्‍यौं भने ऊ सजिलैसँग निश्कृत्य हुनसक्छ भन्ने कुरा उसलाई थाहा छ। परमेश्वरको शक्तिले उहाँका कमजोरभन्दा पनि कमजोर सन्तसँग न त उसले न त उसका पतित दूतहरू सामना गर्न सक्छ। जब परिक्षामा पर्छ तब कमजोरभन्दा पनि कमजोर सन्त सैतानको उच्च शक्तिभन्दा पनि बलियो भएको उसले पाउँदछ। त्यसकारण कतिपय समयमा मानिसलाई धोखा दिन सैतान शान्तभएर चालबाजी खेल्छ, उसले अज्ञात तरिकाले अचानक आक्रमण गर्दछ। उसका सबै चालबाजीहरूमा उसले मुकुण्डोहरू लगाएका हुन्छ जसले गर्दा मानिसहरूलाई थाहै नदिइ आफ्नो जालमा पार्दछ।

परमेश्वरविहिन मानिसहरू सैतानको बन्धक हो र उसले भनेको अनुसार मानिस चलन उसको स्वभाव नै मोडिएको हुन्छ। मानिस आफैमा दुष्ट तत्वहरूसँग भिड्ने क्षमता हुँदैन। यदि जीवित विश्वासद्वारा उसमा ख्रीष्ट रहनुभयोमात्र सैतानसँग भिड्न स्वर्गबाट उसलाई सशक्त बनाइदिन सक्छ। उसको चाहना र बल परमेश्वरकै प्रभावले चलेको हुन्छ। त्यसले गर्दा मानिसले भयानक शत्रुसँग भिड्न तयार हुन्छ। त्यो बाहेक वा ख्रीष्टसँग रहनुबाहेक सैतानको प्रतिरोध गर्न अरु सबै खालका अस्त्रहरू व्यर्थ हुन्छ।

आजको दिनमा अनेकाँ अनोठो रहस्यमय आवाजहरू

जुन मानिस झाँक्री, बोकसी र जादू-मन्त्र गर्नेतिर लागेर मलाई
विश्वासघात गर्छ, त्यसको विरोध गरेर म त्यसलाई
आफ्ना मानिसहरूबाट बहिष्कार गर्नेछु।
लेवीहरू १०:६

कतिपय जादुगर र इन्द्रजाल गर्ने, ज्योतिष, बीर बोलाउने, फुफा गर्ने, झाँक्री, बोकसी, तान्त्रिक वा तन्त्रमन्त्र, सिद्ध कहलाउनेहरूसँगको साँठगाँठ अदृश्य दुष्ट आत्माहरूसँग हुन्छ। एन्डोरका तन्त्रमन्त्र गर्नेद्वारा राजा सावलसँग रहस्यमय आवाज र एफिससमा पावलले सामना गरेका तन्त्रन्त्र गर्ने स्त्रीका आवाजहरूले अहिले पनि मानिसका सन्तानलाई फसाइरहेका छन्। तिनीहरू परमेश्वरको सत्य बोली नभएर मानिसहरूलाई फसाउने सैतानका आत्माहरूले प्रेरित भएका माध्यमहरू हुन्। यदि हाम्रो आँखामा भएका पर्दाहरू उघार्न सकेको भए, ती माध्यमहरूलाई दुष्ट स्वर्गदूतहरूले अनेकाँ कलाहरू प्रयोग गर्न लगाएर मानिसहरूलाई नाश गरिरहेका छन्।

भुतप्रेत आदिको खोल लगाएर दुष्ट स्वर्गदूतहरू मानिसहरूको सामु देखा पर्छन्। तिनीहरू मरेका मानिसहरूको भेष लगाउँदछन् र तिनीहरूको विगत जीवनसँग सम्बन्धित घटनाहरू भनेर मानिसहरूलाई आश्वास्त पनि पार्दछन्। अझ, ती भुतहरूले नमरेको बेलामा गरेका कामहरू पनि काम गरेर देखाउन सक्छन्। यसरी मरेका मित्र, प्रियजन र आफन्तहरू स्वर्गदूतहरू भएका छन् र तिनीहरूमाथि घुमिरहेका छन् र तिनीहरूसँग कुराकानी पनि गर्न सक्छन् भनेर मानिसहरूलाई फसाउँछन्। यसरी मरेका मानिसहरू भुतप्रेत आदिका खोलहरू लगाएर दुष्ट आत्मा वा सैतानका दूतहरू मानिसहरूकहाँ देखा पर्दा ती

मानिसहरूले तिनीहरूलाई भगवान भनेर पुजा पनि गर्न सक्दछन्। परमेश्वरको वचन बाइबलभन्दा तिनीहरूका ती काम र बोलीहरू ठुलो प्रवाभकारी हुन जान्छ।

यस खालका धर्मकै नाउँमा किन नहोस् तन्त्रमन्त्र वा भुतप्रेतका माध्यमहरूद्वारा मानिसहरूलाई फसाउने काम यस संसारमा द्रुतगतिले फैलिरहेको मलाई देखाइएको थियो। एक दिन मलाई दर्शनमा रेलका डिब्बाहरू बिजुली चम्केको जस्तै द्रुतगतिमा गइरहेको देखें। स्वर्गदुतले मलाई राम्रोसँग चिहाएर हेर भनेर अर्हाए। मैले ती डिब्बाहरूलाई हेरें। सारा संसार नै त्यस रेलमा गइरहेको जस्तो थियो। अनि मलाई त्यो रेल हाँक्नेलाई देखायो। त्यहाँ अत्यन्तै राम्रो र प्रतिष्ठित जस्तो व्यक्ति देखें। त्यहाँ यात्रा गरिरहेका सबै यात्रुहरूले उसलाई भगवान वा स्वामी मानेर श्रद्धा देखाइरहेको मैले देखें। म अचम्भित भएँ र मैले मलाई अगुवाइ गर्ने स्वर्गदुतलाई त्यो व्यक्ति को भनेर सोधें। उसले स्पष्टरूपमा भने, “त्यो व्यक्ति सैतान हो। उसले नै दिव्यज्ञानको स्वर्गदूतको रूप लिएर त्यो रेल हाँकिरहेको छ। उसले सारा संसारलाई नै आफ्नो जालमा फसाएको छ। तिनीहरू सबै बिजुली चम्केको गतिमा बिनाशतिर गइरहेका छन्। यस संसारमा सैतानले अनेकौँ माध्यमहरूबाट परमेश्वरबाट टाढा राख्न मानिसहरूलाई फसाइरहेका छन्। हामीहरू पनि तिनीहरूसँग मुखामुख पर्न सक्छौं। यदि हामी ती तत्वहरूसँग परमेश्वरको वचन भिरेर सामना गर्न तयार भएौं भने हामीलाई पनि तिनीहरूले सजिलैसँग फसाउन सक्छन् र हामीमाथि विजय प्राप्त गर्नेछन्।”

त्यसकारण परमेश्वरका जनहरू बाइबलीय सत्य शिक्षादीक्षाले सुसज्जित भएर ती दुष्ट आत्माहरूसँग मुकाविला गर्न तयार हुनुपर्दछ। मरेकाहरूलाई केही थाहा हुँदैन भन्ने बाइबलको शिक्षालाई हामीले सम्झि राख्नु धेरै अनिवार्य छ। अनेकौँ चमत्कारीय काम गरेर, बढे बढे आकर्षित कामहरू गरेर, मरेकाहरू नै भुत वा भगवान भनेर जब देखा पर्छन् तिनीहरू दुष्ट आत्माहरू हुन् भनेर हामीले मान्नुपर्दछ।

दिमागलाई ठिक गर्ने नाउँमा स्वतरापूर्ण चाल तथा विद्याहरू

*ध्यान देओ, कि कसैले दर्शनशास्त्र र खोक्रो छलद्वारा
तिमीहरूलाई शिकार नबनाओस्, जो स्त्रीष्टकाअनुसार
होइनन्, तर मानिसको परम्परा र विश्वका आधारभूत
सिद्धान्तहरूमाथि अडिएका हुन्छन्।
कलस्सी १:६*

मानिसको दिमागलाई ठेगाना राख्ने एउटा विधि छ जुन अत्यन्तै प्रभावकारी छ, तर यो दुष्टले मानिसहरूलाई कब्जा गर्ने धेरै माध्यमहरूमा एक हो। यसलाई हिप्नोटिजम भनिन्छ। मानिसलाई लठ्ठ बनाएर वा मोहनी लगाएर एक जनाले अर्कोको दिमागलाई नियन्त्रणमा राख्दछ। कमजोर दिमाग भएको मानिसको दिमागलाई बलियो दिमाग भएको मानिसको दिमागमा मिसाउँछ। एक जनाले अर्कोको चाहना र इच्छा अनुसार स्वचालित भएर चल्दछ।

तर यस खालको विज्ञानै भनेर सम्बोधन गरेतापनि झुटो शिक्षा वा नीतिहरूमा आधारित छ। येशू ख्रीष्टको स्वभावसँग यो अनौठो नीति हो। त्यस खालको विद्या वा विज्ञानले जीवन र मुक्ति दिने प्रभुकहाँ डोऱ्याउँदैन। जब मानिसको दिमागलाई अनेकौँ तरिकाले आफूतिर आकर्षित गरेर कसैले तान्दछ भने त्यसले तिनीहरूको शक्तिको स्रोत परमेश्वरबाट टाढा हुन उक्साइरहेको हुन्छ।

वर्तमान समयमा विज्ञानकै नाउँमा परमेश्वरको अस्तित्वलाई शङ्का गर्ने, उहाँको बारेमा केरकार गरेर उहाँप्रतिको विश्वासलाई नाश गराउने तत्वहरू छ्यापछ्याप्ती छन्। यस खालका विद्याहरूप्रति हामी सबैतिरबाट सुरक्षित हुन आवश्यक छ। यही कठित विज्ञानको नाउँमा सैतानले हजारौँलाई धोखा दिइरहेको छ। मानिसहरूका दिमागलाई उसैले कब्जा गरिरहेको छ। विभिन्न विज्ञानहरू र मनोवैज्ञानिकको नाउँमा

मानिसहरूलाई गरिरहेको नियन्त्रण भयानक छ। यहाँ सर्प जस्तो कुटिल चालबाजी गरेर मानिसहरूको दिमागमा पस्छ र परमेश्वरको कामलाई भ्रष्ट पार्दछ।

एक जना मानिसको दिमागले अर्कोको दिमागलाई लठ्ठ बनाइदिन सक्छ भन्ने दर्शनमा लाग्नेहरूसँग सैतानले तिनीहरूबाट फाइदा उठाउन खप्पिस भएको हुन्छ। आफ्नै इशारामा मानिसहरूले दायाँबायाँ कतातिर लाग्ने हो त्यतातिर सैतानले लगाइरहेको हुन्छ। यस खालका विज्ञानहरूमा सम्पूर्ण समय बिताउनेहरूले तिनीहरूले पाएका ज्ञानहरू स्वर्गबाट आएको हो भनेर दावी गर्दछन्। परमेश्वरकै शक्तिले तिनीहरूबाट महान् र ठुलो ठुलो कामहरू गर्न पाएका छन् भनेर तिनीहरू विश्वास गर्दछन्। तर तिनीहरूले दुष्ट तत्वहरूलाई आफ्ना दिमागहरूमा सजाइरहेको भन्ने कुरो कमै थाहा हुन्छ। प्रिय पाठकबृन्द ती विज्ञानहरूको प्रभावलाई राम्रोसँग सोच्नुहोस्। ख्रीष्ट र सैतानको बीचमा भइरहेको द्वन्द्वहरूको अन्त्य भएको छैन।

जब मानिसहरूले प्रार्थना गर्न वेवास्ता गर्छन् तब तिनीहरूले आफ्नै बलमा भर परिरहेको हुन्छ। प्रार्थना नगर्ने बानीले सैतानका अनेकौँ जालहरूको ढोकालाई खुला गरि राखेको हुन्छ। विज्ञानको खोजअनसुन्धानको नाउँमा धेरैका सोचहरूलाई बशमा राख्दछ। मानिहरूको आआफ्नै महान् उपलब्धीहरूप्रति गौरवान्वित भएर आफुहरूलाई श्यावास दिइरहेका हुन्छन्।

हिप्नोटिजम वा मानिसलाई लठ्ठ पार्ने खालको शिक्षादीक्षाबाट तपाईंहरू अलग बस्नुहोस्। एक मानिसको दिमागलाई अर्को मानिसले बशमा राख्न सक्ने विज्ञान, दर्शन वा वादहरू सैतानका माध्यमहरू हुन्। (अझ ठोकुवा गरेर भन्नुपर्दा जुनसुकै माध्यम वा तत्व वा कदम जसले हाम्रो भौतिक, आत्मिक, मानसिक जीवनको आयामलाई परमेश्वरको उपस्थितिबाट लघाउँछ त्यो तत्व वा माध्यम वा कदम सृष्टिकर्ता परमप्रभु सनातन परमेश्वरबाट नभएर उहाँको प्रतिद्वान्दी तरफबाट हो जो जसको अन्त जब येशू क्रूसमा टाँगिनुभयो त्यो निश्चित गरिएको छ-अनुवादकको थप मन्तव्य)।

कठित ज्ञान विज्ञान वा वैज्ञानिक दर्शन वा उपलब्धीहरू जसले हामीलाई परमेश्वरबाट पर राख्छ

*तिमोथी, जे तिमिलाई सुम्पिएको छ, त्यो सुरक्षित राख।
भक्तिहीन गनथन र खण्डनहरू, जो झूटो
ज्ञान हो, तिबलाई परित्याग गर।
१ तिमोथी ६:२०*

मानव ज्ञान, विज्ञान चाहे भौतिक होस् वा आत्मिक होस् आँशिक हुन्छ र त्यो सिद्ध वा पूर्ण हुँदैन। त्यसले गर्दा धेरै मानिसहरू आफूहरूले जानेका विज्ञानका दृष्टिकोणहरूसँग बाइबलका वचनहरू तालमेल गर्न असमर्थ हुन्छन्। धेरै वैज्ञानिक अनुमानित तथ्यहरू र अनुमानित धारणाहरूको आधारम परमेश्वरको वचनलाई जाँच्नुपर्छ भनेर वैज्ञानिक, दार्शनिक वा विज्ञ वा जान्नेमान्छे भनाउँदाहरूले सिकाउँदछन् र सिकाइरहेका छन्। यस्ता मानिसहरूले पावलको भनाइ अनुसार “झुटो ज्ञानहरूले सम्पन्न भएकाहरू” हुन।

मानिसहरू सृष्टिकर्ता परमेश्वरभन्दा बुद्धिमानी छौं भनेर देखाउने प्रयासमा थिए र छन् पनि। अनन्त युगहरूसम्म प्रकट नगरिएका कतिपय रहस्यहरू खोजनिति गरेर व्याख्या गर्न मानवीय दर्शन वा वादहरूले प्रयास गरिरहेकाछन्।

कतिपयलाई वैज्ञानिक अनुसन्धान वा वैज्ञानिक प्रयोगशालामा गरिने खोजहरू श्राप भइरहेको छ। विज्ञान र विभिन्न कलाहरूमार्फत् अनेकौं आविश्कार गर्न परमेश्वरकै अनुमतिले नै दिव्यज्ञानको बाढि आइरहेको छ। तर तिनीहरूको अनुसन्धान र आविश्कारिहरूमा परमेश्वरको अगुवाइ भएन भने विज्ञान र बाइबलको वीचमा तालमेल गरेर अनुसन्धान गर्न प्रयास गर्दा जतिसुकै महान् वैज्ञानिक वा

दार्शनिकहरू किन नहुन् तिनीहरू भयानक अलमलमा परिरहन्छन्।

सबै थोक सृष्टि गर्नुहुने र सबै थोकको जग परमेश्वर नै हुनुहुन्छ। सबै सत्य विज्ञान र वैज्ञानिक आविस्कारहरू परमेश्वरका कामहरूसँग तालमेल हुन्छ। सबै सत्य वा सही शिक्षादीक्षाले परमेश्वरको शासनप्रति बफादार हुन सिकाउँछ वा परमेश्वरको वचन अनुसार चलन अग्रसर गराउँदछ। निःसन्देह, विज्ञानले अनेकौँ अचम्म ज्ञान र आविस्कारहरू हाम्रो समक्ष राखिएकाछन्। नक्षेत्रमा माथिमाथि गएर र पृथ्वी र जगतको गहिर्याइमा गएर नयाँ नयाँ कुराहरू वैज्ञानिकहरूले हाम्रो सामु प्रस्तुत गरिरहेकाछन्। तर तिनीहरूको खोजअनुसन्धान वा आविस्कार परमेश्वरको वचनसँग बाझिन्छ भने तिनीहरूको कुनै उपलब्धी वा कामको अर्थ हुँदैन।

परमेश्वर नै सबै ज्ञान र विज्ञानको स्रस्ता हुनुहुन्छ। ठिक वा उचिततवरले बुझियो भने विज्ञान र लिखित वचन एक आपसमा सहमत भएको पाइन्छ। एकले अर्कोको ज्ञानलाई बुझाउँछ र व्याख्या गर्दछ। दुवै सही विज्ञान र बाइबल मिलेर हामीलाई परमेश्वरतिर नजिक ल्याउँदछ। परमेश्वरले आफ्नो ज्ञानवृद्धि र फाइदाजनक व्यवस्था वा नीतिहरूद्वारा उहाँका सृष्टि कसरी चलिरहेको छ भन्ने ज्ञान दुवै सत्य विज्ञान र बाइबलले हामीलाई प्रकट गर्दछन्।

सत्य वा सही विज्ञानको ज्ञान शक्तिशाली हुन्छ। तर जब विज्ञानको ज्ञानले मानिसहरूलाई शक्तिसम्पन्न गराउँछ भने परमेश्वर येशूमा मानवीयरूप धारण गरेर आउनुभयो भन्ने आत्मिक विज्ञान कुनै पनि विज्ञानभन्दा महाशक्तिशाली हुन्छ। यस संसार हाम्रो निमित्त पूर्व प्राथमिक स्कुल हो। यहाँ सिकिने सबभन्दा महत्वपूर्ण विज्ञान भनेकै मुक्तिको विज्ञान वा आत्मज्ञान हो। हो, संसारको सबभन्दा ज्ञानी वा बुद्धिमानी मानिएको राजा सोलोमनको ज्ञान र बुद्धि सबैको चाहना हो, तर येशू ख्रीष्टको ज्ञान वा बुद्धि नै सबैको ठूलो चाहना हुनुपर्छ र यस जीवनलाई अर्थमुलक बनाउन र आउने संसारमा दिगो भइरहन यो अत्यन्तै अनिवार्य छ।

भैंडाको पोशाक लगाएर आउने ब्याँसाहरू

यस्तो समय आउँदछ, जब तिनीहरू ठीक शिक्षालाई नसहने हुनेछन्, तर आफूलाई मन परेका कुरा मात्र सुन्न चाहनेछन् र आफ्नो रुचिअनुसार शिक्षकहरू थुपार्नेछन्, र सत्य कुरा सुन्नदेखि तर्कजानेछन्, काल्पनिक तथा ढन्त्यकथाहरूतिर बरालिनेछन्।

२ तिमोथी ४:३-४

आफ्नै आत्मनिर्णयले रोजेका झण्डाहरूमुनि मानिसहरू द्रुतगतिमा लस्कर लागि रहेका छन्। तिनीहरूका अगुवा, शासक वा नेताहरूले के के न गर्ला भनेर तिनीहरूका चालहरूलाई मानिसहरूले वेचैन भएर हेरि रहेका छन् र पखिरहेका छन्। येशूभावानामा लागि रहेका कतिपय भक्तहरू हाम्रा प्रभुको आगमनको निमित्त हेरि रहेका छन्, चनाखो र तयार भएर बसिरहेका छन् र सक्रिय भएर काम गरिरहेका छन् भने, परमेश्वरबाट भ्रष्ट हुने पहिलो सेनापति वा अग्रज सैतानको पछि कतिपय मानिसहरू लस्कर लागि रहेका छन्। तिनीहरू मानवीय विज्ञान, दर्शन वा धर्महरूमा भएका भगवान वा अग्रजहरूलाई हेरि रहेका छन् र खोजि रहेका छन्। तिनीहरूले चाहेका अनुसार ती अग्रजहरू प्रस्तुत हुन सैतानले तिनीहरूको व्यक्तित्व धारणा गर्दछ। सत्यलाई तिरस्कार गर्ने संसारका असंख्य मानिसहरू अलमलमा वा सैतानको छलमा पर्नेछन्। तिनीहरूले परमेश्वरको नक्कललाई सहस्र स्वीकार गर्नेछन्। मानवीयतावाद नै परमेश्वर हो भनेर ती मानिसहरूले गर्व गर्नेछन्।

मानिसहरूलाई धोखा दिन, छल गर्न, गलत अगुवाइ गर्न र परमेश्वरबाट पन्छाउन सैतानले अनेकौं चालबाजीहरू खेल्न सधैं तत्पर हुन्छ र मानिसहरूलाई कसरी भड्काउने भनेर चनाखो भएर बसिरहेको

हुन्छ। परमेश्वरको वचन र आज्ञाहरूबाट बिचलित पार्ने सैतानले मानिसहरूलाई अनेकौं रमझम र मोहनी लगाएर फराकिलो बाटोमा लान आकर्षित गरिरहेको छ। मानिसहरूका ज्ञानेन्द्रिय तत्वहरूमा (स्पर्श, जिब्रो, छाला, आँखा, नाक, मगज) गलत तत्वहरू घुसाएर तिनीहरूलाई भ्रष्ट र भ्रममा पार्न प्रयास गरिरहेको छ। बाइबलमा दिएका कुन ठिक बाटोमा जाने हो भनेर औँल्याउने सत्य शिक्षादीक्षाका स्मारकहरूलाई हटाएर झुटो र रहरलाग्दो शिक्षादीक्षा, वाद र दर्शनहरूलाई सैतानले स्थापना गरिरहेको छ।

तपाईं हिँडिरहनुभएको साँघुरो र सिधा बाटोबाट फर्काउन अनेकौं झुटा शिक्षक, अगुवा र धर्मगुरुहरूलाई सैतानले प्रयोग गर्न प्रयास गर्दछ। तिनीहरूदेखि होशियार हुनुहोस। तिनीहरू बाहिर भँडाका लुगाहरू लगाएर आउँछन्, तर यथार्थमा तिनीहरू खुँखार र हिँस्रक ब्वासाहरू हुन्।

तिनीहरूको मनमुग्ध पार्ने भाषण, प्रवचन र बोली, प्रतिष्ठा र पाइरहेका उच्च सम्मानहरूको आधारमा तिनीहरू ठिक छन् भनेर प्रभु येशूले हामीलाई सिकाउनुभएको छैन। तिनीहरूलाई मुल्याङ्कन गर्दा परमेश्वरको वचनलाई नै आधार मानेर गर्नुपर्दछ। यस मामिलामा हितोपदेशले हामीलाई यस्तो सल्लाह दिन्छ, “ए मेरो छोरो, अर्ती सुन्न छोड्यौ भने, तिमी ज्ञानका वचनहरूदेखि बहकिनेछौ।” हितोपदेश १९:२७। ती शिक्षक, दार्शनिक, धर्मगुरुहरूले कस्तो खालको सन्देश तपाईंहरूको सामु ल्याइरहेका छन्? के तिनीहरूको सन्देशले तपाईंहरूलाई परमेश्वरप्रति भय, श्रद्धा र आदर देखाउन अगुवाइ गर्छ र? तपाईंहरूले परमेश्वरलाई प्रेम गर्नुहुन्छ भनेर प्रमाणित गर्न उहाँका आज्ञाहरू पालन गराएर उहाँप्रति बफादार हुन के तिनीहरूले सिकाइरहेका छन् त?

यी झुटा वा परमेश्वरको सत्य वचनबाट लघान खोज्ने धर्मगुरु, विद्वान र प्रचारकहरू चर्चबाट नै उब्जिएको हुन्छ। तिनीहरूले परमेश्वरका धेरै कर्मठ विश्वासीहरूलाई तिनीहरूको विश्वासबाट भड्काइरहेका छन्। ती धर्मगुरु, धार्मिक विद्वान र प्रचारकहरू कस्ता छन् भनेर प्रेरित

पत्रुसले यसरी जिकिर गर्छन्, “तिनीहरू पानी नभएका मुहानहरू हुन्, आँधीले उडाएका तुवाँला हुन्। तिनीहरूका निम्ति पातालको अन्धकार साँचिएको छ।”

तिनीहरू मुख्यतापूर्ण ठुला-ठुला अहङ्कारका कुरा हाँक्छन्, र कुमार्गबाट भर्खरै उम्केर आएकाहरूलाई शरीरका विलासमय कामवासनाका कुराले फसाउँछन्। तिनीहरूलाई स्वतन्त्रता दिलाइदिने प्रतिज्ञा गर्छन्, तर तिनीहरू आफै भ्रष्टाटका दास छन्, किनकि जुन कुराले कुनै मानिसलाई जित्छ “त्यही कुराले त्यसलाई दास बनाउँछ। २ पत्रुस २:१७-१८।

के हाम्रा खुट्टाहरू कहिले नहल्लिने परमेश्वरको वचनमा गाडिएका छन्? के हामी परमेश्वरका दश आज्ञाहरू र येशूमा भएको विश्वासको विरुद्धमा प्रतिकारमा जान वा प्रतिरक्षा गर्न अडिग हुन हामी तयार छौं त?

के तिमीहरू स्वतरामा छौ?

तिमीहरूमध्ये कसले परमप्रभुको डर मान्छ र उहाँको
सेवकको कुरा पालन गर्छ? ज्योतिविना अन्धकारमा
हिँड्नेले परमप्रभुको नाउँमा भरोसा गरोस् र
आफ्ना परमेश्वरमा भर परोस्।

यशैया ५०:१०

धेरै युवा युवतीहरू अन्धकारमा हिँडिरहेका छन्, तिनीहरूमा
परमेश्वरको ज्ञान छैन।

अत्यन्तै सदाशयी भएर, माया र करुणा देखाएर परमेश्वरले
आफ्ना हातहरू तिनीहरूतिर फैलाइरहनुभएको छ। तर उहाँमाथि भरोसा
राख्न तिनीहरूले वास्ता गर्दैनन्। तिनीहरू आफ्नै चाल, मनोभावना
र योजनामा चलन चाहन्छन्। तिनीहरू कुन बाटोमा हिँड्नुपर्छ सो
परमेश्वरले तिनीहरूलाई पहिल्याइ दिनुभएको छ। परमेश्वरको इज्जत,
मान र महिमाको निम्ति उहाँले तिनीहरूलाई दक्षता, प्रतिभा, सिप र
खुबीहरू सापत्ति दिनुभएको छ। तिनीहरूले प्रभुको निम्ति केही निश्चित
काम गर्न ती दक्षताहरू दिनुभएको हो। तर सैतानले ती युवायुवतीहरूलाई
नै प्रयोग गर्ने यो हुँकार गर्दछ, “येशूको हुकुमलाई म प्रतिकार गर्नेछु।
सक्रिय र अत्यन्तै तिखो दिमाग भएका र काम गर्न आतुर मानेका
युवायुवतीहरूलाई अर्कै काममा खटाउनेछु। त्यसले गर्दा तिनीहरूले
येशूलाई होइन मेरो सेवा गरोस्। ती युवायुवतीहरूको दिमागले चाहना
गरेको अनन्तको आत्मिक चासोलाई ग्रहण लगाइदिनेछु, र संसारका
रमझम र आकर्षणमा म तिनीहरूलाई अड्काइ दिनेछु। भौतिक सुख,
सुविधा, माया, मोह र सम्मान चाहने लोभमा तिनीहरूलाई सुरुमा
नरम धागोहरूले बाँधेको जस्तै बाँधिदिनेछु, अनि ती धागोहरू पछि

गएर फलामको सिक्री हुनेछन्। फलामका ती सिक्रीहरूलाई तिनीहरूले चूँडाल्न सक्दैन, अनि तिनीहरू मेरो खतनमा रहिरनेछन्।”

युवायुवतीहरूले आफ्ना नियत र लक्ष्यहरूप्रति आत्मआलोचना गर्दै जाँचोस्। प्रार्थनाद्वारा र बाइबलमा खोजनीति गर्दै आफ्नो महत्वाकाँक्षा, नियत र योजनाहरू परमेश्वरको खतनभन्दा बाहिर छ कि भनेर जाँचोस्।

हे युवा र युवतीहरू हो, तिमीहरूको कर्मक्षेत्रको कारोबारलाई लिएर सोच्नुपर्छ। के म जहाँ हुनुपर्ने हो सो परमेश्वरको चाहना हो र? के मैले ठिक काम र कर्तव्य पालन गरिरहेकोछु? परमेश्वरको योजना मुताविक चल्नेहरूलाई परमेश्वरको आशिष खनिनुहुन्छ। परमेश्वरको निमित्त केही निश्चित काम गर्न उहाँले तिमीहरूलाई खटाउनुभएको छ भनेर के तिमीहरूलाई आभास् पाइरहेकाछौ? यदि उहाँले खटाउनुभएको छ भने त्यसलाई वेवास्ता गरेर चल्नु तिमीहरूको हितको निमित्त हुँदैन। आफ्नो तर्फबाट तिमीहरू गम्भिररूपमा मगज खेलाउने गर्नु। के मैले मलाई नै खुशी पार्न र मेरो भाऊ, मान, मर्यादा, प्रतिष्ठाको निमित्त काम गरिरहेको छु कि प्रभु येशू ख्रीष्टको सेवामा म लागिरेहेको छु? के मैले परमेश्वरको पवित्र नाउँको इज्जत थाम्न र सम्मान गर्दै उहाँलाई प्रसन्न पार्ने काम गरिरहेको छु? आफैले आफैलाई सोध्ने गर्नु।

के ढिलो नभएको बेलामा तिमीहरूले आफ्ना काम गर्ने शैलीहरूलाई परिवर्तन गर्न चाहन्छौ? के तिमीहरूले परमेश्वरको सेवा गर्न रोज्न चाहन्छौ? तर उहाँलाई विश्वास गर्न येशूले तिमीहरूलाई बोलाइरहनुभएको छ। अदृश्य र अनन्तको हातलाई तिमीहरूले पकडी राख्नुपर्दछ। व्यवहारमा उतार्दा विश्वास बढ्दछ। परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूले तिमीहरूको दिमाग भरोस्। परमेश्वरको वचनको सरल प्रतिज्ञामा भर परेर चल्दा संतुष्ट हुने बानी बसालियोस्। विश्वासमा आनकानी नगर्नु; किनकि तिमीहरूको अनन्त जीवन धरापमा पर्न सक्छ।

परमेश्वरको शक्तिलाई पक्रिराख्नु

मेरो बललाई उसले पक्रिराखोस्, ताकि उसले मसित मिलाप
गरून्। मसँग शान्तिको सम्झौता गर्नेछ।

यशैया २७:५

प्रकाशको पुस्तकमा हाम्रा भाइहरूलाई दोष तथा आरोप लगाउने भनेर सैतानको बारेमा यसरी वर्णन गरिएको छ, तब मैले स्वर्गमा यसो भनिरहेको एउटा ठूलो आवाज सुनें, “हाम्रा भाइहरूलाई दोष लगाउने, जसले हाम्रा परमेश्वरको सामुन्ने तिनीहरूलाई दिनरात दोष लगाउँछ।” प्रकाश १२:१०। यो आरोप बारम्बार त्यस व्यक्तिको खिलाफमा लगाउँछ जसलाई सैतानको शक्तिबाट छिनालिएको छ र थुमाको जीवनको पुस्तकमा नाउँ दर्ता भएकोछ। जब परमेश्वरको परिवारमा सैतानको परिवारबाट छिनालेर कोही हुलिन्छ भने त्यसलाई फर्काउन दुष्टले भरमग्दुर प्रयास गर्छ। मानिसहरूलाई परमेश्वर र उहाँको वचनप्रति शङ्का उब्जाउन सैतान अघि सर्छ। परमेश्वरप्रति भरोसा राख्नु र उहाँको प्रेमबाट अलग राख्नु; परमेश्वरको दश आज्ञाहरूलाई तोड्नु मानिसहरूलाई उक्साउँछ। अनि तिनीहरू आफ्नै नियन्त्रणमा छ र तिनीहरूलाई उसको हातबाट खोस्ने येशूको अधिकार छैन भनेर दावी गर्दै उहाँसँग कचकच गर्छ। सैतानलाई यो थाहा छ कि जो मानिसहरू भित्री हृदयदेखि इमान्दारी भएर परमेश्वरको क्षमा माग्छन् र तिनीहरूले त्यो क्षमा पाउँछन्। त्यसकारण, तिनीहरूले क्षमा नपाउन् र निराश होउन् भनेर तिनीहरूका पापहरू उसले देखाइरहेको हुन्छ। असंख्य उपायहरूद्वारा, अनेकौं थाहै नपाउने गरेर छल गरे होस् वा निष्ठुर तरिकाले होस् तिनीहरूमाथि दोष लगाउन सैतानले भरमग्दुर प्रयास गर्छ।

सैतानका आरोपहरूलाई खण्डन गर्ने मानिस आफैले सक्दैन। पापको दागले भरिएका पोशाकहरू लगाएर आफ्ना दोषहरूलाई स्वीकार्दै त्यो मानिस परमेश्वरको सामु उभिएको हुन्छ। तर हाम्रो वकिल येशूले पश्चाताप गर्ने र उहाँमाथि भरोसा राख्ने सबैको निम्ति प्रभावकारी पहल गर्नुहुन्छ। तिनीहरूको निम्ति पहल गरेर येशूले कलभरीको शक्तिशाली तर्कहरूद्वारा तिनीहरूलाई दोष लगाउनेलाई हटाउनुहुन्छ। परमेश्वरको आज्ञालाई पूर्णरूपमा पालन गर्नुहुने र क्रुसमा मर्नुहुने येशूलाई स्वर्ग र पृथ्वीको सारा शक्ति र अधिकार सुम्पिएको छ। त्यसैलाई उपभोग गरेर उहाँले पितासामु उहाँको दयाको निम्ति दावी गर्नुहुन्छ र दोषी मानिससँग मिलापको निम्ति कदम चाल्नुहुन्छ।

पश्चाताप गरेर विश्वासद्वारा उहाँको सुरक्षा खोज्ने कोही व्यक्ति पनि येशूले सैतानको शक्तिमा पार्न दिनुहुन्न। उहाँले भन्नुभएको छ, “उसले मेरो बललाई पक्रिराखोस्, मसँग शान्ति सम्झौता गरोस् र मसँग मिलोस्।” सबैको निम्ति यो प्रतिज्ञा छ, “सर्वशक्तिमान् परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, ‘यदि तिमी मेरो मार्गमा हिँड्यौ र तिमीले मेरा आज्ञा पालन गर्यौ भने, तिमी मेरो घरको जिम्मेवार र मेरो मन्दिरमा हेरचाह गर्ने हुनेछौ, र यी यहाँ उभिरहनेहरूका बीचमा हिँडुल गर्न म तिमीलाई एउटा स्थान दिनेछु।’ जकरिया ३:७ । परमेश्वरका जनहरूको वरिपरि उहाँका स्वर्गदुतहरू यसै संसारमा हिँड्नेछन्। परमेश्वरको सिंहासनका वरिपरि हुने स्वर्गदुतहरू तिनीहरूसँग उभिनेछन्।

देखिने र नदेखिने शत्रुहरू

थेरै जना शुद्ध पारिनेछन्, सेतो वा दागरहित बनाइनेछन्
र खारिनेछन्, तर दृष्टहरूचाहिँ दृष्ट काम गर्दैनछन्।
दृष्टहरूमध्ये कसैले पनि बुझ्नेछैन, तर
बुद्धिमान्हरूले बुझ्नेछन्।
दानिएल १२:१०

देखिने र नदेखिने शत्रु, दुश्मन, विरोधीहरूसँग चर्च भिड्नेपर्छ। सैतानका दलालहरू संसारमामात्र होइन चर्चमै विभिन्न मानवीय रूप धारणा गरेर घुसपैठ गरिरहेकाछन्। जगतका परमेश्वरको विरोध गर्न ती दलालहरू एक आपसमा सन्धी गरेकाछन्। ख्रीष्टका विरोधीहरूलाई एक पार्ने सैतानको चालबाजी त्यसबेलासम्म चलिरहन्छ जब येशूले महापवित्र कोठाको पवित्र सन्दुक जहाँ दयाको ढकन छ, त्यहाँ उहाँले हाम्रो निम्ति गरिरहनुभएको पहल रोकनुहुन्छ र सैतान र उसका दलालहरूले अति गन्यो त्यसको बदला लिनुपर्छ भनेर न्यायकर्ताको पोशाक पहिरिनुभएर बाहिरिनुहुन्छ। परमेश्वरको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरूको विरोध गर्न सैतानका निकायहरू प्रत्येक गाउँ, सहरहरूमा छन्। ती सबैलाई एकत्रित पार्न ऊ अत्यन्तै व्यस्त छ। देखावटी सन्त वा मुखलेमात्र इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने तर व्यवहारमा असफल हुने वा बाझिने इसाईहरू र परमेश्वरलाई विश्वास नगर्ने सबै जमातहरू सैतानको त्यस एकत्रित झुण्डमा सामेल भएका हुन्छन्।

युगको अन्तमा के हुने हो सो परमेश्वरले हाम्रो समक्ष प्रकट गर्नुभएको छ। सैतानको क्रोध र विरोधको वाढी वा सुनामीको सामना गर्न परमेश्वरका जनहरू तयार हुनुपर्दछ। आउने हुरीबतास वा सैतानले

ल्याउने विपत्तीहरूको बारेमा चेतावनी पाएकाहरू ती हुरीबतास आओस् भनेर प्रतीक्षा गर्दै त्यसै बस्ने होइन। इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने तर सुसमाचार सुनाउने परमेश्वरको लक्ष्यमा निश्कृय हुनेहरूले आउने हुरीबतासमा परमेश्वरले रक्षा गरिहाल्नुहुन्छ भनेर किनकि हामी उहाँलाई विश्वास गर्छौं भनेर निर्धक्कसँग बसिरहन्छन् होला तर तिनीहरू पनि खतरामा छन् भन्ने कुरो सायद तिनीहरूलाई थाहा नहोला।

अहिले (१८८५ मा आजको जस्तै धार्मिक स्वतन्त्रतामाथि धम्की आइरहेका थियो, त्यसबेला व्यक्त गरिएको लेख) चुपचाप बस्ने समय होइन। नाश हुने सानोतिनो कुराहरूमा हाम्रा दिमागहरू डुवाइ राख्ने आजको समय होइन। पवित्र साबथ दिनको खिलाफमा आइतबार नै सबै चर्च र विश्वले पालन गर्नुपर्छ भन्ने अभियानले मानिसहरूलाई अन्धकारमा पारिरहेका छन्। धार्मिक, वृद्धिजीवि र राजनैतिक नेता तथा अगुवाहरू सही विषयबस्तुलाई लुकाइरहेका छन्। परमेश्वरको व्यवस्थाको विरोध गर्ने धेरै अगुवा, नेताहरू आफुहरू कुन धारमा गइरहेका छन् सो तिनीहरूलाई थाहा हुँदैन। कतिपय कथित इसाईहरूले नै कुन दिन पालन गर्ने त्यो विषयमा अल्टिजानु हुँदैन भनेर जब मानिसहरूलाई उक्साउँछन् तब ती इसाईहरू अजिङ्गरको चरित्रलाई प्रकट गर्दै बोलीरहेका हुन्छन्। आउने खतरादेखि बच्न र त्यसको बारेमा चेतावनी दिने हाम्रो कर्तव्य हो र हाम्रो शक्तिले भ्यायसम्म आइतबार होइन शनिबार नै पवित्र दिन हो भन्ने बाइबलको सत्य विद्यालाई जनसमझ फैलाउनै पर्दछ।

सातौँ दिन पवित्र राखेकोले सतावटको हात बढिरहेको महसुस परमेश्वरका जनहरूले गर्ने समय आइरहेको छ। सैतानको मातहतमा रहेको पापको मानिसको विगिविगि अत्यधिकमात्रामा उर्लिनेछ। त्यस व्यक्ति वा निकायले परमेश्वरका समय र व्यवस्थालाई आफुले परिवर्तन गरेको छ भनेर दावी गरिरहेको हुन्छ र त्यही निकाय वा इसाई

भनाउँदा अग्रजहरूले परमेश्वरका जनहरूलाई सधैं कुन न कुनैरूपमा दवाएका थिए र दवाइ राखिरहेको छ। त्यही शक्तिले नागरिक ऐन र अगुवाहरूसँग मिलेर हप्ताको पहिलो दिन आइतबार पालन गर्न कानुन पारित गरेर मानिसहरूलाई त्यसलाई लाइनेछ। परमेश्वरका जनहरू उहाँमा अडिग भएर बस्नैपर्छ। तिनीहरूको पक्षमा परमेश्वरले काम गर्नुहुनेछ र उहाँमात्र सबै देवीदेवता, अगुवा, मानवीय धार्मिक गुरु वा स्वामीहरूको प्रभु हुनुहुन्छ भनेर सरलरूपमा देखाउनुहुनेछ।

(नेपालका प्रायजसो इसाई चर्चहरूले साबथ दिनमा गरिने बालसङ्गतिलाई सन्डे सङ्गति वा चर्च भनेर बढो चलाकीका साथ इसाईहरूले हप्ताको सातौँ दिन साबथको अवधारणालाई लत्याइरहेका छन्- अनुवादकको अनुभव)।

सकल र नकल आत्मिक वा आध्यात्मिक जागरण

तिनीहरूका फलबाट तिमीहरूले तिनीहरूलाई चिन्नेछौ। के
काँढाका बोटबाट अंगूर अथवा सिउँडीबाट अञ्जीर टिपिन्छ र?
त्यसै गरी हरेक असल रूखले असल फल फलाउँछ।
तर खराब रूखले खराब फल फलाउँछ। असल रूखले
खराब फल फलाउन सक्दैन, न त खराब
रूखले असल फल फलाउन सक्छ।

मती ७:१६-१८

यस पृथ्वीमा धर्मी र अधिर्मी मानिसहरू अलग गर्न परमेश्वरको अन्तिम आगमन पहिले एक विशेष झुण्ड यस संसारमा हुनेछ। त्यस झुण्डमा प्रथम शताब्दीमा येशूका चेलाहरूमा भएको ईश्वरीय आत्मिक जागरणको अभियान जल्दोबल्दोरूपमा चर्किनेछ। त्यो विशेष जागरण येशूका चेलाहरू जिइरहेका समय पछि पहिला कहिल्यै देखिएको थिएन। परमेश्वरका जनहरूमाथि परमेश्वरको आत्मा र शक्ति खनिनेछ। त्यसबेला धेरै इसाईहरू परमेश्वरलाई प्रेम गर्नुभन्दा सांसारिक प्रेममा भुलिरहेका विभिन्न चर्च, झुण्ड तथा डिनोमिनेशनहरूबाट अलग हुनेछन्। दुवै चर्चका पास्टर, अगुवा र जनताहरूले बाइबलले घोषणा गरेका महान् सत्यहरूलाई खुशीसाथ अङ्गाल्नेछन्। ती मानिसहरू प्रभुको दोस्रो आगमनको निमित्त तयार हुनेछन्। मानिसहरूका शत्रुले यस पुनित काममा वाधा दिन भरमग्दुर प्रयत्न गर्नेछ। यस्तो खालको जागरण अभियान सुरु हुनुभन्दा अघि त्यस जागरणलाई रोकन सैतानले नकल अभियान चलाउने प्रयास गर्नेछ। आफ्नो जाली

शक्तिले नियन्त्रणमा लिइरहेका इसाईहरूलाई अझ प्रवल पार्न उसले परमेश्वरबाट नै आएको विशेष आशिष हो भन्ने चर्तिकला देखाएर विश्वासीहरूलाई भ्रममा पार्नेछ। यस संसारका विभिन्न धर्महरू मिलेर एक हुने जस्तो अभियानहरूको नेतृत्व अदृश्यरूपमा शैतानले गर्नेछ। त्यसले गर्दा मानिसहरूमा विशेष आत्मिक जागरण छाएको छ र यो परमेश्वरबाट नै हो भनेर मानिसहरूलाई बहकाउनेछन्।

तर जुन जुन अभियान वा जागरणमा बाइबलको गवाही वा वचनलाई लत्याउँछ, स्वार्थत्याग र सांसारिक मायामोहबाट अलग हुन आह्वान गरेको भित्री हृदयलाई नै जाँच्ने बाइबलीय शिक्षादीक्षालाई वेवास्ता गर्दछ, ती नकल अभियानहरूमा परमेश्वरले आशिष दिनुभएको छैन भनेर हामी विस्वस्त हुनुपर्दछ।

गलत चरित्र र जीवनशैलीलाई मान्यता दिइरहने प्रवृत्ति र परमेश्वरको ईश्वरीय आज्ञा वा दश आज्ञा प्रति हाम्रो सरोकार छैन किनकि त्यसको निरन्तरता खारेज भयो भनेर सिकाउने इसाईहरूमा नै आफुहरू धर्म परिवर्तन भएको र पवित्र भएको गलत दावी गर्दछन्। यसले गर्दा चर्चमा हुनुपर्ने पवित्रता र धर्म परायणताको स्तर खस्किरहेको छ। जतिसुकै महान् आत्मिक जागरण किन नहोस् यदि चर्चमा हुनुपर्ने स्तर घटेको छ भने त्यहाँ परमेश्वरको आत्मा र शक्तिको अभाव भएको गोप्य ज्ञान हामीमा हुनुपर्दछ।

परमेश्वरका जनहरू हौं भनेर दावी गर्नेहरूमा प्राचिन वा शुरुमा भएको विश्वास र धर्म परायणताको सकल वा सत्य जागृतिको प्रमाण त्यसबेला दिन्छन् जब परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञालाई यथोचित ठाउँमा पुनर्स्थापित गर्छन् वा त्यसलाई पालन गर्न आकर्षित हुन्छन्। “परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ:” “दोबाटोमा उभिएर हेर, प्राचीन मार्गहरूका विषयमा सोध। असल मार्ग कहाँ छ त्यो सोध, र त्यसैमा हिँड, र तिमीहरूले आफ्नो प्राणको निम्ति विश्राम पाउनेछौं।” यर्मिया ६:१६।

आँशु र संघर्षहरू

पूर्ण नम्रतामा आँसु बगाउँदै, यहूदीहरूको षड्यन्त्रको
परीक्षामा पनि मैले प्रभुको सेवा गर्ने।
प्रेरित १०:१९

आदमको समयदेखि अहिलेसम्म हाम्रो महान् शत्रु सैतानले परमेश्वरका जनहरूलाई दवाउन र नाश गर्न आफ्नो शक्तिलाई प्रयोग गरिरहेको छ। अब उसले चर्चलाई ध्वस्त पार्न आफ्नो अन्तिम अभियान चलाउन तयार गरिरहेको छ।

भेष बदलेर वा आफ्नो परिचय लुकाउन खप्पिस भएको सैतानले आफ्ना वास्तविक चरित्र र स्वभावलाई लुकाएर मानिसहरूलाई धोखा दिइरहेको छ। मानिसहरूले उसलाई नजिकसाओस र तिरस्कार नगरोस् भनेर मानिसहरूको दिमागलाई उत्तेजित पार्ने खालको रूपले आफूलाई चित्रण गरेको उसले मनपराउँछ। जब उसलाई हास्यास्पद, घृणालाग्दो, कुरूप, राक्षस र आदि पशु र आदि मानवको रूपमा मानिसहरूको सामु चित्रण गर्छ तब ऊ धेरै खुशी मान्छ।

यदि सैतान सुरुमै चलाख थियो भने झन अहिले त कति चलाख होला? धेरै हजारवर्षसम्म मानिसहरूलाई कसरी धोखा दिने, छल गर्ने र आफ्नो जालमा राख्ने जस्ता अनुभवहरू उसमा छ। तर परमेश्वरको इच्छामा हिँड्ने र उहाँका आदेशहरू पालन गर्ने परमेश्वरका जनहरू सैतानभन्दा चलाख हुन परमेश्वर र पवित्र स्वर्गदूतहरूले सजाएका छन्।

परमेश्वरको काममा सक्रिय भएर संलग्न हुने, सैतानका जालहरूको भण्डाफोर गर्ने र मानिसहरूको सामु येशूको गौरव वा इज्जलाई उचाल्ने सबै भक्तजनहरू पावलको गवाहीमा सहभागी हुन सक्छ। आफूले जतिसुकै दुःख, कष्ट, मृत्युशैयामा र आफ्नै जातिको

षडयन्त्रको मारमा परेतापनि आफ्नो निष्ठा अडिग भएर भनेका थिए, “पुर्ण नम्रतामा आँसु बगाउँदै, यहूदी षडयन्त्रको परीक्षामा पनि मैले प्रभुको सेवा गरें। तपाईंहरूको लाभ हुने कुरा तपाईंहरूका सामुन्ने घोषणा गर्नदेखि र घर-घरमा सबैका सामुन्ने तपाईंहरूलाई शिक्षा दिनदेखि म पछि हटिनँ। यहूदीहरूलाई र ग्रीकहरूलाई पश्चात्ताप गरेर परमेश्वरपट्टी फर्कनु र हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास राख्नु भन्ने कुराको गवाही मैले दिएको छु।” प्रेरित २०:१९-२१।

याद गर्नुहोस्, सैतानसँग कुनै मानिसको आत्मनिर्णयको स्वतन्त्रता वा विवेकलाई नियन्त्रण गर्न अधिकार र शक्ति छैन। कसैलाई पनि जबरजस्ती पाप गर्न लगाउन सक्दैन। उसले मानिसहरूलाई दुःख देला, हैरान पार्ला तर कसैको वैयक्तित वा व्यक्ति अनुमति बिना सैतानले मानिसलाई प्रदुषित पार्न सक्दैन। उसले पीडा देला तर अपवित्र पार्न सक्दैन।

सैतानले हाम्रो दिमाग वा सोचहरूलाई पढ्न सक्दैन। तर उसले हाम्रा क्रियाकलापहरू देख्न सक्छ। हामीले उच्चारण गरेका बोलीहरू सुन्न सक्छ; र मानव जगतलाई कुन ढाँचामा राख्ने वा कसरी घुमाउने हो भन्ने उसको मानव परिवारप्रतिको लामो अनुभवको ज्ञानले मानिसको कमजोर स्वभावहरूको फाइदा उठाउन उसले प्रलोभन, परिक्षा र लालच देखाउन सक्छ। यो कस्तो दुःखलाग्दो छ कि हाम्रो दिमाग र जीवनका गोप्य स्थानहरूमा उसलाई हामी भित्राउँछौं जसले गर्दा उसले हामीलाई नियन्त्रण राख्न सफल हुन्छ। हाम्रा बोलीवचन र कामहरूलाई हामीले नियन्त्रणमा राख्नपर्छ नैति हामीले अङ्गालेको भए कस्तो असल हुने थियो!

अत्यन्तै हिँस्रक र छली परिक्षाले सैतानले ख्रीष्टमाथि भयानक आक्रमण गरेको थियो। तर उहाँले सैतानसँग प्रत्येक द्वन्द्वमा प्रतिकार गर्नुभएको थियो। ती युद्धहरू येशूले हाम्रो निमित्त लड्नुभएको थियो; उहाँका विजयहरूहरूले हामी पनि विजयी हुनसक्छौं भनेर सम्भाव बनाएको छ। सैतानसँग भिँड्न चाहिने बलको निमित्त जसले ख्रीष्टसँग सहायता माग्छ, त्यो उसले पाउनेछ।

सैतानको भौतिक कार्यवाही

परमप्रभुले शैतानलाई सोध्नुभयो, “तँ कहाँबाट आईस्?”
 त्यसले भन्यो, “पृथ्वीमा चारैतिर तलमाथि
 घुमफिर गर्दै आएको हुँ।
 अय्यब १:७

सैतान त सुरुदेखि नै हत्यारा थियो। यूहन्ना ८:४४।

असंख्य मानिसहरूलाई सैतानले बिनाशको बाटोतिर लगिरहेकोछ। खानपिनमा आत्मनियन्त्रण नअपनाइ संयम नदेखाउने, शारीरिक अभिलाषामा चुर्लुम्म डुवाउने, झगडा, कचकच गर्ने, गुनासो पोखाउने र मानिसहरूलाई आतङ्क बनाउने अनेकौँ हिँस्रक क्रियाकलापलाई सैतानले उक्साइरहेको छ। सैतानले युद्ध गरेको असाध्यै मन पराउँछ। मानिसहरूमा भएका सबभन्दा खराब दिमाग र आवेगलाई उसले उत्तेजित पार्दछ र उसको शिकारहरूलाई अनेकौँ खराब तत्वहरूले कब्जा गर्न लगाएर र रक्तपिपासु बनाएर सदाको निमित्त खतम गर्दछ। देशदेश र आफूआफूको विरुद्धमा युद्ध गर्न सैतानले नै उक्साउँछ। यसरी परमेश्वरको महान् दिनको निमित्त तयार हुने कामबाट मानिसहरूको दिमागहरूलाई उसले मोड्छ।

परमेश्वरलाई विश्वास गर्छु भन्छ तर आफ्नो विश्वासमा निश्क्रिय रहने र आफ्नो अन्तिम दिनको निमित्त तयार नहुनेहरूलाई झन भड्काउन अनेकौँ तत्वहरू पठाउन सैतानले काम गरिरहेको हुन्छ। उसले प्रकृतिको प्रयोगशालामा भएको गोप्य कुराहरूको अध्ययन गरेको छ। परमेश्वरको अनुमतिले उसलाई सकेसम्म प्रकृतिलाई पनि नियन्त्रण गर्न दिइएको छ। जब अय्यबलाई दुःख दिन सैतानले

अनुमति पायो तब उसले द्रुतगतिले उनका पशुहरू, नोकारचाकरहरू, घरहरू र छोराछोरीहरूलाई ध्वस्त पारे। एक क्षणमै अय्युबलाई एक पछि अर्को बिपतीले डुवाएको थियो। आफ्ना सृष्टिहरूलाई परमेश्वरले नै सुरक्षित राख्नुहुन्छ र पुरै नाश गर्नबाट उहाँले छेकबार लगाउनुहुन्छ।

सडक वा भुमिमा, समुद्रमा र आकाशमा गर्ने दुर्घटनाहरू, जताततै जङ्गल र घरहरूमा हुने आगलागी, डरलाग्दो चक्र आँधी, असिना, हुरी बतास, बाढी, चर्को हावाले ल्याउने बिनाश, सुनामी जस्ता बिनाशकारी छालहरू र भूकम्प जस्ता दैवी प्रकोपहरू ठाउँ ठाउँमा हजारौँ तरिकाले ल्याएर मानिसहरूलाई बिचलित बनाउँदा सैतानले आफ्नो शक्ति प्रयोग गरिरहेको भनेर मान्नुपर्दछ। भर्खर पाकेको धान, गहुँ, खेतबारीका अन्न र उब्जनीहरूलाई बढार्ने, अनिकाल, खडेरीहरू सैतानले नै सृजना गर्दछ। हावामा नै अनेकौँ विषाधी तत्वहरू फैलाउँदै महामारी ल्याएर हजारौँ मानिसहरूलाई नाश गरिरहेको छ। जब युगको अन्त्य हुन्छ तब ती भयानक गतिविधिहरू झन झन चर्को हुँदै बारम्बार आउँछ जसले पृथ्वी र यसका भएका यावत थोकहरूलाई बिपतमा पार्दछ।

जब सैतानले प्रयोग गरिरहेको उसको शक्ति र दुष्ट गतिविधिहरू हामी अनुभव गर्दछौँ तब ती सबैले हामीलाई सतर्क गराउनु पर्दछ। ती सबैबाट सुरक्षित हुन उसको भन्दा पनि सर्वोच्च शक्तिशाली परमेश्वरमा शरण लिनु हामी झन हतार मान्नुपर्दछ। उहाँबाट नै गरिने उद्धारको निम्ति हामी प्रतिक्षा गरिरहनुपर्दछ। जो मानिसहरू जुनसुकै परिस्थितिमा पनि ख्रीष्टप्रति आस्थावान र निष्ठावान भएर बस्ने उहाँका भक्तहरू उहाँकै हेरचाहमा रहन्छन्। भयानक शक्ति भएका स्वर्गदूतहरू स्वर्गबाट नै ती भक्त जनहरूको सुरक्षाको निम्ति खताएको हुन्छ। परमेश्वरका जनहरूलाई सुरक्षा गर्न पठाइएका स्वर्गदूतहरूको घेरालाई दुष्ट सैतानले तोड्न सक्दैन।

निर्णायक घडीमा

फैसला गरिने बैँसीमा भिडका भिड मानिसहरू छन्, किनकि
निर्णय गरिने बैँसीमा परमप्रभुको दिन नजिक आएको छ।
योएल ३:१४

सारा पृथ्वी र त्यहाँ रहनेहरूलाई पोपतन्त्रलाई आराधना वा पूजा गर्न पाठोको जस्तो सिङ्ग भएको पशुले जबरजस्ती हुकुम दिनेछ भनेर प्रकाश १३ को उल्लेखित भविष्यवाणीमा दिइएको छ। त्यो पशु चितुवा जस्तो छ भनेर चित्रण गरिएको छ। “पहिलो पशुको उपस्थितिमा जुन चमत्कार देखाउने शक्ति त्यसलाई दिइएको थियो, त्यहीद्वारा त्यसले पृथ्वीका बासिन्दाहरूलाई बहकायो। तरवारको चोट खाएर पनि जीवित भएको त्यस पहिलो पशुको समानमा एउटा मूर्ति बनाउने हुकुम त्यसले तिनीहरूलाई दियो। त्यस पहिलो पशुको मूर्तिमा सास हालिदिने अनुमति त्यसलाई दिइयो, यस हेतुले कि पशुको त्यो मूर्ति बोल्न सकोस्, र त्यस पशुको मूर्तिलाई नपुज्नेहरू मारिऊन्। अनि त्यसले साना र ठूला, धनी र गरीब, फुक्का र कमारा सबैलाई तिनीहरूका दाहिने हात वा निधारमा छाप लगाउन लायो।” प्रकाश १३:१४-१६ ।

थुमाको जस्तो सिङ्गहरू भएको पशुले संयुक्त राज्य अमेरिकाको प्रतिनिधित्व गर्दछ। जब अमेरिकाले जबरजस्ती सबैले आइतबारनै पालन गर्नुपर्छ भनेर अध्यादेश जारी गर्छ तब पशुको छाप लगाउने भविष्यवाणी पूरा हुन्छ। रोमन क्याथोलिक चर्चले इसाई जगतमा आफ्नो विशेष प्रभुत्व भएको दावी गर्दछ। अमेरिका जो एक फेरा सुधारवादी वा प्रोटेस्टेन्ट देश थियो अब उसको झुकाव पोपियतन्त्रतिर भएको छ। एक फेरा धेरै देशहरू रोमको धार्मिक आधिपत्यमा थिए। अहिले अमेरिकालेमात्र होइन अरु देशहरूले पनि पोपलाई श्रद्धा

दिइरहेका छन्। हजार वर्षसम्म पश्चिमी मुलुकहरूलाई अन्धकार युगमा प्रभुत्व जमाएको पोपिय शासनको विगिविगि अहिले पनि छ। रोमको शक्तिको पुनर्स्थापना गरिनेछ भनेर भविष्यावणी नै गरिएको छ, “त्यसको एउटा शिरमा चाहिँ घातक चोट लागेको जस्तो देखिन्थ्यो, तर त्यसको चोट निको भयो। अनि सारा पृथ्वि छक्क परेर त्यस पशुको पछिपछि लाग्यो।” प्रकाश १३:३ ।

जब फ्रान्सको सम्राट् नेपोलियनको सेनापतिले सन १७८९ मा पोपको पतन गराए तब त्यसबेला पोपियतन्त्र घाइते भएको देखाएको थियो। तर पछि उसको अवस्थालाई हेरेर भविष्यवक्ता युहन्नाले यो भविष्यवाणी गरेका थिए, “एउटा शिरमा चाहिँ घातक चोट लागेको जस्तो देखिन्थ्यो, तर त्यसको चोट निको भयो। अनि सारा पृथ्वि छक्क परेर त्यस पशुको पछिपछि लाग्यो।” येशूको दोस्रो आगमन नहुञ्जेल पापको मानिसको विगिविगि निरन्तररूपमा चलिहरनेछ भनेर पावलले ठोकुवा गर्दछन्। चाहे अमेरिकामा होस् वा सारा संसारमा होस्, आइतबार पालन गर्नुपर्ने अध्यादेश जारीगरेर पोपको आधिकारितालाई सम्मान गरेको प्रमाणित हुन्छ। हप्ताको सातौँ दिन शनिबारबाट आइतबारमा साबथ सारिएको अधिकार रोमन क्याथोलिक चर्चलेमात्र प्रयोग गर्दछ। यसको बाइबलीय आधार छैन।

आउने खतरादेखि सतर्क हुन परमेश्वरको वचनले हामीलाई चेतावनी दिएको छ। यो सबैले थाहा पाउन् कि प्रोटेस्टेन्ट वा सुधारवादी लाखौँ इसाई सम्प्रदाय वा डिनोमिनेशनहरूले पोपको चलखेलमा पर्नेछन्। अनि त्यसको चलखेल थाहा पाएर त्यसबाट उम्किने समय तिनीहरूले पाउनेछैन, किनकि सारा संसार र इसाई जगत पोपको जालमा परिसकेका हुन्छन्। अहिले नै हामी बाइबलमा दिएको गहिरो ज्ञानले सुसज्जित भएर परमेश्वरसँग जीवित सम्बन्ध राख्नुपर्दछ। खेर फाल्ने समय हामीसँग छैन।

कष्टकर सतावट दिनहरू

स्वीष्ट येशुमा भक्तिसाथ जीवन बिताउन इच्छा गर्नेहरू
सबै जना सतावटमा पर्ने नै छन्।
२ तिमोथी ३:१२

जब तीन स्वर्गदूतहरूले दिएका सन्देशहरूमा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश प्रभावकारीरूपमा प्रचार गरिन्छ तब परमेश्वरले नपत्याउने र नम्र मानिसहरूबाट काम गर्नुहुनेछ। धेरै पढेलेखेका विद्वानहरूले भन्दा प्रभुमा नम्र र उहाँको सेवामा अर्पित मानिसहरूको दिमाग आत्मिक ज्ञान जागरुत हुन्छ र अरूहरूलाई प्रभुतिर अगुवाइ गर्न सक्रिय हुनेछन्। बढे बढे औपचारिक शिक्षण संस्थाहरूमा तालिम पाउने वा डिग्री पाउनेभन्दा पवित्र आत्माले अभिषेक गरेकाहरूद्वारा उहाँको कामको निमित्त योग्य हुनेछन्। विश्वास र प्रार्थनामा दरिलो भएका येशूभक्तहरू पवित्र जोश र जाँगरले भरपूर भएर तिनीहरूलाई दिइएका परमेश्वरका वचनहरू प्रचार गरिनेछन्। बेबिलोन अर्थात् परमेश्वरको वचनबाट बिचलित भएर गएका भ्रष्ट चर्चका पापहरू तिनीहरूले भण्डाफोर गर्नेछन्। चर्चका अगुवाहरूले नै देशका शासकहरूसँग मिलेर सबैले आइतबारलाई पालन गराउन नियमकानून बनाउनेछन्। आइतबारलाई पालन गर्न जबरजस्ती अध्यादेश जारी गराएर मानिसहरूलाई फसाउनेछन्। आत्मिक र धार्मिक जागरणको नाउँमा विभिन्न धार्मिक निकायहरूसँग मिलेर घाटक आइतबारे कानून द्रुतगतिमा लाड्ने पोपियतन्त्रको मुकुण्डो उघारिनेछ। तर मानिसहरूलाई यसबारे गम्भिररूपमा सतर्क गराइयो भने तिनीहरूमा हलचल मच्चिनेछ।

परमेश्वरको सत्य सन्देशप्रति विरोध गर्नेहरू उहाँका जनहरूप्रति

रिसले रनथन हुनेछन्। आइतबारे कानुन लाइनेको विरोधमा खडा हुनेहरूप्रति रोमन क्याथोलिक चर्चको पक्षमा उभिने चर्चका अगुवाहरू आक्रोसित हुनेछन्। चर्चले नै देशका बलिया प्रशासकहरूसँग मिलेर आइतबार कानुन कार्यान्वयन गर्नेछ। यस कामको निम्ति रोमन क्याथोलिक चर्च र सुधारवादी अर्थात् प्रोटेस्टेन्ट चर्च एक हुनेछन्। जब आइतबार पालन गर्नुपर्ने नीति जबरजस्ती र निर्णायक हुनेछ तब परमेश्वरका दश आज्ञाहरू पालन गर्ने जनहरूको विरुद्धमा कानुन सरकारले पारित गर्नेछ।

यथार्थमा पावलका बोलीहरू अक्षरस पूरा हुनेछ, “ख्रीष्ट येशूमा भक्तिसाथ जीवन बिताउन इच्छा गर्नेहरू सबै जना सतावटमा पर्ने नै छन्।” २ तिमोथी ३:१२। आइतबारे साबथलाई नमान्ने तर परमेश्वरको सत्य वचनप्रति अडिग रहने कतिपयलाई इयालखानामाहाल्नेछन्, कतिलाई निर्वासनमा पठाइनेछ र कतिपयलाई दमन गरि दासत्वको व्यवहार गर्नेछन्। तर तत्काल यो भविष्यवाणी मानव बुद्धि वा समझमा असम्भव छ; जब आइतबारे कानुनको खिलाफमा उभिन प्रेरित गर्ने परमेश्वरको आवाजलाई मानिसहरूबाट हराउँछ तब तिनीहरू सैतानको नियन्त्रणमा हुनेछ। त्यस बखत अनेकौं अनौठो कुराहरू घट्ने छन्। अन्धकारका फौजहरूको विरुद्धमा आफूहरूलाई नउभ्याइकन कुनै पनि मानिसले परमेश्वरको सेवा गर्न सक्दैन।

विगतका समयमा करौडौं येशूभक्तहरू उहाँको खातिर सतावटको मारमा परेका थिए। त्यसबेला ती सतावटको सामना गर्न तिनीहरूलाई बल कहाँबाट मिल्यो त? तिनीहरू परमेश्वरसँग एक भएका थिए, पवित्र आत्मासँग एक भएका थिए र येशू ख्रीष्टसँग एक भएका थिए। जब परिपक्व रूपमा मुक्तिदातासँग सत्सङ्ग गर्छन् तब परमेश्वरका जनहरू अन्तिम समयसम्म यातना तथा सतावट सहन सक्षम बनाइनेछन्।

परमेश्वरको वचन पालन गर्नुमा नै सुरक्षा

किनकि परमेश्वरको नजर धर्मात्माहरूमाथि रहन्छ, र उहाँका कान तिनीहरूका प्रार्थनातिर खुला हुन्छन्, तर परमप्रभुको मुहार स्वराबी गर्नेहरूका विरुद्धमा हुन्छ।

१ पत्रुस ३:१२

प्रार्थनाबिना कोही मानिस पनि एक दिन वा एक घन्टापनि आफू सुरक्षित छु भन्न ठान्नुहुन्न। विशेष गरेर परमेश्वरको वचन पढ्ने बेलामा त्यसलाई बुझ्न उहाँसँग बुद्धि माग्न पुकार्नु पर्दछ। सैतानका धूर्तता, छलकपट, जाल र युक्तिहरूलाई बाइबलमा भण्डाफोर गरिएको छ। तिनीहरूको सफलसँग कसरी प्रतिकार गर्ने भन्ने आत्मज्ञान बाइबलमा पाइन्छ। बाइबलको बारेमा सैतानलाई पूरा ज्ञान छ र उसले त्यसलाई उतार्न पनि खप्पिस छ। बाइबलका अंशहरूलाई आफ्नै हितको निम्ति व्याख्या गर्न सैतान चलाख छ। यदि सैतानको धूर्त्याईमा कोही मानिस चाहे इसाई नै किन नहुन् पन्यो भने ऊ धरमराउन सक्छ र विश्वासमा नै उसलाई ठक्कर लगाइदिन सक्छ। येशूभक्तलाई लडाउनु नै सैतानको लक्ष्य हो। हृदयलाई झुकाएर नम्र हुँदै हामीले बाइबल अध्ययन गर्नुपर्दछ। जब हामी बाइबल पढ्छौं तब त्यो बुझ्न परमेश्वरमा नै भर पर्नुपर्छ भन्ने कुरालाई हामीले कहिल्यै पनि बिर्सनुहुन्न। सैतानको युक्तिहरूबाट बच्न हामी निरन्तररूपमा हामीले आफैलाई सुरक्षित राख्नुपर्छ तर त्यसै बेला हामीले यो प्रार्थनालाई निरन्तरता दिन पनि बिर्सिनुहुन्न, “हामीलाई परीक्षामा नडोऱ्याउनुहोस्।”

मोआबको राजा बेलकले त्यसबेलाको नामुद झाँक्री र टुनामुना गर्न सक्ने बालमलाई धेरै पैसाको लोभ देखाएर इस्राएलीहरूलाई श्राप दिन बोलाएका थिए। परमेश्वरका जनहरूको विरुद्धमा श्राप नदेऊ भनेर

परमेश्वरले बालमलाई अर्हाउनुभएको थियो। जब होमबली वा यज्ञ गरेर इस्राएलीहरूलाई श्राप दिन खोज्यो तब श्रापको सट्टा आशिषमात्र उसको मुखबाट वर्षेको थियो। तब राजा रिसाएर त्यसो किन गरेको भन्दा उसले आजित भएर यो बोल्थ्यो, “परमेश्वरले नै श्राप नगर्नुभएको उहाँका जनहरूलाई मैले कसरी श्राप दिने?” गन्ती २३:८।

त्यसबेला इस्राएलीहरू परमेश्वरप्रति बफादार भएका थिए। जबसम्म तिनीहरू परमेश्वरको आज्ञामा निरन्तररूपमा अडिग भए तबसम्म नर्कका कुनै पनि शक्तिले तिनीहरूको विरुद्धमा खडा हुन सक्दैनथ्यो। परमेश्वरका जनहरूको विरुद्धमा बालमले श्राप दिन नसकेतापनि अन्तमा आएर तिनीहरूलाई मोआबका सुन्दरीहरूबाट आकर्षित गराएर पापमा फसाउन ऊ सफल भयो। जब इस्राएलीहरूले परमेश्वरका दश आज्ञाहरू भङ्ग गरे तब तिनीहरू उहाँबाट स्वइच्छाले अलग हुन पुगेका थिए, अनि तिनीहरू सैतानको शक्तिको जालमा फस्न पुगे।

जतिसुकै कमजोर, अज्ञान र विश्वासमा कमी भएको येशूभक्त जबसम्म ख्रीष्टसँग टाँसिएर बस्छ तबसम्म अन्धकारका कुनै पनि फौज भन्दा त्यो येशूभक्ति बलवान छ भन्ने तथ्य सैतानलाई थाहा छ। केवल नम्र भएर परमेश्वरमाथि भरोसा राख्यौ र उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्यौ भनेमात्र हामी सुरक्षित हुन सक्छौं।

परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्न निर्देशन दिनुभएको थाहा पाउँदा पाउँदै पनि ती आज्ञाहरूमा कुनै पनि आज्ञालाई वेवास्ता गर्दा गर्दै पनि परमेश्वरले तिनीहरूलाई क्षमा दिनुहुन्छ र आशिष दिनुहुन्छ भनेर ढुक्क भएर आफूहरूलाई धोखा नदेओस्। जब जानाजानी पापसँग खेलबाद गरिरह्यो भने पवित्र आत्माको आवाजलाई मानिसले मत्थर पार्दछ, र आफूलाई परमेश्वरबाट अलग राख्दछ।

अर्को पेन्तिष्ठ आउँदैछ!

म तिनीहरूलाई र मेरो डाँडाको चारैतिरका ठाउँहरूलाई
आशिष् दिनेछु। म ठीक ऋतुमा तिनीहरूका निम्ति झरी
बर्साइदिनेछु। त्यहाँ आशिषका झरीहरू हुनेछन्।

इजकिएल ३४:१६

युवायुवतीहरूलाई उहाँको सहयोगी हात हुन परमेश्वरले खटाउनुभएको छ। आफ्नो यहूदा घरमा हुर्केका दानिएल जस्तै बाइबल अध्ययन गर्ने र उहाँका कामहरू गर्न चाहने आजका धेरै युवायुवतीहरू विश्वासिलो सेवाकार्यको निम्ति यस्ता पाठहरू सिक्किरहेका छन् वा तालिम लिइरहेका छन् कि तिनीहरूमा धेरै सांसद हुनेछन्, न्यायको आशनमा बस्नेछन् अर्थात् वकिल र न्यायधिसहरू हुनेछन्, राजाको दरवारमा काम गर्नेछन् र ठूलो ठूलो ओहोदामा रहेर राजाहरूको राजाको निम्ति साक्षीहरू हुनेछन्।

उचित तवरले तालिम पाएका युवायुवतीहरूको फौजले क्रूसमा टाँगिनुभएको, पुनरुत्थान हुनुभएको र छिटै आगमन हुनुहुने मुक्तिदाताको सन्देश सारा संसारमामा फैलाउन सकिने ठूलो संभावना छ! सुसमाचारको महान् काम सुरुमा भएको जागरण जस्तै भएर बन्द हुनेछ। बसन्त ऋतुमा वर्षिने वर्षा वा पवित्र आत्माको ताजा वर्षा सुसमाचार प्रचारको सुरुमा वर्षिएको थियो, त्यही खालको पछिल्लो पवित्र आत्माको वर्षा युगको अन्तमा पनि फेरि वर्षिनेछ।

परमेश्वरका सेवकहरू तिनीहरूको अनुहार तेजिलो पाउँ र पवित्र समर्पणमा चम्किन्दै तिनीहरू छिटोछोटो एक ठाउँबाट अर्को

ठाउँमा स्वर्गबाट आएको सन्देशको घोषणा गर्नेछन्। सारा संसारभरि हजारौं आवाजहरूले चेतावनीको सन्देश तिनीहरूले दिनेछन्। अनेकौं आश्चर्य कामहरू हुनेछन्, बिमारीहरू निको हुनेछन्, र विश्वासीहरूको बीचमा अनेकौं अचम्मका चमत्कारीय कामहरू हुनेछन्। सैतानले पनि मानिसहरूलाई अलमलमा पार्ने नकल तथा झुठो चमत्कारहरू गर्नेछ। अझ उसले त मानिसहरूकै अगाडि आकाशबाट आगो वर्षाउनेछ। तर त्यसबेला यस पृथ्वीका मानिसहरू कसको पक्षमा उभिने भनेर निर्णय गर्नुपर्ने हुन्छ।

बादविवाद, तर्क वितर्क गरेर परमेश्वरको सन्देश फिजिने छैन तर पवित्र आत्माको आवाजलाई मानेर भित्री हृदयदेखि नै उहाँलाई विश्वास गर्न थाल्नेछन्। आत्मज्ञानको ज्योति जताततै छिर्नेछ, सत्यलाई स्पष्टरूपमा देखिनेछ, र परमेश्वरका इमान्दार र बफादार भक्तहरू तिनीहरूलाई सिकाइएको शिक्षामा एक भएर खडा हुनेछन्।

यदि परमेश्वरका जनहरू स्वर्गसँग गर र एक आपसमा तालमेल गरेर र मिलेर काम गर्‍यो भने उहाँका जनहरूको निम्ति परमेश्वरले काम दिनुभएको छ। यदि येशूका सबै विश्वासीहरू एकताको सूत्रमा बाँडियो भने परमेश्वरले उहाँका प्रथम चेलाहरूलाई पेन्तिकोष्टमा देखाउनुभएको शक्ति जस्तै तिनीहरूलाई पनि देखाउनुहुनेछ।

परमेश्वरको आत्माको सुरुको वर्षा

त्यसपछि म मेरा आत्मा सबै मानिसमाथि खन्याउनेछु।
 तिमीहरूका छोराछोरीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्।
 तिमीहरूका बूढा मानिसहरू खप्नदर्शी हुनेछन्, र
 तिमीहरूका युवकहरूले दर्शन देखाउनेछन्।
 योएल २:२८

पूर्वीय देशहरूमा बीउ रोप्ने समयमा र कटानी हुने समयमा सुरुको र पछिल्लो वर्षा हुन्छ। त्यसैलाई चित्रण गरेर हिब्रू भविष्यवक्ताहरूले परमेश्वरको अनुग्रहको आत्मिक वर्षा उहाँको चर्चमा वर्षिनेछ भनेर भविष्यवाणी गरेका थिए। मानिसको पुत्रको आगमनभन्दा पहिले त्यो वर्षा चर्चलाई उहाँको स्वागतको निमित्त तयार पार्न वर्षिनेछ भन्ने त्यो प्रतिज्ञा थियो। पवित्र आत्माको यो वर्षा फसल पाक्नको निमित्त पछिल्लो वर्षा जस्तै हुनेछ।

फसल पाक्नभन्दा आउने पछिल्लो वर्षाले चर्चमा आउने आत्मिक अनुग्रहको जागरण हो जसले येशूको आगमनको निमित्त तयार पार्दछ। यदि पहिले नै पानी परेन भने जमिन सुख्खा हुन्छ र खेतबारी हरियो हुँदैन। पहिले नै वर्षा आएर त्यसले आफ्नो काम गरेन भने पछि आउने वर्षाको केही काम हुँदैन अर्थात् फसल राम्रोसँग पाक्छ भन्ने छैन।

येशूभावनामा आशक्त हुने भक्तले, इसाई गुणहरूको निरन्तर निर्माण गरिनै रहनैपर्छ। उसले इसाई अनुभव लगातार प्रगति भइरहनुपर्दछ।

येशूलाई विश्वास गर्ने प्रत्येकले आफ्नो आवश्यकता के छ सो

महसुस गर्नेपर्दछ। हृदयमा भएका मानिसलाई अशुद्ध पार्ने प्रत्येक दाग हटाउनुपर्छ र पवित्र आत्माको उस्थितिले त्यसलाई सफा गर्नुपर्दछ। आफ्ना पापहरू स्वीकार गरेर, निरन्तर प्रार्थनामा लागेर र आफूहरूलाई अर्पण गरेर सुरुका चेलाहरू पेन्तिकोस्टको समयमा पवित्र आत्मा खनिन तयार गरेका थिए। त्यही खालको काम तर पहिलेको भन्दा ठुलो प्रभावले त्यो काम अहिले गर्नु आवश्यकता छ।

पहिला वर्षा आएको जस्तै पहिलानै हामीले पाएको अनुग्रहलाई पन्छाइराख्नु हुँदैन। अर्थात् सुरुमा पवित्र आत्माको प्रभावमा भएको आत्मिक जागरणलाई आत्मसात गरिराख्नुपर्दछ। सुरुदेखि नै थोरै भएपनि पाएको आत्मिक ज्ञानलाई निरन्तरता दिएर त्यस अनुसार चलिरहन सक्त्यो भने ठुलो आत्मिक ज्ञान वा दिव्यज्ञानको उपभोग गर्न सक्छ। यदि हामीले पाएको इसाई गुण, स्वभाव र ज्ञानलाई दिनदिनै उदाहरणद्वारा प्रगतिशीलको बाटोमा हामीले लगाएनौं भने पछि प्रभावकारी रूपमा आउने पवित्र आत्माको वर्षा वा प्रकटलाई हामीले पहिचान गर्न समर्थ हुनेछैनौं। पवित्र आत्माको वर्षा हाम्रा वरिपरि खनिरहेको हुनुपर्दछ तर हामी त्यसप्रति अनजान भइरहँछौं वा त्यसलाई पाएका छौं भनेर महसुस नगरेको हुन सक्छ।

पछिल्लो वर्षाको झरी

वसन्त ऋतुको समयमा परमप्रभुसँग वर्षा माग। परमप्रभुले नै
बादलहरू भएको आँधी बनाउनुहुन्छ। उहाँले मानिसहरूलाई
पानीको झरी बसाइँदिनुहुन्छ, हरेकलाई खेतमा
बोटबिरुवा दिनुहुन्छ।
जकारिया १०:१

पूर्वका देशहरूमा बिउ रोप्नुभन्दा अघि पहिला वर्षा हुन्छ। यो वर्षाको धेरै आवश्यक छ किनकि यसले बिउलाई उमार्दछ। अनि मलजल भएपछि बिउको कमलो टुसा पलाउन थाल्छ। अनि पछिल्लो झरी ऋतुको अन्तमा जब पर्छ तब त्यसले अन्नलाई पकाइदिन्छ र हँसियाद्वारा बाली काट्न तयार पार्दछ (उदाहरणमा धानको खेती)। प्रकृतिमा हुने ती प्रक्रियाहरूले पवित्र आत्माले कसरी काम गर्नुहुन्छ भनेर प्रभुले चित्रण गर्नुभएको छ।

परमेश्वरको वचन सुनेर आत्मिकरूपमा आशिष पाएको पहिलो मिठो अनुभव वा पहिलो वर्षालाई हाम्रो हृदयमा सजाएर त राख्छौं होला, तर अन्नलाई पाक्न र त्यसको कटानी गर्न पछिल्लो झरी भएन भने पहिलो झरीको बारेमा सजिलैसँग हामी विर्सिन सक्छौं। अनि आत्मिक जीवनमा जतिसुकै परिश्रम गरेपनि त्यो बेकारको हुनेछ। सुरुमा हाम्रो आत्मिक जागरणको निमित्त परमेश्वरको अनुग्रहको आवश्यकता थियो भने दिनदिनै त्यसको निरन्तरताले हाम्रो जीवनमा काम गरिनै रहनुपर्दछ। अनि हामीमा भएको परमेश्वरको प्रगतिशील अनुग्रहले उहाँले गर्नुपर्ने काम सम्पन्न गर्नुहुनेछ।

अब त म इसाई भएँ भनेर ढुक्क मानेर बस्नुहुँदैन न त आफ्नो ऋतुमा पानी परिहाल्छ नि भनेर प्रभुको लागि निश्क्रिय भएर बस्नु उचित हुन्छ। अनुग्रहको निमित्त परमेश्वरसँग पुकार गर्नुहोस्। हामीमा परमेश्वरको निगाहाले उहाँको अनुग्रहको वर्षाले भरियोस् भनेर निरन्तररूपमा प्रार्थना गरिरहनुपर्दछ। आशिषको निमित्त हामी माध्यम हुन र हामी सुधारिरहने परिस्थितिमा हामी पारिरहन अवसर खोजिनै रहनुपर्दछ। येशूले भन्नुभयो, “जहाँ दुई वा तीन जना मेरो नाउँमा भेला हुन्छ, त्यहाँ तिनीहरूको बीचमा म हुन्छु।” मत्ती १८:२० । चर्चको क्रियाकलापहरूमा, सुसमाचार प्रचारीय सिविरहरूमा, घरेलु संगतिमा वा कुनै पनि समयमा परमेश्वरको उपस्थितिको अनुभवको मानिसहरूलाई आभास दिलाउन व्यक्तिगत प्रयास जारी राख्नुपर्दछ। सुरुको वर्षा र अन्तिम वर्षा मानिसहरूले पाओस् भनेर परमेश्वरले अवसर दिइरहनुहुन्छ।

प्रत्येक प्रार्थना सभामा जब हामी भेला हुन्छौं हाम्रा हृदयहरूलाई उहाँको अनुग्रहले हाम्रो हृदयहरूलाई न्यानो पारोस् र भिजाओस् भनेर उहाँसँग बिनित्त गर्नुपर्दछ। जब हामी परमेश्वरको पवित्र आत्माको तिर्षा गछौं तब हाम्रा नरम र नम्र हृदयहरूमा उहाँले अड्डा जमाउनुहुनेछ। यदि हाम्रो दिमागलाई नम्र पाउँ विवेकशील भएर परमेश्वरमाथि भर पर्दछौं भने हामीलाई चाहिने आत्मिक वर्षा उहाँले वर्षाउनुहुनेछ। यदि विस्वासद्वारा परमेश्वरको आशिष मागछौं भने परमेश्वरले प्रतिज्ञा गर्नुभएको आशिषमा हामी ढुक्क हुनसक्छौं।

आफ्ना छिमेकीहरूलाई जीवनको रोटी बाँड्न माग गरिरहिने सबैमाथि पवित्र आत्मा आउनुहुनेछ।

तेस्रो स्वर्गदूतको चर्को आवाज

यसपछि ठूलो अधिकार भएका अर्का पुउटा स्वर्गदूत
स्वर्गबाट तल आइरहेका मैले देखें। तिनको
वैभवले पृथ्वी उज्यालो भयो।

प्रकाश १८:१

तेस्रो स्वर्गदूतको आवाजसँग आफ्नो आवाज मिसाउन खटाइएको अर्को शक्तिशाली स्वर्गदूत पृथ्वीमा ओर्लेको मैले देखें। उनको सन्देश चर्को र प्रभावकारी तरिकाले तेस्रो स्वर्गदूतसँग एक भएर घोषणा गरेका थिए। कसैले अपेक्षा नगरेको महाशक्तिद्वारा विश्वव्यापी काम गर्नेछ भनेर यहाँ वर्णन गरिएको छ।

स्वर्गदूतलाई महाशक्ति र तेजिलो महिमाले सुसम्पन्न गराएको थियो। जब उक्त स्वर्गदूत पृथ्वीमा ओर्ले तब सारा पृथ्वीनै उनको महिमा र तेजले चकमन्न भएको थियो। यस स्वर्गदूतबाट निस्केको ज्योतिको किरण संसारको सबै कुनाकापचामा छिरेको थियो। अत्यन्तै चर्को स्वरले उनी कराउँदै पृथ्वीको वरिपरि घुमे, “महानगरी बेबिलोनको पतन भयो, यो महानगरी भूतहरूको वासस्थान, हरेक अशुद्ध आत्मा, र हरेक अशुद्ध तथा घृणित पक्षीको अखड़ा भएको छ।” प्रकाश १८:२। दोस्रो स्वर्गदूतलाई दिएको सन्देशसँगै बेबिलोनको पतनको सन्देश दोहोरिएको थियो। १८४४ पछि विभिन्न चर्चहरूमा घुसपैठ गरेका भ्रष्ट तत्वहरूको थप भन्डाफोर गर्दै त्यो सन्देश दिइएको थियो। जब तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशले महान् काम गरिन्छ तब स्वर्गबाट आएको स्वर्गदूत तेस्रो स्वर्गदूतसँग ठिक समयमा मिल्दछ र ती दुवै स्वर्गदूतहरूका आवाज अत्यन्तै चर्को हुन्छ। परमेश्वरका जनहरू एकदम सतावट र परिक्षाको घडीमा उभिन तयार पार्न त्यो आवाज वर्षेको थियो। परमेश्वरका जनहरूले ठूलो सतावटको सामना छिट्टै गर्नुपर्नेछ। तर

परमेश्वरमा आस्थावान र निष्ठावानमा अडिग रहनेहरूमाथि ठूलो ज्योति परिरहेको मैले देखें। अनि तिनीहरू निडर भएर एक हुँदै तेस्रो स्वर्गदूतसँग मिलेर यो सन्देश घोषणा गरेका थिए, त्यसपछि तेस्रा स्वर्गदूत चर्को सोरले यसो भन्दै तिनीहरूका पछि आए, “यदि कुनै मानिसले त्यो पशु र त्यसको मूर्तिलाई पुज्यो र निधार वा हातमा त्यसको छाप लियो भने, त्यसले पनि उहाँका क्रोधको कचौरामा केही नमिसाई तयार गरिएको परमेश्वरका क्रोधको कड़ा मद्य पिउनेछ, र पवित्र स्वर्गदूतहरू र थुमाको सामुन्ने आगो र गन्धकमा त्यसलाई यातना दिइनेछ। प्रकाश १४:९-१० ।

शक्तिशाली स्वर्गदूतलाई सहयोग गर्न स्वर्गबाट स्वर्गदूतहरू खहटाइएका थिए, मैले यी आवाजहरू पृथ्वीमा जताततै घन्किरहेको सुनें, “हे मेरा जनहरू बेबिलोनीय भ्रष्ट चर्चहरूबाट निस्केर आओ।” परमेश्वरको महिमा धैर्यतासाथ पखिरहने सन्तहरूमाथि परेको थियो अनि निडर भएर अन्तिम गम्भिर र महत्त्वपूर्ण सन्देश यो सन्देश पृथ्वीमा जताततै घोषणा गरिरहेका थिए, “बेबिलोनको पतन भयो। परमेश्वरका जनहरू तिनीहरूबाट निस्केर आओ ताकि आउनेवाला भयानक विध्वंसबाट बचुन्।”

जुन ज्योति स्वर्गदूतबाट निस्केको थियो त्यो ज्योति संसारको सबै ठाउँहरूमा छेडिएको थियो। कतिपय ती चर्चहरूमा पनि परेको थियो जसका मानिसहरूले तीन स्वर्गदूतहरूका सन्देशहरू पहिला नसुनेतापनि भ्रष्ट चर्चहरूबाट निस्कन आह्वानलाई सहस्र स्वीकारेका थिए।

थर्किने समयमा अडिग हुनु

यसकारण हल्लाउन नसकिने राज्य पाएकोमा हामी कृतज्ञ होऔं। त्यसैले हामी भक्ति र भयसाथ परमेश्वरलाई ग्रहणयोग्य हुने आराधना चढाऔं।

हिब्रू १२:२८

कतिपय मानिसहरू सुरुमा येशूलाई ग्रहण गर्छन् र मैले मुक्ति पाएँ भनेर ढुक्क भएर बस्छन्। त्यस येशूलाई पहिले ग्रहण गरेको आधारमामात्रै आफूहरू संतुष्ट रहनु खतरा छ। तिनीहरू आआफ्ना कमजोरहरू बिर्सिन्छन् र परमेश्वरको शक्तिको निरन्तर आवश्यकतालाई तिनीहरूले भुल्न सक्छन्। सैतानका युक्तिहरूको सामना गर्न तिनीहरू तयार हुँदैनन्। हामीहरूको सुरक्षा नै आत्मभरोसा नराखी निरन्तररूपमा स्त्रीष्टमाथि भरोसा राख्नु हो।

मानिसहरू धोखामा पर्ने ठूलो खतरामा छन्। तिनीहरू परमेश्वरबाट अलग बसेर वा परमेश्वरको आस्थाप्रति अनावश्यक ठानेर आफू नै सबै ठिक छु भनेर आत्मनिर्भरमात्र भरोसा राखेर सबै शक्ति र आशिषको स्रोतबाट बंचित भएर रुचाइरहेका छन्। प्रभु छिटै आउनुहुँदछ र हामी बिपतका दृश्यहरूमा पस्दैछौं।

हामीले यो भन्नु आवश्यक छ: अन्तिम दिनका बिनाश र खतराहरू हामीमाथि छिटै बज्जिनेछ। यथार्थमा आइरहेका छन्। हाम्रा हृदयका कुनाहरूमा भएका शारीरिक अभिलाषा, जिब्रोको स्वादको निमित्तमात्र जिउने प्रवृत्ति र सबै कामवासनाहरूलाई छिया छिया गर्न परमेश्वरको तरवार वा वचनको आवश्यकता छ।

आत्मिक, भौतिक, मानसिक परिवर्तनहरू गर्नु आवश्यक छ भन्नुको सट्टा दिमागलाई जता मनलाग्यो उतै घुमाउने चाहनामा मानिसहरू डुबिरहेका छन्। हाम्रा सोचबिचारहरू परमेश्वरमा केन्द्रित हुनु आवश्यक छ। इन्द्रियतृप्ती वा शारीरिक अभिलाषालाई मात्र पोषण गर्ने प्रवृत्तिलाई अन्त्य गर्न इमान्दारितासाथ प्रयास गर्नु जरुरी छ।

जब हुरी बतास वा सतावटहरू आउँछ, तब तीन स्वर्गदुतको सन्देशमा विश्वास गर्छु भनेर देखावटीरूपमा दावी गर्नेको ठुलो समुह जो कि सत्यलाई पालन गर्न नैतिकताको आवश्यकता नभएको ठान्दछ, तिनीहरू आफ्नो विवासमा ढलमलिन पुग्छ र आखिरमा सत्यको विरोधीहरूको पङ्क्तिमा उभिन जानेछ। संसारसंगमात्र हेमचेम गर्दा, संसारकोमात्र जोश जाँगरमा तिनीहरूले आत्मिक तृष्णा पनि त्यसैमा होमीन्छन्। सांसारिक उपलब्धी भए पुगिहाल्छ नि येशूकै नीतमा हिँड्नु किन खाँचो छ भनेर तिनीहरू ढुक्क भएर बस्न चल्छन्। जब परिक्षा आउँछ तब तिनीहरू सजिलो बाटो रोज्छन्। लोकप्रिय संस्कारमा लाग्छन् र आफुहरू पनि लोकप्रियताको भोकमा लाग्दा सैतानको चालबाजीलाई तिनीहरूले वेवास्ता गर्छन्। कतिपय प्रतिभाशाली, अनेकौं दक्षताले सुसम्पन्न र योग्य व्यक्तिहरू जो एकफेरा सत्यप्रति खुशी भएका थिए, तिनीहरूलाई नै सैतानले आफ्नो नियन्त्रणमा राखेर अरूहरूलाई धोखा दिन र गलत मार्गमा डोर्याउन आफ्नो कार्यकर्ताहरू बनाउँछ। ती मानिसहरू येशूमा विश्वास गरेका पहिलाका दाजुभाइदिदीबहिनीहरूको ठुलो शत्रुहरू हुन पुग्छन्।

हामी आफ्नो आस्थाबाट हल्लिने समयमा छौं। यस्तो समयमा हामी छौं कि हामीमा भएको निष्ठा, विद्या, आस्था सबै थोक हल्लाएर हामीलाई धरातलमा राख्ने प्रयास भइरहेको छ। सत्यलाई थाहा पाउने तर त्यसको वचनलाई वेवास्ता गर्ने र परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई पालन गर्नु आवश्यकता छैन भनेर सिकाउने र त्यसै अनुसार चल्नेहरूलाई परमेश्वरले बाँकि राख्नुहुनेछैन।

तिमीहरूको परमेश्वरलाई भेट्न तयार होऊ

यसकारण हे इस्त्राएली हो, म तिमीहरूलाई यसो गर्नेछु, म यसो गर्न लागेको कारणले, हे इस्त्राएली हो, तिमीहरूका परमेश्वरसित भेट गर्न तिमीहरू तयार होओ।

आमोस ४:१२

कष्टको समयमा स्वर्गमा भएको पवित्रस्थानमा प्रधान पूजारीबिना जिउँदा तिनीहरूलाई परमेश्वरले के ठान्नुहुन्छ सो धेरैलाई थाहा छैन। जो मानिसहरू जीवित परमेश्वरको छाप पाउँछन् र संकष्टको समयमा सुरक्षित हुन चाहन्छन् तिनीहरू पूर्णरूपमा येशूको स्वभावको प्रतिबिम्ब गर्नेपर्छ।

तिनीहरूले लगाउने धर्मपयारणताका पोशाकहरू दागरहित हुनुपर्दछ। तिनीहरूका पापका चरित्रहरू येशूको रगतले छर्केर शुद्ध हुनुपर्दछ। परमेश्वरको अनुग्रह र तिनीहरूको अथक प्रयासले दुष्टसंगको संग्राममा तिनीहरू बिजेता हुनै पर्छ। जब स्वर्गमा छानबिनको न्याय भइरहेको छ, जब पश्चातापी पापीहरूको पाप पवित्रस्थानबाट हटाउँदैछ, त्यसबेला यस संसारमा रहेका परमेश्वरका जनहरूको विशेष शुद्धको काम हुनुपर्दछ त्यो हो सबै खालका पापहरूलाई आफ्नो जीवनबाट हटाउने।

“पछिल्लो वर्षा” र “आत्मिकरूपमा ताजा” हुने समयमा परमेश्वरको सामु योग्य हुन पखिरहनेहरू नै तयार नभएको धेरै विश्वासीहरूलाई मैले देखेँ। सङ्कटको समयमा आश्रय नपाएका कतिपय विश्वासीहरू मैले कति देखेँ! तिनीहरू तयार हुने आवश्यकलाई वेवास्ता गरेका थिए। त्यसकारण तिनीहरू परमेश्वरको पवित्र आत्माको ताजा वर्षा

पाउन सकेन र पवित्र परमेश्वरको अगाडि उभिन योग्य भएका थिएनन्।

अगमवक्ताहरूका वचनहरूले छाँटकाँट गरेर आफ्ना हृदयहरूलाई शुद्ध पार्न अस्वीकार गरेका र आफू जस्तो छु त्यस्तै ठिक छु भनेर सबै सत्यहरूको पालन नगर्ने मानिसहरू आकाशबाट वर्षिने महामारीहरूको समयमा तिनीहरू पर्दा ओहो पहिलानै शुद्ध हुनुपर्ने थियो भनेर महसुस गर्नेछन्। बेलैमा आफ्नो चरित्र निर्माण गर्न वेवास्ता गर्नेहरू विपदको समयमा पश्चाताप गर्नेछन् तर सुधार गर्न तिनीहरूले दोस्रो अवसर पाउनेछैनन्।

पापको प्रत्येक घेरामा लाग्न रुचाउनेहरू, अहंकारी र अरूको मोलमा आफ्नो भाउ खोज्नेहरू, स्वार्थी, सांसारिक मोहमा लाग्नेहरू, गलत शब्द बोल्ने र गलत काम गर्नेहरूले ती तत्वहरूमाथि बिजयी हुन सकेन भने तिनीहरू आत्मिक ताजाको अनुभव गर्न सक्दैन भनेर मैले देखें। त्यसकारण हामी परमेश्वरको नजिक नजिक आउनु पर्दछ। प्रभुको दिनमा हुने युद्धको निम्ति सक्षम बन्न तयार हुनु आवश्यकता भएको मैले देखेको छु। परमेश्वर पवित्र हुनुहुन्छ र पवित्र जीवहरूबाहेक उहाँको सामु कोही उभिन सक्दैन भनेर सबैले याद गरुन्।

परमेश्वरको अनौठो काम

पराजीम पर्वतमा उठ्नुभएझैं परमप्रभु उठ्नुहुनेछ, गिबोनको
बेसीमा उहाँ जाग्नुभएझैं जाग्नुहुनेछ- आफ्नो काम,
आफ्नो अनौठो काम गर्न र आफ्नो कार्य, अर्थात्
आफ्नो अर्कै कार्य पूरा गर्न।

यशैया २८:२१

सारा राष्ट्रहरूको लेखाजोखा सनातन परमेश्वरले सही तरिकाले राखिरहनुभएको छ। उहाँले करुणा देखाइरहनुभएको समयमा र पश्चातापको निम्ति आह्वान गरिरहनुभएकै बेलामा उहाँले त्यो लेखाजोखा खोलिनै राख्नुहुनेछ। जब ती राष्ट्रहरूको लेखाजोखाको संख्या परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएको संख्यासम्म पुग्छ तब उहाँको क्रोधको समय सुरु हुन्छ। उहाँले हिसाबकिताब बन्द गर्नुहुनेछ। अब कसैको निम्ति परमेश्वरसँग पहल वा बिन्ती गर्ने समय हुनेछैन।

युगको अन्ततिर गइरहेको विश्वको इतिहासलाई अगमवक्ताले देख्दछन् र उनको दर्शनमा परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएको समय देख्दछन्। सारा राष्ट्रहरू परमेश्वरका असमित करुणाको उपभोग गर्न अवसर दिइएको थियो। तर राष्ट्र वा मानिसहरूमा भएका अहंकार, घमण्ड, लोभ, मानव निर्मित मूर्तिहरूमात्र होइन मानिसलाई नै भगवान भनेर वा व्यक्ति पूजा गर्ने प्रवृत्ति, परमेश्वरको खिलाफमा हुँकार गर्ने मानवीय संस्कार र परमेश्वरलाई श्रेय वा जस नदिने मानव स्वभावहरू सबै लेखाको पुस्तकमा लेखिरहेका छन्। तर तिनीहरूको लेखाको पुस्तक छिटै बन्द हुन लागेको छ।

संस्कट द्रुतगतिमा आइरहेको छ। जब मानिस र राष्ट्रहरूको दुष्टता र आतङ्कवादी गतिविधिहरूको गिन्ति छिटो छिटो बढिरहेको देखाउँछ तब परमेश्वरको आगमन हुनै लागेको छ भनेर देखाउँछ।

दयालु, सदाशयी, मायालु र करुणामयी परमेश्वरको निम्ति दुष्टहरूलाई दण्ड दिने कामलाई अनौठो भनेर सम्बोधन गर्नुभएको छ किनकि उहाँले हृदयदेखि नै यो व्यक्त गर्नुभएको थियो कि “जस्तो म जीवित छु, परमप्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ, दुष्टहरूको मृत्युमा म खुशी हुन्न, तर तिनीहरूले आफ्नो चाल त्यागेर बाँचुन् भनी म चाहन्छु। आफ्नो दुष्ट चाल त्याग! हे इस्राएलका घराना हो, तिमीहरू किन मर्छौं?” इजकिएल ३३:११। तर दुष्टता र खराब तत्वहरूमा नै चुर्लुम्म डुब्न रमाइरहनुहुनेहरूको मामिलामा मोशाद्वारा उहाँले भन्नुहुन्छ, “परमप्रभु, टिठ्याउनमा भरिपुर्ण र दयालु परमेश्वर, जो क्रोध गर्नमा ढिलो, र प्रेम र विश्वस्तमा प्रशस्त हुनुहुन्छ। उहाँले हजारौं हजारमाथि कृपा देखाउनुहुन्छ, र दुष्टता, विद्रोह र पाप क्षमा गर्नुहुन्छ। तर उहाँले दोषीलाई कुनै किसिमले पनि सजाय दिनुहुन्छ।” प्रस्थान ३४:६-७; नहुम १:३। आफ्नो धार्मिकताको न्यायलाई उहाँले भयानक तरिकाले देखाउनुहुनेछ किनकि राष्ट्र र मानिसहरू उहाँको व्यवस्था वा दश आज्ञालाई सरासर कुल्चेका थिए। त्यसको बदल आफ्नो अधिकार अनुसार उहाँले लिनुहुनेछ। परमेश्वरको कानुनी शासनमा चलन नचाहने वा उहाँको दश आज्ञाको नीति अनुसार चलन नचाहनेहरूले परमेश्वरले नचाहँदा नचाहँदैपनि ठूलो सजाय दिनुहुनेछ। राष्ट्रहरूको पापको बिगिविगिदेखि परमेश्वर धेरै सहिरहनुभएको थियो, तर त्यसको पराकाष्ठामा नपुगेसम्म परमेश्वरले बिनाश ल्याउनुहुनेछैन। तर जब परमेश्वरको लेखा बन्द गर्नुहुन्छ र राष्ट्र तथा मानिसहरूको दुष्टता अति हुन्छ तब उहाँको दया नमिसिएको क्रोध तिनीहरूमा बज्रिनेछ।

मानिसलाई उद्धार गर्न परमेश्वरले गर्नसक्नुभएको सबै प्रयास पछि पनि उहाँको दयाको आवश्यकताको महसुस गर्दैनन् भने मृत्यु नै तिनीहरूको भाग हुनेछ, त्यो पनि भयानक तरिकाले। जुन पीडा येशूले क्रूसमा भोग्नुभएको थियो त्यही पीडा ती दुष्टहरूले भोग्नेछन्। अनि तिनीहरूले यो महसुस गर्नेछन् कि तिनीहरू सदाको निम्ति आफ्नो जीवन गुमाए। तिनीहरूले पाउनु पर्ने अनन्त जीवन र अनन्त राज्यको हकदार तिनीहरूले गुमाएको पनि तिनीहरूले थाहा पाउनेछन्।

सङ्कटको समय

त्यस समयमा तिम्रा मानिसहरूलाई रक्षा गर्ने प्रधान राजकुमार
मिखाएल देखा पर्नेछन्। यस्तो सङ्कटको समय आउनेछ कि
जातिहरू सुरु भएदेखि त्यस बेलासम्म त्यस्तो कहिल्यै
भएको छैन। तर त्यस बेला तिम्रा मानिसहरू- जीवनको
पुस्तकमा नाम लेखिएका सबै- बचाइनेछन्।
दानिएल १२:१

जब तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश दिने कार्य अन्त हुन्छ तब पृथ्वीमा रहेका दोषी मानिसहरूको निम्ति कसैले बिन्ती गर्नेछैन। परमेश्वरका जनहरू आफ्नो काम सम्पन्न गरिसकेको हुन्छ। यस संसारमा अन्तिम परिक्षा आइसकेको हुनेछ, र जो मानिसहरू परमेश्वरका नीतिहरू वा दश आज्ञाहरूप्रति बफादार भएको प्रमाण दिएका हुन्छन् तिनीहरूले परमेश्वरको छाप पाउनेछ। अनि स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानबाट येशूले पहल गर्नुहुने काम रोकिन्छ। उहाँले आफ्ना हातहरू उचाल्नुहुनेछ र ठूलो स्वरले भन्नुहुनेछ, “अब सिद्धियो।”

परमेश्वरको सहयशक्तिको अन्त्य हुन्छ। सारा संसारले उहाँको दयालाई अस्वीकार गरेका थिए। उहाँको प्रेमलाई हेला गरेका थिए, र उहाँको व्यवस्थालाई कुल्चेका थिए। दुष्टहरूको परिक्षण कालको सिमाना नाघिसकेको हुन्छ। तिनीहरूले परमेश्वरको आवाजलाई सुन्न निरन्तररूपमा अस्वीकार गरेका थिए। त्यसको फलस्वरूप अन्तमा प्रत्येक मानिसमा बोल्ने र अगुवाइ गर्ने पवित्र आत्माको मधुर आवाज सदाको निम्ति बन्द हुनेछ। परमेश्वरको अनुग्रहबाट आश्रय नपाएपछि तिनीहरू सुरक्षित हुने कुनै स्थान रहँदैन, अनि दुष्टले तिनीहरूलाई आफ्नो काबुमा राख्दछ। यस संसारका सबै मानिसहरूलाई एकत्रित गरे

उसको नेतृत्वमा अन्तिम सङ्कटमा तिनीहरूलाई डुवाउनेछ। परमेश्वरका जनहरू पनि याकुबको सङ्कटमा पर्नेछन् अर्थात् अगमवक्ताले भनेको अनुसार दुःख, कष्ट दिएर हैरानमा पारिनेछ।

जसका हातहरू सफा वा निर्दोष छन् र शुद्ध हृदयहरू हुन्छन् तिनीहरू परिक्षाको घडीमा उभिन सक्ने हुन्छ। अहिले नै परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू हाम्रो मगजमा, निधारमा र हृदयहरूमा राख्नुपर्दछ। हामीसँग भएको फुर्सदको समय बाइबलमा खोजनीति गरेर अध्ययन गर्नुमा बिताउनुपर्दछ, किनकि अन्तिम दिनमा हामीलाई न्याय गर्ने बाइबल नै हुनेछ।

परमेश्वरका आज्ञाहरू र येशूको गवाही तपाईंहरूको दिमागमा निरन्तररूपमा अड्डा बसालियोस् र सांसारिक सोचबिचार र चिन्ताहरूलाई दिमागभन्दा बाहिर राख्नुहोस्। जब तपाईंहरू सुत्नुहुन्छ र उठ्नुहुन्छ तिनिहरूमा नै तपाईंहरू ध्यान दिनुहोस्। मानिसको पुत्र आउँदै हुनुहुन्छ भन्ने सोचमा तपाईंहरू रहनुहोस् र त्यसै अनुसारको तपाईंहरूको क्रियाकलाप होस्। छाप लगाउने समय थोरै छ, र छिटै त्यो काम सकिनेछ। जब चार स्वर्गदुतहरूले चार वटा बतासहरूलाई रोकी राखिरहेको छ, अहिले नै तपाईंहरूको बोलावत र स्वर्गको निम्ति उम्मेदवार हुनभएको छ कि छैन भनेर निश्चित गर्नुहोस्।

सात अन्तिम विपत्ती वा महामारीहरू

गरिव र दरिद्रहरूले पानी खोज्छन्, तर केही पानी हुँदैन,
तिनीहरूको जिब्रो प्यासले सुक्नेछ। तर म परमप्रभुले
तिनीहरूलाई जवाफ दिनेछु। म इस्राएलका
परमेश्वरले तिनीहरूलाई त्याग्नेछैनँ।

यशैया ४१:१७

जब ख्रीष्टले पवित्रस्थानमा पापीहरूको निम्ति पहल गर्ने काम गर्न रोक्नुहुन्छ तब पशु, उसको मूर्तिलाई पूजा गर्नहरू वा परमेश्वरलाई सट्टा त्यसलाई श्रद्धा देखाउनेहरू र उसको छाप लगाउनेहरूको बिरुद्धमा उहाँको क्रोधको कचौरा पोखिनेछ। मिश्र देशमा इस्राएलीहरूलाई छुटकारा दिनुभन्दा अघि जुन महामारी र विपत्तीहरू परमेश्वरले मिश्र देशमा पठाउनुभयो युगको अन्तमा पनि त्यही खालको महामारी ख्रीष्टले पठाउनुहुनेछ, तर त्यसबेलाको भन्दा ठूलो र भयानक हुनेछ। परमेश्वरका जनहरूलाई गरिने अन्तिम उद्धार भन्दा पहिले ती महामारीहरू दुष्टहरूको न्यायको फैसला स्वरूप ती महामारीहरू आउनेछन्। त्यस भयानक विपत्तको बारेमा वर्णन गर्दै यूहन्नाले लेख्दछन्, “तब मन्दिरबाट आएको एउटा चर्को सोरले सात स्वर्गदूतहरूलाई यसो भनिरहेको मैले सुनेँ: “तिमीहरू जाओ, र परमेश्वरका क्रोधका सात कचौरा पृथ्वीमाथि खन्याओ।” तब पहिलो स्वर्गदूतले गएर आफ्नो कचौरो पृथ्वीमाथि खन्याए, र त्यसले गर्दा त्यस पशुको छाप हुने र त्यसको मूर्तिलाई पुज्ने मानिसहरूलाई घिनलाग्छ र दुख्ने घाउ-खटिरा निस्के। दोस्रो स्वर्गदूतले आफ्नो कचौरो समुद्रमा खन्याए, र त्यो मरेका मानिसको रगतजस्तै भयो। अनि समुद्रमा भएका सबै जीवित प्राणीहरू मरे। अनि तेस्रो स्वर्गदूतले आफ्नो कचौरो नदीहरू र पानीका

मूलहरूमा खन्याए, र ती रगतै भइहाले। प्रकाश १६:१-४ ती दुःख र कष्ट कस्तो भयानक हुनेरहेछ। परमेश्वरले दुष्टहरूलाई आफ्नो न्याय पुर्णरूपमा कार्यन्वयन गर्नुहुनेछ।

यी महामारीहरू विश्वव्यापी हुनेछैन, नत्र सबै मानव जाति पुरै नष्ट हुने थियो। तर ती मारहरू अत्यन्तै ठुलो हुनेछन् जुन मरणशील मानव जातिले अहिलेसम्म अनुभव गरेका थिएनन्। परिक्षण काल सकिनुभन्दा अघि गरिएका मानिसहरूलाई गरिने सबै फैसलाहरूमा दया मिसिएको हुन्थ्यो। येशूको रगतको पहलले गर्दा पापीको दोषलाई उहाँले ढाक्नुहुन्छ। तर अन्तिम न्यायमा परमेश्वरको दया नमिसिएको क्रोध दुष्टहरूमाथि खनिनेछ।

जब ती विपत्तीहरू र स्वर्गको महिमा मिसेर यस पृथ्वीमा आउँदछ, तब यस संसारमा बाँचिरहेका परमेश्वरको जनहरूको अनुभव कस्तो हुनेछ सो वयान गर्न असम्भव छ। परमेश्वरको सिंहासनबाट निस्केको ज्योतिमा तिनीहरू हिँड्नेछन्। स्वर्गदूतहरूको माध्यमद्वारा निरन्तररूपमा स्वर्ग र पृथ्वीसँग संवाद जारी हुनेछ।

परमेश्वरका जनहरू कष्टबाट स्वतन्त्र त हुनेछैन, तर तिनीहरूको बिनाशचाहीं हुँदैन। जब दुष्टहरू भोक र महामारीले मरिरहेका हुन्छन् तब स्वर्गदूतहरूले धर्मीहरूलाई सुरक्षा दिनेछन् र तिनीहरूको आवश्यकता पुरा गरिदिनेछन्। जो धर्मपरायणमा हिँड्छन् तिनीहरूलाई यो प्रतिज्ञा दिइएको छ, “त्यसको भोजन त्यसलाई दिइनेछ र त्यसलाई पानीले धोका दिनेछैन।” यशैया ३३:१६।

अध्याय - १२ सुसमाचारको विजयउल्लास

नोआको दिनमा जस्तै खराब

नोआको दिनमा जस्तो खराब भएको थियो, मानिसको
पुत्रको दिनमा पनि त्यस्तै हुनेछ।
लूका १७:२६

परमेश्वरले यस संसारमा युगौं युगदेखि आफ्ना सेवकहरू पठाउनुभएर मानिसहरूलाई पापबाट फर्कन आह्वान गर्नुभएको थियो, तर यो अचम्मको छ कि मानिसहरूले न त तिनीहरूलाई पत्याए न त तिनीहरूको वचनलाई। जब प्रलय हुनुभन्दा अधिका मानिसहरूलाई तिनीहरूको दुष्ट कुकर्महरूलाई नोआद्वारा उहाँले आँल्याउनुभएको थियो। तिनीहरू आफ्ना पापहरूबाट फर्कन भने जलप्रलयद्वारा तिनीहरू नाश हुनेछ भनेर तिनीहरूलाई चेतावनी दिइएको थियो। परमेश्वरले तिनीहरूलाई उहाँको लक्ष्य बताउनुभएको थियो ताकि तिनीहरू कुकर्मबाट फर्किने अवसर पाओस्। नोहाले एकसय बिस वर्षसम्म नोआले मानिसहरूका कानमा पश्चाताप गर भन्ने सन्देश घन्काएका थिए। यदि तिनीहरू पापबाट फर्कन भने परमेश्वरले तिनीहरूलाई नाश गर्नुहुन्छ भनेर पनि नोहाले चेतावनी दिएका थिए। तर नोआको सन्देश तिनीहरूको निमित्त रमाइलो दन्त्यकथा जस्तो लागेको थियो। तिनीहरूले नोहालाई विश्वास गर्ने कुनै बौद्धिक आधार नै भेट्टाएको थिएन।

नोहाको उपहास गर्ने मानिसहरूले प्रकृतिक थोकहरूलाई आँल्याए। नियमित समयमा ऋतुहरू परिवर्तन भइरहेको, निलो आकाशबाट

पानी कहिल्यै पनि नपरेको, हरियो चौरहरू रातको शितलहरले नरम बनाएको-ती सबैलाई औँल्याउँदै तिनीहरूले चिच्च्याएका थिए, “यो बुढोले त अतीकथाहरू पो भनिरहेकाछन्, होइन त?” धार्मिकताको प्रचारकप्रति रिस देखाएर तिनीहरूले भने कि नोहा जङ्गली जोशमा परेको छ, अतिवादी भएको छ। अनि मोजमज्जा, रमझम र झुन दुष्ट काममा पहिलाको भन्दा चर्को गरि ती मानिसहरू चलन थाले। तिनीहरूको अविश्वास आउने घटनाको निमित्त अवरोध भएको थियो।

आफ्नो दोस्रो आगमनपूर्व पनि त्यही खालको अविश्वासले मानिसहरूको दिमागमा अड्डा जमाउनेछ भनेर ख्रीष्टले भविष्यवाणी गर्नुभएको थियो। उहाँकै शब्दहरूमा, “अनि जलप्रलय आएर तिनीहरू सबैलाई स्वातै बगाइ नलगेसम्म तिनीहरूले थाहा पाएनन्। मानिसको पुत्रको आगमन पनि त्यस्तैहुनेछ।” मती २४:३९ ।

जैतुनको पहाडबाट शताब्दीयौं देखि चेतावनीका यी महत्त्वपूर्ण शब्दहरू हाम्रो प्रभुले उच्चारण गर्नुभएको थियो, “तर तिमीहरू आफ्नो विषयमा होशियार रहो, नत्रता भोग-विलास, मतवालापन र जीवनको फिक्रीले तिमीहरूको मन दबिएला, र तिमीहरूमाथि एक्कासि त्यो दिन पासोझैँ आइपर्ला। किनकि यसरी नै सारा पृथ्विमा वास गर्ने सबैमाथि यो आइपर्नेछ। तर आइपर्ने यी सबै कुराहरूबाट उम्कन र मानिसको पुत्रको सामुन्ने खडा हुन समर्थ हुनलाई सबै समय प्रार्थना गर्दै जागा रहो।” लुका २१:३४-३६ ।

शान्तिको निम्ति कोलाहलहरू

जब मानिसहरू “शान्ति र सुरक्षा” भनिरहेका हुन्छन्, तब गर्भवती
 श्रीलाई बेथा लागेझैं अचानक तिनीहरूमाथि विनाश
 आइलाग्छ, र तिनीहरू कुनै रीतिले उम्कनेछैनन्।
 १ थेसलोनिकी ५:३

खराब नोकर अर्थात् येशूको प्रतिक्षा गर्ने देखावटी इसाईले आफ्नो हृदयमा भन्यो, “मेरो स्वामी ढिलो आउनुहुन्छ।” येशू आउनुहुन्न भनेर उसले भन्दैन। येशू चाँडै आउनुहुन्छ भन्ने कुरामा प्रचाववाजी पनि गर्छन्, र उहाँको आगमनको बारेमा खिसी उडाउँदैनन्, चर्चमा सबैसँग समर्थ नै जनाउँछन्। तर उसको हृदयले, काम व्यवहारले, बोलीवचनले, अरूहरूसँग गरिने कारोबारमा येशू ढिलो आउनुहुन्छ भनेर बताइरहेको हुन्छ। येशू छिटै आउनुहुन्छ भन्ने कुरामा चिन्तित नहोँओ भनेर उसले अरूहरूको दिमागमा राखिदिन्छ। उसको प्रभावले अरू मानिसहरू अनुमानित पाराले चलन दिन्छ अर्थात् विश्वासमा गम्भिर बन्न प्रेरणा दिँदैन। त्यसले गर्दा उहाँको आगमनको लागि चनाखो भएर पर्खिरहनुको सट्टा वेवास्ता गरेर चल्छ। त्यस प्रवृत्ति भएका इसाईहरू संसारकै सांसारिक नसामा भुलिरहन्छन्। संसारले दिने मानमर्यादा, भाऊ, मोजमज्जा, भ्रष्ट सोचबिचार आदिहरूले तिनीहरूको दिमागमा अड्डा जमाइरहेको हुन्छ। येशूले भन्नुभएको अतीकथाको खराब नोकरले खान्छ, पिउँछ वा मातिन्छ र संसारको मोजमज्जामा चुर्लुम्म डुब्दछ। त्यतिमात्र नभएर आफू हाकिम भएकोले आफूभन्दा तल्लो स्तरका सह नोकर वा कर्मचारीहरूलाई शोषण गर्छ, पिट्छ, हेप्छ, दोष दिन्छ र कचकच वा गुनासो गर्छ किनकि तिनीहरू तिनीहरूको स्वामीप्रति आस्थावान, निष्ठावान र बफादारी भएकोले (मिसनप्रति भनौं)।

जब येशू आउनुहुन्छ तब झुटा धर्मगुरु र अगुवाहरूको निम्ति

अचानक हुनेछ। तिनीहरूले आम जनतालाई चर्चमा वा देशमा शान्ति सुरक्षा छ भनेर सिकाउँछन् र प्रचारवाजी गर्छन्। यरुशलेम नाश हुनुभन्दा त्यसबेलाका धर्मगुरु, अगुवा र पूजारीहरू धर्मलाई नै प्रयोग गरेर सांसारिक मोजमज्जा र महिमा वा आफ्नो इज्जत वा भाऊ खोजिरहेका थिए। अर्थात् येशू आउनुहुँदा पहिले कठित इसाई अगुवा र गुरुहरूले नै चर्चलाई प्रयोग गरेर आफ्नो उन्नति खोज्दछन्। यो वातावरण अहिले नै इसाई भनाउँदाहरूको गतिविधिले देखाइरहेको छ। यो अन्तिम समयको चिन्ह हो। तर प्रेरित परमेश्वरको वचनले के भन्छ त? “अचानक बिनाश तिनीहरूमाथि बज्जिनेछ।”

कतिपय मानिस र इसाई भनाउँदाहरू नै किन नहुन येशूको आगमनलाई विश्वास गर्न ढिलाइ गरिरहेकाछन्। येशूले दिनुभएको चेतावनीहरूप्रति तिनीहरू हाँसो उडाउँछन् र पन्छाउँछन्। तिनीहरूले यो उपहास गरेर आफूहरूलाई चित्त बुझाउँछन् र सिकाउँछन्, “उहाँका आगमनको प्रतिज्ञा कहाँ गयो? किनकि पिता-पुर्खाहरू सुतिसकेका दिनदेखि नै सबै कुरा सृष्टिको सुरुदेखि चलिआएजस्तै आज पनि छँदैछ।”, “आओ, मलाई दाखमद्य ल्याउन देओ वा जाँडरक्सी बेअर पनि खुब पिऔं! भोलि पनि आजको दिनझैँ हुनेछ अथवा आजभन्दा अझ राम्रो। २ पत्रुस ३:४; यशैया ५६:१२। तिनीहरूले भन्छन्, “अझ हामी मोजमज्जामा चुर्लुम्म डुवौं।” तर येशूले स्पष्ट पार्नुभएको छ, “हेर, म चोर जस्तै आउँदैछु।” प्रकाश १६:१५। जब मानिसहरूले “खै उहाँको आगमनको प्रतिज्ञा पूरा भएको छ र?” भनिरहेकै बेलामा आखिरी दिनमा हुने घटनाहरू पूरा भइरहेकाछन्। अनेकौं धार्मिक समुह, दर्शन र राजनैतिक वादहरूले “शान्ती र सुरक्षा” छन् भनेर मानिसहरूलाई बहकाइरहेकै समयमा अचानक बिनाश आउँदछ। जब येशूको दोस्रो आगमनको खिसी उडाइरहन्छ, सत्यलाई वेवास्ता गरिरहन्छ, परमेश्वरलाई विश्वास गर्छौं सबै कुरा आफै ठिक हुनेछ, अरूहरूलाई दवाएर धनी हुन खोजौं, सांसारिक प्रतिस्पर्धमा लाग्न पछ नहटौं, नैतिकताको के महत्त्व भन्ने, बाइबलमा भन्दा अरू ज्ञान, विज्ञान, दर्शनहरूमा चासो देखाइ ज्ञानी बन्न खोज्ने जमातहरूको विगिबिगि भइरहेकै बेला येशू स्त्रीष्ट चोर जस्तै आउनुहुनेछ।

भूमि, आकाश र समुद्रमा हुने दुर्घटनाका चिन्हहरू

परमप्रभुको महादिन नजिकै छ, र त्यो चाँडै आउँदैछ। ध्यानसित
सुन। परमप्रभुको दिनमा हुने कराइ तीतो हुनेछ, त्यहाँ योद्धा वा
ठूला ठूला अगुवाहरूको चिच्याई ठूलो हुनेछ।

सपन्याह १:१४

हामी युगको अन्तिम घडीमा छौं। संसारमा भइरहेका अत्याचार, आतङ्क, हत्या र हिंसा आदिको बदला लिने परमेश्वरको फैसलाको कार्यान्वयन यस पृथ्वीमा अहिले नै भइरहेको छ। येशूको आगमनभन्दा पहिले के के घटनाहरू हुनेछ भनेर प्रभुले हामीलाई अगाडि नै सतर्क गराइसक्नुभएको छ। जो इसाईहरू सत्यवादी भएर परमेश्वरको वचनको आशिषको महान सँगसँगै मिलेर पिइरहन्छन् तिनीहरू एक हुनेछन्। विश्वासीहरूको हृदयमा परमेश्वरको सत्य ज्ञानले सजिएको हुँदा तिनीहरू आशिष पाएको अनुभव गर्नेछन् र परमेश्वरको वचनलाई राम्रोसँग पचाइरहन्छन्। जसरी येशू आफ्नो पितासँग एक हुनुहुन्थ्यो त्यसरी नै जब येशूका कर्मठ भक्तहरू एक भएर प्रार्थना गर्छन् तब उहाँसँग गरिएको प्रार्थनाको जवाफ दिइनेछ। जब इसाईहरू एक हुन्छन् तब त्यसले तिनीहरू सचमुचरूपमा येशूमा परिवर्तित भएका छन् भनेर प्रमाणित गर्दछ। आफ्ना व्यक्तिगत भावना तथा अनमेल विद्या वा इसाई सम्प्रदायलाई पन्छाएर तिनीहरू एक आपसमा एक हुन प्रयास गर्नेछ।

चर्चमै किन नहोस् सबैसँग मिलेको छु भनेर धोखा दिने खालको तालमेल ईश्वरविहिन मानिसहरूमा हुनेछन्। तिनीहरूले अरूहरूको चर्चको शिक्षादीक्षाको निरन्तररूपमा मतभेद देखाइरहन्छन्। तिनीहरूको दिमागमा विद्रोही भावनाले अड्डा जमाइरहेको हुन्छ। परमेश्वरको चाहना र सत्यको बिरुद्धमा तिनीहरू बागी भएर एक हुनेछन्। चर्चमै

तिनीहरूको उपस्थितिले विश्वासीहरूको बीचमा घृणा जगाएर, इसाईको खोल लगाएर नक्कल वा ढाँगी इसाई भनेर देखाएर, डाहा, रिस उब्जाएर, चर्चका अगुवा तथा कर्मचारीहरूको बीचमा घातक झगडा र कचकच ल्याएर चर्चलाई टुक्रा टुक्रा पार्नेछन्।

यस पृथ्वीप्रति प्रभुको धैर्यताको सीमा नाघिरहेको छ। अप्रत्यासित मृत्यु र बिनाश, आतङ्क र अपराधले मानिसहरूलाई त्राही त्राही बनाइरहेकाछन्, निर्दयिता, धनीहरूले गरिबहरूलाई शोषण गरेर आफुहरू ठुलो सम्मान र प्रतिष्ठाको पद ओगट्नेहरू जताततै बढिरहेकाछन्। परमेश्वरको सुरक्षामा रहन नचाहनेहरूले कुनै पनि सुरक्षित स्थान तिनीहरूले पाउने छैनन्। मानिसहरूलाई घाइते बनाउन र मार्न संसारका शासक, बुद्धिजीवी र वैज्ञानिकहरू मिलेर अनेकौँ घातक तर शक्तिशाली अस्त्रहरू तयार गरिरहेकाछन् (विश्वाका शक्तिशाली राष्ट्रहरूको बीचमा बिनाशकारी क्षेप्यास्त्र आदिको होडबाजी चलिरहेकाछन्-अनुवादक)।

आफ्नो धैर्यताको सीमाना नाघिसकेपछि यस जगतका सृष्टिकर्ता जुरुक्क उठ्नुहुनेछ र यस पृथ्वीलाई नराम्रोसँग हल्लाइदिनुहुनेछ। सर्वत्रबाट अशान्ति, दुःख र त्राही त्राहीका आवाजहरू उठेको हामीले देख्नेछौँ। हजारौँ जहाजहरू समुद्रको गहिऱ्याइमा डुब्नेछन्। युद्धको निम्ति तयार भएका जलसेना, स्थल सेना र (वायु सेना) ध्वस्त हुनेछन् र करोडौँ मानिसहरूले बलिदान दिनुपर्ने हुन्छ। अचानक आगोहरू सल्किनेछन् र कुनै पनि मानवीय प्रयासले तिनीहरूलाई निभाउन सक्नेछैन। पृथ्वीका बढे बढे दरवार, भवनहरू ती आगोहरूले निलिदिनेछन्। रेल र कार दुर्घटनाहरूले मानिसहरूलाई बारम्बार तहसनहस पार्नेछ। अनेकौँ यात्रा गर्ने साधनाहरूमा मानिसहरूले थाहै नपाइ वा चेतावनी नै नपाइ तिनीहरूलाई अन्यौलमा पार्दै एक आपसमा ठोकिएर मृत्युको मुखमा तिनीहरूलाई पार्नेछ।

संसारको अन्त हुँदै छ। परमेश्वरले दिनुभएको परिक्षणकाल सकिँदैछ। परमेश्वर हाम्रो माझमा भइरहेकै बेला उहाँलाई हामी खोजौँ। उहाँ नजिकै भएको बेलामा उहाँलाई हामी पुकारौँ!

आकाश तथा नक्षेत्रमा हुने चिन्हहरू

तर अञ्जीरको रूखबाट एउटा शिक्षा लेओ: जब त्यसका हाँगा कलिला हुन्छन् र रूखले पालुवा फेर्छ, तब ग्रीष्म ऋतु आएछ भनी तिमीहरू थाहा पाउँछौ। त्यसरी नै तिमीहरूले पनि जब यी सबै कुरा भएका देख्नेछौ, तब ऊ नजिकै, ढोकामै छ भनी जान।

मती २४:३२-३३

आफ्नो आगमनभन्दा पहिले हुने चिन्हहरू मुक्तिदाताले दिनुभएको छ, अझ त्यो भन्दा बढि ती चिन्हहरूमा पहिलो चिन्ह कहिले हुनेछन् भनेर निर्धारित समय तोक्नुभएको छ: “ती सङ्कष्टका दिनको तुरुन्तै पछि, सूर्य अँध्यारो हुनेछ, र चन्द्रमाले आफ्नो चमक दिनेछैन, र ताराहरू आकाशबाट खस्नेछन्, तथा आकाशका शक्तिहरू हल्लाइनेछन्। तब मानिसको पुत्रको चिन्ह आकाशमा देखा पर्नेछ, र पृथ्वीका सब जातिहरू विलाप गर्नेछन्, र तिनीहरूले मानिसको पुत्रलाई आकाशका बादलहरूमा शक्ति र ठूलो महिमासाथ आइरहेको देख्नेछन्। उनले आफ्ना स्वर्गदूतहरूलाई तुरहीको ठूलो आवाजको साथ पठाउनेछ, र तिनीहरूले आकाशको एक छेउदेखि अर्को छेउसम्म चारै दिशाबाट उसका चुनिएकाहरूलाई भेला गर्नेछन्।” मती २४:२९-३१।

पोप र उसका मतियारहरूले परमेश्वरका जनहरूलाई सतावट दिएको अन्तमा, येशूले घोषणा गर्नुहुन्छ, सूर्य अँध्यारो हुनेछ, जुन टल्किनेछैन र आकाशबाट तारा अर्थात् उल्काहरू खस्नेछन्।

उहाँ आउनुभन्दा पहिले ती चिन्हहरू हुनेछन् भनेर आफ्ना

चेलाहरूलाई सतर्क गराउनुभएको थियो। उहाँले तिमीहरूलाई यो ठोकुवा गरेर भन्नुभयो, “जब यी चिन्हहरू पूराइरहेको तिमीहरूले देखेछौं, तब तिमीहरू यकिन होस् कि मेरो आगमन ढोकैमै छ।” ती चिन्हहरू पुरा भईरहेको युहन्नाले दर्शनमा देखेका थिए। जब येशूको आगमनको महान् घटना हुँदै थियो त्यो भन्दा पहिला आकाश र नक्षत्रहरू कागतको मुठ्ठा जस्तै बतारिन पुगेको, पृथ्वी बेस्सरी हल्लिएको, पहाड र टापुहरू छचल्किएको युहन्नाले आफ्नो दर्शनमा देखेका थिए। जब येशूको आगमनभयो उहाँको उपस्थितिबाट जोगिन दुष्टहरू त्राही त्राही भएर लुकन खोजेको पनि उनले दर्शनमा देखेका थिए।

तर येशू ख्रीष्टको आगमनको ट्याक्के दिन वा क्षणलाई प्रकट गरिएको छैन। मानिसको पुत्रको दोस्रो आगमनको ठिक समयलाई परमेश्वरले गुप्तमा नै राख्नुभएको छ।

अलिकति पखौँ किनभने हाम्रो राजा उहाँको सौन्दर्यता र तेजस्वीमा आँखाको निमेषमा हामी देखेछौं। अलिकति पखौँ उहाँले हाम्रा आँखाहरूबाट सबै आँशुहरू मेटिदिनुहुनेछ। अलि क्षणपछि उहाँले हामीलाई जगतको सामु कसरी प्रस्तुत गर्नुहुनेछ भनेर येशूका चेला यहूदाले यसरी व्यक्त गर्दछन्, “अब, जसले तिमीहरूलाई पापमा फस्नदेखि बचाउन सक्नुहुन्छ, र जसले तिमीहरूलाई आनन्दसहित उहाँकै महिमाको सामने निष्कलङ्क प्रस्तुत गर्न सक्नुहुन्छ।” यहूदा २४। त्यसकारण, जब उहाँले आफु आउनुहुँदा पहिले दिनुभएका चिन्हहरू बताउँदै भन्नुभयो, “जब यी कुरा हुन थाल्छन् तब खडा होओ र आफ्नो शिर माथि उठाओ, किनभने तिमीहरूको उद्धार नजिकै आइरहेछ।” लुका २१:२८।

भविष्यवाणीहरू अध्ययन गर्नुहोस्

त्यो धन्य हो, जसले अगमवाणीका यी वचनहरू उच्च स्वरले पाठ गर्दछ, र धन्य हुन् तिनीहरू, जसले सुन्दछन् र त्यहाँ लेखिएका कुरा पालन गर्दछन्, किनकि समय नजिक छ।

प्रकाश १:३

दानिएल र प्रकाशका पुस्तकहरूमा बताइएको अनुसार वढे वढे शक्तिशाली साम्राज्यहरूको उदय र पतनलाई थाहा पाएर यस संसारमा हामीमा हुने उपलब्धीहरू, हामीले पाएका मानमर्यादा कदर र बाहिरि रवाफहरू बेकारका छन् भनेर मान्नुपर्दछ। अहिलेको इराक तर तत्कालिन बेबिलोन देश शक्तिशाली र गौरबले सम्पन्न थियो। त्यस खालको साम्राज्य पहिला कहिल्यै पनि कसैले देखेको थिएन। त्यो देशको वैभव र शक्ति देख्दा त्यसबेलाका मानिसहरू “हाम्रो साम्राज्य अति शक्तिशाली छ। यो अटल छ। यसलाई कसैले हल्लाउन सक्दैन,” भनेर धाक लगाएका थिए। तर पछि गएर त्यो साम्राज्य नराम्रोसँग ढलेको थियो। त्यो शक्तिशाली साम्राज्य घाँस जस्तै ओइलिएर नाश भएको थियो। त्यसरी नै मिडपर्सिया, ग्रीस र रोमका साम्राज्यहरू पनि पतन भएर नाश भएका थिए। यसरी नै परमेश्वरले जग नबसाल्नुभएक सबै जगहरू ध्वस्त हुनेछन्। परमेश्वरको लक्ष्यमा हिँडेको र उहाँको चरित्रलाई प्रतिबिम्बित गरेका देश र मानिसहरूमात्र अटल हुनेछन्। यस संसारले थाहा पाइएका नीतिहरूमा परमेश्वरको नीतिमात्रै स्थायी छन्।

जब दानिएल र प्रकाशको पुस्तक राम्रोसँग बुझ्छन् तब येशूका

विश्वासीहरूमा अभूतपूर्व आत्मिक जागरण हुनेछ। तिनीहरूलाई स्वर्गका ढोकाहरू खोलेर स्वर्गको झलक देखाइनेछ। शुद्ध हृदयले पाउने इनामको निम्ति आवश्यक भएको चरित्र निर्माण गर्न ती पुस्तकहरूले तिनीहरूको हृदय र दिमागलाई प्रभावित पार्नेछ। तिनीहरू यसबाट आशिष पाएको अनुभव गर्नेछन्। प्रकाशको पुस्तकलाई बुझ्न चाहने सबैले यदि नम्र र सिकारु हृदयले अध्ययन गर्या भने परमेश्वरले तिनीहरूलाई आशिष दिनुहुनेछ। यस पुस्तकमा अनन्त जीवनको बारेमा बृहत चित्रण गरेको छ। महिमाले भरिएको त्यस पुस्तक पढ्ने र त्यसभित्र रहेका सत्यहरूलाई खोजतलास गरेर इमान्दारीतासाथ अध्ययन गर्नेले परमेश्वरको आशिष पाउनेछन्। यसरी लेखिएको छ, “त्यो धन्य हो, जसले अगमवाणीका यी वचनहरू उच्च स्वरले पाठ गर्दछ, र धन्य हुन् तिनीहरू, जसले सुन्दछन् र त्यहाँ लेखिएका कुरा पालन गर्दछन्, किनकि समय नजिक छ।” प्रकाश १:३ प्रकाशको पुस्तक अध्ययन गर्दा एउटा कुरो बुझ्न सुनिश्चित छ। त्यो हो परमेश्वर र उहाँको बीचमा सम्बन्ध नजिक र निर्णयात्मक छ।

बाइबल अध्ययन गर्न हामी धेरै समय बिताऔं। हामीले कसरी बाइबल बुझ्नु पर्ने हो सो हामीलाई थाहा छैन। प्रकाशको पुस्तकमा भएका निर्देशनहरू बुझ्न र पालन गर्न आदेश दिँदै यो पुस्तकलाई सुरु गरिएको छ। जब प्रकाशको पुस्तकमा लेखिएका सामग्रीका अर्थहरू हामी बुझ्छौं तब हामीहरूमा ठूलो आत्मिक पुर्नजागरण हुनेछ।

सैतानको महाजालको पराकाष्ठा

तब येशूले तिनीहरूलाई जवाफ दिनुभयो, “होशियार रहो, कसैले तिमीहरूलाई भ्रममा नपारोस् । किनभने धेरै जना मेरो नाउँमा “म ख्रीष्ट हुँ” भन्दै आउनेछन्, र धेरैलाई बहकाउनेछन्।

मती २४:४-५

सैतानले आफ्नो महाजालको नाटकको पराकाष्ठामा आफैं ख्रीष्ट हुँ भनेर येशूको रूप धारण गरेर मानिसहरूलाई जालमा पार्नेछ। चर्चले दुई हजार वर्ष लामो समयदेखि येशूको आमगन हुन्छ भनेर प्रचार गरेका थिए र गरि नै रहेका छन्। उहाँको आगमनमा नै सबै आशाहरू विलिन हुनेछ भनेको त्यसको लागि चर्चले प्रतीक्षा गरिरहेको छ। अब महान् धोखेबाज येशूको भेष धारण गरेर उहाँ आउनुभयो भनेर मानिसहरूको सामु उसले प्रस्तुत गर्नेछ। संसारका विभिन्न ठाउँहरूमा मानिसहरूको बीचमा वैभवशाली र सबैको सामु चकमक तेजिलो भएर प्रकाशको पुस्तकमा युहन्नाले वर्णन गरेको अनुसार परमेश्वरको पुत्रकै भेषमा सैतान देखा पर्नेछ। सारा मानिसहरू विजयी हर्षले “ख्रीष्ट आउनुभयो! ख्रीष्ट आउनुभयो!” भने आकाशलाई गुञ्जायमान गर्नेछ। “स्वामी महाराज येशू” भनेर मानिसहरू उसको अगाडि लम्पछार परेर ढोग्नेछन्। मुक्तिदाताले नै उच्चारण गर्नुभएको अनुग्रहले भरिएका केही महावाणीहरू भद्र र करुणा देखाएर जनसमक्ष प्रस्तुत गर्नेछ। अनेक थरीका रोगीहरूलाई उसले निको पार्नेछ। अनि आफु येशूको ढाँगी भेषमा दावी गर्नेछ कि उसले हप्ताको गरिमामय सातौँ दिन साबथलाई आइतवारमा सारेको छ। त्यस दिनलाई आफुले

आशिष दिएको हुनाले सबैले पवित्र पारोस् भनेर आदेश दिनेछ। केवल धर्मशास्त्र बाइबल र त्यसमा भएको सत्यलाई प्रेम गर्ने लगनशील येशूभक्तहरूमात्र सैतानको त्यस शक्तिशाली महाजालबाट सुरक्षित हुनेछ। उसले संसारलाई आफ्नो जालमा फसाएतापनि येशूको वचनको निष्ठामा अडिग रहनेहरूलाई फसाउन सक्दैन।

उद्धारकर्ताले उहाँका जनहरूलाई सतर्क गराउनुभएको थियो। आफु कसरी आउनेछ भनेर उहाँले प्रष्टरूपमा भन्नुभएको थियो, “किनकि झूटा ख्रीष्टहरू, र झूटा अगमवक्ताहरू खडा हुनेछन्, र हुन सके चुनिएकाहरूलाई पनि भड्काउनलाई ठुला-ठुला चिन्हहरू र आश्चर्यका कामहरू देखाउनेछन्। याद राख, मैले तिमीहरूलाई अघिबाटै भनिदिएको छु। “यदि तिनीहरूले तिमीहरूलाई ‘हेर, उनी उजाड-स्थानमा छन्’ भनी भन्छन् भने बाहिर निस्केर नजाओ। अनि हेर, उनी भित्री कोठाहरूमा छन् भने पनि विश्वास नगर। किनकि जसरी बिजुली पुर्वबाट चम्कदा पश्चिमसम्मै उज्यालो हुन्छ, त्यसरी नै मानिसको पुत्रको आगमन हुनेछ।” मती २४:२४-२७। सक्कली येशूको आगमनलाई कसैले पनि नकल गर्न सक्दैन। उहाँको आगमन विश्वका सबै मानिसहरूले आफ्नै आँखाले हेर्नेछन्।

के परमेश्वरका जनहरू अहिले नै उहाँको वचनको स्थायीत्वमा आफूलाई अडिग गराएको छ ताकि आफ्ना भावना वा संवेगको मागलाई आत्मसमर्पण गर्दैन? त्यस महासङ्कटमा के परमेश्वरका जनहरू बाइबलमा नै टाँसिएर बस्छ र बाइबल र बाइबलमात्रमा म विश्वास गर्छु भनेर अडिग भएर बस्न सक्छ?

हिंसाका हिंसाबाट सुरक्षित

अनि पवित्र चाड मनाएझैँ राती तिमीहरूले भजन गाउनेछौ।
परमप्रभुको पर्वत, अर्थात् इस्त्राएलको चट्टानतिर उहाँसित भेट
गर्नलाई बाँसुरी बजाउनेहरू रमाउँदै हिँडेझैँ तिमीहरूको
मनमा पनि रमाहट हुनेछ।
यशैया ३०:२९

जब परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आजालाई आदर गर्नेहरूलाई मानव कानुनको सुरक्षाबाट बंचित हुन्छ तब तिनीहरूको खिलाफमा विभिन्न देशहरूमा विध्वंसात्मक कार्यवाही गर्ने शृङ्खलावद्ध अभियान सुरु हुन्छ।

परमेश्वरका कतिपय जनहरूलाई झ्यालखानाको काल कोठरीमा फ्याँकिनेछन्, कतिपय त्राही त्राही भएर जङ्गल र पहाडहरूमा भाग्नेछन्। तिनीहरू परमेश्वरको रक्षाको निमित्त पुकार गर्नेछन्। संसारका सबै क्षेत्रहरूबाट दुष्ट स्वर्गदुतहरूसँग मिलेर शस्त्र अस्त्र भिरेका मानवीय फौजले तिनीहरूको हत्या गर्न तम्सिनेछ।

अत्यन्तै विजयउल्लाससाथ होहल्ला गर्दै मुख छोड्दै दुष्ट मानिसहरूले आफ्ना शिकारहरूलाई लछारपछार गर्न अगाडि जानेछन्, तर त्यसैबेला कालो र अन्धकारभन्दा पनि महाअन्धकार रातको समय यस पृथ्वीलाई छोप्नेछन्। अनि प्रार्थना गर्ने झुण्डलाई आकाशमा फैलिएको इन्द्रेणीले तिनीहरूलाई घेर्नेछ।

अनि परमेश्वरका जनहरू स्पष्ट र सङ्गीतमय धुनले “माथी हेर” भनेर चिच्च्याएको सबैले सुन्नेछन्। तिनीहरूका आँखाहरू आकाशतिर

फर्किन्छ र प्रतिज्ञाको धनु तिनीहरूले देखेछन्। आकाश ढाकिएको कालो र रिसाउँदो अन्धकार बादल हट्दछ, त्यो दृश्य तिनीहरूले देखेछन् जुन स्टिफनसले देखेका थिए। जब उनलाई हिंस्रक मानिसहरूले ढुंगाहरू फर्केर मार्न खोजेको थिए तब उनले आकाशतिर हेर्दै गर्दा परमेश्वरको महिमा उनले देखे र मानिसको पुत्र उहाँको सिंहासनमा बसेको देखेका थिए। हेपाहाको दागहरू भएका येशूको ईश्वरीय रूप ती पुकार गर्ने मानिसहरूले देखेछन्; अनि उहाँकै मुखारले उहाँको पिता र स्वर्गदुतहरू सामु यो अनुरोध गरेको सुन्नेछन्, “पिता, म इच्छा गर्दछु, कि तपाईंले मलाई दिनुभएकाहरू म जहाँ छु मसँग रहनु। युहन्ना १७:२४ । अनि सङ्गीतमय विजयउल्लासको आवाजले यो वचन सुन्नेछन्, “तिनीहरू आए! तिनीहरू आए! पवित्र, निष्खोट र शुद्ध जनहरू। तिनीहरूले मेरो धैर्यतालाई पालन गरेका छन्।” तिनीहरू स्वर्गदुतहरूसँगै हिँडेछन्, अनि डरले थर थर कामिरहेका तर विश्वासमा अडिग भएकाहरू विजयउल्लासले चिच्याउनेछन्। मध्यरातमा नै परमेश्वरले आफ्नो शक्तिलाई प्रदर्शन गरेर उहाँका जनहरूलाई उद्धार गर्नुहुनेछ। अत्यन्तै चर्को घामले सुर्य टल्किन्छ। अनेकौं आश्चर्य र अचम्मका चिन्ह र कामहरू सिघ्र र श्रृंखलावद्ध रूपमा देखा पर्नेछन्। दुष्टहरू भयाभव र अचम्म मान्दै त्यो दृश्यलाई हेर्नेछन्। तर धर्मीहरू अत्यन्तै आनन्दित भएर आफुहरूलाई उद्धार गरिएकोमा खुशी हुनेछन्।

आउनुहोस्, हे प्रभु येशू

हाम्रो धन्यको आशा- हाम्रा महान् परमेश्वर र मुक्तिदाता येशू
स्वीष्टका महिमाको आगमनको हामी प्रतीक्षा गर्दछौं।

तीतस २:१३

बाइबलमा अत्यन्तै उल्लेखनीय र गौरवमय सत्यहरूमा येशू स्वीष्टको दोस्रो आगमन पनि एक हो। उहाँको दोस्रो आगमनले मुक्तिको महान् योजना पूरा हुन्छ। बाइबलमा भएका सन्देशहरूमा दोस्रो आगमनको शिक्षा सबै शिक्षादीक्षाहरूको मुल हो।

युगौं युगदेखि प्रभुका सत्य विश्वसी भक्तहरूको निमित्त येशूको आगमन महान् आशा हो।

वयोवृद्ध अग्रज अय्युब सैतानको मारमा परेर छोराछोरीहरू, नोकर चाकर र पशुहरू नाश भएका थिए। अन्तमा आएर उनी शारीरिक पीडाले ग्रस्त भएको थिए। त्यस्तो समयमा पनि परमेश्वरमाथि उनको निष्ठा हल्लेको थिएन। शोकमा यो भावुक भावना व्यक्त गरे, “तर म जान्दछु, मेरा उद्धारक जीवित हुनुहुन्छ, सबैभन्दा अन्तिम समयमा उहाँ पृथ्विमा खडा हुनुहुनेछ। अनि मेरा छाला नाश गरिसकेपछि, मेरो शरीरमै म परमेश्वरलाई देख्नेछु। म आफ्नो आँखाले उहाँलाई देख्नेछु, आफैले नै देख्नेछु अरु कसैले होइन। मेरो हृदय मभिन्नै कति लालयत बन्छ!” अय्युब १९:२५-२७।

येशूले जैतुन डाँडामा दिनुभएको बिदाइको सन्देशमा उहाँको आगमनको प्रतिज्ञा चेलाहरूलाई सुनाउनुभएको थियो। यो चेलाहरूको

भविष्यलाई उज्ज्वल पार्ने सन्देश थियो। कुनै पनि दुःखकष्ट र सतावटले तिनीहरूको आशालाई कुल्चन नसक्ने थाहा पाएर तिनीहरूका हृदयहरू आनन्दले भरिएको थियो। भयानक कष्टहरूको बीचमा यो आशा पल्हाइरहन्छ भनेर पावलले भन्दछन्, “हाम्रो धन्यको आशा- हाम्रा महान् परमेश्वर र मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टका महिमाको आगमनको हामी प्रतीक्षा गर्दछौं।” तीतस २:१३।

समुद्रको चट्टानै चट्टान भएको पाटमोस टापुमा निर्वासनमा रहेको येशूका चेला यूहन्नालाई यो प्रतिज्ञा दिइएको थियो, “म छिट्टै आउँदैछु।” सैतानले मेरो हो भन्ने संसारका पीडादायी यात्रहरूमा चर्चको प्रार्थना पनि त्यही भइरहेको छ, “हो प्रभु येशू आउनुहोस्।” प्रकाश २२:२०।

सुधारवादी मार्टिन लुथरको मित्र मेलाकथनले भनेको थिए, “यो उमेर ढल्केको संसार ढल्न धेरै समय लाग्दैन। सुधारवादी क्यालभिनले इसाईहरूलाई यो अनुरोध गरेका थिए, न हिचकिचाउनुहोस्। येशूको आगमनको त्तिब्र चाहना गर्नुहोस्। युगको सबै घटनाहरूमा यो अत्यन्तै शुभलक्षणको घटना हो। “अर्को येशूको भक्त बाक्सटरले भनेका थिए, येशू प्रभुको दोस्रो आगमनको बारेमा सोच्नु नै मेरो निम्ति अत्यन्तै मिठास र आनन्द सोच हो। विश्वासको काम र उहाँका सन्तहरूको चरित्र वा स्वभाव नै उहाँको आगमनलाई प्रेमपूर्वक अपेक्षा गरिरहनु हो।

“यस दिनलाई सबै विश्वासीहरूले भित्री हृदयदेखि चाहना गरेर आशामा झुण्डि रहेका छन्। विश्वासीहरूको मुक्तिको काम सम्पन्न गर्ने सबै जना पर्खिरहेका छन्।” येशूका सारा निष्ठावान भक्तहरूको आन्तरिक चाहना र प्रयासहरू नै यो छ, “छिटो आउनहोस्, हे प्रभु यो आशिषमय दिनको लागि हामी उत्सुकतापूर्वक पर्खिरहेका छौं।”

जगतको राजा व्यक्ति विशेषकै रूपमा देखापर्नुहुनेछ

हाम्रा परमेश्वर आउनुहुन्छ, र मौन बस्नुहुनेछैन। उहाँको अगि एक
भस्म गर्न आगो छ, र उहाँको चारैपट्टि प्रचण्ड आँधीबेहरी
छ। आफ्नो प्रजाको इन्साफ गर्न उहाँले माथिको
आकाश र पृथ्विलाई बोलाउनुहुन्छ।
भजनसंग्रह ५०:३-४

राजाहरूका राजा बादलबाट ओर्लनुहुनेछ। उहाँ आगोको ज्वालाले
बेरिएर आउनुहुन्छ। सारा आकाश वा नक्षत्राहरू कागजको मुठ्ठा जस्तै
बेरिनेछ। उहाँको सामु पृथ्वी काँप्नेछ। प्रत्येक पहाड र टापु आफ्नो
ठाउँबाट सर्नेछ।

शक्तिशाली विजय योद्धा जस्तो भएर येशू सवार भएर
आउनुहुन्छ। उहाँको शोकको मानिस हुनुहुनेछैन। उहाँ अब आउने
बेलामा सन्ताप र शर्मको तितो प्याला पिउनुहुनेछैन। उहाँ जगत र
पृथ्वीमा विजयी योद्धा भएर आउनुहुन्छ। उहाँले जीवित र मरेकाहरूको
न्याय गर्नुहुनेछ। “विश्वासयोग्य” र “सत्य,” “धार्मिकतामा उहाँले
इन्साफ र युद्ध गर्नुहुन्छ,” “स्वर्गका सेनाहरू सेता र स्वच्छ मलमलका
वस्त्र पहिरिई सेता घोडाहरूमा चडेर उहाँको पछिपछि लाग्छन्। “प्रकाश
१९:११, १४। उहाँको बाटोमा अनगिन्तियाँ पवित्र स्वर्गदूतहरूले जगतको
विशेष गीतको धुन गाएर आउनेछन्। सारा आकाश नै दश हजार गुणा
दश हजार र हजारौं हजार तेजिलो स्वर्गदूतहरू भरिनेछ। मानिसको
कुनै पनि कलमले त्यो दृश्यलाई चित्रण गर्न सक्दैन; कुनै पनि
बुद्धि जीव वा मरणशील मानिसले त्यसबेलाको वैभव वयान गर्न

सकदैन। अगमवक्ता हवकुकले त्यस समयको चित्रण गर्न प्रयास गर्दछन्, परमेश्वर तेमानबाट आउनुभयो, परमपवित्र पारान डाँडाबाट। उहाँको महिमाले स्वर्ग ढाक्यो, र पृथ्वी उहाँको प्रशंसाले भरियो। उहाँको गौरव सूर्योदयझैं थियो, उहाँको हातबाट किरणहरू चम्किसके, जहाँ उहाँको शक्ति लुकेको थियो। हबकुक ३:३-४। जब त्यो जीवित बादल नजिकै आउँछ तब प्रत्येक आँखाले जीवनको राजकुमारलाई देख्नेछ। अब उहाँको शिरलाई क्षतविक्षत गर्ने काँडाको मुकुट हुनेछैन। उहाँको पवित्र निधारमा तेजिलो र गौरवशाली मुकुट बसेको हुन्छ। उहाँको अनुहार जाज्वल्य भएर आँखा नै तिरमिराउने गरेर चम्किन्छ। उहाँको अनुहास मध्य दिनको घाम जस्तै देखिनेछ। उहाँका पोशाक र तिघामा “राजाहरूका राजा र प्रभुहरूका प्रभु” अङ्कित छ। प्रकाश १९:१६ ।

उहाँको उपस्थितिमा सबै दुष्टहरूका अनुहारहरू डरले रातोपिरो हुनेछन्। परमेश्वरको दया र सदाशयतालाई तुच्छ ठान्नेहरूमाथि अनन्तको नैराशयताको त्रास बज्रिनेछ। “परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ डरको आवाज र त्रासको आवाज सुनिँदैंछ। शान्तिको होइन। सोध र हेर: पुरुषले छोराछोरी जन्माउन सक्छ र? किन त हरेक बलियो मानिस प्रसववेदनामा परेझैं आफ्नो हातले पेट समातेको म देख्दछु? किन हरेकको अनुहार मरेको जस्तै पहुँलो भएको छ? हाय! त्यो दिन कस्तो डरलाग्दो दिन हुनेछ! त्यस्तो अरु कुनै दिन पनि हुनेछैन। “घुँडाहरू काँप्छन् र सारा शरीरमा पीडा छ, सबै चेहराहरू पहुँला-पहुँला हुन्छन्। यर्मिया ३०:५-७। नेहुम २:१०। धर्मीहरू पनि थर थर काँप्दै कराउनेछन्, “उहाँको अगाडि को उभिन सक्छ र?” स्वर्गदुतको आवाज शान्त हुन्छ, र केही समयसम्म भयानक मौन हुन्छ। अनि येशूको आवाज सुनिन्छ, “मेरो अनुग्रह तिमीहरूको निमित्त पर्याप्त छ।”

काँचुली फेरिपुर स्वर्ग जान तयार हुनु

विश्वासद्वारा मृत्यु नचाखी हनोक स्वर्गमा उठाइलगिए, र तिनी कतै फेला परेनन्, किनकि परमेश्वरले तिनलाई लानुभएको थियो। तिनी उठाइलगिनुभन्दा अघि परमेश्वरलाई तिनले प्रसन्न पारेका कुराको पुष्टि भएको थियो।

हिब्रू ११:५

हामी खराब अर्थात् दुष्ट युगमा बाँचिरहेकाछौं। हामी जोखिम नै जोखिममा पर्ने परिस्थितिमा छौं। हाम्रा वरिपरि अन्तिम दिनमा आउने खतराहरू बाक्लो छ। दुष्ट, स्वार्थपना र आफ्नोमात्र भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिले गर्दा धेरै मानिसहरूको मायाप्रेम र स्नेह चिसो भइरहेको छ। हनोक परमेश्वरसँग तीन सय वर्षसम्म हिँडेका थिए। अहिले परमेश्वरसँग यस संसारमा हिँड्न त्यस्तो समय छैन। छोटो समय भएकोले धार्मिक बाटोमा हिँड्न हामी उत्सुक हुनुपर्दछ। के हामी ठिक बाटोमा हिँड्न परमेश्वरका दिनका भयानक घटनाहरू हाम्रै अगाडि आउनुपर्छ र? हनोकको मामिला हाम्रो अगाडि छ। सयौं वर्ष उनी परमेश्वरसँग हिँडे। उनी पनि भ्रष्ट युगमै बाँचेका थिए। त्यसबेला उनको वरिपरिका मानिसहरू नैतिक प्रदुषणको जमात थियो। तैपनि शुद्ध र निष्कलङ्क र परमेश्वरमा अर्पित जीवन बिताउन उनले आफ्नो दिमागलाई अनुशासनमा राखेका थिए। यही बाटोमा हिँड्न उनले आफ्नो दिमागलाई शिक्षित बनाएका थिए। उनको चरित्र, बानी व्यहोरा, जीवनशैली आदिमा परमेश्वरको प्रभाव थियो। उनको अनुहार स्वर्गिय तत्वहरूले चम्केको थियो। येशूबाट नै आएको ज्योतिले उनको अनुहारमा चमक थियो।

जुन भ्रष्ट सामाजिक, नैतिक पतनको वातावरण हाम्रा वरिपरि छन् त्यही खालको वातावरणमा हनोक पनि थिए। उनले फेर्ने सासको वातावरण पाप र भ्रष्टको दागले भरिएको थियो। त्यस्तै वातावरण हाम्रा वरिपरि छ, तैपनि उनी पवित्र जीवन बिताएका थिए। उनी रहेको युगमा भएका पापका ज्यादातिहरूमा उनी सहभागी भएका थिएनन्। त्यसरी नै हामी पनि शुद्ध र भ्रष्टरहित भएर बाँच्न सक्दछौं। परमेश्वरको व्यवस्थाप्रति उनी निष्ठावान भएकोले नै उनलाई स्वर्गमा लगिएको थियो। त्यसरी नै येशू आउनेबेलामा परमेश्वरका आदेशहरू पालन गरेर स्वच्छ जीवन बिताइरहनेहरू पनि काँचुली फेरिएर स्वर्गमा लगिनेछन्। पाप र भ्रष्ट संसारबाट अलग भएर तिनीहरू स्वर्गको शुद्ध आनन्दको उपभोग गर्न सक्नेछन्। परमेश्वरका जनहरू हिँड्ने चाल नै विजयी जीवन बिताएर माथि माथितिर लम्किनुपर्दछ।

यस पृथ्वीलाई जलप्रलयले नाश ल्याउनुभन्दा अघि जुनरूपमा हनोकलाई स्वर्गमा लगिएको थियो त्यही रूपमा यस संसारलाई आगोबाट नाश हुनुभन्दा अघि बाँचिरहेका जीवित धर्मीहरूलाई पनि स्वर्गमा लगिनेछ। परमेश्वरका धार्मिक आज्ञाहरूलाई पालन गरेर बफादार भएर बस्ने सन्तहरूलाई घृणा गर्ने मानिसहरूकै सामु महिमित बनाएर स्वर्गमा लानेछन्।

त्यही येशू फर्किनुहुनेछ

तिनीहरूले भने, “गालीलका मानिस हो, तिमीहरू किन आकाशतिर हेर्दै उभिरहेका छौ? यही येशू, जो तिमीहरूबाट स्वर्गमा लगिनुभयो, अहिले जसरी तिमीहरूले उहाँलाई स्वर्गमा जानुभएको देख्यौ, त्यसरी नै उहाँ फेरि आउनुहुनेछ।

प्रेरित १:११

येशू स्वर्गमा जानुभएपछि चेलाहरूको बीचमा अलमलिएर बसेका स्वर्गदूतहरूले येशू फर्किनुहुनेछ भनेर प्रतिज्ञा तिनीहरूको सामु दोहोरयाएका थिए, “गालीलका मानिस हो, तिमीहरू किन आकाशतिर हेर्दै उभिरहेका छौ? यही येशू, जो तिमीहरूबाट स्वर्गमा लगिनुभयो, अहिले जसरी तिमीहरूले उहाँलाई स्वर्गमा जानुभएको देख्यौ, त्यसरी नै उहाँ फेरि आउनुहुनेछ।”

अत्यन्तै प्यारो येशू तिनीहरूको माझबाट उडेर अलप हुँदा चेलाहरूका हृदयहरूमा शोकको द्याँग्रो ठोकिएको थियो। उहाँलाई फेरि कहिल्यै नभेट्ने? कस्तो उराठ लाग्दो सोच थियो। तर स्वर्गदूतहरूले दिएको प्रतिज्ञा ती चेलाहरूको बीचमा बहुमूल्य भएर तिनीहरूको अनुहारै उज्यालो भएका थिए। येशूमा आशक्त भएको प्रत्येक अनुयायीको निमित्त पनि यो प्रतिज्ञा अमूल्य र महत्त्वपूर्ण भएर निरन्तररूपमा दिमागमा अड्डा जमाइ राख्नुपर्दछ। येशूलाई सकली र साँचोरूपमा प्रेम गर्नेहरू कोही पनि उहाँको पुन आगमनमा दुःख मान्नेछैन।

येशू आउँदै हुनुहुन्छ! तर मानिसहरूको दुःखकष्टका पीडाहरूको आवाजहरू सुन्न होइन, दोषी पापीहरूको पाप स्वीकार गरेको सुन्न होइन न त तिनीहरूलाई क्षमा भयो भनेर मनलाई शान्त पार्न मिठो बोलि बोल्न उहाँ दोस्रो पल्ट आउने होइन किनकि जब यस संसारमा रहेका प्रत्येक मानिसले जीवन पाउँछ कि मृत्यु पाउँछ भनेर उहाँको

आगमन पहिले नै निर्णय भइसकेको हुन्छ। जो मानिस पापमै चुर्लुम्म डुवाउन रुचाउनेहरू र परमेश्वरको मायालाई तिरस्कार गरि उहाँबाट पन्छिरहन चाहनेहरू सदाको निम्ति पापैमा रहिरहनेछन्। जब येशू पवित्रस्थानमै रहेर पापीहरूको निम्ति पहल गरिरहुनभएको बेलामा मानिसहरूले आफ्ना पापहरूलाई स्वीकार गरेका हुन्छन्, तिनीहरूले उहाँलाई आफ्नो मित्र बनाइसकेको हुन्छ र उहाँको आगमनको प्रिय घटनालाई उत्सुकतापूर्वक हेरिरहेको हुन्छ। तिनीहरूको सबै पापहरू क्षमा भइसकेको हुन्छ।

जसरी उहाँ स्वर्गमा उक्लिनभयो त्यसरी नै येशू आउनुहुनेछ, तर त्यसबेला थप बैभवका साथ। उहाँ उहाँको पिताको महिमा र इज्जतसाथ आउनुहुँदै छ, र अनगिन्तियाँ पवित्र स्वर्गद्वारहरूले उहाँको लागि गर्नेछन्। उहाँका निधार र कञ्चटमा घोचिने निदयी काँडाहरूको मुकुटको सट्टा उहाँको पवित्र निधारमा चम्किरहेको चकमक पार्ने बहुमूल्य हारहरूले सुसज्जित भएको मुकुट लगाउँदै उहाँ आउनुहुनेछ! तर यस संसारमा उहाँ अस्थायी, बध वा मरणिशील र पतन हुने सम्राट आउनुहुन्न। धर्मी जनहरूलाई पुनरुत्थान गराउन, जीवित सन्तहरूको काँचुली फेराएर वा असलीरूपमा कन्भर्ट गराएर अमरत्वको पोशाक पहिऱ्याउन र सारा सन्तहरूसँग स्वर्गको राज्यमा लान उहाँ आउनुहुनेछ।

प्रिय युवा र युवती पाठकहरू हो, येशूलाई भेट्न कसरी तयार हुने त्यस मामिलामा व्यस्त हुन खोज। तब जब उहाँ देखा पर्नुहुनेछ तब तिमीहरू पनि अत्यन्तै रमाहतले चिच्याउछौ, “ल, यो नै हाम्रो परमेश्वर हुनुहुन्छ; उहाँको निम्ति हामी पखिरहेका थियौं, उहाँले नै हामीलाई उद्धार गर्नुहुनेछ।” यशैया २५:९।

अनन्त जीवन तिमीहरूको हुनेछ तिमीहरू येशूको महिमामा सहाभागी हुनेछौ। उहाँको मिठो र महिमित स्वरले तिमीहरूलाई उहाँले श्यावास दिनुहुनेछ। उहाँको कस्तो प्रिय व्यक्ति हुनुहुँदो रहेछ भनेर तिमीहरूले प्रत्यक्षरूपमै देख्न सक्नेछौं।

प्रत्येक सन्तको शिरमा मुकुट

त्यो मानिस धन्यको हो, जो आपत्-विपत्मा स्थिर रहन्छ,
किनकि जाँचको सामना गरिसकेपछि त्यसले जीवनको
त्यो मुकुट पाउनेछ, जो परमेश्वरले उहाँलाई प्रेम
गर्नेहरूलाई दिने प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ।
याकूब १:१२

स्वर्गको दरवारबाट स्वर्गदूतहरूको ठूलो संख्यामा प्रत्येक सन्तको निम्ति तेजिलो र महिमित मुकुटहरू ल्याएको मैले दर्शनमा देखें। ती मुकुटहरूमा प्रत्येक सन्तको नाउँ लेखिएको थियो। जब स्वर्गदूतहरूको हातबाट येशूले मुकुटहरू लिनुभयो तब प्रिय येशूले आफ्नै दाहिने हातले सन्तहरूको शिरमा ती मुकुटहरू लगाइदिनुभएको थियो। त्यही किसिमले स्वर्गदूतहरूले विणाहरू ल्याए, येशूले सबै सन्तहरूलाई दिनुभयो। अगुवा स्वर्गदूतहरूले त्यस विणामा पहिलो धुन खेले, अनि प्रत्येक आवाज आभारित भएर र खुशीले प्रशंसा गर्दै उठायो। प्रत्येक सन्तले बढो कौशलतासाथ विणाका तारहरू बजाए। तिनीहरूले ती विणाबाट मिठो, सुमधुर र सिद्ध सङ्गीत निकाले।

सहरभिन्न आँखालाई लोभ्याउने सबै थोकले सजिएको थियो। सानदार र वैभवशाली महिमित थोकहरू जताततै थिए। अनि येशूले मुक्ति पाएका सन्तहरूलाई हेर्नुभयो, तिनीहरूको अनुहार महिमाले चकमक भएको थियो, जब उहाँले आफ्ना प्यारो आँखाहरूले तिनीहरूमाथि परे, तर उहाँले मनलाई नै हर्षित तुल्याउने मधुर र सङ्गीतमय आवाजले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “मेरो प्राणको पीडा मैले देखें र म संतुष्ट भएँ। स्वर्गको सारा अथाह सम्पत्तिहरू तिमीहरूले नै

रमाइलोसँग उपभोग गर्न हो। तिमीहरूको दुःखकष्टकोअ अन्त्य भयो। अब मृत्यु कहिल्यै पनि हुनेछैन, शोक र रोदन पनि हुनेछैन, न त कुनै पीडा।”

अनि आफ्ना जनहरूलाई जीवनको रूखतिर येशूले डोऱ्याउँदै गर्नुभएको मैले देखेँ। जीवनको रूखमा अत्यन्तै सुन्दर र स्वादिलो फलहरू थियो। सन्तहरूले आफू खुशी टिपेर खान सक्थ्यो। सहरमा अत्यन्तै महिमित सिंहासन थियो। त्यसको मुनिबाट जीवनको पानीको शुद्ध नदी बगिरहेको थियो। त्यो पानी स्फटिकको जस्तै निर्मल थियो। नदीको दुवै किनारमा जीवनको रूख थियो र नदीकै किनाराहरूमा अरु सुन्दर र स्वादिलो फलहरू फलिरहेका रूखहरू थिए।

मानवीय भाषाले स्वर्गको बारेमा वर्णन गर्न असम्भव छ। जब ती दृश्यहरू मेरो सामु आए तब म चकित भएर एक छिन त हराएँ पनि। स्वर्गको वैभव र अत्यानन्दको महिमामा म तल्लिन भएर मेरो कलम टेबुलमा राखेर चिच्याएँ, ओहो, कस्तो प्रेम! कस्तो अचम्मको चकित पार्ने प्रेम कुनै पनि उत्कृष्ट साहित्यिक भाषाले स्वर्गको वयान गर्न असफल छ वा मुक्तिदाताको अतुलनीय प्रेमको गहिऱ्याइको वाख्या कुन मानिसले गर्न सक्छ र?

सैतानको बन्धनमा परेकाहरू

त्यसपछि अतल कुणको साँचो र पुउटा ठूलो साइलो हातमा
 लिएका पुउटा स्वर्गदूत स्वर्गबाट ओर्लन आएका मैले देखें।
 तिबले त्यो अजिङ्गर, त्यो प्राचीन सर्प, जो द्वियाबलस वा शैतान हो,
 त्यसलाई पक्रे, अनि एक हजार वर्षका निम्ति बाँधेर राखे।

प्रकाश २०:१-२

जब येशू दोस्रो पल्ट आउनुहुनेछ तब दुष्टहरू सारा पृथ्वीबाट
 मेटिनेछन्। उहाँको मुखको आवाजले तिनीहरू भटाभट लड्नेछन्।
 उहाँको महिमाको चमकले तिनीहरू नाश हुनेछ। स्त्रीष्टले उहाँका
 जनहरूलाई परमेश्वरको सहरमा लानुहुन्छ, र सारा पृथ्वी नै मानवीय
 जीवहरूबिना खाली हुनेछ।

सारा पृथ्वी नै सुखखा र उजाड मरुभूमि जस्तो देखिनेछ। गाउँ
 र सहरको भव्य भवनहरू भुकम्पले ध्वस्त पार्नेछ, रूखरू जरैदेखि
 उखेलिनेछ, समुद्रबाट ठूला ठूला चट्टानहरू फैंकिनेछन्। पृथ्वी धुजाधुजा
 भएर जमिनहरू फाट्नेछन्। ठुला अल्गो पहाडहरू जगैदेखि गायब
 हुँदा त्यसका खाल्डोहरू सर्वत्र देखिनेछन्।

यस उजाड र उराठ लाग्दो अनकड्टारमा परिणत भएको
 पृथ्वी सैतान र उसका दुष्ट स्वर्गदूतहरूको घर हुनेछ। तिनीहरू
 एक हजार वर्षसम्म यस पृथ्वीको आइसोलेसनमा बस्नुपर्नेछ। यस
 क्षतबिषत भएको पृथ्वीको धरातलमा तिनीहरू कहीं जान नसक्ने गरे
 नजरबन्दमा पर्नेछन्। परमेश्वरको व्यवस्थाको विद्रोह गर्दा तिनीहरूले
 ल्याएको क्षती पृथ्वीको वरिपरि र तलमाथी घुमण्डै तिनीहरूले हेर्न

पाउनेछन्। सैतानले गर्दा ल्याएको श्रापको फल उसले हजार वर्षसम्म खानुपर्नेछ। यस पृथ्वीमामात्रै नजरवन्द परेकोले अरु ग्रहहरूमा घुम्ने अवसर सैतानले गुमाउँछ। अरु ग्रहका पतित नभएका जीवहरूलाई पाप गर्न उसले उक्साउन सक्नेहुँदैन। यस अवधिमा सैतानले धैरे पीडाको महसुस गर्नेछ। पतन भएदेखिनै उसका दुष्ट प्रवृत्तिहरूले काम गरेको गरै थियो। अब हजार वर्षसम्म उसको शक्ति निस्कृय हुन्छ र आफूले गरेका कुकृत्यहरूको लेखाजोखा उसले गर्न बाध्य हुनेछ। उसको भविष्यप्रति ऊ थर थर काँप्नेछ। उसको दुष्कर्म र उसका सबै पापहरूको कारणले मानव जीवनमा ल्याएको तहसनहसको नतिजाको दण्ड उसले भोग्नुपर्नेछ भनेर त्राही त्राही भनेर उसले महसुस गर्नेछ।

त्यसैबेला दर्शनमा मैले मुक्ति पाएका सन्त र स्वर्गदूतहरूको विजयउल्लासका स्वरहरू मैले सुनें। ती स्वरहरू दसौं हजार बाजागाजाहरूको स्वरहरू जस्तै थिए, किनभने अब तिनीहरूलाई सैतानले परिक्षा गर्न र हैरान पार्न पाउन सक्नेछैन। अरु संसारका जीवहरूलाई पनि सैतानले आफ्नो उपस्थितमा हैरान पार्न नसक्ने हुन्छ।

हामीले स्वर्गदूतहरूको न्याय गर्नेछौं

के तिमीहरूलाई थाहा छैन, हामी स्वर्गदूतहरूको न्याय गर्नेछौं?
उसो भए यस जीवनमा हुने कुरा ठुला हुन् र?
१ कोरिन्थी ६:३

पहिलो र दोस्रो आगमनको बीचमा हजार वर्षको दौरानमा दुष्टहरूको न्याय हुनेछ किनकि तिनीहरू यस संसारमा बाँचुञ्चेल दुष्ट नै भइरहन रुचाएका थिए। यस बेला धर्मीहरू परमेश्वरका जनहरू पुजारी र राजाहरू भएर शासन गर्नेछन्। प्रकाशको पुस्तकको लेखक यूहन्नाले आफ्नो दर्शनको बारेमा यसरी लेख्दछन्, “तब मैले सिंहासनहरू र त्यसमाथि बस्नेहरूलाई देखें, जसलाई इन्साफ गर्ने अधिकार दिइएको थियो।” तिनीहरू परमेश्वर र स्त्रीष्टका पुजाहारी भएर उहाँसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गर्नेछन्। “प्रकाश २०:४,६ । त्यही समयलाई औल्याउँदै पावलले भविष्यवाणी गर्दछन्, “सन्तहरूले संसारको न्याय गर्नेछ।” १ कोरिन्थी ६:२। सन्तहरू येशूसँग इजलास अर्थात् न्यायमण्डलीमा सहभागी भएर दुष्टहरूको काम बाइबललाई आधारित बनाएर न्याय गरिनेछ, साथै तिनीहरूले आफ्नो जीवनमा शरीरले गरेका प्रत्येक दुष्टकामको लेखा परिक्षण हुनेछ। अनि दुष्टले भोग्नुपर्ने दण्डको फैसला गरिनेछ। तिनीहरूको फैसला तिनीहरूको विरुद्धमा मृत्युको लेखाजोखा पुस्तकमा लेखिएको अनुसार हुनेछ।

सैतान र दुष्ट स्वर्गदूतहरूको पनि येशू र उहाँका जनहरूले न्याय गर्नेछ। यस मामिलामा पनि पावलले यसरी ठोकुवा गर्छन्, “के तिमीहरूलाई थाहा छैन हामीले स्वर्गदूतहरूको न्याय गर्नेछौं?” अनि

यहुदाले पनि यो स्पष्ट पार्दछन्, आफ्नो अधिकारको मर्यादा कायम नराखेर उचित वासस्थान त्याग्ने स्वर्गदुतहरूलाई उहाँले पातालको अन्धकारमा न्यायको त्यस ठूलो दिनसम्म अनन्त बन्धनमा राख्नुभएको छ। यहूदा ६

हजार वर्षको अन्तमा दोस्रो पुनरुत्थान हुनेछ। दुष्टहरू मरेकाबाट उठाइनेछ र परमेश्वरको सामु खडा हुनेछन्। तिनीहरूलाई फैसला गरेको अनुसार दण्ड हुनेछ। धर्मीहरूको पुनरुत्थानको वर्णन गर्ने यूहन्ना लेख्दछन्, “बाँकी मरेकाहरू हजार वर्ष नबित्तिउञ्जेलले मरेको मर्यै हुन्छ।” प्रकाश २०:५ रूपान्तरित। दुष्टहरूको मामिलामा यशैयाले घोषणा गर्दछन्, “कैदीहरू कैदखानाभित्र बाँधेर राखिएझैं तिनीहरू एकसाथ जम्मा गरिनेछन्। तिनीहरू झ्यालखानमा बन्द गरिनेछन्, र धेरै दिनपछि तिनीहरूलाई सजाय दिइनेछ।” यशैया २४:२२।

परमेश्वरका आज्ञा वा दश आज्ञाहरू भङ्ग गरेकै अनुपातमा दुष्टहरूको न्याय गरिनेछ। तिनीहरू दश आज्ञालाई जानाजानी भङ्ग गरेको वा वेवास्ता गर्न रुचाइरहेकोले त्यसै अनुसार तिनीहरूको दण्ड हुनेछ। येशूको अनुग्रहले मुक्ति पाएकाहरूको स्वर्गिय आनन्द यस पृथ्वीका भाषाहरूले वर्णन गर्न सकिँदैन। उहाँको महान् मुक्ति र सदाशयतालाई अस्वीकार गर्ने, दवाउने र तिरस्कार गर्नेहरूले भोग्नुपर्ने महाकष्ट पनि मानवीय भाषाले वर्णन गर्न सकिँदैन।

नयाँ यरूशलेम ओर्लिन्छ

तिनले मलाई पवित्र आत्मामा पुऽटा ठूलो र उच्च पर्वतमा
लगे, र परमेश्वरबाट स्वर्गदेखि तलतिर झारिरहेको
पवित्र सहर यरूशलेम मलाई देखाए।

प्रकाश २१:१०

हजार वर्षको अन्तमा, ख्रीष्ट पृथ्वीमा फर्किनुहुन्छ। त्यसबेला उहाँको साथमा मुक्ति पाएका फौजहरू हुन्छन्। उहाँको साथमा उहाँका स्वर्गदूतहरूको जमात पनि हुन्छन्। जब उहाँ भयानक राजकीय ढङ्गले स्वर्गबाट ओर्लनुहुन्छ तब उहाँले दुष्टहरूलाई तिनीहरूको प्रतिफल भोग्न उठाउन हुकुम दिनुहुन्छ। त्यसबेला समुद्रका बालुवाहरू जस्तै गन्नै नसकिने मानिसहरूको फौज पृथ्वीबाट जर्याकजुरुक उठ्दछन्। पहिलो पुनरुत्थानको बिपरित यस पुनरुत्थान हुनेछ। धर्मीहरू युवा जोश र जाँगर र सुन्दररूप धारण गरेर उठेका हुन्छन्। दुष्टहरू मृत्यु र रोगकहरूको दागले क्षतविक्षत भएर उठ्नेछन्।

त्यस महाफौजमा भएको प्रत्येक आँखा परमेश्वरको पुत्रको तेजस्वीमय महिमामा आँखा लगाउनछन्। ती दुष्टहरू सबैले एकै स्वर्गले चिच्याउनेछ, “प्रभुको नाउँमा आउने उहाँ धन्यको हुन्!” तर येशूप्रति प्रेम जागिएर त्यो उच्चारण तिनीहरूले गरेका हुनेछैन। तर सत्यको जोरले प्रभावित भएर ती शब्दहरू तिनीहरूको ओठबाट निकालिनेछ। येशूप्रति विद्रोह र शत्रुता राखेर जुन मनस्थितिले दुष्टहरू चिहानमा तिनीहरू गएका थिए त्यही खालको मनस्थितिले सजिएर

तिनीहरूको पुनरुत्थान हुनेछ। तिनीहरूको चरित्रको खोटहरूलाई हटाउन तिनीहरूलाई एक क्षण पनि समय दिएको हुँदैन। तिनीहरूले येशूलाई धन्यको भनेर प्रशंसा गरेतापनि तिनीहरूको निम्ति केही फाइदा हुनेछैन। जीवनभर गरेका दुष्ट कामहरू र आज्ञाहरू भङ्ग गर्ने क्रममा तिनीहरूका हृदयहरू कोमल भएको थिएन। यदि आफ्ना स्वभावहरू फेर्न र सुधार्न दोस्रो अवसर दिएको भएतापनि तिनीहरूको दिमाग पहिलेकै जस्तो हुन्थ्यो। परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई भङ्ग गर्ने र उहाँको विरुद्धमा बागी हुने प्रवृत्ति तिनीहरूमा रहिरहन्थ्यो।

जुन जैतुनको डाँडाबाट येशू आकाशमा उठाइनुभएको थियो त्यही डाँडामा येशू ओर्लनुहुन्छ। त्यही ठाउँमा स्वर्गदुतहरूले उहाँको आगमनको प्रतिज्ञा दिएका थिए। अगवक्ताले भन्दछन्, “तब परमप्रभु मेरा परमेश्वर उहाँका सबै पवित्र जनहरूसँग आउनुहुनेछ।” “त्यस दिन उहाँका खुट्टाले यरूशलेमको सामु पूर्वतिर भएको जैतुन डाँडामा टेक्नेछन्, अनि पुर्वदेखि पश्चिमसम्म जैतुन डाँडाको बीचमा धाँदो फाट्नेछ, र त्यहाँ एउटा ठुलो खोल्सा बनिनेछ। आधा पर्वत उत्तरतिर र आधा पर्वत दक्षिणतिर छुट्टिनेछ।” जकरिया १४:४,५ । शानदार वैभवशाली नयाँ यरूशलेम चकमक भएर जब आकाशबाट ओर्लन्छ, तब यो शुद्ध गरिएको र उहाँलाई ग्रहण गर्न तयार भएको ठाउँमा त्यो बसिनेछ। अनि ख्रीष्ट र उहाँका स्वर्गदुतहरू पवित्र सहरमा पस्नेछन् ।

येशूको सर्वोच्चता

कि स्वर्गमा, पृथ्विमाथि र पृथ्विमुनि भएको हरेक प्राणीले येशूको
नाउँमा घुँडा टेक्नुपर्छ, र हरेक जिब्रोले परमेश्वर
पिताका महिमाको निम्ति येशू स्वीष्टलाई
प्रभु भनी स्विकार गर्नुपर्छ।
फिलिप्पी २:१०-११

सारा पृथ्वी र जगतका जीवहरू भेला हुन्छन् र त्यसबेला परमेश्वरको पुत्रको राज्यरोहण हुन्छ। उच्च राजकीय सम्मान, अधिकार र शक्ति पाउनुभएको राजाहरूका राजाले उहाँको शासनको विरुद्धमा जाने बागीहरूको खिलाफमा फैसला सुनाउनुहुन्छ। ती मानिसहरूले उहाँका दश आज्ञाहरूलाई अवज्ञा गरेका थिए र उहाँका जनहरूलाई दमन गरेका थिए। जब दुष्टहरूमाथि येशूको आँखा पर्छन् तब तिनीहरूले आफुहरूले गरेको प्रत्येक पापको चेतना हुन्छ।

सिंहासनमाथि क्रूस झुण्डिएको प्रकट हुन्छ। अनि आदमको पतनदेखिका युगौं युगका दृश्यहरू शृङ्खलावद्धरूपमा सबैको सामु देखा पर्नेछन्। परमेश्वरले चाल्नुभएको मुक्तिको महान् योजनाका कदमहरू त्यहाँ देखाइनेछन्।

परमेश्वरको सामु सबै दुष्टहरू बिचलित भएर उभिन्छ। स्वर्गको शासन विरुद्ध षडयन्त्र गरेको आरोप तिनीहरूलाई लगाइन्छ। तिनीहरूको निम्ति दयाको भिष माग्ने त्यसबेला कोही हुँदैन। तिनीहरूको आफ्नो कुकृत्यप्रति केही बहाना हुँदैन। तिनीहरूको विरुद्धमा अनन्त मृत्युको घोषणा जारी गरिन्छ। अब थाहा हुन्छ कि पापका ज्यालाहरू भनेको

परमेश्वरबाट अलग भएर बस्नु र अनन्त जीवनको वेवास्ता गर्नु होइन तर सैतानको दासत्वमा रहनु, सर्वनाश र मृत्यु हो। जब येशूको वैभव र महिमा सैतानले देख्छ तब उसले पक्षाघात भएको जस्तै अनुभव गरेको देखिन्छ। एक फेरा सैतान करूबहरू वा स्वर्गदूतहरूको शिर्ष स्थानमा थियो। तब उसको बागीपनाले गर्दा ऊ त्यहाँबाट गिरेको थियो। एक फेरा बिहानको पुत्र र चम्किले स्वर्गदूत वा सराफ कसरी परिवर्तन भएर तल्लो स्तरमा गिर्न पुगेको थियो!

आफ्नो स्वइच्छाले परमेश्वरसँग बागी भएकोले स्वर्गमा बस्न आफू योग्य नभएको सैतानले महसुस गर्दछ। उसका सबै शक्तिहरू परमेश्वरको विरुद्धमा युद्ध गर्न तालिम दिएको थियो। यदि सैतान स्वर्गमा फेरि रहन दियो भने त्यहाँको निर्मलता, शुद्धता, शान्ति र तालमेल उसको निम्ति धेरै सास्ती हुन्थ्यो। परमेश्वरको दया र न्यायप्रति उसले लगाएको आरोप अब निःशब्द हुन्छ। जुन आरोप र पतन योवाको विरुद्धमा फ्याँकेको थियो अब त्यो आफैमा फर्किन्छ। सैतान अब झुकिन्छ र आफूले पाउने न्यायिक फैसला उचित भएको उसले स्वीकार्दछ। परमेश्वर र सैतानको बीचमा भइरहेको महान् विवादको संग्रामका दृश्यहरू सारा जगतको सामु देखा पर्दछ। दुवै बफादारी र विरोधी जीवनहरूले एकै स्वरमा घोषणा गर्दछन् “हे परमप्रभु परमेश्वर सर्वशक्तिमान्, तपाईंका कार्य महान् र आश्चर्यपूर्ण छन्, युग-युगका महाराजा, तपाईंका मार्ग धार्मिक र सत्य छन्।” प्रकाश १५:३ ।

सैतान र उसका दृष्ट मतियारहरू ध्वस्त हुन्छ

जाति-जातिहरूलाई तपाईंले हप्काउनुभएको छ र दृष्टहरूलाई
नष्ट पार्नुभएको छ। तपाईंले तिनीहरूको नाउँ
सधैंको निम्ति मेढिदिनुभएको छ।

भजनसंग्रह ९:५

तैपनि सैतान हार खान्दैन। अझै पनि आफ्नो प्रभुत्व जमाउन अन्तिम युद्ध गर्न तयार हुन्छ। जब मरेका दुष्टहरू बाँरि उठ्छन् र उसको पक्षमा खडा हुन्छन् उसका आशाहरू पल्हाउँछ। त्यस महान् विवादमा आफु नहार्ने उसले निर्णय गर्छ। आफुमात्र मुक्तिदाता हो भनेर सबैलाई छकाउन खोज्छ। उसको आफ्नै शक्तिले तिनीहरूलाई पुनरुत्थान गरिएको हो भन्ने भ्रमको खेती उसले गर्छ। सैतानको पक्षमा उभिएका अनगिन्तियाँ फौज अघि बढ्न उसले आदेश दिन्छ। सैतानको फौजले सहरलाई घेरा हाल्छ र त्यसमाथि अनेकौँ अत्याधुनिक शस्त्र अस्त्र प्रयोग गरेर आक्रमण गर्न तयार गर्छ।

त्यसैबेला आकाशबाट आगोको मिसाइल बर्षिन्छ। सारा पृथ्वी धुजा धुजा हुन्छ। विश्वका शक्तिसाली र शक्तिसम्पन्न देशहरूले जमिनमा लुकाइ राखेका अनेकौँ रासायनिक र अरु हतियारहरू जमिन फाटेर देखा पर्छन्। अनि सारा पृथ्वीमा आगोका ज्वालाहरू पड्किन्छन्। चट्टानहरू पनि आगोको ज्वालामा निलिन्छ। ओभन वा चुलोमा आगो सल्केको जस्तै त्यो दिन हुन्छ। सारा तत्वहरू, भौतिक पदार्थहरू, पृथ्वी र मानिसहरूको गौरबका बढे बढे काम र निर्माणहरू आगोले पगली दिन्छ। पृथ्वी पगलिएको पदार्थहरूको एक ढिक्का जस्तै हुनेछ।

त्यसबेला पृथ्वी सबै तत्वहरू निल्ने आगोका ठुलो तलाउ हुन्छ।

हो, सैतान र उसँग मिलेर विरोध गर्ने विद्रोह गर्नेहरू एक हुनेहरू नाश हुनेछन्। पाप र पापीहरू नाश हुन्छ। तिनीहरूको कुनै जरा र हाँगाविगा पनि हुँदैन (मलाकी ४:१)। सैतान जरा थियो भने उसका अनुयायीहरू हाँगाहरू हुन्। “जसरी तैले मेरो पवित्र डाँडामा पिइस्, त्यसरी नै सबै जाति-जातिहरूले पनि सधैंभरि पिउनेछन्। तिनीहरूले पिइरहनेछन्, र कहिल्यै नभए जस्तै हुनेछन्।” ओबदिया १६।

अब सैतान र उसका पक्षमा उभिनेहरू परमेश्वरको विरुद्धमा लागेकोले ल्याएको बिनाशको नतिजा आफुहरूकै निर्णयको कारणले हो भनेर तिनीहरूको सामु अगाडि पर्दाफास हुनेछ। परमेश्वरको नीतिमा नहिँडदा, नैतिक जीवनलाई वेवास्ता गर्दा र दश आज्ञाहरूलाई जानाजानी कुल्चँदा रमाइलो, खुशियाली र उन्नती हुन्छ भनेर सैतानले सबैलाई भड्काइरहेको थियो। अब तिनीहरूले पापको ज्याला मृत्यु हो भनेर थाहा पाउनेछन्। रोमी ६:२३। अब पापको अन्त्य हुनेछ र त्यसले ल्याउने सबै दुःख, कष्ट, पीडा र बिनाशाको पनि अन्त्य हुन्छ। त्यसैलाई ख्यालमा राखेर भजनका लेखकले यो भावना व्यक्त गर्दछन्, “जाति-जातिहरूलाई तपाईंले हप्काउनुभएको छ र दुष्टहरूलाई नष्ट पार्नुभएको छ। तपाईंले तिनीहरूको नाउँ सधैंको निमित्त मेटिदिनुभएको छ। शत्रुहरूमाथि अनन्त विनाश छाएको छ, तिनीहरूका सहरहरू तपाईंले उखेल्नुभएको छ। तिनीहरूको नाउँनिशानै मेटिएको छ।” भजनसंग्रह ९:५-६।

यदि अति बलियो र गहिरो गरि निर्माण भएको मुक्तिको योजनालाई सैतानले ध्वस्त बनाउने आशा गरेको थियो भने ऊ आफैँ ध्वस्त हुन आवश्यक थियो, र उसको राज्य येशूले पाउनु न्यायोचित थियो।

परमेश्वरको न्याय

मलाई इन्कार गर्ने र मेरा वाणी ग्रहण नगर्नेको लागि एक
जना न्यायधीश छन्। जो वचन मैले बोलेँ उहाँले नै
अन्त्यको दिनमा त्यसको न्याय गर्नुहुनेछ।

यूहुन्ना १२:४८

यस पृथ्वीमा रहुञ्जेल दुष्टता, निर्दयिता र खराब चालहरूको ताण्डव नृत्य दुष्टहरूले तिनीहरूको क्रियाकलापहरू अनुसार दण्ड भोग्नेछन्। कोही तुरन्तै नाश हुन्छ भने कोही धेरै दिन दुःख पाएर तिनीहरूको अन्त्य हुनेछ। धर्मीहरूका पापहरू सैतानमा सारिएको हुन्छ। उसले परमेश्वरको विद्रोहको पापको निमित्तमात्र होइन, उसको अग्रसरताले गर्दा परमेश्वरका जनहरूलाई पाप गर्न लगाउने पापहरूको निमित्त पनि उसले दण्ड भोग्नुपर्नेछ। उसको धोखामा परेकाहरूले पाउने दण्डभन्दा उसको दण्ड भयानक हुनेछ। उसको छलमा परेकाहरूका सबैको नाश भएपछि पनि केही समय ऊ जीवित भएर कष्ट पाउनेछ।

सफा गर्ने आगोले दुष्टहरूको नाश हुन्छ- दुवै जरा र हाँगाहरू, जुन सैतान र उसको पक्षमा उभिनेहरू। परमेश्वरको न्याय उचित भएको देखिनेछ। सारा सन्त र स्वर्गदुतका फौजले ठूलो स्वरले “आमेन” भनेर चिच्याउँछ। जब यस पृथ्वी परमेश्वरको क्रोधको ज्वालाले बेरिरहेको हुन्छ तब धर्मीहरू पवित्र सहरमा सुरक्षितसँग रहन्छन्। जो पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी भएका थिए, तिनीहरूमाथि दोस्रो मृत्युले असर पार्दैन (प्रकाश २०:६)। जब दुष्टहरूको निमित्त परमेश्वर निल्ने आगो हुन्छ भनेर उहाँका जनहरूको निमित्त उहाँ दुवै सूर्य र ढाल हुनुहुन्छ

(भजन ८४:११)

सैतानको बहकावमा नपरि परमेश्वरप्रति बफादार रहने सारा जगत वा नक्षेत्रका जीवहरूले प्रशंसा र विजयउल्लासका स्वरले सारा जगत गुञ्जयमान हुन्छ। “त्यसपछि एउटा ठुलो भीडको सोरजस्तो मैले सुनें, उलंदो पानीहरूको आवाज र धेरै शक्तिशाली मेघ गर्जनको आवाजजस्तो मैले सुनें, जसले यसो भनिरहेको थियो:” “हल्लेलुया किनकि परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर सर्वशक्तिमान्ले राज्य गर्नुहुन्छ”। प्रकाश १९:६ ।

जुन आगोले दुष्टहरूलाई सखाप पार्दछ त्यसले यस पृथ्वीलाई शुद्ध पार्दछ। श्रापको प्रत्येक दाग मेटिनेछ। मुक्तिधनले छुटकारा परमेश्वरका जनहरूको सामु पापको कारण आगो वर्षेको त हुन्छ तर अनन्त कतिपय इसाईहरूले नै विश्वास गरेको अनुसार अनन्तसम्म जलिरहने नरककुण्डको अस्तित्व हुँदैन।

पापले गर्दा गुमेका सबै थोकहरूको पुनर्स्थापना हुनेछ। यस पृथ्वीलाई आगोले सफा गरेर नयाँ सृष्टि गरेपछि मुक्ति पाएकाहरू रहन पाउनेछन्। परमेश्वरले यस पृथ्वीलाई सृष्टि गर्नुहुँदा उहाँको सुरुको लक्ष्य अब मुक्ति पाएकाहरूले पूरा गर्नेछन्। “धर्मीहरूले देश अधिकार गर्नेछन्, र त्यहाँ सधैंभरि वास गर्नेछन्।” भजनसंग्रह ३७:२९।

अतुलनीय तथा अनन्त महिमा

*किनकि हाम्रो हलुको र क्षणभरको कष्टले हाम्रा निम्ति
अतुलनीय तथा अनन्तको महान् महिमा तयार गरिरहेछ।
२ कोरिन्थी ४:१७*

मलाई स्वर्गको वैभव औँल्याइदिएको थियो। त्यहाँ परमेश्वरप्रति आस्थावान र निष्ठावान हुनेहरूको निम्ति अथाह सम्पत्ति स्वर्गको ढुकुटीमा थियो। सबै थोक रमाइलो र महिमित थियो। स्वर्गदूतहरूले मिठो गीत गाउँथे, अनि तिनीहरू गीत गाउन रोकेर आआफना मुकुटहरू शिरबाट निकालेर प्रिय येशूका पाऊहरूमा राख्दथे। अनि तिनीहरू मिठो स्वरले कराउँथ्यो, “महिमा महिमा होस्, हल्लेलुया” तिनीहरूसँग थुमाको आदर र प्रशंसा गर्न म पनि तिनीहरूका गीतमा सम्मिलित भएँ। जब जब मैले उहाँको स्तुतिप्रशंसा गरे तब तब ममा बोलीले नै फुटाउन नसकेको अचम्मको महिमा ममा घेरिएको थियो। ममाथि वयानै गर्न नसकिने अनन्तको महिमाको महान् वजन मामाथि थियो। स्वर्गदूतले मलाई सुनाए, “परमेश्वरलाई प्रेम गर्ने र उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्ने बाँकि सानो झुण्ड नै किन नहोस् तिनीहरूले यही खालको महिमित अनुभव गर्न सक्नेछन् र येशूको उपस्थितको सामु पवित्र स्वर्गदूतहरूसँग गीत गाउन सक्नेछन्।”

त्यस महिमाबाट मेरा आँखाहरू फर्काएर पृथ्वीमा भएका बाँकि सन्तानहरूकहाँ नजर लगाएको थियो। तिनीहरूलाई स्वर्गदूतले भन्दै थिए, “तयार होऊ, तयार होऊ। अहिले तिमीहरूले जे गरिरहेका छौं त्यो भन्दा बढि तयारी हुनुपर्दछ।” प्रभुको दिन आउँदैछ। उहाँ

क्रोधले निष्ठुर भएर आउनुहुनेछ। दुष्ट, अधर्मी र पापलाई रुचाउर बस्नेहरूमाथि उहाँको न्याय वर्षिने छ र तिनीहरूलाई नाश गर्नुहुनेछ। तिमीहरूसँग भएको सबै थोक परमेश्वरको निमित्त त्याग। तिमीहरू आफुहरू, धनसम्पत्ति सबै जिउँदो बलि हुन उहाँको बेदीमा चढाऊ। परमेश्वरको महिमामा पस्न ती सबै थोक त्याग्न आवश्यक छ। स्वर्गमा तिमीहरूको धन नथुपार जहाँ चोरले चोर्न सक्दैन र सड्न दिँदैन। यदि तिमीहरू अनन्त जीवनमा उहाँको महिमामा सहभागी हुन चाहन्छौ भने यस संसारमा ख्रीष्टको कष्टमा तिमीहरू सहभागी हुनैपर्छ।

यदि दुःखकष्ट सहन सक्यौं भने स्वर्ग महँगो हुने छैन। हाम्रो भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिलाई त्याग्नै पर्छ, दिनदिनै हामी मर्न सिक्नुपर्दछ। हाम्रो जीवनमा येशूलाई नै निरन्तररूपमा मध्य नजरमा राख्नुपर्दछ र उहाँको महिमाको प्रत्याभुति पाइरहनुपर्दछ।

मुक्तिको खेल केटाकेटी खेलेको जस्तो होइन। जहिले मन लाग्यो त्यसबेला मुक्ति पाइ हाल्छ भन्ने ठानेर खेलाँची गर्नुहुन्न। मुक्तिमा सहभागी हुनु भनेको हामी लगनशील भएर परमेश्वरले दिनुभएको लक्ष्यमा चलनुपर्छ। कहिल्यै पनि थकित नमानी अघि बढिरहनुपर्छ, अन्तमा हामी विजयी हुनेछौं। जो व्यक्ति अन्तसम्म विश्वास, निष्ठा र आस्थमा अडिग भएर बस्छ उसले उद्धार पाउँछ। धैर्यतासाथ सुकर्म गर्नेहरूले अनन्त जीवन पाउछ र अमरत्वको इनाम उसले पाउँदछ।

अदनको जीवन जिउनु

तब मैले नयाँ आकाश र नयाँ पृथ्वी देखें, किनकि पहिलो
आकाश र पहिलो पृथ्वी बितिगएका थिए।

समुद्र त अब छँदैथिएन।

प्रकाश २१:१

स्वर्ग स्कुल हो। त्यहाँ अध्ययन गर्ने विषयबस्तुचाहीं जगत र जगतमा भएको थोकहरूको अध्ययन हो र त्यसको शिक्षक परमेश्वर हुनुहुन्छ। अदनको बगैंचा साखा स्कुल थियो; जब मुक्तिको योजना सम्पन्न हुन्छ, तब अदनमा फेरि नयाँ स्कुल सुरु हुनेछ।

अगमवक्ता यूहन्नाले पाटमोसको टापुमा दर्शन दिएको पछि हुने स्कुल कहाँ हुन्छ भनेर आँल्याएका थिए, “तब मैले नयाँ आकाश र नयाँ पृथ्वी देखें, किनकि पहिलो आकाश र पहिलो पृथ्वी बितिगएका थिए। समुद्र त अब छँदैथिएन। अनि मैले परमेश्वरबाट दुलहाको निम्ति दुलही जस्तै गरी सिङ्गारिएर तयार पारिराखेकी, अर्थात् पवित्र सहर, नयाँ यरूशलेम स्वर्गबाट तलतिर झरिरहेको देखें।”
प्रकाश २१:१-२।

अदनको बगैंचा जीवनको रूख सतमा राखिएको थियो। आदम र हव्वाले पाप गरेपछि तिनीहरू त्यो रूखबाट फल खान बंचित गराइएको थियो। त्यसको फल नखाओस् भनेर तिनीहरूलाई बगैंचाबाट निकालिएको थियो। तर भविष्यको जीवनका बरदानहरू कायमै थियो। अनन्त जीवन पाउने प्रावधान पनि परमेश्वरले झिक्नुभएको थिएन।

मानिसहरूको बीचमा उहाँको उपस्थितको पुनरस्थापना भएपछि सुरुमा जस्तै परमेश्वरले फेरि सिकाउनुहुनेछ: यसैकारण मेरो प्रजाले मेरो नाउँ जान्नेछ। तिनीहरूले त्यो दिन जान्नेछन् कि अघि देखि भन्ने मै हुँ। हो, त्योम नै हुँ।” यशैया ५२:६।

सारा जगत तथा नक्षेत्रहरूका खजानाहरू परमेश्वरका सन्तानको निम्ति अध्ययनका विषयबस्तुहरू हुनेछन्। पतित नभएको जीवहरूको आनन्द र बुद्धिज्ञानहरू उच्चारण नै गर्न नसकिने आनन्दले सिक्न हामी पस्सिनेछौं। परमेश्वरका हातका कामहरूमा ध्यान दिएर त्यसबाट पाउने ज्ञानहरू युगौं युगसम्म सिकेर हामी फाइदा लिन सक्नेछौं। जब अनन्त वर्षहरू बितिरहन्छ तब झन झन नयाँ नयाँ अचम्मका ज्ञानहरू प्रकट हुँदै जानेछ। “उहाँलाई, जसले हामीभित्र काम गर्ने उहाँको शक्तिअनुसार हामीले मागेको वा चिताएको भन्दा ज्यादै प्रशस्त मात्रामा हामी सिक्नेछौं।” एफिसी ३:२०। परमेश्वरका ज्ञानका बरदानहरू सदा सदाकालसम्म हामी प्राप्त गरिनेरहनेछौं।

यस पृथ्वीमा हाम्रो जीवन स्वर्गमा हुने जीवनको सुरु हो; यस जीवनभरी हामी जे सिक्छौं त्यो अनन्त जीवनसम्म सिक्नको लागि तालिम हो। अहिले हाम्रो जुन चरित्र छ र हाम्रो जे पवित्र सेवाकार्य गर्छौं, त्यसले हामी कस्तो हुनेछौं भनेर देखाउँदछ।

तेजस्वीमय गौरवका किरणहरू

*उहाँको गौरव सूर्योदयझैँ वहकिलो थियो, उहाँको हातबाट
किरणहरू चम्किसके, जहाँ उहाँको शक्ति लुकेको थियो।*

हलकूक ३:४

मानिसलाई यस संसारको भगवान (२ कोरन्थी ४:४) बनाउन र उसले परमेश्वरको आज्ञामा चलेर कर्तव्यपालन नगरोस् भनेर यस संसारका अनेकौँ भुलभलैयाहरूमा फसाउन सैतान खप्पिस छ। यस पृथ्वीमाथि प्रभुत्व जमाउन परमेश्वरले आदमलाई भन्नुभएको थियो, तर उनको पापले गर्दा त्यो अधिकारलाई सैतानले खोस्यो। तर परमेश्वरको पुत्रले मानिसको पापको दण्ड भोग्न प्रस्ताव राख्नुभएको थियो। यसरी मानिसलाई मुक्ति दिनेमात्र नभएर उसको हातबाट खोसिएको यस संसारको प्रभुत्वलाई पनि फिर्ता लिन। यस मामिला वा गुमाइएको प्रभुत्वको बारेमा प्रेरित पावलले यसरी सम्बोधन गर्दछन्, “परमेश्वरको आफ्नो सम्पत्ति, अर्थात् हामीहरूले हाम्रो पुर्ण उद्धार नपाएसम्म उहाँका महिमाको प्रशंसाको निमित्त पवित्र आत्मा हाम्रो उत्तराधिकारको बैना हुनुहुन्छ।” एफिसी १:१४।

मानिसमात्र होइन यस भौगोलिक पृथ्वी पनि दुष्टको शक्तिले नियन्त्रण गरेको छ। मुक्तिको योजनामा यो पृथ्वीको पनि पुनर्स्थापना हुनेछ भन्ने लक्ष्य छ।

सारा जगतको सामु परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू अटल छ वा कसैले हल्लाउन सक्दैन न त हल्लाउन अधिकार छ

भनेर कलभरीको क्रूसले प्रमाणित गरेको छ भने पापको ज्याला मृत्यु हो भनेर पनि घोषणा गरेको छ। जब मुक्तिदाता अत्यन्तै महापीडामा हुँदा चित्कार गर्नुभएको “अब सिद्धियो” भन्नुको अर्थ सैतानको मृत्युको घन्टा बजेको थियो। परमेश्वर र सैतानको बीचमा भइरहेको महान् विवाद जुन प्रगतिशीलरूपमा चलिरहेको थियो त्यो येशूको मृत्युले निर्णायक घडीमा पुर्याइएको थियो। सैतान र खराब तत्वहरूको सदाको निमित्त उन्मुलन हुने निश्चित भएको थियो। परमेश्वरको पुत्र चिहानको ढोकाबाट निस्कनुभएको थियो। पावलको शब्दहरूमा “किनकि छोरा-छोरीहरू मासु र रगतका सहभागी भएका हुनाले उहाँले पनि त्यही स्वभाव लिनुभयो, ताकि मृत्युद्वारा नै मृत्युको शक्ति भएकोलाई, अर्थात् दियाबलसलाई उहाँले नष्ट गरून्, र मृत्युको डरले आजीवन बन्भनमा परेकाहरूलाई उहाँले मुक्त गरिदेऊन्।” हिब्रु २:१४-१५। आफ्नो ठुलो भाऊ खोज्ने लुशिफरले भनेको थियो, तँले आफ्नो हृदयमा भनिस्, “म स्वर्गमा उक्लनेछु। परमेश्वरका ताराहरूभन्दा माथि म मेरो सिंहासनलाई उच्च पार्नेछु। पवित्र पर्वतको सबैभन्दा उच्च टाकुरामा सभासद्को पर्वतमा म विराजमान हुनेछु। म बादलको टुप्पाभन्दा माथि उक्लनेछु, म आफूलाई सर्वोच्च परमेश्वर जत्तिकै बनाउनेछु।” यशैया १४:१३-१४। तर सैतानको फेसला गर्दै परमेश्वरले यो सुनाउनुभएको थियो, तेरा धेरै पापहरू र बेईमान व्यापारद्वारा तँले तेरा पवित्र स्थानहरूलाई बिटुलो पारेको छस्। यसैले गर्दा मैले तँबाटै एउटा आगो निकालिदिँँ, र त्यसले नै तँलाई भस्म पार्न्याँ। तँलाई नियालेर हेर्नेहरू सबैका दृष्टिमा मैले तँलाई जमिनमा खरानी तुल्याइदिँँ। जाति-जातिहरूमा तँलाई चिन्नेहरू तँलाई देखेर भयभीत हुन्छ। तँ एक डरलाग्दो अन्त्यमा आइपुगेको छस्, र तँ फेरि कहिल्यै रहनेछैनस्। इजकिएल २८:१८-१९।

“मैले नयाँ स्वर्ग वा आकाश र नयाँ पृथ्वी देखें...” प्रकाश २१:१।
श्रापको प्रत्येक दाग बिलाएर जानेछ।

एउटा कुरो बिलाउनेछैन, त्यो हो हाम्रो मुक्तिदाताले पाएका क्रूसका दागहरू। उहाँको घाइटे शिरमा, उहाँको कोखामा, उहाँका हातहरू र खुट्टाहरूमा छेडिएका दागहरूले पापको ज्यादतिले के ल्याएको थियो भनेर अनन्तसम्म प्रदर्शित भइरहनेछ। येशूको महिमा र गौरबलाई हेर्दै अगमवक्ताले यो व्यक्त गरेका थिए, “उहाँको गौरव सुर्योदयझैं चहकिलो थियो, उहाँको हातबाट किरणहरू चम्किसके, जहाँ उहाँको शक्ति लुकेको थियो।”

ख्रीष्टको क्रूस मुक्ति पाएकाहरूको निम्ति ज्ञानविज्ञानको अध्ययन विषय हुनेछ र त्यही मुक्तिको गीत अनन्त कालसम्म तिनीहरूले गाइरहनेछन्।

सदा सदा मृत्यु फेरि हुनेछैन!

उहाँले तिनीहरूका आँखाको आँसु पूर्ण रूपले पुछिदिनुहुनेछ,
र फेरि मृत्यु नै हुनेछैन, र शोक र पीडा पनि हुनेछैन। किनकि
पहिलेका कुराहरू बितिसकेका छन्।

प्रकाश २१:४

मुक्ति पाएकाहरूको घरमा आँसु बग्नेछैन, मलामी हुनेछैन, शोक र सन्तापको वातवारण हुनेछैन। “सियोनमा बस्ने कसैले पनि “म बिरामी छु” भन्नेछैनन् अनि त्यहाँ बस्ने मानिसहरूका पाप क्षमा गरिनेछन्। यशैया ३३:२४। जब अनन्त समय वितिरहन्छ अत्यन्तै खुशियालीका लहरहरू बग्नेछन्। ती खुशियालीहरू समय बित्दै जाँदा झन झन चर्को हुँदै जानेछ।

अनन्त जीवनको आशिषको बारेमा चिन्तनमनन गर्ौं। प्रत्येक अन्धकारको बादलमा हाम्रो विश्वासले छेडियोस्। सारा संसारको पापको निम्ति मर्नुभएको येशूतिर नजर लगाऔं। उहाँलाई विश्वास गर्ने र ग्रहण गर्ने सबैको निम्ति स्वर्गका ढोकाहरू उहाँले खोल्नुभएको छ। अहिले हामीले पाएका दुःखकष्ट र पीडाहरू हामीलाई अनुशासनमा राख्न आएको भनेर याद गर्ौं। ती दुःखका अनुभवहरूले स्त्रीष्टको उच्च बोलाहतमा अग्रसर भएर मुक्तिको इनाम पाइनेछ भनेर हामीलाई सिकाइयुन्। हाम्रो प्रभु छिट्टै आउनुहुनेछ भन्ने सोचमा एक आपसमा हौसला दिऔं। यही आशाले हामीहरूका हृदयहरूलाई गदगद पारिराखुन्।

हामी घर जाँदैछौं। हामीलाई अति प्रेम गर्नुभएर ज्यान दिनुहुने

प्रभुले हाम्रो निम्ति सहरको निर्माण गर्दै हुनुहुन्छ। नयाँ यरुशलेमा हाम्रो विश्राम घर हो। परमेश्वरको सहरमा कुनै पनि दिकदार हुनेछैन। त्यहाँ कुनै रुवावासी हुनेछैन, धुजा धुजा भएका आशाहरू त्यहाँ हुनेछैन। हाम्रा दुःखकष्ट र पीडा तथा बेदनालाई लुकाउनुपर्ने आवश्यक हुनेछैन। मानव अन्याय, अत्याचार र शोषणका चित्कारहरू त्यहाँबाट कहिल्यै पनि निस्कनेछैन। छिटै हाम्रो राजाको राज्यरोहण हेर्न पाउनेछौं। जो मानिसका जीवनहरू रघ्रीष्टमा लुकिएका छन्, जो विश्वासको असल युद्ध लडेका छन्, तिनीहरू परमेश्वरको राज्यमा मुक्तिदाताको शान र महिमाको चमकमा चम्किनेछन्।”

अनन्त जीवनको आशाहरू केन्द्रित भएको येशूलाई हामी छिटै देख्नेछौं। र अहिले हामीले पाइरहेका अनेकौं कष्ट, पीडा, वेदना, परीक्षाहरू उहाँको उपस्थितिमा केही पनि हुनेछैन। माथि हेर्नुहोस्, माथि हेर्नुहोस् र तपाईंहरूको विश्वासले निरन्तरता पाउन्। यस विश्वाले तपाईं हिँडिरहनुभएको साँघुरो बाटोमा डोऱ्याएर परमेश्वरको सहरका ढोकाहरूमा पुऱ्याउन्। त्यहाँ मुक्ति पाउनेहरूको निम्ति भविष्यको अपार, फराकिलो र असिमित महिमा तथा गौरव पर्खिरहेकाछन्।

जगतको महानगर

त्यो सहर उज्यालो गराउन सूर्य र चन्द्रमाको खाँचो छैन,
किनभने परमेश्वरको महिमा नै त्यसको उज्यालो हो।
त्यहाँको बत्तीचाहिँ थुमा आफै हुनुहुन्छ।

प्रकाश २१:२३

नयाँ गौरवमय पृथ्वीको प्रमुख नगर नयाँ यरुशलेम हो। त्यो सहर “परमप्रभुको हातमा गौरवमय मुकुट र परमेश्वरका हातमा एउटा राजकीय शिरपेच हुनेछ। यशैया ६२:३। “उनमा परमेश्वरको महिमा थियो, र त्यसको चमक बहुमुल्य रत्नहरू तथा बिल्लौर सप्टिकस्तो चहकिलो थियो।” प्रकाश २१:११।

सहरका सडकहरू सुनले छापेका हुन्छन्। त्यहाँका ढोकाहरू सुन र मोतीहरूले सजिएका हुन्छन्। यस संसारमा हामीले थुपारेका धनसम्पतिहरू नाश भएर जानसक्छ। तर स्वर्गमा चोर हुनेछैन, हाम्रा लुगाफाटा र धनमालहरूमा किरा वा खिया लागेर ध्वस्त हुनेछैन। तपाईंहरूसँग कहिल्यै नाश नहुने धन दौलतहरू हुनेछ जुन गुमाउनुपर्ला भनेर डराउनुपर्नेछैन।

परमेश्वरको महानगरमा रात पर्नेछैन। कोही पनि थाकेर लखतरान हुनुपर्नेछैन। परमेश्वरको काम गर्दा कोही पनि हैरान हुनेछैन। उहाँको नाउँमा स्तुतिप्रशंसा गाउन कहिल्यै पनि थाक्नेछैन। त्यहाँ हामी जहिले पनि बिहानीको ताजा वातावरणको अनुभव गरिरहनेछौं। त्यसको अन्त्य कहिल्यै पनि हुनेछैन। त्यहाँ कुनै बिजुली बत्तीको आवश्यकता

हुँदैन त त सूर्यको किरण। परमेश्वर आफै तिनीहरूलाई चाहिने बत्ती हुनुहुनेछ। प्रकाश २२:५। सूर्यको किरणभन्दा चर्को ज्योति अत्यन्तै चकमक हुने छ तर त्यसले आँखा खान्दैन, तैपनि मध्य दिनको भन्दा पनि चर्को उज्यालो हुनेछ। परमेश्वर र थुमाको तेजिलो महिमा पवित्र सहरमा कहिल्यै पनि नबिलाउने उज्यालो हुनेछ। मुक्ति पाएकाहरू निरन्तररहेको दिनमा नपोल्ने घामको उज्यालोमा हिँड्नेछन्।

“मैले त्यस सहरमा कुनै मन्दिर देखिँनँ, किनकि त्यहाँको मन्दिर स्वयम् परमेश्वर सर्वशक्तिमान् र थुमा नै हुनुहुन्छ। त्यो सहर उज्यालो गराउन सूर्य र चन्द्रमाको खाँचो छैन, किनभने परमेश्वरको महिमा नै त्यसको उज्यालो हो। त्यहाँको बत्तीचाहिँ थुमा आफै हुनुहुन्छ।” प्रकाश २१:२२-२३। परमेश्वरका जनहरू दिल खोलेर पिता र पुत्रसँग संवाद गर्न सकिनेछ। “अहिले हामी ऐनामा जस्तै धमिलोसँग देख्छौँ, तर त्यस बेलाचाहिँ छर्लङ्ग देख्नेछौँ।” १ कोरिन्थी १३:१२। परमेश्वरको स्वरूप प्रतिबिम्बित गरेको हामी देख्न पाउनेछौँ। प्रकृतिका क्रियाकलाम र परमेश्वरले मानिसहरूसँग गर्नुहुने कारोबारमा परमेश्वरको स्वभाव अहिले ऐनामा प्रतिबिम्बित गरेको जस्तै हामी देख्छौँ। त्यसबेला हामी परमेश्वरलाई मुखामुख देख्नेछौँ र उहाँ र हाम्रो बीचमा कुनै पनि धमिलो पर्दा हुनेछैन। उहाँको सामु हामी उभिनेछौँ र उहाँको महिमित अनुहार देख्नेछौँ। जुनसुकै मुल्य तिर्नुपरेतापनि स्वर्गको निमित्त हामी तयार होऔँ ताकि उहाँको स्वभावमा हामी पनि सहभागी हुनसक्छौँ।

दुई पृथ्वीहरूको तुलना

यस्तो लेखिएको छ, “आँखाले नदेखेका र कानले नसुनेका र
मानिसले मनमा नसोचेका, यी नै कुरा परमेश्वरले उहाँलाई
प्रेम गर्नेहरूका निम्ति तयार पार्नुभएको छ।

१ कोरिन्थी २:९

अनन्त पृथ्वीको वैभव र महिमालाई मेरो सामु उधारिएको थियो। म तपाईंहरूलाई यो ठोक्नुवा गरेर भन्न चाहन्छु कि कुनै पनि थोकहरूभन्दा स्वर्ग प्राप्त गर्नु अत्यन्तै महत्त्वपूर्ण र वैभवाली छ। मुक्ति पाएकाहरूसँग सरसङ्गत गरेर त्यहाँ जानु नै तपाईंहरूको जीवनको लक्ष्य हुनुपर्दछ। त्यहाँ संसारको मुक्तिदाता र पवित्र स्वर्गदुतहरूसँग तपाईंहरूले घुलमिल गर्न पाउनुहुनेछ। यदि स्वर्गको शानदार र वैभवशाली सहरको अलिकतिमात्र झल्को हामी पाउन सक्यौं भने यस पृथ्वीमा हामी एक क्षण पनि रहन चाहना गर्नेछैनौं। यस पृथ्वीमा अत्यन्तै सुन्दर प्राकृतिक दृश्यहरू छन्। त्यसका सौन्दर्याहरू हेर्न पाउँदा मलाई रमाइलो लाग्छ। ती सबै सृष्टिकर्ताको सुन्दर कृतिहरू हुन् भनेर म सराहना गर्दछु। तर मलाई थाहा छ यदि म परमेश्वरलाई प्रेम गर्छु र उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्छु भने हाम्रो निम्ति अवर्णिय, यस संसारको भन्दा पनि अति सुन्दर दृश्यहरू र अनन्तको गौरबले अति सजिएका स्वर्ग सुरक्षित राखिएको छ।

जब हाम्रा आँखालाई छोप्ने अन्धकार हामीबाट हटिन्छ तब हाम्रै नाङ्गा आँखाहरूले प्रकृतिको सौन्दर्यतालाई हामी देख्न सक्नेछौं, जुन केही मात्रामा हामी अहिले माइस्क्रोस्कोपले हेर्दछौं। अहिले

अत्यन्तै प्रभावकारी दुरविन र (आकाशमा तैरिरहेका भु-उपग्रहमा जडान गरेका टेलस्कोप) ले आकाश मण्डल तथा नक्षेत्रहरूका वर्णन नै गर्न नसकिने महिमाहरू देखेछौं भने जब पापको दाग हटिन्छ तब त्यसबेला सारा पृथ्वी र आकाशमण्डल हाम्रो प्रभुको सौन्दर्यतालाई देख्न पाउनेछौं। हामी कस्तो असिमित विषयवस्तुहरूको अध्ययन गर्ने अवसरमा पर्दछौं होला? त्यसबेला विज्ञानका विद्वार्थीले सृष्टिका लेखाहरू अध्ययन गर्न पाउनेछन्। त्यसबेला त्यहाँ पापले ल्याएको कुनै पनि दागलाई याद गराउनेछैन। उसले प्रकृतिको मिठो सङ्गीत वा धुन रमाइलो मानेर सुन्ने छ। त्यहाँ कुनै किसिमको शोकधुन र मर्माहत वेदनाका आवाजहरू हुनेछैन। सबै सृष्टिमा वा सारा नक्षेत्र अर्थात् आकाशमण्डलमा परमेश्वरको नाउँ ठुलो ठुलो अक्षरले लेखेको उसले देखेछ। न त पृथ्वीमा, न त समुद्रमा न त अथाह आकाशमण्डलमा कुनै खराब तत्वको चिन्ह बाँकिरहेको देखा पर्नेछ।

मुक्ति पाएकाहरूले कस्तो घर पाउनेछ सो तपाईंहरूको कल्पनाले चित्रण गर्न खोज्नुहोस्। यो पनि थाहा पाउनुहोस् कि तपाईंहरूले कल्पना गर्नुभएको भन्दा स्वर्ग पनि अति महान र वैभवशाली हुन्छ भन्ने कुरा नबिसिनुहोस्। प्रकृतिमा परमेश्वरले दिनुभएका विभिन्न उपहारहरूमा केही न केही हदमा परमेश्वरको महिमा र गौरव मधुरोरूपमा भएपनि हामी देख्न सक्छौं।

यस संसारमा नैतिकवान, आदर्श र धर्मपरायण जीवन बिताइरहनेहरूको निम्ति परमेश्वरले के तयार पारी रहनुभएको छ सो लेख्न कुनै पनि मानवीय भाषाले वर्णन गर्न सक्दैन। जसले त्यसलाई देखेछ उसलाई थाहा दिनेछ। कुनै पनि मानिसको सिमित दिमाग जतिसुकै महान् विद्वान वा वैज्ञानिकहरूको नै किन नहुन् परमेश्वरको स्वर्गको महिमालाई अहिले बुझ्न सम्भव छैन।

स्वर्गको सत्य आनन्दको उपभोग

जसले विजय प्राप्त गर्छ त्यसले यो उतराधिकार पाउनेछ, र म
त्यसका परमेश्वर हुनेछु, र त्यो चाहिँ मेरो छोरो हुनेछ।
प्रकाश २१:७

स्वर्गमा कोही मानिस पनि अचानक जानसक्नेछैन। कोही मानिसलाई पनि अन्धविश्वसको भरमा स्वर्ग लगिनेछैन। यस जीवनमा नै प्रत्येक मानिस आफ्नो साँघुरो बाटोमा छ कि फराकिलो बाटोमा वा स्वर्गको बाटोमा गहिरेको छ कि मृत्यु र नरकको बाटोमा गइरहेको छ भन्ने ज्ञान वा निर्णयले सजिएको छ।

अहिले नै आवेश वा मनोवेगको भरमामात्र नलागी परमेश्वरको वचन दिनदिनै अध्ययन गरेर वा खाएर येशूलाई विश्वास गरेन वा उहाँको भावनामा लागेन भने कोही पनि परमेश्वरको सहरमा पस्न सक्नेछैन। केवल सांसारिक खानपनिमात्रै तल्लिन भएर बस्यौँ वा संसारको प्रतिस्पर्धामुलक शिक्षाहरूमामात्र स्वाद लिएरमात्र रुचाएर बस्यौँ भने हामी स्वर्गको दरवारमा रहन योग्यको हुनेछैनौँ। स्वर्गको निर्मल, शुद्ध वातावरणलाई हामी सराहना गर्न सक्नेछैनौँ। स्वर्गदूतका आवाजहरू र विणाहरूमा बजाएका धुनहरूले हामीलाई संतुष्ट बनाउनेछैन। स्वर्गको ज्ञान विज्ञान हाम्रो निम्ति जहिले पनि रहस्यमय नै भइरहनेछ। अहिले नै येशू ख्रीष्टको धार्मिकताको निम्ति भोकाउनु र तिर्खाउनपर्दछ। हामीहरूको जीवन, जीवनशैली, चरित्र, मिजास परमेश्वर परिवर्तन गर्ने अनुग्रहको प्रभावले ढाल्न दिनुपर्दछ र परिवर्तन हुनुपर्दछ। अनिमात्र हामी स्वर्गका स्वर्गदूतहरूको समाजमा सम्मिलित हुन सक्छौँ।

हामीमा भविष्यको सपना वा दर्शन हुनुपर्दछ र स्वर्गको आशिषमय स्थानको निम्ति लालायीत हुनुपर्दछ। जो मानिसहरू महिमित येशूलाई उचालिन निर्देशित गरिएको अनुसार उहाँलाई यस संसारमा उचाल्दछ वा उहाँको इज्जत राख्दछ, तिनीहरूलाई स्वर्गमा मुक्ति पाएकाहरूको बीचमा सजिलैसँग घुलमिल हुन सक्छ। त्यसबेला सबै द्वन्द्व समाप्त हुनेछ। सबै दुःख, कष्ट, सतावट र कचकच स्वर्गमा हुनेछैन। विजयको गीतहरूले स्वर्ग घन्किनेछ र मुक्ति पाएकाहरू परमेश्वरको सिंहासनको वरिपरि उभिन अवसर पाउनेछन्।

अनि सारा राष्ट्रहरूमा परमेश्वरको कानुन वा दश आज्ञा भन्दा अरु कुनै कानुन हुनेछैन न त आवश्यकता नै हुन्छ। सबै जना खुशी हुनेछन्, सबै परिवारमा एकता हुनेछ, सबै जनहरू प्रशंसा र धन्यवादका पोशाकहरूले सजिनेछन्। त्यस दृश्यमाथि बिहानीका ताराहरू मिलेर गीत गाउनेछन् र सारा जगत वा आकाशमण्डलमा भएका अरु पृथ्वीका परमेश्वरका छोराछोरीहरू आनन्दले चिच्याउनेछन्। त्यसैबेला परमेश्वर र येशू ख्रीष्ट एक हुनुभएर घोषणा गर्नेछन्, “अब पाप फेरि कहिल्यै पनि हुनेछैन न त कहिले पनि मृत्यु।”

अहिले नै स्वर्गको बारेमा चर्चा गर्ने बानी हामीमा बसाल्नुपर्दछ। स्वर्ग कस्तो सुन्दर होला भनेर कल्पना गर्दै कुराकानी गर्नुपर्दछ। जबसम्म परमेश्वरको अस्तित्व भइरहन्छ त्यसबेलासम्मको जीवन कस्तो होला, सो चिन्तन गर्नुहोस्। यसो गर्दा यस संसारमा भएका सानोतिन दुःखकष्ट तपाईंहरूले बिर्सिनुहुन्छ। तपाईंहरूका दिमागहरू परमेश्वरतिर आकर्षित पारिराख्नुहोस्।

भविष्यको जीवनको बारेमा अनेकौँ अनुमानहरू

किनकि जब मृतकबाट तिनीहरूको पुनरुत्थान हुन्छ, तिनीहरू
न त विवाह गर्छन्, न तिनीहरूको विवाह हुन्छ,
तर तिनीहरू स्वर्गमा भएका दूतहरूजस्तै हुन्छन्।
मर्कुस १२:२५

नयाँ पृथ्वीमा विवाहहरू हुन्छन् र बालबालिकहरू जन्मिन्छन् भन्ने विश्वासलाई कतिपय मानिसहरूले सिकाउँदछन्। तर बाइबलमा विश्वास गर्नेहरूले यस्ता धारणाहरूलाई स्वीकार गर्न सक्दैन। नयाँ पृथ्वीमा बच्चाहरू जन्मिनेछ भन्ने शिक्षा बाइबलको निश्चित शिक्षाहरूको भाग होइन। येशूको वोलीहरू अत्यन्तै सरल र स्पष्ट छन्। त्यसमा कसैले पनि नबुझ्नुपर्ने आवश्यक छैन। नयाँ पृथ्वीमा विवाह हुन्छन् र बच्चाहरू जन्मिन्छन् भन्ने धारणालाई सदाको निमित्त पन्छाउनुपर्दछ। मृत्युबाट बौरि उठेकाहरू र जीवित भएर बसेका तर मृत्युलाई नचाखी स्वर्गमा जान परिवर्तन भएकाहरू न त बिवाह गर्नेछन् न त विवाह गराउने नै छन्। तिनीहरू सबै परमेश्वरका स्वर्गदूतहरू जस्तै हुनेछन्। तिनीहरू परमेश्वरका राजकीय परिवारका सदस्यहरू हुनेछन्।

येशूले उच्चारण गर्नुभएको शिक्षाको बिपरित कसैले कुनै दृष्टिकोणहरू राख्छ भने म तिनीहरूलाई यो सल्लाह दिन चाहन्छु: यस मामिलामा चुपचाप रहनु नै बेस छ। बाइबलमा प्रकट नभएका कतिपय कुराहरू परमेश्वरले रहस्यमय राख्नुभएको छ। त्यसमा अनेकौँ अनुमान गरेर वादविवाद गरेर अल्झिनु परमेश्वरको चाहना होइन। हाम्रो भविष्य कस्तो हुनेछ भनेर अनेकौँ अनुमान गरेर दिमागमा

घुमाइराख्नु, अनेकों वाद र दर्शनहरूमा लागेर चित्त बुझाउनु हाम्रो निम्ति आवश्यक विषय होइन।

पावलले यो आदेश दिन्छन्, “वचन प्रचार गर, समय र बेसमयमा तत्पर बस, अर्ती देऊ, हप्काऊ, उत्साह देऊ र धैर्यमा र शिक्षा दिने कुरामा नचुक।” २ तिमोथी ४:२ काठ, पराल वा मानवीय ठुटोहरूमा आधारित वा अनुमानित र काल्पनिक शिक्षादीक्षा ल्याएर बाइबललाई प्रदुषित नपार्नुहोस्।

हाम्रो मुक्तिको लागि चाहिने आवश्यक सत्यताहरूबाहेक अरूसबै येशूले थन्क्याइ राख्नुएको छ। जुन कुराहरू हामीलाई प्रकट गरिएका छन् ती हाम्रा र हाम्रा सन्तानको निम्ति हो। त्यसकारण बाइबलमा प्रकट नगरिएका विषयहरूलाई विभिन्न शिक्षादीक्षा र अनुमानित तथा काल्पनिक विषयबस्तुहरूले हाम्रो दिमागमा अड्डा जमाइराख्नु आवश्यकत ठान्नुहुन्न।

भविष्यको जीवनमा हामी खुशी हुने र आनन्दहुने सबै प्रावधानहरू प्रभुले तयार गर्नुभएको छ। तर भविष्यका ती योजनाहरू कस्तो छ भनेर उहाँले हामीलाई प्रकट गर्नुभएको छैन। तिनीहरूको बारेमा हामीले अनुमान गरेर बस्नु मानसिव छैन। यस संसारमा भएका ज्ञानविज्ञान, दर्शन, वाद आदिको आधारमा भविष्यको कुरा नाप्न खोज्नु वा जोख्न खोज्नु हाम्रो आवश्यकताभन्दा बाहिरको कुरो हो। तर यस संसारमा अनेकों आत्मिक दन्त्यकथाहरू फैलाएर मानिसहरूलाई बन्धकमा राखेका छन् भनेर मलाई देखाइएको थियो। भविष्यको विषयलाई लिएर अनेकों मनगढन्ते र मन बहलाउने अपवित्र गन्थनहरूमा रमाउनेहरूलाई म यो आग्रह गर्न चाहन्छु, रोक्नुहोस्; येशूको नाउँमा तपाईं जहाँ हुनुहुन्छ त्यहीं रहनुहोस्। भविष्यको बारेमा अनेकों गन्थन गरेर धारणाहरू निकाल्नु भनेको परमेश्वरले निषेध गरिएको जमिनमा तपाईंहरू टेक्दै हुनुहुन्छ।

स्वर्ग पृथ्वीका नै सुरु हुन्छ

हे सबै थाकेका र बोझले ढलिएका हो, मकहाँ आओ,
म तिमीहरूलाई विश्राम दिनेछु।
मती ११:२८

स्वर्ग यसै पृथ्वीमा सुरु हुन्छ र सुरु हुने पर्छ। जो येशूभक्तहरू येशूका वचनहरू उहाँले भनेकै अनुसार पालन गर्दछन् र आफ्ना जीवनहरू उहाँको सुरक्षामा अर्पण गर्दछन् ताकि तिनीहरू उहाँको अनुशासनमा हिँड्न सकुन्, तिनीहरूले शान्ति र शान्त पाउनेछन्। उहाँको उपस्थितिले तिनीहरूलाई खुशी बनाउने भएकोले यस संसारमा भएका कुनैपनि थोक वा घटनाहरूले तिनीहरूलाई दिग्दार बनाउन सक्दैन। उहाँसँग सिद्धरूपमा टाँसिएर बस्ने वा उहाँको उपस्थितिको अनुभव हरदम गरिरहनेहरूले पुर्ण विश्राम पाउँछन्। यसैय २६:३। मा लेखिएको छ, जसको मन तपाईंमा अडिएको छ, त्यसलाई तपाईंले पुरा शान्तिमा राख्नुपर्छ, किनभने त्यसले तपाईंमाथि भरोसा राख्छ।“ हाम्रो जीवन गडबड भएको देखिन सक्छ; तर यदि हाम्रो जीवन बुद्धिमान निर्माणकर्ता प्रभुलाई सुम्पियो भने, उहाँले उहाँको आफ्नै महिमाको निम्ति हामीलाई चाहिने जीवन र चरित्र उहाँले नै निर्माण गराइदिनुहुन्छ। र जुन चरित्रले येशूको महिमालाई प्रकट गर्दछ तथा उहाँको इज्जतलाई थमाइराख्छ त्यसलाई नै परमेश्वरको स्वर्गमा प्रवेश मिल्नेछ। पुनर्स्थापित भएको मानव जाति निष्खोट भएर उहाँसँग हिँड्नेछन् किनकि तिनीहरू योग्यका छन्।

जसरी येशू विश्राममा पस्नुभयो, त्यसले गर्दा स्वर्ग यहीं सुरु

हुन्छ। उहाँको आह्वानलाई हामी स्वीकार्दछौं। उहाँले भन्नुभयो, “मकहाँ आऊ, मबाट सिक” यसरी उहाँकहाँ अहिले नै आएर अनन्त जीवनको सुरु हामी गर्दछौं। स्वर्ग भनेकै येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरमा कहिल्यै बन्द नहुने पहुँच हो। जति हामी अहिले नै स्वर्गको आनन्दको अनुभूति गर्दछौं त्यति नै उहाँको महिमा हाम्रो अगाडि बढिरहेका देख्नेछौं। जति हामी परमेश्वरको बारेमा जान्दछौं त्यति हामी खुशीमा तन्न हुनेछौं।

जब परमेश्वरका जनहरू नम्रता, कोमलता, भद्रता र आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिबाट स्वतन्त्र हुन्छन् त्यति तिनीहरूले तिनीहरूमाथि उहाँको प्रेमको तोरण जुण्डिएको अनुभव गर्नेछन् र उहाँको फल स्वादिलो हुँदै जानेछ, अर्थात् उहाँको उपस्थितिको मिठासपना पाउनेछन्। तिनीहरूले यस संसारमै पाएको स्वर्गले माथिको स्वर्गको निमित्त तयार पार्नेछन्।

जब यसै जीवनमा हामी येशूसँग हिँड्दछौं, तब हामीमा उहाँको प्रेमले भर्दै जानेछ र उहाँको उपस्थितिले हामीलाई संतुष्टी र खुशी पारिरहनेछ। मानव स्वभावले बोक्नुपर्ने सबै थोकहरू यहाँ हामीले बोक्नुपर्ने र बोक्न सक्ने हुन्छौं। तर स्वर्गको तुलनामा ती के हुन र? यसैकारण, “तिनीहरू परमेश्वरका सिंहासनको सामुन्ने छन्, र दिनरात उहाँको मन्दिरमा उहाँको सेवा गर्दछन्, र सिंहासनमा विराजमान हुनुहुनेले आफ्नै उपस्थितिले तिनीहरूलाई शरण दिनुहुनेछ। तिनीहरू कहिल्यै भोकाउने र तिर्खाउनेछैनन्, सुर्यको राप अथवा कुनै प्रचण्ड ताप तिनीहरूमाथि पर्नेछैन, किनकि सिंहासनको बीचमा हुनुहुने थुमा तिनीहरूका गोठालो हुनुहुनेछ, र तिनीहरूलाई डोर्याएर जिउदो पानीको स्रोतसम्म लानुहुनेछ, र परमेश्वरले तिनीहरूका आँखाबाट सबै आँसु पुछिदिनुहुनेछ।” प्रकाश ७:१५-१७।

स्वर्ग बास्तविक स्थान हो

मेरो प्रजाचाहिँ शान्तिको वासस्थान, सुरक्षित घरहरू, र
हल्लीखल्ली नहुने विश्रामका ठाउँहरूमा बस्नेछन्।
यशैया ३२:१८

भविष्यमा पनि भौतिक सम्पत्तिमामाथि उपभोग गर्न पर्नु रहेछ भन्नै डरले स्वर्ग भनेको केवल अवधारणा र आत्मिक हो र वास्तविक अनुभव गर्ने होइन भनेर धेरैले सिकाउँदछन्। त्यसले गर्दा बाइबलले सिकाएको भविष्यमा हुने हाम्रो घरजमका सत्यताबाट मानिसहरू पन्छिरहेका छन्। येशूले उहाँका चेलाहरूलाई यो निश्चित प्रतिज्ञा दिनुभएको थियो कि उहाँ पिताको घरमा तिनीहरूको लागि भवनहरू तयार पार्न जाँदै हुनुहुन्छ। जब मानिसहरू परमेश्वरको वचनलाई यथास्थितरूपमा ग्रहण गर्छन् तिनीहरू स्वर्गमा रहने स्थितिको बारेमा अनभिज्ञ हुँदैनन्।

मुक्ति पाएकाहरूले पाउने परमेश्वरले दिनुहुने सम्पत्ति वा बसोबास गर्न अधिकार प्राप्त हुने ठाउँलाई देश भनेर कहलाइएको छ। त्यहाँ स्वर्गको गोठालाले उहाँको भक्तहरूलाई जीवित पानीनिर डोऱ्याउनुहुनेछ। त्यहाँ भएको जीवनको रूखले प्रत्येक महिना फल फलाउँदछ, र त्यसमा भएका पातहरू राष्ट्रहरूको सेवाको निमित्त प्रयोग गरिन्छ। त्यहाँ कलकल बगिरहने निर्मल खोलाहरू हुन्छ र ती खोलाहरूको किनाराहरूमा फरफराउने रूखहरू हुन्छन्। जब आफ्नो मुक्तिधनले मुक्ति पाएकाहरू ती ठाउँहरूमा हिँड्छन्, तिनीहरू शिताल भएको अनुभव गर्छन्। त्यहाँ फराकिलो हरिया चौरहरू छन् जुन सुन्दर पहाडतिर लम्काइ दिन्छ। त्यहाँ परमेश्वरका विशाल पहाडहरू हुन्छन्। यही शान्तमय उपत्यकामा रहेको जीवित खोलाहरूको किनारामा

परमेश्वरका जनहरू जो यस संसारमा यात्रु, विदेशी र घुमन्ते भएक थिए, आफ्नो घर भएको पाउनेछन्।

“मेरो प्रजाचाहिँ शान्तिको वासस्थान, सुरक्षित घरहरू, र हल्ला नहुने विश्रामका ठाउँहरूमा बस्नेछन्।” यशैया ३२:१८ । “त्यो देशमा फेरि कहिल्यै उपद्रव सुनिनेछैन, त्यहाँको सिमानाभिन्न बरबादी र विनाश सुनिनेछैन। तर तिमीले तिम्रो पर्खाललाई मुक्ति भन्नेछौ, र तिम्रा मुल ढोकाहरूलाई प्रशंसा।” यशैया ६०:१८ रूपान्तरित। “तिनीहरूले घर बनाएर तिनमा वास गर्नेछन्।” तिनीहरूले दाखबारी लगाएर तिनका फल खानेछन्। तिनीहरूले घरहरू बनाएर तिनमा अरूहरू बस्ने, र तिनीहरूले रोपेर अरूहरूले खाने कहिल्यै हुनेछैन। किनकि रूखको आयु जस्तै मेरा प्रजाको आयु हुनेछ, र मेरा छानिएकाहरूले आफ्नो हातले गरेका काम धेरै दिनसम्मनै भोग गर्नेछन्।” यशैया ६५:२१-२२।

त्यहाँ, “मरुभूमि र निर्जल-भूमि हर्षित हुनेछन्। उजाड़-स्थान रमाउनेछ र फुल्नेछ। केशरझैँ त्यो फुलेर फक्रनेछ। यो अत्यन्त प्रफुल्लित हुनेछ, र हर्षले गाउँदै रमाहट गर्नेछ। लेबनानको गौरव, कर्मेला र शारोनको शोभा त्यसलाई दिइनेछ। तिनीहरूले परमप्रभुको महिमा र हाम्रा परमेश्वरको ऐश्वर्य देख्नेछन्।” यशैया ३५:१-२। “तब काँदाको सट्टा सल्लो, सिउँडीको सट्टा असार-फुलको रूख उम्रनेछ। त्यो परमप्रभुका ख्यातिको निम्ति हुनेछ। त्यो कहिल्यै नष्ट नहुने सदासर्वदाको चिन्हको निम्ति हुनेछ।” यशैया ५५:१३ “ब्वासोचाहिँ थुमासित बस्नेछ, र चितुवा पाठासित सुतेर बस्नेछ। बाछा, सिंह र एक वर्षे पशु एकैसाथ रहनेछन्, र एउटा सानो बालकले तिनीहरूलाई डोर्याउनेछ। गाई र भालु एकैसाथ चर्नेछन्, र तिनीहरूका बच्चाहरू एकैसाथ ढल्केर बस्नेछन्। र सिंहले गोरुले झैँ पराल खानेछ। दुध-बालकले गोमन सर्पको कुरको नजिक खेल्नेछ, र भर्खर दुध छोडेको बालकले विषालु सर्पको दुलोमा आफ्नो हात हाल्नेछ। तिनीहरूले मेरा सबै पवित्र पर्वतमा न त केही हानि न नोक्सानी गर्नेछन्, किनकि समुद्र पानीले भरिएझैँ पृथ्वि परमप्रभुको ज्ञानले भरिपुर्ण हुनेछ।” यशैया ११:६-९ ।

अनन्त जीवनको निम्ति दौड

यसकारण यतिका साक्षीहरूको ठुलो बाढलले हामीलाई
घेरिराखेको हुनाले, हरकिसिमका बोझा र हामीलाई
सजिलैसित अल्झाउने पापलाई पन्छाएर हाम्रा
सामुन्ने राखिदिएको दौड धैर्यसाथ दौडौं।
हिब्रू १२:१

हिब्रुको पुस्तक एकल पुस्तक भनेर मान्नुपर्छ जसले इसाई जीवन भनेको अनन्त जीवनको दौड भनेर औँल्याउँछ। यदि येशूभावनामा आशक्त भएर अनन्त जीवनको निम्ति दौडमा सफलतापूर्वक कोही लाग्न चाहन्छ भने इसाईहरूमा डाहा, ईष, एक आर्काप्रति, शत्रुभावना, दुष्ट सोचबिचार, खराब बोली, लोभ र आफ्नो भाऊ, सम्मान र कदर खोज्ने भारी प्रवृत्तिहरू हटाउनै पर्दछ। प्रत्येक पापमा फसाउने आदत वा बानी व्यहोराले येशूको अपमान गर्छ, उहाँको बेइज्जत गर्छ। जुनसुकै मोलमा पनि ती आचारणहरू त्याग्नुपर्दछ। अनन्त जीवनको ठिक नीतीहरूलाई भङ्ग गर्ने र वेवास्ता गर्नेहरूले स्वर्गका आशिषहरूको अनुभूत गर्न सक्दैन। केवल एउटामात्र पापलाई हृदय र दिमागमा सजाएर राखेले चरित्रलाई तल झार्न पुग्छ र अरूहरूलाई कुबाटोमा ल्याउन अग्रसर गराउँछ।

येशूले भन्नुभयो, “यदि तिम्रो हातले तिमीलाई बाधा दिन्छ भने त्यसलाई काटिदेऊ। दुई हात भएर नरकको ननिभने आगोमा जानुभन्दा डुँडो भएर जीवनमा पस्नु तिम्रो निम्ति असल हो। [नरकमा त न कीराहरू मर्दछन्, न आगो नै निभ्दछ। अनि तिम्रो खुट्टाले तिमीलाई बाधा दिन्छ भने त्यसलाई काटिदेऊ। दुई खुट्टा भएर नरकमा फालिनुभन्दा त खोरन्डो भएर जीवनमा पस्नु तिम्रो निम्ति

असल हो।” मर्कुस ९:४३-४५। पौराणिक प्रतिस्पर्धात्मक खेलकुदहरूमा भाग लिनेहरूले कठोर अनुशासन र स्वार्थलाई त्यागेर भाग लिन आफुहरूलाई सुम्पिएतापनि तिनीहरूले खेलमा जित्न सक्छन् भनेर निश्चित गर्न सक्दैनथे।

तर इसाईहरूको संग्राममा त्यो हुँदैन। परमेश्वरका आदेश पालन गर्ने र येशूमाथि विश्वास गरेर नीतिगतरूपमा हिँड्ने जो पनि दौडको अन्तमा निराश हुनुपर्दैन। लगनशील भएर इमान्दारपूर्वक येशूसँग हिँड्नेहरू अनन्त जीवनमा सहभागी हुन असफल हुने छैन। अनन्त जीवनको दौडमा भाग लिन एक दम बलियो र सबै थोकहरूमा चलाख हुनुपर्छ भन्ने छैन। कमजोर भन्दा पनि कमजोर सन्त येशूमा अत्यन्तै बलियो हुनसक्छ र अमरत्वको मुकुटको पगरी उसले लगाउन पाउनेछ। परमेश्वरको अनुग्रहको शक्तिले सबै येशूक्तहरू जित्न सक्नेछ। तर तिनीहरूका जीवनहरू येशूको चाहनाको अनुरूपमा चल्नुपर्दछ।

सुसमाचार बाँडेर अरूहरूलाई प्रभुतिर ल्याउने वा धार्मिकतामा डोर्याउनेहरूको इनाम

*बुद्धिमान्हरू आकाशको चमकजस्तै र धेरैलाई धार्मिकतामा
डोर्याउनेहरूचाहिँ ताराहरूजस्तै सदासर्वदै चम्किरहनेछन्।*

दानिएल १२:३

यस पृथ्वीमा पापको चलखेलले गर्दा कतिपय समयमा हामी बन्देजमा छौं। तैपनि हामीमा हुने महान् आनन्द र उच्च शिक्षाको लक्ष्य नै सेवाको भावनाले प्रेरित हुनु हो। भविष्यमा हामीलाई मानवीय पापले गर्दा र परमेश्वरप्रति विरोध जनाउने मानिसहरूले गर्दा हामीलाई दवाउन सक्छ, यद्यपि, हाम्रो उच्च शिक्षाको गतिविधिमा सेवा गर्ने निस्वार्थी भावनाले ठुलो आनन्द दिलाउँछ।

“यदि कुनै मानिसले त्यस जगमाथि बनाएको काम रहरिदियो भने उसले इनाम पाउनेछ।”१ कोरिन्थी ३:१४। जब विश्वासमा अडिग भएर परमेश्वरको निमित्त सेवाकार्य गर्नेहरू परमेश्वर र थुमाको सिंहासन वरिपरि खडा हुन्छन् तब तिनीहरूलाई भव्य इनाम दिइनेछ। तिनीहरू ख्रीष्टको कष्टहरूमा सहभागी भएका थिए, मुक्तिको योजनामा तिनीहरू उहाँसँग सहभागी भएर क्रियाशिल भएका थिए, र मानिसहरू परमेश्वरको राज्यमा समावेश भएर जीवन परिवर्तन भएको आनन्दको उपभोग ती सन्तहरूले गर्न पाएका थिए। त्यसको फलस्वरूप सारा अनन्तकालभरी परमेश्वरको प्रशंसा र स्तुति गाइरहनेछ।

एक जना इसाईले एक फेरा यो भनाइ राखेको थियो। जब ऊ स्वर्गमा जान्छ त्यहाँ उसले चकित पार्ने तीन थोकहरू पाउनेछने रे!

उसले अपेक्षा नगरेका कतिपय मानिसहरू स्वर्गमा भेटना ऊ छक्क पर्नेछ। उसले अपेक्षा गरेका मानिसहरू त्यहाँ किन भएन त्यो थाहा पाउँदा उसलाई अचम्म लाग्नेछ। र अन्तमा आएर आफु जस्तो अयोग्य पापीहरू स्वर्गमा पाउँदा ऊ चकित हुनेछ रे! यस संसारमा उच्च ओहोदामा बस्ने धेरै इसाईहरू स्वर्गको खुशीयालीमा सहभागी भएर परमेश्वरको सिंहासन वरिपरि रहने अवसर पाउनेछैन। जो इसाईहरूसँग परमेश्वरको सत्य आत्मज्ञान छ र अनेकौँ दक्षता र प्रतिभाहरू छन् तर तिनीहरूको आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिले गर्दा तिनीहरूले चर्चमा वादविवाद, फुट, कचकच, गनगन गरिरहने र अपवित्र झँझगडा गर्न मन पराउने हुन्छन्। ती मानिसहरू जतिसुकै मै हुँ भन्दै इसाई भनेर दावी गरेतापनि मुक्ति पाउनेहरूको बीचमा तिनीहरू हुनेछैनन्। तिनीहरूले ठूला ठूला कामहरू गर्न चासो देखाएका थिए। तर ती कामहरू परमेश्वरप्रति मोहित भएर होइन, मानिस वा मिसनहरूले कदर गरून्, सम्मान देखाउन्, अभिनन्दन देउन्, श्यावासी पाउन् जस्ता प्रवृत्तिले तिनीहरूको दिमागमा अड्डा जमाएकोले गरेका थिए। तिनीहरूको नाउँ थुमाको जीवनको पुस्तकमा लेखिएको थिएन। यी मानिसहरूलाई “मैले तिमीहरूलाई चिनेकोछैन” भनेर येशूले दुःखलाग्दो सम्बोधन गर्नुहुनेछ। तर सानोतिनो करुणा र दयाका कामहरूले गर्दा सुन्दर जीवन भएका मानिसहरू, स्नेह र सहानुभुतिका वचनहरूले मानिसहरूका मन हल्का पार्नेहरू र जो मानिसहरू झगडा र फुटाला नरोज्नेहरू, मानिसहरूबाट सम्मान पाउन वा तिनीहरूले देखुन् भनेर महान कामहरू नगरेतापनि तिनीहरूको नाउँ थुमाको जीवनको पुस्तकमा लेखिएको थियो। संसारको अगाडि तिनीहरू नगन्य भएतापनि जम्मा भएका सारा जगतका जीवहरूको सामु परमेश्वरले तिनीहरूको कामलाई अनुमोदन गर्नुहुन्छ।

परमेश्वरको ज्ञानले सारा पृथ्वी ढाकिनेछ

समुद्र पानीले भरिपुझैँ पृथ्वि परमप्रभुको ज्ञानले भरिपूर्ण हुनेछ।
यशैया ११:९

जब हामी परमेश्वरको राज्यमा पस्दछौँ र अनन्त युगमा समय बिताउनेछौँ, यस संसारमा हामीले पाएका दुःख, कष्ट, पीडा, वेदना, कठिन परिस्थितिहरू र अन्यौलता केही होइन जस्तो हुनेछ। हाम्रो जीवन परमेश्वरको जीवन अनुसार बिताउनेछौँ। परमेश्वरको मुक्तिदिने रहस्यमय प्रेम र उहाँको सृष्टिका अचम्म शक्तिलाई अमरत्व पाएका हाम्रा दिमागहरूले बढो ध्यान दिएर रमाइलो मान्दै अध्ययन गर्नेछौँ। परमेश्वरको बारेमा बिर्साउन सैतानको निर्दयी र धोखापूर्ण जालहरू त्यसबेला हुनेछैन। ज्ञानमा निपुण हुन आवश्यक हाम्रो शरीरको प्रत्येक निकायको विकसित हुनेछ। सिक्ने क्षमता पनि बढ्नेछ। ज्ञान सिक्न आवश्यक विषयहरूले हाम्रो दिमागलाई थकाउँदैन न त हाम्रो बललाई नै थकान वा पेलान बनाउँछ। हामीले चाहेका ठूला ठूला प्रोजेक्ट वा आयोजनाहरू द्रुतगतिले अगाडि बढाउन सक्ने हुन्छौँ। हाम्रो दिमागलाई तिखो पार्ने उच्च शिक्षाका लक्ष्यहरूमा हामी लम्किन सक्नेहुन्छौँ। हाम्रा उच्च महात्वाकाँक्षाहरूलाई कार्यान्वयन गर्न सक्ने हुन्छौँ। अझ धेरै नयाँ विषयबस्तुहरू सिक्न ढोकाहरू खोलिनै रहनेछ, नयाँ चिकित्ता पार्ने विषयहरूप्रति हामी सराहना गर्दै जानेछौँ, नयाँ सत्यहरू बुझ्न उत्पन्न हुँदै जानेछ। हाम्रा दिमाग, आत्मा वा भावना र शरीरलाई अद्भुत शक्तिले सक्षम बनाएर विभिन्न विषयहरू सिक्न तिनीहरूलाई ताजै बनाइ राख्नेछ। परमेश्वरका मुक्ति पाएकाहरूले अध्ययन गर्न सारा जगतका ज्ञानका भण्डारहरू खुला गरिनेछ। मरणशील धारण नगरेका ती जनहरू एक संसारपछि अर्को संसार वा एक नक्षेत्रबाट

अर्को नक्षेत्रमा उड्नेछन्। अत्यन्तै रोमाञ्चक र रमाइलो अनुभव गर्दै पृथ्वीका जनहरू पतित नभएका जीवहरूबाट ज्ञान र विज्ञान सिक्न उत्सुक हुनेछन्। त्यसबेला तिनीहरूको आनन्द वर्णन नै गर्न नसकिने हुन्छ। परमेश्वरको हातका कामहरूको बारेमा ध्यान गर्दै सिकेका ज्ञान र समझका भण्डारहरू ती जीवहरूले मुक्ति पाएकाहरूलाई बाँड्नेछन्। जब येशूले मुक्तिको निम्ति कदम चालेका अथाह प्रयासहरू, र सैतानसँगको महान् विवादमा अचम्मसँग भएका उपलब्धीहरू मुक्तिधनले मुक्ति पाएकाहरूकाहरूलाई खोलिदिनेछ तब तिनीहरू उहाँप्रति अत्यन्तै आदरभक्तिले गदगद हुनेछन् र सुनका विणाहरू बजाएर आनन्दको स्वरहरू तिनीहरूबाट फुट्नेछन्। अनि तिनीहरूसँग दसौँ हजार गुणा दसौँ हजार र हजारौँ हजारौँ स्वर्गदुतका आवाजहरू तिनीहरूको स्तुति प्रशंसासँग मिसेर सारा जगत नै गुञ्जायमान हुनेछ। सारा सृष्टिमा तलामेल र खुशियालीको एउटै धड्कन बज्नेछ। सारा सृष्टि गर्नुहुने सनातन परमेश्वरबाट जीवन, ज्योति र हर्षको मुहान असिमित आकाशमा बग्नेछ। अति शुक्ष्म परमाणु र अणुहरूदेखि संसारका सबभन्दा ठुला ठुला सबै जीवित र अजिवित थोकहरूको दागरहित सौन्दर्यता र पुर्ण आनन्दले भावविभोर भएर यो घोषणा गर्नेछ कि परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ।

